

PHI SÁCH

QUÂN NHÂN FRONG KHỎI LỬA

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Edit: Dương

Cuối thu, chạng vạng.

Du Tại Tư ra bên ngoài thôn mức nước, may mắn tránh thoát một trận nổ oanh tạc.

Một quả mìn K413 lăn đến, cách chỗ cô đang đứng không đến 40 mét, cô ngay lập tức nằm xuống, ôm chặt đầu, không đến nửa giây, quả mìn nổ tung, mảnh vụn và bi thép bắn tung tóe làm cho thùng nước cô bỏ quên ở phía xa bị đánh nát thành cái sàng.

Khói lửa mù mịt...

Cô ngẩng đầu nhìn lại, thôn trại trước mắt mình đặt chân, bây giờ chiến hỏa bay tán loạn trong không trung, than khóc khắp nơi, theo từng tiếng nổ vang dội, cô nhìn thấy nhà kho tích trữ bột mì ở cửa thôn bị dẫn lửa, bột mì dễ cháy dễ nổ, thế lửa lan tràn rất nhanh, Tại Tư chính mắt nhìn thấy, rất nhiều thôn dân đang chạy trốn chết cũng không phải bị bom mìn nổ chết, mà bị hỏa hoạn thiêu sống...

Cô không có xe, không chạy được xa.

Quân vũ trang của dân tộc thiểu số ở Myanmar rất nhanh đã chạy đến, những binh lính kia mỗi người mang một cây súng kiểu mới, khuôn mặt dữ

tợn, kiểm tra xem xung quanh thôn trại có còn người sống hay không.

Thây phơi khắp nơi...

Tại Tư không nhịn được liền rơi lệ, cô che miệng thật chặt không dám lên tiếng. Đột nhiên, một cây súng lạnh như băng chọc vào sau gáy Tại Tư.

"Chỗ này còn có một người."

"..."

Tại Tư thoáng chốc ngơ ngẩn.

Đó là một câu nói tiếng Myanmar rõ ràng và đầy hung hăng. Cô đã nhìn thấy cuộc chiến thì cũng giống như đã tham gia vào cuộc chiến, những binh lính này sẽ không giữ lại người sống.

"Có điều dáng dấp cũng rất xinh đẹp."

Binh lính kia nở nụ cười hèn hạ, đột nhiên thu hồi cây súng.

Hắn ta ngang ngược kéo cổ tay Tại Tư, một mạch kéo đến trên xe quân dụng, Tại Tư liều mạng giãy dụa, hai bắp chân nhẵn bóng bị cò đại ven đường và đá vụn vạch ra từng vết thương.

Địa phương hoang dã đơn sơ, hiếm khi gặp được một người phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, những binh lính này đều là quân vũ trang của dân tộc thiểu số ở Myanmar. Quanh năm Myanmar đều xảy ra nội chiến, bắt đầu từ những năm 1960, đến nay chiến tranh chưa từng dừng lại. Myanmar vô cùng nghèo túng, lạc hậu, nội bộ quân vũ trang của dân tộc thiểu số thì ngư long hỗn tạp [1], trong suốt thời gian qua thì đại bộ phận bọn họ đều coi thường pháp luật chính phủ ban hành, trong khu giao chiến xuất hiện phụ nữ thì chính là - vật tư công cộng bổ sung cho quân nhu [2].

[1] Ngư long hỗn tạp: tốt xấu lẫn lộn, không phân biệt được.

[2] Quân nhu: những thứ cần thiết cho đời sống của quân đội, ví dụ như lương thực, quần áo...

...

Thừa dịp binh lính không để ý, Tại Tư cắn hai ngón ở trên tay đối phương.

"Thảo [3]! Chán sống?!"

[3] Thảo (草): là một từ ngữ được dùng phổ biến trên internet, cùng với các từ "草" [cǎo] (thảo), "操" [cāo] (thao/fuck), là những từ không văn minh, biểu thị vô cùng tức giận nhưng bất lực, có ám chỉ về tình dục.

Người binh lính kia liền kéo mạnh mái tóc dài của cô, tát vào mặt cô, Tại Tư ngã mạnh xuống đất, khuôn mặt trắng nhợt, đầu óc cũng choáng váng.

"..."

Cô bị ném vào băng ghế sau của xe quân dụng, mười mấy binh lính vây quanh, những người đàn ông kia xoa tay, liếm môi, trong ánh mắt đều hiện rõ vẻ nguy hiểm quỷ dị.

Tại Tư không nhận được liền rơi lệ, khu vực chiến tranh, mạng người rẻ mạt như kiến hôi, cô thực sự không biết mình còn có thể làm những gì.

Tên lính kia túm lấy cô, ném súng xuống, cời dây thắt lưng, cười trên người cô, hai tay dùng sức kéo, thô bạo lột ra áo khoác của cô.

Đối mặt với một xe đàn ông vũ trang đầy đủ, Tại Tư khóc không thành tiếng.

"Đợi một chút."

Phía sau đột nhiên có người kéo tay tên lính kia.

Tên lính kia tựa như không nghe thấy, tiếp tục cời dây thắt lưng. Người nọ ở sau lưng vẻ mặt nghiêm túc, vội vã ngăn cản đồng bọn của mình, nhìn thấy hắn ta còn cứng rắn muốn tiếp tục, dưới tình thế cấp bách, không có cách nào khác đành đấm một quyền.

"Mày bình tĩnh một chút! Mau nhìn đi, cô ta hình như là người Trung Quốc, còn là một bác sĩ người Trung Quốc!"

"..."

Tên lính kia bị đánh ngã xuống mặt đất, khoe miệng chảy máu, có chút sững sờ. Còn mười mấy binh lính còn lại trông thấy có người làm hỏng "chuyện tốt" cũng giơ nắm đấm lên, "Cút! Thằng mù tm [4] mày kéo cái gì đấy hả? Bác sĩ Trung Quốc nào sẽ ở khu giao chiến của Myanmar? Tiểu tử mày có phải cố tình gây sự hay không?"

[4] TMD: dùng ký hiệu phiên âm ghép lại là /t/ /m/ /d/, nghe giống "他妈的" [tā mā de] (con mẹ nó), sau này truyền bá ra còn ghép thành nhiều từ khác. TMD là một thuật ngữ phổ biến trên internet, TM là rút ngắn từ TMD.

"Tao gây sự? Bọn mày mở to hai mắt ra mà nhìn xem! Cô ta mặc áo blouse trắng! Trên áo có quốc kỳ Trung Quốc!!"

Có thật ai lại không muốn ăn...

Tên lính bị đánh sặc mặt nặng nề, mở một chai nước, uống ừng ực ừng ực.

"..."

Ánh sáng trong xe không tốt, vài người cầm đèn pin chiếu sáng, động tác nhanh chóng xé ra một mảnh tay áo ở trên người Tại Tư - mặt bên của mảnh tay áo có thêu một lá cờ đỏ và năm ngôi sao vàng. Rất dễ nhận thấy, đây là áo blouse trắng chỉ có bác sĩ chiến trường đến từ Trung Quốc mới có thể mặc.

Mọi người trên xe đều yên tĩnh lại.

Trong buồng xe yên lặng không một tiếng động, xuất phát từ nguyên nhân nào đó, ánh mắt của các binh lính này nhìn Tại Tư từ từ thu liễm.

"Người phụ nữ này không thể động đến, trước tiên đưa người về, để cấp trên nhìn một chút."

"Ừm."

Các binh lính đều đồng ý. Vội vàng ngồi về ghế, không đụng chạm đến Tại Tư nữa. Có người tìm được một mảnh vải trắng, liền nhét vào miệng Tại Tư, người còn lại lấy ra một cái túi vải đen ở trong góc xe, động tác linh hoạt, trèo lên đầu Tại Tư.

...

Cảnh nội Myanmar có nhiều núi, trong xe quân dụng liên tục xóc nảy. Du Tại Tư vốn là ở nhờ tại một thôn trại gần thị trấn Loilem (*), nơi đó thuộc về khu vực tranh chấp biên giới của vài thế lực, mấy tháng gần đây, quân đội chính phủ Myanmar cùng quân đội bang Nam Shan [5] [6] và bộ đội biên phòng Pa-O [7] đều ở đây để tranh giành quyền kiểm soát thực tế của khu vực này.

[5] Shan: là một bang của Myanmar, lấy tên từ người Shan, một trong những dân tộc sống ở khu vực này. Đây là bang rộng nhất trong 14 bang và các phân chia hành chính khác của Myanmar. Trong truyện tác giả để là bang Nam Shan, ý nói phía Nam của bang Shan.

[6] Quân đội bang Nam Shan: được thành lập từ năm 1996 - nay, là một bộ phận trong lực lượng vũ trang của dân tộc thiểu số ở địa phương. Hiện nay quân đội bang Nam Shan kiểm soát được phần lớn khu vực bang Shan ở đông bắc Myanmar.

[7] Pa-O: tổ chức quốc gia Pa-O (PNO) là một đảng phái chính trị ở Myanmar, PNO quản lý khu tự quản Pa-O gồm 3 thị trấn ở phía nam bang Shan là Hopong, Hsi Hseng và Pinlaung (3 thị trấn này đều là một phần hành chính của khu Taunggyi).

Ước chừng khoảng sau hai giờ đồng hồ, cái túi vải đen được kéo lên, cô lại bị bọn họ ném vào một gian lều trúc. Hoàn cảnh chung quanh bần thiêu cũ nát, tối tăm mù mịt, chỉ có duy nhất một ngọn nến ánh sáng yếu ớt phác họa hai thân ảnh màu đen ở ngoài cửa.

Hai người đàn ông đứng ở ngoài cửa.

Một người lạ mặt, vóc dáng hơi thấp một chút, bên hông có một con dao quân sự phủ đầy bùn nhơ, gương mặt tròn, mũi hơi lõm. Người kia thì vóc dáng cao, hơi gầy một chút, con mắt nhô ra như mắt cá vàng, chính là tên lính suýt nữa vũ nhục Tại Tư.

Ngọn nến bị dập tắt, binh lính vóc dáng cao kia một chân giẫm ở ngưỡng cửa, híp mắt quan sát, miệng hướng sang phía Tại Tư.

"Anh Miêu Luân, nữ bác sĩ này rốt cuộc thì có tác dụng gì không?"

Binh lính thấp lùn mặt tròn trầm mặc một chút, hắn ta rút ra một con dao quân sự giắt ở bên hông, dùng ngón tay thô ráp nắm lại, gõ nhẹ con dao vào lòng bàn tay bên kia.

Tại Tư len lén liếc mắt dò xét.

Bọn họ nói đều là tiếng Myanmar, ngẫu nhiên còn thêm một ít ngôn ngữ của dân tộc thiểu số, Tại Tư có học qua một chút, cô chỉ nghe hiểu chứ không biết nói, chỉ có thể nghe hiểu khoảng bảy tám phần.

Xem ra, Miêu Luân này là cấp trên của bọn họ. Thế nhưng trên bả vai hấn ta chỉ có một đường gấp khúc đậm [8], cấp bậc trung sĩ, hình như cũng không làm chủ được...

[8] Quân hàm trung sĩ: là một đường gấp khúc đậm. Hình ảnh cuối chương.

Tại Tư đoán không sai.

... Miêu Luân quả thật là lần đầu tiên gặp phải bác sĩ người Trung Quốc, cảm thấy ngạc nhiên, lại không biết làm thế nào cho tốt.

Giết? Không cần thiết, chỉ là một người phụ nữ biết chữa bệnh mà thôi, cho cô ta một khẩu súng AK, phỏng chừng cô ta cũng không biết phải lên đạn nổ súng như thế nào.

Nhưng giữ lại, đối với quân đội của bọn họ có lợi sao? Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, chân dài eo thon, thiên kiều bách mị [9], một cái nhấc mắt, từ trong xương cốt tất cả đều là lãng lợ, đưa cho ai đó, sợ rằng đều không chân thật...

[9] Thiên kiều bách mị: mềm mại quyến rũ.

Miêu Luân hơn ba mươi tuổi, hấn ta có thể bò lên vị trí hôm nay hoàn toàn dựa vào khả năng của ba vợ, hấn ta biết rõ mọi mảnh khóc trong khu vực quân sự này, chuyện liên quan đến tiền đồ, hấn ta không dám đùa với lửa... Nếu không, chính hấn ta giữ lại người phụ nữ này ngược lại cũng không tệ.

Trong giây lát, trong đầu hấn ta đột nhiên nhớ tới một người.

À, đúng rồi.

"Chu đoàn trưởng [10] đâu?"

[10] Đoàn trưởng (团长): là chức vụ chỉ huy cao nhất của một trung đoàn trong quân đội, thường do sĩ quan cấp trung tá hoặc thượng tá đảm nhiệm. Mỗi trung đoàn có khoảng từ 1000 đến 3000 người. (Tương đương với chức vụ Trung đoàn trưởng ở nước ta)

"Hình như đi thi hành nhiệm vụ còn chưa trở lại." Binh lính khẽ run, trí nhớ cũng không rõ ràng lắm. Trong chớp mắt liền móc điện thoại di động ở trong túi ra, "Nếu không thì bây giờ em gọi điện thoại hỏi một chút?"

"Chậm đã..."

Miêu Luân nở nụ cười, dùng mũi dao gỗ một cái vào cổ tay binh lính kia.

Có liên quan đến chuyện tình của Chu Giác Sơn, bên trong quân khu [11] luôn luôn cẩn thận từng li từng tí.

[11] Quân khu: là một tổ chức trong quân đội có trách nhiệm bảo vệ một lãnh thổ nhất định trong một quốc gia. (Hiện nay Myanmar có 13 quân khu)

Vị trưởng quan này từ bên trên phái đến, năm nay chưa đầy ba mươi tuổi, tuổi quân đã mười một năm, nguyên nhân bởi vì thân phận đặc biệt, vượt cấp đến cấp bậc Thượng tá [12], hưởng thụ đãi ngộ chức vụ đoàn trưởng. Người này ngây người ở quân khu bang Nam Shan không tới ba tháng, hành tung luôn luôn thần bí, thường độc lai độc vãng [13], rất ít giao thiệp với người ngoài.

[12] Thượng tá: là cấp sĩ quan cao hơn trung tá và thấp hơn đại tá.

[13] Độc lai độc vãng: ít hoạt động cùng với đội ngũ, là một loại xử sự vô cùng độc lập, thích hoạt động một mình.

Nghe đồn rằng, anh ta không phải là người Myanmar, nhưng khuôn mặt anh ta là người châu Á, tinh thông sáu loại ngôn ngữ, thủ đoạn tàn nhẫn, hành sự quyết đoán, ngay cả thủ tịch bộ trưởng [14] bang Nam Shan cũng phải cho anh ta ba phần mặt mũi, người trong quân khu không ai không phục không sợ anh ta, ngẫu nhiên liếc nhìn anh ta, cũng không khỏi cảm thấy mồ hôi sau lưng chảy ròng ròng.

[14] Thủ tịch bộ trưởng (首席部长 - chief minister): trong tiếng Việt gọi là <Thủ hiến>, là một chức danh đứng đầu hành pháp tại một cơ quan địa phương. Chức danh này được sử dụng nhiều ở các quốc gia chịu ảnh hưởng của hệ thống chính trị Anh quốc (Trước đây Myanmar đã từng là thuộc địa của Anh).

"Điện thoại của đoàn trưởng sao mà có thể tùy tiện gọi? Tiểu tử mà... chờ Chu đoàn trưởng trở về thì nói ở trước mặt! Gấp cái gì? Thật là..."

Trong câu nói của Miêu Luân có hàm ý.

Hắn ta xoa cằm cười nguy hiểm.

Nơi này là quân khu bang Nam Shan, bên trong quân khu này còn có ai không biết bên người Chu Giác Sơn thiếu phụ nữ?

Quốc gia Myanmar này phổ biến chế độ một chồng nhiều vợ, phụ nữ là tài sản tư hữu [15] của đàn ông, nam giới đến tuổi kết hôn, thì nên sớm lấy vợ sinh con.

[15] Tài sản tư hữu: là tài sản thuộc quyền sở hữu cá nhân.

Nhưng Chu Giác Sơn rõ ràng không giống với bọn họ, từ tác phong sinh hoạt của người này cho thấy, anh ta cũng không giống một người Myanmar. Nhưng là đàn ông thì chung quy vẫn có một nhu cầu cơ bản, này không phải, trước kia bọn họ từng tặng anh ta một người phụ nữ Myanmar nhưng anh ta cũng không nhìn thuận mắt. Như vậy đợi anh ta trở về, bọn họ sẽ đưa người phụ nữ ngoại quốc này cho anh ta...

Binh lính kia đã hiểu, sau đó cười xấu xa, "Anh, vậy vạn nhất... Chu đoàn trưởng ngài ấy vẫn chướng mắt thì làm sao bây giờ?"

Miêu Luân cười nhạt, liếc nhìn binh lính kia một cái.

Thì sau đó còn có phó đoàn trưởng, liên trưởng [16]... "Vậy cũng không đến lượt mày!"

[16] Liên trưởng: là chức vụ chỉ huy cao nhất của một biên chế trong quân đội, thường do sĩ quan cấp thượng úy hoặc trung úy đảm nhiệm. Một liên đội có khoảng 100 người. (Tương đương với chức vụ Đại đội trưởng ở nước ta)

...

Đêm càng khuya, Chu Giác Sơn mới từ tiền tuyến trở về, ngày hôm nay xung quanh bang Shan không sai biệt lắm lại có thêm vài địa điểm bị ném bom, hắn đi đôi giày quân dụng màu đen như mực, từ trên xe jeep nhảy xuống, bên hông có đeo một khẩu súng ngắn 92G làm bằng thép không gỉ, đi thẳng đến cửa nhà Miêu Luân.

Cửa phòng đóng chặt bị một cước đá văng.

Vành mắt Chu Giác Sơn muốn nứt ra, từ trên cao nhìn xuống, thoáng chốc móc ra khẩu súng, đặt trên huyết thái dương của Miêu Luân.

"Nói! Ai tm cho mày nổ khu vực tranh chấp của thị trấn Loilem!!!"

... Toàn bộ binh lính trong phòng đều sợ đến choáng váng.

Trên trán Miêu Luân mồ hôi đổ ào ào, sắc mặt trắng bệch, con người nhanh chóng đảo đi đảo lại, "Chu, Chu đoàn trưởng, này này này, chuyện này không liên quan đến tôi mà... Tất cả đều là ý của tướng quân Hồ Nhất Đức! Chúng tôi cũng đều là nghe lệnh làm việc thôi!"

Không có mệnh lệnh của cấp trên, gặp phải loại hành động quân sự như thế này, cho dù... cho hãn ta một vụn lá gan thì hãn ta cũng không dám làm.

Chu Giác Sơn hí mắt, thu hồi 92G hiện ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hãn bấm số điện thoại của Hồ Nhất Đức, điện thoại thông nhưng không có ai nghe máy, người đàn ông hai chân thon dài, sải bước đi trở về bên cạnh xe jeep của mình, bất ngờ giương mắt lên, đụng phải một đôi mắt trong veo như nước.

Đồng tử của Chu Giác Sơn co lại, kéo Tại Tư đang nằm trên ghế sau xe của hãn, bị bịt miệng, tay chân bị trói.

"Từ đâu tới?"

Người hãn hỏi là Miêu Luân ở sau lưng.

Miêu Luân lau mồ hôi ở sau ót, khẩn trương trả lời, "Cô ta, nhật được ở trong khu vực tranh chấp. Là một bác sĩ tình nguyện, các anh em không biết có tác dụng gì không, thấy trên áo cô ta có quốc kỳ Trung Quốc nên đem người về."

Quân đội độc lập của dân tộc thiểu số mặc dù không quan tâm đến luật pháp của chính phủ Myanmar, nhưng vẫn luôn kính nể chính phủ Trung Quốc, ở bên trong khu giao chiến, không giết người Trung Quốc, không giết bác sĩ, đây là nhận thức khá phổ biến.

Chu Giác Sơn trầm mặc.

Mím môi, buông lỏng Tại Tư.

"Thả là được, ném ở chỗ tôi làm gì?"

Chu Giác Sơn quanh năm đóng quân ở chiến trường, đã bao nhiêu năm rồi chưa nhìn thấy phụ nữ, nội chiến ở Myanmar đã vài thập niên, quân khu của bang Nam Shan chính là... chiến trường thứ hai, phụ nữ... tuyệt đối không thích hợp xuất hiện ở nơi này.

Miêu Luân cười ngược ngập, cúi đầu khom lưng giải thích rõ lý do, "Không cần như vậy đâu, đoàn trưởng, ngài nhìn cô ta vừa trắng lại vừa mềm, gương mặt lại đẹp, thả... rất tiếc..."

"Hơn nữa bây giờ trên người người phụ nữ này không có bất kỳ giấy chứng nhận [17] nào, chỉ cần chúng ta không thả người, cũng không có ai biết thật ra cô ta vẫn còn sống. Huống chi... cô ta còn tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình chúng tôi cho nổ thôn trại, đem cô ta thả ra ngoài, hơn phân nửa là sẽ tiết lộ bí mật..."

[17] Giấy chứng nhận (证件): là giấy do cơ quan có thẩm quyền cấp cho để xác nhận một sự việc. Những giấy chứng nhận thường hay gặp là CMTND, hộ chiếu, visa...

Không giết cô ta, thì đã coi như là nhân từ.

Ngay từ lúc đi trên đường, các binh lính cũng đã cẩn thận lục soát người Tại Tư. Một người phụ nữ không có tiền không có giấy chứng nhận không có thiết bị liên lạc, cho dù thật sự thả cô ta ra, ở trong rừng sâu núi thẳm này, một mình cô ta cũng không sống nổi.

Phụ nữ thôi, càng nhiều càng tốt... Miêu Luân suy nghĩ thay vì để cô ta bị hổ sói ăn thịt, chi bằng lưu lại bên trong quân khu này, thỉnh thoảng có

thể liếm một ngụm sờ một cái.

Hắn ta cúi đầu nhỏ giọng thì thầm nói, "Nếu như ngài thật sự không muốn, vậy tôi đây sẽ dùng cô ta chiêu đãi các anh em dưới trướng..."

Chu Giác Sơn hơi dừng trong chốc lát.

Hắn nhìn Tại Tư đang nằm trong xe, cô gái nhỏ lê hoa đái vũ [18] đang khóc, một tay hắn chống đỡ ở trên cửa xe, lông mày nhíu chặt thành một chữ xuyên [19].

[18] Lê hoa đái vũ: chỉ giống như hạt mưa đọng trên hoa lê. Vốn là miêu tả tư thái của Dương quý phi lúc đang khóc. Sau này sử dụng miêu tả sự xinh đẹp của cô gái.

[19] Chữ xuyên: 川

Tại Tư không muốn đi cùng Miêu Luân, cô không muốn, cô biết người đàn ông trước mắt này ít nhất còn có chút lý trí, nếu như nằm trong tay những binh lính kia, kết cục của cô tuyệt đối còn không bằng trực tiếp bị bom mìn nổ chết.

Cô cố hết sức ngồi dậy, hai cánh tay lộ ra ngoài cửa sổ, mười ngón tay nắm thật chặt quân phục của Chu Giác Sơn.

Miệng cô bị nhét miếng vải trắng, không có biện pháp nói chuyện, bị nghẹn ở cổ họng, chỉ có thể dùng xoang mũi phát ra thanh âm "Đừng đừng"...

Môi mỏng của Chu Giác Sơn mím chặt, tâm phiền ý loạn.

Tại Tư nhéo chặt hắn không thả.

[Van cầu anh...]

[Mau cứu tôi]

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nguy hiểm từ từ đến gần...

Miêu Luân tiến lên bắt người.

Bỗng nhiên, Chu Giác Sơn hít một hơi thật sâu, hấn dùng lực vỗ một cái vào kính chắn gió, cánh tay dài mở ra, chặn Miêu Luân ở sau lưng.

Hắn trầm giọng, âm vang từng chữ rất có lực.

"Quên đi, người trước tiên tôi đặt ở chỗ này. Sau này đi theo tôi, ai tm cũng đừng có nhớ thương."

"..."

Lời editor:

(*) Thị trấn Loilem: nguyên văn của tác giả là雷临镇 (Hán Việt là Lôì Lâm Trấn), khi t có tìm hiểu thêm thông tin về Myanmar thì có thị trấn Loilem giáp với khu tự quản Pa-O, cũng là khu vực tranh chấp và phù hợp với các chi tiết của tác giả nên t tự ý sửa lại.

Để tránh nhầm lẫn dưới các cấp bậc, t làm một bảng để mọi người có thể hiểu rõ hơn về các cấp bậc trong quân đội Trung Quốc.

[8] Quân hàm trung sĩ (Lục quân)

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Edit: Dương

...

Một lời đã định.

Miêu Luân thức thối lui về phía sau ba bước.

Nếu Chu Giác Sơn đã bày tỏ thái độ, vậy hẳn ta đương nhiên không dám có ý nghĩ khác.

Đang lúc yên lặng, gió mát thổi bay một mái tóc dài mềm mại, vương vấn ở giữa đôi mắt xa lạ, Tại Tư không hề chớp mắt, mong mỏi nhìn người đàn ông trước mắt, bỗng nhiên, Chu Giác Sơn đẩy ngón tay của cô ra, dùng sức đẩy một cái, đẩy ngã Tại Tư trở về trong xe.

"Đem người đưa đến nhà của tôi."

"Vâng."

Chu Giác Sơn lấy điện thoại di động ra, xoay người rời đi.

Một mình Tại Tư nằm trên băng ghế sau của xe jeep, lông mi dài khẽ động, tinh thần hoảng hốt một hồi.

Ban đêm yên tĩnh, không một người nói chuyện, xung quanh lại khôi phục một hồi bình yên khó có được. Không lâu sau, Miêu Luân ho khụ một tiếng, tìm hai tên lính giao phó bọn họ đưa Tại Tư bình an đến nhà của Chu Giác Sơn - một binh lính trong số đó, chính là cái tên đã bắt cô đầu tiên.

Tại Tư nhìn thấy rõ người tới.

Trong lòng vẫn sợ hãi như cũ, cô mím môi, ngay lập tức co chân lại, bản thân co lại thật chặt thành một đoàn.

Binh lính kia cười ngượng ngập, ngồi xuống ngay sát Tại Tư, "Bác sĩ, cô đừng sợ, vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi. Nếu đoàn trưởng đã coi trọng cô, vậy tôi cũng không dám làm gì với cô."

Chu Giác Sơn là đoàn trưởng thế nhưng lớn hơn hẳn ta mười mấy cấp, dựa theo thân phận của hai người bọn họ, hiện tại hẳn ta còn nịnh bợ cô không kịp ý chứ.

"..."

Tại Tư rũ mí mắt xuống, mười ngón tay nắm chặt vạt áo, cô không biết Chu Giác Sơn định xử lý cô như thế nào, càng không có mấy phần tin tưởng đối với lời nói vô căn cứ của binh lính này.

Trong buồng lái lại có thêm một binh nhất [1] ngồi lên, hẳn ta thắt chặt dây an toàn, xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn lướt qua phía sau, "Ôi, mà y giải thích với cô ta những thứ này làm gì, cô ta là người ngoại quốc, lại nghe không hiểu tiếng Myanmar."

[1] Binh nhất (上等兵 - Thượng đẳng binh): là cấp bậc trong quân đội, một cấp của binh lính, cao hơn binh nhì (binh nhì (hay liệt binh) là cấp bậc thấp nhất trong quân đội Trung Quốc)

"Vạn nhất cô ta học qua thì sao..."

"Bác sĩ sẽ có thời gian rảnh như thế? Hơn nữa Trung Quốc với Myanmar gần như vậy, chỗ thị trấn Loilem kia lại có nhiều người dân tộc Hán, rảnh rồi cô ta còn muốn học tiếng Myanmar sao?"

"Haizzz... Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, hơn nữa tao nhìn ánh mắt của cô ta, tao luôn cảm thấy hình như cô ta có thể nghe hiểu được."

"Cút cút!! Người ta căn bản là không có nhìn mày, tiểu tử mày còn muốn tán dóc với tao ánh mắt cái gì hả?"

...

Hai binh lính kia, nghiêm túc thảo luận một hồi liệu bác sĩ Trung Quốc có thể học tiếng Myanmar hay không.

Tại Tư năm nghiêng ở trong góc, đầu dựa vào cửa xe, lẳng lặng nghe, không hề nhúc nhích.

Thật ra thì tên lính lái xe kia nói có vài phần đạo lý, hẳn ta nói rằng bác sĩ Trung Quốc trợ giúp Myanmar quả thực không cần thiết phải học tiếng Myanmar... Chỉ là, có một việc hẳn ta nói sai rồi - cô căn bản không phải là một bác sĩ.

Cô là phóng viên, một phóng viên chiến trường đã nhậm chức được hai năm.

Lại nhắc tới sự việc, phải quay lại nửa tháng trước, thời điểm cô nhận được thông báo của cấp trên, để cho cô đi theo một đoàn bác sĩ tình nguyện đến Myanmar làm việc, đồng thời thu thập tin tức liên quan đến hoạt động cứu trợ của quốc tế ở Myanmar.

Ngôn ngữ chủ yếu ở Myanmar có thể chia thành năm loại: Myanmar, Shan, Kachin, tiếng Trung và tiếng Anh, đối với ba loại trước cô chỉ học sơ qua, có thể nghe nhưng không biết nói, nhưng có rất ít phóng viên trong

nước đồng thời tinh thông mấy loại ngôn ngữ này lại có thể tiếp nhận nhiệm vụ lần này, người khác đều không được, vậy cũng chỉ có thể là cô đi.

Ngày 25 tháng 9, cũng chính là nửa tháng trước, cô đi theo các bác sĩ đến từ khắp nơi trên thế giới đi tới Myanmar, lần đầu tiên, cô cảm nhận được chân thực sự rối loạn và nghèo túng của quốc gia này.

Ở Myanmar chênh lệch giàu nghèo vô cùng lớn, trong thành phố thì xe hơi sang trọng ở khắp nơi, ở nông thôn xa xôi lại có thể nghèo đến mức ngay cả cái màn cũng không mua nổi. Người dân không những nghèo túng, mà còn không biết coi trọng tiết kiệm và vệ sinh, Tại Tư từng chính mắt nhìn thấy, rất nhiều dân chúng địa phương ở nhà cỏ tranh, trên giường trải một cái ra giường bị rách, có tiền đều để mua đồ uống với kem, cơm nước xong, bát đũa thì bày bừa trên mặt đất lầy lội, chờ ruồi cùng chuột đến rửa giúp.

Nhóm bác sĩ Trung Quốc cùng cô đi đến Myanmar có hai người. Người nam bác sĩ lớn tuổi hơn một chút có ông ngoại là người Myanmar, anh ta tới chỗ này một là cứu người hai là thăm người thân. Một nữ bác sĩ trẻ tuổi khác đang học lên tiến sĩ, cô ấy rất đơn giản thuần khiết, không hề lo lắng những thứ khác, cô ấy nói cô ấy đến nơi này chính vì ra một phần sức lực cứu trợ quốc tế, nhiều lần, Tại Tư thấy cô ấy cố gắng cứu người ở tiền tuyến, đều cảm thấy vô cùng kính nể.

Ở Myanmar sinh hoạt nửa tháng, quá cực khổ. Dù cho Tại Tư cô cũng từng ăn cát nửa tháng ở Syria, nhưng cô vẫn cảm thấy ở đây quá cực khổ.

Mưa như trút nước, sạt lở đất, bệnh dịch, bệnh tật, chiến tranh... Chỉ cần người ở trong khu vực tranh chấp, mỗi giờ mỗi phút đều có nguy cơ tử phía.

Hôm nay, vốn là ngày phỏng vấn nên kết thúc.

Các bác sĩ ở đoàn tình nguyện quốc tế khó có được một ngày nhàn rỗi, mọi người bảo là muốn ăn mừng một chút, cho Tại Tư lấy tư liệu. Rất nhiều thôn dân không phải là người ở trong thôn cũng đến, mọi người cười nói vui vẻ, bầu không khí khoan khoái hòa hợp, Tại Tư vừa cảm động lại vừa cảm kích, cô chủ động ra cửa đi múc nước, ai có thể nghĩ, lần đi này của cô, sẽ không trở về được...

Cả tòa thôn trại đều bị bom mìn phá hủy.

Người đều chết hết.

Cái áo blouse trắng trên người cô, là lúc vừa ra đến trước cửa, người nữ bác sĩ đang học lên tiến sĩ kia phủ thêm cho cô.

Cô ấy nói phụ cận đây đều là đồi núi hoang dã, cô là một cô gái sợ rằng đi ra ngoài sẽ không an toàn, mặc áo blouse trắng có quốc kỳ Trung Quốc, tiểu lưu manh mới không dám đến bắt chuyện với cô...

Vậy mà, ai cũng không nghĩ tới, chính là một cái áo blouse trắng nhìn rất bình thường lại bảo vệ được sự trong sạch của Tại Tư, cũng cứu mạng của Tại Tư...

...

"Bác sĩ, cô nên xuống xe rồi."

Chiếc xe jeep màu xanh dừng lại, người điều khiển nhảy xuống xe, vòng một vòng, động tác nhanh chóng giúp Tại Tư mở cửa xe ở phía sau.

Tại Tư bất ngờ ngẩng đầu, trên mắt cô nước mắt vòng quanh, thẳng thắn nhìn về phía hai binh lính kia, giơ cánh tay lên.

- - Miệng cô bị chặn lại, tay chân đều bị trói, nếu bọn họ muốn mời cô xuống xe, vậy thì dù sao cũng không nên lấy tư thế này chứ.

Hai binh lính liếc mắt nhìn nhau.

Suy nghĩ trong lòng gợn sóng.

Đột nhiên, binh lính phụ trách lái xe lấy ra một cái khăn tay, che lại miệng với mũi của Tại Tư, trên khăn tay kia có mùi rất thơm, Tại Tư giãy giụa gắt gao, thế nhưng cũng không lâu lắm, trước mắt cô tối sầm, lại dần dần mất đi tri giác...

Đến khi Tại Tư tỉnh lại lần nữa, hết thấy xung quanh đều trở nên vô cùng xa lạ, hai binh lính kia cũng không thấy đâu.

Đêm đã khuya, cô nằm trong một gian phòng trúc, quần áo chỉnh tề. Tại Tư phản xạ theo bản năng kiểm tra một chút - cũng may không có dấu vết bị người khác xâm phạm.

Trong phòng trúc trống trải, dưới người cô là giường lớn được làm bằng trúc, bên tay trái bày mấy sợi dây thừng trói tay chân cô lúc trước, đối diện giường treo một cái đầu sư tử có thể tích rất lớn. Sư tử kia hé ra cái miệng to như chậu máu, lông bờm màu đen dày dặn xõa tung, đôi mắt lớn như đôi chuông đồng đang mở to nhìn chăm chăm vào cô.

Sư tử, được dân bản xứ coi là thánh vật.

Nhưng Tại Tư cô sợ hãi, cô hoảng hốt lui về phía sau, sau lưng lạnh cả người, kinh hồn bạt vía, tim đập ầm ầm liên tục.

Người phụ nữ trung niên dáng người hơi béo đang thành thật an phận đứng ở góc phòng, nhìn thấy cô tỉnh dậy, bà ấy liền bưng một cốc nước đưa tới.

"Tiểu thư, nơi này là chỗ ở của Chu trưởng quan, tôi là Khang tẩu giúp việc ở đây, cô dọc đường cực khổ, uống miếng nước đi."

"..."

Tại Tư lắc đầu, cô không dám uống.

Khang tẩu cũng rất nhạy bén, bà ấy đổ ra một ít, chính mình liếm một giọt, "Cô uống đi, không có độc cũng không có thuốc. Bây giờ cô đang ở bên trong quân khu, dù sao đi cũng không được, lại liên tục chịu khổ đối với cô cũng không có chỗ tốt."

... Tại Tư trầm mặc, suy tư trong chốc lát, gạt đầu, cầm cốc nước vào trong tay.

Khang tẩu thấy thế mỉm cười, đứng ở phía sau cô, cầm lấy một cái lược làm bằng gỗ, nhẹ nhàng chải mái tóc dài của cô.

"Tiểu thư, cô yên tâm, A Chính cùng A Cường lúc đưa cô đến cũng đã nói cho tôi biết tiền căn hậu quả rồi, trong quân khu bang Nam Shan có kỷ luật, bọn họ là sợ cô chạy loạn, cho nên mới cho cô dùng ít thuốc mê. Cô lớn lên xinh đẹp như vậy, nhìn một chút lại thấy thông minh lanh lợi, chờ tối nay tôi giúp cô giặt giũ tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch, trang điểm đơn giản một chút, trưởng quan ngài ấy nhất định sẽ thích cô."

"..."

Nghe vậy, Tại Tư cau mày, cô nhẹ nhàng cắn môi, siết chặt cốc nước trong tay.

Khang tẩu tiếp tục độc thoại.

"Tiểu thư, tôi rất vui vẻ, trưởng quan lại có thể phái người đưa cô đến nơi này. Cô không biết chứ, trong quân khu này, quanh năm suốt tháng cũng không nhìn thấy được mấy người phụ nữ, đàn ông thì chỉ biết vác súng đánh trận, chồng của tôi hai năm trước chết ở vùng biên giới, chỉ còn lại một mình tôi ngây ngô ở trong quân khu này, tôi lớn tuổi, bên người

ngay cả một người nói chuyện cũng không có, buồn bực muốn chết. Tôi còn nghe nói cô là một bác sĩ, bác sĩ rất tốt, trong quân khu binh lính bị thương rất nhiều, thiếu nhất đó chính là bác sĩ có thể trị bệnh cứu người..."

Khang tẩu mặt mày rạng rỡ, theo sát Tại Tư tán gẫu liên miên về việc nhà, bà ấy tự mình nói cũng vui vẻ, cũng không quan tâm người Trung Quốc trước mắt có thể nghe hiểu hay không.

Bên kia, trong lòng Tại Tư hỗn loạn, cô cau mày, căn bản không rảnh đi nghe Khang tẩu nói chuyện.

Cô muốn chạy trốn, cô còn muốn đi.

Nếu như không phải hai tên lính kia cảnh giác thì hiện tại cô có thể đã tìm được lối ra rồi.

Cô vừa mới nhờ Chu Giác Sơn giúp đỡ, hãn cứu cô, cô rất cảm ơn, nhưng cũng không có nghĩa là cô thật sự bằng lòng lưu lại làm người phụ nữ của hãn... Nơi này là quân khu của quân đội vũ trang dân tộc thiểu số ở Myanmar, hãn là một người lính ngoại quốc, sự việc phát sinh xế chiều hôm nay ở phụ cận thị trấn Loilem hết thảy đều còn rõ mồn một ở trước mắt cô, cái chết của những dân chúng bình thường kia, cái chết của những bác sĩ tình nguyện kia... Mặc dù có thể cũng không phải do hãn gây ra, nhưng là ít nhiều không thoát khỏi liên quan với hãn...

Tại Tư ngẩng đầu, nhìn về Khang tẩu ở trước mắt, có lẽ người phụ nữ này mới là người cứu cô tại thời khắc then chốt...

Khang tẩu giúp Tại Tư chải tóc gọn gàng, lại đi ra cửa dọn thùng gỗ dùng để tắm rửa. Phụ nữ Myanmar tắm rửa, thông thường đều là ngồi xổm ở ven sông trực tiếp té nước lên tắm, nhưng bà biết người Trung Quốc không có thói quen này, ngày trước bà gặp những người Trung Quốc đến nơi này du lịch, những người ngoại quốc này đều thích trốn trong căn phòng nhỏ, lén lút tắm rửa.

"Tiểu thư, nước tôi đã chuẩn bị tốt rồi, cô vào đi, không nóng nữa."

Khang tẩu dùng đầu ngón tay thử một chút nước ấm, vẩy vẩy giọt nước, cười cười vẩy tay với Tại Tư.

Tại Tư cắn môi, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt.

Trong mắt cô rưng rưng, đột nhiên, cô nắm lấy cổ tay của Khang tẩu, mở bàn tay của bà ấy ra, viết xuống lòng bàn tay của bà ấy một chuỗi con số đơn giản.

"Khang tẩu, coi là tôi cầu xin dì, dì giúp tôi một chút có được không? Đây là số điện thoại người nhà tôi, tôi muốn gọi cho bọn họ một cuộc! Dì giúp tôi một chút, chỉ cần dì có thể giúp tôi rời khỏi nơi này, chờ tôi trở lại Trung Quốc, sau đó tôi sẽ gửi cho dì thật nhiều thật nhiều tiền... để cho nửa đời sau của dì đều cơm áo không lo!!!"

Hoàn cảnh gia đình Tại Tư rất tốt, chỉ cần... chỉ cần bà ấy có thể để cho cô rời khỏi đây, chuộc thân, trả nợ... làm gì cô cũng đều có thể.

Khang tẩu vẫn cười khanh khách như cũ, lấy tay xoa mồ hôi trên trán, "Tiểu thư, cô nói gì thế? Tôi nghe không hiểu."

Bà chỉ là một người Myanmar hơn 40 tuổi, từ bé lớn lên ở vùng miền núi bang Shan, chỉ biết nói tiếng Myanmar và tiếng dân tộc Shan, Du Tại Tư đột nhiên liền thoảng nói với bà một đồng tiếng nước ngoài, làm sao bà có thể hiểu được chứ.

Tại Tư gấp đến độ muốn khóc, đồng thời, ngoài cửa, thanh âm xe phanh gấp vang lên bên tai.

Tại Tư kinh hãi.

Khang tẩu mở cửa sổ nhìn, mừng rỡ.

Bên ngoài sân, một vóc người cường tráng mặc quân phục, bên hông có giắt súng, nhanh nhẹn nhảy từ trong xe ra ngoài.

Khang tẩu cười cười, nắm lấy cổ tay Tại Tư, một tay ấn cô vào trong nước.

"Tiểu thư, cô mau tắm đi, trưởng quan đã về rồi."

"..."

Lời tác giả: được rồi, tôi biết rõ mọi người đều muốn biết nam chính. Cậu ấy tới rồi, đừng ai nghĩ đến chuyện rời đi =]].

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Edit: Dương

...

Chu Giác Sơn không hề vội vã tiến vào, Tại Tư bị Khang tẩu ấn vào thùng gỗ, sắc hai ngậm nước.

Nửa đêm canh ba, vùng phụ cận ngay cả một chút tạp âm cũng không có, Khang tẩu cấp tốc làm việc, nhanh chóng giúp Tại Tư lau người một lần.

Thời điểm Chu Giác Sơn vào cửa, Tại Tư đã được Khang tẩu thu thập cho không sai biệt lắm. Tóc dài của cô ướt đẫm, mặc lại bộ quần áo lúc trước, bả vai co lại, một đôi chân trắng nhẵn bóng, cả người run bần bật, cuộn mình ở phía sau thùng gỗ.

Người đàn ông cao lớn không nói gì, mặt lạnh, tháo bao súng bên hông xuống, tiện tay đặt trên bàn ở cửa.

Khang tẩu cúi mặt xuống, trong lòng rõ như gương, kéo một thùng gỗ lớn đầy nước, gắng sức nhấc lên, hì hục hì hục đi ra ngoài.

...

Căn phòng rộng rãi, bốn phía ánh đèn yếu ớt, điện áp ở Myanmar không được tốt lắm, trong phòng cũng không có nguồn sáng nào khác, Chu

Giác Sơn đứng ở cửa phòng ngủ tắt bóng đèn chính, cũng chỉ còn lại một cái đèn bàn nhỏ bày ở đầu giường có ánh sáng mờ mờ màu vàng ấm áp.

Tại Tư khấn trương, run rẩy ôm chặt bả vai, cô cúi đầu, một đôi giày quân dụng màu đen sáng loáng dừng ở trước mắt cô.

"Tên? [1]"

... Là tiếng Trung.

Giọng nói của người đàn ông trầm thấp êm tai, đọc từng chữ rõ ràng đúng tiêu chuẩn [1].

[1] Tên trong tiếng Trung là 名字, nên trong câu nói là đọc từng chữ đúng tiêu chuẩn.

Tại Tư có chút ngoài ý muốn. Cô biết rõ dân tộc Hán ở Myanmar không ít, phần lớn các sĩ quan nơi này cũng được chỉ dạy khá tốt... Thế nhưng ở đây thông dụng phương ngữ [2], nói tiếng Trung chuẩn như vậy... cũng là lần đầu tiên cô nghe thấy ở Myanmar.

[2] Phương ngữ: là hệ thống ngôn ngữ được dùng cho một tập hợp người nhất định trong xã hội. Phương ngữ được chia thành phương ngữ lãnh thổ và phương ngữ xã hội.

Cô nhú mào, hoang mang suy nghĩ một phen, nhẹ nhàng thốt ra ba từ.

"Du Tại Tư."

"Tuổi?"

"23 tuổi."

"Ở Trung Quốc có người yêu chưa?"

Chu Giác Sơn trực tiếp hỏi cô, chân phải hấn lui về phía sau nửa bước, chân vừa mới chạm đất, dùng quân tư [3] tiêu chuẩn ngồi xổm ở trước mặt cô.

[3] Quân tư (军姿): tư thế quân đội. Ví dụ như đứng nghiêm, ngồi xuống, chào, v.v...

Tại Tư chậm rãi giương mắt, một bộ quân phục có ve áo [4] mô phỏng kiểu Mỹ lọt vào trong mắt cô, vóc dáng người đàn ông đối diện vạm vỡ, vai rộng thắt lưng hẹp, ngồi xổm thì cũng cao hơn cô nửa cái đầu.

[4] Ve áo: phần kéo dài cổ áo kiểu Âu, bẻ lật ra hai bên trước ngực.

Vốn là, lúc ở nhà Miêu Luân, Chu Giác Sơn vẫn luôn đứng ở chỗ tối, Tại Tư từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy rõ tướng mạo của hắn. Cho đến bây giờ cô mới phát hiện, hóa ra bề ngoài của người đàn ông cứu cô lại có lực uy hiếp như vậy...

Đa phần người dân Myanmar có khuôn mặt dẹt, sống mũi thấp, nhưng hắn có ngũ quan lập thể [5] tiêu chuẩn, lông mày đậm nhú chặt, nước da màu lúa mạch lộ ra mùi vị kiên cường, ánh mắt sâu thẳm kiên nghị, tản ra khí tràng [6] uy phong凛冽, thậm chí còn có chút dễ nhìn.

[5] Ngũ quan lập thể: đại khái là ngũ quan trên mặt phối hợp hài hòa, nhìn vào thấy dễ chịu.

[6] Khí tràng (miêu tả năng lượng ẩn hình của con người): là ảnh hưởng khí chất của một người đối với những người xung quanh.

Cô cắn môi, do dự một chút.

Suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Hai từ "Không có." còn chưa nói ra khỏi miệng, bất thành linh, cô bị người ta ôm ngang, dùng sức ném một cái, ném tới trên giường.

Quần áo bị cởi ra, Tại Tư cố hết sức giãy giụa, quần áo vừa mới mặc xong bị ném xuống đất, lộ ra áo lót mềm mại màu trắng mê người, người đàn ông thô bạo hôn lên, nụ hôn nóng bỏng cắn - nuốt xương quai xanh trắng nõn, hai cánh tay hấn quấn chặt vòng quanh người cô, khiến cho cô không thể động đậy.

Tại Tư tuyệt vọng, nước mắt chảy thành sông, gần như bỏ qua việc kháng cự.

Đột nhiên, đỉnh đầu truyền đến một giọng nói trầm thấp.

"Ngủ đi."

"..."???

Chu Giác Sơn kéo cô vào trong ngực, ôm cô từ phía sau, thuận tay tắt cái đèn bàn nhỏ hơi sáng ở đầu giường.

Vẻ mặt Tại Tư ngỡ ngàng, một dòng nước mắt trong suốt chảy xuống gối. Trong phòng tối đen, cái gì cô cũng không nhìn thấy, trong màn đêm, chỉ có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng trên cánh tay và lồng ngực rắn chắc của người đàn ông.

Hắn thật sự không làm bước kế tiếp, cũng chỉ ôm cô ngủ. Bàn tay hấn tùy ý khoác lên người cô, ngẫu nhiên đặt ở chỗ nào đó, nhưng đa số thời gian vẫn luôn đặt ở trước ngực cô....

Liên tiếp mấy ngày, đều là như thế này.

Hắn không làm gì khác với cô...

Bản thân sinh hoạt trong hoàn cảnh gian khổ, ăn bữa hôm nay lo bữa ngày mai, Tại Tư tạm thời được an toàn, cô cũng không biết nên vui mừng, hay nên cảm thấy bi ai cho chính bản thân mình.

Lại qua vài ngày, Tại Tư từ từ phát hiện, ban ngày Chu Giác Sơn bề bộn nhiều việc, nhưng ban đêm đa phần đều sẽ quay về, hơn nữa còn bất chấp thời gian muện đến đâu, hấn cũng phải đem cô kéo lên, kiểm tra từ trên xuống dưới một lần...

Cô sợ hãi, cũng sợ người đàn ông kia.

Tại Tư có lòng muốn chạy trốn, càng muốn trở lại Trung Quốc... Thế nhưng cô cũng biết rõ chính bản thân mình bị che mắt từ thị trấn Loilem cho đến nơi này, liên tục ngồi trên ô tô khoảng hai tiếng đồng hồ.

Trong quân khu bang Nam Shan đường núi gồ ghề, địa hình lại phức tạp, trên người cô không có bất kỳ giấy chứng nhận nào, tiền và thiết bị liên lạc cũng không có, giống như Miêu Luân đã nói lúc trước, cho dù cô muốn chạy trốn... thật sự chạy thoát... đừng nói là quân đội bang Nam Shan có đi tìm cô hay không, trong núi sâu khắp nơi đều là chim muông mãnh thú, loài hổ Bengal [7] ở Myanmar lại cực kỳ nổi danh, một bước đi nhầm, cô rất có thể sẽ trở thành món điểm tâm cho dã hổ.

[7] Hổ Bengal: là một phân loài hổ được tìm thấy nhiều nhất tại Bangladesh và Ấn Độ, cũng như Nepal, Bhutan, Myanmar và miền Nam Tây Tạng. Nó sống trong nhiều loại môi trường sống khác nhau, ví dụ như đồng cỏ, rừng cây bụi...

Kế hoạch chạy trốn lại kéo dài....

Người ở trong quân khu quan trọng, thời gian lâu dần, ngay cả tiếng hỏa lực ngày trước cô đã nghe quen cũng làm cho cô cảm thấy sợ hãi. Lần đầu tiên cô cảm nhận được sự nhỏ bé và bất lực của một con người...

Những kiến thức cô đã từng học trên sách vở, đều bị từng đợt hỏa lực đình tai nhức óc nổ thành mảnh vụn ---

"Myanmar là quốc gia có hơn một tôn giáo, mọi người ở đây có tín ngưỡng, khắp nơi có thiện tâm..."

...

Lại một ngày.

Cách thời điểm Du Tại Tư bị trói đến bên trong quân khu này, đã hơn nửa tháng trôi qua.

Phòng ở tầng một, trong phòng khách rộng rãi, một cái TV cũ kỹ đang đưa tin tiến triển tình hình giao chiến và đàm phán của quân đội chính phủ và quân đội của dân tộc độc lập tại địa phương: "9 giờ 15 phút sáng nay, quân đội độc lập bang Kachin [8] cùng quân đội chính phủ xung đột lần thứ hai, đàm phán ngưng chiến kết thúc, dãy núi khu vực đông bắc Myanmar lại một lần nữa rơi vào tình trạng căng thẳng."

[8] Kachin: là bang cực bắc của Myanmar. Bang này phía bắc và phía đông giáp với Trung Quốc; phía nam giáp với bang Shan; phía tây giáp với Ấn Độ và tỉnh Sagaing. Bang Kachin có diện tích 89.041 km².

Cửa chính mở ra, Tại Tư trốn ở phía bên ngoài sân, cầm một nhánh cây, lặng lẽ ghi xuống số người chết trong trận chiến này.

Khang tẩu đang bận rộn ở sân sau giặt quần áo, bà ấy bưng một chậu quần áo vừa mới giặt xong đi ngang qua Tại Tư, nhìn thấy cô, cười cười, "Du tiểu thư, cô cũng thật thú vị, cô rõ ràng nghe không hiểu tiếng Myanmar, làm sao khi thấy tin tức đàn ông đánh trận lại có thể hăng hái như thế chứ."

Loại tin tức này, ngay cả người trẻ tuổi của Myanmar cũng rất ít khi xem, chiến tranh kéo dài đã vài thập niên, khiến cho dân chúng cũng trở nên chết lặng với cuộc chiến tranh này.

"Chương trình nổi tiếng nhất Myanmar bây giờ là chương trình truyền hình thực tế, kể về ăn uống vui chơi mỗi ngày của các minh tinh, cũng rất thú vị."

Khang tẩu, người này lúc nào cũng vui vẻ.

Tại Tư cúi đầu.

Vén chút tóc mai qua sau tai, không đáp lại, giả vờ hoàn toàn nghe không hiểu.

Khang tẩu thoải mái, nói xong liền quên, bà nhìn nhìn bốn phía, cười tươi, móc từ trong ngực ra một khối socola nhỏ, "Nhìn này, thật ra là tôi tới đưa cho cô cái này. Bữa sáng cô chưa ăn no phải không? Cô xem cô gầy như vậy, phải ăn nhiều đồ ăn ngon để bồi bổ thân thể mới được."

Hương vị đồ ăn Myanmar rất đơn điệu, vị cay nồng nặc, lại nhiều dầu mỡ, bà biết rõ, rất nhiều người ngoại quốc đều ăn không ngon.

Tại Tư hơi ngẩn ra.

Cô cúi đầu, nhìn giấy gói Domori [9] màu đỏ tím quen thuộc trước mắt, do dự một lát, không hề nhận lấy.

[9] Domori: là một loại socola cao cấp của Ý. Công ty socola Domori được thành lập vào tháng 5 năm 1997 bởi Gianluca Franzoni, trụ sở của công ty đặt ở tỉnh Torino nước Ý, hiện nay là một trong mười thương hiệu socola hàng đầu thế giới. Hình ảnh ở cuối chương.

Khang tẩu cứng rắn nhét vào trong tay cô, "Ăn đi, đừng khách khí, đây là vật tiếp tế trong quân khu chuẩn bị, hàm răng tôi không tốt, ăn không nổi đồ ngọt như vậy."

Ở trong quân khu bang Nam Shan tiếp xúc hơn nửa tháng, Khang tẩu vẫn luôn xem cô như con gái mà chăm sóc, Tại Tư biết, người phụ nữ trung niên hơi béo trước mắt mặc dù trình độ văn hóa không cao và suy nghĩ đơn giản, nhưng đối xử với cô cũng là toàn tâm toàn ý, không có điểm nào không tốt.

Tại Tư suy nghĩ một lát...

Cô nhận lấy socola, vén mái tóc đen dài như thác nước sang một bên, tháo xuống sợi dây chuyền làm bằng bạc mà cô vẫn luôn đeo trên cổ.

Lúc mới tới, ví tiền của cô, điện thoại di động, đồng hồ đeo tay, giấy tờ chứng nhận... đều bị các binh lính cầm đi, chỉ có duy nhất đồ vật nhỏ luôn mang trên người này là không bị phát hiện.

Đây là dây chuyền từ hồi nhỏ mẹ cô tặng cho cô, cũng là di vật, chất liệu dây chuyền này nhìn như bình thường, nhưng thật ra là được làm bởi một nhà thiết kế nước ngoài nổi tiếng ở đầu thế kỉ trước, loại trang sức như này đều là vô giá.

"Cái này cho dì, xem như là tạ lễ."

Từ lúc mẹ Tại Tư qua đời vào mấy năm trước, bên người cô đã rất lâu rồi không có ai ân cần chăm sóc cho cô như thế.

Khang tẩu sửng sốt, nhìn thấy dây chuyền trên tay Tại Tư, liền bị dọa sợ đến mức ngay cả miệng cũng không khép lại được. Ở nơi hoang vu hẻo lánh của Myanmar, rất ít khi có thể nhìn thấy loại trang sức giống như sợi dây chuyền này, mặc dù bà không hiểu Tại Tư nói gì, nhưng là hiểu được ý của cô ấy...

"Không không không, tiểu thư, cô đừng như vậy! Tôi chỉ là người giúp việc chịu trách nhiệm nấu cơm giặt giũ. Đồ vật này của cô quá quý trọng, cô mau giữ lại đi!!"

Tại Tư mỉm cười.

Ánh mắt ấm áp, rất dịu dàng.

"Khang tẩu, đừng sợ, tôi sẽ không nói cho người khác biết, đừng ngại là được."

Khang tẩu vẫn không dám, bà dùng sức lắc đầu, ôm một chậu quần áo ướt sũng chạy đi. Vừa đi được mấy bước, một thân ảnh cao lớn đang đứng đối diện, một tiếng "Ầm" chậu quần áo rơi xuống đất, Khang tẩu nằm trên đất, bị dọa run như cây sậy.

Tại Tư ngoảnh lại, chậm một chút liền thấy rõ.

... Chu Giác Sơn đứng ở cổng.

Hắn hờ hững nhìn hai người trong sân, hai tay khoanh trước ngực, đeo một đôi găng tay màu đen, giắt súng bên hông, mặc một bộ quân phục đen như mực, thân hình thẳng tắp cao ngất như một gốc cây tuyết tùng đứng sừng sững ở đỉnh vách núi.

Tại Tư cứng đờ.

Theo bản năng lui về sau hai bước.

Cô biết rõ cảnh tượng vừa rồi cực kỳ giống cảnh hồi lộ nhưng chưa thành công. Cô rất muốn quay đầu bước đi, nhưng Khang tẩu vẫn còn đang quỳ rạp trên mặt đất, cô không thể nào bỏ mặc...

"Tôi, tôi chỉ muốn cảm ơn dì ấy, không có ý gì khác..."

Một khẩu súng thép màu bạc đang cắm trong bao súng màu đen ở bên hông người đàn ông.

Ban ngày hiểm khi nhìn thấy mặt hăn, Tại Tư rất khó chịu, cô rũ mí mắt, bàn tay nắm chặt, khối socola đắt đỏ bị cô dùng sức bóp vỡ thành từng mảnh.

Chu Giác Sơn không để ý tới cô, sửa sang lại ống tay áo quân phục, ánh mắt âm trầm, dẫn theo sau lưng hai binh lính xa lạ, trực tiếp đi vào trong nhà.

Khang tẩu vẫn còn quỳ rạp trên mặt đất. Chu Giác Sơn chưa nói để cho bà ấy đứng lên, nên bà ấy vẫn một mực nằm ở đó.

Tại Tư đỡ bà ấy, bà ấy cũng không chịu.

...

Trong phòng khách tầng một, TV còn đang mở, cửa sổ đều bị đóng kín, Chu Giác Sơn ngồi ở ghế chính giữa, còn hai binh lính xa lạ kia ngồi một trái một phải.

Hai binh lính kia đưa mắt nhìn nhau, đều tò mò người phụ nữ ngoài sân là từ đâu tới.

Chu Giác Sơn không cho bọn cơ hội, trầm mặt, từ trong ngăn kéo ném ra một phần văn kiện.

"Tiến triển."

Mạch suy nghĩ bị cắt đứt, người bên trái bĩu môi, nói chuyện trước, "Quân đội chính phủ vi phạm điều ước trước kia, quân đội độc lập Kachin liền điều đi hai liên đội, khống chế được tám mươi thôn dân bình thường ở biên giới, trong đó đúng lúc có hai sĩ quan thuộc địa khu [10] bang Nam

Shan của chúng ta nghỉ phép về thăm người thân, một người là quân sĩ trưởng [11] cấp hai, một người khác không có cấp bậc, là em trai họ thứ ba trong nhà vợ bé của tướng quân Hồ Nhất Đức."

[10] Địa khu: có 2 nghĩa, tùy theo ngữ cảnh của câu sẽ hiểu theo từng nghĩa. Nghĩa thứ nhất là chỉ khu vực chưa giành được quyền sở hữu và chưa giành được độc lập. Nghĩa thứ hai là chỉ phạm vi khu vực địa lý rộng lớn hoặc chỉ khu vực tranh chấp như địa khu Kashmir.

[11] Quân sĩ trưởng: là một cấp bậc sĩ quan. (Mọi người xem bảng ở C1)

À.

Em trai họ thứ ba trong nhà vợ bé.

Chu Giác Sơn nhú mày, bóp chặt chén trà trên bàn, "Quan hệ này cũng rất gần đây."

Ánh mắt binh lính bên phải cực nhanh, bưng bình nước, khách khí rót nước cho hẳn, "Đoàn trưởng, mặc dù hai người kia không có phân lượng, nhưng mặt mũi của tướng quân cũng quan trọng. Thủ tịch bộ trưởng cũng lên tiếng, để cho chúng ta dẫn đội ngũ đi nhìn một chút, ý tứ rất rõ ràng, nếu có thể đưa về thì đưa về."

Đến khu vực bang Kachin tìm hai người bang Shan phải đi qua địa khu chính phủ khống chế, còn là thân thích trong nhà vợ bé của Hồ Nhất Đức...

Chu Giác Sơn bất động thanh sắc, híp mắt, uống một hớp nước trà, đột nhiên, năm ngón tay dùng sức bóp một cái, chén nước trong tay ngay lập tức vỡ tan tành.

"..."

Hai tên lính không hẹn mà cùng nhau rùng mình, hai mặt ngơ ngác nhìn nhau.

Hai người bọn họ đúng là do thủ tịch bộ trưởng bang Nam Shan - Ngô Tứ Dân phái tới làm phụ tá cho Chu Giác Sơn, bên trái là Lý Bân, bên phải là Khâu Nghị. Quan hệ với Chu Giác Sơn không tính là quen thuộc, mức độ kính nể với Chu Giác Sơn giống như đại đa số sĩ quan trong quân khu, sợ hơn sợ rần, trốn còn không kịp ấy chứ....

Lại nói tới Hồ Nhất Đức, đó là một vị lão tướng trong quân khu của bang Nam Shan, mười bốn tuổi tòng quân, tham dự tất cả mấy chục chiến dịch lớn nhỏ, năm nay hơn năm mươi tuổi, vẫn là phụ tá đặc lực trong bang của thủ tịch bộ trưởng.

Người này lúc còn trẻ đánh trận rất lợi hại, nhận được rất nhiều huân chương, dân chúng địa khu bang Nam Shan cũng rất kính phục ông ta. Lại không khéo vào bảy năm trước, ở trong một lần hành động rút lui quy mô nhỏ, lựu đạn không có mắt, làm bị thương mệnh căn [12] của ông ta. Kết quả từ đó về sau tính tình ông ta đại biến, tinh thần ngày càng sa sút... Cả người cũng bị phế đi. Bây giờ Hồ Nhất Đức đúng là cả ngày trầm mê rượu thịt, hàng đêm lưu luyến chốn trăng hoa, thấy phụ nữ thì không bước đi được, có nghe nói tháng trước mới cưới người vợ bé đều có thể làm cháu gái ông ta.

[12] Mệnh căn: là cái mà ai cũng biết là cái gì đấy:v

Thủ tịch bộ trưởng nhớ tình bạn cũ, suy xét ông ta lúc trẻ lập công vô số, liền không để cho ông ta nghỉ hưu trước thời hạn, mà cho ông ta quyền lợi nhất định, có thể chỉ huy hành động quân sự trong phạm vi nhỏ. Nửa tháng trước, vụ nổ sai lầm ở thị trấn Loilem kia cũng là do Hồ Nhất Đức mượn danh nghĩa của Chu Giác Sơn chỉ huy.

Toàn bộ mọi người trong quân khu đều biết Chu Giác Sơn người này làm việc luôn luôn mạnh mẽ vang dội, công sự công bạn [13], anh ta vốn là rất bất mãn đối với tác phong sinh hoạt của Hồ Nhất Đức, hơn nữa bây giờ ông ta giả mạo dùng danh nghĩa của anh ta chỉ huy hành động suốt nửa tháng còn không giải thích gì...

[13] Công sự công bạn: thực hiện công việc theo nguyên tắc, không nói đến cảm xúc cá nhân.

Chu Giác Sơn tháo bao tay xuống, ném vào trong thùng rác, "Hai người quay về nói với Ngô bộ trưởng, công việc cứu viện lần này tôi không tham gia."

Lý Bân trong nháy mắt đứng lên.

"Đoàn trưởng, việc công ra công, việc tư ra tư, mặc kệ nói như thế nào, hai người sĩ quan kia cũng là người của bang Nam Shan chúng ta."

Khâu Nghị cũng đứng lên, "Đoàn trưởng, cứu người quan trọng, sự việc của tướng quân Hồ Nhất Đức tôi sẽ phản hồi lại với thủ tịch bộ trưởng, ngài yên tâm, nhất định sẽ trả cho ngài một câu trả lời hợp lý."

Lý Bân cùng Khâu Nghị mặc dù trên danh nghĩa là cấp dưới của Chu Giác Sơn, nhưng cấp trên trực tiếp ra lệnh cho bọn họ lại là thủ tịch bộ trưởng, thủ tịch bộ trưởng đã truyền xuống cho cả hai bọn họ văn kiện vô cùng rõ ràng, nhất định phải thuyết phục Chu Giác Sơn tham gia công việc cứu viện lần này.

Chu Giác Sơn nghiêng đầu liếc nhìn hai người.

"Đầu rất cứng hả?"

"..." Hai người trầm mặc, không lên tiếng.

Chu Giác Sơn mỉm cười, đứng dậy, rảo bước đi tới dưới cửa sổ phòng trúc.

Trong phòng khách TV chưa tắt, đúng lúc bên trong quân khu điều chỉnh quấy nhiễu toàn bộ tín hiệu điện tử, TV phát ra tạp âm rè rè.

"Muốn để tôi đi, có thể, nhưng tôi có một điều kiện."

Hai người gật đầu liên tục.

"Đoàn trưởng, mời ngài nói."

Chu Giác Sơn không vội, ôm tay dựa ở bên tường trúc, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một bóng dáng mảnh khảnh lọt vào tầm mắt.

Hắn híp mắt, đầu lưỡi chạm lên đỉnh lợi. Giương cằm lên, chỉ chỉ vào bóng lưng Tại Tư, nói.

"Người phụ nữ kia, không thành thật."

Giữa ban ngày ban mặt mà dám đút lót người giúp việc nhà hắn.

Lý Bân cùng Khâu Nghị hiểu rõ.

"Đoàn trưởng, ý của ngài là..." Hai người nhất thời nghiêm túc, đồng thời phát ra thanh âm "giết người diệt khẩu".

Chu Giác Sơn ngoảnh lại, nở nụ cười nói, "TM, ý của tôi muốn nói, tôi không định để một mình cô ta ở lại trong quân khu. Ngày mai, tôi muốn cô ta cùng đi Kachin."

"..."

Lời tác giả: nhân phẩm phù hộ... nhân phẩm phù hộ...

Tiểu kịch trường:

Chu đoàn trưởng (an tĩnh uống một ngụm trà): Người nào dám động đến, người nào muốn động đến?

Lý Bân & Khâu Nghị (ôm đầu xin tha): Không không không... xin lỗi...

[9] Domori: mỗi hộp chỉ có một gói như hình trên, giá cả một hộp 25g như dưới đây dao động từ khoảng 200.000 - 270.000 VNĐ.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Edit: Dương

Chu Giác Sơn ra lệnh một tiếng, Lý Bân cùng Khâu Nghị liền sợ hãi như thỏ con. Mấy phút sau, hai người mang theo mệnh lệnh của cấp trên lần lượt từ trong phòng trúc đi ra, ngồi vào trong xe, gương mặt lúng túng.

Mang phụ nữ đi Kachin đàm phán...

Ít nhiều sẽ có chút khó khăn...

"Tao lo lắng những trưởng quan khác trong quân khu sau này sẽ vì chuyện này mà tìm phiền toái cho chúng ta."

"Không vấn đề gì, trước hoàn thành nhiệm vụ thủ tịch bộ trưởng giao phó rồi nói sau."

Công bằng mà nói, trong lòng Khâu Nghị cùng Lý Bân đều biết rõ, đàm phán lần này tuyệt đối không đơn giản. Đầu tiên, Kachin bên kia cũng không quá phối hợp, sân bay cũng không mở ra, chỉ có thể đi ô tô đến đó.

Thứ hai, hai ngày nay không khéo chính là đang có Lễ hội Ánh sáng [1] trên phạm vi cả nước, cả nước từ trên xuống dưới đều tham gia chúc mừng lễ hội này, đường quốc lộ nửa bước cũng khó đi, chuyến đi này có thể bị trì hoãn từ một đến hai ngày.

[1] Lễ hội Ánh sáng: kéo dài 3 ngày, vào tháng trăng tròn theo lịch Thadingyut (khoảng giữa tháng 10) để kỷ niệm sự kiện Đức Phật trở lại nhân gian sau khi kết thúc 3 tháng Ngài đi giảng đạo. Đây là lễ hội thu hút nhiều du khách của du lịch Myanmar.

"Được rồi, không phải chỉ mang thêm phụ nữ đi thôi sao, coi như là cho đoàn trưởng dùng giết thời gian, miễn để cho anh ta có thời gian rảnh rồi gọi điện thoại về dạy dỗ chúng ta."

Lý Bân cùng Khâu Nghị nhìn nhau.

Tâm tư gợn sóng.

Đột nhiên cười khẽ, trong đầu chậm rãi hiện lên bộ dáng Tại Tư lúc này ở bên ngoài sân nói chuyện với Chu Giác Sơn....

Khâu Nghị tự vả miệng, vòng vo đề tài, "Kỳ thật, người phụ nữ kia dáng dấp cũng không tệ."

Lý Bân nhú mày.

"Vóc người cũng tốt lắm."

"Là người Trung Quốc à? Thật xinh đẹp, không biết từ đâu mà lấy được, nhìn vào tâm cũng thấy ngứa ngáy..."

"Tao đoán là bị cướp ở thị trấn Loilem cách đây không lâu. Nhiệm vụ lần trước còn không phát hiện, hơn nữa cấp dưới của chúng ta, chính là tiểu tử Miêu Luân kia hay làm chuyện tặng phụ nữ cho cấp trên mà."

Ô tô khởi động, càng lúc càng xa.

...

Hôm sau.

Ánh nắng lúc bình minh nhẹ nhàng trong vắt, giữa núi rừng bay lên từng đợt khói mờ, một đám khí macaca [2] qua lại không ngừng ở đỉnh cành cây, chơi đùa cãi lộn, rất nhanh, cành cây bị đung đưa, trong không khí cũng bao phủ một lớp sương mù như một tầng lụa mỏng.

[2] Khí macaca: một chi khí thuộc họ Khí cựa thế giới hay họ Khí đuôi dài. Trong một số ngôn ngữ, các loài khí của chi này còn được viết là macaque.

Thời gian nửa tháng, Tại Tư rút cuộc rời khỏi quân khu bang Nam Shan, cô ngồi trong xe quân dụng, kéo nhẹ vải bố [3] xanh biếc treo trên cửa sổ xe quân dụng, ngắm nhìn khí macaca ở nơi xa trong núi rừng, trong lòng tràn đầy hâm mộ.

[3] Vải bố (vải Canvas): được làm từ sợi cotton, sợi sisal và có thể kết hợp cả với sợi polyester tùy từng loại. Ưu điểm nổi trội của vải bố chính là bền bỉ và chắc chắn.

Tự do.

Vốn là một chuyện đơn giản biết bao, hiện nay lại thành si tâm vọng tưởng...

Người đàn ông bên cạnh đang thẩm duyệt công văn dự thảo, thân thể hẳn thẳng tắp, trong tay đang cầm một cây bút máy màu đen.

...

"Buông xuống."

Chỉ chốc lát sau, Chu Giác Sơn bỗng nhiên hí mắt nhìn Tại Tư, giọng nói của hắn âm trầm, ngòi bút máy bị ánh nắng chiếu vào phát sáng lấp lánh.

"..."

Tại Tư mím môi, sợ hãi kéo vải bố xanh biếc trên cửa sổ xe xuống.

Chu Giác Sơn thu hồi ánh mắt, kiểm tra một lần nữa công văn trong tay, xác nhận không có sai lầm gì, đem công văn trong tay nhét vào trong túi giấy kraft [4].

[4] Giấy kraft: làm từ bột giấy hóa học của gỗ mềm, được xử lý qua quá trình kraft. Đặc tính của giấy là bền về cơ học, tính dai và chống thấm tốt.

Tại Tư mặc dù nghe hiểu tiếng Myanmar, nhưng cô không biết nói cũng không biết viết chữ Myanmar, ngay cả tên người đơn giản nhất cũng không nhận ra, Chu Giác Sơn có thể cũng nhìn ra được, cho nên khi hắt viết văn kiện qua lại cùng quân đội cũng không hề quay lưng lại với cô.

Không gian trong xe quân dụng rộng rãi, ngay phía trước, kế bên tài xế có một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi.

Chu Giác Sơn nghiêng người về phía trước, cầm túi giấy kraft ném đến trên người người đàn ông kia, "Thang Văn, lát nữa cậu sao chép mấy ý kiến này sang máy tính, truyền về quân bộ."

"Vâng."

Thang Văn ngay lập tức cung kính gật đầu. Người này là văn thư bên cạnh Chu Giác Sơn ở trong quân khu, tốt nghiệp trường quân sự chính quy, trình độ văn hóa rất cao, mấy ngày trước Tại Tư vô tình nhìn thấy cậu ta một lần trong quân khu, trong ấn tượng của cô, cậu ta đối với mệnh lệnh của Chu Giác Sơn luôn luôn là bảo gì nghe nấy.

Làm xong công việc, Chu Giác Sơn ngồi vững vàng.

Khóe mắt nhìn thoáng qua, phát hiện tầm mắt của người phụ nữ kia vẫn còn dừng ở trên người Thang Văn.

Chu Giác Sơn không giận tự uy [5], cầm bút máy màu đen nhét vào túi áo, nói tiếng Trung một cách trôi chảy, "Tôi cảnh cáo cô, địa khu bang Kachin nguy hiểm hơn so với bang Shan, tốt nhất cô nên yên phận một chút, đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, tôi có thể hảo tâm cứu cô lần đầu tiên, nhưng sẽ không xen vào việc của người khác mà cứu cô lần thứ hai."

[5] Không giận tự uy: miêu tả một người mặc dù không tức giận, nhưng vẫn có khí chất uy nghiêm.

"..."

Tại Tư chậm rãi ngẩng mặt lên.

Cô hiểu rõ, trong góc nhìn của Chu Giác Sơn, hẳn là ân nhân cứu mạng của cô, là bồ tát sống giúp cô thoát khỏi bị lãng nhục.

Tại Tư mặc dù mới tới Myanmar không lâu, nhưng đối với địa khu bang Kachin cũng sớm nghe thấy qua...

Bang Kachin này nằm ở đông bắc Myanmar, là cửa ngõ phía bắc của Myanmar, là lãnh thổ của Trung Quốc cổ đại [6], từ cận đại đến nay, bởi vì địa thế phức tạp, dãy núi khe sâu vô số, đó là lý do vì sao giao thông đường bộ ở đây vô cùng khó khăn, diện tích địa khu Kachin rơi vào khoảng gần chín mươi nghìn kilomet vuông, đường quốc lộ cao cấp nhất chính là đường nhựa, còn các con đường trong các thị trấn nhỏ vẫn là những con đường đất nguyên thủy nhất, chật hẹp, nhấp nhô, mùa mưa không tiện đi lại, mùa khô cũng chỉ có thể miễn cưỡng cho xe jeep có gầm xe cao đi qua mà thôi.

[6] Bang Kachin ngày xưa là lãnh thổ của Trung Quốc, ở thời Đường là lãnh thổ của nước Nam Chiếu, ở thời Tống là lãnh thổ nước Đại Lý.

(Theo chú thích của tác giả)

Ô tô, thậm chí ở nơi này còn khó có thể trở thành một loại phương tiện thông dụng... Theo hiểu biết của cô, những năm gần đây, vận tải của Kachin chủ yếu vẫn dựa vào ngựa và la.

Cô gạt đầu, nhỏ giọng nói, "Được, tôi biết rồi."

Cô lần này chỉ là đi cùng Chu Giác Sơn đến một thị trấn nhỏ kẹp ở giữa địa khu bang Kachin và bang Shan - thị trấn Mansi nằm ở cực nam [7] bang Kachin. Chỗ đó cách khu vực quân sự bang Shan kiểm soát rất gần, nhưng cách thủ phủ bang Kachin rất xa. Người ở một tòa thị trấn nhỏ xa xôi, dưới tình huống giao thông đường bộ vô cùng khó khăn, Tại Tư còn chưa ngu đến mức định dùng la và ngựa để lều mạng hoặc chạy đua với xe jeep của Chu Giác Sơn...

[7] Cực nam: điểm cuối của phía nam. VD: điểm cực nam của Việt Nam là nằm ở tỉnh Cà Mau.

Cơ hội chạy trốn chỉ có một lần, trước khi cô chưa tìm được biện pháp vẹn toàn, cô chắc chắn sẽ không bí quá hóa liều.

Trong buồng xe một hồi an tĩnh.

Đường núi xóc nảy, đợi đến lúc xe vòng qua một con đường nhỏ gập ghềnh, ánh mặt trời xuyên qua bóng râm của các tán cây chiếu rọi xuống, con đường phía trước có vẻ rộng rãi hơn.

"Đoàn trưởng, phía trước cách đây khoảng một kilomet đang có vài trăm người miền núi đang chúc mừng lễ hội Ánh sáng."

Chu Giác Sơn ngay cả mí mắt cũng lười nhấc lên, "Đường vòng."

... Người ngồi ghế phó lái liên lạc qua bộ đàm, các xe vận tải phía sau cũng đồng thời chuyển hướng, nửa phút sau, buồng xe rộng rãi lại một lần nữa rơi vào yên tĩnh, mười mấy chiếc xe quân dụng lái vào đường nhỏ hẻo lánh trong rừng.

Tại Tư tựa trên cửa xe nhắm mắt nghỉ ngơi, không lâu sau, có một vóc dáng nặng nề đè lên hai chân của cô.

Chu Giác Sơn điều chỉnh tư thế, hai tay ôm trước ngực, nhắm mắt, ngủ say.

"..."

Tại Tư bị hấn gối đầu lên, cổ họng nghẹn lại, không dám thở mạnh dù chỉ một chút.

Bốn tiếng đồng hồ sau...

Đến buổi trưa, xe cuối cùng cũng dừng lại.

Tài xế quay đầu lại giải thích, phía trước có sông, cần phải đi qua cầu. Thang Văn bổ sung, "Đoàn trưởng, theo tốc độ trước mắt, trước đêm nay chúng ta rất khó đến được thị trấn Mansi, đường bên bờ đối diện hiểm trở, chi bằng chúng ta ở bên này sông tạm thời nghỉ ngơi một chút?"

Chu Giác Sơn nhanh chóng ngồi dậy, hạ cửa sổ xe xuống, dùng ống nhòm quan sát địa hình phụ cận một lần, hấn nhìn thấy phía trước cách đó không xa có một thôn trại mộc mạc.

"Thông báo đội ngũ, nghỉ ngơi tại chỗ, không nên vào trong thôn quấy rầy thôn dân địa phương."

"Vâng."

Mười mấy chiếc xe jeep xếp hàng bên lề đường.

Hai chân Tại Tư bị người đàn ông kia gối đầu lên vừa đau vừa tê, cô cố sức dựa vào chỗ ngồi, lén lút cách xa Chu Giác Sơn một chút. Chu Giác Sơn liếc nhìn cô một cái, ngược lại cũng không làm gì, bỏ cô ở trên xe, hăn mở cửa xe, xuống xe cũng không quay đầu lại.

...

Mặt trời chói chang trên cao, trước mắt là đường nhựa bằng phẳng, đang là cuối mùa thu của Myanmar, mặt đất nóng hầm hập, không khí khô nóng, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra hỏa hoạn. Cách đó không xa, có mấy dân binh [8] chào hỏi lẫn nhau cùng tiến vào rừng cây xa xa đi vệ sinh.

[8] Dân binh: là lực lượng vũ trang nhân dân có tính quần chúng và không tách rời sản xuất.

Chu Giác Sơn dựa ở bên cửa xe hóng gió, hăn tùy tiện tìm trong túi, đốt một điếu thuốc lá màu xám tro.

Gió thu mạnh mẽ, cỏ dại bên đường cao chừng một người bình thường, những cây cỏ đột nhiên lay động mạnh, những đốm lửa nhỏ cũng bị gió núi thổi lúc sáng lúc tối. Hai ngón tay hăn kẹp điếu thuốc lá, ngón tay thon dài có lực.

Thang Văn theo sát hăn đi ra.

"Đoàn trưởng, đốt lửa sao?"

"Ừ."

Các thôn trại theo dọc đường đi đều đang tổ chức lễ hội Ánh sáng, không ai có thể thu nhận bọn họ, cũng may trước khi xuất phát hăn còn tiện thể mang vài bình cấp dưỡng [9], xoong nồi bát đĩa đầy đủ, nấu cơm ở bên ngoài cũng không thành vấn đề.

[9] Binh cấp dưỡng: binh lính làm việc trong nhà bếp, làm những việc như chuẩn bị thức ăn, nấu ăn...

Thang Văn gật đầu, bước đi.

Bất chợt, Chu Giác Sơn đá vào giày quân dụng của Thang Văn.

Thang Văn quay đầu lại, không hiểu ra sao.

Chu Giác Sơn hơi ngừng một chút, nhếch miệng, nhấc cằm hướng về phía xe jeep ở sau lưng, "Cô ta. Cậu đi hỏi một chút xem người phụ nữ kia muốn ăn gì."

Hôm qua ở đại viện quân khu, Chu Giác Sơn đã nghe thấy đoạn đối thoại của Khang tẩu và Du Tại Tư, hình như cô vẫn không ăn quen đồ ăn trong quân khu... Người phụ nữ kia đã từng chính mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình quân đội bang Nam Shan cho nổ thôn trại, hẳn tuyệt đối sẽ không thả cô ra, nhưng hẳn cũng chỉ là muốn giữ cô lại, chứ không muốn để cô chết đói.

Thang Văn nháy mắt hai cái.

Biểu tình từ nghi hoặc trở nên khiếp sợ, lại từ khiếp sợ trở nên mừng thầm.

Mấy người dân binh ngẫu nhiên đi ngang qua cũng sửng sốt, ngơ ngác tại chỗ, hoàn toàn giống như nghe được chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Thế nào, hôm nay là mặt trời mọc ở đằng tây sao, Chu Giác Sơn tám trăm năm vẫn luôn không gần nữ sắc vậy mà lại đột nhiên quan tâm đến một người phụ nữ?

Đương nhiên, tò mò thì tò mò, nhưng Thang Văn cũng không có can đảm hỏi Chu Giác Sơn. Hắn ta nhanh chóng đi tới bên cạnh cửa xe, lễ phép

gõ một cái lên cửa sổ xe, Tại Tư hạ cửa sổ xe xuống, sau đó nói vài câu tiếng Anh đối thoại đơn giản... Thang Văn lặng lẽ gật đầu với Chu Giác Sơn, nhận được sự cho phép mới đi đến chỗ binh cấp dưỡng.

Chu Giác Sơn hút được nửa điếu thuốc, đi ra sau xe, mở cửa, lúc khom lưng thì suýt nữa đụng vào cô.

Tại Tư quần bách, ngược nhìn hăn nói, "Tôi muốn xuống xe hít thở không khí."

Chu Giác Sơn híp mắt, hít sâu một hơi điếu thuốc đang cầm trên tay, hăn lui về phía sau nửa bước, nhường một chút không gian để cho cô bước xuống xe.

Thắt lưng Tại Tư đang tê dại, chân phải còn có chút co giật, một tay vịn ở cửa xe để bước xuống xe, động tác vô cùng chậm chạp.

Trên mặt người đàn ông trước mắt đang viết ba chữ không kiên nhẫn.

Hăn đang đợi cô nhờ hăn giúp.

Nhưng cô không làm gì cả.

"Què rồi?" Hăn biết rõ còn hỏi.

Tại Tư buồn bực không lên tiếng, chân phải vừa mới nhấc lên, lại một cơn đau kéo tới, cả người liền ngã vào trong xe.

Chu Giác Sơn nhìn ở trong mắt, lập tức vứt bỏ tàn thuốc trong tay, chân giẫm lên dập tắt. Hăn khom lưng, đè chân phải của cô xuống, thấy không sai biệt lắm mới đứng thẳng người, chặn cửa xe, hai tay cho vào trong túi quần, bình tĩnh nhìn cô.

Tại Tư khẩn trương, không hiểu hăn có ý gì.

Chu Giác Sơn trầm nghĩ buồn cười, "Không phải cô muốn xuống xe nhìn xung quanh một chút sao?"

"Ừ."

Tại Tư gật đầu.

Mắt hẩn nhìn về phía xa, từ trên cao nhìn xuống, đưa một cánh tay về phía cô.

Đường chỉ tay sạch sẽ rõ ràng.

"Đưa tay. Tôi dẫn cô đi."

Lời tác giả: nữ chính không phải bị câm, chương sau cô ấy sẽ nói nhiều ~~~

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Edit: Dương

...

Tại Tư ngãng đầu lên nhìn hần.

Ngày thu nòng đượm, trong khe núi gió thu hơi lạnh thổi lất phất ở giữa đôi mắt màu đậm, cỏ hoang đang xào xạc, vào giờ phút này, nếu như hần và cô đều có thể tạm thời quên đi thân phận của mình thì cảnh tượng xung quanh đây cũng trở nên rất đẹp, rất có ý thơ.

Trong lòng Tại Tư lấm bầm, không nhúc nhích.

Chu Giác Sơn không nhịn được, lông mày cau chặt thành chữ xuyên, "Lập tức đến giờ cơm rồi, rốt cuộc cô có đi hay không?"

Cô vội vã đồng ý, cúi đầu, đưa ra một bàn tay nhỏ bé trắng ngần, nhẹ nhàng đặt lên lòng bàn tay của hần.

Trong nháy mắt hần nắm chặt, khom lưng, từ trong xe lấy ra một sợi dây, nhanh chóng quấn quanh, cột chặt hai cổ tay cô vào cùng một chỗ.

"..."

Tại Tư ngãng đầu cẩn thận dò xét hần, "Tôi sẽ không chạy loạn đâu."

Vùng phụ cận chỗ này đều là cỏ hoang, người có thể nhìn thấy cũng đều là dân binh và người dân tộc Shan không biết nói tiếng Trung, cô có thể chạy đi đâu chứ, ngộ nhỡ gặp phải mấy tên lưu manh thô lỗ, vậy thì nói không chừng kết quả lại càng thảm hơn so với bây giờ.

Chu Giác Sơn không đồng ý, lông mày nhíu lại, thắt nút song khâu [1], "Cô suy nghĩ nhiều rồi, tôi là đoàn trưởng quân khu bang Nam Shan, quân hàm Thượng tá, đi công tác ở bên ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể có người ám sát, tôi trói cô, là dự tính xấu nhất, một khi gặp phải nguy hiểm cần phải có người trước tiên giúp tôi ngăn cản đầu đạn và mảnh vỡ hỏa lực."

[1] Nút song khâu: là cách thắt nút thủ công truyền thống của Trung Quốc từ thời xa xưa, bởi vì ở chính giữa có hai móc cài nên gọi là song khâu. Hình ảnh ở cuối chương.

"..."

Tại Tư ngây người, trừng mắt, đôi môi mềm mại còn lén lút mấp máy hai lần.

Chu Giác Sơn liếc cô một cái.

"Cô không muốn?"

"Tôi..." Quả thật hình như cô không có nhiệm vụ này.

"Vậy thời điểm lúc trước cô cầm chặt tay tôi không thả thì đang nghĩ gì?" Khóe miệng Chu Giác Sơn cười như không cười.

Tại Tư cúi đầu, không nói gì...

Chu Giác Sơn đợi vài giây, đột nhiên dùng sức kéo người phụ nữ ở trong xe ra, mạnh mẽ chen ở cửa xe, hai bắp đùi rắn chắc kẹp lấy cô, "Cô

không muốn cũng đã muộn rồi."

Hắn cúi đầu, ánh mắt thâm sâu, đôi môi dán sát vào bên tai cô nói chuyện.

Mặt của Tại Tư có chút nóng.

Cô đỏ mặt né tránh, nhưng hai cổ tay cô bị trói lại, mặc dù có đẩy vài cái, nhưng vẫn không thoát khỏi tầm mắt của đối phương.

Xung quanh không có ai, Chu Giác Sơn hiếm thấy an tĩnh nhìn cô một hồi, biết hơn nửa tháng hẳn mới phát hiện, người phụ nữ trước mắt da dẻ rất trắng, xương quai xanh rất sâu, cổ thon dài tinh tế, một khi cảm thấy then thùng thì rất dễ đỏ mặt, một đường từ cổ đến sau tai đều ửng đỏ.

Rất đẹp, lại là một người phụ nữ đơn thuần.

Chỉ là bộ dáng này của cô, nếu bị bất kỳ một người đàn ông Myanmar nào nhìn thấy, chín phần cũng không nhịn được muốn cô...

Chân mày Chu Giác Sơn khẽ động, đột nhiên thoát ra, vẻ mặt nghiêm chỉnh, quay đầu nhìn về phía núi non trùng điệp cách đó không xa.

"Đi lại gần chỗ này một chút, chỗ có người ở tương đối an toàn, xa hơn có lẽ sẽ có rắc, huyết thanh kháng nọc rắn trong quân đội rất khan hiếm."

Tại Tư hoang mang gật đầu, xoay người lại, dùng mu bàn tay sờ lên gò má ửng đỏ. Chu Giác Sơn không hề đợi cô, dặt tay cô bước đi rất nhanh, cô cau mày, chỉ có thể tập tễnh gắng sức đi theo.

Tài nguyên lâm nghiệp ở Myanmar rất dồi dào, khắp nơi đều có thể nhìn thấy đất đỏ và rừng lá rộng, tới gần bờ đê, đất đai tươi xốp, không khí

ấm ướt, cô đi theo hần băng qua rừng cây, đi bộ dọc bờ sông hóng gió, quần áo cũng bị bay lên, giống như là muốn thổi bay cả người.

Ngay phía trước có một tảng đá, xuống chút nữa thấp thoáng có thể nhìn thấy một cái thuyền nhỏ bị vải bố che lại.

"Muốn chèo thuyền sao?"

Chu Giác Sơn nghiêng đầu hỏi cô.

"Không cần, cảm ơn, tôi không biết chèo thuyền." Thực ra Tại Tư biết chèo thuyền, nhưng kỹ năng bơi lội của cô không tốt, cô sợ vạn nhất mình ngồi trên thuyền trượt gập Chu Giác Sơn thì người đàn ông này sẽ ném cô xuống sông.

Chu Giác Sơn khẽ cười một tiếng, nghỉ chân tại chỗ, "Hóa ra ở quốc gia của cô đều là phụ nữ phụ trách chèo thuyền à?"

"Ừ?"

Tại Tư ngửa đầu nhìn hần.

Chu Giác Sơn nhún vai, tìm một tảng đá ở phụ cận ngồi xuống, phong cảnh bên bờ sông ở bang Bắc Shan này khá tốt, bầu không khí trong lành, rất thích hợp để chần chỉnh trang bị, nghỉ ngơi lấy lại sức.

Toàn bộ bờ sông nhô ra phía ngoài như hình bán nguyệt, Chu Giác Sơn vừa vịn ngồi đưa lưng về chỗ vừa mới đi qua, gió mát bên bờ sông thổi vào mặt, mùi vị cây cỏ tự nhiên thấm vào trong ruột gan, đôi mắt hần nhìn về phương xa, tùy ý ngắm nghía cái bật lửa lấy ra từ trong túi quần.

Tại Tư liền an tĩnh đứng phía sau hần.

Sóng mắt cô khẽ động.

Nhân cơ hội, len lén liếc mắt nhìn cái thuyền nhỏ kia, lại cúi đầu xuống nhìn dây thừng đang cột trên cổ tay hai người.

Thật ra, nửa tháng trở lại đây, cô chưa bao giờ buông tha ý nghĩ chạy trốn, mỗi một buổi tối, cô đều trần trọc trở mình, nghĩ tới vô số loại phương pháp rời khỏi chi quân đội này, chỉ tiếc lúc trước sinh hoạt ở quân khu bang Nam Shan thì cô bị kẹt ở trong quân doanh [2], đối với hoàn cảnh vùng phụ cận thì hoàn toàn không biết gì cả... Thế nhưng tình huống hôm nay lại khác, hôm nay cô đi theo Chu Giác Sơn một đường đi lên phía Bắc, còn có thể nghe được binh lính báo cáo những thôn trại và thị trấn đã đi qua.

[2] Quân doanh: doanh trại quân đội.

Ghi nhớ tên thành phố và thị trấn ở quốc gia mình làm việc là một nhiệm vụ cơ bản của phóng viên hoạt động ở nước ngoài.

Nếu như cô nhớ không nhầm, cô vừa mới thấp thoáng nghe được có người nhắc đến thị trấn Mongmit (*), vậy thì con sông trước mắt này chính là sông Namtu, hạ lưu sông Namtu cách biên giới Trung Quốc - Myanmar không xa, cô có thể chèo thuyền từ nơi này rời đi, xuyên qua một đoạn ngắn trong rừng nguyên sinh ở phía Đông Bắc bang Shan, thuận lợi đến bến cảng Ruili ở biên giới Trung Quốc - Myanmar.

Tất nhiên, điều kiện tiên quyết là cô không bị Chu Giác Sơn phát hiện, thuyền cũng không va phải đá ngầm... Hơn nữa một đoạn đường trong rừng nguyên sinh kia cũng rất nguy hiểm.

Nhưng đây là cơ hội duy nhất của cô, cô không còn lựa chọn nào tốt hơn, cho dù không biết bản thân mình có kiên trì được không nhưng cô quyết định vẫn phải thử một lần.

"Chu đoàn trưởng."

Tại Tư lấy hết dũng khí, mở miệng thăm dò.

Chu Giác Sơn nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô.

"Bụng tôi hơi khó chịu... Anh có thể để cho tôi đi vệ sinh được không, không cần quá lâu, hai phút là được."

Chu Giác Sơn cười nhạt, nhét bật lửa vào trong túi áo. Phụ nữ giáo hoạt, hẳn đã thấy nhiều rồi, "Cô không cảm thấy lý do của mình rất thối sao?"

Tại Tư mím môi, ngậm hạ quyết định. Cho đến hôm nay, cô có thể không cần cái gì gọi là tôn nghiêm với thận trọng.

"Tôi, tôi là khó chịu thật, đi cả của tôi đến rồi..."

Khóe môi Chu Giác Sơn cong lên.

Tại Tư đỏ mặt, đi đến trước mặt hắn liền đứng lại, giơ cổ tay lên, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn, chủ động cầm tới sát bụng của mình.

Hắn quanh năm đều ở tiền tuyến đánh giặc, hẳn là quen thuộc với mùi máu tanh giống như mùi rỉ sắt. Kinh nguyệt của phụ nữ vốn là mang theo một cỗ mùi tanh nhàn nhạt mà...

"Đi cả chính là... kinh nguyệt..."

Chu Giác Sơn trong nháy mắt quay đầu đi.

"Cô có mang đồ sao?"

Đời này Tại Tư cũng chưa từng làm chuyện mất mặt như vậy, vành mắt cô ửng đỏ, ngửa đầu nhìn bầu trời chói mắt, "Ừ."

"Tự mình qua bên kia xử lý sạch sẽ."

Hắn nhíu mày, nhanh chóng cởi dây thừng trên cổ tay, buông cô ra, rất dứt khoát khiêng người qua bên kia.

Tại Tư nhìn đúng thời cơ, quay đầu nhìn hắn một cái, nhanh chóng chạy tới vị trí sườn dốc bên bờ sông.

Thuyền nhỏ bị trôi ở một cái cọc gỗ.

Bờ sông có chút dốc, khoảng cách từ trên bờ đến dưới mặt thuyền ước chừng khoảng ba mét, ở chỗ xa xa có một vị trí bằng phẳng có thể bước qua, nhưng Chu Giác Sơn sẽ sinh nghi, hơn nữa cô cũng không có thời gian dư thừa để đi đường vòng.

Tại Tư nhanh chóng điều chỉnh hô hấp.

Nhắm mắt xuôi tay.

Hít thở sâu.

Nhảy...

"Phanh!" Cùng lúc đó một viên đạn đường kính có 5.8mm sượt qua bắp chân phải của cô.

Viên đạn bắn vào trong bụi cây.

Tại Tư cứng đờ.

Một cơn gió lạnh thổi qua, dòng sông trước mặt ba quang lân lân [3]. Cô rũ mí mắt, mắt nhìn nước sông gợn sóng, trơ mắt nhìn sau lưng có một bóng dáng màu đen không nhanh không chậm đi tới, chậm rãi đến gần, cuối cùng, bao phủ hoàn toàn bản thân mình...

[3] Ba quang lân lân: ba quang là ánh sáng phản xạ của ánh mặt trời hoặc ánh trăng chiếu xuống gợn nước, lân lân miêu tả nước trong vắt. Ba

quang lân lân là chỉ hình dạng gợn nước bị ánh mặt trời hoặc ánh trăng chiếu đến.

Chu Giác Sơn hơi khom người, một cánh tay ôm bả vai của cô, lặng lẽ ngắm nhìn bóng của hai người trên dòng sông.

"Chơi vui sao?"

Tại Tư nhắm mắt, giọng nói khẽ run, "Không dễ chơi..."

"Vậy cô vì sao còn muốn gạt tôi?"

Khóe miệng Chu Giác Sơn khẽ cong lên, vô cùng nghiêm túc ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ trước mắt. Hẳn vốn cho là lúc trước ở trên xe hăn đã cảnh cáo cô đủ rõ ràng, không nghĩ tới, cô vẫn đem lời nói của hăn như gió thoảng bên tai.

Tại Tư nắm chặt tay, cố nén nước mắt, "Chu Giác Sơn, tôi không thuộc về nơi này, anh thả tôi đi..."

Cô biết rõ bản chất hăn không xấu, cô không ghi hận hăn, cô chỉ là muốn rời khỏi nơi này. Từ ngày bước vào Myanmar, những gì nghe thấy nhìn thấy ở chuyến đi này đã sớm vượt xa suy nghĩ của cô, ở khu giao chiến, cô gần như mỗi ngày đều ở sát ranh giới sinh tử, ở đây không có nhân quyền, cô sợ hãi, cô chịu đủ rồi, cô muốn chạy trốn, ở đây vốn không phải là chỗ cô nên sinh sống.

Nghe vậy, Chu Giác Sơn giận tái mặt, chậm rãi đứng thẳng lưng, "À? Cô hình như có chút hay quên?"

Nửa tháng trước, cô tận mắt thấy quân đội bang Nam Shan tàn sát thôn trại, cô là được cấp dưới của hăn mang về. "Ban đầu là cô lựa chọn tôi. Bây giờ cô còn muốn chạy, có thể, nhưng cái giá phải trả cô chưa chắc đã gánh chịu được!"

Nói xong, hắn trong nháy mắt đưa họng súng nhắm ngay huyết thái dương của Tại Tư, lên đạn, họng súng còn hơi ấm khiến cho bầu không khí xung quanh lọt vào một mảnh yên tĩnh.

"..."

Tại Tư không sợ chết.

Nhưng cô không thể chết được.

Mạng của cô là dùng mạng của nữ bác sĩ người Trung Quốc đổi lấy, trên người cô không chỉ đeo một mạng người, cô căn bản không có tư cách đi tìm đường chết.

Tại Tư ghen họng.

"Được, tôi hiểu rồi." Cô nhận rõ thực tế, sau này cô cũng sẽ không chạy loạn nữa.

Chu Giác Sơn híp mắt, đẩy cô ra, thu hồi súng.

Chân Tại Tư mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất.

Cây cối nơi hoang dã rất tươi tốt, cô cũng không để ý, bỗng nhiên cảm thấy một cơn đau nhức, cô hốt hoảng cúi đầu nhìn, một cây đinh dài tám centimet đâm vào bàn tay cô... Trong da thịt trắng nõn lập tức tuôn ra máu đỏ tươi, cô nhịn đau rút cây đinh ra, lập tức bịt miệng vết thương, nhưng máu chảy không ngừng...

"Tìm mảnh vải băng bó một chút."

Chu Giác Sơn đứng ở bên bờ sông, từ trên cao nhìn xuống, hai tay hắn để trong túi quần, nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô.

Tại Tư gật đầu, thế nhưng cô vô cùng đau đớn, hai mắt rưng rưng, cô dùng sức xé ống tay áo của mình, nhưng qua nửa ngày, ngay cả chút vải vụn cũng không xé được.

Màu máu đỏ tươi ngày càng chói mắt, những giọt máu nóng chảy xuống thảm cỏ xanh nhạt...

Không biết làm sao.

Chu Giác Sơn ngồi xổm bên người cô, bóp chặt cằm của cô, trái phải quan sát một chút, "Kế sách thất bại lại bắt đầu tỏ vẻ đáng thương?"

Tại Tư lắc đầu, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Chu Giác Sơn không đành lòng, để tay sờ lên vai trái, từ túi áo quân phục [4] lấy ra một túi băng gạc mới cùng một chai thuốc cầm máu chuyên dụng của quân đội Myanmar.

[4] Túi áo quân phục: loại túi may liền trên áo. Loại túi tác giả đề cập ở đây là túi trên ống tay áo, mọi người xem hình ảnh ở cuối chương sẽ hiểu.

Thuốc này là nhập khẩu từ nước ngoài, có tác dụng sát trùng tiêu độc, bên trong quân đội bang Nam Shan cũng không có phân phối, vài chai duy nhất là đoạt được từ trong tay quân đội chính phủ.

Hắn liếc mắt nhìn cô một cái, dùng ngón tay cái cạy nắp chai thuốc, dùng sức kéo bàn tay cô ra, rắc lên ít thuốc bột màu trắng, lại dùng hàm răng cắn túi băng gạc, tìm được đầu vải, nhanh chóng quấn vài vòng trên tay Tại Tư.

"Còn đau không?"

Hắn dùng mu bàn tay ôn nhu sờ lên gò má của cô.

Tại Tư đỏ mặt, hoảng sợ đem khuôn mặt cách xa một chút.

Chu Giác Sơn sừng sững bất động, an tĩnh ngồi xồm trước mặt cô, đưa tay nâng cằm của cô lên, "Trả lời tôi."

Tại Tư cúi mắt, hơi gật đầu, "Tốt hơn rồi..."

Chu Giác Sơn được một tắc lại muốn tiến thêm một thước, lại sát gần cô.

"Ngay cả câu cảm ơn cũng không biết nói?"

Hắn tốt xấu gì cũng vừa cứu cô nửa cái mạng.

Tại Tư khẽ run, ngãng đầu, tầm mắt hai người giao nhau, ánh mắt trùng hợp đụng vào nhau.

Hắn và cô gần trong gang tấc, cô chớp mắt, dần dần phát hiện, ánh mắt hắn rất sâu, ánh mắt đen như mực sâu không thấy đáy, rất trầm tĩnh, nhưng nhìn lâu lại khiến người ta hoảng hốt.

Cô suy nghĩ một chút, cắn môi, nhanh chóng rút tay lại, nhỏ giọng nói ra.

"Cảm ơn..."

Chu Giác Sơn cười một tiếng, thầm nghĩ, chỉ với bản lĩnh và tính cách ôn nhu này mà cũng muốn chạy trốn dưới mí mắt của hắn.

Ánh mắt tùy ý nhìn phía trước.

Bỗng nhiên, đồng tử hắn co lại, một tay kéo Tại Tư vào trong ngực mình.

"Ôm chặt tôi!"

"Vì..."

Tại Tư còn chưa nói xong, bốn phương tám hướng đột nhiên truyền đến từng trận nổ đình tai nhức óc.

Thuyền nhỏ trên sông ngay sau đó cũng bùng nổ.

Vô số cát bụi, đá vụn cùng lá cây bên bờ gào thét kéo tới chỗ hai người, bờ sông đột nhiên sụp xuống, kèm theo tiếng nổ vang trời cuối cùng, hai người đồng thời rơi vào giữa lòng sông Namtu sâu không thấy đáy...

Lời tác giả: nội dung chính của tác phẩm này đều là ở chiến trường. Thế nhưng không thảm, không ngược, chuyện yêu đương cũng rất nghiêm túc, nam chính càng không phải là ngòi không, mọi người yên tâm ăn đường là được rồi.

Lời editor:

(*) Thị trấn Mongmit: nguyên văn của tác giả là 孟贡镇 (Hán Việt: Mạnh Cống Trấn), sang tiếng Anh sẽ là thị trấn Mongkung, tuy nhiên trong truyện có đề cập đến sông Namtu, mà sông Namtu chỉ chảy qua duy nhất hai thị trấn là thị trấn Namtu (南渡镇) và thị trấn Mongmit (孟密镇), nên t tự ý sửa lại.

[1] Nút song khẩu

[4] Túi áo quân phục tác giả đề cập trong truyện: vị trí khoanh đỏ.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Edit: Dương

Thời gian ngừng lại.

Nước sông lạnh băng chảy xuôi theo hướng Bắc.

Mặt trời chói chang chiếu xuống, gió sông mát mẻ, nước sông lấp lánh không ngừng cọ rửa những hạt cát trắng bên bờ, cách chỗ đó chưa đến hai trăm mét, một thân ảnh cao lớn khiêng một thân ảnh mềm mại, cố sức đi bộ trong bãi bùn [1] ẩm ướt màu xám nhạt.

[1] Bãi bùn (bãi triều): hình thành từ bùn do sông và thủy triều mang tới. Loại địa hình này có thể tìm thấy tại các khu vực như vịnh, phá, cửa sông và bayou. Hình ảnh ở cuối chương.

"Rè..."

"Rè..."

Thiết bị bộ đàm trên tay trái truyền đến một chút âm thanh rất nhỏ.

"Phía bắc của bờ Tây 15.5 kilomet."

Chu Giác Sơn ấn xuống cái nút trên thiết bị bộ đàm, nhận được tín hiệu an toàn của đối phương phản hồi, mới đặt người phụ nữ trên vai xuống một bãi đất bằng phẳng trên bờ sông.

Tại Tư nhắm mắt, yếu ớt nằm trên mặt đất, không có tri giác.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống da thịt trắng nõn của cô, bởi vì ngã xuống sông, toàn thân cô ướt đẫm dính đầy cát, mái tóc dài tùy ý phủ lên đá cát [2] trên bãi bùn.

[2] Đá cát (sa thạch) hay cát kết: là đá trầm tích vụn cơ học với thành phần gồm các hạt cát chủ yếu là fenspat và thạch anh được gắn kết bởi xi măng silic, canxi, oxit sắt...

Chu Giác Sơn ngồi xuống bên cạnh cô, liếc nhìn cô một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, cúi người, đem người ôm vào trong ngực, cởi áo lót màu nhạt [3] đang bó chặt bộ ngực của cô.

[3] Màu nhạt: trong vẽ tranh và trang điểm, những màu sắc nhạt hơn màu gốc gọi là màu nhạt (thiếu sắc). Một số màu nhạt là màu xanh nhạt, màu hồng nhạt, màu tím nhạt...

Tại Tư chậm rãi mở mắt...

Đúng lúc nhìn vào một đôi mắt sâu thẳm.

Sống mũi hần rất đẹp, chóp mũi đang chạm vào chóp mũi của cô, đôi môi mỏng đang dừng cách đôi môi của cô chưa đến một centimet.

Tư thế hai người lúng túng, quần áo cô bị hần vén lên, trước ngực lộ ra một mảng trắng lớn, bàn tay ấm áp của người đàn ông đúng lúc đặt ở trên ngực của cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được gan bàn tay của hần, chỗ ngón trỏ có một lớp chai mỏng, là quanh năm dùng súng lưu lại.

Tại Tư hốt hoảng bò dậy.

Lông mày Chu Giác Sơn khẽ động, cười cười, "Tôi còn tưởng cô phải chờ đến lúc tôi hô hấp nhân tạo mới chịu tỉnh chứ."

Cô đỏ mặt, cúi đầu, hoang mang đem áo lót mặc vào.

Chu Giác Sơn lơ đãng, vịn đầu gối đứng lên. Người phụ nữ trước mắt cả người vừa bần vừa ướt, băng gạc trên tay đều bị nước sông làm tuột ra, băng gạc nhuộm máu rũ xuống một đồng đất cát bần thiu, bọt sóng lạnh băng vỗ vào bờ, cô lại lạnh đến mức cả người run lập cập, điều duy nhất đáng ăn mừng là vết thương trên tay cô tạm thời ngừng chảy máu.

Quanh đây cũng chỉ có hai người bọn họ.

Hắn lại nhìn cô một cái, xoa bóp mi tâm, áo quân phục cởi ra trên người mình phơi cũng gần khô, ném tới trước mặt cô, "Người của tôi đang đến, kiên trì thêm chút nữa, hôm nay sẽ dừng chân ở thôn trại phụ cận."

Chu Giác Sơn móc ra cái bật lửa, một mình đi đến chỗ xa xa, Tại Tư quay đầu nhìn hắn, diện tích bãi bùn trải rộng mênh mông, một mình hắn bước chậm ở trên bờ cát, thật giống như một con sư tử rời xa bầy đàn đi tuần tra ở địa phương xa lạ.

Cô cau mày, nắm áo khoác trên đất, "Không đi sao?"

"Đi?"

"Chúng ta vừa mới bị người mai phục." Mắt thấy Chu Giác Sơn càng đi càng xa, Tại Tư cũng đứng dậy theo, cô vịn ở tảng đá ngầm ven sông ho khan hai tiếng, vừa suýt chết đuối, cổ họng cô còn chưa thoải mái.

Ước chừng mười phút trước, ở một chỗ khác trên bờ sông, cô cùng hắn mới trải qua một trận tập kích bất ngờ bằng hỏa lực mạnh, Chu Giác Sơn là quân nhân, hắn là phải rõ hơn cô chứ, sắp xếp bom mìn dày đặc chính xác như thế, tuyệt đối không phải là chuyện ngoài ý muốn.

"Nếu không có thương vong, chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây..."
Bản năng nghề nghiệp nói cho cô biết, trước tiên họ nên rút lui khỏi nơi

này, sau đó di chuyển đến địa điểm vũ trang chi viện gần nhất.

"Thang Văn sắp chết."

"..."

Bốn chữ ngắn ngủi, khiến cho Tại Tư đang đứng ở ven sông trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ.

Gió sông hơi lạnh thổi qua, không khí xung quanh lạnh lẽo, cổ họng Tại Tư nghẹn lại, miệng hơi mấp máy, ý thức được mình nói sai...

"Xin lỗi, là tôi vô tâm..."

Chu Giác Sơn nhún vai, một bộ dáng không sao cả. Hắn đón ánh nắng mặt trời, tùy ý dùng ngón tay cái đem bật lửa trong tay mở lên rồi lại làm tắt.

"Đoạn đường vừa nãy đi qua cũng bị nổ, ngay cả đường cũ trở về cũng không an toàn, tôi vừa mới an bài bác sĩ đi cùng chúng ta lập tức phẫu thuật cho Thang Văn, chờ cậu ta qua giai đoạn nguy hiểm lại nói, phần lớn mọi người cũng lưu lại ở thôn trại bờ bên kia, bây giờ cô và tôi cũng đi qua đó."

Nói xong, hắn xoay người đi tới chỗ sâu nhất của rừng cây.

...

Khoảng mười phút sau, bảy tám xe jeep xuyên qua rừng cây, gào thét lao tới, xếp thành một hàng, dừng ở mép ngoài cùng của bãi bùn.

"Người đâu? Một đám ăn hại!"

Một thân ảnh tai to mặt lớn từ trên xe nhảy xuống, móc súng ra, lên đạn, không nói hai lời, bắn một phát súng vào binh lính báo tin vừa mới báo tin cho ông ta.

Binh lính kia kêu rên, vô cùng thống khổ che đui phải, lăn lộn trên đất, máu nhiễm đỏ một mảng lớn đá cát trắng.

Binh lính dò đường phát tín hiệu đến, "Tướng quân, phía đông bắc có dấu chân, đúng là đi về khu rừng phía bắc."

"Đuổi theo."

"Vâng."

Mười mấy tên binh lính lại lần nữa lên xe, người cầm đầu ra lệnh một tiếng, bảy tám chiếc xe jeep lại vù vù đuổi đến chỗ sâu trong rừng cây.

Tại Tư và Chu Giác Sơn cùng nhau trốn ở phía sau một tảng đá ngầm lớn, nhìn lên qua lỗ tròn nhỏ bị gió bào mòn, lặng lẽ không lên tiếng.

Lại nói tiếp, cô vừa rồi cùng Chu Giác Sơn đúng là đi vào rừng cây, thế nhưng đi không bao xa, Chu Giác Sơn bảo cô cởi giày, hai người vòng vèo quay lại, núp sau một tảng đá ngầm ở ven sông.

Hiện tại Chu Giác Sơn đang nắm mạng nhỏ của cô, trước khi chưa thăm dò được tình hình cụ thể, cô cùng hắn tạm thời coi là châu chấu trên cùng một sợi dây.

"Vừa rồi... người nổ kia súng là ai vậy?" Tại Tư nhỏ giọng hỏi hắn, cô còn cảm thấy hình như có chút quen mắt.

"Hồ Nhất Đức."

Chu Giác Sơn vươn thẳng lưng, nhảy một cái, bay qua tảng đá ngầm cao hai mét.

Tại Tư hơi ngạc nhiên, giật mình vì hắn cũng không sợ những người đó quay trở lại bắt người, cô nhìn xung quanh một chút, vòng một vòng tròn, mới từ phía sau đá ngầm bò ra, "Tôi có nghe nói qua về ông ta, ông ta

là tướng quân bang Nam Shan, Chu đoàn trưởng, lần này anh đi Kachin không phải là đi cứu người giúp ông ta sao, vậy sao anh lại muốn trốn tránh ông ta, hai người không phải đều chịu sự quản lý của cấp trên trong quân đội bang Nam Shan sao?"

Chu Giác Sơn quay đầu lại liếc mắt nhìn cô.

Tại Tư đột nhiên dừng lại, nghĩ tới một điểm...

Hay là...

Căn bản cũng không có cái gì gọi là thân thích nhà thông gia bị giam cầm ở bang Kachin, cũng căn bản không có tồn tại cái gì gọi là phái ra bên ngoài chi viện bất ngờ.

Đây hết thảy đều là kế hoạch của một mình Hồ Nhất Đức mà thôi. Nếu như, ông ta chỉ là muốn cố tình thiết kế hại Chu Giác Sơn? Ông ta hoàn toàn có thể thao túng cục diện. Ông ta có thể lợi dụng chức vụ tướng quân âm thầm cấu kết với bang Kachin, cũng có thể lợi dụng quan hệ thân thiết của ông ta với thủ tịch bộ trưởng bang Nam Shan ép buộc Chu Giác Sơn phải tiếp nhận nhiệm vụ lần này, một khi Chu Giác Sơn rời khỏi quân khu, Hồ Nhất Đức có thể nhân cơ hội âm thầm động thủ...

Dù sao ông ta cũng là tướng quân của địa khu bang Nam Shan, ông ta có thể biết rõ toàn bộ động tĩnh trong quá trình hành động của Chu Giác Sơn, mà cái này cũng vừa khéo có thể giải thích rõ, vì sao nhóm người tấn công bọn họ lại có thể biết cận kề phương hướng di chuyển cùng địa điểm Chu Giác Sơn quyết định tạm thời nghỉ ngơi.

"Hồ Nhất Đức với anh bất hòa? Hai người trong quân khu có mâu thuẫn? Anh thật ra cũng đã sớm đoán được, kẻ chủ mưu sự kiện tập kích vừa rồi là Hồ Nhất Đức, có đúng hay không?"

Tại Tư khẩn trương nhìn Chu Giác Sơn, lông mày nhíu chặt, nếu là như vậy, sau này trở lại quân khu sinh hoạt chắc cũng hung hiểm muôn phần...

Chu Giác Sơn sờ sờ lông mày, nhưng thật ra lại có chút vân đạm phong khinh [4], hãnh xoay người, đưa lưng về phía gió thổi, đi lùi lại, hai tay cho vào túi.

[4] Vân đạm phong khinh: chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi.

"Lòng hiếu kỳ của cô rất lớn."

Loại phân chia đảng phái như thế này, cô biết càng ít càng tốt.

Tại Tư mỉm cười, cúi đầu, ánh mắt hơi hơi lóe lên, "Đâu có, tôi chỉ là đoán mò, nếu như anh không muốn trả lời thì cũng có thể không trả lời..."

Chu Giác Sơn hơi gật đầu, lơ đãng, hãnh chậm rãi dừng bước, "Tôi đột nhiên cũng rất muốn hỏi cô một vấn đề."

"Anh nói xem."

"Cô là từ đâu mà nghe nói về Hồ Nhất Đức? Ai nói cho cô biết, sao cô lại nhớ kỹ như thế?"

Trong lúc đó hai người cách nhau một bãi bùn rộng, hãnh thu hồi cái bật lửa, hơi nheo mắt, nghiêm túc nhìn cô.

Du Tại Tư... một bác sĩ người Trung Quốc, vậy mà biết một tướng quân nổi danh đã sớm mất thực quyền của quân đội dân tộc thiểu số ở Myanmar.

Hãnh càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi...

Myanmar là quốc gia nghèo nhất châu Á, nội chiến ở Myanmar là vấn đề không đáng nhắc tới với Trung Quốc, hẳn không tin người phụ nữ này ở Trung Quốc đã nghe nói về Hồ Nhất Đức đồng thời còn nhớ kỹ thân phận, tên và quân khu tương ứng của ông ta. Nhưng, nếu như nói, cô là sau khi đến Myanmar mới hiểu rõ về Hồ Nhất Đức, thì chuyện này lại càng trở nên thú vị, cô là thế nào mà nghe ngóng được? Thông qua con đường nào? Lúc nào thì biết đến? Không phải là cô không biết nói tiếng Myanmar cũng như nghe không hiểu tiếng Myanmar sao?

Hay là nói...

Chu Giác Sơn nhìn kỹ Tại Tư, hẳn ngoắc ngoắc tay, ý bảo cô lại gần hẳn một chút.

"..."

Tại Tư trở mắt, hoảng sợ siết chặt áo khoác trong tay, cô theo bản năng nhìn về phía 92G đeo ở bên hông Chu Giác Sơn, hàn quang bén nhọn, càng khiến cô khẩn trương nuốt một ít nước bọt.

Chuyện cô là phóng viên chiến trường, cô vẫn không thể bại lộ, cô không biết Chu Giác Sơn sẽ làm gì với cô, thế nhưng những sự kiện tương tự trong lịch sử cô cũng đã gặp một chút, sĩ quan bên người Chu Giác Sơn đều không phải người lương thiện, nếu như bị những người đó biết rõ, cô hơn phân nửa sẽ bị giao cho tòa án quân sự, sẽ bị xử trí như một gián điệp người nước ngoài, đến lúc đó không phải là một cái mạng của cô có thể giải quyết.

"Tôi, xin lỗi..."

"Tôi không muốn nghe lời nói dối, cô cũng không cần phải gạt tôi."

Chu Giác Sơn vẫn bình tĩnh như cũ, hẳn chậm rãi đi tới trước mặt cô, hai tay để trong túi quần, cúi người xuống, nhìn thẳng về phía cô.

Tại Tư liên tiếp gật đầu, cô hiểu rõ...

Chu Giác Sơn đại khái có thể đoán được cô đang suy nghĩ gì, hãnh lại liếc nhìn cô một cái, lấy lại áo khoác quân phục lúc trước đưa cho cô, lấy ra một đồ vật dài mảnh màu đen thui.

Đèn chỉ thị màu đỏ lúc sáng lúc tối...

Tại Tư ngơ ngẩn.

Hãnh thuận tay nhấn hai cái, ghi âm kết thúc.

Mang cô theo bên người nửa tháng, cô thật sự cho rằng tới hôm nay hãnh mới nhìn thấu cô hay sao?

"Cô với tôi, bây giờ đều có bí mật."

"..."

[1] Bãi bùn

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Edit: Dương

...

Ven sông, gió mát mang theo vị ẩm ướt mằn mằn. Khoảng năm phút sau, tài xế của Chu Giác Sơn vội vàng lái ô tô đến.

Hai người lần lượt lên xe, dọc đường đi tương đối trầm mặc, dọc đường, non xanh nước biếc không còn, những cây gỗ tốt mọc sườn núi bị cháy thành than đen, nước trong bị nhuộm đỏ, trên mặt sông vẫn còn nổi lên bốn năm thi thể.

Lúc xuống xe, bên ngoài thôn trại đậu một hàng xe jeep, trong thôn trại tiếng than khóc khắp nơi.

"..."

Tại Tư trở mắt.

Hơn trăm binh lính đều tụ tập ở chỗ này, thương vong hơn nửa, Thang Văn đang nằm trên một tấm ván gỗ phá [1] trong lán [2] trúc, cả người cậu ta đầy máu, bên đùi phải máu thịt mơ hồ, một nam bác sĩ một tay cầm nhíp, một tay cầm kính lúp, đầu đầy mồ hôi gập ra những mảnh bom vụn và đất cát vùi sâu trong da thịt cậu ta.

[1] Tấm ván gỗ phá: dùng các miếng/thanh gỗ rời ghép lại.

[2] Lán: hay lán trại, lều lán là một cấu trúc xây dựng đơn giản, thường làm từ tre, nứa, gỗ hoặc các vật liệu nhân tạo, vật liệu bán xây dựng khác. Lán có hình thức rất đa dạng, có thể là một ngôi nhà nhỏ, hoặc chỉ là những lều trại được che chắn để chứa đồ đạc.

Binh lính bị thương rất nhiều, thuốc tê thiếu thốn, Thang Văn đau đến mức cả người run rẩy, mồ hôi rơi như mưa mùa hè, cậu ta dùng hàm răng hung hăng cắn một miếng gỗ màu đen, còn có hai binh lính đứng tuối đứng bên cạnh cậu ta, hai người kia đồng tâm hiệp lực cũng khó có thể khống chế được một Thang Văn đang đau đến phát điên...

Tại Tư không đành lòng, quay đầu đi chỗ khác.

Vẻ mặt Chu Giác Sơn nghiêm trọng, vẫy tay gọi một nữ y tá, dặn dò cô ta trước tiên nên tìm một chỗ để xử lý vết thương trên tay trái của Tại Tư.

"Chờ một chút."

Tại Tư theo bản năng bắt được vạt áo của Chu Giác Sơn, "Tôi bị thương không nghiêm trọng, cứu những người khác trước đi."

Trên giường ghép [3] ở cửa thôn vẫn còn một loạt binh lính cần được chữa trị gấp... cả người đều là máu.

[3] Giường ghép: là một loại giường rộng dành cho nhiều người nằm. Hình ảnh ở cuối chương.

"Vết thương nhẹ chữa trị nhanh." Chu Giác Sơn dứt khoát, một tay đem người phụ nữ trước mắt đẩy qua.

Tại Tư lại liếc nhìn hẩn, muốn nói lại thôi, Chu Giác Sơn gật đầu khẳng định với cô, cô cắn môi, sau đó liền bị cô y tá nghe theo lệnh đến đây tóm đi.

Nữ y tá nói tiếng Anh không tệ, "Lady, Are you allergic to tetanus vaccine?"

(Tiểu thư, cô có bị dị ứng với vắc xin uốn ván không?)

Ở trên chiến trường, tỷ lệ nhiễm trùng cực cao, một vết thương nhỏ bất kỳ cũng có thể mang theo vi khuẩn có hại đi vào bên trong cơ thể trở thành một vết thương trí mạng. Vì lý do an toàn, nữ y tá dự định trước tiên giúp cô khử trùng, sau đó tiêm cho cô một mũi vắc xin uốn ván, để phòng ngừa bị nhiễm uốn ván.

"Sẽ không."

Tại Tư lằm bằm trả lời.

Nữ y tá đưa cô đến một lán trúc tương đối yên tĩnh, lại lấy ở trong góc một đôi mã trát [4] nhỏ coi như sạch sẽ, hai người ngồi đối mặt nhau, Tại Tư cẩn thận đưa tay tới, nữ y tá mở hộp y tế [5], lấy ra một cái nhíp, nhẹ nhàng gỡ băng gạc trên tay cô đã sớm bị ngâm trong nước và cát bẩn...

[4] Mã trát: là một sản phẩm thủ công mỹ nghệ truyền thống của Trung Quốc, là một loại ghế nhỏ dùng để ngồi. Chân ghế đan chéo làm giá đỡ, mặt trên là vải bố hoặc dây gai kéo căng, có thể khép lại, thuận tiện mang theo. Hình ảnh ở cuối chương.

[5] Hộp y tế: còn có rất nhiều cách gọi khác như hộp cứu thương, vali dụng cụ cấp cứu...

"Thuốc cầm máu quân dụng. Chu đoàn trưởng cho cô dùng?"

"Ừ."

Tại Tư gật đầu, hai đầu gối hơi khép lại.

Nữ y tá nở nụ cười, "Chu đoàn trưởng người này à, vẫn có lòng tốt, chỉ là đau đớn khi sử dụng loại thuốc cầm máu này thì không phải người phụ nữ nào cũng có thể chịu được." Cô ấy khom lưng, như không có chuyện gì xảy ra, lấy ra một chai nước khử trùng từ trong hộp y tế, mở nắp, "Lúc anh ta rắc thuốc cho cô chắc cô rất đau phải không?"

"Tạm tạm, cũng không có... a..." Tại Tư cau mày, trong nháy mắt rút lại bàn tay bị thương của mình.

Nữ y tá cười cười, xoáy chặt nắp chai nước khử trùng, lại nhanh chóng lấy ra một miếng băng gạc mới ấn vào trong tay của Tại Tư, "Thuốc của tôi lại càng đau đúng không?"

"Ừm."

Từng bọt khí trong suốt rất nhỏ dày đặc ở trong lòng bàn tay Tại Tư không ngừng phun ra, kêu lách tách... Vành mắt Tại Tư phấp hồng, dùng sức gật đầu, cô đau đến nỗi không nói ra lời, nước mắt cũng nhanh chóng rơi xuống.

Sau khi khử trùng, nữ y tá lại lấy ra một chai cồn i-ốt và tấm bông, thuần thục bôi lên rìa vết thương, kỹ thuật của phụ nữ khẳng định dịu dàng hơn so với đàn ông, nhưng Tại Tư vẫn cảm thấy một trận co rút đau đớn, y tá lật hộp y tế lấy kim chỉ, định khâu lại vết thương cho cô, nhưng bị Tại Tư cự tuyệt.

Nữ y tá gật đầu, cô ta hiểu, khâu vết thương sẽ để lại sẹo, có phụ nữ nào không thích cái đẹp, "Cô sợ Chu đoàn trưởng sẽ để ý?"

Tại Tư lắc đầu, cố nén đau nhức, "Cô hiểu lầm rồi, tôi không phải vì anh ta..."

"Chu đoàn trưởng đối với cô không tốt?"

Tại Tư nhấn mạnh, "Cô hiểu lắm rồi."

Nữ y tá làm như không nghe thấy, chột mím cười, "Tiểu thư, thật ra cô có thể gặp được Chu đoàn trưởng là phúc khí của cô."

Nơi này là Myanmar, không phải là Trung Quốc.

"Myanmar khác với quốc gia của các cô, nơi này đàn ông chỉ có một con đường, đó là trở thành cường giả. Phụ nữ cũng chỉ có một con đường, đó là dựa vào cường giả." Nghèo khó cùng lạc hậu khiến cho nơi đây không có sự công bằng, quyền thế và tài phú mới chính là luật pháp cao nhất.

"Tôi là y tá, chồng tôi là một bác sĩ nông thôn [6], tiền lương mỗi tháng của anh ấy ước chừng khoảng 120.000 Kyat [7], ước chừng khoảng 600 nhân dân tệ, mà ở bên trong quân đội bang Nam Shan, tiền lương một tháng của sĩ quan cấp bậc Thượng tá đủ cho hai người chúng tôi sinh hoạt trong mười năm. Chu đoàn trưởng về sau sẽ thế nào thì tôi không biết, tôi chỉ biết anh ta đến bang Nam Shan chưa đầy ba tháng liền nuốt lấy hơn nửa binh quyền của tướng quân Hồ Nhất Đức, lữ trưởng [8], sư trưởng [9], quân trưởng [10], ngay cả thủ tịch bộ trưởng cũng không ai có dũng khí công khai động đến anh ta."

[6] Bác sĩ nông thôn: tiền thân của bác sĩ nông thôn - thầy lang là một thuật ngữ xuất hiện sau giữa cuộc Cách mạng Văn hóa, dùng để chỉ các nhân viên y tế nông thôn chưa được đào tạo chính thức về chăm sóc y tế, vẫn giữ hộ khẩu nông nghiệp và có một vài trường hợp là "nửa nông nửa y".

[7] Kyat: là đơn vị tiền tệ của Myanmar. (Viết tắt là MMK)

[8] Lữ trưởng: là thành viên chỉ huy quân sự tối cao của một biên chế lữ đoàn trong quân đội, thông thường do sĩ quan cấp Đại tá hoặc Thượng tá đảm nhiệm.

[9] Sư trưởng: là thành viên chỉ huy quân sự tối cao của một biên chế sư đoàn trong quân đội, thông thường do sĩ quan cấp Thiếu tướng.

[10] Quân trưởng: là một trong những thủ trưởng chỉ huy quân sự cao nhất trong một quân đoàn.

Gần đây bên trong quân đội bang Nam Shan lưu truyền một tin đồn, nghe đâu Chu Giác Sơn sẽ trong vòng hai tháng diệt trừ Hồ Nhất Đức, chấn chỉnh quân bộ bang Nam Shan, nắm trong tay quyền chỉ huy tác chiến cấp một trong quân đội...

"Tiểu thư, không có lửa sao lại có khói, cô nói xem tin tức này có thể tin được không?"

Tại Tư nhú mày, quay đầu nhìn về phía xa, "Tôi là một người Trung Quốc, đối với chính trị và quân sự của Myanmar cũng không rõ lắm."

"Ôi, tôi chỉ tùy tiện tán gẫu với cô thôi mà, cô mỗi ngày đi theo bên người Chu đoàn trưởng, nhất định có thể tiếp xúc được rất nhiều văn kiện cùng tư liệu cơ mật..." Nữ y tá vừa nói vừa mở ra túi bằng gạc đã khử trùng.

Tại Tư trước một bước lấy ra băng gạc, nhanh chóng quấn hai vòng ở trên tay mình.

"Xin lỗi, thân thể tôi không thoải mái, muốn nghỉ ngơi."

Tại Tư đi rồi, nữ y tá nhún vai, cách đó không xa, có một sĩ quan trẻ tuổi liếc mắt nhìn cô ta.

Nữ y tá lắc đầu.

- -- Hiếm thấy, trái lại mồm miệng kín đáo, cái gì cũng không hỏi được.

Thật ra thì, cô ta cũng không có ý xấu, chỉ muốn thay anh họ thăm dò biến hóa chức quyền ở quân khu trong tương lai. Nhưng thật ra phản ứng của Tại Tư thực sự khiến cô ta có chút bất ngờ không kịp đề phòng...

Một người phụ nữ Trung Quốc bị nhốt ở Myanmar, còn có cái gì gọi là phẩm chất với nguyên tắc? Cô ấy từ đầu đến cuối không nói, chẳng lẽ là sợ chính mình vô ý để lộ bí mật sẽ mang đến rắc rối và nguy hiểm cho Chu Giác Sơn?

Thế nhưng rắc rối và nguy hiểm của Chu Giác Sơn cùng một người phụ nữ Trung Quốc có quan hệ gì? Chỉ bằng khuôn mặt cùng điều kiện của Tại Tư, đặt ở Myanmar này, có khối người đàn ông thích cô ấy, không có Chu Giác Sơn, cũng sẽ có một người đàn ông khác đi theo bảo vệ cô ấy, cô ấy cần gì khẩn trương như vậy... cô ấy lo lắng về cái gì?

Tối hôm đó, đêm khuya sâu hơn.

Những đám mây màu nhạt che khuất ánh trăng, không khí khô nóng ngột ngạt. Trong một ngôi nhà trúc có hai tầng ở phía bắc thôn trại, Tại Tư một mình ngồi ở bên giường, hơi rũ mí mắt, nâng đôi chân nhỏ mảnh khảnh, tùy ý để đôi giày màu nhạt nhẹ nhàng đung đưa trong không trung, như có điều suy nghĩ...

Thật ra thì...

Cô cũng đang buồn bực.

Cô làm sao vậy, người y tá kia chỉ là hỏi thăm cô về chuyện của Chu Giác Sơn mà thôi. Đích thực, hôm nay Chu Giác Sơn đã nắm được nhược điểm của cô, làm điều kiện trao đổi, cô cũng có nghĩa vụ vì hẳn nói năng thận trọng đối với chuyện của Hồ Nhất Đức, nhưng là trừ cái đó ra, những thứ khác như văn kiện cơ mật các loại cũng không liên quan đến chuyện của cô...

Cô vì sao lại khẩn trương, làm sao lại đột nhiên sợ hãi bản thân mình sơ ý một chút sẽ nói sai...

Thành bại tiến thoái của Chu Giác Sơn, lại không có quan hệ gì với cô...

Trong thời gian này, cô thường khuyên chính mình, "Ký lai chi, tắc an chi [11]", chẳng lẽ cuộc sống gần đây của cô có chút an nhàn thái quá? Cho nên dần dần chết lặng, mới có thể suy t chút nữa đã quên trận nổ lúc trước ở thị trấn Loilem vẫn có quan hệ với Chu Giác Sơn...

[11] Ký lai chi, tắc an chi: ý nghĩa ban đầu là đã đem bọn họ chiêu hàng đến thì phải dàn xếp an ổn cho bọn họ. Sau này dùng để chỉ nếu đã tới thì phải ở chỗ này an ổn.

Tại Tư lặc đầu, đứng dậy, chậm rãi đi tới vị trí dưới cửa sổ, cô giơ tay lên, đẩy màn trúc ra, lẳng lẳng nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Hoang vu hẻo lánh, thiếu nước ít điện, chỉ cần vừa qua tám giờ tối, thông thường thôn trại sẽ biến thành một mảnh đen như mực. Trước kia sinh hoạt ở phụ cận thị trấn Loilem khiến cho cô có đầy đủ nhận thức đối với lần này, thật ra thôn trại này cũng không khác biệt lắm, chỉ là quân đội Chu Giác Sơn có mang theo máy phát điện nhỏ, có thể chống đỡ mấy gian phòng duy trì liên tục dùng điện.

Bây giờ là mười giờ tối, ngoại trừ cô ở đây, cũng chỉ có một căn nhà ngói đối diện vẫn sáng đèn.

Trong nhà ngói đèn đuốc sáng trưng, quân đội hùng hậu canh giữ bốn phía, hơn mười sĩ quan trung cấp ngồi vây quanh một cái bàn làm việc cũ, yên lặng không nói gì, nét mặt nghiêm túc.

Bỗng nhiên, Chu Giác Sơn tùy ý đem văn kiện trong tay ném xuống bàn.

"Sáng mai tám giờ báo cáo tiến triển."

"Vâng."

Thời gian không còn sớm, hơn mười người sĩ quan đưa mắt nhìn Chu Giác Sơn bước xuống cầu thang.

Dưới tầng một, có vài binh lính trẻ tuổi đang đứng gác, mắt thấy thủ trưởng đi ngang qua, ngay tức khắc đứng nghiêm chào.

Chu Giác Sơn bước đi mang theo gió, tốc độ bước rất nhanh. Tầng một của phòng trực đối diện, có hai binh lính trẻ tuổi phụ trách canh gác, hai người thấy Chu Giác Sơn bước tới, nhìn nhau, muốn nói lại thôi...

"Đoàn trưởng."

"Nói."

"Thôn trưởng nói, trong thôn có mấy cô gái, dáng dấp cũng không tệ lắm..."

Chu Giác Sơn thoáng chốc dừng bước, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt hần lạnh lùng, chậm rãi quay đầu đi chỗ khác...

Binh lính ngay lập tức đứng nghiêm ngả mũ, tự tát một cái vào miệng.

"Du tiểu thư vẫn còn ở trên tầng chờ ngài."

Chu Giác Sơn híp mắt, không vội vã bước lên, hần cất bước, ở trước mặt binh lính kia tháo gỡ quân hàm trên vai và phù hiệu trên tay áo đối phương.

Tầng hai phòng trực, Tại Tư vô tình nhìn thoáng qua, vừa lúc nhìn thấy một màn này.

"..."

Tại Tư hơi ngơ ngẩn.

Đúng vậy, hình như cô đã quên, Chu Giác Sơn là đoàn trưởng của quân đội bang Nam Shan, có thể làm cho người trong quân đội bang Nam Shan nghe tiếng đã sợ vỡ mật, đúng như lời người nữ y tá đó nói, ở Myanmar này, quyền thế và địa vị chính là luật pháp cao nhất...

Hắn có thể thay đổi tiền đồ của một binh lính, cũng có thể quyết định sống chết của mấy vạn người, ngay cả cái mạng nhỏ của cô còn bị hắn bóp trong tay... Cô thay vì đi lo lắng cho hắn, còn không bằng tự lo lắng cho chính mình...

Cô ngửa đầu, lông mi dài hơi động, có chút cảm khái đi đến bên giường, tắt đèn, chui vào trong chăn.

Không bao lâu, tiếng bước chân dần dần từ ngoài cửa vang lên.

Cánh cửa mở ra lại đóng vào, người đàn ông tháo bao súng đen thui, bày trên bàn.

"Ngủ?"

Tại Tư quay đầu lại, Chu Giác Sơn đang muốn uống nước.

Hắn không mặc áo khoác quân phục, áo sơ mi màu đen cũng hơi lỏng, cả người an tĩnh đứng ở dưới cửa sổ, một tay để trong túi quần. Hắn khẽ nghiêng đầu, cúi mắt nhìn binh lính canh gác ngoài cửa sổ, khớp xương ngón tay rõ nét, chén trà màu trắng ở trong tay hắn có vẻ nhỏ bé.

Trong phòng trức tối tăm, ánh trăng yên lặng lướt qua cửa sổ chiếu lên trên mặt hắn, phối hợp với sống mũi anh tuấn cùng đôi môi hơi mỏng, nhạt nhợt nhưng sắc bén.

Khi uống nước, hầu kết chuyển động kịch liệt.

Hoàn toàn là mùi vị của đàn ông.

"..."

Tại Tư mím môi, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Thừa dịp Chu Giác Sơn còn chưa phát giác, cô thu hồi ánh mắt, trở mình. Cô nằm nghiêng hướng mặt vào tường, không lâu lắm, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, quay người lại, tẩm nệm phía sau rơi vào một khối, cánh môi vô ý đụng phải cánh môi của người đàn ông.

Chu Giác Sơn còn chưa cởi giày, khom lưng xuống, một tay đỡ ở sau lưng cô, hai người gần trong gang tấc, ánh mắt chạm vào nhau, hồi lâu mới đi qua, khó bỏ khó phân [12].

[12] Khó bỏ khó phân: miêu tả tình cảm rất tốt, không muốn tách rời.

"Hửm?"

Hắn nhướng mày, thoáng chốc nở nụ cười.

Tại Tư nằm góc chần xấu hổ lui về phía sau, hắn nhanh tay nhanh mắt, hướng về phía trước, một tay đem cả người cô kéo quay lại.

"..."

Biết hơn nửa tháng, hắn cùng cô sớm đã xem như có chút quen thuộc lẫn nhau, cô nam quả nữ đồng giường cộng chằm [13], hình như luôn luôn nên phát sinh chút gì đó, nhưng ngoại trừ đêm đầu tiên, hắn hầu như không chạm qua cô nữa.

[13] Đồng giường cộng chằm: giống với chung chần chung gối, thường dùng để nói đến quan hệ vợ chồng.

"Mệt không?"

Hắn mong mỏi nhìn cô, ngón tay cái thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi đỏ thắm của cô, một cảm giác nóng bỏng bùng phát.

Tại Tư xấu hổ, biểu cảm trên khuôn mặt hơi thay đổi.

Rũ mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Hắn trầm mặc, đem cô đặt ở trên giường, tiện tay kéo giúp cô cái chăn đang bị tuột xuống...

Hai người đều yên tĩnh, không nói gì.

Bỗng nhiên.

Hắn đè lên người, hôn lên môi của cô.

...

[3] Giường ghép: các binh lính trong truyện không được giường đẹp thế này đâu:v

[4] Mã trát (đây là loại dùng trong quân đội)

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Edit: Dương

Một nụ hôn rất nhẹ.

Ngắn mà dịu dàng, thật ra chỉ là nhẹ nhàng chặn lại cánh môi, giống như chuồn chuồn lướt nước.

Tại Tư nháy nháy mắt, hậu tri hậu giác [1], giơ tay lên, cầm chặn trên người chặn giữa hai người.

[1] Hậu tri hậu giác: chỉ độ nhạy cảm đối với sự việc, khi người khác chưa hề phát hiện, mà bạn đã biết trước là "tiên tri tiên giác". Khi người khác đã hiểu rõ và đồng thời biết rõ sự vật nào đó, mà bản thân mình cũng chưa phát hiện, sau đó lại tự mình nhận ra được gọi là "hậu tri hậu giác". Lúc nào cũng là sự tình đã đi qua mới phản ứng được.

Chu Giác Sơn nhìn ở trong mắt, khẽ cười một tiếng. Không đến hai giây, hấn nhắc chặn lên, ném ra xa.

Thật ra, loại cảm giác này ở ban đêm không tính là xa lạ.

Từ sau khi cô đi tới bên cạnh hấn, hấn hầu như mỗi ngày đều có thể chứng kiến cô như vậy.

Không hề trang điểm, gương mặt sạch sẽ, cơ thể mềm mại, mặc một cái váy ngủ rất dài, mái tóc dài đen nhánh tùy ý xõa ở trên gối và trên

giường, đôi mắt to trong veo gần như lúc nào cũng đề phòng hẳn, đôi môi đỏ thắm lúc nào cũng giống như đang dụ dỗ hẳn cắn một cái...

Hẳn là một người có dục vọng rất cạn.

Hẳn đã sớm nói, phụ nữ như vậy không nên giữ lại.

Chu Giác Sơn cúi người, cúi đầu...

Đưa bàn tay luồn qua phía dưới mái tóc dài mềm mại của cô, đặt tay ở sau ót của cô, từ từ, đưa đầu lưỡi ra một chút, chậm rãi cọ xát, cạy ra hàm răng đang khép chặt của cô...

Đêm khuya thanh vắng, hai cơ thể siết chặt vào nhau, giường trúc bị hai cơ thể đè nén vang lên tiếng động.

Mọi thứ đều đến quá bất ngờ không kịp đề phòng.

Hẳn tùy ý hôn cô, ý loạn tình mê, bản năng dục vọng mạnh mẽ khuấy động toàn bộ dây thần kinh của hai người.

Tại Tư luống cuống.

"Ừm... đừng..."

"Tôi không động vào chỗ khác."

Hẳn ôm eo của cô, nâng thân thể cô lên, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, hai người quấn chặt lấy nhau, Tại Tư không đẩy được hẳn, từ từ cũng mất khí lực...

Một lúc lâu, ánh trăng dần tối, ngoài cửa sổ truyền đến thanh âm của binh lính canh gác thay ca.

Chu Giác Sơn ngồi ở mép giường, dùng khuỷu tay nâng đầu Tại Tư, nhẹ nhàng đặt đầu cô lên trên cái gối mềm mại.

Người phụ nữ trong ngực vô cùng thiếu dưỡng khí...

Tại Tư suy yếu nhìn hẫng, không ngừng thở hổn hển, lồng ngực lên xuống kịch liệt.

"Ngủ đi."

Hắn nhặt chăn về, cởi áo sơ mi.

Dưới ánh trăng, thoáng chốc dáng người vai rộng thắt lưng hẹp nhìn không xót cái gì.

Tại Tư còn chưa phản ứng kịp, đầu óc trống rỗng, nhìn thẳng vào cơ bụng tám múi trước mắt.

Hắn mỉm cười, khom lưng, hôn lên mắt cô.

"Nhắm mắt, ngủ đi."

... Cô chậm rãi nhắm mắt.

Hắn ôm cô vào trong ngực, đắp chăn, an ổn tiến vào giấc ngủ.

Hôm sau.

Trời tờ mờ sáng, Chu Giác Sơn mặc quần áo tử tế, cầm lấy 92G đặt ở trên bàn. Người phụ nữ trên giường vẫn còn ngủ say, hắn không quay đầu lại, trực tiếp đi xuống dưới tầng.

"Đoàn trưởng, đỉnh núi đối diện có động tĩnh mới, có binh lính nói nhìn thấy tướng quân Hồ Nhất Đức, chưa biết thật giả."

Thấy hăn đẩy cửa đi ra, một vị liên trưởng họ Phùng vẫn đứng chờ ở ngoài cửa ngay lập tức đứng nghiêm chào, thay hăn đóng cửa và theo sát hăn xuống dưới tầng.

Chu Giác Sơn hơi nhíu mày, tiện tay sửa sang lại ống tay áo quân phục, bước nhanh xuống dưới tầng, "Không thể nào, anh hăn là nhận nhầm người, người nhà Hồ tướng quân không phải là bị quân đội Kachin bắt sao, ông ta không đành hoảng ở quân khu chờ tin tức cứu viện của chúng ta thì thôi đi, làm sao có thể đột nhiên chạy đến vùng hoang vu hẻo lánh này?"

Nói xong, hăn làm như vô ý, nghiêng đầu nhìn Phùng liên trưởng sau lưng một cái.

Phùng liên trưởng gãi gãi đầu suy nghĩ, "Vâng, đúng là rất kỳ quái."

Hăn ta vốn cũng nghĩ rằng, với tính cách tác oai tác quái của Hồ tướng quân, một chút bụi dính vào giày da cũng không chịu nổi, làm sao có thể chạy đến địa phương hẻo lánh này...

"Thế nhưng ở bên trong rừng cây đối diện bờ sông, mấy cấp dưới của tôi đều nhìn thấy xe của ông ta, còn gặp vài binh lính quen mắt." Hồ Nhất Đức ở trong quân khu luôn luôn hung hăng càn quấy, ông ta ý vào mối quan hệ với thủ tịch bộ trưởng, mọi thứ đều muốn đặc biệt, ngay cả bình thường ngồi xe cũng là xe quân sự đặc biệt, biển số xe màu vàng kim lấp lánh cũng là độc nhất.

"Tôi còn chụp vài tấm hình, trong hình có người dáng dấp vô cùng giống ông ta, chắc đúng là Hồ tướng quân."

Nói xong, Phùng liên trưởng lấy ra máy chụp hình.

Máy chụp hình quân dụng thông thường đều yêu cầu trọng lượng nhẹ, chống va đập, không thấm nước và chống bụi, vì vậy mặc dù trải qua một

trận nổ bom, nhưng máy chụp hình lấy ra từ trong đống đổ nát vẫn còn như cũ, xem như không hao tổn gì.

Chu Giác Sơn tiếp nhận máy chụp hình, nhanh chóng lật xem mấy tấm ảnh.

Người trong hình không mặc quân trang, góc độ cũng không tốt, có thể nói là Hồ Nhất Đức, cũng có thể nói là một ông lão bất kỳ hơi phát tướng trên năm mươi tuổi.

Hắn cau mày, nhấn nút chọn toàn bộ ảnh trong thư viện, sau đó lựa chọn xóa bỏ.

"Ai ai ai... Đoàn... Đoàn.."

Phùng liên trưởng hô tê tâm liệt phế cả buổi, cũng không kịp tốc độ tay của Chu Giác Sơn.

Xong rồi...

Hắn ta cực khổ cả buổi sáng, vừa leo cây vừa leo tường, lại phải đi hai nhóm lính trinh sát, hao tổn sức lực cả buổi, kết quả bị lão nhân gia này nhấn một cái thì tất cả đều tmd tan như bong bóng nước...

Vẻ mặt Chu Giác Sơn không chút thay đổi, cầm máy chụp hình đặt lại trong tay Phùng liên trưởng, "Không cần những thứ này, tôi muốn bằng chứng xác thực."

"Đoàn trưởng, ý của ngài là nói..."

Chu Giác Sơn liếc mắt nhìn hắn ta, "Nhân chứng, khẩu cung, ghi âm."

"À... dạ!"

Phùng liên trường dùng sức vỗ ót một cái, vội vã cúi chào, tâm trạng vui sướng, phái người đi tìm chứng cứ.

Gió mát của sáng sớm thổi qua cầu thang phòng trúc, xẹt qua vạt áo quân phục của Chu Giác Sơn, hần đứng ở khúc quanh tầng hai đi xuống, tay vịn lan can, ngắm nhìn núi non trùng điệp, không khỏi có chút cảm khái...

Có một cấp dưới ngu xuẩn, khó tránh khỏi sẽ có thêm chút phiền phức, những cũng chưa chắc tất cả đều là chuyện xấu.

Cách đó không xa, có một thân ảnh yếu ớt chống nạng, khuôn mặt nghiêng dưới ánh mặt trời, băng qua đường đất trong thôn, khập khiễng đi tới chỗ hần.

Chu Giác Sơn đứng thẳng lưng, từ trên cao nhìn xuống, cất giọng nói, "Bác sĩ Trần nói cậu cần phải nghỉ ngơi cho tốt."

Người ở dưới tầng gia tăng nhịp bước.

"Không có chuyện gì, đoàn trưởng, có việc cần đến tôi."

Thang Văn đứng ở bậc cửa dưới tầng một, chống một chân, ngửa đầu nhìn Chu Giác Sơn.

Hần ta biết rõ, lần này số sĩ quan đi theo Chu Giác Sơn tới đây không nhiều, các sĩ quan người dân tộc thiểu số trong quân khu giống như bọn họ có chất lượng chênh lệch không đồng đều, một số có lẽ là tốt nghiệp THCS, một số khác ngay cả bậc tiểu học cũng chưa học xong.

Chu Giác Sơn là hạng người gì, Thang Văn rất rõ ràng, mấy tháng gần đây, hần ta hiểu rõ người trưởng quan trước mắt này không giống với những người như Hồ Nhất Đức... Chu Giác Sơn có thực lực, có quyết đoán, có nguyên tắc. Kể từ sau khi tiếp xúc với Chu Giác Sơn, Thang Văn từ đáy

lòng khâm phục anh ta, hẳn ta coi Chu Giác Sơn như một người anh hùng, thật tâm muốn vì anh ta cống hiến.

"Đoàn trưởng, mặc dù tôi chỉ là một văn thư, kinh nghiệm làm việc không nhiều, nhưng ngài tổ chức cuộc họp phát công văn chung quy vẫn cần một người giúp ngài thông báo photo ghi chép biên bản, rất nhiều quan chức trong quân khu cũng không biết chữ, tôi có thể giúp phiên dịch và chỉnh lý, cũng có thể thay ngài thông báo một ít vấn đề ngài không tiện nói thẳng."

Tham gia quân ngũ thì không thể sợ chịu khổ, sợ chịu khổ thì tham gia quân ngũ làm gì.

Chu Giác Sơn cười nhạo một tiếng, mắt nhìn xuống Thang Văn, giương giương quai hàm.

"Nhắc chân lên nhìn một chút."

"..."

Thang Văn cúi đầu, trong nháy mắt hơi bối rối. Hẳn ta cảm rằng, cố gắng nhắc chân, lại thử thêm lần nữa...

"Báo cáo đoàn trưởng, nhắc không được."

Trận nổ bom ngày hôm qua, hẳn ta đại nạn không chết, nhưng bị mảnh bom cùng đạn bi bắn vào chân, bác sĩ Trần nói, thế nào cũng phải nghỉ ngơi một đến hai tháng, lúc này mới là ngày thứ hai... Chân này căn bản là không có sức lực.

Chu Giác Sơn từ chối cho ý kiến, hẳn đi xuống, móc ra bao thuốc lá, đưa cho Thang Văn một điếu.

"Nghỉ ngơi thật tốt, đừng nghĩ cái khác."

"Đoàn trưởng..."

"Sau này còn có chỗ dùng đến cậu."

"..."

Thang Văn gật đầu, nhưng không dám nhận điều thuốc.

Chu Giác Sơn cười cười, hắn ném điều thuốc xuống đất, giơ một tay lên, nặng nề đặt lên bả vai gầy yếu của Thang Văn. Ở trong quân khu này, người trung thành với hắn không nhiều lắm...

Nợ máu trả bằng máu.

"Tiểu tử, chân này của cậu, sẽ không bị thương vô ích."

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Edit: Dương

Sau đó, không đến một ngày, đủ loại ghi âm, khẩu cung, vật chứng... càng không ngừng tập trung đến chỗ Chu Giác Sơn.

Tất cả chứng cứ đặt chung vào một chỗ, đã đủ để xác nhận người đến chính là Hồ Nhất Đức không sai.

Ông ta tự ý rời khỏi quân khu.

Có ý định mưu sát tướng lĩnh cao cấp trong quân đội.

Lén lút cấu kết với quân đội độc lập Kachin, dẫn tới nội loạn, báo cáo sai tình hình quân sự, đánh lừa dư luận, lừa gạt quần chúng...

Mọi thứ tội danh trên đây cũng đủ để ông ta ăn một bát cơm tù, thậm chí hành quyết ngay tại chỗ cũng không quá đáng.

Thế nhưng mấu chốt của sự tình ở chỗ...

Làm thế nào để chứng minh bản thân Hồ Nhất Đức cùng sự kiện vụ nổ bất ngờ này có tồn tại liên hệ chỉ huy tác chiến trực tiếp nhất.

Bất kể nói thế nào, Hồ Nhất Đức dù sao cũng là cấp bậc Thiếu tướng, nếu như không tìm được chứng cứ mang tính then chốt, chỉ dựa vào ngôn luận của một mình Chu Giác Sơn e rằng khó khiến kẻ dưới phục tùng.

Huống hồ trong lòng Chu Giác Sơn cũng biết rõ, sự xuất hiện của mình thật ra từ sớm đã phá hủy trật tự giai cấp vốn có ở trong quân đội bang Nam Shan... Một ít thế lực phía sau đều phí hết tâm tư kiểm soát hẳn, để tránh quyền thế của hẳn trở nên lớn mạnh.

Hơn nữa thủ tịch bộ trưởng bang Nam Shan Ngô Tứ Dân người nợ đối với Hồ Nhất Đức luôn luôn tín nhiệm có thừa, nếu như chỉ bằng việc tự ý rời khỏi quân khu, Ngô Tứ Dân chưa chắc sẽ đồng ý xử lý Hồ Nhất Đức, nhiều lắm là tạm giam ông ta hai ngày rồi sẽ mượn cớ thả ra...

- - Mà những điều này đều không phải là điều mà Chu Giác Sơn thật sự muốn nhìn thấy.

...

Đuổi tận sẽ phải giết tuyệt.

...

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc.

Nếu Hồ Nhất Đức có dũng khí ra tay đầu tiên, vậy hẳn nhất định phải khiến cho ông ta không còn bất kỳ khả năng sống sót nào...

Ban đêm, sương mù mờ mịt. Khuỷu tay Chu Giác Sơn chống ở trên bàn, ngón tay đan xen vào nhau, đầu ngón tay cái nhẹ nhàng xẹt qua mi cốt [1] ở một bên, dần dần lâm vào trầm tư...

[1] Mi cốt: hay còn gọi là xương mày, là khung xương phía trên của hố mắt, sờ tay vào là thấy rất rõ.

...

Năm phút sau, bắt chợt.

"Này, cô nói xem, có phải cô hái trộm rau nhà chúng tôi không!"

Một thanh âm trong trẻo xa lạ truyền vào trong tai, giọng nói non nớt, sử dụng tiếng địa phương tộc Shan đơn giản, giọng mũi phía trước rất nặng.

"No~~~"

Thanh âm này trái lại có vài phần quen thuộc.

Suy nghĩ bị cắt đứt...

Chu Giác Sơn xoa bóp mi tâm, đứng dậy, hần đẩy màn trúc ở cửa sổ phía sau sang hai bên, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, cách đó không xa, hai thân ảnh một lớn một nhỏ đang dọc theo làn đường sau nhà một trước một sau đi tới.

Tại Tư bước chân nhẹ nhàng, cô mặc một cái váy hoa dài màu nhạt, đối mặt với hướng gió, mái tóc buộc đuôi ngựa gọn gàng hoạt bát, trong tay cầm một bó hoa tươi màu trắng.

Phía sau cô có một bé gái vừa gầy vừa nhỏ đi theo. Cô bé tuổi không lớn lắm, nhưng tính tình không nhỏ, hai tay cô bé chống nạnh, giữa đầu tròng mắt nhìn Tại Tư, gương mặt kiêu ngạo.

"Hey, này người Trung Quốc, tôi có học qua tiếng Anh, cô đừng nghĩ gạt được tôi. Cô xem hoa trong tay cô cầm rõ ràng là hoa cây ớt nhà chúng tôi!"

Trong thôn cũng chỉ có nhà cô bé mới có loại cây ớt này, hoa màu trắng rất đẹp, hai ngày nay quân đội tiến vào chiếm giữ, toàn thôn giới nghiêm không được đi ra ngoài, cô bé dám khẳng định, hoa trắng nhỏ trong tay người phụ nữ này, chính là hoa cây ớt nhà cô bé.

"..."

Tại Tư nhún vai, không cho là đúng.

Bé gái này theo cô một đường từ cửa thôn đến đây, không chịu buông tha cô, ít nhất là năm phút rồi...

Cô nhìn xung quanh một chút, xác nhận không có ai.

Cô xoay người, khom lưng, xoa xoa đầu cô bé, "It's the white jasmine, bigger than capsicum flower, can you find the difference between them? I swear, I didn't steal anything."

(Đây là hoa nhài trắng, lớn hơn hoa cây ớt một chút. Em có thể nhìn ra điểm khác biệt của hai loại hoa này sao? Chị thề, chị chưa từng ăn trộm bất cứ thứ gì.)

"A... mẹ... cứu mạng... người phụ nữ này vậy mà sờ đầu của ta!!"

"..."

Bé gái đột nhiên hét lên một tiếng tê tâm liệt phế, chạy đi như điên.

Tại Tư ngơ ngẩn, nháy mắt.

Nửa ngày trôi qua, cô cúi đầu, nhìn bàn tay vẫn còn đang treo lơ lửng trong không trung, có chút ngỡ ngàng.

Cô nhất thời quên mất, sờ đầu là cấm kỵ của người Myanmar. Nghĩ thầm nói xin lỗi, nhưng cô bé kia thật sự là chạy đi quá nhanh, vụt đi như một làn khói, cũng đã không còn nhìn thấy bóng dáng.

Nhưng hoa này thật sự không phải là cô trộm...

Cô đứng thẳng, dùng ngón tay gõ gõ cánh hoa cùng cốt đóa [2], đếm đi đếm lại, ngoảnh lại, trong lúc vô tình đụng phải một đôi mắt sâu thẳm.

[2] Cốt đoá: là vũ khí giống như trường côn thời cổ đại, dùng gỗ hoặc sắt chế tạo thành, đỉnh chóp có hình quả dưa. Hình ảnh ở cuối chương.

"..."

Hai người nhìn nhau trong chốc lát.

Cơ thể Chu Giác Sơn dựa ở bên tường, hai tay khoanh trước ngực, sừng sững bất động, giống như không có chuyện gì xảy ra, một hồi lâu, hấn cúi đầu, lấy ra từ trong túi một gói thuốc lá và một cái bật lửa.

Ngón tay hấn thon dài, khớp xương rõ ràng, động tác dứt khoát, tùy ý lấy ra một điếu thuốc kẹp giữa hai ngón tay, ngón cái tay phải dùng sức ma sát hai lần trên ròng rọc của bật lửa, châm lên, nheo mắt, hít sâu một hơi.

Dưới ánh lửa, gò má góc cạnh rõ ràng càng lộ ra chút anh khí [3] kiên cường bất khuất, một luồng khói màu trắng nhạt chậm rãi phiêu tán ra...

[3] Anh khí: khí khái anh hùng.

Tại Tư vén tóc mai bên tai, cúi đầu, lẳng lặng đi qua bên cạnh hấn.

Chu Giác Sơn liếc mắt nhìn cô, "Không có gì muốn nói với tôi?"

Cô ngay lập tức trả lời.

"Tôi không có ăn trộm, hoa là tôi hái bên cạnh giếng cạn trong thôn."

"Tôi không nói việc này."

Tại Tư giật mình dừng bước, quay đầu lại, một thân hình cao lớn bỗng nhiên từ phía sau lưng tập kích đến. Chu Giác Sơn ôm eo của cô, cúi đầu xuống, chóp mũi chậm rãi lướt qua cần cổ mảnh khảnh trắng nõn của cô.

"Cả ngày hôm nay cô chạy đi đâu?"

Ngoại trừ nhìn thoáng qua lúc rời giường, cả ngày hôm nay hắn cũng chưa từng thấy qua bóng dáng của cô.

"..."

Tại Tư thoáng chốc đỏ mặt, lấy tay đẩy hắn hai cái, không đẩy ra được, "Tôi, tôi đi dạo quanh trong thôn."

"Không phải là lại muốn chạy trốn?"

"Không phải."

Cô nhớ kỹ, cô đã đáp ứng với hắn trong thời gian ngắn sẽ không chạy loạn nữa, đó chính là cam kết, cô sẽ không vi phạm nữa.

Hơn nữa quân đội cũng ở đây, toàn thôn giới nghiêm, ngay cả thôn dân bình thường ra vào cũng rất khó khăn, cô có thể chạy đi đâu chứ. Với lại vết thương trên tay cô còn chưa hồi phục, bên kia sông còn có kẻ địch nhìn chăm chăm như hổ đói, cho dù cô có ngu đi chăng nữa cũng sẽ không chọn thời điểm này rời khỏi hắn...

"Vậy cái váy này là từ đâu tới?"

Chu Giác Sơn hôn cổ của cô, ý bảo cô nhìn xuống xem. Từ góc độ này của hắn nhìn xuống phía dưới, nhìn không sót một cái gì, cái váy này của cô đơn giản là lộ đến mức không thể lộ hơn.

Tại Tư mới không muốn nhìn, cô quay mặt sang chỗ khác, cầm hoa nhài chắn trước ngực. Chu Giác Sơn khẽ cười một tiếng, nắm lấy cầm của cô.

"Nói."

Hắn có quyền biết rõ tất cả động tĩnh của cô.

Tại Tư không lên tiếng, hẳn làm ra vẻ muốn hôn.

"Tôi mượn từ chỗ vợ của thôn trưởng." Cô che miệng, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn hẳn.

Sáng sớm hôm này, cô nhàn rỗi không có chuyện gì liền đi dạo loanh quanh ở phụ cận, vô tình gặp được vợ thôn trưởng đang phơi chăn, người phụ nữ kia từng vào thành phố, biết nói một chút tiếng Trung, Tại Tư cùng cô ấy tán gẫu vài câu đơn giản. Ai có thể nghĩ, sau khi cô ấy biết cô là người Chu Giác Sơn mang theo, liền liền mạng tặng cho cô quần áo và đồ trang sức, Tại Tư nào dám nhận, mấy lần cự tuyệt không được, sau cùng cô chỉ nhận một cái váy hoa màu nhạt...

"Cái này nguyên bản không phải là váy, chỉ là một mảnh vải, để tôi bảo nhóm y tá lấy mấy cái dây chun, cầm kim chỉ may vài vòng, liền trở thành váy bohemian [4]."

[4] Bohemian: thuật ngữ ám chỉ những người dân du mục sống lang bạt ở châu Âu. Phong cách Bohemian lấy cảm hứng từ trang phục của dân du mục, với những chiếc váy rộng quét đất, tóc quăn buông thả và vòng hoa đội đầu.

"..."

Chu Giác Sơn không nhịn được cười, bật cười thành tiếng. Cũng không quản rốt cuộc có thể mượn hay không, "Nhân tài... Tôi phát hiện cô sinh hoạt ở trong thôn này còn rất tốt."

Thời gian chưa đến hai ngày, mạng lưới giao thiệp, tài nguyên, tất cả đều đã tìm ra.

Cho cô thêm một đoạn thời gian, cô chắc có thể làm một người diễn thuyết, tranh cử chức thôn trưởng?

Tại Tư chớp mắt, cũng mỉm cười ngọt ngào, cô thầm nghĩ trong lòng, chính mình dù sao cũng là một phóng viên, đi ra bên ngoài, chính là dựa vào vẻ mặt và khả năng sinh tồn độc lập.

"Tôi, cực khổ cố gắng thôi..."

Không sống lại ở trong khốn cảnh, thì sẽ diệt vong ở trong khốn cảnh... mặc kệ nói như thế nào, chết tử tế cũng không bằng tiếp tục sống.

Chu Giác Sơn nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ tán thành tạt đáy lòng, "Cô thông minh như vậy, không bằng giúp tôi một chuyện?"

"Chuyện gì?"

Tại Tư nghiêng đầu nhìn hẳn, Chu Giác Sơn híp mắt nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, ám chỉ cô tai vách mạch rừng.

Ánh mắt Tại Tư khẽ động, đại khái đã hiểu, cô nhẹ nhàng đựng một cái vào mu bàn tay Chu Giác Sơn, hẳn buông cô ra, cô đi tới bồn nước bên cạnh ở trong phòng, múc ra một chậu nước sạch.

Trong phòng có một cái bếp lò xếp xó đã lâu, cô đặt chậu nước lên, nhóm lửa, nước sôi trào từng chút một, tiếng nước sôi cùng tiếng lửa cháy hòa quyện với nhau, tạp âm không ngừng, dần dần có thể che giấu được giọng nói của một số người bình thường.

Cô xoay người nhìn hẳn.

Chu Giác Sơn đi tới trước mặt cô, một tay ôm lấy, đặt cô ngồi lên trên bàn làm việc của mình.

Hai người gần trong gang tấc, hẳn đưa đôi môi mỏng dính vào bên tai cô, hai cánh tay ôm eo cô, thấp giọng nói, "Có liên quan đến Hồ Nhất

Đức... Phóng viên chiến trường nước ngoài, có thể chia sẻ với tôi một chút tư liệu hậu trường không?"

"..."

[2] Cốt đóa

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Edit: Dương

...

Góc bàn đặt một cái gạt tàn thuốc.

Hắn tiện tay dập tắt điếu thuốc lá, khước miệng có ý cười, nói chuyện với cô giống như mọi khi.

Tại Tư khiếp sợ.

Cô trợn mắt, đôi môi mấp máy, không lên tiếng, tay vịn bên cạnh bàn, hơi lui về phía sau một chút.

Chu Giác Sơn mặt không đổi sắc, tiến lên nửa bước, bắt được bấp chận mảnh khảnh của cô.

Tại Tư mất thăng bằng, không thể ngồi vững, hắn ép sát, cánh tay hắn đỡ ở sau lưng cô. Hai người không có khoảng cách, hắn dùng sống mũi anh tuấn chạm vào gò má cô, mí mắt rũ xuống, trong chốc lát, ngay cả tiếng hít thở của hai người cũng đan vào với nhau.

"Tôi... tôi... không phải là..."

"Cô là."

Trán của hai người chạm vào nhau, hãn nóng lòng nhìn cô, một lát sau, hãn híp mắt, hân lên gò má trắng nõn của cô.

Trong không khí là một mảnh yên tĩnh dài, chậm rãi, hãn hân lên ánh mắt của cô, một mùi thuốc lá nhàn nhạt vương vấn ở giữa hai người, hãn dừng lại vài giây, lại tiếp tục lướt quanh khóe miệng của cô.

Người nào sẽ xuất hiện ở chiến trường Myanmar?

Người nào có thể hiểu được tiếng Myanmar?

Người nào lại cảm thấy hứng thú với tin tức quân sự như thế, hơn nữa còn có thể làm như không biết xử lý vết thương như thế nào?

Trong lòng Chu Giác Sơn biết rõ, hãn chỉ là nhìn thấu chứ không nói rõ ràng, nếu như cô nhất định phải để cho hãn lấy ra bằng chứng chính xác mới chịu thừa nhận thì hãn cũng có thể lập tức phái cấp dưới đi thăm dò.

Không có ai có thể cả đời đều sống trong lời nói dối. Nhất là xã hội hiện đại, thông tin về thân phận căn bản không đáng một đồng... Trong vòng năm phút, những thông tin cá nhân của cô, ví dụ như nghề nghiệp, đối tượng yêu đương, gia đình, tốt nghiệp trường nào, địa chỉ... Thậm chí, cô ngồi máy bay khi nào, mua quần áo ở cửa hàng nào thì hãn đều có thể điều tra rõ ràng.

Tim Tại Tư đập loạn, trong chốc lát cô không nói ra lời, cúi đầu, đem ngón tay trắng nõn ngăn chặn đôi môi nóng bỏng của Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn cũng chưa từng nghĩ đến việc phải đối xử với cô như thế nào, hãn buông tay ra, mắt nhìn xuống cô, có thể nhìn ra một chút khẩn trương và sầu lo của cô.

Hãn quay mặt đi chỗ khác, liếc nhìn núi non trùng điệp ngoài cửa sổ, sườn núi nhấp nhô kéo dài liên tiếp, dùng giọng điệu vô cùng bình thản nói

ra.

"Bây giờ tôi chỉ cần tư liệu về một mình Hồ Nhất Đức, điều kiện trao đổi, nếu như cô muốn, tôi cũng có thể giúp cô nguy tạo thân phận một bác sĩ người Trung Quốc. Những chuyện khác tôi làm không gặp nhiều khó khăn, cô muốn nói thì nói, không muốn nói thì tôi cũng không ép cô."

Trong quân đội có quy củ của quân đội.

Bất kỳ một quân khu độc lập nào cũng sẽ không khoan dung cho sự tồn tại của một phóng viên chiến trường người nước ngoài.

Chuyện cho tới bây giờ, mạng của cô đã nằm trong tay hắn, toàn bộ quân khu bang Nam Shan trên dưới mấy trăm ngàn người, trừ hắn ra, tuyệt đối không có người thứ hai dám hứa hẹn có thể bảo vệ cô. "Tôi hy vọng cô có thể hiểu rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc."

"..."

Tại Tư hốt hoảng ngẩng đầu lên, vành mắt phỉếm hồng, cô ngẫm nghĩ trong chốc lát, bất đắc dĩ gật đầu, dĩ nhiên là đồng ý.

Cô hiểu rõ.

Sau khi trải qua chuyện ngày hôm qua, cô cũng sớm đã làm xong chuẩn bị tâm lý, lòng dạ của Chu Giác Sơn quá sâu, cô không đấu lại hắn, càng không gạt được hắn.

Không sai, cô là một phóng viên chiến trường, thế nhưng cho dù cô là một phóng viên, vậy cũng không có nghĩa là cô có thể biết được một ít tin tức nội tình mà ngay cả sĩ quan nội bộ cũng không được tiếp xúc.

"Nhiệm vụ của tôi khi đến Myanmar là làm chủ đề viện trợ y liệu của quốc tế..." Cô mím môi, dần dần đem toàn bộ nói liên tục..."Tôi hiểu rõ Hồ

Nhất Đức, chỉ bởi vì trước khi tôi đến Myanmar có tìm hiểu qua một chút báo cáo tin tức có liên quan đến ông ta, thế nhưng tôi dám cam đoan, loại tư liệu mà anh muốn tôi cũng không rõ ràng lắm."

Cô mới làm việc được hai năm, tư lịch quá ít, cấp trên chắc chắn sẽ không giao cho cô loại nhiệm vụ này.

Lần đầu tiên, cô ở trước mặt hắn để lộ một chút mặt nạ nguy trang...

Chân mày Chu Giác Sơn khẽ động.

"Nói thật?"

Tại Tư rầu rĩ gật đầu.

"Nói thật."

Chu Giác Sơn hơi nghiêng đầu, không cho là đúng, hắn dùng ngón tay trở nâng cằm cô lên, để cho cô nhìn thẳng vào hắn, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt ở giữa không trung giao nhau tại một chỗ, trong chớp nhoáng, dường như đang thăm dò lẫn nhau, ai cũng không chịu nhượng bộ.

Một lát sau, Chu Giác Sơn rũ mắt, rút ra trước tiên.

"Cô nói dối."

"Tôi không có..."

Khuôn mặt hắn bình tĩnh, trực tiếp vòng qua cô, cầm lấy áo khoác quân phục vắt trên ghế, nhanh chóng mặc lên người.

"Tôi đi thăm binh lính bị thương một chút, buổi tối cô cứ ngủ trước, không cần chờ tôi."

"..."

Tại Tư căn chặt môi, nhìn bóng lưng của hắn, có vài điều muốn nói lại thôi.

Cô biết, cô biết rõ hắn đã nhượng bộ rất lớn đối với cô, nhưng lập trường cá nhân của mỗi người khác nhau..."Được, tôi thừa nhận, tôi quả thực không phải là như vậy nhận thức Hồ Nhất Đức. Thế nhưng tư liệu anh muốn tôi thực sự không biết."

Chu Giác Sơn đột nhiên dừng chân, dừng lại ở trước cửa.

Dưới ánh nắng chiều tà, ánh sáng hơi lạnh nghiêng chiếu vào trên đôi giày quân dụng đen nhánh sáng loáng của hắn, chiết xạ ra một đạo ánh sáng lạnh lùng.

Khóe miệng hắn nhếch lên, hai tay cho vào túi, hơi nghiêng đầu qua một chút, "Lời nói vừa rồi có phải thật không?"

"..."

Tại Tư trầm mặc, lưỡng lự.

Chu Giác Sơn cười, "Quên đi, tôi nói rồi, tôi không muốn nghe lời nói dối, chuyện này tôi sẽ không hỏi lại, chờ lúc nào cô muốn chủ động nói cho tôi biết thì hãy nói."

Giải quyết Hồ Nhất Đức cũng không phải chuyện một sớm một chiều, tương lai còn dài, thứ Chu Giác Sơn có là thời gian và tinh lực để đi đối phó ông ta. Lật đổ một tướng quân nói thì dễ làm mới khó, hắn lại càng không thể nào chỉ dựa vào một người phụ nữ đến giúp hắn. Hôm nay hắn hỏi cô, chẳng qua chỉ là thăm dò, nhìn một chút xem cô có phần tâm ý này hay không, ai có thể nghĩ... kết quả này cũng thật sự khiến cho hắn rất "thần thanh khí sảng [1]".

[1] Thần thanh khí sảng: tinh thần thoải mái dễ chịu.

"Đi." Chu Giác Sơn nhắc chân bước đi, đẩy cửa đi ra ngoài.

Lửa trên bếp lò cũng đã tắt.

Chỉ để lại một nồi nước sôi làm bạn với Tại Tư, xung quanh trống rỗng.

...

Tại Tư dựa vào bàn, suy tư một hồi, một lát sau, lên tầng hai, men theo mép giường, nằm xuống.

Thật ra, cô thật sự không lừa gạt hẳn gì cả... Cô biết rõ Hồ Nhất Đức, lý do là vì người trong nhà cô, không liên quan đến quân sự, cũng không liên quan đến cuộc chiến tranh này.

Chuyện cũ năm xưa, xem như là một chút ân oán truyền kiếp. Trong trí nhớ của cô, ba cô từng là cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy ở biên giới Trung Quốc - Myanmar, giữ chức trung đội trưởng, cũng xem như tuổi trẻ tài cao, mẹ cô thường nói, ba cô hi sinh vì nhiệm vụ, là Hồ Nhất Đức hại chết ông ấy...

Khi đó cô còn nhỏ, sáu tuổi? Cái gì cũng không hiểu, không biết cái gì là hi sinh vì nhiệm vụ, chỉ biết là từ đó về sau, trong cuộc sống của cô có thêm một cái tên Hồ Nhất Đức xa lạ, không thể nói rõ có bao nhiêu oán hận, chỉ là rất tò mò, tò mò vì sao ba mình lại chết, tò mò Hồ Nhất Đức là ai, tò mò Myanmar là một quốc gia như thế nào...

Cô tự học tiếng Myanmar cũng là bởi vì việc này.

Cô làm phóng viên chiến trường cũng là bởi vì việc này.

Chuyến du lịch đến Myanmar, đều là đi tới những nơi tươi sáng, những địa phương hiền lành, nếu muốn cảm nhận thiết thực sự tàn nhẫn và

tối tăm ở nơi đây, như vậy thì chỉ có thể nhượng bộ và hy sinh một chút...

Cô cũng sợ chiến trường, cô cũng sợ chiến hỏa, nhưng cô vẫn phải tới, cô đem cái này xem như là một mục tiêu nhỏ trong cuộc sống, cô nghĩ sinh thời dù sao vẫn là nên đến nhìn một chút, coi như là giải quyết tâm nguyện cũng tốt.

Tại Tư trước khi ngủ để lại cho Chu Giác Sơn một tờ giấy nhỏ.

"Tôi không biết anh có thể đọc hiểu tiếng Trung hay không, ngày mà tôi bị trói đến bên trong quân khu, bên người mang theo một quyển nhật ký. Trong quyển nhật ký đó có tất cả những điều tôi biết về Hồ Nhất Đức, nếu như anh có thể tìm được, hy vọng nó có thể giúp được anh."

Thời gian đêm khuya.

Một bàn tay thon dài sạch sẽ cầm lên tờ giấy màu trắng trên mặt bàn, quay đầu, vừa liếc nhìn đã thấy một người phụ nữ đang ngủ say.

Chu Giác Sơn đi đến bên cửa sổ, bấm một số điện thoại.

"Miêu Luân."

"..."

"Vâng, đoàn trưởng."

Hành động đi bang Kachin lần này, Miêu Luân vừa vặn cũng đi theo qua đây. Hắn ta từ trên giường bật dậy, mặc tạm một bộ quần áo, vội vã ra cửa.

Trời vừa tối, trong thôn tồi tàn này căn bản không có điện, hắn ta chạy đến phía sau một chiếc xe jeep may mắn thoát khỏi vụ nổ, lục lọi tìm kiếm, dùng điện thoại làm đèn pin.

Ánh sáng kém đến mức thái quá...

Thật vất vả tìm được một quyển vở ghi chép đóng buộc chỉ [2] đã cũ, mở ra nhìn đến, thật sự, một chữ hắc ta cũng không nhận ra. Không sai...

[2] Quyển vở ghi chép đóng buộc chỉ: hình ảnh ở cuối chương.

"Chính là quyển này!"

Miêu Luân nhếch miệng cười, từ trong xe nhảy ra ngoài, chạy hồng hộc đến phòng trúc Chu Giác Sơn dừng chân.

Trên đường đụng phải Phùng liên trưởng, hắc ta phản xạ có điều kiện, đứng nghiêm chào.

Lúc giơ tay lên, quyển nhật ký suýt nữa rơi trên mặt đất, hắc ta vội vã nắm chặt, miễn cho gặp rắc rối. Phùng liên trưởng khoát khoát tay với hắc ta, để cho hắc ta nhanh đi báo cáo kết quả nhiệm vụ với đoàn trưởng.

Miêu Luân cười cười, vội vàng gạt đầu không ngừng, tiếp tục chạy đi.

Cả hai người đều không chú ý, có một tấm ảnh miễn quan một tấc [3] nho nhỏ từ trong khe hở của quyển nhật ký rơi ra, rơi trên mặt đất, bị gió thổi xa...

[3] Tấm ảnh miễn quan một tấc: là tấm ảnh chụp có kích cỡ 1inch Anh (25mm*35mm) (1 tấc) và người trong tấm ảnh không đội mũ (miễn quan). Giống như những tấm ảnh thường dùng trong chứng minh thư, thẻ học sinh... (Ban đầu t định để là ảnh thẻ một tấc, nhưng mà đọc đến những chương sau thì mới biết không phải là ảnh thẻ nên t giữ nguyên Hán Việt là "tấm ảnh miễn quan một tấc")

[2] Quyển vở ghi chép đóng buộc chỉ

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Edit: Dương

Đêm khuya, khắp nơi ngủ say, cây cối đang vẫy gọi sinh mệnh mới, nước chảy róc rách từ trên đỉnh núi xuống phía dưới, trăng sáng ít sao, đêm dài dằng dặc phủ xuống nóc nhà và trên ngọn cây, gió thu không an phận vô cùng khuấy động, vài lần lung lay như muốn ngã xuống.

Miêu Luân hì hục hì hục chạy lên tầng trên.

"Đoàn trưởng, là cái này sao?"

Vóc người Miêu Luân vốn là hơi mập, hơn nữa khí hậu ở Myanmar quanh năm nóng bức, ban đêm cũng không mát mẻ, mới chạy được hai bước thì hần ta đã mệt mỏi đầu đầy mồ hôi, hơi thở dồn dập.

Chu Giác Sơn đứng lặng hồi lâu ở cạnh cửa, thuận tay lật hai trang.

Hần vẫn đứng im, lông mày nhíu lại, giống như nửa gò thành lũy dựng thẳng ở nơi này.

"Khoảng 10 giờ sáng ngày 4 tháng 3 năm 2003, hai nghìn binh lính lục quân của quân đội bang Nam Shan dưới sự yểm trợ hỏa lực của nhiều máy bay chiến đấu và trực thăng vũ trang cùng pháo hạng nặng như 105, 120, v.v... đột nhiên phát động tấn công mạnh mẽ về phía cứ điểm tiểu đoàn

[1] 18 của quân đội độc lập Kachin trong chiến khu [2] Ngõa Bang [3].
Tổng chỉ huy Hồ Nhất Đức..."

[1] Tiểu đoàn: bên Trung mỗi tiểu đoàn có khoảng 500 - 600 người.

[2] Chiến khu: tương tự với quân khu (đã giải thích ở chương 1).

[3] Ngõa Bang (Bang Wa): là một nhà nước không được công nhận tại Myanmar và khu vực do thể chế này kiểm soát nay được xếp chính thức vào Khu đặc biệt Wa 2 ở phía bắc bang Shan.

"Khoảng 5 giờ chiều ngày 22 tháng 4 năm 2004, quân đội bang Nam Shan đột nhiên xuất động ba tiểu đoàn, tấn công trận địa Kachin xung quanh trung tâm vùng núi phía nam, hai bên giao chiến kịch liệt. Tổng chỉ huy Hồ Nhất Đức..."

"Khoảng 8 giờ sáng ngày 7 tháng 6 năm 2005, trung đoàn 63 của quân đội bang Nam Shan tập kích tiểu đoàn 26 của quân đội độc lập Kachin ở địa khu La Phổ, cùng ngày hôm đó, có ít nhất năm tiểu đoàn bộ binh đồng thời tham dự lần tấn công này. Tổng chỉ huy Hồ Nhất Đức..."

Miêu Luân không biết tiếng Trung, thò đầu nhìn một chút.

"Đoàn trưởng, đúng hay không?"

"Ừ."

Chu Giác Sơn nhíu mày, bỗng nhiên khép lại quyển nhật ký, hẩn bảo Miêu Luân rời đi, đóng cửa, xoay người đi đến gian phòng ở tầng hai.

Không nghĩ đến quyển nhật ký này hữu dụng hơn so với hẩn tượng tượng.

Mặc dù từ trong nét chữ non nớt có thể cảm nhận được người ghi chép quyển nhật ký này khi đó vẫn còn nhỏ tuổi, chưa có năng lực phân biệt

đúng sai thật giả, thế nhưng cũng may ghi chép cơ bản toàn diện, một ít sự kiện chiến tranh thuật lại cũng coi như chuẩn xác tường tận.

Với ý nghĩ này, hẳn không thể không nghĩ đến một vấn đề rất rắc rối còn tồn tại đất nước mà hẳn đang ở --- thật ra sự lạc hậu của Myanmar không chỉ thể hiện trên phương diện phát triển kinh tế, mà còn trên phương diện văn hóa, chế độ và quản lý. Ở đây không coi trọng ghi chép văn tự, không coi trọng lịch sử, không coi trọng luật pháp, càng không hiểu được cái gì gọi là nhập thông tin hoặc lưu trữ hồ sơ cùng truy xuất.

Hẳn muốn tìm một phần tài liệu ghi chép về những việc làm trước đây của Hồ Nhất Đức ở trong quân kho [4] cũng như mò kim đáy biển, mà bây giờ quyền nhật ký trước mắt nhìn như rất tầm thường, nhưng thật ra vừa vặn giúp hẳn một cái đại ân.

[4] Quân kho: là nơi cất giữ những công văn, tiền tài vật chất, vũ khí, v.v... của quân đội.

Trên tầng, xung quanh lặng yên không một tiếng động.

Người phụ nữ trên giường vẫn còn ngủ say.

Chu Giác Sơn đi tới, sải bước qua ngòai ở mép giường, đưa lưng về phía cô. Hẳn đặt hai khuỷu tay lên đầu gối, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, dùng đầu ngón tay tùy ý gầy gầy trang giấy cũ màu.

Không phải là kẻ mù đều có thể nhìn ra được, quyền nhật ký này đã lâu năm, cũ thành như thế này, chứng minh cô không hề nói dối.

Đang lúc suy nghĩ, hẳn cúi đầu, từ trong túi móc ra một bao thuốc lá.

Gió đêm thổi lất phất, hẳn ngồi trầm tĩnh, dùng hai ngón tay thon dài kẹp điều thuốc lá dài mảnh, một tay đẩy ra cái nắp bật lửa, đem tới gần điều thuốc lá, trong giây lát, ánh lửa đỏ thắm chiếu sáng hơn nửa khuôn mặt

hắn, ban đêm bóng cánh vạt chập chờn, hắn hít sâu một hơi, lại chậm rãi phun ra một vòng khói trắng nhạt.

"Xin lỗi."

Không ngoài dự liệu, trả lời hắn là một mảnh yên tĩnh buồn tẻ nhạt nhẽo.

Tại Tư vẫn không nhúc nhích, ngủ rất sâu, hình như cả người cô đều mỗi mọt, lúc ngủ, chân mày vẫn còn nhíu chặt ở một chỗ.

Chu Giác Sơn quay đầu lại, nhìn cô có chút không đành lòng. Sinh sống trong điều kiện như vậy, ăn bữa hôm nay lo bữa ngày mai, một đêm này hình như đã là trạng thái bình tĩnh tốt nhất rồi.

Hắn suy nghĩ một chút, cầm quyển nhật ký lên, để lại phòng ngủ lớn cho một mình Tại Tư.

... Tiếng giày quân dụng chậm rãi bước xuống, thức tỉnh một loạt lính gác đang mê man.

"Đoàn trưởng..."

"Mọi người ngủ đi."

Hắn bước rất nhanh, sải bước xuống cầu thang, trước mặt là con đường dẫn lối vào cửa thôn, hắn đi dọc theo con đường, bên đường vốn là một loạt phòng nhỏ tối đen nhưng rất nhanh liền sáng lên.

Ánh sáng của đèn pin cầm tay chính là đèn đường, hắn vẫy nhẹ điều thuốc lá trong tay, tàn thuốc rơi xuống dọc theo bên đường, không lâu lắm, hơn trăm đèn pin điện áp cao xuất hiện chiếu sáng ở cửa sổ, Chu Giác Sơn không để tâm, rất nhanh quẹo vào một lán trúc cũ nát.

Trong lán trúc đều là binh lính bị thương, một đám người trông thấy hẳn đều kinh hãi.

Chu Giác Sơn làm như không thấy, vứt bỏ điều thuốc, tìm một chỗ coi như sạch sẽ nằm xuống.

Gối đầu lên cánh tay của mình.

Nhắm mắt, ngủ.

Hôm sau, sáng sớm tỉnh lại.

Không khí ở vùng nông thôn trong lành, trong khe núi tràn ngập một tầng sương rất mỏng, Tại Tư mơ màng tỉnh dậy, thấp thoáng thấy được một thân ảnh rất là quen thuộc.

Tóc ngắn, thân hình hơi mập...

"Khang tẩu?"

"Ơ kìa! Tại Tư tiểu thư! Cô đã tỉnh! Tôi nghe nói tay cô bị thương, thế nào rồi, có nghiêm trọng không?"

Một bàn thức ăn vừa mới dọn xong, Khang tẩu thấy cô thức dậy, lập tức vui vẻ xán lại gần, bà ấy bưng lên một chậu nước sạch cùng vài viên thuốc qua đây, không nói hai lời liền tháo băng gạc trên tay Tại Tư.

Tại Tư ngơ ngẩn, lông mày hơi nhíu lại, còn chưa biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài cửa, một thân ảnh gầy gò chống một cây nạng, đưa lưng về phía hai người, cúi đầu, phiên dịch giúp Tại Tư và Khang tẩu.

"She arrived this morning."

(Bà ấy mới đến sáng nay.)

Tại Tư nhìn lại, ánh mắt sáng lên, hóa ra là Thang Văn...

"Why?"

(Tại sao Khang tẩu lại đến?)

Tại Tư nghĩ thầm, bọn họ không phải là đợi thêm hai ngày nữa sẽ trở về quân khu bang Nam Shan sao? Bây giờ để cho Khang tẩu qua đây... vậy đi lại sẽ thêm phiền phức.

Thang Văn mím môi, đứng thẳng nhún vai, "Cô phải hỏi đoàn trưởng của chúng tôi."

"Là Chu Giác Sơn để dì ấy tới?"

"Ừ, Khang tẩu là thủ tịch bộ trưởng quân khu sắp xếp cho đoàn trưởng, ở quân khu bang Nam Shan, ngoại trừ bộ trưởng và bản thân đoàn trưởng, không ai có thể sai khiến điều động được bà ấy." Mặc dù thân phận của Thang Văn là một quân nhân, nhưng nói lý ra hẳn ta cũng phải khách khí với Khang tẩu hai phần.

"..."

Tại Tư gật đầu, như có điều suy nghĩ... cô lại liếc mắt nhìn người phụ nữ trung niên trước mắt, đối phương nhẹ nhàng, cẩn thận giúp cô tháo băng gạc trong lòng bàn tay.

Cô mỉm cười, "Khang tẩu..."

"Dạ?" Biết một thời gian, Khang tẩu đã có thể nghe hiểu Tại Tư gọi tên của bà.

(Về cách xưng hô của Khang tẩu với Tại Tư, bà ấy từ trước vẫn xưng hô với Tại Tư là 小姐 (tiểu thư), cách xưng hô tôn trọng, với lại bà ấy luôn nghĩ mình là người giúp việc, nên ở câu trên khi Tại Tư gọi bà thì mình để là "Dạ.")

Khang tẩu cúi đầu, chăm chú tinh thần tháo băng gạc.

Tại Tư nghĩ một chút, đụng vào bả vai của bà ấy, khoa tay múa chân, cố gắng giao tiếp với Khang tẩu, "Chu Giác Sơn bảo đi qua đây vì chuyện gì à?"

Khang tẩu không hiểu, quay đầu lại nhìn Thang Văn.

Ngay sau đó, hai người kia lại dùng tiếng Myanmar đối thoại một phen...

Tại Tư nghe hiểu, nhưng cô không thể biểu hiện ra ngoài, để diễn kịch như thật, cô vẫn phải giả vờ không hiểu, đến khi Thang Văn giúp cô phiên dịch toàn bộ, sẽ giả vờ đột nhiên hiểu ra.

"Cô, cô..."

Vẻ mặt Khang tẩu thành thật, một người hăng hái khoa tay múa chân, dùng ngón tay chỉ vào Tại Tư.

"Ở đây điều kiện gian khổ, đoàn trưởng của chúng tôi gọi bà ấy qua đây để chiếu cố cô."

Lúc Thang Văn dùng tiếng Anh phiên dịch cho Tại Tư, còn tận lực nhấn mạnh, là "Đến rạng sáng hôm nay Chu đoàn trưởng mới đưa ra quyết định".

"Ừ... Như thế à..."

Sóng mắt Tại Tư khẽ động.

Thang Văn tiếp tục nói, "Tôi cũng bị đoàn trưởng gọi tới, đoàn trưởng sợ hai người không thể hiểu nhau, không có cách nào nói chuyện với nhau, cho nên mới để tôi tới làm người thông dịch."

"Ừ."

Tại Tư gật đầu.

Cô mấp má môi, không hiểu sao có chút buồn cười.

Trong đầu vẫn còn thấp thoáng hiện ra cảnh tượng ngày hôm qua Chu Giác Sơn và cô đã giằng co không ai nhường ai, tối hôm qua hẳn không trở về, cô còn tưởng cơn giận của hắn còn chưa tan, nhìn như vậy xem ra... Hẳn chắc là đã lấy được nhật ký của cô, cho nên đã nguôi giận rồi...

Phải một người giúp việc tới chiếu cố cô, lại phải thêm một người ngang tầm tuổi cô phụ trách nói chuyện phiếm với cô, đả ngộ đột nhiên thay đổi như này có phải có chút quá tốt không...

"Vậy, Chu đoàn trưởng của các cậu đâu?"

Cô có nên cảm ơn hắn không...

"Ngài ấy đi Kachin rồi."

"Anh ta đi Kachin rồi?!!"

Tại Tư khẩn trương lập tức từ trên giường đứng dậy, đầu đụng phải xà nhà, đau đến mức không chịu được, nhưng cô cũng chưa kịp lên tiếng, vội vàng mang giày, chạy đến trước mặt Thang Văn.

"Chuyện gì xảy ra? Cậu nói là sự thật? Anh ta làm sao lại đi Kachin?"

Lúc nào quyết định? Làm sao lại hạ quyết định này? Chu Giác Sơn không phải không biết ở đó có bẫy... Hẳn không phải đã nói đợi đến khi

nhóm binh lính bị thương tốt hơn thì sẽ quay về quân khu bang Nam Shan, không đi Kachin nữa sao... Đối lại là lập trường của Hồ Nhất Đức, lần đầu tiên không thành công diệt trừ hãn, vậy bây giờ chẳng phải là lại càng thêm mong muốn tiến hãn lên đường quy thiên sao? Tại Tư không hiểu... vì sao hãn còn muốn đi Kachin? Vạn nhất dọc đường đi lại gặp nguy hiểm thì làm sao bây giờ, lẽ nào hãn thực sự tự tin như vậy, tin chắc bản thân mình nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì sao?

Thang Văn đi đứng bất tiện, đứng dựa vào cánh cửa, nhưng thật ra rất trấn định, "Hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, đây là nhiệm vụ của đoàn trưởng."

Hãn ta bị thương, không thể đi được, không thì hãn ta nhất định cũng sẽ đi theo.

"..."

Tại Tư buồn bã, chậm rãi gật đầu, lại nhanh chóng lắc đầu, "VẬY... vậy vì sao anh ta không nói trước một tiếng?"

Một việc lớn như vậy, tốt xấu gì cũng phải nói một tiếng, làm sao có thể nói đi là đi ngay chứ?

Không nói được nguyên nhân vì sao cô lại lo lắng cho hãn như vậy, vì sao cô phải sợ chuyến đi này của hãn không về được chứ...

Thang Văn nở nụ cười, "Ngài ấy nói rồi, thông báo hả, tất cả mọi người trong thôn trại đều biết."

"Mọi người đều biết?" Tại Tư quay đầu nhìn Khang tẩu.

Thang Văn phiên dịch một chút, Khang tẩu gật đầu liên tiếp, "Ừ, tôi biết." Lúc rạng sáng đến thì biết.

"..."

Tại Tư căn môi, có chút không cam lòng ngồi ở trên ghế gỗ cạnh cửa.

Vẻ mặt Thang Văn dần ra, cười bổ sung, "Ngay cả trẻ con thôn bên cạnh cũng đều biết ý chứ!"

"..."

Lời tác giả:

Một cô gái nào đó ghen họng, bực mình, vẻ mặt ủ rũ kéo cánh hoa: tôi không biết, tôi không biết, tôi không biết, tôi không biết...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Edit: Dương

Suốt năm ngày kế tiếp.

Chu Giác Sơn trước sau không về, tin tức hoàn toàn không có.

Căn cứ theo yêu cầu nhiệm vụ, chuyển đi Kachin lần này hẳn mang đi phần lớn lực lượng tinh nhuệ và binh lính trẻ tuổi, hơn nữa thôn dân sinh sống trong thôn trại nhỏ này cũng không nhiều, đàn ông phần lớn đều bị thế lực dân tộc thiểu số địa phương gọi đi xuất chinh đánh giặc, toàn bộ thôn trại, còn dư lại đều là người già phụ nữ trẻ em, thương binh tàn binh, xa xa nhìn lại, chính là thôn trại trống trải tiêu điều...

TV nhà thôn trưởng cũng bị hỏng.

Tín hiệu của ăng ten kém đến nỗi thái quá.

Thôn dân nơi này không phải ai cũng có điện thoại di động, điện thoại cố định sử dụng phổ biến vẫn là lắp đặt hai năm trước, sinh hoạt trong thôn giản dị tự nhiên, yên lặng đơn điệu, trời vừa tối, từng nhà đều sớm tắt đèn đi ngủ, không bao lâu, ngay cả máy phát điện loại nhỏ binh lính mang đến cũng đều bị bỏ không đặt ở một bên.

...

Nhật xuất nhi làm, nhật nhập nhi tức [1].

Quật tinh nhi ẩm, canh điền nhi thực [1].

[1] Hai câu thơ trên miêu tả cuộc sống sinh hoạt mộc mạc của người dân lao động thời cổ đại và ca ngợi thái bình. Người đời sau dùng để giải thích nông dân đi sớm về trễ, chuyên cần chất phác, sinh hoạt và làm việc có quy luật.

...

Tại Tư mỗi ngày rảnh rỗi phát hoảng, hơn nữa cô lại không biết nói tiếng Myanmar, toàn bộ người trong thôn cũng chỉ có Thang Văn và vợ thôn trưởng có thể miễn cưỡng trao đổi với cô vài cô, nhưng bọn họ gần đây có vẻ cũng bận rộn, cô lại không có việc gì để làm, cuối cùng, cô chỉ có thể cả ngày canh giữ ở cửa phòng trúc, nâng má ngăn người, ngày qua ngày, coi chừng sinh hoạt của một mảnh trời nhỏ trên đỉnh đầu.

Cô sinh hoạt ở trong thôn này cơ bản tương đương với một người câm.

Nghe hiểu được, nhưng không thể nói được.

Không có giao tiếp cùng trao đổi của người bình thường, hơn nữa còn nhất định phải đem tất cả những suy nghĩ chôn ở trong lòng.

Có muốn học nói một chút tiếng Myanmar không, thế nhưng bắt đầu học một môn ngôn ngữ nói thì dễ mà làm thì khó...

"Vâng, đoàn trưởng. Vâng, trong thôn không có chuyện gì, ngài yên tâm đi."

Chạng vạng, Thang Văn vừa mới ngồi vào trên bàn ăn, thì có một cuộc điện thoại gọi đến, hắn ta nhìn chung quanh một chút, lập tức chống nạng rời khỏi chỗ ngồi, trốn ở một con hẻm rất bí mật ngoài bức tường nhận điện thoại.

Người đàn ông ở đầu dây bên kia không tỏ rõ ý kiến, chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Hắn đang ngồi ở khu vực công cộng, bối cảnh hơi âm ỉ, cách đó không xa, có trên trăm tên lính lục quân vũ trang đầy đủ đang từ bên cạnh hắn đi đều bước qua, từng bước chân đều nhịp. Nữ binh phụ trách tiếp đãi đưa cho hắn một ly cà phê, Chu Giác Sơn thuận tay tiếp nhận, để xuống, không uống.

"Người phụ nữ kia đâu? Có phải lại muốn bỏ trốn không?"

Tuần trước, hắn đi theo cô đến bờ sông tản bộ, Du Tại Tư bịa chuyện lừa gạt hắn nói muốn đi vệ sinh, đủ loại sự tình vẫn còn sờ sờ trước mắt, biết gần một tháng, Chu Giác Sơn đã nhìn thấu cô, sự tín nhiệm của hắn đối với cô đã không còn lại bao nhiêu, lời hứa hẹn của cô với hắn lại càng không có độ tin cậy.

Thang Văn ngẫm lại, "Không có, Du tiểu thư gần đây đều rất an phận, yên tĩnh, rất ít nói chuyện, cũng không chạy loạn, ngoại trừ ba bữa cơm và đi ngủ, phần lớn thời gian đều ngồi ngây người ở trong sân."

Thang Văn biết rõ, Chu Giác Sơn lưu lại hắn ta có mục đích rõ ràng, một là dưỡng thương, hai là theo dõi.

Mặc dù lưu lại trong thôn trại phần lớn là thương binh, nhưng mọi người cũng đều biết thân phận của Tại Tư, hơn nữa thôn dân trong thôn vụng trộm báo tin, mấy trăm ánh mắt đồng thời nhìn chăm chăm vào cô, cho dù cô muốn chạy cũng không chạy được đến đâu.

Chu Giác Sơn hơi cúi đầu, trầm mặc trong giây lát, bưng ly cà phê lên, không nói gì.

Vừa vắn, có một đạo bước chân nhẹ nhàng đang đi tới chỗ Thang Văn.

Tại Tư rất có lòng, hôm nay ban cấp dưỡng làm canh cá trích, trong thôn những binh lính bị thương từng người từng người ăn như hổ đói, ăn một bữa cơm giống như đánh giặc, mắt thấy canh cá cũng sắp bị uống hết.

"Thang Văn, It 's time for dinner!"

(Thang Văn, nên ăn cơm tối.)

Trung Quốc có câu châm ngôn, ăn cơm không tích cực suy nghĩ có vấn đề. Vết thương trên chân cậu ta còn chưa khỏe, tuổi tác lại không lớn, chính là cậu ta cần phải nhân cơ hội ăn nhiều một chút, chăm sóc bồi bổ cơ thể thật tốt mới được.

"Cúp." Giọng nói quen thuộc truyền vào ống nghe điện thoại di động. Chu Giác Sơn trầm giọng, ánh mắt thâm sâu, để ly cà phê xuống.

Thang Văn lập tức nghe lệnh, ấn xuống nút kết thúc, xoay người, vội vội vàng vàng cất điện thoại di động vào trong túi quần.

Lúc Tại Tư xuất hiện ở cuối con hẻm, ước chừng cũng chỉ chậm hơn 0.1 giây so với động tác cất điện thoại di động của Thang Văn. Cô không nhìn thấy điện thoại di động của Thang Văn, nhưng nhìn thấy động tác nhấc tay ra khỏi túi quần, bên sườn túi quần rộng rãi hơi nhô ra hai góc nhọn nho nhỏ, khoảng cách không xa...

Con người đen nhánh ở trong đôi mắt xoay tròn.

"Cậu ở đây gọi điện thoại?"

"Không có."

"Cậu đang gọi cho Chu Giác Sơn?"

"Không có."

Thang Văn liên tục phủ nhận. Vụng trộm lặng lẽ cắn chặt hàm răng, tmd, người phụ nữ này sao lại thông minh như vậy? Hẳn ta rõ ràng diễn không chê vào đâu được mà.

"..." Tại Tư mỉm cười, nở nụ cười nhàn nhạt. Cô liền đoán được, Chu Giác Sơn cũng không mất liên lạc, chẳng qua là giống như lúc hấn rời đi, hấn thông báo cho tất cả mọi người, nhưng lại không hề thông báo cho cô, trong khoảng thời gian hấn không có ở đây, hấn cũng có thể sẽ liên lạc với mọi người, nhưng cũng sẽ không liên lạc với cô...

Không nói cho cô, có thể cũng có lợi cũng có hại, dù sao thân phận của cô cũng là phóng viên chiến trường, hành động quân sự giữa hai bang này bất kể là xuất phát từ góc độ nào, cô tự nhiên vẫn là biết càng ít càng tốt...

Tại Tư mỉm môi, sóng mắt khẽ động, nhún vai, tiếp tục nói, "Chu Giác Sơn vừa đi vài ngày, cậu là văn thư của anh ta, nếu như anh ta thật sự không liên lạc với cậu thì làm sao cậu có thể ngồi yên ở đây."

Đoạn đường Chu Giác Sơn đi Kachin dữ nhiều lành ít, chiếu theo lòng trung thành của Thang Văn đối với Chu Giác Sơn, cậu ta ắt phải đúng giờ hỏi thăm động tĩnh của Chu Giác Sơn, vì hấn trải sẵn một đường lui, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Huống chi, mấy ngày nay Chu Giác Sơn không có ở đây, những binh lính bị thương trong thôn trại này, binh cấp dưỡng, lính quân y, từng người từng người vẫn chăm chỉ làm việc như cũ, làm việc gọng gàng ngăn nắp. Bộ đội vũ trang độc lập của dân tộc thiểu số ở Myanmar trên cơ bản có thể đạt đến trình độ và tổ chất như thế nào, trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, những người này quen thói không tập trung, nếu như không có người ở phía sau hạ mệnh lệnh và yêu cầu chuẩn xác thì bọn họ nhất định không làm được như bây giờ.

Mấy ngày gần đây Tại Tư đúng là rảnh rỗi đến ngây người, nhưng ngây người cũng không có nghĩa là ngu ngốc.

"Anh ta có nói lúc nào mới có thể trở về không?"

Giọng nói của cô quả quyết, nghiêng đầu nhìn Thang Văn.

Quyển nhật ký của cô bị Chu Giác Sơn mang đến Kachin, nếu như tình huống cho phép, cô muốn tìm một cơ hội đem đồ từ trong tay hẳn lấy về...

Thang Văn sờ sờ cổ, có chút lúng túng.

"Cậu không nói thì tôi đi hỏi người khác cũng giống vậy." Có tiền có thể sai khiến ma quỷ, những binh lính bị thương kia cũng không nói năng thận trọng như Thang Văn, Tại Tư trở về tùy tiện lấy một món đồ hồi lộ một chút, cô cũng không tin không có ai nói cho cô biết.

"The day after tomorrow!"

(Ngày kia!)

Nhìn thấy Tại Tư bước đi, Thang Văn vội vàng ngăn cản cô ta. Hẳn ta cau mày, có chút khẩn trương nói ra.

"Cô đừng tiết lộ với đoàn trưởng."

Cái này thật ra cũng tính là cơ mật quân sự, hẳn ta đã thề không nói cho cô ta biết.

Tại Tư cười gật đầu, không hỏi nhiều nữa.

Thang Văn chống nạng, khập khiễng trở lại chỗ ăn cơm.

Tối đó, đêm khuya vắng người, trong núi tản ra hơi nước ấm áp, toàn bộ thôn trại bị bao phủ trong một lớp màn sa mịt mù, tiếng ve kêu trên cây không ngừng nghỉ, mặt trăng trên đầu, một mình Tại Tư ngồi trước bàn đọc sách trong phòng trúc, ngắm nhìn giấy bút Chu Giác Sơn đã dùng qua, như có điều suy nghĩ.

Ngày kia Chu Giác Sơn trở về...

Ngày mai là lễ hội Ánh sáng mỗi năm một lần của Myanmar...

Lễ hội Ánh sáng còn gọi là "Lễ dâng áo cà sa", là ngày lễ mà người Myanmar hết sức coi trọng, hàng năm đến thời gian này, đêm trăng tròn, tín nam thiện nữ đều phải hướng về phía nhà sư kính dâng áo cà sa, đốt đèn nghênh thần [2], tổ chức đủ loại hoạt động vui chơi.

[2] Nghênh thần: nghênh (迎) trong hoan nghênh, đón tiếp; thần (神) trong thần linh. Nghênh thần: đón tiếp thần linh.

Đến lúc đó, người nhất định sẽ nhiều, tình cảnh cũng sẽ rất hỗn loạn, cô có nên lợi dụng thời cơ này rời khỏi chỗ này hay không...

Ý tưởng chạy trốn lại lần nữa nổi lên, mặc dù lần này cũng không có nguy hiểm cấp bách như lần trước, nhưng ít nhiều cô vẫn còn muốn chạy trốn, dù sao Chu Giác Sơn đối với cô cũng không tín nhiệm, cô cần gì phải an tĩnh yên phận mà lưu lại ở bên cạnh hắn.

Trước tiên lập kế hoạch rồi hãy nói, đến lúc đó đi hay không đi, phải bình tĩnh xem xét tình huống cụ thể.

Nghĩ như vậy, Tại Tư mở bút máy của Chu Giác Sơn, nhanh chóng viết lên tờ giấy trắng ở trên bàn.

Cô vẽ một tấm bản đồ, đánh dấu vào các dấu hiệu trọng điểm.

Thật ra thì vẫn là rất đơn giản, chủ yếu là vì mấy ngày nay Chu Giác Sơn không có ở đây, cô quan sát tỉ mỉ, mỗi ngày nhìn như là ngồi ở cửa buồn chán ngây người, nhưng thực ra đa phần thời gian là đang tính toán thời gian binh lính tuần tra đi qua trước cửa và thời gian đổi ca của bọn họ. Ngây người ở trên chiến trường hai năm, cô biết rõ, bất kể là sắp xếp chính xác đến thế nào đi chăng nữa, chỉ cần là do con người tạo nên, thì nhất định sẽ tồn tại các loại vấn đề và sơ hở.

Cô có thể nắm bắt được sơ hở tuần tra khi tốp binh lính đổi ca và đi ăn vào lúc 7 giờ 25 phút tối mai, ngụy trang một phen, trà trộn trong thôn dân, đi theo bọn họ đến ngôi chùa gần nhất.

Về phần còn lại của kế hoạch trốn thoát, giống như kế hoạch lần trước cô tính toán ở bờ sông. Chùa miếu ở Myanmar thông thường đều xây ở ven sông, ở gần đó nhất định sẽ có thuyền hoặc phương tiện giao thông khác, chỉ cần cô có thể thoát khỏi tầm nhìn của binh lính, sẽ dọc theo sông Namtu đi lên phía Bắc, cô có thể chạy tới bến cảng Ruili, trở lại trong nước.

Cho dù không chạy, cô cũng quyết tâm muốn đi ra ngoài xem xét xung quanh.

Tại Tư nghĩ như vậy... để bút xuống, đứng dậy.

Trong phòng ngủ sáng sủa, có người kéo rèm cửa sổ xuống, Tại Tư xác nhận lại một lần cửa sổ xung quanh, hình ảnh trong lành đột nhiên trở hương diễm, bên giường, một người phụ nữ đang cời váy, cời áo lót, vén lên mái tóc dài đen nhánh, lộ ra mảng lớn da thịt trắng nõn, dáng người yếu điệu duyên dáng, cảnh xuân kiều diễm, choáng váng đến tận cùng.

Chu Giác Sơn trong nháy mắt khép lại máy tính xách tay.

Xin lỗi, hẳn không phải cố ý nhìn lên.

Người trong hình ảnh không hề phát hiện, tự nhiên tắt đèn đi ngủ.

Một bàn tay Chu Giác Sơn đè lên máy vi tính, ánh mắt hẩn nhìn chăm chăm vào mặt bàn, trong đầu càng không ngừng hiện ra hình ảnh vừa nãy trong máy vi tính... Hẩn vội vàng cởi ra cúc cổ áo sơ mi, mở bao thuốc lá trên bàn, rút ra một điếu thuốc ngậm vào miệng, tính toán tốt thời gian, mới lại một lần nữa mở máy vi tính.

Hình ảnh theo dõi đã biến thành màu đen, trong phòng không một tiếng động, chứng minh người phụ nữ kia đã ngủ, hẩn lùi lại thời điểm năm phút trước, nhấn hai lần phím bên trái, phóng to sơ đồ phác thảo mà Tại Tư vẽ xuống.

7 giờ 25 phút tối...

Chùa miếu...

Ngồi thuyền...

"TMD." Nói một đấng làm một nẻo, hẩn biết ngay người phụ nữ này không yên phận được mấy ngày mà.

Lời tác giả:

Tại Tư: Lên đường, về nhà ~~

Chu Giác Sơn: Anh ở trạm cuối chờ em.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Edit: Dương

Suy nghĩ ý xấu cả đêm.

Ngày hôm sau, sáng sớm, lễ hội Ánh sáng đã đến, tất cả các căn nhà trong thôn trại đều giăng đèn kết hoa, căn phòng và sân nhỏ cũng đều được dọn dẹp sạch sẽ, trên đường phố không nhiễm một hạt bụi, những người già khéo tay bện đèn lồng trúc, quần áo giản dị gọn gàng, phụ nữ và trẻ em trong thôn cùng nhau đến ven sông ở cửa thôn để tắm rửa, tẩy sạch bụi đất trên người, mặc lên những bộ lung cơ [1] mới làm.

[1] Lung cơ (Longchy): là trang phục truyền thống của Myanmar, lung cơ thường dùng để chỉ trang phục truyền thống dành cho nam giới, tuy nhiên cũng có thể dùng lung cơ để chỉ chung cho trang phục truyền thống của cả nam và nữ. Hình ảnh ở cuối chương.

Trong ấn tượng, sinh hoạt của người Đông Nam Á chủ yếu đều là như vậy, yên lặng thong thả, cho dù nghèo khổ hay giàu có, trên mặt lúc nào cũng có thể lộ vẻ tươi cười, tận hưởng từng chút một trong cuộc sống.

Tại Tư như cũ ngồi ở cửa.

Cô nâng má, ngồi ở bậc cửa thật cao, lẳng lặng nhìn đường phố xa xa, chỉ chốc lát sau, lại cúi đầu ôm gối, nghiêm túc quan sát có con kiến nào lạc đàn đi ngang qua bên cạnh mình không.

...

"Tiểu thư, tôi mới làm cho cô một bộ đặc mẫn [2] mới, cô mặc vào thử xem, nhất định sẽ rất đẹp!" Lúc xế trưa, Khang tẩu từ trong nhà đi tới, cười khanh khách nhìn chăm chăm cô.

[2] Đặc mẫn (Thummy): là trang phục truyền thống của nữ giới ở Myanmar. Hình ảnh ở cuối chương.

"Đặc mẫn" trong miệng Khang tẩu ở Myanmar cũng gọi là lung cơ, ở một số quốc gia Đông Nam Á khác còn gọi là xà rộng, là một loại trang phục truyền thống phổ biến ở Nam Á, Đông Nam Á và một số địa phương khác.

Tại Tư hơi ngần ra, không có phản ứng lại, Khang tẩu không nói gì liền kéo Tại Tư, kéo cô đến cầu thang, lại một đường đẩy lên phòng ngủ trên tầng hai.

Trên giường trải một cái áo ngắn vạt chéo [3] màu trắng sữa, một mảnh vải tơ tằm cùng màu được chế tác khéo léo treo trên giá treo quần áo, tơ tằm mềm mại, mặt ngoài trơn nhẵn còn thêu một tầng hoa văn sóng nước màu trắng nhạt.

[3] Áo ngắn vạt chéo: hình ảnh ở cuối chương.

Kỹ thuật thêu thùa khó có được, tinh xảo hoàn mỹ, cao quý mà không lộ liễu, các đường thêu hoa văn màu trắng cố tình ẩn giấu không có chút tỳ vết, phần lớn diện tích mặt ngoài sử dụng châm pháp thi kim [4] và trạc sa [5], cực kỳ giống hàng thêu Hồ Nam trong nước. Các góc bên và viền mảnh vải đều dùng kim nhỏ phác họa lá và hoa mẫu đơn đỏ [6], trang nhã, nhiệt huyết, nếu như cô nhớ không lầm thì đây là quốc hoa của Myanmar...

[4] Thi kim: là một trong những châm pháp truyền thống của Trung Quốc. Là một loại châm của gấm Tô Châu. Thích hợp dùng để thêu

người, động vật và chim muông.

[5] Trạc sa: là một trong những châm pháp thêu cơ bản của Trung Quốc, chủ yếu dùng cho gấm Tô Châu. Thích hợp dùng để thêu vỏ chăn, tấm thảm và quần áo nhân vật trong bức thêu.

([4] Thi kim và [5] Trạc sa: t có tra baidu nhưng nhiều từ khó hiểu quá nên t chỉ giải thích chung chung thôi)

[6] Hoa mẫu đơn đỏ (*Ixora chinensis* Lam): còn có tên gọi khác là hoa trang đỏ hoặc hoa long thuyền, có nguồn gốc ở khu vực miền nam Trung Quốc và Malaysia, tuy nhiên khi t tìm hiểu thì nó không phải là quốc hoa của Myanmar. (Chắc do tác giả viết theo baidu nên có sự nhầm lẫn)

Tại Tư hơi ngạc nhiên quay đầu lại, "Khang tấu, đây là di làm sao?"

Sinh sống ở bản địa hơn một tháng, Tại Tư rất rõ ràng, đặc mẫn mà phụ nữ Myanmar thường mặc chủ yếu đều là một mảnh vải bố thuần sắc hoặc vải hoa, vải vóc thường xuyên phai màu, hoàn toàn không có y phục như thế này.

Hơn nữa... từng đường thêu phức tạp tinh tế, vừa cầu kỳ lại vừa tinh xảo, thái độ làm người của Khang tấu lại đại lạt lạt [7], nhận thức mơ hồ, không hiểu sao Tại Tư luôn cảm thấy bộ đặc mẫn này không phải do Khang tấu làm ra.

[7] Đại lạt lạt: cử chỉ tùy ý, dáng vẻ thờ ơ không để ý.

Nhưng Khang tấu lại không hiểu tiếng Trung, bà ấy cũng hiểu rõ điều đó, bà ấy lấy bộ quần áo, phấn chấn nhét vào trong ngực Tại Tư, "Cô mặc đi, cô mặc nhất định sẽ rất đẹp."

"..."

Tại Tư mím môi, lưỡng lự, dáng vẻ có chút thẹn thùng.

Khang tẩu nhìn Tại Tư một cái, cũng không quản nhiều như vậy, đem người cứng rắn đặt trên ghế rồi bắt đầu trang điểm, thay quần áo, chải tóc... Khoảng chừng mười phút sau, bà ấy đem đặc mẫn dài tới chân quấn chặt trên eo Tại Tư...

Trong nháy mắt, xinh đẹp động lòng người.

Người trong gương, bộ tóc dài đen nhánh hơi vén lên, vài sợi tóc rơi điểm tuyết ở hai bên tai, áo ngắn lộ ra cạp cổ thon dài của cô, dáng người yếu điệu thướt tha, vòng eo thon thả một tay có thể nắm chặt...

"Nếu như Chu trưởng quan ở đây thì tốt rồi!"

Khang tẩu cẩn thận giúp Tại Tư chỉnh sửa lại sợi dây chuyền bạc, tự mình vui vẻ nói.

"..." Tại Tư di dời tầm mắt, rũ mí mắt xuống, không lên tiếng.

Nghĩ thầm, chắc là cả đời này hẳn cũng không thể nhìn thấy.

Khang tẩu ôm bộ quần áo Tại Tư vừa thay ra, định đem đi giặt, trước khi đi còn dùng tay ra hiệu nhắc nhở cô -- "Hôm nay là lễ hội Ánh sáng, dựa theo phong tục của Myanmar, phụ nữ nơi đây nhất định phải mặc đặc mẫn mới được."

May mà có Khang tẩu nhắc nhở, Tại Tư hậu tri hậu giác mới phản ứng kịp, cô định ngụy trang thành dân bản xứ mà còn chưa chuẩn bị quần áo.

Cô nhìn thoáng qua mình trong gương, đại khái có suy xét, cái này ngược lại cũng tốt, chờ đến tối, cô sẽ mặc bộ này dùng để chạy trốn.

Hơn bảy giờ tối, trời đã tối rồi, các thôn dân kê vai nhau đứng ở cửa thôn, trên tay mỗi người đều đang cầm một ngọn nến, xếp thành một đội,

nổi liền thành cảnh tượng một con rồng ánh sáng nguy nga tráng lệ.

Cửa thôn có binh lính đứng gác, lần lượt kiểm tra từng người.

Tại Tư khoác một cái khăn đội đầu màu tối, lại dùng thêm một cái khăn choàng mà cô tìm được lúc trước che lên bộ đặc mẫn màu trắng có hoa văn độc nhất trên người mình. Phụ nữ Myanmar có khung xương lớn, cô ẩn núp ở trong đám người cũng không dễ nhìn thấy, hàng ngũ ngày càng ngắn, trời tối ánh sáng không tốt, cô cầu khẩn binh lính canh gác không nhận ra cô, cũng không nhìn ra chi tiết trên quần áo...

"Cô!"

Tại Tư mới vừa đi tới cửa thôn, một binh lính đột nhiên lớn tiếng gọi cô, Tại Tư cảm đầu nhanh đi hai bước muốn giả bộ không nghe thấy, người binh lính kia lập tức nổ súng cảnh báo, tiếng súng vang lên giữa bầu trời đêm.

"..." Tại Tư giật mình đứng tại chỗ.

Ánh mắt cô chấn động, cúi đầu, hốt hoảng.

Binh lính nhanh chóng chạy tới, thu hồi súng, nhíu mày giận dữ nhìn cô, "Lễ hội Ánh sáng, sao lại không cầm một ngọn nến?"

Nói xong, hắn ta mở bao da bên ngang hông, liên tục lấy ra mấy tờ giấy dầu hình chữ nhật, một ngọn nến và một cái bật lửa, Tại Tư nháy nháy mắt, còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, đối phương đã gấp giấy dầu thành một cái đế đèn hình hoa sen, cầm một ngọn nến vào trong, dùng bật lửa châm lên.

"Đi thôi đi thôi."

Binh lính lắc lắc cánh tay, hét to, thúc giục hàng ngũ tiếp tục đi về phía trước.

... Tại Tư có chút khó tin, đến tận khi cô thực sự đi theo hàng ngũ rời khỏi thôn trại, rời khỏi khu vực quản lý của quân đội, đối mặt với khoảng không rộng lớn, cô mới thật sự tin tưởng, cô là thật sự có thể rời khỏi nơi này trở lại Trung Quốc.

Cô mơ hồ bừng hà đăng [8], một đường chậm rãi đi tới.

[8] Hà đăng (河灯): thả hà đăng (河灯: Đèn sông) còn gọi là thả hà đăng (荷灯: Đèn sen, 荷 là chỉ hoa sen) (河灯 và 荷灯 phát âm giống hệt nhau [hé dēng]), là một loại cúng tế dân gian của Trung Quốc và hoạt động tôn giáo, bày tỏ lòng thương tiếc với những người đã mất, chúc phúc cho những người sống. (Bên mình thì hay gọi là hoa đăng).

Ước chừng nửa giờ sau, phía trước cách đó không xa chính là ngôi chùa Wat Pho khá nổi danh ở đây, từng bụi hoa mẫu đơn đỏ rực rỡ vây lượn xung quanh ngôi chùa, đèn đuốc sáng trưng, sáng như ban ngày, tối nay, toàn bộ Myanmar dường như cũng trở thành một "thành phố về đêm", nội chiến căng thẳng dừng lại, bên trong Phật tháp [9] đang tổ chức cứu tế cơm chay quy mô lớn, còn có đủ loại tiểu thương và đội ngũ biểu diễn tụ tập ở hai bên bậc thang lên chùa, mỗi người đều cầm một ngọn nến, vô cùng náo nhiệt.

[9] Phật tháp (bảo tháp): là công trình kiến trúc thường được xây trong cách Thánh tích, Chùa chiền, hình dáng rất đa dạng nhưng thường là cao vươn lên. Hình ảnh ở cuối chương.

Trong đội ngũ rối loạn cả lên, tiếng nói chuyện tiếng va chạm huyên náo, ngay phía trước có vài đứa trẻ bốn năm tuổi la hét ầm ĩ muốn xem biểu diễn kịch nói, Tại Tư nắm chặt thời cơ, ném xuống hà đăng trong tay, kéo

chặt khăn đội đầu trên người và khăn choàng trên vai, nhanh chóng chạy về phía một chiếc xe gắn máy cách gần mình nhất.

Ở các quốc gia Đông Nam Á, thị trường xe gắn máy lớn mạnh, bởi vì dễ dàng đi lại, cho nên xe gắn máy phổ biến hơn so với ô tô. Một ít thôn dân biết kiếm tiền thường sẽ lái xe gắn máy đi đến địa phương có nhiều người, chở khách thu phí theo đoạn đường, tương tự như sự tồn tại của taxi ở trong nước.

Một người đàn ông đang đội mũ bảo hiểm đứng ở bên cạnh xe, cả người hăn đều màu đen, giày da sáng loáng, không nhiễm một hạt bụi.

Tại Tư không suy nghĩ nhiều như vậy, "Sư phụ [10], đi đến bến cảng Ruili ở biên giới hết bao nhiêu, bây giờ đi luôn, tôi trả anh gấp đôi!"

[10] Sư phụ: bên Trung hầu như đều gọi lái xe taxi hay xe ôm là sư phụ.

Người làm ăn đều giống nhau sẽ nói được chút tiếng nước ngoài, cô đoán rằng đối phương hăn là có thể nghe hiểu được...

Người đàn ông nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái.

"Gấp đôi?"

"Đúng."

Tại Tư cúi đầu lật túi áo, vừa sờ đến tiền, đột nhiên, trong đầu có thứ gì đó chột lóe lên.

Cô chột ngẩng đầu nhìn lên, cổ tay mảnh khảnh của cô bị kìm lại, đối phương dùng sức siết chặt tay cô, kéo cô đi đến bên cạnh xe gắn máy.

Trước lạ sau quen.

Đêm khuya vắng người, đôi bên giăng co một hồi, Tại Tư mở to hai mắt nhìn, hai bên ngằm hiểu nhau.

Ngay sau đó, Chu Giác Sơn dùng một tay cởi quai mũ bảo hiểm, đem mũ bảo hiểm màu đen tháo xuống ném qua một bên.

Hắn cười khẽ, thuận tay vuốt mái tóc ngắn bị mũ bảo hiểm đè xuống, một chân dẫm lên bàn đạp của xe gắn máy, khuỷu tay đặt lên đầu gối, nhúu mày, nghiêng người nói.

Chẳng trách cô luôn nghĩ đến chuyện trốn chạy...

"Hóa ra trên người cô còn có tiền."

"..."

Lời tác giả:

Tại Tư: Nooooo... ôm chặt quĩ đen nhỏ của tôi...

[1] Lung cơ

[2] Đặc mẫn

[3] Áo ngăn vạt chéo: dưới hình chỉ là áo vạt chéo bình thường, còn áo ngăn vạt chéo t nghĩ nó sẽ ngăn như áo croptop.

[9] Phật tháp: Phật tháp ở Myanmar

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Edit: Dương

"..."

Chu Giác Sơn lẳng lạng nhìn Tại Tư, Tại Tư thầm nghĩ không tốt.

Cô mím môi, trong đáy mắt một mảnh chấn động, bất chợt, giống như phản xạ có điều kiện, lập tức đem tiền móc ra từ trong túi giấu kỹ.

Chu Giác Sơn chậm rãi bước lên trước, Tại Tư lui về phía sau.

Hắn lại lần nữa bước lên phía trước, cô lại lần nữa lui về phía sau.

Vòng eo của cô bị đụng vào yên xe gắn máy, bánh xe trước và sau đều sít chặt trên mặt đất lồi lõm, Tại Tư hoang mang quay đầu nhìn lại, đã như vậy thì không thể lui được nữa.

Chu Giác Sơn cúi đầu, hai chân sải bước qua, dùng hai cánh tay rắn chắc một trái một phải giữ chặt thắt lưng của cô, lấn người, đem cô chen ở tại chỗ.

"Ép tôi động thủ?"

Xung quanh chỗ này đều có đèn đường, kính chiếu hậu của xe gắn máy phản chiếu toàn bộ động tác trên tay cô, hắn trơ mắt nhìn thấy, cô đem

tiền giấu vào trong móc khóa áo lót, mặc dù nói chỗ đó đúng là có hơi tư mật một chút, nhưng hấn cũng không ngại.

"..."

Ánh mắt của người đàn ông sáng rực chiếu tới.

Tại Tư xấu hổ, hai tay chắp ở sau lưng, dùng đầu ngón tay đè chặt xuống "tiền mồ hôi nước mắt" của mình. Tiền mặc dù không nhiều lắm, nhưng tốt xấu gì cũng đều là một phần cô để dành được.

"Chu đoàn trưởng, tiền tài đều là vật ngoài thân, anh cũng không thiếu chút tiền ấy, để lại chỗ này cho tôi đi..."

Cô xin thề cô sẽ không chạy nữa, cũng tuyệt đối không đem số tiền này xem như lộ phí. Lại ngã thêm một lần, cô thừa nhận mình không đấu lại hấn.

Có lẽ số mệnh đã định trước, hấn chính là khắc tinh của cô, dù sao cô lãng phí sức lực lớn như vậy, chuẩn bị kế hoạch tinh tế như vậy, thật vất vả thoát khỏi sự khống chế của quân đội, lại chạy tới địa phương xa như thế này, lại còn đúng lúc gặp phải hấn, Tại Tư nhận định mình đã thua, sau này cô sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Chu Giác Sơn ngửa đầu, cười một tiếng.

Có lần một sẽ có lần hai, sẽ có lần ba lần bốn. Trước đây hấn đúng là một người hết lòng tuân thủ cam kết, nhưng kể từ khi hấn biết Du Tại Tư, hấn rất nhanh đã luyện được một loại kỹ năng đem lời hứa hẹn của đối phương xem như gió thoảng bên tai.

Chu Giác Sơn bất thành linh đưa cánh tay, rút ra số tiền Tại Tư giấu ở sau lưng.

40.000 Kyat, số lượng không đúng.

"Còn gì nữa không?"

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm không hề chớp mắt. Tại Tư nghĩ một chút, nháy mắt mấy cái, lại lắc đầu, cố tình giả ngu.

Chu Giác Sơn nhíu mày, lơ đễnh, móc ra đèn pin, nhìn xung quanh một chút, chân phải lui về phía sau nửa bước, khom lưng, nhặt lên một nửa số tiền mà cô tận lực ném xuống đất.

Tổng cộng 60.000 Kyat, ước chừng khoảng 300 nhân dân tệ. (Khoảng gần 1 triệu)

Hắn để khuỷu tay phải khoát lên đầu gối, ngồi chồm hồm dưới đất, ngoắc ngoắc ngón tay với cô, "Đến, cô mau nói cho tôi biết, rốt cuộc số tiền này của cô từ đâu mà kiếm được?"

Hắn tm đêm đó trước khi đi còn cố ý an bài máy giám sát, lại mỗi ngày phái nhiều người như vậy trước sau nhìn chăm chăm cô, bản lĩnh của người phụ nữ này rốt cuộc là bao lớn, lại còn có thể kiếm được 300 nhân dân tệ?

"Sáng nay tôi mới phát hiện anh cài đặt máy giám sát."

Chu Giác Sơn, "..."

"Cũng không nghĩ tới vẫn rất đáng tiền."

Chu Giác Sơn, "..."

Một hồi an tĩnh quý dị thối qua, gió mát lướt qua mặt, ánh trăng chiếu sáng trên đầu. Cách đó không xa, trước thềm đá chùa Wat Pho người đến người đi, nối liền không dứt, truyền tới tiếng cười vui vẻ, ngược lại càng làm nổi bật một mảnh yên tĩnh bên này.

Nói lý ra, lập trường của hai bên dường như mơ hồ có chút thay đổi.

Chu Giác Sơn đỡ đầu gối đứng lên, mím môi, ho khụ một tiếng.

"Tôi chỉ là sợ cô chạy loạn."

Tại Tư cúi đầu, nhẹ nhàng lên tiếng trả lời, "À."

Trong giây lát, cô nhún vai, không được tự nhiên di dời tầm mắt, hai gò má cũng chậm rãi ửng đỏ...

Lòng người khó lường, ai biết mấy ngày qua trong lúc hẩn đang theo dõi rất cục nhìn thấy cái gì. Máy giám sát kia, vẫn luôn giấu ở bên trong bình hoa, nếu như không phải sáng nay Khang tẩu trong lúc vô tình đổ ra thì chắc có lẽ Tại Tư sẽ không phát hiện.

Cô nhìn xung quanh, lẳng lặng thưởng thức hoa mẫu đơn đỏ được trồng ở hai bên của ngôi chùa, liếc nhìn lại, xung quanh sườn núi này Phật tháp san sát, sương mù lượn lờ, màu sắc hoa lệ như lửa đỏ của hoa mẫu đơn đỏ ngược lại làm cho ngôi chùa trang trọng xưa cũ có thêm vài phần sức sống cùng lịch sự tao nhã.

Chu Giác Sơn bước đi qua đây, rút chìa khóa xe gắn máy, dắt tay của cô.

"..."

Vẻ mặt Tại Tư mờ mịt, mơ hồ nháy mắt vài cái. Cô hơi ngạc nhiên, cúi đầu nhìn tay hai người đang nắm chung một chỗ, hẩn dắt cô một mạch đi đến bậc thang phụ cận ngôi chùa.

Người trước mặt càng ngày càng nhiều.

"Đi chỗ nào?"

"Đem tiền này đi tiêu." Chu Giác Sơn tiện tay tung chìa khóa xe lên cao nửa mét, sau đó lại dứt khoát với tay bắt lại.

Tiền tài bất nghĩa.

Giữ lại khiến lương tâm hẫng không yên.

"..."

Tại Tư cúi đầu bĩu môi, không nhịn được cười. Cô kéo lại khăn choàng trên người, an tĩnh đi theo phía sau hẫng, Chu Giác Sơn bước chân trầm ổn, dắt cô xuyên qua đám người.

Bần cùng không có nghĩa là suy bại, thời buổi loạn lạc cũng chưa chắc không có phần vinh.

Trên thềm đá, từng tòa Phật tháp lộng lẫy đập vào mi mắt, chùa Wat Pho trước mắt hương khói hưng thịnh, cột trụ màu trắng, trên tường mạ vàng, hành lang gấp khúc thông nhau, không nhìn thấy điểm cuối, tầng cao chót vót.

Từ phía dưới ngược nhìn lên, ở sàn tháp trung tâm, đại hòa thượng trong chùa đang cử hành nghi thức đốt đèn, tiểu hòa thượng đang đọc kinh thư, dọc phố có tiểu thương buôn bán hàng hóa, cũng không thiếu người biểu diễn xiếc, kịch nói, nghệ nhân múa rối, hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

"Thích gì?"

Chu Giác Sơn đứng trước cái ô lớn của một sạp hàng, quay đầu lại hỏi cô.

"Tôi?"

Tại Tư khẽ run.

Chu Giác Sơn cười, hấn từ chối cho ý kiến, cho hai tay vào túi quần.

Tại Tư cảm thấy không được tự nhiên, không có lên tiếng, nhưng lại giống như thịnh tình khó chối từ, cô vén khăn đội đầu lên, nhìn quầy hàng xung quanh...

Nói chung, hình như cũng không khác lắm so với đồ vật trong nước, có rất nhiều đồ vật đặc sắc của dân tộc, cô cũng không hiểu lắm, quốc gia Phật giáo chú ý rất nhiều, cô rất lo lắng mình sẽ lại giống như ngày đó ở trong thôn vô tình sờ đầu bé gái, mạo phạm đến cấm kỵ của người ta, dẫn đến chê trách, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Chu Giác Sơn kiên nhẫn đợi cô, không hề nóng nảy, 60.000 Kyat này, nói nhiều cũng không nhiều nói ít cũng không ít, phụ cận nơi này đều là chỗ tập trung của một ít tiểu thương và người bán hàng rong, cũng không có ý định mua bán những vật phẩm xa xỉ, đương nhiên, chỗ này cũng không hưng thịnh cái này.

Hấn dựa vào ưu thế chiều cao, giúp cô nhìn xung quanh, có một số quầy hàng nhỏ buôn bán cũng rất náo nhiệt. Chỉ có điều đều là vài vốc giá rẻ, bát đũa, mì gạo đầu muối, đều là những đồ hay thấy nhất trên chợ phiên, cô cũng không có hứng thú gì với những thứ đó.

"Mua giày sao?"

Bóng đêm lắng xuống, người đi đường kề sát vai nhau, hấn tựa ở một cây cột dựng đứng, gót giày chống lên góc tường, trong lúc vô tình, trái lại quét mắt nhìn xuống đôi giày vải trên chân Tại Tư.

Hông rồi, bên sườn còn có một lỗ hồng, chỉ là không biết bị hồng lúc nào.

Đương nhiên, ở trên chiến trường, quanh năm gió táp mưa sa lửa đạn không ngớt, cái gì cũng đều có thể hồng, Chu Giác Sơn cũng chẳng ngạc

nhiên.

Tại Tư nhìn theo tầm mắt của hãn, hậu tri hậu giác, vừa mới phát hiện, cô chưa kịp mở miệng, Chu Giác Sơn đã lôi cô đến một sạp hàng bán giày nữ cách đó gần nhất.

Sinh ý của sạp hàng vắng vẻ, chỗ ngồi thử giày cũng trống không, hãn đề cô vào chỗ ngồi, thuận tay ném hai đôi giày vải bố đến bên chân của cô.

Tại Tư xấu hổ, nhỏ giọng mở miệng, "Ở Trung Quốc, tặng giày là điềm xấu."

"Chỗ này cũng không phải Trung Quốc."

Chu Giác Sơn lui chân phải về phía sau nửa bước, chân trước vừa mới chạm đất, dùng quân tư tiêu chuẩn đứng ở trước mặt cô.

Hãn cầm lên một chiếc giày, nghiêm túc quan sát một chút, tìm tòi cách xỏ vào, cởi dây buộc ra, nắm mắt cá chân của Tại Tư, giúp cô đi vào.

Màu sắc có chút tươi sáng, thế nhưng kích cỡ vừa vặn, "Thích không? Lấy đôi này?"

"..."

Tại Tư thu chân lại, cúi đầu nhìn một chút, giày vải màu xanh lục nhạt [1], thêu một đóa hoa hồng lớn màu đỏ tươi ở phía trên, cô không thể nhìn được, đột nhiên bật cười một tiếng.

[1] Xanh lục nhạt: trong raw là 嫩绿. T sẽ để hình ảnh màu xanh này ở cuối chương.

"Ừ?" Chu Giác Sơn không rõ lý do.

"Khiếu thâm mỹ của nam thẳng."

Tại Tư che miệng, không nhin được cười.

Không đúng, cái nôi này nam thẳng cũng không vác nôi.

Chu Giác Sơn nghe không hiểu, nhưng nhìn phản ứng của Tại Tư, vậy cũng không phải là đang khen bộ dáng của hă, sóng mắt hă khẽ động, "Cười nhạo tôi?"

"Không có không có."

Tại Tư không ngừng lắc đầu. Chu đoàn trưởng trước sau như một ở trong quân đội oai phong một cõi, Tại Tư cô chỉ là một tiểu tùy tùng [2] ngay cả tự do cũng không có, cô nào dám.

[2] Tùy tùng: người đi theo để giúp việc (thường là đi theo giúp việc cho một nhân vật quan trọng nào đó)

"..."

Chu Giác Sơn lại liếc nhìn cô một cái, không nói gì, "Chính cô tự chọn đi."

Hă không hiểu những thứ này.

Đêm lại sâu hơn, hă nghiệm thuốc lá, nhưng xung quanh chùa miếu không được hút thuốc, hă đứng dậy, đi cách xa Tại Tư một chút, từ trong túi móc ra cái bật lửa, bóp ở trong tay, cứ bật lên rồi lại tắt đi, vãnh tai nghe tiếng vang thanh thúy.

Giày đặt ở vị trí bên tay phải, Tại Tư ló đầu nhìn một chút, cũng không thấy có kiểu dáng nào đặc biệt yêu thích.

Chủ yếu cũng là màu đỏ tươi phối với xanh lá cây, cô thường thức không nôi, ông chủ sạp giày lại lấy ra vài đôi giày mới, dáng vẻ tinh xảo

hơn một chút, ông ta hỏi Tại Tư đi cỡ giày bao nhiêu, Tại Tư muốn nói lại thôi...

"Chu đoàn trưởng!"

"Ừ?" Chu Giác Sơn nghiêng đầu qua.

"Làm phiền anh... ông chủ vừa mới hỏi tôi đi giày cỡ bao nhiêu." Hăn vừa nãy cầm đôi kia thì đúng cỡ, nhưng Tại Tư không biết nói tiếng Myanmar, giao tiếp không được.

Chu Giác Sơn hơi gật đầu, giúp cô phiên dịch một chút, ông chủ liền vội vàng gật đầu, lại quay đi tìm kiếm đôi giày ẩn sâu ở cái túi phía dưới.

Lớn, lớn, vẫn lớn...

Vị trí này hẻo lánh, ánh sáng không tốt, trước gian hàng có một cái bàn dài ngăn lại, xung quanh lại không có đèn đường, ông chủ híp mắt tìm kiếm nửa ngày, mới từ cái túi sâu nhất lấy ra một đôi giày nữ tinh tế nhất.

Đầu ông ta đầy mồ hôi, cầm lên một cái quạt nhanh chóng quạt gió.

"Tiên sinh, ngài xem đôi giày này thái thái [3] nhà ngài có thể đi được không?"

[3] Thái thái: nguyên văn là 太太, nghĩa là vợ. Ở đây ông chủ sạp hàng xưng hô với thái độ tôn trọng.

Ông chủ đem giày đưa cho Chu Giác Sơn.

Tại Tư mở miệng, lắc đầu, trong lòng nói tôi không phải là vợ của anh ta.

Chu Giác Sơn đưa lưng về phía cô, cũng không hề phủ nhận.

Hắn tùy ý nhìn lướt qua, lại nhìn xuống chân Tại Tư, giọng điệu nhàn nhạt, "Lớn, đối một đôi khác."

"..."

[1] Xanh lục nhạt: giống xanh lá mạ nhỉ?

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Edit: Dương

...

"À à, được được, tiên sinh thái thái chờ thêm một chút, tôi sẽ cẩn thận tìm thêm lần nữa."

Muốn bán một đôi giày cũng không dễ dàng, nhưng ông chủ sạp giày cũng không tính toán, ông ta cong thắt lưng, tiếp tục quỳ trên mặt đất vội vàng tìm kiếm.

Cách đó không xa, người đi đường chơi hội kết bạn mà đi, tới tới lui lui, vừa nói vừa cười, một lát sau, ông chủ sạp hàng rút ra khăn mặt lau khô mồ hôi trên ót, thật vất vả mới tìm được một đôi giày cuối cùng, Chu Giác Sơn nhận lấy, lưu loát nghiêm chỉnh đứng ở trước mặt Tại Tư.

Ngược lại, Tại Tư hơi rũ mí mắt xuống, hai tay ôm đầu gối, đang ngồi trên ghế tháo giày ở hai chân.

Ngón chân phụ nữ mượt mà, mu bàn chân trắng nõn hiện lên trong suốt trắng mịn. Chu Giác Sơn nâng một chiếc giày lên, đưa tới bên chân của cô.

Đôi giày vải nhỏ nhắn màu be sạch sẽ, chỉ có một sợi dây ruy băng tinh tế màu trắng vắt ngang ở chính giữa, nhìn rất hài hòa, bề mặt vải bố

cũng coi như sạch sẽ, cũng may kiểu dáng xinh xắn, da Tại Tư lại trắng nõn, một đôi giày vải nhỏ nhìn như thông thường nhưng ở dưới chân Tại Tư ngược lại nhìn cũng rất đẹp mắt.

Chu Giác Sơn hơi nâng thắt lưng, lùi về phía sau nửa bước, ra hiệu Tại Tư để chân dưới đất xem thử một chút.

Tại Tư giẫm giẫm chân lên mặt đất, kích cỡ vừa vặn, cũng khá thoải mái.

"VẬY LẤY ĐÔI NÀY?"

"AI LÀ VỢ CỦA ANH?"

Hai người không hẹn mà cùng lúc lên tiếng.

"Ừ?" Chu Giác Sơn có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô.

Tại Tư xấu hổ, lời mới vừa nói ra thì cô đã hối hận rồi. Cô hơi đỏ mặt, lại lắc đầu, cúi đầu xuống, tự mình rất nhanh xỏ vào một chiếc giày khác.

"LẤY ĐÔI NÀY."

Tất cả những đôi khác đều không phù hợp, chỉ có đôi này coi như khá đẹp mắt.

"Ừ."

Chu Giác Sơn cười nhẹ một tiếng, từ chối cho ý kiến, hẩn ngời xồm trước mặt Tại Tư, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mi cốt, ngẫm nghĩ đến lời cô vừa mới hỏi hẩn, khóe miệng chậm rãi gợi lên một chút ý cười.

Phía sau, bỗng nhiên có tiếng chuông kêu vang lên dồn dập nặng nề, đình tai nhức óc, đoàn người rối loạn, tiểu thương và người bán hàng rong ở phụ cận cũng bắt đầu trở nên mất trật tự.

Cả hai quay đầu nhìn lại.

Đỉnh núi.

Là chủ tháp của chùa Wat Pho gõ chuông.

Tại Tư không khỏi nhúu mày, suy tư, loáng thoáng mới nhớ tới, dựa theo phong tục truyền thống của Myanmar, hình như hàng năm vào buổi tối của lễ hội Ánh sáng, các ngôi chùa ở Myanmar đúng 9 giờ 15 phút sẽ gõ 108 tiếng chuông, cầu phúc cho chúng sinh, siêu độ cho vong linh.

Chu Giác Sơn nhanh chóng lấy ra đồng hồ đeo tay, nhướn mày.

-- 9 giờ 10 phút. Thế nhưng năm nay lại gõ chuông trước năm phút.

"Đi."

Con người của hắn co lại, lập tức dặt tay Tại Tư, đem tiền mua giày đặt ở trên bàn. Ông chủ sạp giày đang vui đầu thu thập những đôi giày cỡ lớn vừa lấy ra lúc nãy.

Hai người đi xa một chút, ông chủ mới hậu tri hậu giác.

"Ồ, tiên sinh, ngài trả thừa tiền rồi!" Ông ta ngẩng đầu, phất phất tiền trong tay.

Chu Giác Sơn làm như không nghe thấy.

Tại Tư không nhịn được muốn quay đầu lại, một tiếng súng bất thành linh vang lên ở sau lưng. Một đầu phật ở trên đỉnh núi lăn xuống, tiếng chuông dừng lại, mười mấy tiểu hòa thượng từ trong chùa chạy ra ngoài, một gã nam thanh niên mặc quần áo đen đeo khẩu trang và đội mũ đứng ở đỉnh núi nổ súng về phía nhóm tiểu hòa thượng kia, một nhóm đại hòa thượng nhặt gậy gỗ ném về phía đối phương, đột nhiên, lại có người mang súng từ hướng ngược lại bắn tới, súng bắn bể đầu, Tại Tư chính mắt nhìn

thấy, những đại hòa thượng anh dũng đấu tranh kia lại dồn dập ngã xuống bên trong vũng máu.

"..."

Du khách trong chùa bắt đầu chạy băng băng lao xuống dưới chân núi, mọi người hét chói tai, than khóc, hơn sáu trăm bậc thang, có người không may ở nửa đường trượt chân lăn xuống phía dưới, sau đó những người khác dùng sức đạp lên thân thể của hắn ta rồi chạy qua, điên cuồng, tàn nhẫn, đây là bản năng lựa chọn của con người khi rơi vào nguy hiểm.

Chu Giác Sơn coi như lý trí, hắn nhanh chóng phán đoán, không chạy theo đám người kia, ôm đầu Tại Tư, mang theo cô nhanh chóng chạy vào rừng cây rậm rạp, dự định đi theo dốc thoải của rừng cây để xuống núi, tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, tối thiểu có thể tránh thoát bị giẫm đạp và ngộ thương.

Các cành cây trong bụi rậm làm rách khăn choàng của Tại Tư, Chu Giác Sơn móc ra một con dao quân sự ở bên hông, nhanh chóng chặt đứt cành cây, để tránh lưu lại dấu vết cho quân địch.

Tại Tư cố sức theo sát hắn, ngửa đầu nhìn hắn, "Chuyện gì xảy ra? Là người của Hồ Nhất Đức sao?"

Lễ hội Ánh sáng mỗi năm một lần, vốn là ngày cả nước Myanmar chúc mừng... Tại Tư đã sớm nghe nói Myanmar là một quốc gia tràn đầy tín ngưỡng, Phật giáo là quốc giáo của Myanmar, nhưng đám người kia làm sao lại đột nhiên xuất hiện rồi nổi điên vào thời điểm này, tàn sát hòa thượng, còn phá hủy tượng phật của ngôi chùa?

"Không phải là người của quân đội, tư thế nổ súng và loại hình vũ khí cũng không đúng, có thể là thổ phỉ trên núi phụ cận hoặc là giáo đồ cực đoan của giáo phái tín ngưỡng khác."

Chu Giác Sơn buông Tạt Tư ra, một mạch dùng dao quân sự chém lên cành cây rậm rạp phía trước, mở đường cho hai người.

Ở đây dù sao cũng là địa khu bang Shan, ở bên trong chùa khắp nơi đều là dân chúng bình thường, Hồ Nhất Đức tốt xấu gì cũng là tướng quân bang Nam Shan, ông ta đã đội lên đầu thân phận này, cho dù ông ta có vô lại cũng không có khả năng vì thù tiêu Chu Giác Sơn mà động thủ với dân chúng bình thường.

Hơn nữa, mấy hôm trước hẳn đến Kachin đàm phán, sự việc đàm phán cơ bản đã xong xuôi, "Trong lúc đàm phán, hai người sĩ quan bị Kachin bắt giữ đã bình an trở về quân khu bang Nam Shan, chuyện Hồ Nhất Đức tự ý rời khỏi quân khu cũng đã bị Ngô bộ trưởng phát hiện, ông ta mặc dù còn chưa quay về, nhưng bây giờ trên người cũng đang phải chịu áp lực, tạm thời sẽ không còn dám chủ động tấn công về phía chúng ta."

Chu Giác Sơn bây giờ chính là thiếu chứng cứ then chốt, chứng minh người trực tiếp chỉ huy công kích bọn họ lúc đó là Hồ Nhất Đức. Bằng không, gần đây thấy nhóm binh lính bị thương khôi phục cũng không sai biệt lắm, thật ra hẳn cũng có thể mang theo Tạt Tư trở lại quân khu bang Nam Shan, dù sao thì nơi đó cũng tương đối an toàn.

Thế nhưng nếu chứng cứ không đủ, không có biện pháp nhổ tận gốc đối phương, nên trong một thời gian ngắn hẳn cũng không muốn rời đi. Dù sao địch không động thì ta cũng không động, chỉ cần Hồ Nhất Đức không đi, vậy thì hẳn có thể quyết định tâm tư dây dưa với ông ta.

"Cô ở lại chỗ này đừng nhúc nhích, tôi đi xem phía trước một chút."

Chu Giác Sơn để Tạt Tư ngồi xồm ở phía sau một bụi cây rậm rạp, lại nhặt lên vài nhánh cây, che chắn xung quanh cô.

Hôm nay nhóm người này vô tổ chức, vô kỷ luật, nhân số không nhiều lắm, vũ khí lạc hậu, hẳn là còn chưa đủ để gây sợ hãi.

Tại Tư nhìn hãn có chút lo lắng, "Anh cẩn thận một chút."

Chu Giác Sơn gật đầu, "Yên tâm."

Chu Giác Sơn để lại con dao quân sự cho Tại Tư, nhanh chóng rời đi, biến mất ở trong bóng tối, Tại Tư cúi đầu nhìn vị trí của mình một chút. Chỗ này bí mật, nhưng lại bí mật hơi quá, cũng không biết hãn quay lại có thể tìm được cô hay không.

Xung quanh tối đen, hơn nữa lại là một khoảng dài yên tĩnh, Tại Tư buồn bã thở dài, lại xoay xoay con dao trong tay, tâm tình nặng trĩu, cô mím môi, hậu tri hậu giác, hơi ngạc nhiên vì hãn thế nào lại dám đưa vũ khí trên người mình cho cô.

Địa phương mà hãn đi không phải là càng nguy hiểm hơn sao?

Hãn không sợ lát nữa quay lại thì cô sẽ trở mặt rồi dùng con dao này đối phó với hãn?

Mũi dao nhẹ nhàng xẹt qua một cây cỏ dài mảnh, chất lỏng trong suốt nhanh chóng theo mặt lá trơn nhẵn chảy ra... Một con dao rất nhanh rất sắc bén, nếu như dùng tốt có thể một đao trí mạng.

Cách đó không xa, một hồi tiếng bước chân sột soạt truyền đến, Tại Tư chăm chú lắng nghe, lên tinh thần.

"Đầu phật dát vàng, số tiền này kiếm không lỗ."

"Anh, số tiền này có đủ cho chúng ta đến Yangon [1] chơi vài ngày không?"

[1] Yangon: là thành phố lớn nhất ở Myanmar, nằm ở ngã ba sông Yangon và sông Bago. So với các thành phố lớn ở Đông Nam Á, Yangon tương đối kém phát triển.

Thanh âm của hai người đàn ông liên tiếp vang lên, một to một nhỏ. Người đàn ông nói chuyện trước lại lên tiếng, "Yangon? Đi chỗ đó làm cái gì! Hai ngày trước tao nghe nói tỉnh Vân Nam Trung Quốc rất có tiền, chỗ đó vừa rộng lớn lại có nhiều gái đẹp, chờ làm thêm một trận nữa kiếm thêm một số tiền lớn, sau đó tao tìm một người quen, dẫn các anh em vượt biên qua đó."

"..." Tiếng bước chân dày đặc trước sau chòng chéo lên nhau, Tại Tư đếm một chút, có khoảng bảy tám người. Xem ra Chu Giác Sơn nói không sai, những người này và Hồ Nhất Đức không có liên quan, nếu chỉ là ý đồ kiếm tiền giết người, vậy tám mươi phần trăm là thổ phi.

Loại súc sinh như thế này, quả thực chính là phần tử bại hoại cận bã, Tại Tư nhớ đến con dao, cô nghĩ tới nhóm tiểu hòa thượng chỉ mới bảy tám tuổi kia, rất muốn hung hăng ghim hai đao lên trên người đám người này.

Một bàn tay đột nhiên đè cô xuống.

Tại Tư quay đầu lại nhìn, kinh ngạc. Chu Giác Sơn bình tĩnh như thường, ngồi xổm xuống bên cạnh cô, xuyt một tiếng bên tai cô.

Lông mày Tại Tư hơi động, "Anh trở lại bằng cách nào?" Cô ghé môi vào sát bên tai Chu Giác Sơn, cố gắng hạ thấp âm lượng đến mức tối thiểu. Một người cao lớn như hăn, đi bộ không có tiếng động sao, hơn nữa còn đi hết một vòng lớn nhanh như vậy?

Chu Giác Sơn cười một tiếng.

"Đừng nói chuyện, xem cuộc vui."

Hăn nhướng mày, lấy tay bóp gò má của Tại Tư.

Hăn bóp mặt của cô, để cho cô quay đầu đi, Tại Tư nhúu mày, khuôn mặt cô bị hăn dùng tay bóp giống như một con sóc chuột [2], mỡ dòn hết

lên gò má, đôi môi hơi vênh lên.

[2] Sóc chuột: là một chi sóc nhỏ có sọc trên lưng. Có 1 loài sống ở Bắc Mỹ và một loài sống ở Á Châu gọi là sóc chuột Siberia. Hình ảnh ở cuối chương.

"Nhìn cái gì?"

"Pháo hoa."

Tại Tư không hiểu lý do, đẩy tay Chu Giác Sơn xuống, cô xoa xoa khuôn mặt, ngay phía trước đột nhiên truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Cô vội vã ngửa đầu nhìn, bụi đất, cành cây và lá rụng theo gió bay lên, cô cúi đầu, nước mắt chảy xuống, cũng may không nhìn thấy tay và chân người...

Chu Giác Sơn kiên nhẫn đợi một lát, phúi phúi bụi đất trên quần áo, đứng dậy, gương mặt vân đạm phong khinh, "Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Trung Quốc có câu châm ngôn không biết cô đã nghe qua chưa." Chu Giác Sơn cúi đầu, Tại Tư ngửa đầu nhìn hẳn.

"Ừ?"

"Làm việc tốt, không để lại tên."

Tại Tư:...

Tại Tư bĩu môi, bật cười, lại có chút không thể tưởng tượng nổi, trong lòng suy nghĩ e rằng thời gian và địa điểm hẳn dùng những lời này là không đúng rồi.

Chu Giác Sơn khoanh tay, lơ đãng, khom lưng kéo cô từ dưới đất đứng lên, "Tôi vừa mới báo cảnh sát, chắc khoảng mười phút nữa cảnh sát sẽ đến." Phụ cận đây không phải khu quản lý trực tiếp của quân đội bọn hắn, hai người bọn họ phải rời đi nơi này trước khi cảnh sát đến.

"..."

Tại Tư vội vã đứng dậy, đi theo Chu Giác Sơn xuống núi, trong lúc đó còn tránh được mấy người binh lính tuần tra trên núi.

Trong lòng cô lăm bằm, lại không nhịn được cười, lén lút nhìn Chu Giác Sơn một cái.

Chạy trốn, chạy trốn... còn sợ cảnh sát...

Người đàn ông này có thực sự là quân nhân không... Cô thế nào cũng cảm thấy mỗi ngày hắn đều giống như là kẻ trộm vậy.

Lời tác giả: phổ cập khoa học phương pháp làm ra bom cỡ nhỏ đơn giản.

Gợi ý: Sơn môi.

(Sợ mọi người làm thật nên chỉ nói đến đây thôi)

[2] Sóc chuột

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Edit: Dương

Tối hôm đó, hai người ngồi xe gắn máy, an toàn quay trở về thôn trại bọn họ dừng chân.

Kể từ sau đêm đó, Chu Giác Sơn lại quyết định tăng cường bố trí canh phòng, thâm nhập tìm hiểu phân chia thế lực xung quanh thị trấn Mongmit, huấn luyện binh lính chế tạo bom đơn giản, chôn ở xung quanh thôn trại, hướng dẫn dùng cách thức đặc biệt để bảo quản tốt thuốc súng, vừa có thể phòng ngự thổ phỉ phụ cận và quân đội quấy nhiễu, lại có thể bảo đảm sinh hoạt của người dân trong thôn không bị ảnh hưởng quá nhiều.

Tại Tư cả ngày ở bên cạnh lén lút nhìn trộm, kiến thức nửa vời, ngược lại cũng không nhìn được suy nghĩ sâu xa...

Chu Giác Sơn lại có thể biết chế tạo bom...

Hắn rốt cuộc là có nguồn gốc như thế nào?

Nếu như nói hắn làm nghiên cứu khoa học, xuất thân chế tạo trang bị kỹ thuật thì cô cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng không phải hắn xuất thân chuyên ngành quân đội sao? Hơn nữa chủ yếu nhất là vật liệu và công cụ hắn sử dụng để chế tạo bom cũng không phải là vật liệu mà quân đội bình thường hay sử dụng, mà là bình thủy tinh, sơn môi, bột mì, dây kẽm, v.v... đều là đồ vật thường xuyên sử dụng trong sinh hoạt hàng ngày...

Trường quân đội của Myanmar sẽ dạy mấy thứ này? Chế tạo loại vũ khí bàng môn tả đạo [1] như thế này, thế nào cũng không giống như là học trong quân đội.

[1] Bàng môn tả đạo: chỉ trường phái học thuật hoặc trường phái tôn giáo không chính thống. Nói về cách thức, con đường bất chính.

Cô biết rõ quân đội chính quy ngay cả một viên đạn cũng phải ghi vào trong hồ sơ, chứ nói gì đến một quả bom phòng ngự có thể tạo thành sát thương quy mô lớn... Tại Tư làm phóng viên chiến trường hai năm, cũng ít nhiều nhìn thấy một ít mặt tốt của chiến trường và chiến dịch [2], mà trường hợp tự tay chế tạo bom, lâu như vậy cô cũng mới chỉ gặp qua một lần mà thôi...

[2] Chiến dịch: toàn bộ nói chung các trận chiến đấu diễn ra trên một chiến trường và trong một thời gian, tiến hành theo kế hoạch và ý định thống nhất, nhằm thực hiện mục đích chiến lược nhất định. (VD: Chiến dịch Điện Biên Phủ)

- -- Người nọ xuất thân là thủy quân lục chiến [3] hoàng gia Anh, gần bốn mươi tuổi, là lính tình nguyện quốc tế ở Syria khoảng gần một năm.

[3] Thủy quân lục chiến: là thành viên của lực lượng quân sự phục vụ với tư cách lực lượng vũ trang ngoại biên, thường tập trung trên các chiến hạm và tham gia tấn công từ biển vào đất liền.

Mà Chu Giác Sơn bên cạnh cô lẽ nào cũng là thân phận tương tự như vậy sao?

Tại Tư trải qua một phen suy nghĩ tinh tế, lại thay đổi ý nghĩ, hẳn là không phải...

Dù sao theo cô biết, bởi vì sự khác biệt với người châu Á và để đảm bảo an ninh quốc gia cùng thông tin vũ khí, các quốc gia châu Âu và Hoa

Kỳ rất ít khi tiếp nhận người châu Á gia nhập quân đội. Hơn nữa thông thường mà nói, kinh nghiệm gia nhập quân đội ở nước ngoài chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến việc quay về nước nhập ngũ.

"Thang Văn."

"Ừ?"

Bầu trời trong xanh, cả ngày không có một gợn mây, mấy người lính bị thương ngồi lẻ tẻ trong phòng. Người đàn ông gầy gò đang ngồi trên chiếu, một vòng lại một vòng tháo ra băng gạc trên đùi.

Tại Tư giúp Thang Văn đem cây nạng để gọng sang một bên, chính mình dời một cái mã trát đoạn đoạn chính chính ngồi trước mặt cậu ta.

"Tôi hỏi cậu cái này, cậu chỉ cần chỉ lời phải hoặc không phải là được. Đoàn trưởng của các cậu có phải xuất thân từ học viện kỹ thuật quân sự Myanmar không?"

Thang Văn xoay người, hơi thu chân lại, "Cô đừng hỏi tôi, tôi không thể nói."

Lần trước hẳn ta tiết lộ với cô ta thời gian cụ thể đoàn trưởng trở về từ Kachin, sang ngày hôm sau Du Tại Tư liền chạy. Chu đoàn trưởng mặc dù nể tình trên đùi hẳn ta có thương tích nên chưa nói gì, nhưng trong lòng Thang Văn lại hiểu rõ - đều do hẳn ta làm sai, hẳn ta cũng không nên nhẹ dạ nói cho cô ta biết.

Lúc đó hẳn ta cũng ngây dại, bị quỷ ám. Rõ ràng toàn bộ binh lính trong thôn trại chỉ có mình hẳn ta và đoàn trưởng có thể nghe hiểu người phụ nữ này nói chuyện, đoàn trưởng lại không có ở đây, thế nào hẳn ta lại tin câu nói "Tôi hỏi người khác cũng giống vậy" của Du Tại Tư chứ.

Kia căn bản cũng không giống nhau, không giống nhau. Những binh lính kia căn bản là nghe không hiểu Du Tại Tư nói chuyện.

Cho nên từ nay về sau, Thang Văn đã quyết định chủ ý, sau này chuyện có liên quan đến quân đội, chuyện của đoàn trưởng, hẳn ta một chữ cũng không nói cho Du Tại Tư.

Tại Tư nhú mày, sóng mắt khẽ động.

Cô đột nhiên nâng má, nháy nháy mắt, cách Thang Văn rất gần rất gần.

Nói về 36 kế quân sự ở thời cổ đại của Trung Quốc, bác đại tinh thâm [4], mà Du Tại Tư cô chỉ nhớ rõ duy nhất một chiêu mỹ nhân kế mà thôi.

[4] Bác đại tinh thâm: dùng để miêu tả tư tưởng và học thuật uyên bác thâm thúy.

Lông mi dài của người phụ nữ xinh đẹp nhấp nháy nhấp nháy, đen nhánh, giống như hai cánh quạt nhỏ, hấp dẫn mê người.

Thang Văn mới không để ý đến Du Tại Tư. Hẳn ta ôm bắp đùi, khom lưng, cắm đầu bơi thuốc.

"Cô cẩn thận, nếu như bị đoàn trưởng nhìn thấy cô cách tôi gần như vậy, để chứng minh sự trong sạch và lòng trung thành của mình, tôi nhất định sẽ đập chết cô đầu tiên."

"..."

Tại Tư chỉ tiếc rèn sắt không thành thép [5], bực mình gấp lại mã trát, dậm chân rời đi.

[5] Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: miêu tả sự bất mãn đối với người được kỳ vọng không chịu đấu tranh không chịu tiến lên.

Ngu trung [6], ngu trung.

[6] Ngu trung: là từ đa nghĩa, trong trường hợp này chỉ sự mù quáng trung thành, không suy nghĩ đến hậu quả, không cần biết nguyên nhân, không so sánh lợi hại, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh làm việc, không có suy nghĩ của mình.

"Cậu nhớ kỹ, sau này có việc gì cũng đừng có đến cầu xin tôi."

Cô nhìn xung quanh một chút, phát hiện chính mình đang đi tới giáp ranh của thôn trại, hai bên đều trồng cây đại thụ tươi tốt, bên tường có một ít gỗ và gạch bỏ đi.

Cô đi tới, ngồi lên viên gạch phía sau gốc cây, lặng lẽ móc ra cuộn vải trắng ở sau hông, cô lại nhìn xung quanh một chút, xác nhận ở đây không có ai cũng cách phòng thương binh vừa mới đi ra đủ xa, lúc này mới vén vải trắng lên, rút ra con dao quân sự lần trước Chu Giác Sơn đưa cho cô.

Ánh mặt trời chói mắt, chột lóe lên ánh sáng trắng trên mũi dao, cô tỉ mỉ quan sát con dao này --- sắc bén, chắc chắn, chuôi dao màu xám đen có chút vết xước, rãnh máu [7] trên thân dao cũng không được sạch lắm.

[7] Rãnh máu: hình ảnh ở cuối chương.

Đây không phải là con dao mới, cũng không biết trước đây Chu Giác Sơn có từng dùng nó để giết người không.

Trong lòng cô suy nghĩ có nên đem con dao này đi bán không, hoặc là dùng nó làm điều kiện trao đổi, hỏi người khác có biết chút gì về chuyện lúc trước của Chu Giác Sơn hay không.

Ánh mặt trời từ từ chiếu xuống, chiếu sáng mặt dao và chuôi dao...

Tại Tư trong lúc lơ đãng nháy nháy mắt.

Kỳ quái, con dao này hình như cô đã nhìn thấy ở đâu đó, thế nhưng nghĩ thế nào cũng không ra...

"Du tiểu thư, Chu trưởng quan gọi cô trở về một chuyến."

Buổi chiều rục rờ, trong thôn trại một mảnh an tĩnh thanh bình, Khang tẩu đi ra đây tìm người, Tại Tư thu hồi con dao.

Cô lên tiếng trả lời, vội vàng theo Khang tẩu nhanh chóng chạy về, binh lính canh giữ ở bên ngoài sân nhanh chóng mở cửa giúp cô, cô nói cảm ơn, chạy vào trong phòng vội vã nhìn quanh một vòng. Tầng một sạch sẽ rộng rãi, nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng Chu Giác Sơn.

"Có phải ở trên tầng hai không?" Khang tẩu chỉ chỉ cầu thang đi lên trên tầng.

"..." Tại Tư ngẩng đầu, dừng lại, do dự một chút, tầng hai chỉ có phòng ngủ.

Gần đây, từ khi Chu Giác Sơn quay trở về từ Kachin, thái độ của hắn đối với cô càng ngày càng kỳ quái, trước kia hắn ôm cô đi ngủ, nhưng gần đây hắn trở mình nhiều lần mà không chịu ngủ.

Cô cũng không phải con giun trong bụng hắn, cũng không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì. Nhưng cô có một loại trực giác, cô mơ hồ cảm thấy, liệu có phải thời điểm trước đó hắn lắp đặt máy giám sát ở trong phòng ngủ, lúc đang theo dõi thì nhìn thấy cái gì đó hay không.

Thế nhưng không phải cái không nên nhìn thì hắn cũng đã sớm nhìn thấy rồi hay sao... Dù sao từ lần đầu tiên lúc gặp mặt, cô cũng đã bị hắn cởi hết quần áo, Tại Tư thẹn thùng, thầm nghĩ, người đàn ông kia ngay cả hôn cũng đã hôn qua rồi, vậy còn có cái gì chưa thấy qua...

Khang tẩu không ngừng thúc giục cô. Tại Tư gật đầu, cô nhắc váy lên, bước chân thong thả, tâm tình hơi có chút trầm trọng bước lên tầng.

Phòng trúc tầng hai, cửa phòng khép một nửa, Chu Giác Sơn quả thực đang ngồi ở bên giường chờ cô.

Gần tới chạng vạng, ánh sáng trong phòng giống như sợi vàng tinh tế chiếu vào bên chân hăn, hai chân hăn duỗi ra, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, bên chân để một quyển vở da bò màu nâu đỏ.

Hăn thấy cô lên đến nơi, rút ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng, dùng răng nhẹ nhàng cắn đầu lọc của điếu thuốc.

Tại Tư đẩy cửa phòng ra, chậm rãi đi vào.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng, bạch câu quá khích [8], trôi qua có chút vô ích.

[8] Bạch câu quá khích: ẩn dụ thời gian trôi qua rất nhanh.

Sau cùng, vẫn là Chu Giác Sơn dờ đi ánh mắt trước, ho khụ một tiếng, Tại Tư có chút không được tự nhiên đi tới bên cạnh bàn dưới cửa sổ, cô nhắc bình trà lên, rót ra một chén trà, khẽ uống một hớp, cẩn thận liếc nhìn người ở phía sau.

"Anh tìm tôi..."

"Ừ."

Chu Giác Sơn móc bật lửa ra, châm điếu thuốc lá. Gần đây hăn vừa nhìn thấy cô liền cảm giác nóng phát hoảng.

"Trả lại cô."

Hăn cầm lên quyển vở da bò ở trên giường, thuận tay đưa tới.

Tại Tư để chén trà xuống, chậm rãi đi qua, nhận lấy quyển vở trong tay hẳn, cô để trên tay tỉ mỉ lật qua một lần, hóa ra là quyển nhật ký của cô, chỉ là bì ngoài ban đầu hình như bị hỏng, Chu Giác Sơn lại giúp cô bọc lại một lớp.

"..."

Cô nhìn hẳn, muốn nói lại thôi.

"Muốn nói cái gì?" Chu Giác Sơn cúi đầu hút một hơi thuốc.

Cô lại nhìn chỗ bên người hẳn, cẩn thận đi tới, ngồi xuống, "Cảm thấy rất thần kỳ."

"Chỗ nào?"

"VẬY mà anh thật sự có thể đọc hiểu tiếng Trung, hơn nữa giống như hết sức thông thạo."

Cô cho rằng hẳn là một người ngoại quốc, có thể nói tiếng Trung rõ ràng, có thể đọc hiểu được tờ giấy nhỏ cô lưu lại hôm trước cũng đã rất lợi hại.

Thế nhưng trong quyển nhật ký này, bây giờ có rất nhiều ghi chú và ký hiệu, khi còn bé cô viết chữ cầu thả, có mấy lời cô đọc lên cũng thấy rất kỳ cục, nhưng người này xem quyển nhật ký của cô hiển nhiên là xem hiểu hết, hơn nữa nét chữ lưu lại còn rất rõ ràng lưu loát.

"Cái này là anh viết đúng không?"

Cô chỉ vào một dòng chữ viết bằng bút máy lưu lại bên rìa quyển nhật ký, cô đã nhìn qua văn tự hẳn viết bằng chữ Myanmar, chính là bút pháp như vậy, mạnh mẽ, sắc bén.

Chu Giác Sơn hơi gật đầu, cười nhẹ một tiếng.

"Cô muốn nói cái gì?"

"Tôi cảm thấy anh thật sự không đơn giản, tôi rất muốn biết rốt cục lai lịch của anh là như thế nào?"

"Cô đoán xem."

"Tôi đoán không được."

Nếu như cô đoán được thì có lẽ cô có thể ngồi lên vị trí kia của hần rồi.

Tại Tư lẳng lẳng nhìn hần, không hề chớp mắt, quyển nhật ký trong tay cũng bị đôi tay nhỏ bé trắng nõn của cô siết chặt.

"Tôi chính là một người lính." Chu Giác Sơn nhìn ngoài cửa sổ, "Cô yên tâm đi theo tôi, những cái khác tốt nhất là nên ít tò mò ít xen vào."

Hần biết rõ cô là phóng viên chiến trường, lòng hiếu kỳ rất lớn, thế nhưng có rất nhiều chuyện cũng không phải là biết càng nhiều càng tốt.

"..."

Tại Tư hờn dỗi rũ mí mắt xuống. Yên tâm... Cô cũng muốn yên tâm, thế nhưng ngay cả hần là ai cô cũng không biết, mỗi ngày đều sống ở ranh giới sinh tử, hần muốn cô yên tâm thế nào.

Lính gác dưới tầng lại đổi tốp, Chu Giác Sơn nhìn thoáng qua thời gian, đứng dậy xuống dưới tầng.

"Này."

Tại Tư nắm lấy ống tay áo của hần.

"Còn có việc?"

Tại Tư buồng hẳn ra, chỉ chỉ nhật ký của mình, "Tấm ảnh tôi kẹp ở trong đây đâu rồi?"

Có một tấm ảnh một tấc, cô giữ lại đã nhiều năm, chẳng lẽ hẳn đã ném đi rồi?

Chu Giác Sơn cau mày xoay người lại, đưa điều thuốc ngậm lên miệng, hai tay cho vào túi.

Tấm ảnh?

"Tấm ảnh nào?"

"..."

[7] Rãnh máu: vị trí khoanh màu đỏ

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Edit: Dương

Chu Giác Sơn ngậm điếu thuốc đứng yên tại chỗ.

Tại Tư ngựa đầu nhìn hẳn.

Hai người mặt đối mặt một hồi, biểu cảm của hẳn giống như ngày thường, vô ba vô lan [1], từ đầu đến cuối hẳn luôn đứng yên, ánh nắng nhẹ xuyên qua màn trúc và cửa sổ nhỏ, bao phủ bờ vai dày rộng của hẳn, phác họa hai cánh tay rắn chắc của hẳn.

[1] Vô ba vô lan: không có sóng gió gì cả, rất bình tĩnh.

Hẳn lại nhìn cô một cái, khe khẽ nhướng mày.

Hoàn toàn là vẻ mặt như thường không giống như đã từng nghe qua hay đã nhìn thấy qua.

Tại Tư lại nghĩ lại một chút, ánh mắt chậm rãi lướt xuống dưới một chút, giọng nói thoáng có chút buồn bã cùng tiếc nuối, "Quên đi, không sao..."

Dù sao cũng đều là chuyện đã qua.

Tấm ảnh kia rất nhỏ, cũng khó nhìn thấy, cũng trách cô giữ gìn không tốt, có lẽ là ngay từ lúc trên đường bị trói đến quân khu đã bị cô không cẩn

thận làm rơi mất, hoặc cũng có thể bị người khác nhét vào chỗ nào đó.

Chu Giác Sơn nhìn Tại Tư.

Cô gái nhỏ cúi đầu, không nói. Một tay cô cầm ở mép quyển nhật ký, ngón trỏ tay còn lại cẩn thận vuốt ve một trang giấy màu vàng đất bên trong quyển nhật ký, trang bìa thô ráp gồ ghề mang theo kiểu dáng cùng hình thức lưu hành nhiều năm trước đây, vị trí mà ngón tay cô dừng lại, vừa vạm có vết đê hơi lõm xuống, cỡ khoảng một tấc, màu sắc chỗ đó cũng hơi trắng hơn so với chỗ khác, xem ra, chính là vết tích kẹp một tấm hình lâu năm lưu lại.

Chu Giác Sơn bỏ điếu thuốc ra, bước nhanh về phía trước, hai tay chống lên hai chân của Tại Tư. Hắn cúi đầu, cau mày nhìn cô.

"Bạn trai cũ? Chồng chưa cưới?"

Tại Tư cười mà không nói.

Chu Giác Sơn hiếm khi tò mò, "Ba cô?"

Tại Tư mỉm cười, lắc đầu. Kiên nhẫn giải thích.

"Chỉ là một người bạn cũ. Quen biết từ khi còn nhỏ, nhưng đã rất nhiều năm rồi chưa gặp lại, khi đó tôi cũng còn nhỏ, cũng không biết lưu lại phương thức liên lạc, chỉ để lại một tấm ảnh làm kỷ niệm."

Chu Giác Sơn ngạc nhiên, gật đầu, khó tránh khỏi suy nghĩ lại định nghĩa "bạn bè" trong lời nói của cô.

"Nam?"

Hắn phỏng đoán con gái vào lúc đó có lẽ sẽ không tồn tại sự lo lắng và nhớ nhung như vậy.

Tại Tư căn môi, theo bản năng vén tóc mai ở bên tai, cẩn thận liếc nhìn hẩn một cái, "Ừ."

"Đàn ông phần lớn đều có môi nói cũ, sẽ không giống như cô cầm một tấm ảnh ngày nhớ đêm mong. Quên đi. Nếu như cô thích xem ảnh chụp, tôi đây cũng có, cô có thể cắt thành kích cỡ phù hợp, kẹp ở chỗ này."

Nói xong, hẩn đi tới trước bàn bên cửa sổ, lấy ra một bản đăng ký màu xám tro, xé xuống một tấm hình, đưa tới trước mặt Tại Tư.

Tại Tư cúi đầu nhìn một chút.

-- Là ảnh chụp toàn thân của Chu Giác Sơn. Tóc ngắn màu đen, trên người mặc quân phục, một chân co lại, không nhìn vào ống kính, tùy ý tự nhiên ngồi trên một chiếc xe tăng quân dụng màu xanh.

"..."

Tại Tư không nhịn được cười, cô ngửa đầu nhìn hẩn, ánh mắt cũng dần dần hiện ra tia vui vẻ ấm áp.

"Anh là gì của tôi, tại sao tôi phải nhìn anh..."

Bất chợt, người đàn ông không nói gì, cúi đầu hôn lên môi cô.

"..."

Tại Tư kinh sợ trong chốc lát, lông mi dài khẽ rung động, cô hoảng hốt lui về phía sau, Chu Giác Sơn không hề ngừng lại, hẩn đem quyển nhật ký trên đùi của cô ném tới đầu giường, lấn người, đặt cô nằm lên giường.

Hẩn cúi người, dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng của cô, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống, một cánh tay rắn chắc ôm eo của cô, tay còn lại thăm dò vào bên trong áo lót của cô.

Tại Tư có chút luống cuống, dùng sức đẩy lồng ngực của hắn.

"Anh đừng..."

"Em nói tôi là gì của em? Hừm?"

Chu Giác Sơn hơi rút ra một chút, dùng sống mũi cao cọ xát gò má của cô, ánh mắt của hắn sâu thẳm, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm người phụ nữ trước mắt.

Một câu nói, vừa là đang hỏi cô, cũng là đang tự hỏi bản thân mình.

Gần đây hắn vừa nhìn thấy cô thì tâm tình phiền muộn, hắn thường xuyên suy nghĩ, có phải hắn đã quá dung túng cô rồi hay không, phụ nữ ngoại quốc ở Myanmar cũng không ít, trước đó ở trong quân doanh cũng có, những người đó bị hại có đi dụ dỗ trêu chọc người khác cũng có, đối với một người đàn ông không có điểm mấu chốt, muốn chế ngự một người phụ nữ dễ như trở bàn tay.

Tệ nhất là trước tiên hắn có thể chiếm hữu cô để cho cô mang thai, có con rồi thì phụ nữ đều giống nhau sẽ không chạy loạn. Còn nữa, hắn cũng có thể chụp ảnh khóa thân của cô, uy hiếp cô chỉ cần cô rời đi một bước ngay lập tức hắn sẽ đem ảnh chụp phát tán lên các trang web của nước ngoài, con gái nhà bình thường đều không chịu nổi loại vũ nhục này, tuyệt đối sẽ không dám vượt qua Lôi Trì một bước[2].

[2] Không dám vượt qua Lôi Trì một bước: không dám vượt qua một ranh giới nhất định.

Thế nhưng hắn không muốn như thế, cũng không muốn làm như vậy, hắn đem cô ở bên cạnh mình tỉ mỉ kiên nhẫn chiều cố.

Chỉ có điều chiều cố như vậy nhưng... lại đem chính hắn bị kìm nén đến hỏng.

Cơ thể của người đàn ông rất nóng, rất khó chịu.

Hắn thở hổn hển, hơi thở phun lên trên mặt cô, ánh mắt sáng rực, ánh mắt nóng bỏng của hắn hận không thể xuyên thủng một lỗ trên người cô.

Tại Tư cảm thấy.

Mùi của một loại dục vọng.

Cô hoảng sợ nhìn trộm hắn một cái, cố gắng kéo cái chần ở bên cạnh để chần giữa hai người.

"Anh đừng làm vậy với tôi được không, tôi biết tôi không thể rời khỏi nơi này, ở chỗ này tôi chỉ tin tưởng mình anh, tôi không muốn nghĩ đến chuyện cuối cùng đến ngay cả anh cũng không thể khiến tôi tin tưởng."

Cô biết sợ, sẽ rất bất lực.

Cô biết rõ Chu Giác Sơn mặc dù luôn nhất cô không để cho cô đi, nhưng cô cảm thấy tối thiểu thời gian cô ở bên cạnh hắn trôi qua vẫn còn giống với cuộc sống sinh hoạt của người bình thường, cũng có lúc cô không tự chủ được liền ỷ lại vào hắn, nhưng cô còn chưa phân rõ đó là thích hay là một loại bản năng của con người ở trong bước đường cùng.

Hắn đối với cô mà nói chính là một cường giả mạnh mẽ, là ân nhân cứu mạng, cho nên vào lúc cô sợ hãi liền nắm chặt hắn.

Thế nhưng chuyện này không giống vậy, đối thành bất cứ người nào đến trải qua, có lẽ cho dù nam hay nữ, cũng có thể nảy sinh thiện cảm với người đàn ông trước mắt này.

"Tôi tm nói tôi muốn làm gì sao?"

Chu Giác Sơn không đồng ý, hắn cúi người, hôn lên vành tai của cô, lộ ra đầu lưỡi ướt át, tinh tế dây dưa với cô.

Tại Tư xấu hổ vô cùng, cô rụt cổ lại, thẹn thùng né tránh hẳn, "Anh chưa nói, nhưng tôi lại không ngốc."

Vật kia ở giữa hai chân hẳn vừa nhô lên cao vừa cứng rắn cũng đã nói rõ vấn đề.

"Tôi thấy cô có hơi ngốc."

Chu Giác Sơn nở nụ cười, cúi người, lại hôn một cái lên gò má của cô, đứng dậy, cởi áo khoác trên người, dứt khoát đi ra ngoài cửa.

Rất nhanh, dưới tầng truyền đến tiếng nước chảy, những chỗ như thế này ở Myanmar đều không có vòi hoa sen, chỉ có thể tìm một thùng gỗ để tắm, hoặc có thể đến bờ sông để tắm rửa, đối với dân bản xứ chuyện này là rất bình thường.

Khang tẩu xách theo một cái thùng lớn chạy tới chạy lui, bên trong chứa đầy nước lạnh, bà đổ nước rào rào rồi lại đi ra ngoài, chạy đi chạy lại mấy lần, tiếng nước chảy ở tầng dưới mới ngừng lại, hai người dùng tiếng Myanmar trao đổi một phen, Khang tẩu liền đóng kỹ cửa sổ rồi nhanh chóng rời đi.

Tầng hai, trong phòng ngủ lớn, cũng chỉ còn lại một mình Tại Tư. Cô chỉnh lại quần áo, nằm lấy chăn, phần nộ cuộn mình lăn vào trong góc.

Người đàn ông kia tắm tạo ra tiếng động rất lớn, từng tiếng dội nước vang lên, giống như hẳn đem cả thùng nước dội lên người, ngoài cửa sổ, vừa vặn lại có một đám con nít ở trên đường phố chơi đùa, tiếng chơi đùa huyên náo trộn lẫn tiếng dội nước, xung quanh dần dần trở nên ồn ào.

Tại Tư không có việc gì để làm, cô lại không thể xuống dưới tầng nhìn Chu Giác Sơn tắm rửa.

Cô trong lúc vô tình nhìn thoáng qua.

Áo khoác của Chu Giác Sơn cởi ra nằm ở giữa sàn nhà, bên trong túi áo khoác của hắn có một túi nhỏ, nhưng không biết có phải là do lần trước ở trong rừng cây vô tình cắt phải tạo nên hay không, bây giờ, cách một lớp vải nhô ra một vật gì đó hình chữ nhật, hơi lộ ra một góc nhọn màu đen.

Một loại ý nghĩ khác thường xông lên đầu.

Tại Tư tiến đến bên mép giường, thăm dò dưới tầng, kiên nhẫn quan sát một lát.

Ý thức được quả thật không có ai, Chu Giác Sơn cũng không có phát hiện, cô chậm rãi bước xuống giường, rón ra rón rén đi tới chỗ áo khoác của hắn.

Bước chân nhẹ nhàng, lại nhẹ nhàng hơn...

Cô ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Cô cầm làn váy, ngồi xổm xuống bên cạnh áo khoác của Chu Giác Sơn, cẩn thận quan sát đồ vật trong túi hắn khá giống với điện thoại di động.

"Vù vù---"

Tiếng rung vang lên. Vậy mà thật sự là điện thoại di động, có thể đây là cơ hội cầu cứu duy nhất của cô, Tại Tư không có thời gian suy nghĩ, cô theo bản năng định ấn nút nhận, nhưng đối phương lại đi trước cô một bước ấn ngừng cuộc gọi.

Cuộc gọi nhờ: Triệu Tuấn.

"Triệu Tuấn..."

Tại Tư ngồi xổm xuống đất, tay cầm điện thoại di động, trong lòng có chút khó tin, không nhìn được lại lăm lăm lặp lại một lần.

Vô số ký ức phủ bụi kéo đến.

Không rõ đã bao nhiêu năm cô chưa thấy qua tên này...

Triệu Tuấn.

Đây là tên ba của cô.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Edit: Dương

Gần tới hoàng hôn.

Ráng chiều nhẹ nhàng, trong giây lát, hoàng hôn vẫn giữ im lặng cho đến khi màn đêm buông xuống, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào vùng đất phía bắc Myanmar này.

Bên bờ sông Namtu, những thôn trại khép kín độc lập so với bên ngoài, tùy ý cho người nào đó trèo lên núi phóng tầm mắt nhìn lại, đầu tường, nóc nhà, ngọn cây và đầu đường đều nhuộm thắm một màn sương chiều màu trắng cô quạnh.

...

Chu Giác Sơn ở tầng một dội nước lạnh tắm, hăn để trần nửa người trên, đơn giản lau qua hai cái, khom lưng, rút ra một cái khăn lông chậm rãi bước lên tầng.

Đôi giày theo bước chân trầm ổn của hăn một bước lại một bước.

Tại Tư ngoảnh lại.

Chu Giác Sơn dừng lại.

Hai ánh mắt vừa vạm đục vào nhau.

"..."

Đồng tử Chu Giác Sơn chột co lại.

Tại Tư bỗng nhiên đứng lên, lui về phía sau, cô hoảng sợ lùi về sát tường, cầm điện thoại giấu ở sau lưng. Trong vài giây, trong đầu cô có vô số ý nghĩ đan xen, khiến cho cô không thể nào tùy tiện phán đoán, bây giờ đầu óc cô đang rối tung.

Chu Giác Sơn thầm mắng một câu, dùng sức đạp một cước lên cánh cửa. Hắn bước nhanh về phía trước, giọng nói coi như bình tĩnh.

"Đưa cho tôi."

Hai bàn tay hắn đặt sát bên tai cô.

Tại Tư hoảng sợ lắc đầu.

"Đừng ép tôi phải động thủ."

Hắn muốn điện thoại di động của hắn.

Tại Tư nắm chặt không thả, dùng hết khí lực toàn thân để chống lại hắn, "Anh rốt cuộc là ai? Tại sao anh lại biết Triệu Tuấn."

Tại Tư vốn là họ Triệu, sau khi ba cô qua đời mẹ cô đi bước nữa. Họ Du là họ của ba nuôi. Thế nhưng họ tên của ba cô có khắc trên tấm bia liệt sĩ, dù cho khi đó cô còn nhỏ, cô cũng nhớ được rõ ràng.

Chu Giác Sơn đẩy cổ tay cô, lấy lại điện thoại di động, lạnh lùng liếc nhìn cô, "Người kia mà cô nói là ai? Tôi chưa từng nghe qua, tôi cũng không quen biết."

Hắn xoay người muốn đi, Tại Tư vội vàng nắm lấy cổ tay hắn, hắn đẩy cô ngã xuống giường, Tại Tư từ trên giường bò dậy, nhanh chóng chạy

đến trước mặt hắn, đưa cánh tay ra, ngăn chặn ở cửa.

Chu Giác Sơn đỡ trán, nổi cău, cánh tay hắn dễ dàng nắm lấy bả vai gầy yếu của Tại Tư, đẩy cô đến bên tủ quần áo bên cạnh, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào cô.

"Cô tm muốn làm gì?"

Tại Tư cắn môi nhìn lại hắn.

"Tôi muốn biết sự thật."

Trước đây hắn lừa gạt cô cũng được, giấu diếm cô cũng được. Cái này cũng không có vấn đề gì, dù sao lập trường bất đồng, thân phận khác biệt, cô cũng không có tư cách và địa vị để ép buộc hắn phải nói những gì. Nhưng bây giờ không giống, cô không nghĩ ra tại sao trong túi kếp [1] của hắn có giấu một cái điện thoại di động, tại sao hắn lại biết ba cô, cuộc điện thoại vừa rồi là chuyện gì xảy ra, không phải từ mười mấy năm trước ba cô đã chết rồi sao.

[1] Túi kếp: trong một cái túi lại có một túi nhỏ hơn.

"Anh có biết ba ruột tôi tên là Triệu Tuấn không?"

Đang nói chuyện, vành mắt Tại Tư hơi ướm, đôi mắt cũng đỏ hoe.

Cô còn nhớ rõ, ngay vào thời điểm Chu Giác Sơn phát hiện ra cô là phóng viên chiến trường, hắn đã từng nói --- hắn nói nếu như hắn muốn điều tra một người quả thực rất đơn giản, trong vòng năm phút, tất cả tư liệu về cô sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Được lắm, giả dụ hắn đã điều tra cô, vậy hắn nhất định sẽ biết ba ruột của cô tên là Triệu Tuấn, là cảnh sát phòng chống ma túy ở biên giới Trung

Quốc - Myanmar, lúc cô sáu tuổi ba cô đã hi sinh vì nhiệm vụ, những thứ này ở trong hồ sơ và lý lịch của cô đều viết rõ ràng...

Chu Giác Sơn không cho là đúng.

Một tay hăn nắm lấy cằm của Tại Tư, hết sức hờ hững nhìn thẳng vào cô, "Vị tiểu thư này, người trùng họ trùng tên có rất nhiều, được, tôi thừa nhận, tôi biết Triệu Tuấn, thế nhưng người ở trong điện thoại di động của tôi không có chút quan hệ nào với cô cả."

Chu Giác Sơn đẩy cô ra.

Tại Tư bị đẩy ngã ngời trên mặt đất.

Cô nhìn bóng lưng của hăn, không hề đuổi theo hăn, Chu Giác Sơn đẩy cửa phòng ra, trước khi đi, khóe mắt vô tình nhìn thoáng qua, một tia sáng màu trắng bạc nhanh chóng lọt vào đáy mắt hăn.

Tại Tư chảy nước mắt, cô ngồi ở trong góc, trong tay cô nắm chặt con dao quân sự mà Chu Giác Sơn lưu lại cho cô để phòng thân, tay cô có chút run rẩy, mũi dao sắc bén, lưỡi dao ép chặt lên cần cổ mảnh mai của cô.

Chu Giác Sơn bỗng nhiên dừng lại.

Lại nhin không được liền bật cười một tiếng.

Hăn dứt khoát không đi, đóng cửa lại, dựa lưng vào cánh cửa, lấy ra một miếng thuốc lá dài mảnh từ trong túi quần, bật lửa trong tay đánh hai lần không lên, hăn lại đi tới bên cạnh bàn, từ trong ngăn kéo lấy hai que diêm lỗi thời, tiện tay quẹt lên, dùng lòng bàn tay chặn gió, đưa ngọn lửa dờn đến trước mặt của mình.

Trong giây lát, ánh lửa đỏ thắm thấp thoáng, một mùi thuốc lá nhàn nhạt phiêu tán ra xung quanh.

Hắn kẹp điều thuốc, ngồi ở góc bàn, tiện tay vuốt hai cái trên mái tóc ngắn còn chưa kịp khô, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn không chớp mắt vào đám trẻ con chơi đùa ở dưới tầng, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Cô tm có tư cách gì để uy hiếp tôi."

Cả người cô là của hắn, mạng của cô cũng là của hắn, từ khi hắn và cô nhận biết đến nay, hắn từ đầu đến cuối đã cứu bao nhiêu lần rồi. Lùi một vạt bước mà nói, hắn có thể không tính toán những thứ này, cô chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ mới quen biết hắn có hơn một tháng mà thôi, ngay cả chuyện giường chiếu còn chưa làm, lại còn cả ngày suy nghĩ trăm phương nghìn kế muốn rời khỏi hắn, cô đã làm gì cho hắn? Có thể có bao nhiêu phân lượng trong lòng hắn?

Tại Tư nhắm mắt, nắm chặt con dao, cô biết rõ cô dùng mạng sống của mình để uy hiếp người khác là rất hèn hạ, thế nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, cái này cũng đều là do hắn ép cô.

Cô rất bình tĩnh, cực kỳ bình tĩnh.

Cô nắm chặt con dao, tay còn đang run, nhưng cô cũng không sợ, những thống khổ và dằn vặt mà cô đã trải qua khiến cô càng già đi hơn nhiều so với điều này, cái chết có khi còn không đáng sợ bằng sống sót.

Cô đâm mũi dao xuyên qua lớp da, một giọt máu tươi theo mũi dao chậm rãi chảy xuống...

"Tôi chỉ muốn biết đó có phải là ba tôi không..."

"Tôi đã nói rồi, cô không nên quá tò mò. Chuyện của tôi cô không nhất thiết phải biết rõ, trừ phi là cô chết thì tôi còn có thể suy nghĩ một chút."

Hắn buồn bực, ném điếu thuốc qua một bên, nghiêng đầu nhìn về phía cô.

Bầu không khí ngừng trệ.

Trong phòng cũng yên lặng một lúc.

Cô giơ dao lên, đâm xuống, hắn nhảy khỏi bàn và lao đến ngăn cản trước một bước.

"Cô bị ngốc sao?"

Hắn có chút khẩn trương nhìn chăm chăm vào cô. Nghĩ lại, cậu mở lòng bàn tay của cô, lấy con dao rồi ném đi thật xa, "Nếu như cô chết thật, vậy biết hay không thì có ý nghĩa gì?"

Tại Tư nhìn hắn, mỉm cười yếu ớt.

"Tôi biết rõ, anh nhất định sẽ không bỏ mặc tôi."

Khoảng cách của hai người rất gần, hơi thở cũng đan xen vào một chỗ, cô lặng lẽ nhìn hắn một lát, một lát sau, cô nhắm mắt, yếu đuối dựa vào trong ngực hắn.

Cái ôm của người đàn ông này rất ấm áp, rất rắn chắc, mặc dù cô vẫn luôn sợ hắn, thế nhưng thời điểm có hắn ở bên cạnh cô lại cảm thấy rất yên tâm.

Nếu như đổi lại là ngày trước, cô chưa bao giờ chủ động đến gần hắn, Chu Giác Sơn cảm thấy bất thường, hắn cau mày, cúi đầu nhìn cô.

"Cô làm sao vậy?"

Giọng nói của hắn có chút ôn nhu.

Tại Tư lắc đầu không nói, lông mi cô khẽ động, nhẹ nhàng chạm nhẹ trên cổ hăn, đôi môi cô càng ngày càng trắng, hô hấp cũng càng ngày càng yếu...

Chu Giác Sơn trong nháy mắt phản ứng kịp.

Hăn vén áo cô lên, một con dao rọc giấy khoảng 10 cm đâm vào bụng của cô, một dòng máu đỏ tươi từ trong cơ thể cô chảy ra ngoài...

Hăn trơ mắt nhìn, lửa giận xông lên, ôm lấy cô rồi chạy như điên xuống dưới tầng, không nhịn được chửi ầm lên vài tiếng.

"Cô tm điên rồi có phải không?!"

Tại Tư an nhàn nhắm mắt lại, tựa đầu vào cổ hăn, "Tôi... nếu như không chết... anh có thể đem mọi chuyện nói cho tôi biết được không..."

Cô không đâm vào vị trí trí mạng, chỉ là mất chút máu thôi, cũng sẽ không chết.

Chu Giác Sơn không để ý nhiều như vậy, "Cô câm miệng cho tôi, sống sót thì lại nói!!"

Hăn dùng khuôn mặt dán lên trán của cô, rào bước chạy xuống dưới tầng, thân ảnh lóe lên nhanh chóng kinh động một loạt lính canh gác và lính tuần tra ở bên đường, binh lính dọc đường ồn ào ngó đầu nhìn qua, các thôn dân cũng ở đây buồn bực không biết chuyện gì đang xảy ra, máu đỏ tươi nhỏ xuống cầu thang và trên đầu đường, trẻ con trong thôn bị hăn dọa sợ đến mức khóc lớn gọi nhỏ.

Bác sĩ Trần đang ở trong lán trúc cửa thôn kiểm tra tình hình của binh lính bị thương, ông ta vừa mới mở hộp y tế, ống nghe còn chưa kịp lấy ra, sau lưng, Chu Giác Sơn đột nhiên ôm một người phụ nữ cả người đều là máu chảy vào.

Hắn đổ trần nửa người trên, tóc vẫn còn ướt, cả người đầy mồ hôi, trên bụng và trên quần dính đầy vết máu còn mới, ngay cả giày cũng rơi một chiếc ở trên đường.

...

Ai cũng chưa từng nhìn thấy dáng vẻ Chu Giác Sơn chật vật như thế này.

Phùng liên trường đúng lúc cũng ở đây, hắn ta cầm băng ghế lên, bước tới nhìn một chút.

"Đoàn trưởng, đây là..."

"Cứu người! Mù sao! Đều tìm tránh ra cho tôi! Người phụ nữ này hôm nay mà chết, tôi liền cho từng người một đến khu địa lô đi dạo một vòng."

"..."

Toàn bộ người trong lán trúc trong nháy mắt tản ra bốn phía, ngay cả Thang Văn chân bị thương cũng chạy nhanh như một làn khói. Nhóm bác sĩ y tá ở lại tại chỗ, nhóm người đưa mắt nhìn nhau, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Chu Giác Sơn đem người đặt ở trên cái chiếu trúc gần nhất, bác sĩ Trần vội vã dặn dò mấy người y tá chuẩn bị thuốc tê và dao giải phẫu.

Mặt Tại Tư không còn chút máu, Chu Giác Sơn xoay người muốn đi ra ngoài, cô dùng hết khí lực cuối cùng gọi hắn, hữu khí vô lực.

"Chờ một chút, anh..."

Chuyện vừa rồi, hắn còn chưa đáp ứng với cô đâu.

Chu Giác Sơn quay đầu lại nhìn cô, trên quần áo cô bây giờ đều là máu, khoe mắt chảy nước mắt, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mái tóc dài đen

nhánh trợn lẫn mồ hôi và máu lộn xộn rải rác ở trên cái chiếu trúc cũ màu.

Các nữ y tá làm việc rất nhanh, thao tác nhanh chóng, ở lán trúc bên cạnh treo lên tấm màn ngăn cách chuyên dụng cho bệnh viện thành một vòng khép kín, Chu Giác Sơn cau mày, Tại Tư vẫn yên lặng nhìn hẩn.

Bác sĩ Trần muốn chuẩn bị khử trùng, ông ta suy nghĩ một chút, khéo léo nhắc nhở Chu Giác Sơn, "Chu đoàn trưởng, anh lưu lại cũng không giúp được cô ấy."

Chu Giác Sơn gật đầu, hẩn hiểu rõ.

Bỗng nhiên, hẩn đi tới bên người Tại Tư, dùng sức siết chặt tay của cô.

"Được."

Hẩn nói.

Hẩn sẽ nói cho cô biết.

...

Giải phẫu bắt đầu.

Chu Giác Sơn cũng không đi xa, hai chân hẩn rải ra, khuỷu tay khoát lên đùi, cơ thể nghiêng về phía trước, ngồi ở dưới gốc cây lớn bên cạnh lán trúc đợi cô.

Ròng rã hai tiếng đồng hồ, khoảng thời gian này vô cùng dài vô cùng dầy vò.

Trời nhá nhem tối, trong thôn cũng bắt đầu nấu cơm, khói bếp lượn lờ, mùi thơm xông vào mũi. Binh cấp dưỡng trong bộ đội vẫn luôn vòng quanh Chu Giác Sơn, mắt thấy đoàn trưởng bất động thanh sắc, bọn họ nghĩ đi

ngũ lại, không dám nhóm lửa, cuối cùng một người phát cho một khối bánh bích quy nén [2] và một phần đồ ăn tự nhiệt [3] đơn binh [4] xem như bữa tối --- kiên nhẫn ăn đi, đoàn trưởng còn không ăn cơm, bọn họ nào có thể ăn cái gì tốt hơn.

[2] Bánh bích quy nén: có nguyên liệu chính là bột lúa mì, đường, dầu mỡ, sữa. Trải qua công đoạn làm lạnh bột phân phối bột, quay nướng, làm lạnh, nghiền nát, ngoài ra có thể trộn thêm ít hoa quả khô, ruốc, v.v... rồi ép lại thành bánh bích quy nén. Hình ảnh ở cuối chương.

[3] Đồ ăn tự nhiệt: hay đồ ăn dã chiến tự nhiệt thường là những suất ăn chế biến sẵn có thời gian bảo quản lâu dài, đựng trong những chiếc túi đặc biệt có khả năng tự hâm nóng, chủ yếu cung cấp cho bộ đội dã chiến ở bên ngoài.

[4] Đồ ăn tự nhiệt đơn binh: một gói có khối lượng khoảng 500 - 570g. Hình ảnh ở cuối chương.

Trời cũng nhanh tối, trong lán trúc bắt đầu mở đèn, Thang Văn bưng một bát canh cá từ một gia đình trong thôn bước qua đây.

"Đoàn trưởng, ít nhiều uống một chút."

Chu Giác Sơn trầm mặc, không có phản ứng.

Thang Văn không nhìn nổi, mặc dù trình độ học vấn của hắn ta không thấp, nhưng trong thâm tâm vẫn là tư tưởng bảo thủ của đàn ông Myanmar, "Đoàn trưởng, đó không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao, có cái gì ghê gớm. Chúng ta hết lòng quan tâm giúp đỡ cô ta, đây đều là cô ta tự tìm, cho dù cô ta có chết thì cũng không có quan hệ gì với chúng ta..."

Trong lán trúc, bác sĩ Trần vừa vịn bước ra.

Chu Giác Sơn chợt đứng dậy, đẩy Thang Văn ra, nhanh chóng bước tới.

"Thế nào, nghiêm trọng không?"

Bác sĩ Trần lắc đầu, tháo khẩu trang xuống, "Cô ấy vận khí không tệ, vết thương mặc dù hơi sâu nhưng không tổn thương đến nội tạng và dạ dày. Tôi đã chữa trị vết thương cho cô ấy, truyền thêm chút máu, sau phẫu thuật cần chú ý nghỉ ngơi nhiều, hai ngày nữa sẽ không sao."

Trong lán trúc, các y tá chậm rãi vén màn ngăn cách lên, người phụ nữ nằm trên giường thuốc tê còn chưa tan hết, cô mang mặt nạ hô hấp, nhắm mắt lại, không nhúc nhích, ngủ coi như an ổn.

Số liệu trên máy điện tâm đồ chứng tỏ tất cả mọi thứ đều bình thường, Chu Giác Sơn nhẹ nhàng thở một hơi, hãn vừa mới được thông báo, tiền tuyến còn có nhiệm vụ phải xử lý.

Hãn gọi Khang tẩu tới thay hãn chăm sóc Tại Tư, mang theo mấy người sĩ quan cùng đi.

Mười lăm phút sau phẫu thuật, Tại Tư được bác sĩ đánh thức, cô không cảm thấy đau, chắc là do thuốc tê vẫn còn hiệu lực, mấy người binh lính trẻ tuổi khiêng cô trở về tầng hai phòng trúc, cô vẫn rất buồn ngủ, rất nhanh, cô lại tiếp tục ngủ, Khang tẩu coi chừng cô, một tắc cũng không rời.

Suốt đêm đầu óc choáng váng nặng trĩu.

Tại Tư ngủ không được ngon, mãi cho đến mười một giờ sáng hôm sau, cô mới mở mắt, thật sự tỉnh lại.

Ngoài cửa sổ, bầu trời u u ám ám, mưa nổi liền thành một mảnh, tiếng mưa rơi rào rào liên tục, dưới mái hiên, hạt mưa rơi tí tách hội tụ vào một chỗ, nhỏ giọt rơi xuống đất màu đỏ sậm.

Trời mưa xuống, nhiệt độ không khí giảm xuống, trong không khí có mùi bùn đất tươi mát, ngoài cửa sổ, một cơn gió lạnh thổi qua, trên người cô chỉ đang đắp một cái chăn rất mỏng.

Cô cảm thấy hơi lạnh, tay chân lạnh ngắt.

Tại Tư nhẹ nhàng giật giật ngón tay, muốn kéo lấy cái chăn ở phía xa, cô chạm đến, vừa mới gắng sức nắm lấy, liền lập tức cảm thấy có một cơn đau kéo đến, đau nhức giống như kim châm vào, nóng hừng hực.

"..."

Đúng lúc Chu Giác Sơn lên tầng, đồng tử hấn co lại, nhanh chân bước đến, đóng lại mấy cánh cửa sổ đối diện đầu gió, lại nhìn cô một cái, cầm chăn để ở cuối giường đắp lên người cô, "Còn đau không?"

Tại Tư cắn môi, nhẹ nhàng gật đầu.

Hấn cởi giày ra, ngồi ở bên cạnh cô, nhẹ nhàng dờn cô đến trong ngực mình.

"Bác sĩ nói tư thế nửa nằm [5] có thể khá hơn một chút."

[5] Tư thế nửa nằm: hình ảnh minh họa ở cuối chương.

Sau khi phẫu thuật, thuốc tê sẽ ức chế hô hấp, dẫn đến hô hấp tắc nghẽn. Dù sao ở đây cũng không phải là bệnh viện, không có giường bệnh có thể gấp và điều chỉnh góc độ, Chu Giác Sơn dùng người mình làm gối, để cho Tại Tư tựa lên trên người của hấn.

Cảm giác đau đớn dần dần tan đi, Tại Tư thư thái hơn nhiều, cô nghiêng đầu nhìn Chu Giác Sơn, người đàn ông này vẫn không nhúc nhích, đang dựa vào vách tường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khí sắc của hắn có hơi kém, dưới mắt có một quầng thâm nhàn nhạt, râu thô cứng [6] cũng nhô ra một ra một chút.

[6] Râu thô cứng: nguyên văn là 粗硬的胡茬, trong đó 粗硬 (hán việt: thô ngạnh) à thô cứng, 胡茬 (hán việt: hồ tra) là ý chỉ bộ râu ngắn, cứng chưa được cắt hoặc mới mọc.

"Tôi nghĩ anh nên đi nghỉ ngơi, để Khang tẩu đến chiếu cố tôi."

Ngày hôm qua khi Tại Tư bị bác sĩ đánh thức, không nhìn thấy hắn ở bên cạnh vốn còn có chút mất mát, nhưng bây giờ nhìn bộ dạng này của hắn, vẻ mặt tiêu tụy giống như cả đêm không ngủ, không hề có chút dấu vết nào biểu hiện đã ngủ qua.

Chu Giác Sơn ấn ấn mi tâm, gồi lên một cánh tay, "Tiền tuyến xảy ra chút chuyện, nói chuyện với quân đội chính phủ suốt cả đêm."

Mặc dù hắn là một trưởng quan đang giữ chức vụ đoàn trưởng, trên danh nghĩa chỉ cần phụ trách chỉ huy tác chiến là được, nhưng trên thực tế, kể từ khi hắn đến nơi này, bên trong quân đội bang Nam Shan căn bản cũng không có ai chuyên ngành ngoại giao có khả năng phụ trách đàm phán thương lượng, toàn bộ bên trong rối loạn như một nồi cháo [7], đánh thắng thì cứng rắn, đánh không lại thì chạy loạn, sau đó lại bị người ta nắm lấy đàm phán ký kết đủ loại hiệp nghị bất bình đẳng.

[7] Một nồi cháo: là một mớ hỗn độn, miêu tả là vô cùng rối loạn.

Ở Myanmar, dường như vấn đề này mỗi một lực lượng vũ trang của dân tộc thiểu số độc lập đều gặp phải, lực lượng quân sự ở phía bắc Myanmar quá nhiều, hai năm trở lại đây quân đội bang Nam Shan lại gặp gáp bành trướng, dã tâm theo không kịp thực lực, thực chất tất cả đều là vấn đề.

Tại Tư cau mày, như có điều suy nghĩ.

Chu Giác Sơn đột nhiên cúi đầu nhìn cô, "Có đói không?" Giờ mới nhớ ra, cô đã hơn hai mươi tiếng đồng hồ chưa ăn gì.

Tại Tư khẽ lắc đầu.

Không có khẩu vị.

"Không có khẩu vị cũng phải ăn một chút."

Hắn lấy hai cái gói đệm ở sau thắt lưng Tại Tư, xoay người đứng lên, bước nhanh xuống dưới tầng.

Đúng lúc Khang tẩu bắt đầu đi lên, hai người đâm vào nhau, trong tay Khang tẩu còn đang bưng một nồi canh cá lóc, nhà bếp vừa mới nấu xong, giúp vết thương mau lành, nóng hổi, vẫn còn rất nóng.

Chu Giác Sơn để Khang tẩu bưng canh cá lóc lên, lại chia ra hai bát nhỏ, hắn ngồi ở mép giường, dùng thìa đút từng muỗng canh cho Tại Tư, kiên nhẫn đút cho cô vài ngụm.

Tại Tư ăn no, lại lần nữa nhẹ nhàng lắc đầu.

Chu Giác Sơn đang rất đói, hắn cũng giống cô cả ngày chưa ăn gì, lập tức bưng bát bát canh cá lên, nhanh chóng húp ừng ực.

Tại Tư lẳng lẳng nhìn hắn, mỉm cười, đợi đến khi hắn ăn gần xong mới nghĩ làm sao để mở lời.

"Chu Giác Sơn?"

"Ừ?"

"Có phải anh có gì muốn nói với tôi không?" Hôm qua hắn đã đáp ứng với cô, không được phép nuốt lời, hắn nói sẽ giải thích với cô chuyện của ba cô.

Cánh tay cầm bát canh dừng ở giữa không trung.

Chu Giác Sơn hơi dừng một chút, quay đầu liếc nhìn cô.

Hiếm thấy là lần này cô cũng không né tránh, cũng yên lặng nhìn lại hẳn, hai người nghiêm túc nhìn nhau rất lâu rất lâu.

Nếu như trong lòng một người có cất giấu bí mật không thể cho ai biết, vậy thì ít nhất ánh mắt của hẳn chắc sẽ không gạt người.

Chu Giác Sơn cúi đầu, lại nhìn bát canh cá trong tay còn chưa uống xong, để bát canh lên trên góc bàn, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi nhỏ giọt tí tách, hẳn đứng ở bên cửa sổ, quan sát tình hình đường phố khoảng một phút, đi trở lại, đeo găng tay lên, cẩn thận đem tất cả đồ vật ở trong phòng và các góc ngách cũng đều kiểm tra một lần.

Tại Tư nửa dựa vào gối, nhìn chăm chú vào hẳn, an tĩnh không nhúc nhích.

Hẳn quay lại ngồi bên cạnh cô, tháo găng tay xuống, lại cầm bát đưa lên, thấp giọng nói, liên tục nói hết tất cả mọi thứ.

"Triệu Tuấn đã từng cứu tôi, vào lúc tôi mười hai tuổi."

...

Trong kỳ nghỉ hè của mùa hè năm đó, Myanmar mưa như trút nước, cảnh nội xảy ra một trận lũ lụt lớn nhất trong vòng bốn mươi năm qua, toàn bộ phía bắc Myanmar bị nước lũ bao phủ, các tòa Phật tháp cũng bị chìm xuống đáy sông, chưa đầy 48 tiếng, số người gặp nạn đã lên đến hơn một trăm nghìn người.

Gia đình Chu Giác Sơn ở Myanmar cũng xem như có chút bối cảnh, hẳn nghe theo lời của người thân, đi đến Trung Quốc lánh nạn, nhưng bởi

vì ở biên giới gặp phải sạt lở đất, người thân bên Trung Quốc mà trước đó định liên hệ thì bị mất liên lạc, khi tỉnh lại, toàn thân hăn đều là băng gạc, người thì nằm ở trong nhà Triệu Tuấn.

Khi đó hăn bị thương não phải, đùi phải, trên chân bó thạch cao, xương sườn bên phải cũng bị gãy. Cả người không thể di chuyển, mỗi ngày đều liệt nửa người nằm ở trên giường.

Hăn dưỡng thương ở nhà Triệu Tuấn khoảng nửa năm. Mãi đến khi cơ bản hoàn toàn bình phục, mới liên lạc với người thân, được Triệu Tuấn phái người đưa về Myanmar.

"Sau khi tôi trở lại Myanmar, có phái người lưu ý động tĩnh của Triệu Tuấn, dự định báo đáp phần ân tình này. Vậy mà không bao lâu, liền nghe nói ông ấy hi sinh vì nhiệm vụ, thi thể không có, ngay cả tro cốt cũng không tìm được."

Ở Myanmar có rất nhiều trùm buôn thuốc phiện và buôn bán vũ khí, những người này giết người không chớp mắt, vì tiền, quyền, địa vị, chuyện gì cũng có thể làm được. Mặc dù khi đó Chu Giác Sơn còn nhỏ, nhưng nhận thức của hăn đối với phương diện này cũng không kém, hăn hỏi qua người thân, người thân nghi ngờ liệu có phải là do Triệu Tuấn va chạm vào lợi ích nội bộ của đối phương ở Myanmar nên mới bị người ta âm thầm hạ thủ, sau đó giúp hăn mua chuộc được vài tên lưu manh ở trên đường, xen lẫn vào trong đám lưu manh, phái người âm thầm nghe ngóng xem ai là người động thủ với Triệu Tuấn, nhưng dùng đủ mọi cách tìm kiếm, vẫn như cũ không có manh mối.

Sau đó, Chu Giác Sơn lớn hơn một chút, hăn bắt đầu nghĩ khác, bắt đầu ôm chút hy vọng tìm người sống...

"Rốt cuộc, vào một buổi hoàng hôn ba năm sau đó cũng để cho tôi phát hiện một người, cửa sau của một khách sạn ở thủ phủ Taunggyi [8]

thuộc bang Shan, nhìn thấy được một người đàn ông có dáng dấp cực kỳ giống Triệu Tuấn."

[8] Taunggyi: là thủ phủ và là thành phố lớn nhất của bang Shan. Taunggyi là thành phố lớn thứ năm Myanmar với dân số gần 400.000 người. Thành phố này nổi tiếng với lễ hội khinh khí cầu được tổ chức hàng năm vào ngày trăng tròn của Tazaungmon (thường là tháng 11 dương lịch bên mình).

Người kia chính là Triệu Tuấn.

Ông ấy căn bản là chưa chết.

Lúc đầu Triệu Tuấn còn giả vờ không biết Chu Giác Sơn, ông ấy lại không bằng lòng thừa nhận thân phận của mình với hắn, mãi đến khi bị Chu Giác Sơn uy hiếp muốn đến đồn cảnh sát địa phương báo nguy, ông ấy mới thừa nhận với hắn.

"Ông ấy nói với tôi là ông ấy phạm sai lầm, ở lần hành động truy bắt tội phạm ma túy cuối cùng lỡ tay đánh chết một người đồng nghiệp trong đội, nhiệm vụ thất bại, ông ấy không có mặt mũi quay lại Trung Quốc, hổ thẹn với người nhà và đồng nghiệp, cho nên mới lựa chọn một mình lặng lẽ ở lại Myanmar."

Chu Giác Sơn khi đó còn trẻ, tin lời nói dối của ông ấy. Hắn cũng đến rất nhiều năm sau mới biết --- Lão quỷ Triệu Tuấn kia vẫn luôn ở lại Myanmar thật ra tmd rõ ràng là một tên nằm vùng.

Đương nhiên những thứ này cũng là để sau này hãy nói.

Hắn bưng bát canh lên, tùy ý uống một ngụm, "Những gì nên nói tôi đã nói hết cho cô biết. Ba cô không chết, tôi tạm thời còn chưa có biện pháp sắp xếp để cho cô gặp ông ấy, tôi và ông ấy vẫn luôn có tuyến liên lạc riêng, điện thoại nơi này cũng không an toàn. Nếu như cô muốn gặp ông ấy

thì hãy ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi chờ cơ hội tiếp theo, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chạy trốn, tự sát, đừng để cho hai bên đều không thoải mái."

Lời nói rất thô nhưng đúng sự thật.

Tại Tư nhẹ nhàng gật đầu, cô hiểu sơ sơ một chút, nghe rõ.

Nhưng dựa vào đoạn quá trình tiếp xúc này của ba cô và Chu Giác Sơn mà nói, thật ra nếu như thật sự nghiêm cứu tỉ mỉ, trên phương diện này vẫn còn tồn tại rất nhiều lỗ hổng.

Ví dụ như...

"VẬY... nếu ban đầu ba tôi đã tránh anh không kịp, sao bây giờ ông ấy lại chủ động liên lạc với anh? Có phải hai người âm thầm liên lạc? Tại sao anh lại cất giấu cái điện thoại này? Tại sao anh lại lo lắng cuộc trò chuyện của tôi và anh bị kẻ khác nghe được? Không phải anh là đoàn trưởng quân đội bang Nam Shan sao, như vậy anh lén lút liên lạc với một người ngoại quốc, chẳng lẽ không sợ vi phạm quân quy [9] quân kỷ [10] nội bộ bang Nam Shan sao?"

[9] Quân quy (军规): là viết tắt của pháp quy quân sự (军事法规), do nhà nước lập ra và công nhận, đồng thời các hạng mục quy tắc pháp luật do nhà nước thông qua dùng để đảm bảo điều chỉnh các quan hệ xã hội quân sự.

[10] Quân kỷ: kỷ luật của quân đội.

Tất cả câu hỏi đều sắc bén, xảo quyết, đâm thẳng vào cột sống của hắn, nói trúng tim đen.

Chu Giác Sơn cười một tiếng.

Quay đầu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tại Tư.

"Cô đừng có đặc ý, tôi không phải là binh lính giáp ất bính đình [11], đừng có dùng giọng điệu của phóng viên chiến trường đến vặn hỏi tôi."

[11] Giáp ất bính đình: chỉ người bình thường (ví dụ: người A, người B, người C...).

"..."

Tại Tư nương mày, khéo léo xoay chuyển con mắt, cô cũng chỉ là hỏi một chút, hăn có thể nói cũng có thể không, ngược lại cô cũng không hy vọng có thể hỏi thêm gì từ hăn.

Nói chung, hiện tại thế này, chuyện cấp bách mà cô muốn biết Chu Giác Sơn cũng đã nói căn bản cho cô biết. Ba cô vậy mà chưa chết, cũng sống được rất tốt, đây chính là chuyện mà ngay cả trong mơ cô cũng chưa từng nghĩ đến.

Cô tạm thời sẽ không mong đợi quá nhiều, dù sao cô cũng còn đang bị thương, thân thể là tiền vốn của cách mạng, hết thầy đều đợi sau khi thương thể của cô khôi phục sẽ tính toán kỹ hơn.

"Vậy... Tôi còn có một vấn đề cuối cùng."

"Nói."

Chu Giác Sơn quay đầu đi, tiếp tục uống canh, hăn cùng cô nói chuyện quá lâu, canh trong bát cũng có chút nguội.

Hăn ngồi ở bên mép giường, cầm lấy cái thìa, từ trong nồi lại múc ra thêm một bát canh nữa.

Tại Tư lén lút nhìn hăn, chịu đựng cơn đau, giơ tay lên, chậm rãi kéo một góc áo của hăn.

Chu Giác Sơn không phát hiện, cảm đầu uống canh, cô đỏ mặt, nhẹ nhàng lay lay góc áo của hắn.

"Anh... thời gian anh dưỡng thương ở nhà Triệu Tuấn, ngoại trừ Triệu Tuấn ra, còn nhớ có người nào khác tồn tại không..."

Chu Giác Sơn cắn một miếng thịt cá nóng hổi, "Người khác nào?"

Cũng ví dụ như...

"Một bé gái."

Chu Giác Sơn dừng lại một chút.

Tại Tư nhìn bóng lưng của hắn, thẹn thùng cúi đầu, cô chậm rãi thu hồi bàn tay nhỏ bé trắng nõn, thẹn thùng đến mức hai tai đều ửng đỏ.

Xem ra hắn vẫn chưa quên cô...

Vậy là đủ rồi.

Một chút ký ức phủ bụi từ từ hiện ra...

Từ mờ nhạt mơ hồ trở nên dần dần rõ rệt.

...

"Ba ơi, anh trai này bị làm sao vậy ạ? Vì sao anh ấy lại không di chuyển ạ?"

Trong phòng bệnh sạch sẽ gọn gàng, Tại Tư sáu tuổi nắm lấy bàn tay dày rộng của ba, núp ở sau lưng ba cô, lén lút đánh giá một tiểu thiếu niên cả người đều là băng gạc.

Triệu Tuấn ôn nhu trả lời cô, "Anh trai bị thương, cần phải có người chăm sóc."

"Chăm sóc?"

Tại Tư mở hồ căn môi, nghe không hiểu lắm.

Triệu Tuấn khom lưng sờ sờ đỉnh đầu con gái, "Chăm sóc chính là... trò chuyện với anh trai, mỗi ngày có thể tâm sự. Ba mẹ bận công việc, Tại Tư có thể chăm sóc anh trai được không?"

Một đôi mắt đen láy xinh đẹp xoay một vòng. Tiểu Tại Tư khôn khéo.

"Vậy Tại Tư muốn được thưởng."

"Anh trai chính là phần thưởng của con."

Một nhà ba người Triệu Tuấn quanh năm đều sinh hoạt ở biên giới Trung Quốc - Myanmar, ở đây hẻo lánh, hoang vu, cũng không có bao nhiêu trẻ con để chơi cùng, "Chỉ cần Tại Tư chăm sóc anh trai, Tại Tư sẽ có bạn chơi cùng. Anh trai sẽ thay ba chơi với con, mỗi ngày đều ở bên cạnh con, con có chịu không?"

Ánh mắt Tại Tư sáng lên.

Ngửa đầu, cười thật tươi, "Được ạ."

Tại Tư cũng có bạn bè rồi.

Ngày đầu tiên Chu Giác Sơn tỉnh lại, nhìn thấy có một cô bé đứng ở bên mép giường.

Tiểu nha đầu thắt hai bím tóc, mặc một cái váy màu hồng đứng ở trước mặt hắn, nhìn thấy hắn tỉnh dậy, hai tay nâng má, lập tức nằm sấp lên đầu giường hắn.

"Anh ơi, em tên là Tại Tư."

Chu Giác Sơn lạnh mặt trở mình.

Tiểu nha đầu vui vẻ xoay nửa vòng, chạy đến đối diện giường. Hai tay nâng má, chớp chớp đôi mắt to sáng ngời.

"Anh ơi, anh tên là gì?"

Chu Giác Sơn mặc kệ cô bé, đắp chăn, đi ngủ.

... Tình huống như vậy kéo dài nửa tháng.

Bạn mới hình như cũng không thích cô lắm --- tiểu Tại Tư kiên trì nửa tháng, rốt cuộc có chút nản lòng, cô nản lòng thoái chí, định buông tha người bạn này.

Ba cô tan tầm về nhà, khuyên bảo cô.

"Tại Tư, anh trai chỉ là không biết nói tiếng Trung, con dạy anh trai thì anh trai sẽ bằng lòng nói chuyện với con."

Trẻ con sáu tuổi vừa mới lên tiểu học, Tại Tư nháy mắt khôi phục lại ý chí, cầm sách giáo khoa năm nhất vui vẻ chạy vào căn phòng của Chu Giác Sơn.

"Một."

Cô chỉ vào một đường gạch ngang trong sách ngữ văn.

Chu Giác Sơn đang ngồi trên giường tháo băng gạc trên đùi, hần buồn bực, mí mắt cũng lười nhấc lên, coi như không hề nhìn thấy không hề nghe thấy.

Tại Tư bò lên giường, cởi giày ra, ngồi xồm trước mặt Chu Giác Sơn, dùng hai bàn tay nhỏ cạy miệng của hần.

Lặp lại, "Một."

Chu Giác Sơn bực mình, ngẩng đầu liếc nhìn cô.

Tại Tư cười hì hì, lại dùng bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng sờ gò má bị thương của hắn.

"Còn đau không?"

Chu Giác Sơn mím môi, hắn bị cô sờ vừa nhẹ vừa nhột, cả người nổi da gà. Ngoài cửa, Triệu Tuấn cẩn thận thăm dò nhìn tới, hắn lập tức đẩy tay của Tại Tư, tiếp tục quấn băng gạc.

"Một."

Tại Tư kiên nhẫn dịch chuyển qua chỗ hắn.

Chu Giác Sơn không còn cách nào khác, giọng điệu không kiên nhẫn nói, "Một."

"Hai."

Cô cười cười chỉ vào hai gạch ngang ở trong sách.

"Đói [12]."

[12] Ở trong tiếng Trung số hai (二) phát âm là [èr], đói (饿) phát âm là [è]. Khi phát âm khá giống nhau nên dễ nhầm lẫn.

"Không đúng, là... hai." Tại Tư lại mở miệng to hơn một chút.

"Hai?"

"Đúng đúng đúng, ba." Cô giáo nhỏ dạy rất nhanh.

Chu Giác Sơn qua loa trả lời, "Ba."

"Bốn."

"Bốn."

...

Chưa đến một tháng, Chu Giác Sơn đã học xong một ít tiếng Trung giao tiếp hàng ngày, mặc dù nói còn chưa tính là lưu loát, phát âm cũng không đúng tiêu chuẩn, nhưng ít nhất cũng có thể giao lưu cơ bản nhất với mọi người trong nhà Tại Tư.

"Ba ơi, con rất lợi hại đúng không?"

Lúc ăn cơm tối, Tại Tư cắn một miếng rau cải chíp, vội vã tìm người khích lệ.

Triệu Tuấn nở nụ cười, sờ sờ đầu cô bé, "Con rất lợi hại, nhưng chủ yếu vẫn là anh trai thông minh."

Một đứa trẻ sáu tuổi, nói còn chưa rõ ràng thì có thể dạy cái gì, Triệu Tuấn không nhìn được nhìn nhiều hơn vào cậu bé kia --- tiểu tử này rất có thiên phú.

Chu Giác Sơn đặt bát đĩa xuống.

"Mọi người chậm rãi dùng cơm, cháu về phòng trước."

Mẹ Tại Tư bảo hẩn uống thêm một bát canh, hẩn chống nạng, lắc đầu, khập khiễng trở lại gian phòng của mình. Trên bàn bày hai bảng chữ mẫu để mô phỏng, hẩn ngồi xuống, cầm bút máy lên, từng nét từng nét, học làm thế nào để viết được chữ Hán.

Tại Tư nhẹ nhàng như mèo con bám đuôi hẩn tiến vào đây, hai tay để ở sau lưng, giống như đang giấu vật gì đó, "Haizzz."

Cô đi khắp khiêng đựng vào bả vai của hắn.

Chu Giác Sơn buồn bực quay đầu lại.

Cô nhanh chóng ấn xuống, chụp cho hắn một tấm hình.

Người trong hình, trên đầu còn quấn hai vòng băng gạc, vết thương trên mặt cũng chưa lành, khi đó da hắn đen thui, khóe miệng cũng lệch, một chút cũng không nhìn ra bộ dáng và ngũ quan bây giờ.

Ngoài cửa sổ mưa nhỏ như khói như sương, mưa càng ngày càng lớn, gió thổi vù vù, trên đường phố không có người qua lại, binh lính canh gác cũng núp ở trong sân trú mưa, mưa rơi như sợi chỉ bạc, dệt ra một màn mưa mù dày đặc.

Tại Tư nhìn người đàn ông trước mắt, mỉm cười, chậm rãi cúi đầu.

"Tấm hình khi đó em vẫn luôn giữ lại, em kẹp nó ở trong quyển nhật ký, nhưng bây giờ lại không tìm được."

Chu Giác Sơn quay đầu nhìn Tại Tư một hồi.

Hắn khẽ cười, đặt bát canh lên trên bàn.

Có một chút ký ức thật sự là bị hắn áp chế quá lâu.

"Cho nên hôm qua không phải là anh cho em một tấm hình sao. Tấm hình trước kia quá xấu, mất rồi thì thôi."

Lời editor: đoạn truyện nói về quá khứ thì Tại Tư xưng với Chu Giác Sơn là anh trong anh trai (哥哥). Bắt đầu có sự thay đổi về cách xưng hô của nam nữ chính nhé.

[2] Bánh bích quy nén

[4] Đồ ăn tự nhiệt đơn bình

[5] Tư thế nửa năm

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Edit: Dương

Vài ngày sau đó, Chu Giác Sơn nhàn rỗi một chút, quân khu bang Nam Shan bên kia thỉnh thoảng cũng có vài cuộc họp trực tuyến, nhưng cũng may công việc đều không khẩn cấp, hẳn đơn giản xử lý một chút liền có thể phân cho cấp dưới thực hiện.

Bờ sông Namtu, mưa thu tinh tế vẫn rơi không ngừng, mưa rơi không lớn, nhưng ít tụ thành nhiều, nước mưa mát lạnh đã đủ làm dịu đi những mảnh đất khô cằn ở trên đỉnh núi phía sau thôn.

Ruộng đất của thôn dân trong thôn trại chính là mảnh đất khô cằn dưới chân núi phía sau thôn, đang bắt đầu vào vụ thu hoạch, nhóm người bên bờ sông đối diện gần đây cũng vô cùng an tĩnh, thôn trưởng mang theo mấy thôn dân đi tìm Phùng liên trưởng, hy vọng có thể được ra ngoài ruộng thu hoạch ngô. Phùng liên trưởng lại đi xin chỉ thị của Chu Giác Sơn, Chu Giác Sơn đồng ý, lại phân thêm hai trung đội [1], để cho binh lính nhàn rỗi đi ra ngoài đồng làm việc giúp đỡ người già và trẻ em địa phương.

[1] Trung đội: bên Trung thì mỗi trung đội có 30 người.

Lúc xế trưa, dưới màn mưa màu xanh nhạt, mọi người mặc áo mưa, đầu đội nón, chân lội xuống mảnh ruộng lầy lội, như con thoi trong mảnh ruộng ngô rậm rạp.

Tại Tư nhắm mắt nghỉ ngơi, an tâm dưỡng thương.

Cô nằm trên giường ở tầng hai, còn có thể nghe được tiếng hát vui vẻ hoặc những câu chuyện cười của thôn dân đang làm việc từ phía sau thôn truyền tới.

Địa phương dân phong thuần phác, giản dị tự nhiên, thích làm từ thiện, mặc dù điều kiện hơi khó khăn một chút, nhưng lại thấy thỏa mãn, thẳng thắn vô tư, cũng không có dáng vẻ của người có cuộc sống nghèo khổ.

Không lâu lắm, từ trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân chắc chắn dồn dập.

"Tiểu thư, bánh cuốn [2] của cô đã làm xong rồi."

[2] Bánh cuốn: nhìn không giống bên mình lắm. T sẽ để hình ảnh ở cuối chương.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, Khang tẩu bưng một cái khay bằng gỗ vân đỏ [3] lên tầng, bà đi tới cửa, dừng lại, dùng đầu ngón chân cạy cửa ra một chút, lại dùng cánh tay khỏe khoắn mở khe hở của cửa phòng.

[3] Gỗ vân đỏ: hình ảnh ở cuối chương.

Một bát bánh cuốn mát lạnh vừa mới ra lò, trên khay còn có một ly sữa đậu nành nóng, vừa mới làm xong. Trong giây lát, một luồng khí nóng màu trắng vương vấn vây quanh, mùi thơm xông vào mũi.

Tại Tư vội vã ngồi dậy, trong lòng Khang tẩu run lên.

"Ai, năm xuống năm xuống, để tôi mang qua cho cô, cô đừng có gập."

Khang tẩu với Tại Tư ngôn ngữ bất đồng, mặc dù Chu Giác Sơn vẫn luôn phái bà đến chăm sóc ăn uống và sinh hoạt hàng ngày của Tại Tư,

nhưng nói cho cùng bà và cô bé ấy vẫn là người của hai quốc gia, thật ra từ đầu đến cuối Khang tẩu cũng không biết mình đã chiếu cố thỏa đáng hay chưa.

Khang tẩu thiện tâm, là một người nhiệt tình, chồng của bà đã chết trên chiến trường, bên người không còn ai khác, bà liền xem Tại Tư giống như con gái của mình. Chỉ tiếc, kể từ lúc cô bé này tới bên cạnh bà đến bây giờ, bà thấy cô bé càng ngày càng gầy, bà luôn cảm thấy đây là vấn đề của mình, không chiếu cố tốt cho cô bé, trong lòng luôn tự trách mình.

Sáng hôm nay, Khang tẩu thu dọn gian phòng, đang suy nghĩ trưa nay nên làm món gì để bồi bổ cho Tại Tư, lần đầu tiên thấy Tại Tư gọi bà, nhờ bà lấy giấy bút, giống như vẽ món ăn mà cô ấy muốn ăn, lại vẽ một số bước nấu ăn cụ thể, mặc dù bà không biết chữ, nhưng nhìn hình vẽ vẫn hiểu được.

Khang tẩu đỡ Tại Tư dậy, lại để thêm hai cái gối ở phía sau lưng cho Tại Tư, sau đó đem bánh cuốn và sữa đậu nành đến trước mặt Tại Tư.

"Cô xem một chút, có phải món này không?"

Trong mắt Khang tẩu tràn đầy mong đợi nhìn Tại Tư.

Tại Tư cười, liên tiếp gật đầu, "Không sai." Chính là món này.

Khang tẩu gật đầu, thở phào nhẹ nhõm, "Vậy cô mau ăn đi, bột cứng lại sẽ ăn không ngon."

Loại bánh cuốn này, ở Myanmar vẫn thường hay gặp. Trước đây bà luôn cảm thấy Tại Tư là một người Trung Quốc, người ở đó có tiền có thế, hẳn là sẽ thích ăn những món thịt cá, Myanmar lại có thừa tôm cá, bà thường làm cho cô ấy một ít món ăn giàu dinh dưỡng, nhưng ai lại nghĩ đến cô ấy vậy mà thích ăn bánh cuốn chứ, vừa rẻ lại dễ làm, xay bột cán mỏng

rồi hấp một lần là được, đối với những người phụ nữ ở trong núi quanh năm nấu cơm như các bà mà nói, một chút kỹ thuật đều không có.

Trong nhà không có bàn nhỏ để đặt lên giường, Khang tẩu dùng đồ vật có sẵn, lấy ra một cái thùng xộp ở trong ngăn kéo. Bà lấy đồ vật ở chính giữa ra, bớt lại đồ vật ở bốn góc, sau đó đem thùng xộp đặt ở trên đùi Tại Tư, tiếp đó đặt khay đồ ăn lên trên, vừa cách nhiệt lại nhẹ nhàng, độ cao giống như một cái bàn, vừa vặn thích hợp.

Tại Tư mỉm cười, giơ một ngón tay cái lên khen Khang tẩu, cô cúi đầu nhìn bát bánh cuốn và ly sữa đậu nành trước mặt.

Rời nhà quá lâu, sẽ nhớ một ít món đồ ăn vặt ở bên đường.

Cô lấy một sợi dây thun buộc mái tóc dài lại. Trên bánh cuốn có dầu ớt [4], dầu hoa tiêu [5], tỏi băm, hành lá cắt nhỏ và gừng mặt [6]...

[4] Dầu ớt (辣油), [5] Dầu hoa tiêu (花椒油): hình ảnh ở cuối chương.

[6] Gừng mặt: là gừng sau khi sử dụng dao bào bào nhỏ.

Thoạt nhìn rất ngon miệng.

Cô vội vã cầm đũa lên, gắp một miếng bánh cuốn trắng đến trong suốt.

...

Tiếng giày da vang lên.

Miếng bánh cuốn non mềm tinh tế trong nháy mắt đã rơi trở về trong bát.

Tại Tư giật mình ngẩng đầu lên, Chu Giác Sơn cầm một xấp văn kiện đẩy cửa đi vào, túi văn kiện là túi không thấm nước, nhưng lúc hấn ra ngoài

không mặc áo mưa, cái ô dùn không được tốt lắm, một thân quân phục sẫm màu đều bị nước mưa thấm vào một chút.

Chu Giác Sơn thuận tay ném văn kiện lên trên bàn, xoay người, cởi áo khoác xuống.

"Bác sĩ Trần nói trong vòng 10 ngày kể từ khi sau phẫu thuật em không được ăn cay."

Hắn đứng nghiêm, đưa lưng về phía cô, mặt hướng vào trong tường, cởi từng khuya áo một.

Vẻ mặt Tại Tư hờn dỗi, mím mím môi, nhanh chóng cầm đĩa lên, gạt dầu ớt, dầu hoa tiêu, v.v... giấu xuống dưới đáy bát.

Khang tẩu nhìn bầu không khí có chút không ổn, vội vàng tìm cái cơ rồi chạy mất.

Tại Tư len lén uống một ngụm sữa đậu nành nóng, xoa xoa miệng, trấn định như thường gặp một miếng bánh cuốn.

Chu Giác Sơn nghiêng đầu, lông mày hơi nhíu lại, hắn rút ra 92G ở bên thắt lưng, giả bộ làm ra dáng vẻ lơ đãng, nhét một viên đạn vào, động tác tay cực kỳ nhanh chóng --- súng đã lên đạn.

"..."

Tại Tư đầy bụng ủy khuất, ngoan ngoãn bỏ xuống, "Ăn một chút cũng không có chuyện gì..."

Chu Giác Sơn không đồng ý, tháo băng đạn, lấy viên đạn ra. Hắn để súng xuống, đi tới trước mặt cô, đoạt lấy đôi đũa, gạt hết dầu ớt ở dưới đáy bát ra.

"Bác sĩ nào nói với em?"

"..." Tại Tư nhựt chí.

Hắn biết rõ cô không biết nói tiếng Myanmar, làm gì có bác sĩ nào gốc mà đến nói chuyện với cô.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, nhìn nhau không nói gì, sau một hồi yên lặng kéo dài, Chu Giác Sơn lại phát hiện có hành lá xắt nhỏ và gừng hạt giầu ở dưới bánh cuốn. Hắn dứt khoát bưng cả bát đi, đặt bát lên bàn, ăn một mình.

Mười hai rưỡi trưa, suất cơm dành cho bệnh nhân đúng hẹn mang tới -- lại là canh cá và cháo bột [7], Tại Tư hết hi vọng, thế nhưng cái bụng đã đói đến mức kêu rột rột, Chu Giác Sơn ngồi ở dưới cửa sổ liếc nhìn cô một cái, cô không có cách nào khác, đành phải cầm thìa lên, múc một muỗng nước canh đưa vào trong miệng.

[7] Cháo bột: nguyên văn là 面糊 (diện hồ), khi t có tra thì nó nói là hỗn hợp bột (có thể là bột mì) pha với nước hoặc có thêm trứng sữa. Nhưng t nghĩ Tại Tư là bệnh nhân nên t tự ý thay đổi thành cháo bột (bột gạo) giống trẻ con tầm 5 - 6 tháng hay ăn.

Trong phòng ngủ cực kỳ an tĩnh, hai người đều đang ăn trưa.

Tại Tư rũ mắt xuống, buồn chán khuấy khuấy bát canh cá trong tay.

"Bao giờ chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này?"

Chu Giác Sơn uống một ngụm sữa đậu nành, "Đợi thêm một tuần. Nếu như Hồ Nhất Đức vẫn không có động tĩnh, vậy thì đợi mưa tạnh, đường khô rồi chúng ta sẽ lên đường rút về quân khu."

Đường quốc lộ lúc tới đã bị phá hỏng, trời mưa xuống, đường đất có thể đi đều bị nước mưa rơi xuống tạo thành nhiều vũng lầy nhỏ, lầy lội không thể tả, xe jeep rất khó di chuyển.

Tại Tư gật đầu, cô cảm thấy cuộc sống gần đây của mình quá mức an nhàn, yên ả, "Anh [8], anh thấy em học một ít tiếng Myanmar có được không?"

[8] Anh ở đây là 哥哥 anh trai.

Chu Giác Sơn hơi dừng trong chớp mắt.

"Dù sao ba em cũng ở Myanmar, tạm thời em cũng không rời đi, học thêm một môn ngoại ngữ bên người lúc nào cũng có thể dùng đến, xa không nói, nhưng tối thiểu có thể để em và Khang tấu giao tiếp bình thường với nhau."

Tại Tư ngẩng đầu nhìn Chu Giác Sơn, cô tự biết chính mình không có thiên phú ngôn ngữ như hẳn, dưới tình huống cô còn bé lại dạy lộn xộn mà hẳn vẫn có thể nói một môn ngoại ngữ lưu loát và đúng tiêu chuẩn như vậy. Thế nhưng chỉ học một chút ngôn ngữ giao tiếp hàng ngày, vậy cũng không phải việc quá khó, đương nhiên viết chữ có thể sẽ khó hơn một chút, cái đó cô có thể không học, hoặc là lên kế hoạch thời gian chậm một chút, học từng bước một.

Chu Giác Sơn để ly sữa đậu nành xuống, ho khan một tiếng.

Hắn gãi tóc, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng có chút không được tự nhiên --- không phải vì Tại Tư nói cô muốn học tiếng Myanmar, mà là cô mở miệng gọi hẳn là "anh trai", quan hệ này tmd có chút không đúng lắm thì phải...

"Em, em muốn học, em dự tính bắt đầu học từ đâu?"

Tại Tư mím môi, nghiêm túc suy nghĩ một chút, "Thì bắt đầu học từ phát âm, hoặc trực tiếp học một ít chữ đơn giản trước, hoặc cũng có thể học một ít từ đơn, nhưng không thể dạy lộn xộn như hồi bé em dạy anh."

Hắn có thể học như thế, nhưng cô thì không thể học như thế được...

Chu Giác Sơn gật đầu, ừ một tiếng, "VẬY NGÀY MAI ANH BẢO THANG VĂN ĐẾN DẠY EM."

"Anh không rảnh sao?"

"Hai ngày này thì anh có thời gian rảnh, nhưng mà qua một thời gian nữa sẽ bận rộn. Thang Văn tốt nghiệp chuyên ngành ngôn ngữ, cậu ta dạy em cũng không có vấn đề gì."

"..."

Tại Tư cúi đầu.

Nhẹ nhàng ồ một tiếng.

Tay cô đang khuấy bát canh cá còn chưa ăn xong, có chút không yên lòng căn môi. Cô rõ ràng là muốn hắn dạy cô, thế mà chỉ trong chớp mắt lại bị đẩy tới trên người Thang Văn.

Chu Giác Sơn phản ứng chậm chạp, liếc nhìn Tại Tư một cái, thấy cô vẫn liên tục dùng thìa khuấy canh cá trong bát, cho là cô đã ăn no rồi không muốn ăn nữa. Hắn đứng dậy, đi tới bên người cô bưng khay lên, Tại Tư vẫn đang suy nghĩ, đột nhiên, nắm lấy tay áo của hắn.

Hai người gần trong gang tấc, tầm mắt đan vào nhau, ai cũng không lên tiếng.

Một lát sau, Tại Tư mới cúi đầu, đỏ mặt, then thùng mở miệng nói.

"Em không thích Thang Văn..."

Chu Giác Sơn tiến lên phía trước một bước, ôm Tại Tư vào trong ngực, hắn cố nén ý cười, gật đầu.

"Ừ, anh biết."

Chu Giác Sơn nghĩ thầm, cũng bởi vì hẳn biết rõ cô không thích Thang Văn, cho nên hẳn mới yên tâm để cho Thang Văn dạy cô.

Hắn cúi đầu nhìn cô, giọng nói có chút ôn nhu, "Nếu như cậu ta đối xử không tốt với em thì nói cho anh biết."

"Vâng."

Tại Tư mỉm cười, dùng sức gật đầu.

"Thế nhưng quá tốt với em cũng không được."

Tại Tư:???

Chu Giác Sơn cẩn thận suy nghĩ, trước tiên lập ra quy củ, "Tốt nhất... không được động tay cũng không được động chân, không được bưng trà không được rót nước, không được dạy em viết chữ cũng không được dạy em cầm bút, khi đi học thì em phải cách cậu ta ít nhất là hai mét, nếu có chỗ nào em không hiểu thì có thể hỏi lại anh."

Tại Tư chớp mắt, hiểu được một chút.

"A..."

[2] Bánh cuốn

[3] Gỏi vân đỏ

[4] Dầu ớt

[5] Dầu hoa tiêu

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Edit: Dương

Hôm sau, trời quang mây tạnh.

Thang Văn thật sự tới.

Hắn đã bỏ cây nạng dùng trong suốt nửa tháng qua, đeo một cặp mắt kính gọng bạc, mặc một cái áo phong cộc tay hơi cũ, đeo cái balo nhỏ màu xanh quân đội, khập khiễng lên tầng.

Tại Tư vén chần lên, đứng dậy đón cậu ta.

"Này này này, cô cũng đừng động, bác sĩ Trần nói vết thương của cô còn chưa khỏi, cần phải tĩnh dưỡng, cô cứ nằm đi." Thang Văn lui về phía sau, cuống quít khoát tay.

Tại Tư nhìn cậu ta, dừng lại.

Thang Văn thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu, mở cái balo nhỏ màu xanh quân đội ra.

Bút, giấy, hăm đều mang đủ. Phòng trúc này vốn là phòng họp nhỏ trong thôn, trên tường có bảng đen, ở bang Shan dùng một loại đá thay thế phấn viết, bên lề đường khắp nơi đều có, đi học muốn viết chữ cũng không cần lo nghĩ.

Nói tới nói lui, việc quan trọng nhất hôm này, là việc này --- Thang Văn đi khắp khiêng, duỗi thẳng cánh tay, lấy một cuộn thước dây mềm (giống loại thước dây dùng trong may đo quần áo) từ trong balo.

50 cm, 100 cm, 150 cm...

Hắn khom lưng quỳ trên mặt đất. Liên tục đo khoảng cách, lấy viên đá vụn từ trong túi áo, tại vị trí cách giường của Tại Tư đúng hai mét thì đánh một dấu chấm tròn rõ ràng.

Sau đó lại từ những góc độ khác nhau, dùng cách thức giống nhau, đánh các dấu chấm, tiếp đó nối liền các dấu chấm tạo thành một hình bầu dục màu trắng bao quanh giường của Tại Tư.

...

Tại Tư không ngừng được cười, cô dùng hai tay che vết thương ở bụng, chỉ sợ vết thương bị rách ra.

"Chu Giác Sơn bảo cậu vẽ?"

Cô cười đến mức nước mắt cũng rơi xuống đất. Không biết người Myanmar có xem <Tây Du Ký> không, cái này đột nhiên khiến cô nhớ lại tập Tôn Ngộ Không ba lần đánh bạch cốt tinh --- Tôn Ngộ Không vẽ một vòng tròn cho Đường Tăng, để phòng ngừa ông ấy bị bạch cốt tinh ăn thịt.

Thang Văn ngồi xồm ở dưới đất, vẽ xong đường cong cuối cùng.

"Không phải. Đoàn trưởng làm sao có thể hạ xuống loại chỉ thị này."

Đoàn trưởng chỉ là giao phó hẳn cách xa Du Tại Tư một chút. Thế nhưng Thang Văn tính qua, chiều rộng của căn phòng này khoảng bốn mét, trừ đi kích thước của cái giường, cho dù chỉ cách xa nửa mét thì hẳn thật sự

cũng chỉ có thể đứng ở dưới cầu thang bộ, trèo lên thang dây dạy học cho Du Tại Tư.

"Hai mét đủ xa chứ..."

Hắn cúi đầu lẩm bẫm.

Sau đó hắn đứng dậy, lại lấy ra từ trong balo nhỏ một quyển ngữ văn mượn của một đứa bé trong thôn, mở đến bài đầu tiên, nói về 33 phụ âm.

Thật ra, tiếng Myanmar là chữ biểu âm [1], tính chất quy luật cũng mạnh, chỉ cần nhớ kỹ nguyên âm, phụ âm và ký hiệu nguyên âm, rất nhanh có thể đọc lưu loát một bài báo hoàn toàn viết bằng chữ Myanmar. Thế nhưng có thể đọc được cũng không có nghĩa là hiểu được, hơn nữa tiếng Myanmar còn phụ thuộc vào ngữ hệ Hán - Tạng [2], số lượng từ ngữ vô cùng to lớn. Thang Văn dạy Tại Tư suốt một ngày, đến lúc hắn rời đi Tại Tư cũng chỉ nhớ được 33 phụ âm và một vài câu nói thường dùng.

[1] Chữ biểu âm (chữ tượng thanh): là hệ thống chữ viết mà trong đó mỗi một ký hiệu (chữ cái) tương ứng với một âm vị (đơn vị âm thanh nhỏ nhất của một ngôn ngữ) hay một âm tiết (âm thanh tạo thành từ một hoặc nhiều âm vị).

[2] Ngữ hệ Hán - Tạng: còn được gọi là Tạng (Tây Tạng) - Miến (Myanmar) hoặc Liên Himalaya, là một ngữ hệ gồm hơn 400 ngôn ngữ được sử dụng tại Đông Á, Nam Á và Đông Nam Á. Hệ này chỉ đứng sau ngữ hệ Ấn - Âu về số lượng người nói bản ngữ.

...

"Min ga lar ma ne khin pa, chào buổi sáng."

"Bạn có khỏe không? Ne kaung yet la."

"Sa pyi pyi la... là... ăn cơm chưa."

Chập tối, thời gian bữa tối, ngoài cửa sổ trắng sáng trên đầu, tiếng ve kêu râm ran, trong phòng tia sáng đều tối lại. Tại Tư mượn một chút ánh trăng khiếm khuyết, vẫn tập trung tinh thần cầm sách ôn tập.

Khang tẩu nhìn Tại Tư, cười cười, giúp cô ấy dời đèn bàn trên bàn sách qua đây.

Thức ăn đặt ở trước mặt Tại Tư, nhưng Tại Tư cũng không hề động đũa. Khang tẩu ngồi ở mép giường, nhìn Tại Tư một lát, "Sa pyi pyi."

(Ăn xong rồi.)

"No "Sa pyi pyi". You "Sa pyi pyi", I didn't "Sa pyi pyi"."

Tại Tư để sách xuống, vẻ mặt thành thật, dùng tiếng Anh đơn giản với vốn tiếng Myanmar sứt sẹo trả lời Khang tẩu. Khang tẩu cười, bà nghe hiểu, bà vỗ vỗ lưng Tại Tư, lấy sách trong tay Tại Tư, đặt cách xa một chút.

"Sa, sa." (Ăn đi.)

Cơm cũng nhanh nguội, Khang tẩu thúc giục Tại Tư nhanh chóng ăn cơm, cô nghe lời gặt đầu, cầm bát đũa ở trên bàn lên, dạo gần đây tài nấu nướng của Khang tẩu có tiến bộ, càng ngày càng hợp khẩu vị của người ngoại quốc là cô.

Dưới tầng, bên kia đường, mấy người đàn ông mặc quân phục lần lượt từ trong phòng họp tầng hai của nhà gạch màu đỏ chậm rãi bước ra.

Cơm của binh lính cũng đã sớm làm xong, để chiêu đãi binh lính bị thương và trong thôn cung cấp cho binh lính hỗ trợ, binh cấp dưỡng đã chuẩn bị mất hai ngày, tối nay làm thịt gà nấu nước cốt dừa [3], mì vớt [4], bánh tráng với cà ri bò [5]. Ở trong thôn này ngày người hơn nửa tháng, các

sĩ quan và binh lính cùng ăn cùng ở, suốt ngày ăn chay, ăn thức ăn nhanh, đổi đi đổi lại, cũng coi là hiếm khi có thể ăn được một bữa ngon.

[3] Thịt gà nấu nước cốt dừa; [5] Bánh tráng với cà ri bò: hình ảnh ở cuối chương.

[4] Mì vớt (捞面): là một loại mì truyền thống đặc sắc của Trung Quốc. Cách làm: cho mì tươi vào nồi nước sôi nấu chín, sau đó phải tùy thời điểm rồi "vớt" (捞) mì vào trong bát (mùa hè có thể vớt mì ra sau đó ngâm vào bát nước lạnh), sau đó trộn với thức ăn kèm là ăn được (có thể cho thêm nước sốt). Một số loại thức ăn kèm với mì vớt là trứng gà xào cà chua, cần tây xào thịt, nộm dưa chuột, v.v... (Hình ảnh ở cuối chương)

Chu Giác Sơn dẫn một nhóm sĩ quan ngồi vào chỗ, hăn vén tay áo lên, từ trong ống trúc lấy ra một đôi đũa, cúi đầu mới vừa ăn được hai miếng.

Bỗng nhiên, hăn đứng dậy, thu dọn khay cơm một chút, bưng lên rồi đi ra khỏi lán trúc.

Phùng liên trưởng và Thang Văn liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt hai người như đang trong mộng.

"Thịt gà bị hỏng?"

"Không có."

"Tiểu tử cậu tmd có phải ăn vụng thịt trong khay của đoàn trưởng không?"

Phùng liên trưởng tát nước bắn trước, Thang Văn cũng không phải quá hồng mềm, hai người đứng lên, mắng chửi lẫn nhau, anh một câu tôi một câu, thiếu chút nữa lao vào đánh nhau.

Cấp dưỡng trưởng ở lán trúc phía sau cũng đang dựa vào bếp lò ăn cơm, trong miệng hắn ta đang ngậm một cái đùi gà, vô cùng nhàn nhã, đột nhiên nhìn thấy Chu Giác Sơn, đùi gà "lạch cạch" một tiếng rơi trên mặt đất.

Chu Giác Sơn lướt qua hắn ta, trực tiếp đi đến bếp lò.

"Nhặt lên rồi đem đi rửa, đừng lãng phí."

"Dạ dạ dạ, không thể lãng phí."

Cấp dưỡng trưởng khom lưng nhặt đùi gà ở trên đất lên, thổi một cái, lại sờ như sờ bảo bối, rửa cũng không rửa, cầm ở trong tay, trực tiếp cắn một miếng to, lại lang thôn hổ yết [6] bới bới cơm.

[6] Lang thôn hổ yết: miêu tả bộ dáng ăn vừa mạnh mẽ vừa gấp gáp.

Chu Giác Sơn cầm một cái cặp lồng, cho cơm và thức ăn của mình bỏ vào trong, lại lấy một cái cặp lồng mới, múc từ trong nồi một ít thức ăn mới.

Người rất nhanh lại rời đi.

Trong miệng cấp dưỡng trưởng toàn là cơm, để cái đùi gà xuống, vươn cổ lén lút nhìn Chu Giác Sơn, xác nhận người nợ là đi lên tầng hai vào phòng mà anh ta ngủ hàng ngày.

Phòng trúc nhỏ bên đường, Khang tẩu làm việc ở sân sau, Tại Tư đang cúi đầu ăn cơm. Bởi vì dưỡng thương nên mỗi ngày Tại Tư đều uống canh cá lóc, mắt thấy canh cá đã thấy đầy, trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua, một thân ảnh cao lớn quen thuộc đang đứng ở cửa.

...

Về sớm hơn mọi ngày.

Tại Tư trầm nghĩ, chậm rãi dời ánh mắt đi xa một chút, tâm tình không hiểu sao có chút cao hứng.

Chu Giác Sơn đi tới, ngồi xuống bên mép giường Tại Tư, hẩn cầm đôi đũa của cô lên, xem cô ăn còn thừa lại những gì.

Tại Tư mỉm cười, có chút đắc ý nhìn Chu Giác Sơn, "Hôm nay em không ăn vụng gì cả."

Không có ớt, cũng không có món sống lạnh [7], cô nghĩ thông suốt rồi, vẫn là dưỡng thương quan trọng nhất, gần đây Hồ Nhất Đức bên kia chậm chậm không có động tĩnh, nói không chừng ngày nào đó Chu Giác Sơn sẽ phải rời khỏi chỗ này, cô muốn nắm chặt thời gian hồi phục vết thương, cũng không thể kéo chân sau của mọi người.

[7] Món sống lạnh (生冷): chỉ thức ăn sống, tức là chưa qua xử lý nấu nướng, Trung y gọi là thức ăn tính hàn. VD: dưa chuột, sushi cá sống...

Hơn nữa bên chỗ ba cô, cô còn chưa liên lạc, cô phải đợi cơ thể hồi phục tốt thì mới có thể tiếp tục đấu trí đấu dũng khí với Chu Giác Sơn, bằng không dựa vào tâm kế của người này, cô cảm thấy mình có đợi thêm ba tháng nữa cũng rất có thể liên lạc không được.

"Có muốn đổi khẩu vị không?"

Đuôi lông mày của Chu Giác Sơn khẽ động, buông đôi đũa trong tay xuống.

Tại Tư len lén nhìn trộm Chu Giác Sơn, không hiểu hẩn đang có ý gì.

Chu Giác Sơn bật cười, nhìn ngoài cửa sổ, từ phía sau lấy ra hai cái cặp lồng, cặp lồng đựng thức ăn mới cho Tại Tư, mở ra, tầng trên cùng là một phần mỳ vớt.

"..."

Tại Tư ngạc nhiên, cúi đầu nhìn, trong lòng ấm áp. Vẫn còn nhớ, khi còn bé cô ở Vân Nam, ba cô thường xuyên làm mì vớt cho cô. Cái này cũng đã trôi qua bao nhiêu năm rồi... "Anh vẫn còn nhớ em thích ăn mì vớt..."

"Thịt gà và cà ri bò, không thích sao?"

Hắn lần lượt mở từng tầng trong cặp lồng.

Tại Tư cười cười, gật đầu, thích, "Nhưng mà em ăn no rồi..."

"Ăn thêm một chút, bình cấp dưỡng làm, rất tốt cho sức khỏe. Canh cá em ăn ngán rồi, thỉnh thoảng cũng có thể thay đổi khẩu vị." Chu Giác Sơn vừa nói, vừa bưng khay cơm của Tại Tư để ra bàn đọc sách.

Thức ăn ngon trước mắt, cơm thềm ăn cũng bùng lên, Tại Tư nhìn thức ăn ngon ở trước mắt, cô cầm đôi đũa lên, do dự một chút, trước tiên gắp một miếng thịt gà nấu nước cốt dừa.

Nước dùng vừa miệng, hương vị nước dừa đậm đà dài lâu.

Cô lại gắp thêm một miếng, nhanh chóng nhai kỹ.

"Ăn ngon không?"

"Ngon hơn canh cá."

"Sau này đổi canh cá sang món này?"

"..." Tại Tư cắn đầu đũa, sắc mặt bỗng nhiên kém một chút. Nói thật, bất kể là đồ ăn ngon bao nhiêu, nếu như ăn liên tục một tuần như ăn canh cá lóc thì món ngon cũng trở nên không ngon.

"Em, em có thể..."

Chu Giác Sơn nhìn hiểu, cười khẽ, gật đầu.

"Được, thay đổi thức ăn, kiên trì hai ngày nữa."

Tại Tư chậm rãi gật đầu, được, lùi một bước trời cao biển rộng, cái này dù sao cũng tốt hơn hai ngày ăn canh cá.

Chu Giác Sơn đi tới trước tủ quần áo, lấy ra thêm một cái thùng xốp không dùng đến, hẵn lấy hết đồ ở chính giữa ra, giữ lại bốn góc, đặt tới bên cạnh Tại Tư, khiến cho cái bàn nhỏ trên giường cô trở nên dài hơn.

Hai người mặt đối mặt ăn cơm, rất an tĩnh, thật ra bình thường hẵn cũng không nói nhiều, chỉ là tính cách của Tại Tư lại càng an tĩnh hơn, cho nên hai người nói chuyện trời đất, thường thường vẫn là hẵn chủ động hơn một chút.

Chu Giác Sơn kẹp một miếng thịt bò vào bánh tráng, "Hôm nay học với Thang Văn được những gì?"

"Min ga lar ma ne khin pa." (Chào buổi sáng.)

"Còn gì nữa không?"

"Ne kaung yet la." (Bạn có khỏe không?)

"Còn nữa không?"

"Sa pyi pyi la." (Ăn cơm chưa?)

"Những thứ khác thì sao?"

Tại Tư dừng lại, suy nghĩ một chút, "Học phát âm và viết chính tả 33 phụ âm, còn những thứ khác thì em không nhớ rõ."

Chu Giác Sơn gật đầu, dạy cô một câu tiếng địa phương, "Ngarsai sainthoet htain."

"Nghĩa là gì?"

"Anh nhớ em."

"..."

Bầu không khí im lặng trong chớp mắt, Tại Tư nháy mắt mấy cái, không hiểu sao, khuôn mặt ửng đỏ, vành tai cũng nóng lên, cô lén lút cúi mặt xuống.

"S ngya s nyya a kyahanyaupya ko lo hk ngyaya par nae?"

Tại Tư ngẩng đầu, giật mình nhìn Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn mạn bất kinh tâm [8] gấp cho cô một miếng thịt gà nấu nước cốt dừa, phiên dịch sang tiếng Trung, "Em có nhớ anh không?"

[8] Mạn bất kinh tâm: chỉ người làm việc tình cờ, không để trong lòng.

"..."

Lời tác giả: tôi không biết nói tiếng Myanmar, đều là tra baidu... có sai thì không nên đánh tôi a ~~

[3] Thịt gà nấu nước cốt dừa

[4] Mì vớt

[5] Bánh trắng với cà ri bò

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Edit: Dương

Chiếc đũa rơi xuống, miếng thịt gà trơn mềm lẳng lẳng nằm ở trong bát.

Chu Giác Sơn cầm lấy chiếc đũa, ánh mắt sâu thẳm không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Tại Tư, ánh mắt của hắn sáng rực, khiến người ta nhìn vào cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Tại Tư thẹn thùng, cô cúi đầu xuống, dùng cái thìa chọc vào miếng thịt gà ở trong bát, mắt nhìn mặt bàn... Chỉ chốc lát sau, gạt đầu.

Lại lắc đầu.

Chu Giác Sơn không đồng ý. Một tay nắm lấy cằm của cô, "Không học được?"

Tại Tư đáp, "Học được."

"Vậy là em không nhớ anh?"

"Cũng không phải..."

Tại Tư thẹn thùng, khẽ rũ mí mắt xuống, khóe miệng ẩn chứa một chút ý cười ngọt ngào. Thành thật mà nói thì cô có nhớ hắn, nhưng mà gần đây không phải lúc nào cũng có ý định nhớ tới --- nhớ tới những điều tốt

những điều xấu mà hắn đối xử với cô, chuyện cũ trong quá khứ, khiến cho cô ngẫu nhiên sẽ tưởng tưởng cũng không nhin được tò mò về tương lai của hắn và cô, hay là giữa cô và hắn liệu có tồn tại cái gọi là tương lai hay không.

Chóp mũi của hai người đối diện nhau, đôi môi gần trong gang tấc, lông mi của cô gái nhỏ vừa đen vừa dày giống như hai cái quạt nhỏ trong ngày hè, nhấp nháy nhấp nháy, ngây thơ, quyến rũ.

Một mảnh an tĩnh dài đi qua.

Yết hầu của Chu Giác Sơn khẽ động, buông cầm của Tại Tư ra, hắn rũ mắt, chậm rãi cúi xuống, phối hợp với độ cao hôn môi của cô, dần dần sát lại đôi môi của cô.

"Ngarsai sainthoet htain."

(Anh nhớ em.)

Thanh âm của người đàn ông trầm thấp từ tính, ôn nhu, phục cổ [1], giống như máy hát của thế kỷ 18.

[1] Phục cổ: khôi phục lại cái cũ, cái đã lỗi thời.

Đèn bàn ở bên cạnh bàn vàng nhạt mờ tối, hắn cởi áo khoác xuống, chậm rãi đem vật ngăn cách giữa hai người lấy ra.

Tại Tư lần đầu tiên không hề trốn tránh.

Cô rũ mí mắt xuống, mắt thấy Chu Giác Sơn từng chút từng chút tiến lại gần... Cô rất căng thẳng, đôi môi giống như hai mảnh lá liễu đang rung động, trái tim đập thành thạch, bên dưới cái bàn, bàn tay nhỏ bé trắng nõn cũng không nhin được mà nắm chặt ra giường.

Cánh môi mềm mại chậm rãi dán sát vào nhau...

"Đoàn trưởng, bộ trưởng bên kia gọi điện thoại tới..."

Hai người trong nháy mắt tách nhau ra, Tại Tư bị che khuất, nằm ở trên giường. Chu Giác Sơn xoay người ngồi quay lại, hai chân hằn dang rộng, cúi đầu, kéo kéo cà vạt trên quần phục.

Phùng liên trưởng tới không đúng lúc.

Trong tay hắn ta đang cầm một một bản fax, nhìn tình huống trong phòng một chút, khiếp sợ lùi về phía sau một bước, "Đoàn trưởng, tôi, tôi vừa thấy cửa không khóa, cho nên tôi sốt ruột liền... nếu không lát nữa tôi sẽ tới?"

Chu Giác Sơn trừng mắt nhìn hắn ta.

"Mau tm nói!"

Khuôn mặt Tại Tư nhanh chóng đỏ bừng, cô giấu mình ở trong chăn, thu nhỏ mình lại.

Phùng liên trưởng khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, bước lên phía trước, run lẩy bẩy cầm bản fax đưa tới, "Đoàn trưởng, bộ trưởng giao phó, nếu như nhóm binh lính bị thương khôi phục không sai biệt lắm, vậy thì chúng ta mau chóng trở lại quân khu, bổ sung trang bị, tiếp nhận nhiệm vụ mới."

Một tuần trước, ngày 5 tháng 11, buổi tối hôm người phụ nữ đang nằm trên giường xảy ra sự cố, tiểu đoàn 249 của quân đội chính phủ Myanmar cùng quân đội bang Nam Shan ở thôn Leng Ngock (*1) và thôn Naung Kyo (*2) cách thủ phủ Taunggyi 20 dặm về phía Bắc đã xảy ra cuộc chạm trán, hai bên giao chiến liên tục khoảng 80 phút.

Tối hôm đó, cả đêm Chu Giác Sơn đều không chợp mắt, lúc đó hắn lập tức nhận được mệnh lệnh đàm phán hòa bình, bộ trưởng đích thân hạ

mệnh lệnh cho hẳn, hẳn chỉ có thể lựa chọn nghe theo, đêm hôm đó hẳn cùng quân đội chính phủ đàm phán suốt mười mấy tiếng đồng hồ, cuối cùng hai bên tuyên bố thông báo tạm thời ngừng bắn.

"Mệnh lệnh có thay đổi?"

Chu Giác Sơn rũ mắt, cố đè xuống ngọn lửa, đem bản fax đang bị ngược cầm qua đây.

Bản fax vốn cũng không có gì hiếm lạ, có hai màu trắng đen, chỉ là một tấm bản đồ khu vực hành chính hợp pháp của địa khu bang Nam Shan thông thường.

Phùng liên trưởng tiến lên một bước, nghiêng đầu nhìn bản fax, lấy ra một cái bút đỏ từ trong túi, dựa vào trí nhớ, vẽ một dấu gạch chéo màu đỏ thật to ở khu vực thôn Leng Ngoock và thôn Naung Kyo.

Đồng tử của Chu Giác Sơn đột nhiên co lại.

Phùng liên trưởng coi như bình tĩnh nói, "Lần xung đột đó, lúc đó quân đội của chúng ta tích cực đáp trả với quân đội chính phủ, không kịp thời tăng cường kiểm soát khu vực này. Người Nam Ngõa [2] ở phía đông thừa dịp này chiếm lĩnh khu vực thôn Leng Ngoock và thôn Naung Kyo, nơi đó có một khu mỏ, thuộc về khu mỏ Pinpet (*3), bộ trưởng đặc biệt nhấn mạnh, ra lệnh cho chúng ta nhất định phải "không từ bất cứ thủ đoạn nào" để lấy lại quyền kiểm soát thực tế khu vực đó."

[2] Người Nam Ngõa: Bang Ngõa cấu thành từ hai địa khu, địa khu phía Bắc tiếp giáp với tỉnh Vân Nam (Trung Quốc), địa khu phía Nam tiếp giáp với Thái Lan. Người Nam Ngõa là người thuộc địa khu phía nam của bang Ngõa.

Ở Myanmar, tài nguyên rừng và tài nguyên khoáng sản thì tương đương với mạch máu kinh tế của một khu vực hành chính. Bên trong bang

Nam Shan có núi non trập trùng, tài nguyên rừng khắp nơi, thế nhưng tài nguyên khoáng sản vẫn đang cấp bách khai phá, hiện nay những khu mỏ đã khai phá có thể sản xuất khoáng sản chất lượng tốt hầu như chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Khu mỏ Pinpet có nhiều quặng sắt và tecneti [3], nghe nói gần đây có người phát hiện ở đây có vàng, nhưng đây cũng chỉ là lời đồn thổi, cũng không có căn cứ chính xác.

[3] Tecneti: là một kim loại màu xám bạc có tính phóng xạ với bề ngoài tương tự như bạch kim. Tuy nhiên, nói chung nó hay thu được dưới dạng bột màu xám.

Chân mày của Chu Giác Sơn nhíu chặt --- lời của bộ trưởng, hẳn nghe hiểu được.

Không từ bất cứ thủ đoạn nào....

Thì tương đương với phải tàn sát cả thôn.

"Tôi biết rồi, anh đi ra ngoài thông báo cho toàn thể binh lính, sáng mai đúng bốn giờ tập trung ở cửa thôn."

"Vâng."

Phùng liên trưởng không dám chậm trễ, dứt khoát đứng nghiêm chào, nhanh chân bước xuống dưới tầng.

Ngoài phòng trúc, vốn là mấy con phố tối đen như mực, theo bước chân của Phùng liên trưởng, một loạt căn phòng nhỏ bình thường lần lượt sáng đèn. Binh lính thu thập hành lý suốt suốt đêm, cẩn thận tỉ mỉ, chờ xuất phát.

Đêm đã khuya, Tại Tư ngó đầu nhìn một chút, cô chui từ trong chăn ra ngoài, nhẹ nhàng kéo góc áo của Chu Giác Sơn.

"Sáng mai đi?"

"Ừ."

"Mệnh lệnh của bộ trưởng bang Nam Shan, anh đều phải thực thi vô điều kiện?"

Cô nghe giọng của Phùng liên trưởng, "Không từ bất cứ thủ đoạn nào"... Nghe có chút dọa người.

Trong khoảng thời gian gặp lại này, trên người Chu Giác Sơn cất giấu rất nhiều bí mật, mặc dù trong miệng hẳn không thừa nhận, nhưng trong lòng Tại Tư đều rõ ràng. Mặc dù ở đây xem như là vùng đất nửa hoang dã, nhưng trong thâm tâm hẳn vẫn tồn tại chính nghĩa, cương chính bất a [4], theo hiểu biết của cô về Myanmar, hai thôn kia nằm ở phụ cận khu mỏ, cư dân thường trú trong thôn cũng đều là thợ mỏ địa phương cùng với người thân bạn bè của họ, "Không từ bất cứ thủ đoạn nào"... phương thức đơn giản nhất chính là ném bom, vậy những người dân vô tội ở đó cũng sẽ mất mạng.

[4] Cương chính bất a: chỉ sự cương trực ngay thẳng, không xu nịnh hòa theo, không thiên vị.

Chu Giác Sơn sẽ vì hoàn thành nhiệm vụ mà tàn sát dân chúng bình thường sao?

Trong lòng Tại Tư căng thẳng, nhớ tới trận nổ bom mình đã trải qua vào hơn một tháng trước. Chiến tranh, là hoàn toàn không có nhân tính.

"Anh [5], anh không thể đem nhiệm vụ này đẩy cho người khác sao?"

[5] Anh: ở đây vẫn là 哥 (anh trai) nhé.

"Cho ai?"

Chu Giác Sơn quay đầu nhìn Tại Tư.

"Cho Lý Bân, Khâu Nghị? Hay là Hồ Nhất Đức?"

Cùng một quân đoàn với hãn, mà lại có năng lực chỉ huy sĩ quan tác chiến nhiệm vụ cấp một như thế này, trước sau kể qua kể lại, cũng chỉ có vài người này. Lý Bân và Khâu Nghị chính là hai con chó dưới quyền bộ trưởng Ngô Tứ Dân, suốt ngày tâng bốc nịnh nọt, bộ trưởng nói cái gì thì chính là cái đó. Về phần Hồ Nhất Đức, nếu là người có chút lương tri cũng sẽ không bằng lòng đem quyền chỉ huy giao cho ông ta để ông ta đại sát tứ phương, ông ta có thể làm ác liệt hơn cả mệnh lệnh của bộ trưởng, đến lúc đó không chỉ có hai thôn kia, phỏng chừng cả khu mỏ cũng không giữ lại được.

Tại Tư trầm mặc, căn môi, cô vừa rồi cũng là nóng lòng, không suy nghĩ rõ ràng.

Nói cho cùng, nhiệm vụ này nhất định phải đổ máu, chuyện giết người... cho dù Chu Giác Sơn buông tha không đi làm nhiệm vụ, đổi lại là một người khác, kết cục đau thương vẫn là như cũ không thể tránh khỏi.

Chu Giác Sơn phiền muộn, không nói gì thêm, hãn thu hồi bản fax, đứng dậy, đứng ở dưới cửa sổ, dọn dẹp tài liệu và văn kiện trên bàn sách cần mang đi.

Tại Tư nhìn hãn, có chút không đành lòng, "Vậy anh có thể mang em đi không..."

Mặc dù cô không biết đánh nhau, nhưng tối thiểu có thể nói chuyện cùng hãn, giúp hãn chia sẻ một chút gánh nặng trong lòng.

"Em không thể đi."

"Vì sao?"

"Em nói xem?" Chu Giác Sơn đưa lưng về phía Tại Tư, động tác tay vội vàng, từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại.

Tại Tư mím môi, trong lòng cô giống như gương sáng, cúi đầu nhìn vết thương trên bụng mình. Vết thương do dao rọc giấy đâm vào, vết thương không dài, nhưng rất sâu. Gần hai ngày cô miễn cưỡng lắm mới có thể xuống giường, thế nhưng một khi đi nhanh hoặc chạy bộ, vẫn là rất tổn sức, tạm thời không ứng phó được.

"Em không quan tâm."

"Nơi đó là chiến trường!"

Chu Giác Sơn đột nhiên nâng cao hai phần âm lượng, trừng mắt nhìn Tại Tư.

Hắn tâm phiền ý loạn, khẽ vuốt tóc, suy nghĩ một chút, bỏ lại đồ vật trong tay, có phần xin lỗi quay về bên cạnh Tại Tư.

Hắn không phải cố ý tức giận với cô.

Bình thường cô có thể bướng bỉnh, có thể tùy hứng, hắn cũng đều theo ý cô, nhưng duy chỉ có chuyện này là không được.

"Anh có thể đi, em thì không thể. Em tốt xấu gì cũng là một phóng viên chiến trường, em hắn là nên biết rõ, ở trên chiến trường, nguy hiểm nhất vĩnh viễn không phải là súng đạn và hỏa lực."

Vi khuẩn, virus, những thứ này có mặt ở khắp mọi nơi không có cách nào đề phòng. Trên người cô có thương tích, vô cùng dễ bị lây bệnh, nhiễm trùng. Huống chi nơi đó còn là tiền tuyến chính thức, người Nam Ngõa đã

khống chế khu vực đó. Quân đội chính phủ còn ở bên cạnh nhìn chăm chăm. Một khi thật sự không có lựa chọn nào khác, xảy ra xung đột chính diện, ba phương giao chiến, hãn căn bản sẽ không có thời gian để ý đến cô.

"Đừng đi với anh, Tại Tư. Ngày mai quay về quân khu chinh đồn trang bị, em và Khang tẩu ở lại nơi đó. Anh đáp ứng với em, anh sẽ nhanh chóng quay trở lại."

Chu Giác Sơn cố gắng dùng giọng điệu ôn nhu nhất của mình, chuyên tâm khuyên nhủ Tại Tư.

Kể từ khi hãn gặp lại cô đến nay, cô đã nhiều lần bị thương, hãn không xứng đáng với cô, hãn càng không muốn lại để cô chịu khổ.

Ở lại quân khu, Khang tẩu sẽ thay hãn chiếu cố tốt cho cô, hơn nữa lần này hãn đã chuẩn bị đầy đủ, hãn thề hãn nhất định sẽ bình an trở về.

Tại Tư nhíu mày, nhẹ nhàng gật đầu. Thật ra cô cũng nhìn ra được, vào giờ phút này, mặc kệ cô có nói gì thì Chu Giác Sơn cũng không nghe lọt tai.

"Được, em không đi với anh."

Cô cũng không muốn để hãn lo lắng hoặc gây thêm phiền toái cho hãn.

Chu Giác Sơn thở phào nhẹ nhõm, hãn đứng dậy, sai bước đến dưới cửa sổ, móc ra hộp thuốc lá từ trong túi quần, nhanh chóng châm một điếu.

Người đàn ông ngậm điếu thuốc trong miệng, hai cánh tay chống lên bàn sách, đưa lưng về phía Tại Tư, không nhúc nhích.

Tại Tư yên lặng đánh giá bóng lưng của hãn, sóng mắt khê động, suy nghĩ trong lòng gợn sóng.

Nhưng mà, cô còn lời chưa nói hết.

Đích thực là cô sẽ không đi cùng hẳn.

Nhưng quang cảnh bên ngoài rất đẹp, cô có thể cũng sẽ không ngoan ngoãn ở lại trong quân khu...

Lời editor:

(*³) Khu mỏ Pinpet: nguyên văn của tác giả là 班毕矿场 (Hán Việt: Ban Tất khoáng tràng), t có search trên baidu thì không có thông tin gì cả, tuy nhiên sau đó t tìm thiếu về các khu mỏ ở bang Shan thì có mỏ Pinpet phù hợp những chi tiết của tác giả nên t tự ý sửa lại.

(*¹) Thôn Leng Ngock: nguyên văn của tác giả là 万凯村 (Hán Việt: Vạn Khải Thôn) và (*²) Thôn Naung Kyo nguyên văn của tác giả là 万岗邦哈村 (Hán Việt: Vạn Cương Bang Cáp thôn). T có search trên baidu 2 thôn mà tác giả viết thì không có thông tin gì cả, sau đó t thấy trên bản đồ khu mỏ Pinpet đúng là có 2 thôn là thôn Leng Ngock và thôn Naung Kyo (2 thôn này cũng ba mặt giáp núi như ở chương sau tác giả có đề cập), nên t tự ý sửa lại.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Edit: Dương

Hôm sau, xung quanh đều yên tĩnh, mặt trời như thường lệ mọc lên ở phía bắc Myanmar, chim chóc còn ngủ say ở đầu cành cây, sắc trời khó khăn lắm mới lộ ra một chút trắng như bụng cá.

Sáng sớm quân đội đã lên đường.

Đến xế trưa thì về đến quân khu bang Nam Shan.

Ở đây vẫn là bộ dáng như cũ. Quân khu rộng lớn như vậy ẩn giấu ở trong khe núi, xung quanh là rừng nguyên sinh xanh tươi vô tận, một con sông dài chảy từ bắc xuống nam chia nội bộ quân khu thành hai phần, tiến có thể công, lui có thể thủ, vị trí địa lý cực kỳ đẹp.

Xe jeep màu lục dừng ở gara. Chu Giác Sơn xuống xe, ra lệnh cho toàn thể binh lính bị thương ở lại quân khu, một nhóm binh lính tinh nhuệ lập tức bổ sung. Sau đó, hăng mang theo vài sĩ quan đi vào thảo luận cùng bộ trưởng Ngô Tứ Dân, cho những người còn lại không đến bốn mươi phút để chỉnh đốn và nghỉ ngơi.

Tại Tư chậm rãi xuống xe, Khang tẩu qua bên đây đỡ cô.

"Không cần đâu."

Vết thương của cô cũng ổn rồi.

Khang tâu giả bộ không vui. Tại Tư vừa nãy nói là tiếng Myanmar, mặc dù phát âm không chuẩn lắm nhưng cẩn thận nghe thì vẫn có thể hiểu được, "Tiểu thư, cô vẫn nên chú ý nhiều một chút. Các bác sĩ cũng phải đi theo Chu trưởng quan đến thôn Leng Ngock và thôn Naung Kyo, vạn nhất quân đội vừa đi mà vết thương của cô lại xảy ra vấn đề thì tôi chỉ có thể tìm cho cô ít thuốc hạ sốt thôi, cũng không có cách nào khác để giúp cô."

Tại Tư mỉm cười, cô biết rõ.

Khang tâu dẫn Tại Tư về nhà, Tại Tư ngồi cũng không được nằm cũng không xong, cô suy nghĩ một chút, đứng dậy mở tủ quần áo, thu thập mấy bộ quần áo cho Chu Giác Sơn để hăn có thể thay đổi.

Chuyến đi Kachin vừa rồi, vốn kế hoạch chỉ là ba ngày, kết quả lại đột nhiên xuất hiện việc ngoài ý muốn, cuối cùng chuyến đi kéo dài gần hai mươi ngày... Trên chiến trường có rất nhiều biến số, ai cũng không nói trước được một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, không biết chuyến đi lần này của Chu Giác Sơn đến lúc nào mới có thể trở về...

Nếu hăn nhất định phải đi thì cô cũng không ngăn được.

Nếu hăn nói gì cũng không chịu mang cô cùng đi thì cô cũng chỉ có thể tự nghĩ biện pháp...

Đang suy nghĩ, Chu Giác Sơn đẩy cửa đi vào.

Người đàn ông tháo bao súng xuống, cởi bộ quần áo cũ trên người, cầm lên một bộ quần áo Tại Tư vừa mới chuẩn bị và một cái khăn lông, thuận tay khoác lên trên vai, xoay người đi vào phòng tắm để thay.

Chu Giác Sơn rất cảnh giác, chỉ có lúc đang ngủ và thay quần áo đi tắm thì hăn mới tháo súng xuống...

Tại Tư liếc nhìn bao súng trên bàn.

Kỳ thật cô có một việc vẫn luôn gặt hái chưa nói --- thời điểm cô bán đi cái máy giám sát lỗ kim kia, cô không chỉ đòi người mua ba trăm nhân dân tệ, cô còn dùng sợi dây chuyền mà mình luôn đeo trên người làm vật thế chấp, muốn đổi với đối phương một cái máy định vị GPS mini [1] đã bị hỏng.

[1] Máy định vị GPS mini: theo t tìm hiểu thì máy này có thể định vị, ghi âm lén và nghe lén. Hình ảnh ở cuối chương.

Đối phương chỉ là một nông dân bình thường, mua máy giám sát là để gửi qua bưu điện cho con trai ở trong thành phố, về phần máy định vị GPS kia, là đồ vật ông ta vô tình nhặt được ở trong điền lý, có thể đổi được một sợi dây chuyền bạc tinh khiết, ông ta rất cao hứng, Tại Tư cũng rất hài lòng, sau khi cô có được máy định vị GPS đó liền sửa chữa một chút, không có vấn đề, đã có thể sử dụng rồi.

Nếu như...

Nếu như cô có thể làm chút gì đó trên bao súng của Chu Giác Sơn... Lắp máy định vị GPS mini, sau đó tự mình lại tìm một cơ hội rời khỏi quân khu, như vậy liệu cô có thể men theo dấu vết của Chu Giác Sơn, len lén đi tới khu vực mỏ Pinpet, thuận lợi cùng anh tụ họp không?

Không được.

Tại Tư rất nhanh bỏ đi cái ý niệm này.

Thứ nhất, Chu Giác Sơn quá quen thuộc với khẩu súng kia, dễ dàng lộ tẩy.

Thứ hai, súng là vũ khí quan trọng bên người, liên quan đến chuyện quan trọng, ngộ nhờ Chu Giác Sơn thực sự vạn bất đắc dĩ đi tới tình cảnh bắt buộc phải sử dụng súng, mà bởi vì cô động tay động chân ảnh hưởng

đến nổ súng hoặc độ chính xác của đường bắn, một khi ngoài ý muốn, vậy Tại Tư cô không gánh nổi hậu quả, có lẽ cô sẽ hối hận cả đời.

Thứ ba, vết thương trên người cô còn chưa hồi phục, pin của máy định vị GPS nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng trong bảy ngày, cô cũng không cho là mình trong vòng bảy ngày có thể bình phục hoàn toàn đồng thời rời khỏi nơi này.

Thứ tư, cũng chính là điểm quan trọng nhất --- trong quân khu các hạng mục giám sát giống như thiên la địa võng, không có người quen trợ giúp, chỉ dựa vào năng lực của một mình cô, cô căn bản không thể chạy thoát.

Rất nhanh, Tại Tư bỏ qua cái ý niệm này.

Cô nâng má, chân mày khẽ nhíu lại, một người ngồi ở dưới cửa sổ, nghiêm túc suy nghĩ những đối sách còn lại.

Chu Giác Sơn rất nhanh liền thay xong quần áo đi ra, hẩn dứt khoát sửa sang lại khuy cài trên ống tay áo, đi tới trước mặt Tại Tư, cầm lấy bao súng trên bàn, tỉ mỉ kiểm tra một phen rồi mới đem bao súng đeo ở ngang hông, mặc áo khoác quân phục.

"Anh đi đây."

"Em tiễn anh."

Cô gái nhỏ vội vã đuổi kịp đến trước mặt, Chu Giác Sơn liếc mắt nhìn cô một cái. Bất đắc dĩ, lắc đầu.

"Đừng, vết thương trên người em còn chưa hồi phục, dưỡng thương cho tốt."

Tại Tư mím môi, tâm tình khó tránh khỏi mất mát, nhưng cô cũng không có thời gian rầu rĩ, dù sao chiến tranh trước mắt, thời gian hẵn có thể phân cho cô xác thật là không nhiều lắm.

"Vậy anh mang cái này theo."

Cô nhìn nhìn gian phòng trống rỗng, suy tư hai giây, cúi đầu, lấy ra quyển nhật ký của mình, đưa tới.

Chu Giác Sơn nở nụ cười, "Thấy vật nhớ người?"

Tại Tư thẹn thùng, nhẹ giọng nói, "Tùy anh, muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ..."

Chu Giác Sơn gật đầu, mở quyển nhật ký ra, rút ra tấm ảnh mình ngồi trên xe tăng, đưa tới trước mặt Tại Tư, "Vậy em giữ lại cái này, nhớ kỹ phải nhớ anh."

Tại Tư mím cười, nhận lấy.

Tiếng quân hào [2] trầm thấp đúng lúc vang lên, cô nhỏ giọng nói với hẵn một câu tạm biệt, ngay lúc sắp chia tay, Chu Giác Sơn đột nhiên cúi đầu, một tay ôm eo của cô, hôn lên môi cô.

[2] Quân hào (军号): hình ảnh ở cuối chương.

Mang cô đi, hẵn không nở.

Không mang cô đi, hẵn cũng không nở...

Nếu như có thể ở cùng một chỗ, ai lại muốn tách ra? Eo của Tại Tư bị Chu Giác Sơn siết chặt, người đàn ông hôn mãnh liệt, đầu lưỡi nóng rực trượt vào trong miệng của cô, dây dưa mơ hồ, tham lam chiếm lấy hơi thở thuộc về cô.

Cánh môi hồng nhuận của cô gái nhỏ bị người hôn lên vừa sưng lại vừa đau, chân của cô mềm nhũn, nhịn không được đẩy hẳn ra, Chu Giác Sơn thoáng chốc rời ra.

"Anh đi đây."

"Vâng."

Giọng nói của cô mang theo chút ghen ngào. Không buông hẳn ra, ghé vào trong ngực hẳn, ngửa đầu nhìn hẳn, há miệng thở hổn hển.

Chu Giác Sơn mỉm cười, cúi mắt nhìn xuống Tại Tư, giơ một tay lên, nhẹ nhàng vén tóc mai rơi tán loạn ở bên tai cô, "Có vấn đề gì có thể bảo Khang tẩu gọi điện thoại cho anh."

"Vâng."

Cô vẫn đang học tiếng Myanmar, trao đổi với Khang tẩu không thành vấn đề. Chuyện của ba cô còn chưa giải quyết, mà cô cùng anh lại đã quen nhau [3], trong khoảng một thời gian tới chắc chắn sẽ không muốn thoát ly quan hệ với hẳn.

[3] Quen nhau: ở đây tương đương với yêu nhau.

Quân hào lại một lần nữa vang lên, thời gian không còn kịp nữa rồi, Chu Giác Sơn buông Tại Tư ra, đẩy cửa phòng, bên ngoài sân, có mấy binh lính cùng đi đã lái xe jeep chuyên dụng của hẳn đến trước cửa chính.

Nhóm binh lính đứng nghiêm chào, Chu Giác Sơn hơi gật đầu, hẳn đi ra ngoài sân, Tại Tư kéo hẳn một lần cuối cùng.

"Em có thể dùng máy tính của anh không?"

Chu Giác Sơn cúi mắt nhìn Tại Tư.

"Em sẽ không rời khỏi anh, em chỉ dùng để giết thời gian thôi."

Cô không cần thiết bị cao cấp gì cả, dựa theo phương pháp giám sát của hãn lần trước thì chỉ cần một cái máy tính xách tay là được. Trong máy vi tính kia cũng không có tư liệu gì, có thể lên mạng, nhưng mà mạng bên trong quân khu đều có quản chế, cô không liên lạc được với mạng ở nước ngoài, cô cũng sẽ không đi đại sứ quán Trung Quốc ở Myanmar để nhờ giúp đỡ, cô sẽ chờ hãn trở về, lần này cô nói là sự thật.

Quân hào lần thứ ba vang lên.

Thời gian vô cùng cấp bách.

Chu Giác Sơn mở cửa xe, lên xe, một chân hãn đã bước vào trong xe, quay đầu lại, "Anh sẽ tin em một lần cuối cùng."

Tại Tư dùng sức gật đầu.

"Thuận buồm xuôi gió."

...

Người đi, toàn bộ quân đội cũng đi.

Căn nhà sau lưng không có chủ nhân, bốn phía lại khôi phục yên tĩnh như ngày trước. Hết thảy đều tốt giống như một tháng trước, không đi Kachin, cũng không có Chu Giác Sơn, trong căn nhà nhỏ chỉ có cô và Khang tẩu, hai mặt nhìn nhau, sống dựa vào nhau.

Hoàn cảnh không đổi, lòng người thay đổi.

Đối mặt với chiến tranh, mỗi người cũng chỉ là một sinh vật tồn tại cực kỳ bé nhỏ.

Bên ngoài quân khu âm thanh của chiến tranh xảy ra mỗi ngày, tiếng bom nổ bên tai không dứt. Tại Tư buồn bã ngồi ở ngưỡng cửa. Trước kia cô từng sợ những thứ này, nhưng trái lại hiện nay cảm thấy có phần quen thuộc, thậm chí dần dần cảm thấy thản nhiên.

Dù sao, ngay cả Chu Giác Sơn cũng gánh vác rất nhiều thân bất do kỷ [4], cô cần gì phải sợ sệt về vấn đề này. Cô chỉ là một hạt bụi trong cuộc nội chiến vài thập niên của Myanmar, bé nhỏ không đáng kể, không đáng nhắc tới, dù cho lao vào chiến tranh như con thiêu thân, cũng chỉ là một mạng liễu chết mà thôi. Còn chân chính cảm thấy sợ hãi khi đối diện với chiến tranh là những người như Chu Giác Sơn, trong tay hãn nắm tính mạng của hàng triệu người, rút dây động rừng, hầu như mỗi lần hãn đưa ra một quyết định, đều sẽ có người vì thế mà bỏ mạng, hãn nói mỗi một câu nói của hãn đều là đang cứu người và giết người.

[4] Thân bất do kỷ: phải làm những việc mà trong thâm tâm mình không mong muốn.

Khang tẩu từ trong nhà đi ra, mở ô che cho Tại Tư.

"Phơi nắng nhiều rồi, vào nhà đi."

Tại Tư gật đầu, vịn vào cánh cửa đứng lên. Cô đi lên tầng hai, nhìn hành lý Chu Giác Sơn lưu lại, khom lưng, từ bên trong lấy ra một cái máy tính xách tay màu kim loại [5].

[5] Màu kim loại (金属色): hình ảnh ở cuối chương.

Không có mật khẩu, bởi vì bên trong thực sự không có gì cả, Khang tẩu không biết máy vi tính là gì, bà ló đầu nhìn một chút, lại cảm thấy không có ý nghĩa, bà thu gọn cái ô lại, đi xuống dưới tầng nấu cơm.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tại Tư.

Có vết xe đổ lần trước, Tại Tư không vội vàng nghỉ ngơi, cô cẩn thận kiểm tra phòng ngủ một lần, xác nhận trong phòng không có máy giám sát, lúc này mới cởi váy xuống, lấy ra một cái một cái hộp đen nhỏ từ trong áo lót.

Cái này chính là máy định vị GPS mini mà cô đã sửa xong.

Chẳng qua trên người cô chỉ là một nửa trong đó, một nửa kia nhỏ hơn bị cô giấu ở trong bì của quyển nhật ký mà cô đưa cho Chu Giác Sơn, còn có một linh kiện nhỏ có tác dụng như một con chip, lúc đang tạm biệt Chu Giác Sơn bị cô dán vào cổ áo phía sau của hắn.

Máy vi tính kết nối mạng lưới, Tại Tư mở cái hộp đen nhỏ ra, cắm đầu có cổng USB vào ổ cắm của máy tính.

Mặt sau của quyển nhật ký trong tay Chu Giác Sơn lóe ra tia sáng.

Máy vi tính biểu thị: Xác định vị trí thành công.

Tại Tư khẽ hừ một tiếng, vén chăn lên, an nhàn nằm ở trên giường.

"Không mang người ta đi?"

Vậy thì mỗi ngày cô đều nghe lén hắn nói chuyện.

[1] Máy định vị GPS mini

[2] Quân hào

[5] Màu kim loại

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Edit: Dương

...

"Có liên quan đến động cơ của người Nam Ngõa chiếm giữ khu vực thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngoock, mọi người thấy thế nào?"

"..."

Đoàn trưởng, người Nam Ngõa không phải là muốn tiền sao, cho bọn họ là được."

"Đoàn trưởng, vấn đề lãnh thổ tuyệt đối không thể có nửa điểm nhượng bộ!"

"Đoàn trưởng, không bằng hi sinh một chút lợi ích của người dân địa phương? Để bọn họ tặng lương thực trong vài năm cho Nam Ngõa."

"Lương thực? Bang Shan không thiếu. Nhưng cái này tmd căn bản không phải là vấn đề lương thực!"

...

Chạng vạng, mặt trời ngả về phía tây, Tại Tư nằm ở trên giường, cô từ từ nhắm mắt lại, âm thanh trong máy nghe lén không ngừng truyền đến tai cô.

Suốt hai ngày trôi qua.

Những gì cô nghe được mỗi ngày đều là nội dung cuộc họp.

Mặc dù Chu Giác Sơn mang binh chạy tới tiền tuyến, nhưng đường quốc lộ đi đến thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngoock bị người Nam Ngõa làm đứt đoạn, gấp rút đi cả ngày cả đêm, mới ra khỏi khu vực chôn địa lôi. Vị trí hai thôn kia hẻo lánh, tọa lạc ở bên trong khe núi, ba mặt núi vây quanh, chỉ có một đường quốc lộ duy nhất có thể đi vào, quân đội bang Nam Shan bất đắc dĩ phải phái công binh [1] đi gỡ địa lôi, nhưng công việc tiến triển đặc biệt chậm chạp, hai ngày rồi còn không có kết quả.

[1] Công binh: là binh chủng trong quân đội, có chức năng bảo đảm các công trình trong tác chiến, xây dựng các công trình quốc phòng và đảm bảo cầu đường cho bộ đội vận động tác chiến, đồng thời có thể trực tiếp chiến đấu bằng vũ khí.

Hôm nay, người Nam Ngõa lại lấy thôn dân khu vực thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngoock làm con tin, uy hiếp quân đội bang Nam Shan lùi về phía sau năm kilomet, Chu Giác Sơn lo lắng đến an toàn của thôn dân địa phương, tạm thời đáp ứng yêu cầu này.

Trận chiến này, là nhất định phải đánh.

- -- Thế nhưng phải làm thế nào để giảm thiểu thương vong của thôn dân đến mức thấp nhất.

Đây mới là vấn đề Chu Giác Sơn cần phải suy tính.

Mấy ngày nay, lúc ở một mình hẳn đều vắt óc suy nghĩ, hoàn cảnh xung quanh yên lặng, thậm chí Tại Tư có thể nghe thấy rõ ràng tiếng ngón tay hần gõ lên bàn và âm thanh lật từng trang giấy. Mỗi một lần mở cuộc họp, tình cảnh lại sẽ trở nên vô cùng huyền não hỗn loạn, mười mấy tên sĩ quan gào thét rít gầm bằng tiếng địa phương Myanmar thao [2] đủ các loại,

theo lý tranh luận, trong trận chiến mắng chửi nhau của một đám đàn ông, những câu mất tình cảm mất thể diện [3] cũng đều nói ra, đình tai nhức óc.

[2] Thao (操) = Fuck.

[3] Những câu mất tình cảm mất thể diện: chỉ những câu nói tục nói bậy.

Mắt thấy trận chiến mắng chửi càng ngày càng nghiêm trọng...

Chu Giác Sơn không nhẫn nại, trực tiếp ném cái bút máy ra xa.

"Dừng họp, tạm nghỉ ngơi mười lăm phút."

Hai bên lều vải có rèm che ánh sáng dày dặn, được chậm rãi kéo lên, sĩ quan tham dự cuộc họp liên tiếp rời khỏi chỗ ngồi, cảnh vệ viên [4] từ bên ngoài lều đi vào lấy nước cho Chu Giác Sơn, hăn khoát khoát tay, móc từ trong túi ra một bao thuốc lá và một cái bật lửa, rút ra một điếu thuốc lá thơm [5], châm lửa.

[4] Cảnh vệ viên: lính canh gác.

[5] Thuốc lá thơm: khác với những loại thuốc truyền thống, nó không có mùi hắc, hay khét cũng không quá khó chịu. Khói của loại thuốc lá thơm này cũng có nhiều mùi hương rất dễ chịu cho khách hàng lựa chọn.

Ánh nắng vàng nhạt từ từ rút đi, thay vào đó nhuộm trên bầu trời là ánh sáng màu xanh thẫm cô độc, ánh trắng nguyên thủy chiếu rọi, làm nổi bật mấy cây khô cổ xưa ngoài cửa sổ, gió mát lay động ngọn lửa trong tay hăn, ánh đỏ lập lòe, khuấy động buổi tối vốn không yên tĩnh.

...

Bên kia, Khang tẩu lên tầng, gọi Tại Tư xuống dưới tầng ăn cơm.

Tại Tư tháo tai nghe ra.

Ừ một tiếng.

Cô quay đầu lại nhìn màn hình máy tính tối đen, đáng tiếc, chính bản thân mình cũng không giúp được gì.

Hai ngày đã đi qua, vết thương của cô cũng đã khôi phục tương đối, đi bộ cũng không có gì đáng ngại, bước chân xuống dưới tầng cũng rất nhanh.

Tầng một, trong phòng ăn nhỏ của phòng trú tạo nhã, Khang tẩu đi lại vội vàng, tối nay bà làm một bàn thức ăn ngon.

Trong nhà có khách tới, lần đầu tiên Tại Tư nhìn thấy, là một phụ nữ trẻ tuổi.

Nhìn dáng dấp...

Mi thanh mục tú [6], dáng người lả lướt, thân hình nho nhỏ, hai bên gò má thoa mặt hoàng [7], nửa người dưới bọc một cái đặc mẫn đã giặt đến bạc màu, bụng dưới hơi nhô ra.

[6] Mi thanh mục tú: lông mày dài nhỏ, mắt đẹp, chỉ diện mạo.

[7] Mặt hoàng: là bột gỗ thơm có rất nhiều ở Myanmar. Là từ vỏ cây Tháp Nạp Ca (cây Thanakha) mài thành, có thể làm đẹp và có công hiệu dưỡng nhan. (Theo chú thích của tác giả)

Đối phương mất tự nhiên đứng ở trong góc, hai tay nắm chặt.

Khang tẩu nhiệt tình giới thiệu cho Tại Tư, "Tiểu thư, đây là A Trân, cô ấy là vợ của A Chính, cô ấy mang thai, mới ở quê qua đây. Dựa theo quy củ ở nơi này của chúng ta, cô ấy phải tới gặp mặt cô một lần, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, quen biết một chút."

Tại Tư hơi gật đầu.

Giơ tay lên, khách khí mời người phụ nữ tên là A Trân đó ngồi xuống.

A Trân lộn xộn chạy đến, hai tay cô ấy ôm bụng, khẩn trương ngồi xuống đối diện Tại Tư.

Tại Tư mím môi, híp mắt đánh giá A Trân trước mắt.

Nói là phụ nữ, thật ra thì cũng không chính xác.

Vóc người cô bé này gầy đến mức da bọc xương, gò má lại vẫn trang điểm phúng phính nhiều thịt như trẻ con, cảm giác ngũ quan non nớt vẫn chưa hoàn toàn nảy nở...

Cô bé có thể bao lớn? Mười sáu? Mười bảy?

Nếu như cô nhớ không nhầm, A Chính trong miệng Khang tẩu chính là lái xe của Chu Giác Sơn, cô nhớ kỹ hai ngày trước Khang tẩu còn nói với cô là A Chính và vợ đã kết hôn được 5 năm, cho dù là uống thuốc, tiêm thuốc, vẫn luôn không sinh được con...

Vậy A Trân trước mặt này là ai? Cô ấy là vợ của A Chính đã kết hôn được 5 năm? Hay là A Chính ở bên ngoài vụng trộm cưới vợ mới?

Tại Tư mím môi, cau mày.

Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết, khả năng thứ hai chiếm phần lớn...

Khang tẩu đung đung cô, đưa mắt ra hiệu. Bà ấy đứng ở một bên, khom lưng, gắp món ăn thả vào bát cho cô.

Tại Tư sáng tỏ, lúng túng mím cười, bắt chuyện với A Trân đang ngồi ở đối diện ăn cơm, "Ăn đi, đừng khách khí."

Cô biết rõ cô bé này và A Chính cũng không có làm gì sai. Chỉ là Tại Tư cô rối cuộc không phải là người Myanmar, không tiếp thu nổi tư tưởng một chồng nhiều vợ ở nơi này.

A Trân gật đầu.

Cầm đôi đũa lên, lại nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

Tại Tư buồn bã nhìn bụng của cô ấy, dần dần, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có chút tự trách mình. Nói cho cùng cô ấy cũng là một người đáng thương... Mới bao lớn, đặt ở Trung Quốc, tầm này là cái tuổi không buồn không lo đang phải chuẩn bị thi tốt nghiệp THPT, mà thực tế thì sao, cô ấy đã là vợ bé của một người đàn ông gần ba mươi tuổi, trong bụng còn có em bé, cũng không có người có thể chăm sóc cô ấy, chồng thì cả ngày lao ra tiền tuyến, tương lai không biết ra sao.

Trong phòng ăn an tĩnh một hồi.

Tại Tư cau mày, chần chừ, gắp một miếng thịt cho cô ấy, chủ động hỏi, "A Trân, em là người ở đâu?"

"Tiểu thư, quê em ở ngay phía sau khu mỏ Pinpet." A Trân vội vàng để đũa xuống, trả lời đâu ra đấy. Đường quốc lộ ở nơi đó gần đây bị phá hủy, thiếu điện thiếu nước, sinh hoạt cũng khó khăn, bởi vì phải dưỡng thai, cho nên A Chính mới đưa cô ấy tới trong quân khu.

Tại Tư gật đầu, như có điều suy nghĩ, "Một bên là quân đội chính phủ, một bên là người Nam Ngõa, cuộc sống hàng ngày của các em trôi qua thật sự không tốt..."

Tại Tư vừa mới học tiếng Myanmar được vài ngày, cô nói hơi vấp, dùng từ cũng đơn giản mà lại ngắn gọn, nhưng cũng may A Trân tuổi còn nhỏ, phản ứng nhanh, miễn cưỡng có thể nghe hiểu. "Em, chỗ bọn em thật ra cũng không tồi... Quân đội chính phủ và người Nam Ngõa là chạy đến

tìm vàng, quê em nơi đó rất nghèo, không có vàng, ngay cả đại thụ cũng không có mấy cây, tự nhiên cũng không có ai muốn quản bọn em ở nơi nào."

Nghèo khổ cũng có cái tốt của nghèo khổ, nội tâm của A Trân vẫn là một người lạc quan, dù sao cô ấy cũng mong muốn nghĩ như vậy.

Tại Tư nở nụ cười, không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì tính thẳng thắn của A Trân. Cho tới nay, Myanmar mặc dù nền kinh tế khó khăn, nhưng trên phương diện tư tưởng và tín ngưỡng cũng là một quốc gia rất giàu có, cô từ đầu chí cuối rất tán thưởng sự giản dị, đơn thuần cùng thẳng thắn của con người nơi đây...

"Vậy mỏ Pinpet kia thật sự có vàng?" Tại Tư để đũa xuống, rót nước cho A Trân. A Trân bới một nắm cơm, lắc đầu, "Không có, là vì thị trưởng [8] muốn tăng nhanh khai thác nên mới nói liều như thế, chỗ bọn em chim còn không thêm i*, chỉ có quặng sắt và mǎ [9] đáng tiền, còn lại không có thứ gì tốt."

[8] Thị trưởng: là một chức danh hiện đại được dùng tại nhiều quốc gia để chỉ viên chức cao cấp nhất trong một chính quyền đô thị tự quản, thành phố hoặc thị xã/thị trấn.

[9] Mǎ (鎊): ở đây chính là tecneti (đã chú thích ở chương 21), nhưng t nghĩ do A Trân sẽ không biết tên gọi theo nguyên tố hóa học nên t để là "mǎ".

Có liên quan đến việc khai thác quặng sắt, ở bang Nam Shan vẫn có tiêu chuẩn rõ ràng, mỗi ngày đào sâu bao nhiêu mét, có thể khai thác đến khu vực nào, đều được viết rõ ràng trên giấy trắng mực đen.

Mà ở khu mỏ Pinpet nơi đó, chức vị thị trưởng là hai năm tuyển chọn lại một lần, hơn nữa tiền lương của thị trưởng cùng thành quả sản lượng khai thác khu mỏ có tỷ lệ trực tiếp với nhau, khai thác được nhiều có thể

kiếm nhiều tiền, ai lại không muốn trong nhiệm kỳ của mình chiếm thêm được một chút?

Huống chi phụ cận khu mỏ đều có quân đội canh giữ phụ trách công việc vận chuyển, thị trường cũng không thể lén lút mang quặng đi bán. Thị trường mới cân nhắc một hồi, liền bịa ra trong khu mỏ Pinpet có vàng, hấp dẫn quân đội bang Nam Shan ở nơi đó hạ lệnh gia tăng khai thác, tốc độ vừa tăng lên, vậy thì trong một năm tới ông ta có thể kiếm được kha khá rồi?

Đương nhiên, tốc độ gia tăng, tai hại cũng rất nhanh ập đến.

"Tiểu thư, A Chính bảo em đến quân khu dưỡng thai, một mặt là bởi vì hiện nay phải đánh trận, một cái nữa cũng là vì suy tính kế hoạch lâu dài sau này. Mỏ ở chỗ bọn em đào quá nhanh, giếng mỏ không chắc chắn, năm nay sụp xuống đã chết rất nhiều người, trong thị trấn còn không bồi thường tiền, núi cũng sắp đào khô rồi."

Một khu vực dựa vào khu mỏ để kiếm cơm, nếu khu mỏ không còn nữa, vậy thì mọi người ở đó còn có thể sống thế nào? Mặc dù nhà A Trân không gần mỏ Pinpet, nhưng anh em của cô ấy đều đang làm việc ở trong khu mỏ, mấy năm nay, các anh em đều đúng hạn gửi tiền về nhà, cô ấy lại dùng số tiền nhiệm xi than đó lên trấn trên đổi bánh phở, lúc này mới có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Tại Tư kinh hãi, cô nhớ kỹ, khi mới làm phóng viên thì từng nghe nói qua, tài nguyên khoáng sản ở Myanmar được khống chế rất nghiêm ngặt, khu mỏ Pinpet cũng coi như là khu mỏ có chất lượng cao ở trong bang Nam Shan, không nghĩ tới quan chức địa phương này lại dám đem tài nguyên của toàn bộ mọi người và tính mạng của dân chúng ra làm trò đùa...

Cô liền vội vàng hỏi, "Vậy mọi người không báo cáo hành động của thị trường với quân đội sao?"

A Trân để bát cơm xuống, trong miệng ngậm chiếc đũa, "Không có, bọn em không dám nói... Thị trường uy hiếp mọi người, nếu như ai dám đem việc này truyền ra thì năm sau sẽ thu hồi ruộng của người đó. Tiểu thư, ít ngày trước, có một giếng mỏ nhỏ mới đào bị sụp xuống, anh trai và em trai em đều bị chôn ở bên trong, anh trai em chết rồi, em trai em thì tàn tật, em đến sinh sống trong quân khu thì quân đội sẽ cho em một khoản trợ cấp sinh con, nếu không thì em cũng không muốn tới, nhưng em phải dùng số tiền này để chăm sóc em trai em..."

Tại Tư ngơ ngẩn.

Cô suy tư hồi lâu, nửa ngày, dời ánh mắt đi, lòng bàn tay nắm chặt thành quả đấm, ánh mắt gắt gao nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lòng đồng tình, ở chỗ này không đáng giá một đồng.

Những người giống như A Trân, ở Myanmar nhiều không kể xiết, các cô ấy tứ cố vô thân [10], suốt ngày phải chịu áp bức, chèn ép... Cho dù cô giúp được một A Trân... chẳng lẽ lại có thể giúp được hàng nghìn hàng vạn A Trân khác hay sao?

[10] Tứ cố vô thân: cô độc một mình, không có người thân thích.

Khang tẩu đứng ở một bên, nhìn thấu cảm xúc trong lòng Tại Tư, bà vỗ vỗ nhẹ vào mu bàn tay cô ấy và nhắc nhở cô ấy.

"Tiểu thư, cô mệt mỏi rồi, cơ thể cô còn chưa khỏe hẳn, nghỉ ngơi sớm một chút."

Tại Tư gật đầu, hít sâu một hơi, cô không thoải mái, trong lòng khó chịu đến phát hoảng, cô dặn dò A Trân thường xuyên đến đây ăn cơm, tự mình lên tầng, vô lực nhắm mắt, nằm ở trên giường bằng phẳng êm ái.

Màn hình máy tính trên tầng biến động một chút.

Tại Tư không đeo tai nghe.

Cô đưa lưng về phía máy vi tính, lẳng lặng nằm yên, không hề nhận ra biến hóa của tín hiệu.

Một chỗ khác, cuộc họp lại lần nữa bắt đầu.

Chu Giác Sơn đứng ở chỗ cao nhất trong lều vải, hắt ném điều thuốc xuống đất, giẫm lên, dùng giày quân dụng dập tắt điều thuốc.

Phùng liên trưởng đột nhiên vội vàng chạy vào, "Đoàn trưởng, tôi vừa mới dò xét phía sau núi một vòng, nghe thôn dân phụ cận nói, giếng mỏ Pinpet bên kia chỉ còn vài mét nữa là có thể thông đến thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngock."

Chu Giác Sơn không tỏ rõ ý kiến.

"Cho nên?"

"Chúng ta có thể đi qua bên đó bằng đường hầm ở dưới giếng mỏ! Chọn ngày không bằng gặp ngày, liền đêm nay, thừa dịp người Nam Ngõa không chú ý, chúng ta đi đường vòng phía sau núi, đánh cho bọn họ trở tay không kịp."

Nếu như có thể đi đường vòng phía sau núi... Vậy thì không cần sợ địa lôi, cũng không cần gỡ địa lôi. Đường hầm dưới giếng mỏ còn có thể dùng để sơ tán thôn dân, một công đôi việc, cứ sao mà không làm.

Những sĩ quan còn lại nghe thấy những lời này thì ánh mắt đều sáng lên, mọi người nhìn nhau, liên tiếp gật đầu.

"Đoàn trưởng, Phùng liên trưởng nói có đạo lý."

"Không sai. Tôi cảm thấy có thể thực hiện."

"Đúng đúng đúng, vạn vô nhất thất [11]."

[11] Vạn vô nhất thất: ý chỉ đặc biệt có năm chắc, tuyệt đối sẽ không làm ra lỗi sai.

Một người hai người rồi cả nhóm người đều đứng lên.

Bỗng nhiên, có một thanh âm khác thường đúng lúc này vang lên, "Trừ phi giếng mỏ sụp xuống, nếu không thì không thể nào gặp sự cố."

Phùng liên trường ngậm gắt một tiếng, "Cút, có biết nói chuyện không? Giếng mỏ của chúng ta đều là khai thác dựa theo tiêu chuẩn quốc tế, động đất còn không sợ, làm sao có thể sụp xuống?"

...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Edit: Dương

Một tiếng sau.

Mọi người đem phương án tỉ mỉ đã thảo luận xong báo lên quân khu, rất nhanh, lấy được sự đồng ý của lãnh đạo cấp trên.

Mệnh lệnh hành động của quân bộ ngay lập tức truyền xuống, Phùng liên trưởng điều động một liên đội, thu dọn hành lý, chuẩn bị từ chỗ miệng giếng mở xa nhất ở sau núi vu hồi [1] tiến vào trong núi.

[1] Vu hồi: là thủ đoạn tác chiến được thực hiện bằng cách cơ động lực lượng vào bên sườn hoặc sau lưng đối phương.

Chu Giác Sơn đứng ở đỉnh núi cách đó không xa, từ trên cao nhìn xuống, xung quanh cỏ dại mọc thành từng bụi, trên tay hắn đang cầm một cái ống nhòm, ngắm nhìn thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngock trong khe núi.

"Ông xác định đường hầm dưới giếng mở kia có thể chịu được nhiều người đi qua như vậy?"

Hắn đưa lưng về phía ánh sáng mặt trời, hơi nghiêng mặt sang bên cạnh, liếc nhìn người đàn ông ở phía sau.

Thị trưởng đương nhiệm vừa mới được quân đội đón tới.

Thị trưởng như ngồi trên đống lửa, hồi tưởng lại, hai ngày trước có mấy thợ mỏ chết ở trong giếng mỏ kia, ông ta còn chưa kịp xử lý thi thể. Ông ta khăn trương, đầu đầy mồ hôi, móc ra từ trong túi một cái khăn tay, bàn tay run rẩy, lau đi lau lại.

"Có, có thể, Chu đoàn trưởng, giếng mỏ của chúng tôi... cho tới bây giờ chưa từng xảy ra chuyện sụp xuống..."

Chu Giác Sơn gật đầu, đi xuống dưới chân núi.

Cảnh vệ viên vội vã đuổi theo.

"Đoàn trưởng, lái xe sao?"

"Không cần, cậu liên hệ với Phùng Lực, nói với anh ta điều quân đội chủ lực qua đây, hành động theo kế hoạch lúc trước của anh ta, tôi cũng sẽ dẫn đội ngũ chi viện, theo sau đi tới."

Người Nam Ngõa đã khống chế thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngock quá lâu, cấp trên đang thúc giục, yêu cầu bọn họ nhất định phải trong ngày hôm nay lấy lại thôn Leng Ngock và thôn Naung Kyo.

Tại Tư vừa đeo tai nghe lên, liền nghe thấy tin tức Chu Giác Sơn nói hẳn muốn dẫn binh đi tới nơi đó.

Cô mím môi, khẽ nhíu mày một chút, buồn bực, cô vừa mới ngủ lim dim có một tiếng, sao Chu Giác Sơn đã tìm ra đối sách giải quyết người Nam Ngõa rồi?

Chu Giác Sơn đang đi xuống núi, tiếng gió thổi trong tai nghe rất lớn.

Tại Tư hoài nghi, rời giường, gõ gõ bàn phím máy tính.

Hình ảnh biểu thị, mục tiêu đang di chuyển đến phía sau núi khu mỏ Pinpet. Ngoài cửa sổ, bầu trời hơi tối, Tại Tư không mở đèn, cô lẳng lẳng

đợi trong chốc lát, mắt thấy Chu Giác Sơn ngày càng đến gần lối vào khu mỏ, Tại Tư cắn môi, khẽ lẩm bẩm...

"Sẽ không trùng hợp như vậy chứ..."

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Cô gọi Khang tâu một tiếng, nói với bà ấy cô muốn gọi điện thoại cho Chu Giác Sơn.

Khang tâu đáp ứng, giúp cô gọi điện, đưa điện thoại qua, bên trong điện thoại vang lên hai tiếng tút tút liền có người nghe máy.

"Alo?"

"Anh muốn đi đâu?" Tại Tư vội vã hỏi Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn khẽ nhíu mày, vô cùng kinh ngạc khi Tại Tư đột nhiên gọi điện thoại qua đây làm sao lại hỏi hẩn loại vấn đề này, "Hành động quân sự, em biết càng ít càng tốt. Anh không có thời gian, nhiệm vụ lập tức bắt đầu, phụ cận khu mỏ không thể dùng điện thoại di động."

Tại Tư sốt ruột, theo bản năng kêu lên hai câu tiếng Trung, Chu Giác Sơn cúp máy trước cô một bước.

Thông thường bên trong giếng mỏ thông gió không tốt, nồng độ khí gas khá cao, ví dụ như thiết bị điện không có chức năng phòng chống cháy nổ như điện thoại di động, một khi nồng độ khí gas tăng cao, có thể nảy sinh tĩnh điện hoặc cũng có thể nảy sinh tia lửa điện, từ đó tạo thành vụ nổ khí gas [2], hậu quả khó lường. Hơn nữa bên trong khu mỏ cũng không có tín hiệu điện thoại di động, cho dù hẩn có mang theo điện thoại di động thì cô cũng không gọi được.

[2] Nổ khí gas: ở đây là nổ khí gas xảy ra ở trong các hầm mỏ, khí gas ở đây là CH₄ (metan).

Đội ngũ mấy trăm người chờ xuất phát, Chu Giác Sơn xuống xe, tắt điện thoại di động, ném vào trên ghế sau trong xe.

Tại Tư kinh hãi, cô vội vã đeo tai nghe lên, gắt gao nhìn chăm chăm hình ảnh trên máy vi tính...

Có mấy người thợ mỏ địa phương chạy tới chỗ Chu Giác Sơn, "Trưởng quan, dưới giếng mỏ có nguy hiểm, để ngửa vạn nhất, ngài vẫn là đổi sang một đôi ủng mỏ có mũi cứng, đeo đèn mỏ [3] lên, đội mũ mỏ [4] và mang theo máy tự sinh khí oxy [5] nữa."

[3] Đèn mỏ, [4] Mũ mỏ: hình ảnh ở cuối chương.

[5] Máy tự sinh khí oxy: là máy bảo vệ hô hấp được cung ứng cho mỗi người thợ mỏ, thể tích nhỏ (thông thường là 27.7cm*17.7cm*9.6cm), dễ dàng mang theo.

Chu Giác Sơn nhận lấy đôi ủng mỏ, đèn mỏ và mũ mỏ, động tác của hắn nhanh chóng dứt khoát, nhưng duy chỉ có máy tự sinh khí oxy là hắn không nhận.

"Tôi là đi cứu người, chứ không phải làm gánh nặng cho người khác, anh đem mấy trang bị còn thừa này đưa cho mấy người lính công binh trước mặt."

Thiết bị khu mỏ có thể cung cấp là không nhiều, trên chiến trường, hắn chỉ là một binh lính bình thường, loại trang bị cứu viện như thế này thì tự nhiên nên dành cho người có khả năng cần dùng đến nhất.

Ai mà không sợ chết, hắn tmd cũng sợ, nhưng sợ chết thì làm lính làm gì.

Tại Tư mở to miệng, hoảng sợ tháo tai nghe xuống, ngón tay cô đều đang run rẩy...

Hai giây sau, cô đột nhiên rút USB ra, không quan tâm đến vết thương, chạy như bay xuống dưới tầng.

Khang tẩu kinh ngạc, theo cô chạy xuống, nhưng bà hơi béo, cơ thể nặng nề, căn bản không thể đuổi kịp cô. Tại một giao lộ [6] cách đó hơn mười mét, may mà lính tuần tra trong quân khu kịp thời chạy đến, móc súng ra, kịp thời ngăn cản cô.

[6] Giao lộ: chỗ cắt nhau của các đường giao thông trên bộ.

"Tiểu thư, nơi này là quân khu trọng địa, không có mệnh lệnh của Chu đoàn trưởng thì cô không có quyền rời khỏi nơi này."

Mười mấy khẩu súng M9A1 chĩa thẳng vào cô, Tại Tư chỉ có thể lui về phía sau, cô nhìn Khang tẩu ở sau lưng, ánh mắt trống rỗng, hốc mắt đỏ hoe.

Làm sao bây giờ...

Cô có thể làm gì...

Khang tẩu tiến lên một bước, kéo tay cô, "Tiểu thư..."

Tại Tư nước mắt lưng tròng, cô vội vã đưa tay nắm lấy tay áo của Khang tẩu, nắm thật chặt, "Khang tẩu, dì giúp tôi một chút, tôi phải rời khỏi chỗ này..."

"Cô muốn đi đâu?!!"

Tại Tư nhìn lính tuần tra trước mắt, cô không tin tưởng bọn họ lắm, cô kéo Khang tẩu đi xa một chút, "Chu Giác Sơn gặp nguy hiểm, anh ấy muốn đi xuống giếng mỏ, A Trân nói anh trai cô ấy chết ở chỗ đó, chỗ đó không an toàn, tôi không thể để anh ấy mạo hiểm, chỗ đó sẽ xảy ra chuyện!"

Quặng sắt có khả năng sẽ sụp xuống, quân đội sẽ bị chôn vùi ở bên trong... Cô không cứu được nhiều người như vậy, cô cũng không có khả năng lớn như vậy, cô càng không có quyền can thiệp vào hành động quân sự của bang Nam Shan, cô chỉ muốn anh đi ra, cô chỉ muốn một người Chu Giác Sơn còn sống là đủ rồi.

Khang tẩu cũng không có quyền lợi này, nhưng nhìn dáng vẻ Tại Tư gấp như vậy không giống là đang nói dối, bà đành phải đưa Tại Tư đi tìm Thang Văn vẫn đang dưỡng thương.

Thang Văn đang ngồi ở phòng khách trong nhà xem tin tức quân sự buổi chiều, hẳn nghe xong đề nghị của Khang tẩu và Tại Tư, đứng dậy, lập tức dùng lời lẽ nghiêm khắc để từ chối.

"Khang tẩu, chớ tin lời của cô ta, cô ta đang đùa giỡn."

"Tôi không có!!"

"Lần trước đoàn trưởng đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, cô lừa gạt tôi nói thời gian đoàn trưởng trở về, sau đó liền lập tức trù tính kế hoạch chạy trốn. Lần này đoàn trưởng lại ra ngoài thi hành làm nhiệm vụ, cô nói giỡn mở không chắc chắn, được, tôi tạm thời không thảo luận với cô tin tức này có đáng tin hay không, nhưng tôi đi đứng bất tiện, Khang tẩu lại lớn tuổi rồi, một khi chúng tôi dẫn cô ra ngoài, nếu như cô lại muốn chạy trốn thì sao? Ai có thể ngăn cản cô? Cô đã từng nghe qua câu chuyện [7] chứ? Cô làm sao có thể khiến chúng tôi tin cô?"

[7] Câu chuyện: chính là câu chuyện <Cậu bé chặn cừu>, ngày xưa chắc được học hồi cấp 1, ai muốn đọc lại có thể search GG.

"..."

Tại Tư gắt gao căn môi, cô không có nhiều thời gian để giải thích như vậy. Vô cùng cấp bách, chuyện lúc trước của cô và Chu Giác Sơn cũng

không thể nhiều lời với người ngoài.

Cô tiến lên một bước, để hai cổ tay chồng lên nhau, đưa tới trước mặt Thang Văn.

"Cậu có thể còng tay tôi lại. Chỉ cần cậu dẫn tôi ra ngoài, cậu có thể bịt miệng tôi, dùng xích sắt khóa cổ tôi, sau đó đem hai tay hai chân khóa lại cùng một chỗ cũng không có vấn đề gì."

Cô phải đi, nhất định phải đi.

Mọi thứ đang giành giật từng giây từng phút, cô thật sự không có thời gian.

Thang Văn liếc nhìn Tại Tư.

Âm thầm suy nghĩ. Hãn cũng không biết mình rốt cuộc có nên tin cô ta hay không, chỉ là lần này hãn thật sự nhìn thấy trong mắt cô ta có sự quyết tuyệt. Ánh mắt chắc sẽ không gạt người. Nhưng nếu hãn thực sự tin lời của cô ta, vậy thì hành động lần này của đoàn trưởng không biết sẽ phải đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm...

Hãn mềm lòng, ngữ điệu cũng ôn hòa hơn một chút, "Tin tức của cô có thể tin được không, nếu như bây giờ muốn đi cứu đoàn trưởng, tôi nhất định phải lập tức đến quân kho mượn một chiếc xe, nhưng thủ tục đăng ký cực kỳ rườm rà, chúng ta đợi không được, chỉ có thể cướp."

Hãn chỉ là một nhân viên văn thư, nếu như hãn khẳng khẳng muốn dẫn Tại Tư đi ra ngoài, cướp xe cộng thêm vi phạm quân kỷ, vậy thì hãn sẽ phải mạo hiểm bị đình chỉ, giáng chức, thậm chí nguy hiểm hơn là sẽ bị khai trừ khỏi quân tịch [8].

[8] Quân tịch: là thân phận quân nhân của công dân sau khi nhập ngũ đạt được. Quân tịch là thân phận, là một loại tài liệu. Nó chỉ thuộc về quân

nhân, nói cách khác, chỉ có quân nhân mới có quân tịch.

Đương nhiên, nếu như có thể dùng một phần công tác của hãn đối lấy tính mạng của vài trăm binh lính bang Nam Shan thì cũng đáng, nhưng hãn sợ là mình lại một lần nữa bị lừa, ngã một lần thì sẽ khôn hơn, đều do người phụ nữ trước mắt này quá thông minh, thông minh đến mức hãn khó lòng phòng bị.

Tại Tư cúi đầu, vội vã suy nghĩ, cô không biết mình còn có thể dùng phương thức gì để chứng minh với Thang Văn...

Ti vi trong nhà Thang Văn còn đang mở, giọng nói của người nam chủ trì trầm thấp, bỗng nhiên, giữa tin tức quân sự chèn vào một tin tức mới nhất.

"Các vị khán giả, hiện nay có tin tức khẩn cấp, theo phóng viên tiên tuyến báo lại, năm phút trước, khu mỏ Pinpet ở thị trấn Daren (*) đột nhiên phát sinh sự kiện giếng mỏ quy mô lớn bị sụp xuống. Trong lúc toàn bộ chiến sĩ trung đoàn 3 đang hành động cứu viện thì lâm vào tình trạng mất liên lạc, theo phản ứng của thôn dân địa phương, trong vòng hai năm gần đây, khu mỏ Pinpet nhiều lần phát sinh sự kiện giếng mỏ quy mô nhỏ bị sụp xuống, nguyên nhân cụ thể đang trong quá trình điều tra..."

Đồng tử của ba người trong phòng đột nhiên co lại.

Khang tẩu kinh ngạc bụm miệng lại, Thang Văn kéo Tại Tư lên, một chân khập khiễng, liên tục vấp ngã nhưng vẫn lao như điên đến quân kho.

Mấy binh lính phụ trách gara nổ súng cảnh báo, Thang Văn giả vờ mù, dùng chân bị thương liều chết đạp chân ga, một loạt đạn bắn tới, một cước chạy ra khỏi quân khu.

Khang tẩu ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Tại Tư ngồi một mình ở ghế sau, chiếc xe này là trang bị mới nhất mà quân khu đặt mua, trong xe có ổ cắm

USB và màn hình máy tính cảm ứng, Tại Tư cắm USB đã được rút ra trước đó vào trong, video lại một lần nữa khởi động, máy định vị GPS trên thị trường hiện nay đều là dùng định vị vệ tinh, cho dù bên bị theo dõi ở nơi không có tín hiệu điện thoại di động hoặc là ở sâu trong lòng đất vài trăm mét thì máy định vị GPS vẫn có thể dùng được.

Máy định vị GPS dừng ở một chỗ, nửa giờ đi qua, không hề di chuyển.

Xung quanh không có âm thanh, an tĩnh giống như bầu không khí trống rỗng...

Sẽ không.

Không có việc gì.

Trong thâm tâm Tại Tư không ngừng khuyên nhủ bản thân mình, cô lẩm nhẩm liên hồi, nói lặp đi lặp lại, thế nhưng nước mắt nóng hổi vẫn từ trên khóe mắt không ngừng chảy xuống...

Thang Văn nhìn Tại Tư qua kính chiếu hậu. Không đành lòng, "Sắp tới, lập tức tới ngay."

Vốn là hai tiếng lái xe, nhưng hăn lao như điên nên thời gian giảm xuống còn xấp xỉ một tiếng.

Ba người cùng lúc xuống xe, trước mắt là một mảnh phế tích...

Ba trong số năm lối vào giếng mỏ Pinpet đã bị đá và dầm gỗ [9] bịt kín, bụi ở khắp mọi nơi, có bảy tám người thợ mỏ và thôn dân đang hỗ trợ dời những tảng đá che lấp lối vào giếng mỏ.

[9] Dầm: là cấu kiện cơ bản trong kết cấu xây dựng nằm ngang hoặc nằm nghiêng chịu tải trọng và đỡ các bộ phận phía trên nó như bản dầm

(sàn), tường, mái. Dầm gỗ là dầm làm từ gỗ.

Mỏ sụp...

Nhưng chưa chắc người sẽ chết, giống như bị chôn sống bởi động đất, dù sao vẫn có một con đường sống. Quân đội cứu viện còn chưa đến, Thang Văn và Khang tẩu vén tay áo lên, gia nhập cùng nhóm người thợ mỏ và thôn dân.

Tại Tư dựa vào trí nhớ, thất tha thất thểu, tìm được lối vào giếng mỏ mà máy GPS đã định vị.

Xung quanh chỗ này yên lặng không một tiếng động, tất cả mọi người ở phía xa, không ai qua đây giúp cô.

Cô quỳ gối trên tảng đá, tay không đẩy lớp đất cát và đá vụn ở trên cùng sang hai bên, từng khối từng khối gạch vỡ màu đỏ lộ ra, trong đầu cô cái gì cũng không dám nghĩ, chỉ có không ngừng đào bới... Nước mắt tí tách rơi xuống, rơi xuống tảng đá dưới chân cô, trời tối, ngón tay của cô dần dần bị rách da, chảy máu...

Nhưng cô không dám dừng lại.

Trong miệng càng không ngừng lẩm bẩm.

"Làm sao đây, làm sao có thể chứ..."

Người như Chu Giác Sơn, hẳn đã cứu cô rất nhiều lần, hẳn thông minh như vậy, lại có bản lĩnh, hẳn không thể nào chết như vậy được.

Hắn sẽ không chết, cho dù hắn bị chôn ở chỗ này, hẳn cũng tuyệt đối sẽ không chết... Cô vừa mới nghe thấy, hẳn đi ủng mỏ, đeo mũ mỏ, còn cầm đèn mỏ, rất an toàn...

Nhưng vì sao hắn lại không chịu mang máy tự sinh khí oxy chứ...

Nếu như cô nhớ không nhầm thì dưới giếng mỏ không có không khí...

"Vì sao... vì sao... Anh rốt cuộc là vì sao hả!!"

Tại Tư ôm tảng đá trước mắt, gào khóc, hai hàng nước mắt chảy xuống, trước nay cô cũng chưa từng khóc thương tâm như vậy... Đều là lỗi của cô, cô rõ ràng có thể cứu hắn, nếu như cô không xuống dưới tầng ăn cơm, không cảm thấy khó chịu mà nghỉ ngơi, thì có thể cô đã sớm biết kế hoạch của Chu Giác Sơn.

Cô hại hắn...

Cô hại chết hắn...

Mặt trời cuối cùng cũng biến mất hoàn toàn, trước mắt cô tối sầm lại, xung quanh chỉ có tiếng khóc của cô, thê lương, ai oán, lại mang theo hối tiếc vô hạn.

Không lâu lắm, rốt cuộc có người chú ý đến cô, đối phương đi tới, lôi kéo cổ tay của Tại Tư.

Một đôi bàn tay to lớn bỗng nhiên giữ lại cổ tay của thôn dân hảo tâm kia, nhắc chân, đạp hắn ta một cước, khiến cho thôn dân kia sững sờ.

Người hảo tâm đi rồi, chân phải người nợ lui về phía sau nửa bước, chân trước chạm đất, dùng quân tư tiêu chuẩn đứng ở bên người Tại Tư.

Hai người trầm mặc một hồi, ai cũng không nói chuyện, Tại Tư khóc kịch liệt, người đứng ở bên cạnh cô quả thực cũng không biết làm thế nào.

Hắn gãi gãi đầu, cúi xuống nhìn bản thân mình. Trong túi cũng không mang theo khăn giấy, quần áo còn rất bẩn.

Một lát sau, người phụ nữ kia vẫn còn chưa khóc xong, hắn vô cùng buồn chán, móc từ bên hông ra một cái đèn pin cầm tay sắp hết pin, dùng

ánh sáng yếu ớt vẽ vòng tròn trên tảng đá để giết thời gian.

"Rất đau lòng hả?"

"Ừ."

"Ai chết mà khiến em đau lòng thế?"

"Có liên quan gì đến anh..."

Người đàn ông nở nụ cười, "Anh chỉ hỏi chút thôi."

Tại Tư không nói gì, hít sâu một hơi, dùng bàn tay đầy đất lau mặt một chút, "Tôi..." Cô vừa quay đầu lại, lời còn chưa nói hết, đèn chính trong khu mỏ bỗng nhiên bật sáng.

Dưới ánh đèn mờ, một khuôn mặt tuấn tú đập vào mi mắt, người đàn ông để kiểu tóc đầu đinh, làn da màu lúa mạch lộ ra mùi vị kiên cường, áo ba lỗ màu đen với quần dài, cơ bắp trên cánh tay lộ rõ, trên cổ tay còn có mấy vết máu đã khô.

"..."

Tại Tư ngơ ngẩn, chớp chớp mắt.

Cô ngốc trệ một lúc lâu, bỗng nhiên trong nháy mắt lao vào trong ngực hắn, dùng hai cánh tay mảnh khảnh siết chặt hông của hắn, nước mắt ào ào chảy xuống.

Chu Giác Sơn buồn bã thở dài, hắn khẽ vỗ vỗ lưng của Tại Tư, cúi đầu nhìn cô, "Khóc còn chưa đủ hả?"

Hắn chờ cô cũng gần hai mươi phút rồi.

Trên mặt Tại Tư đầy bụi đất, nước mắt lưng tròng, cô từ trong ngực hần lui ra, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, sau đó ngón tay nhỏ bé lại dùng sức véo mặt của Chu Giác Sơn.

Là thật...

Không phải là ma...

"Không phải là giếng mỏ bị sụp sao?"

Câu hỏi không cần câu trả lời. Chu Giác Sơn cũng không để ý, hần cười cười, giơ tay lên, dùng ngón tay trở xoa nước mắt trên mặt Tại Tư, "Nha đầu ngọc, anh đi vào từ miệng giếng kia."

Hần hất cằm lên, chỉ chỉ phía sau lưng của cô, Tại Tư quay đầu lại, nhìn theo phương hướng hần chỉ, là một lối vào giếng mỏ vẫn còn nguyên vẹn.

Tại Tư mừng rơi nước mắt, cười lớn, cô càng ôm hần chặt hơn, đổi lại lại cảm thấy đầy bụng ứ khuất.

Cô đứng lên, dùng năm đấm đập hai cái vào đầu hần.

"VẬY QUẦN ÁO ANH MẶC TRƯỚC KHI ĐI ĐÂU RỒI?"

Máy định vị GPS nói cho cô biết, hần bị đè ở dưới tảng đá lớn này.

Chu Giác Sơn tỉ mỉ nhớ lại, "Nồng độ khí gas trong giếng mỏ cao, bộ quần phục kia có thể dễ dàng tĩnh điện, để tránh tai họa ngầm, những thợ mỏ lâu năm ở đây tìm quần áo khác để cho anh thay, nhiệm vụ khẩn cấp, anh tiện tay đem bộ quần áo kia đặt ở trong một cái giếng mỏ bỏ không."

Hần suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nhìn xung quanh giếng mỏ đổ nát này, "Chính là cái này?"

"..." Tại Tư bĩu môi, không nói gì thêm.

Quên đi, mặc dù nước mắt chảy vô ích, nhưng cũng may người không sao là tốt rồi. Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy, Chu Giác Sơn có thể bình an vô sự trở về đồng thời đứng ở trước mặt cô cũng đã là vô cùng may mắn, cô cũng đã thỏa mãn rồi.

Hai người nhìn nhau, không nói gì thêm, tầm mắt giao nhau, sống mũi chạm rai đến gần, trong giây lát, ngay cả tiếng hít thở cũng lưu luyến đan vào với nhau.

Đôi môi của hai người cách nhau vài milimet, sắp chạm vào nhau.

Chu Giác Sơn rũ mắt, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mềm mại của Tại Tư.

Tại Tư động tâm, cô chậm rãi nhắm mắt, lòng bàn tay siết chặt một chút, không hiểu sao tim lại đập nhanh hơn.

Hắn khẽ gọi cô, "Tại Tư."

"Dạ?"

Cô nhẹ nhàng đáp lại, nuốt nước miếng, căng thẳng đến mức ngay cả mí mắt cũng đang khẽ nháy.

Đã lâu không gặp, hai người tựa hồ có chút không thể khống chế được. Chu Giác Sơn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên vành tai của cô.

Tại Tư buồn bực hừ một tiếng, không lâu lắm, có một giọng nói trầm thấp vang ở bên tai.

Chu Giác Sơn đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt màu đậm có gì đó khác thường chợt lóe lên. Chờ một chút, "Làm sao em biết anh muốn vào giếng mỏ?"

Hắn là hắn không có nói với cô.

"..."

Lời editor:

(*) Thị trấn Daren (达仁镇 – Đạt Nhân Trấn): thực tế thì khu mỏ Pinpet thuộc khu Taunggyi, cách thủ phủ Taunggyi khoảng hơn 10km, nhưng về các vùng hành chính của Myanmar nó khá rắc rối và không giống bên mình nên t vẫn giữ nguyên theo tác giả (chỉ đổi từ Đạt Nhân sang Daren cho giống kiểu tên gọi bên Myanmar:v).

[3] Đền mỏ, [4] Mũ mỏ: trong cùng một hình.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Edit: Dương

Đêm đã khuya, khu mỏ liên tục hanh khô, ánh trăng sáng chập rây tựa trên đỉnh núi, ánh trăng trong vắt chia vùng núi hoang dã phía nam bên trong bang Nam Shan thành hai nửa: một đầu là mỏ Pinpet, một đầu khác chính là một khe núi, ba mặt núi vây quanh, chính là khu vực thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngock.

Tại Tư nghẹn họng, đầu óc trống rỗng.

Sao, sao lại thế này...

Kết cục của việc chơi đùa khinh suất, lúc này cô chính là điển hình tự mình bẫy chết mình.

Ánh mắt cô lóe lên, cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm đồng gạch vỡ dưới chân, vắt óc suy nghĩ, cả nửa ngày cổ họng cũng không phát ra một tiếng nào.

Chu Giác Sơn cười nhạo một tiếng, không để tâm, hắt phui ống quần, hai chân mở rộng, hai khuỷu tay khoát lên đầu gối, vô cùng tùy ý ngồi trên đồng gạch vỡ.

Đỉnh đầu là trăng sáng, sau lưng là núi hoang, quần áo hắt vừa bắn vừa rách.

Vừa mới làm xong nhiệm vụ, khớp thứ nhất của ngón áp út bên tay trái của hắn bị đá trong giếng mỏ cắt xoẹt qua da thịt, hắn không cảm thấy đau, theo bản năng dùng ngón tay cái vuốt nhẹ vết thương, mắt nhìn thợ mỏ và thôn dân trước mặt đang đi qua đi lại thu dọn giếng mỏ, từ trong túi quần móc ra một vật nhỏ.

"Cái này?"

Vật nhỏ phát sáng lấp lánh trong suốt.

Tại Tư nhìn cũng không rõ, trong nháy mắt đưa tay ra với lấy.

Chu Giác Sơn cũng không nhúc nhích, trực tiếp đưa cho cô.

Tại Tư lưỡng lự, mở lòng bàn tay của anh, hóa ra không phải là máy định vị, chỉ là một đồng tiền xu 5 Kyat bản mới.

"..."

Tại Tư mím môi, hồi hận, trong lòng mình biết rõ mà vẫn trúng kế của Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn trầm mặt xuống, không hề chớp mắt nhìn Tại Tư chăm chăm, "Quả nhiên là em gán đồ trên người anh."

Chuyện tới trước mắt, muốn không thừa nhận cũng khó...

"Xin lỗi anh, em không có ý xấu." Tại Tư xấu hổ, ngồi trên mặt đất, cô ôm hai chân, đem khuôn mặt chôn xuống giữa hai đầu gối, lăm lăm giải thích.

"Em gán cái gì?" Chu Giác Sơn khẽ nhú mày.

Máy nghe lén?

Máy giám sát?

"Máy định vị GPS..."

Tại Tư còn chưa nói hết, bỗng nhiên eo bị siết chặt, cô bị một người kéo vào trong ngực.

Một giây kế tiếp, nụ hôn của người đàn ông rơi xuống giống như cuồng phong bão tố. Cả người Chu Giác Sơn bốc hỏa, đầu đầu lưỡi của hắn thăm dò vào trong miệng Tại Tư, dùng sức hút lấy không khí trong miệng cô, một chút cũng không bỏ, công thành đoạt đất, không chút do dự cắn nuốt cô. Eo thon bị người giam cầm không thể nhúc nhích, Tại Tư yếu ớt đẩy hắn hai cái.

"Bản lĩnh lớn? Cánh cứng rồi? Anh để em ở trong quân khu mà cũng không quản được em? Em lấy được máy định vị GPS ở chỗ nào?"

Chu Giác Sơn buông lỏng môi của Tại Tư, vạch cổ áo của cô ra, hung hăng cắn lên xương quai xanh của cô. Hắn tm cũng muốn nhìn xem rốt cuộc là người nào ăn gan hùm mật gấu mà lại dám bán máy định vị GPS cho cô?

Tại Tư bị Chu Giác Sơn cắn đau, cô cau mày, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng không thoát được sự cứng rắn của hắn. Cuối cùng, không còn cách nào khác đành phải kể cho hắn nguồn gốc của món đồ này.

"Hết rồi? Cứ như vậy?"

"Vâng, cứ như vậy." Tại Tư liên tiếp gật đầu.

Lại nói tiếp, chuyện của ba cô còn chưa giải quyết xong, Chu Giác Sơn lại là người duy nhất biết rõ tung tích của ba cô, lúc này không giống ngày xưa, hắn có thể yên tâm, cô chắc chắn sẽ không lợi dụng máy định vị để chạy trốn hoặc làm gì đó không có đầu óc. Hơn nữa, ngay từ thời điểm

hắn nhận được nhiệm vụ cô cũng đã nói, cô không yên lòng để hắn liều lĩnh lao vào nguy hiểm...

"Là em lo lắng cho anh... Cho nên, mới... ra hạ sách này."

Nghe trộm hành động quân sự, có thể xử tử hình. Cô vốn là một phóng viên chiến trường, thân phận đã không thể nói rõ rồi, hiện tại lại dám liều lĩnh trắng trợn nghe lén hắn thảo luận cuộc họp? Chu Giác Sơn liếc nhìn Tại Tư. Hắn thấy có lẽ là cô ngại số mệnh quá dài, lại bướng bỉnh, lại còn hồ nháo, sớm muộn cũng có một ngày cô bị ngã một cú đau.

Tại Tư bĩu môi, "Em nói là sự thật."

"Thật sự quan tâm anh? Ngay cả điện thoại cũng không gọi?" Hắn ở nơi này nhìn hai ngày, cũng không thấy cô ân cần hỏi thăm hắn, cũng không thấy hỏi xem hắn có khát không có đói không.

Thích [1].

[1] Thích (噤 [Qī]): là từ hình thanh, giống tiếng xì xào, tiếng thì thầm. (Hình thanh là một trong sáu phép tạo chữ Hán, chữ do hai phần hình và thanh ghép thành, phần hình có liên quan đến nghĩa chữ, phần thanh liên quan đến âm đọc của chữ)

Tại Tư không thèm nể mặt, lườm Chu Giác Sơn một cái, cô lười chấp nhặt với hắn, "Anh cũng có gọi điện thoại cho em đâu."

"Thế em có điện thoại sao?"

"Em..." Tại Tư đột nhiên dừng lại. Cô mở to mắt, bĩu môi, nháy mắt mấy cái. Cô, cô đúng là không có điện thoại không sai...

Thế nhưng, không phải là vì...

"Anh ăn hiếp em!" Hãn cũng không phải không biết điện thoại di động của cô bị binh lính cấp dưới của hãn lấy đi. Tại Tư vừa then vừa giận, căn môi, thâm nghĩ thế giới này thật không công bằng.

Vì sao cô đánh không lại Chu Giác Sơn, nói cũng không lại Chu Giác Sơn...

Trong lúc suy nghĩ, cô quay đầu trừng mắt nhìn Chu Giác Sơn, đẩy hãn ra, đứng dậy, hung tợn đạp hãn một cước.

Bóng dáng mảnh khảnh quay đầu bước đi.

Chu Giác Sơn cúi đầu nhìn một chút, một vết giày in trên đôi ủng của hãn, kiểu dáng đế giày rất quen thuộc, cái này hình như là đôi giày hãn mua cho cô lúc hai người ở chùa Wat Pho.

Ngẩng đầu, cô gái nhỏ đi một đôi giày vải nhỏ, tức giận đi qua đồng gạch vỡ, cô đi rất gấp, thế nhưng đường không dễ đi, gần đó đều là một ít đất đá và dầm gỗ sập xuống, ánh sáng mờ tối, cô bước đi loạng choạng, suýt nữa thì té ngã.

Dưới màn đêm, Chu Giác Sơn một mình ngồi ở trên đồng phế tích, thực sự mà nói, hãn vốn đang rất tức giận khi cô làm việc thiếu cân nhắc, nhưng vừa nhìn thấy cô như thế, tức giận gì đó cũng biến mất, hãn liền cảm thấy buồn cười.

"Tại Tư..." Hãn cất giọng gọi cô.

Tại Tư che lỗ tai, không để ý tới Chu Giác Sơn.

"Tại Tư..."

Không nghe được, không nghe được, cái gì cũng không nghe được.

Chu Giác Sơn không có biện pháp, nhớ tới bộ dáng hồi nhỏ của cô, lúc đó hẳn còn ở nhà cô...

Nha đầu này hình như từ bé đã như vậy rồi.

Có lúc hẳn cũng không khỏi cảm thấy buồn bực và hiếu kỳ... Rốt cuộc là cô làm nũng với hẳn? Hay vẫn là thật sự bị hẳn chọc tức?

Không lâu lắm, mắt thấy người càng đi càng xa, Chu Giác Sơn không hề chậm trễ nữa, hẳn đứng lên, vượt qua hai cái dầm gỗ, dứa khoát đi đường tắt.

Đúng lúc, cách đó không xa, mười mấy binh lính từ trong miệng giếng mở đi ra, Phùng Lực Phùng liên trưởng đang đi ở phía trước, hẳn ta liếc mắt, gọi Chu Giác Sơn lại.

Chu Giác Sơn quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhận lấy một cái khăn sạch.

"Báo cáo trưởng quan, nhiệm vụ thuận lợi hoàn thành. Người Nam Ngõa đã rút lui, 153 thôn dân trong thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngock đã được giải cứu thành công, trong đó có hai thôn dân nam giới bị thương nhẹ, đội y tế đang tiến hành chữa trị. Có 13 binh lính người Nam Ngõa bị bắt, thỉnh đoàn trưởng ra chỉ thị."

Phùng Lực báo cáo xong tình hình, lập tức chạy qua đây, hẳn ta cúi đầu nhìn vết máu trên cánh tay của Chu Giác Sơn, nhìn lại vết thương trên tay hẳn ta thật là nhỏ.

"Có cần lính quân y đến xem một chút không?"

"Không cần." Vết thương cũng không lớn.

Chu Giác Sơn hơi nhíu mày, nhớ đến mười mấy tù binh người Nam Ngõa trong tay, "Nên cứu thì cứu, nên mời bác sĩ thì mời, chữa trị xong liền dẫn hết về quân khu, đừng động thủ, khuyên bọn họ đầu hàng, khuyên không được thì nổ súng dọa bọn họ đến khi bằng lòng thì thôi."

"Vâng!"

Phùng Lực đứng nghiêm chào. Hù dọa người là chuyện mà hắn ta am hiểu nhất.

Nhưng mà... "Vậy nếu như người Nam Ngõa yêu cầu chúng ta thả người thì làm sao?"

"80 triệu một người, xem bọn họ có chịu bỏ ra số tiền này hay không." Chu Giác Sơn cúi đầu, dùng khăn trong tay lau vết máu trên cánh tay, sau đó lật mặt ngược lại rồi thuận tay vắt lên vai.

Nam Ngõa chỗ đó nghèo kiệt xác, hắn cho rằng bọn họ tuyệt đối sẽ không ra số tiền này.

Phùng Lực gật đầu ghi nhớ, đối với mệnh lệnh của Chu Giác Sơn hắn ta luôn noi theo toàn bộ. Sau lưng, có mấy người lính đột nhiên báo lại, Phùng Lực cúi đầu nghe tỉ mỉ một lần, trong nháy mắt thuật lại cho Chu Giác Sơn nghe.

"Đoàn trưởng, thị trưởng thị trấn Daren hình như cũng không tốt đẹp lắm. Cấp trên nói, kế tiếp muốn chúng ta tạm thời lưu lại, một là gỡ hết địa lôi người Nam Ngõa lưu lại, hai là sửa sang lại tuyến đường người Nam Ngõa phá hủy, sau đó xem tình hình... có thể tận diệt thị trưởng thị trấn Daren này không."

Chu Giác Sơn nheo mắt, ần ần mi tâm. TMD... Gỡ địa lôi, sửa đường, còn phải giúp bọn họ giải quyết cán bộ hủ bại. Hắn nhậm chức ở bang Nam

Shan mới được bao nhiêu tháng? Ngô Tứ Dân này thực sự coi hấn là đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy à?

Phùng Lực cúi đầu, cười hắc hắc.

Phía trước cách đó không xa, Tại Tư quay đầu lại, hậu tri hậu giác mới phát hiện Chu Giác Sơn căn bản không có đi theo cô.

"..."

Tốt, hấn chộc tức cô không vui mà còn không biết tới đỡ cô sao?

Tại Tư căn môi, lúc này cô thật sự tức giận. Cô cúi đầu nhìn đôi giày vải dưới chân, dứt khoát cởi ra, ném xuống, chân trần đi trên đường đá.

Chu Giác Sơn phản ứng kịp, vội vàng vỗ vỗ vai Phùng Lực, "Được rồi, anh nên làm gì thì làm đi, còn lại tự tôi cân nhắc."

Phùng Lực mơ màng gật đầu.

Chu Giác Sơn nhảy qua vài khối đá lớn, chạy theo phương hướng của cô gái nhỏ.

Tại Tư đang đi ở giữa khu mỏ, xung quanh người đến người đi, mấy người thợ mỏ trẻ tuổi đang đẩy xe rùa [2] ở bên cạnh đi tới không cẩn thận đụng phải chân của cô, Tại Tư cúi đầu nhìn một chút, chỉ hơi bần một chút, chứ không có chảy máu, cô phui bụi, giả bộ lơ đãng liếc nhìn phía sau, Chu Giác Sơn đang ngồi xổm dưới đất nhặt đôi giày của cô.

[2] Xe rùa: hình ảnh ở cuối chương.

Chu Giác Sơn nhìn thấy Tại Tư nhìn qua đây liền mỉm cười.

Tại Tư lập tức thu hồi ánh mắt, chịu đựng chân trần đau nhói, khép khiễng đi tới cổng chính.

"Tại Tư, đừng tức giận."

Chu Giác Sơn đuổi theo.

"Em không giận."

"Vậy em đi giày vào trước đi."

"Em không đi giày của anh."

"Vậy em đi cái này vào." Chu Giác Sơn chỉ đôi ủng dưới chân mình.

Tại Tư dừng lại, bàn tay siết chặt thành quả đấm nhỏ, không cho là đúng, "Đó cũng là giày của anh."

Cơn giận của cô gái nhỏ tăng lên, tính cách còn rất ngang ngược. Chu Giác Sơn híp mắt, suy nghĩ một chút, đột nhiên tiến lên một bước, một tay ôm ngang người lên, sai bước đi về phía trước.

Tại Tư kinh hãi, trong khu mỏ toàn bộ đều là người, quả nhiên đưa tới vô số ánh nhìn.

Mất mặt, mắc cỡ chết người...

Cô trừng mắt nhìn hăn, nhỏ giọng nói, "Anh buông em ra!"

Chu Giác Sơn mắt nhìn phía trước, làm như không thấy, "Xe không đỗ ở cổng chính. Xe của Thang Văn anh cũng bảo cậu ta lái đến dưới chân núi rồi, bên ngoài khu mỏ là đất hoang, em đi về phía trước cũng không có tác dụng gì."

"..."

Tại Tư nhụt chí.

"Vậy hôm nay em ngủ ở đâu hả?" Đêm đã khuya rồi, cô cũng không thể ngủ ở trong khu mả đổ vỡ này chứ?

"Anh ngủ ở đâu thì em ngủ ở đó. Có anh ở đây, làm sao anh có thể để em ngủ một mình chứ?"

Tại Tư, "..."??"

Lời nói này là lời khen?

Nhưng thế nào lại cảm thấy có chút kỳ quái...

Lời tác giả:

Tiểu kịch trường:

Tại Tư: Em muốn ngủ trên giường.

Chu đoàn trưởng: Anh ngủ cùng với em.

Tại Tư: Em muốn ngủ ngoài trời.

Chu đoàn trưởng: Anh ngủ cùng với em.

Tại Tư (trùng mắt nhìn Chu đoàn trưởng): Em không ngủ.

Chu đoàn trưởng: Em xác định? Vậy thì tốt, chúng ta có thể làm chút chuyện khác.

Tại Tư:...

[2] Xe rùa

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Edit: Dương

Ban đêm.

Bóng đêm như một màn mực dày, vàng sáng nhuộm lên phía chân trời, pha tản hương thơm. Ánh sáng ban đêm vừa phải, những đám mây mù màu nhạt che lấp các vì sao sáng, toàn bộ quân đội tập hợp, chỗ đất trống trong khu mỏ dựng lên mấy chục lều vải quân sự loại cực lớn.

Thôn Leng Ngock và thôn Naung Kyo bởi vì người Nam Ngõa đột nhiên quấy nhiễu nên thôn dân đều bị dọa sợ, tụ tập ở trong khu mỏ, không chịu quay về thôn, các sĩ quan nhìn nhau, bước đầu thương lượng một chút, sau đó hạ lệnh cho binh lính cấp dưới lấy ra thêm hai mươi lều vải dự phòng ở trong thùng xe, dựng lên chỗ đất trống xa hơn một chút, để cho các thôn dân nghỉ ngơi.

Lều vải của Chu Giác Sơn vốn là được an bài ở vị trí trung tâm, không bao lâu liền bị hấn đổi ra phía ngoài, sau đó lại đổi ra vị trí góc ngoài cùng.

Khang tẩu mang vài cái chăn đệm tới, trải xuống phía dưới túi ngủ, địa phương tạm thời ở lại, đều chưa thu dọn xong, dưới túi ngủ tất cả đều là đá vụn.

Bên ngoài lều, cách đó ba năm mét là chỗ các thôn dân đứng chờ để có chỗ đặt chân. Mấy người lính hợp sức dựng bốn góc của lều lớn, Chu

Giác Sơn cũng không nhàn rãi, hẳn ngay cả quần áo cũng chưa thay, vẫn mặc áo ba lỗ của thợ mỏ, tay cầm sợi dây thừng gió [1] và đỉnh tam giác [2], bàn tay và cổ tay đồng thời dùng sức ấn đỉnh xuống dưới đất.

[1] Dây thừng gió: làm từ nhiều sợi ni lông, là loại dây thừng phù hợp với yêu cầu dựng lều ở trên núi cao.

[2] Đỉnh tam giác: hình ảnh ở cuối chương.

Thôn dân địa phương cũng không nhận ra hẳn.

Hai ba người nông phụ vây bên người hẳn, nhìn hẳn cũng không mặc quân trang, còn làm việc cùng binh lính bình thường, chỉ coi hẳn là dân binh tạm thời chiêu vào hoặc là lính tân binh mới tới.

"Chàng trai, bao nhiêu tuổi?"

"29."

"Ôi, cũng đã 29 rồi mà còn là binh sao [3]? Có vợ chưa? Trong thôn chúng ta có mấy cô gái còn chưa kết hôn, dáng dấp cũng xinh đẹp, cậu có muốn không? Chúng tôi giới thiệu cho cậu!"

[3] Đại ý của câu này là 29 tuổi mà vẫn là binh lính bình thường (cấp thấp nhất trong quân đội) chưa có chức vụ như liên trưởng, đoàn trưởng...

Chu Giác Sơn cười tươi.

Hắn duỗi thẳng lưng, lau chút mồ hôi.

Nhóm binh lính bên cạnh vánh tai nghe, cả đám đưa ánh mắt hứng thú nhìn nhau, sau đó cắm đầu làm việc, không có ý định lên tiếng.

Tại Tư ngòi ở phía ngoài lều của Chu Giác Sơn. Cô cúi đầu, ngòi ở cửa, một cánh tay mảnh khảnh ôm lấy đầu gối, vẻ mặt chăm chú, dùng đá

vụn tồ tồ vẽ vẽ bức tranh trên mặt đất.

Chu Giác Sơn khom lưng lấy một bình nước ở trên mặt đất, mở nắp, dùng khước mắt liếc nhìn Tại Tư một cái.

"Tôi có vợ rồi, mọi người nếu muốn gả con gái thì nên đi hỏi thăm người khác."

Hắn ngửa đầu uống nước, giương giương cằm, để cho mấy thôn phụ đi hỏi mấy binh lính khác ở phía sau.

Các thôn phụ không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, mấy binh lính đang dựng lều kia vừa gầy lại vừa nhỏ, chưa đủ lông đủ cánh, có hai người thôn phụ lắc đầu, dứt khoát buông tha, lắc lư rời đi.

Một thôn phụ tóc bạc đứng ở phía sau cùng trái lại vẫn còn kiên trì.

"Có vợ rồi? Không sao. Cậu có mấy vợ rồi?"

"Một."

"Vậy thì không nhiều không nhiều, còn có thể lấy thêm hai người nữa!" Đàn ông Myanmar, trong nhà cưới một người ba người hay năm người vợ cũng không coi là nhiều. Trong nhà bà còn có đứa cháu gái, mi thanh mục tú, cũng xem là ưa nhìn. Bà thấy người đàn ông trước mắt dáng dấp cũng không tệ, cơ thể lại rắn chắc, là một người có tính cách trầm ổn, tương lai nhất định sẽ làm nên việc lớn.

Chu Giác Sơn không vui, hất đổ bình nước xuống, "Một người là đủ rồi."

Người thôn phụ còn muốn lên tiếng, đúng lúc lều vải đã dựng xong, các binh lính hô một tiếng hoàn thành. Chu Giác Sơn vẫy tay với cảnh vệ

viên vẫn luôn ở bên cạnh hẳn, "A Đức, qua đây, dẫn bà lão này đến phòng bếp của khu mỏ ăn chút gì đi!"

"Vâng! Đoàn trưởng!"

A Đức cũng là người có nhãn lực, nhìn thấy Chu Giác Sơn bị bà lão trong thôn quần lầy, vội vã nói lên thân phận của hẳn, không dám lừa gạt.

Bà lão bối rối, đi theo A Đức, dọc đường đi còn không quên quay đầu lại nhìn một chút, nhỏ giọng lẩm bẩm, "Ôi, mới 29 tuổi, còn là một đoàn trưởng nữa."

"Đúng vậy, bà à, bà cũng đừng giới thiệu vợ cho anh ấy, tính tình anh ấy không tốt, tính tình vợ anh ấy càng không tốt, đàn ông quyền cao chức trọng có thể có được mấy người yêu thương vợ? Mấy cô gái trong thôn của bà thành thật, hiền lành như vậy, sau này gả qua ấy hả, nhất định sẽ bị khi dễ."

"Ai ôi, vậy thì không được không được." Mặc dù cháu gái bà cũng không tính là tiểu thư cành vàng lá ngọc, nhưng vẫn là bảo bối bà yêu thương trong lòng bàn tay.

Bà lão vội vàng khoát tay, khẩn trương gia tăng nhịp bước chân, bà kéo A Đức đi nhanh chân, chỉ sợ Chu Giác Sơn sẽ đổi ý gọi bà lại.

Hai người trùng hợp đi ngang qua lều vải bên cạnh Tại Tư.

Sóng mắt Tại Tư khẽ động, lén lút ngẩng đầu nhìn trước mặt, một đôi giày quân dụng quen thuộc đập vào mi mắt, gò má cô ửng đỏ, lập tức lại giả vờ như không có chuyện gì, cầm một cục đá nhỏ, tiếp tục vẽ trên mặt đất.

Cô vẽ linh tinh, lúc thì vẽ cây đại thụ, lúc thì lại vẽ mấy vì sao. Không có bố cục, chỉ là giết thời gian.

Chu Giác Sơn nhìn một lát, ngồi xổm trước mặt cô, đưa tay bắt lấy cổ tay của cô.

"Tay không đau sao?"

Mấy tiếng trước, cô còn tưởng rằng hấn bị chôn trong giếng mỏ, tay không đào đất cát và đá vụn, ngón tay đều bị ma sát chảy máu.

Tại Tư mỉm cười, nhanh chóng để cục đá xuống, giơ tay lên cho hấn nhìn một chút, "Không có chuyện gì, vết thương nhỏ thôi."

Vừa nãy cô đã xin y tá mấy cái băng cá nhân, trên đầu ngón tay quấn hai cái, liền hết đau.

Chu Giác Sơn cười khẽ, ừ một tiếng, Khang tẩu vừa vịn ở trong lều vải đi ra. Hấn nghiêng người để Khang tẩu đi ra, tựa vào bên cạnh Tại Tư, ngồi xuống.

Trước mắt cách đó không xa, truyền đến thanh âm vui vẻ của một đám trẻ con, có mấy bé trai tầm năm sáu tuổi đang lập nhóm đá bóng. Địa phương đơn sơ không có khung thành, liền lấy đá và dầm gỗ dựng lên hai cái khung thành nhỏ, lại không có đường biên, liền đem quần áo dư thừa từ trong nhà mang đến đây vây thành một cái khung, tự cung tự cấp, ngược lại chơi cũng thật vui vẻ.

Lông mày Chu Giác Sơn khẽ động, cởi áo ba lỗ bắn trên người ra, ngữ khí bình thản mở miệng nói, "Trong quân khu có chỉ thị mới, một thời gian tới có lẽ anh đều phải ở bên trong khu mỏ này."

"Ừm."

Tại Tư liếc nhìn Chu Giác Sơn một cái, nhẹ nhàng trả lời. Thời điểm nghe trộm trước đó, cô chỉ biết bọn họ còn gặp phải một khu địa lôi chưa xử lý sạch sẽ.

Cô không để trong lòng, vén một ít tóc mai ở bên tai, tiếp tục vẽ vẽ.

Chu Giác Sơn nghiêng đầu nhìn cô, ném áo ba lỗ vào trong lều, "Điều kiện ở đây không tốt, em cũng nhìn thấy rồi, không có phòng ở, chỉ có thể ở trong lều, xung quanh cỏ dại mọc um tùm, rắn rết côn trùng rất nhiều, ở đây không có sông, muốn dùng nước nhất định phải đến chỗ rất xa để thuê xe bồn chở nước..."

Ngón tay Tại Tư dừng lại, cơ thể hơi dừng một chút.

"Em có muốn về quân khu không?"

"Em biết là anh sẽ hỏi em như vậy."

Chu Giác Sơn dừng lại, muốn nhìn xem cô sẽ nói gì tiếp.

Tại Tư tức giận ngẩng đầu nhìn Chu Giác Sơn, "Vết thương của em cũng đã tốt rồi, trận chiến của anh cũng đánh xong, những lý do trước đó anh khuyên em đều đã hết tác dụng rồi. Trước đó em làm gì thì trong lòng anh cũng rõ ràng, dạng khổ nào mà em chưa ăn qua? Sa mạc em cũng từng ở rồi, anh dùng lý do thiếu nước với nhiều rắn cũng không khuyên em được đâu."

Tại Tư cắn môi, dùng sức vẽ linh tinh lên trên mặt đất.

Lúc trước hẳn không đồng ý cho cô theo tới, cô miễn cưỡng đáp ứng là vì cô không muốn làm gánh nặng cho hẳn, thế nhưng bây giờ cô đã tốt rồi, hẳn căn bản không có lý do không cho cô lưu lại.

"Nếu như anh sợ em làm anh chậm trễ tìm người phụ nữ khác thì anh có thể nói thẳng."

Thảo. (đã giải thích ở C1)

Chu Giác Sơn cười nhạt, một tay kéo cô vào trong ngực, ánh mắt sáng lên, "Em cũng nghe thấy rồi?"

Tại Tư đỏ mặt, vịn lên bả vai của hắn, thẹn thùng gật đầu. Cô lại không ngốc... Không nghe thấy nhưng cũng nhìn thấy được, không nhìn thấy cũng có thể đoán được...

Hai người nhìn nhau một hồi.

"Không phải là vì có người đến giới thiệu phụ nữ cho anh nên anh mới bảo em về quân khu." Chu Giác Sơn kéo Tại Tư ra, dùng lòng bàn tay ôn nhu sờ sờ đầu của cô.

Những gì nên nói hắn đều nói rồi, tất cả lý do hắn cũng đã nói hết rồi.

"À."

"Anh cũng không phải loại người tùy tiện để cho người khác giới thiệu phụ nữ, anh là người có thể nhìn thấy mà không thể chạm tới." Hắn cùng cô đã quen lâu như vậy, còn cần hắn phải nhiều lời giải thích với cô sao?

Hừ.

Tại Tư khẽ hừ một tiếng, ánh mắt cô khẽ động, ôm eo của hắn, dùng trán cọ cọ ở cổ của hắn, "Anh nói với em những thứ này làm gì..."

Cô lại không phải là gì của hắn, cô chỉ là tù binh bị cấp dưới của hắn bắt lại, ngay cả một danh phận cũng không có.

"Sợ em nghĩ loạn."

"Em không có."

"Em có." Ngữ khí của Chu Giác Sơn rất chắc chắn.

"..." Tại Tư trầm mặc, cẩn thận suy nghĩ một chút. Được rồi, cô nhắm mắt, xấu hổ thừa nhận, "Một chút xíu."

Chu Giác Sơn nở nụ cười, bóp bóp mũi của cô, "Không phải chỉ là một chút xíu?"

Hắn nhớ kỹ hồi bé có một lần, trong nhà có một nữ y tá đến, hắn chỉ là nói chuyện với bà ấy đôi câu, không xem phim hoạt hình với cô, cô liền tức giận cả ngày không thèm nói chuyện với hắn, buổi tối còn đem chuyện này thêm mắm thêm muối nói cho ba mẹ cô biết.

Lòng ghen tỵ của nha đầu Du Tại Tư này lớn bao nhiêu, vào lúc đó hắn cũng đã lĩnh giáo rồi.

"Anh chỉ là tính tình hơi cẩu thả một chút chứ không có gốc."

"..." Tại Tư không nói, ánh mắt cô nhìn xung quanh, ngửa đầu nhìn hắn, mặt càng đỏ thêm một chút.

Đôi mắt sâu thẳm của Chu Giác Sơn nhìn Tại Tư.

"Tại Tư..."

"Dạ?"

"Em tạm thời không muốn chạy trốn, mà lựa chọn ở lại bên cạnh anh, là bởi vì lo lắng cho anh, hay là lo nghĩ vạn nhất anh xảy ra chuyện ngoài ý muốn không có biện pháp nói cho em biết tin tức liên quan đến tung tích của ba em?"

Tại Tư khẽ run, nháy mắt mấy cái, tạm thời chưa nghĩ ra nên trả lời như thế nào. Cô lưỡng lự, "Anh muốn nghe lời nói thật sao..."

"Ừ."

"Đều lo lắng."

"EQ thấp."

Tại Tư bĩu môi, tức giận muốn đánh người, cổ tay cô cũng giơ lên, nắm đấm nhỏ lại bị một bàn tay lớn nắm được.

Chu Giác Sơn mỉm cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, kéo đến bên miệng, hôn xuống thật sâu.

EQ thấp cũng có chỗ tốt, hẳn cũng chưa nói ghét bỏ cô.

"Ba chỉ là người cho em sinh mạng, còn chồng mới là người đi cùng em suốt nửa đời còn lại." Ưu điểm nhược điểm, phải để cho cô hiểu rõ mới được.

Tại Tư không đồng ý, bĩu môi, "Nhưng em không có ý định kết hôn."

Cô làm sao lại có chồng được.

"Em xác định?"

"Vâng."

"Em chờ đi, anh sẽ khiến em nuốt lời."

Hừ.

Tại Tư thè lưỡi, "Lêu ~"

Chu Giác Sơn làm như lơ đãng liếc nhìn cô, "Em đừng có đặc ý."

Tại Tư hơi dừng một chút, nhìn hẳn không có đeo súng, "Lêu ~ lêu lêu lêu ~"

Đầu lưỡi bị kéo lại.

Tại Tư:...???!!!

"... Buông tay! Đừng... mau buông tay!"

[2] Đỉnh tam giác

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Edit: Dương

Vài ngày sau, địa lôi ở cửa thôn đã được loại bỏ xong xuôi. Công tác sửa chữa đường quốc lộ trong thôn cũng đã cơ bản đi tới kết thúc.

Tất cả công việc đều tiến hành đầu vào đây, chỉ có chuyện thị trưởng thị trấn Daren còn chưa kịp xử lý, Chu Giác Sơn dang rộng hai chân, đặt lạt lạt ngồi ở trước lều, suy nghĩ đối sách. (Đại lạt lạt: đã chú thích ở chương 13)

Nếu bàn về tác chiến hoặc đàm phán thì hẳn có thể hoàn thành. Hết lần này tới lần khác lại là trường trị tham ô hủ bại, loại chuyện như thế này hẳn không hề thành thạo...

Tại Tư đang cách hẳn không xa, cô đứng ở chỗ đất trống phía xa, đang chơi đá cầu với một nhóm cô bé mười một mười hai tuổi. Nghĩ lại lúc đầu, cô căn bản không biết nói tiếng Myanmar nhưng vẫn có thể làm quen với các thôn dân bên bờ sông Namtu, kể từ khi Thang Văn dạy cô đánh vần tiếng Myanmar, cô nói tiếng Myanmar càng ngày càng tốt, tiến bộ nhanh chóng, xen lẫn với các bé gái ở thôn Naung Kyo và thôn Leng Ngock, sinh hoạt đơn giản là như cá gặp nước.

"Hai mươi một, hai mươi hai, hai mươi ba... Đón lấy!"

Quả cầu từ vị trí cao bay tới, cô phản ứng trong nháy mắt lập tức đi cứu, rơi xuống gần chỗ cô, cô dùng một chiêu băng thích [1] liền đỡ được quả cầu, sau đó lại dùng phương thức quái thích [2] truyền quả cầu cho người khác.

[1] Băng thích: có địa phương gọi là "băng tiêm", là dùng 3 ngón chân (gồm ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa) của hai chân đá trao đổi qua lại, cũng có thể đá bằng một chân.

[2] Quái thích: dùng mu ngoài bàn chân của hai chân đá trao đổi qua lại.

Vài ngày trước mấy bé trai đá bóng ở chỗ này thì hôm nay đều trở thành khán giả, bọn họ ngồi vây thành một vòng, nhìn thấy động tác của Tại Tư, liền vỗ tay khen hay.

"Chị ơi, tới nữa, một cái nữa, một cái nữa!"

Trò chơi của trẻ con ở nơi này rất đơn điệu, ngay cả kỹ thuật đá cầu cũng chưa từng thấy qua. Các bé gái cùng chơi đá cầu cũng muốn học kỹ thuật đá cầu của cô, có một người lại đá quả cầu cho cô, cô dùng phương thức giống nhau ổn định đón lấy, hai tay dang ngang, dùng mu bàn chân đỡ quả cầu, lại bình ổn xoay người một góc 90 độ.

Mu bàn chân duỗi thẳng, dùng lực, đá quả cầu lên cao, nhảy lấy đà.

...

Một bàn tay đột nhiên bắt lấy quả cầu.

Chu Giác Sơn đứng ở trước mặt cô, gương mặt bình tĩnh.

Đang thời đến khắc mấu chốt thì bị người khác cắt ngang, đám trẻ con xung quanh liền càu nhàu, một bé trai gan lớn vọt ra, "Chú đoàn trưởng,

chú làm gì thế..."

Chúng nó biết rõ hẳn là đoàn trưởng, thế nhưng đoàn trưởng là làm cái gì thì đám trẻ con này lại không biết.

Chu Giác Sơn cầm quả cầu đưa cho đứa bé trai, ôm Tại Tư đi về hướng lều vải. Tại Tư lờ mờ ngẩng đầu nhìn hẳn, buồn bực, "Làm sao vậy?"

"Giúp anh một chuyện."

Hắn dẫn cô vào trong lều, đặt cô ngồi xuống ghế, lấy ra vài tấm hình. Trong hình, một người đàn ông trung niên trên đầu lưa thưa vài sợi tóc, đang ôm vài người phụ nữ trẻ tuổi, đi vào trong một biệt thự lớn.

"Người này, là thị trưởng đương nhiệm của thị trấn Daren, năm ngoái mới nhậm chức, phụ trách kiểm soát các công trình lớn nhỏ trong thị trấn Daren và các hạng mục kêu gọi đầu tư, gần đây, có người nặc danh tố cáo, tên Lô Tuấn Tài này dính líu đến năm mục tội danh quan trọng là tham nhũng, nhận hối lộ cùng biến thủ một khoản công quỹ ketch xù, Ngô bộ trưởng đã hạ lệnh để cho anh xử lý ông ta, thế nhưng nghiệp vụ văn chức như ông ta thì anh không hiểu lắm, không biết phải thu thập chứng cứ thế nào thì mới có thể kết tội ông ta, có thể một mẻ bắt gọn ông ta và người dưới trướng ông ta."

Chu Giác Sơn là quân nhân chuyên nghiệp, thói quen đánh đánh giết giết, có thể sử dụng năm đám nói chuyện thì không muốn nhiều lời. Nhớ lại lúc trước hẳn ra lệnh cho Phùng Lực bọn họ tìm kiếm chứng cứ của Hồ Nhất Đức nhưng cũng chỉ là chụp được vài tấm hình ông ta rời khỏi quân khu, không đủ bằng chứng then chốt, cũng bởi vì như vậy nên hiện nay Hồ Nhất Đức ông ta vẫn sống tiêu sái như trước.

Lần này, tình huống bất đồng, tính chất cũng bất đồng. Dù sao đối tượng của Hồ Nhất Đức chỉ là một mình Chu Giác Sơn, mà Lô Tuấn Tài lại

hãm hại hàng nghìn bách tính ở thị trấn Daren. Chu Giác Sơn không thể ở lại chỗ này lâu, hẳn trước sau gì cũng phải về quân khu, nhưng mà trước khi đi, hẳn làm thế nào cũng phải xử lý sạch sẽ cái tên Lô Tuấn Tài này.

"Anh đã điều tra tài khoản của ông ta, cái gì cũng không tra ra, con gái ông ta lại là người làm ăn, nguồn tài chính của công ty rất phức tạp."

Hẳn tạm thời có thể nghĩ đến cũng chỉ là những thứ này, sĩ quan bên cạnh hẳn đa phần là mãng phu [3], không đưa ra được đề nghị nào có ý nghĩa.

[3] Mãng phu: người đàn ông lỗ mãng, bộp chộp.

Tại Tư nhìn Chu Giác Sơn, có ý trêu đùa anh. Ánh mắt cô khẽ động, cười trộm.

"Cho nên, Chu đoàn trưởng bây giờ là đang thành tâm cầu xin em sao?"

Nghe vậy, Chu Giác Sơn cười nhạt một tiếng, hai ngón tay của hắn hơi dùng sức, giữ chặt cằm của cô. Nha đầu này gần đây rất bướng bỉnh, "Nói là tìm em hỗ trợ, em giúp được thì giúp, không giúp được thì đi ra ngoài chơi đi."

...

Tại Tư bĩu môi, không nhịn được hừ một tiếng, một chút hài hước cũng không có. Chỉ là đùa một chút mà thôi, "Em có nói là không giúp sao."

"Em giúp anh, sẽ có lợi ích."

"Cái gì?"

"Tặng em một món quà."

"..."

Tại Tư khẽ hừ một tiếng, chỉ là một món quà mà thôi, cô là loại người chỉ vì năm đấu gạo mà cúi người khom lưng sao. Ánh mắt cô khẽ động, trong nháy mắt cười gật đầu, "Thành giao!"

Tại Tư xoay người, cô đẩy tay của Chu Giác Sơn ra, rút ra tấm ảnh chụp ở phía dưới.

- -- Nhớ lại lúc đầu, ở trong quân khu, chuyện A Trân nói với cô, cô vẫn nhớ như in.

Tung tin đồn, lừa gạt quân đội, có động cơ xấu trong khai thác tài nguyên quặng sắt... Lô thị trưởng này vì mưu cầu tư lợi cá nhân, từ đầu đến cuối đã hại bao nhiêu thôn dân vô tội? Mấy ngày trước, nếu không phải vận khí của Chu Giác Sơn bọn họ tốt, tránh được một kiếp, thì chắc mấy trăm cô hồn dã quỷ của trung đoàn 3 quân đội bang Nam Shan đã đến tìm ông ta lấy mạng rồi.

Cho nên thực sự mà nói, dù cho hôm nay Chu Giác Sơn không chủ động đến tìm cô hỗ trợ, nếu như cô sớm biết quân đội bang Nam Shan muốn giải quyết người này thì cô cũng đã sớm chủ động hiến kế rồi.

Tại Tư mím môi, suy nghĩ kỹ một chút, "Thật tra thì theo em thấy... Lô Tuấn Tài thân là thị trưởng, người đứng đầu thị trấn Daren, tài khoản của ông ta ở thị trấn Daren nhất định là vô cùng cẩn thận chặt chẽ, vậy nếu như ở thị trấn Daren anh không tra được vấn đề trong tài khoản của ông ta thì cũng là bình thường. Về phần điều tra sâu hơn, không bằng anh tra một chút tài sản bên ngoài của ông ta, lại tra xem ghi chép sổ sách chi tiêu công ty của con gái ông ta có lỗ hổng gì không. Nếu như những thứ này đều không tra được, lui một bước, tạm thời bỏ qua việc ông ta nhận hối lộ, đi tìm những người hối lộ ông ta, người đã nhận hối lộ thì sẽ không chỉ nhận hối lộ của một người, một khi tra ra được vấn đề chân thực liền đem người

hồi lộ bắt lại, đe dọa dụ dỗ, vừa đấm vừa xoa. Để cho người hồi lộ khai ra khẩu cung, sau đó dựa vào đầu mối đó truy tìm sự việc... có lẽ rất nhanh có thể đưa Lô Tuấn Tài ra trước công lý."

Ánh mắt cô sắc bén, càng nói càng hăng say. Thật ra thì Tại Tư cũng không biết những ý nghĩ này có hữu dụng hay không, dù sao cô cũng chưa làm qua công việc như kiểm sát viên các loại, những lời cô vừa nói đều là học được từ mấy bộ phim chống tham nhũng ở trong nước.

Mấy bộ phim chống hủ bại tham nhũng ở trong nước hiện nay tương đối sát với thực tế, cô suy đoán, có thể vừa vặn cũng chính là phương pháp chính phủ Trung Quốc dùng để chống tham nhũng.

Chu Giác Sơn cau mày, như có điều suy nghĩ.

Không thể không nói, hẳn nghĩ tới Hồ Nhất Đức, nếu như Hồ Nhất Đức kia cũng có thể dùng loại phương pháp đơn giản như này để giải quyết, vậy thì cuộc sống của hẳn cùng cả trung đoàn 3 cũng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Tại Tư lo lắng, thăm dò nhìn Chu Giác Sơn, "Anh làm sao vậy? Sao này giờ anh không nói gì? Biện pháp này không được sao?"

Vì sao hẳn cứ luôn cau mày.

"Không, có thể được." Chu Giác Sơn mỉm cười. Hẳn cúi đầu, dùng ngón tay vuốt ve gò má của Tại Tư, bỗng nhiên khom lưng, hung hăng cắn một ngụm trên gương mặt của cô.

Tại Tư vừa then vừa giận, đánh hẳn một cái, "Quà đâu?"

"Tối đưa."

"Này!"

Chu Giác Sơn sai bước đi xa. Có phải cô lại bị mắc lừa rồi không...

Tối hôm đó, Tại Tư đợi rồi lại đợi.

Cô ngồi trên một cái mã trát quân dụng nhỏ ở trong lều, cổ duỗi dài, cũng sắp biến thành hòn vọng phu rồi.

"Chu trưởng quan chưa biết mấy giờ sẽ trở lại đâu, vừa nãy tôi đi qua thấy bọn họ lại đang họp." Khang tẩu cầm hai xấp vải đi vào, là vải mới, được gấp rất gọn gàng trật tự, giặt rất sạch sẽ.

Tại Tư nhìn Khang tẩu, mỉm cười, "Dì lại định làm quần áo mới à? Mỗi ngày đều bận rộn như vậy, không mệt mỏi sao?" Quen biết lâu như vậy, cô cũng biết tay nghề của Khang tẩu đúng là không tệ, nấu cơm cũng tốt, làm quần áo vừa nhanh lại vừa đẹp.

Nhưng thực ra có rất nhiều thứ không cần bà ấy tự làm, ví dụ như làm quần áo, không may là Khang tẩu lúc nào cũng vô cùng nhiệt tình, mấu chốt là bà ấy làm xong nhưng không để tự mình mặc, bà ấy ngại mình béo, mỗi lần thấy Tại Tư cô không muốn, Khang tẩu sẽ đem quần áo đã làm xong cho con gái những người dân nghèo.

"Haizzz, tiểu thư, cô không hiểu, tôi đã quen với cuộc sống của người nghèo, tôi rảnh rỗi không được, ngày ngò hai ngày liền sinh bệnh. Hơn nữa chuyện làm quần áo này rất đơn giản, cô nhìn đặc mẫn trên người tôi làm ví dụ, kỹ thuật phức tạp cũng không có, chỉ là một khối vải bố hình vuông, có một cái túi ở bên sườn, ghim lại vào một chỗ là mặc được rồi."

Cô gái nhà có tiền thì trên đặc mẫn sẽ thêu hoa văn hoặc đồ án phức tạp, trước đó Khang tẩu cũng từng thêu một bộ cho Tại Tư, nhưng thêu hoa văn mất thời gian mất sức, Khang tẩu đã lớn tuổi, ánh mắt không tốt, cho nên quần áo tặng cho người khác, bà cũng sẽ không làm tinh tế như vậy.

Người Myanmar đều thích mặc váy dài với đi dép xỏ ngón, Tại Tư không quen mặc như vậy, thế nhưng tình cờ nhìn bọn họ mặc trang phục dân tộc, quả thực rất tiện lợi, vừa mát mẻ lại tiết kiệm tiền.

Cô còn nhớ kỹ, khi cô mới đến Myanmar, trên đường phố Mandalay [4] có rất nhiều nam nữ trẻ tuổi mặc váy dài, nhìn đàn ông mặc váy, dù sao lúc đó cô cũng cảm thấy rất đặc biệt, bây giờ nhớ lại, ngược lại cũng không cảm thấy gì, đây chính là văn hóa của bọn họ, mỗi một quốc gia đều có một nền văn hóa riêng.

[4] Thành phố Mandalay: là thành phố lớn thứ 2 ở Myanmar. Mandalay được coi là trung tâm của nền văn hóa Myanmar.

"Vậy... Chu Giác Sơn có từng mặc lung cơ loại dài như thế này không?" Tại Tư chỉ chỉ váy dài trên người Khang tấu.

Trong văn hóa của người Myanmar, lung cơ và đặc mẫn thật ra chỉ là cùng một loại váy, đều là váy dài quấn ở bên hông, chỉ là cách mặc của nam và nữ khác nhau nên cách gọi cũng khác nhau, của nam gọi là lung cơ, của nữ gọi là đặc mẫn. Kiểu dáng... cũng rất giống khăn tắm quấn ở bên hông sau khi tắm xong.

Khang tấu suy nghĩ một chút, cái này... hình như chưa từng thấy qua.

"Thời gian tôi nhận biết Chu trưởng quan cũng không dài, hơn bốn tháng, trong ấn tượng của tôi, trên cơ bản dù đi tới nơi nào, cậu ấy đều một thân quân phục, vừa phẳng phiu lại ngay ngắn."

Tại Tư hơi gật đầu, như có điều suy nghĩ...

Trong trí nhớ, cô hình như cũng chưa từng nhìn thấy Chu Giác Sơn mặc lung cơ đi ra ngoài.

Hay là cô tặng anh một cái lung cơ?

Loại có con thỏ nhỏ siêu cấp dễ thương?

Tại Tư đột nhiên có tâm tình chơi đùa, cô hỏi Khang tẩu muốn một khối vải bố, cầm hộp châm tuyến, bắt đầu khâu vá.

"Là phải thêu túi bên sườn như thế này sao?"

"Lại đi vào trong một chút."

"Như thế này?"

"Đường may còn phải khâu chặt thêm một chút."

... Đêm đã khuya, Khang tẩu ngáp một cái, bà nhịn không được, đi về nghỉ ngơi.

Để phòng muỗi, rèm của lều vải cũng đều kéo kín. Tại Tư một mình ngồi ở dưới bóng đèn, vẫn đang nằm chặt tấm vải bố hình vuông rộng lớn kia khâu khâu vá vá, ánh sáng trong lều không tốt, cô rõ ràng cảm thấy hai mắt của mình cũng đều xuất hiện hai cái bóng chồng lên nhau rồi.

Hai đạo tiếng bước chân từ bên ngoài truyền tới, kèm theo tiếng nói chuyện, tất tất tốt tốt [5].

[5] Tất tất tốt tốt: miêu tả thanh âm ma sát rất nhỏ rất nhẹ.

"Đoàn trưởng, lúc này nên làm gì bây giờ, trong tay tên Lô thị trưởng này cũng không chỉ nắm một khoản tiền tham ô kếch xù, ông ta còn dính vào kiện cáo liên quan đến mạng người. Nhưng bây giờ người chết rồi, chết không đối chứng, làm sao bây giờ?" Phùng Lực gấp đến độ vò đầu bứt tai.

Cả ngày hôm nay, trên dưới quân đội bang Nam Shan đều bận tối mắt tối mũi, Chu Giác Sơn ra lệnh một tiếng phân phó vài người sĩ quan toàn lực đi điều tra chi tiết của những người từng có hồ sơ phạm tội hối lộ trong một năm gần đây ở thị trấn Daren, các binh lính hợp tác với cảnh sát, điều

tra rất nhiều lần, thật vất vả mới tra được trong sổ đó có một ông chủ của một nhà máy nhỏ có liên quan đến việc mở rộng quặng sắt của khu mỏ Ban Tất, kết quả các binh lính vừa mới đến nhà đối phương, nhưng ông chủ kia không thấy đâu.

Tất cả mọi người vẫn luôn chờ đợi đến bảy rưỡi tối ngày hôm nay, cảnh sát địa phương thông báo qua nói ở khu vực ngoại ô phát hiện có tai nạn xe cộ, Phùng Lực chạy không ngừng nghỉ dẫn người qua đó, nhưng vẫn là đến chậm.

Chết não, vô dụng.

Mặc dù bọn họ vẫn xuất phát từ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo, đưa ông chủ nhà máy nhỏ đó đến bệnh viện trong thị trấn, nhưng bệnh viện ngoại trừ cung cấp giường nằm và cung cấp oxy cho ông ta thì cũng không có phương pháp nào khác. Chết não, cũng chính là đã chết, các bác sĩ đã thông báo cho người nhà, để cho bọn họ có thể chuẩn bị làm xong công tác đăng ký hiến tạng cho người khác.

Dưới màn đêm, có người thuận tay vứt bỏ điều thuốc lá trong tay, giẫm lên dập tắt.

"Không, không phải chết không đối chứng, bây giờ tôi hoài nghi Lô Tuấn Tài liên quan đến cố ý mưu sát."

Chu Giác Sơn hí mắt, quay đầu nhìn về phía Phùng Lực, chuyện này trái lại càng đơn giản hơn... "Anh nghe đây, bây giờ anh lập tức thay đổi suy nghĩ, liên hệ với cảnh sát địa phương, đi tìm chứng cứ của Lô Tuấn Tài, chỉ cần có thể chứng minh Lô Tuấn Tài có dính líu đến án giết người, ông ta tm có chấp cánh cũng không thể chạy thoát."

Phùng Lực đột nhiên khai sáng, liên tiếp gật đầu.

Hai người đi theo hai hướng khác nhau, Phùng Lực lại chạy đi tìm binh lính cấp dưới của mình.

Chu Giác Sơn trực tiếp trở lại lều của mình, kéo rèm cửa lên, chân trước còn chưa bước vào trong lều, đã nhìn thấy Tại Tư vẻ mặt lén lút giấu cái gì đó dưới túi ngủ.

Lông mày hăn khẽ động, quay người lại, hạ rèm cửa xuống, "Em lén giấu đồ gì đấy?"

"Không có."

"Lại cất giấu tiền riêng?"

Tại Tư lắc lắc đầu, "Không có."

Hai cái đều không phải...?

Dù sao Chu Giác Sơn cũng không tin. Hăn bước nhanh đi tới, ngồi xổm ở trước mặt Tại Tư, dễ dàng kéo cổ tay của cô ra.

Tại Tư không nghe theo, lại lấy cơ thể ngăn cản, "Đừng nhìn đừng nhìn..."

"Thì liếc mắt nhìn."

"Em không muốn."

Tiểu nha đầu này thực sự không có biện pháp, cọ cọ ở cổ của hăn, lại còn làm nũng bán manh không chịu nghe lời hăn, Chu Giác Sơn không chịu nổi bộ dáng này, ôm căng chân của Tại Tư, một tay vác cô lên vai.

Ngồi xuống, đứng dậy, toàn bộ không hề tổn sức.

Hắn cầm lấy khối vải bố mà Tại Tư đang thêu, cẩn thận quan sát, để xa nhìn một chút, để gần nhìn một chút, thật vất vả mới có thể phân biệt được mặt chính và mặt ngược.

Dùng châm pháp gì thì tạm thời hắn không bàn đến...

"Cái này em thêu là... ống khói của ô tô?"

"Là thỏ tạt [6]!"

[6] Thỏ tạt: là những con thỏ có hình dáng dễ thương. (VD: như chibi thỏ, hoặc thỏ trong hoạt hình...)

À à à...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Edit: Dương

Chu Giác Sơn lại cẩn thận nhìn một chút.

Trên khuôn mặt không tự chủ lộ ra biểu cảm không có mắt nhìn, ngoài miệng còn nói không sai không sai, "Em đừng nói đây là lần đầu tiên em là động thủ nhé, kỹ thuật thêu rất chân thật, em xem em thêu đôi tai thỏ này rất sống động."

Trong lúc nói chuyện, hãnh thả người phụ nữ trên vai xuống dưới đất, tay hãnh còn chỉ "con thỏ" kia, đưa cho Tại Tư nhìn.

Tại Tư vừa mới đứng vững, tùy ý nhìn lướt qua, "tai thỏ" trong miệng Chu Giác Sơn rõ ràng là chân sau bên trái của con thỏ mà cô thêu.

Cô mím môi, kìm nén một bụng tức giận, rút ra khối vải bố hình vuông trong tay Chu Giác Sơn, nhanh chóng chạy đi, cởi giày, chui vào trong túi ngủ.

Lều vải quân dụng rất rộng rãi, muốn chứa mười người trưởng thành cũng không thành vấn đề. Bên trong khu mỏ cung cấp điện không thành vấn đề, thế nhưng điện áp không đủ ổn định, ngọn đèn nhỏ lờ mờ lúc sáng lúc tối.

Cô gái nhỏ nằm ở trong túi ngủ đưa lưng về phía Chu Giác Sơn, đem tấm vải mới tinh tùy ý vo tròn như quả bóng, dùng sức vỗ vỗ hai cái, xem như là một cái gối đầu.

...

Chu Giác Sơn gãi gãi cổ, hần đứng ở chính giữa lều vải, nhìn xung quanh lều vải trống rỗng, cũng nhìn ra Tại Tư mất hứng.

Không có biện pháp, hần nói chuyện thẳng thắn, hần cũng biết, nhưng hần cũng không phải cố ý, ở trong quân khu cầu thả đã quen rồi, một thời gian ngắn sửa đổi không xong.

Chăn đệm mềm mại lồm xuống.

Tại Tư quay đầu lại, Chu Giác Sơn ngồi xuống bên cạnh cô.

Tại Tư giận dữ, khiêng cái "gối đầu" mới thêu trên vai, giống như là khiêng một gói thuốc nổ, lập tức dịch chuyển vị trí ra xa. Chu Giác Sơn bật cười, nghiêng người, lấy tay đè lại túi ngủ trên người cô, chỗ này rộng như vậy, "Em có thể đi chỗ nào?"

Cô còn dịch chuyển hai cái nữa là sẽ rơi xuống đất.

Tại Tư cắn môi, giống như đang giận dữ, kéo túi ngủ che mặt mình lại. Động tác của Chu Giác Sơn nhanh hơn, một tay gạt túi ngủ che mặt cô, bởi vì khí lực lớn, khóa kéo hai bên đều bị hần kéo ra.

"Anh..." Cô giơ tay muốn đánh hần.

"Quà này. Đừng tức giận nữa, anh nói sai rồi, anh xin lỗi."

Một vật nhỏ màu bạc lấp lánh ở trước mắt Tại Tư.

Tại Tư bối rối, nháy mắt một cái.

Chu Giác Sơn nóng lòng nhìn cô, trong giây lát, hấn kéo cổ tay của cô xuống, nghiêng người, cúi đầu, đeo sợi dây chuyền bạc lên cổ Tại Tư.

"Chỉ vì đổi lấy một cái máy định vị GPS mini, em lại đưa di vật của mẹ em cho người ta, đáng giá sao?"

Hấn còn nhớ, lần đầu tiên gặp lại, cô khổ sở cầu xin hấn để hấn đừng đưa cô cho Miêu Luân, khi đó, hấn liền nhận ra sợi dây chuyền của cô... Bằng không, cho dù hấn có cứu cô thì hấn cũng tuyệt đối không mang cô theo bên người.

"..."

Tại Tư thẹn thùng, mím môi, nhẹ nhàng cúi mắt xuống. Cô dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sợi dây chuyền trên cổ, rất hoài niệm, cảm giác kim loại tinh tế đã lâu không cảm nhận được.

Thật ra mà nói, ban đầu cầm cổ sợi dây chuyền này, cô cũng thật sự hối hận một đoạn thời gian...

Nhưng sau đó, kể từ ngày máy định vị GPS đổi được kia phát huy tác dụng, một khắc kia cô biết được Chu Giác Sơn có thể đổi mặt với nguy hiểm, cô đã cảm thấy sợi dây chuyền của cô cũng không hề hy sinh vô ích.

"Anh tìm về từ chỗ nào..."

Cô không còn cúi gằm, ngữ khí ôn hòa mềm mỏng nói chuyện với hấn.

Ngay từ thời điểm cô đối đồ với bác thôn dân kia, đối phương đã nói bác ấy muốn đến nương tựa vào con trai bác ấy ở trong thành phố... Mà vào buổi tối năm ngày trước cô mới nói cho Chu Giác Sơn biết cô dùng sợi dây chuyền của mẹ lưu lại cho cô đem đi cầm cố. Trong thời gian này, địa chỉ của bác thôn dân cũng có thể có thay đổi, Chu Giác Sơn lại mỗi ngày đều

bận rộn không thể phân thân, sao hẳn lại có thời gian và tinh lực đi tìm dây chuyền của cô?

"Tâm thành tắc linh [1], đây là bác thôn dân kia hảo tâm tự mình tặng lại."

[1] Tâm thành tắc linh: nếu chân thành thì sẽ được báo đáp.

Chu Giác Sơn cúi người, một cánh tay ôm eo của Tại Tư, nhẹ nhàng hôn lên cổ của cô.

Tại Tư không tin, bĩu môi, lấy tay che miệng của hẳn, nhướn mày, còn liếc hẳn một cái.

Chu Giác Sơn dừng lại, khước miệng hơi chứa ý cười, "Được rồi, có tổn một ít tiền."

Dù sao tiền có thể sai khiến được ma quỷ, hẳn ra giá cao kinh người để mua lại, còn thưởng tiền cho người cung cấp thông tin, số tiền tích góp nửa năm đều dùng hết rồi, muốn tìm về một sợi dây chuyền cũng tương đối khó khăn.

... Trong giây lát, Chu Giác Sơn nở nụ cười, Tại Tư cũng cười, hai người ngẫm hiểu, đều hiểu rõ tâm tư của đối phương. Hai khuôn mặt gần trong gang tấc, ánh mắt lảng lạng nhìn nhau một hồi, một lát qua đi, khước miệng hơi chứa ý cười trong lúc đó chậm rãi biến thành rung động của hai trái tim.

Trong sự yên lặng, có một cỗ không khí mập mờ chậm rãi tràn vào. Chu Giác Sơn đứng dậy, tắt đèn trong lều. Xung quanh tối đen, trong lều yên tĩnh đến mức khiến người ta hốt hoảng, Tại Tư thẹn thùng, hơi nghiêng mặt sang một bên.

Hắn trước sau không nói lời nào, ngồi ở bên mép túi ngủ nhìn cô.

Trong lều tối như vậy, Tại Tư cũng không biết hẳn rốt cuộc có thể nhìn ra cái gì... Có một câu nói, khiến cô vài lần muốn nói lại thôi. Hàm răng cô khê cắn viền môi, cánh môi lồm vào bên trong một chút, địa phương mềm mại ấy hơi hơi sung huyết.

"Cảm ơn."

Cảm ơn hẳn còn nhớ rõ sợi dây chuyền của cô... Cũng cảm ơn hẳn đã để lời nói của cô ở trong lòng... Càng cảm ơn hẳn đã hao tâm tốn sức vì một sợi dây chuyền nho nhỏ...

Nói cảm ơn xong, Tại Tư liền chậm rãi xoay người, có chút thấp thỏm đưa lưng về phía Chu Giác Sơn.

Đêm đã khuya, nên đi ngủ.

"Khuya lắm rồi, sáng mai anh còn phải phụ trách giám sát đường quốc lộ, nên đi ngủ sớm một chút."

Cô nhắm mắt lại, nắm thật chặt túi ngủ trên người mình. Không bao lâu liền nghe được người đàn ông phía sau khê ừ một tiếng.

Tại Tư tin là thật, thực sự chuẩn bị đi ngủ, bỗng nhiên, Chu Giác Sơn lấn người, sát lại gần, một tay thăm dò vào trong áo lót của cô.

Tại Tư hơi ngơ ngẩn, mở mắt ra nhìn hẳn, cánh môi cô khép rồi lại mở, nhẹ nhàng chuyển động hai cái.

Ánh mắt Chu Giác Sơn sâu thẳm, khuôn mặt cúi xuống thấp một chút.

Hai người dựa vào nhau rất gần, cô thậm chí nghe được tiếng hít thở hỗn loạn của hẳn, cô ngược mắt nhìn hẳn một cái, tim cô đập rất nhanh, cô nín thở, lông mi khê động, trong lòng cũng hoang mang không biết làm sao.

Chu Giác Sơn ngăm nhìn Tại Tư. Gò má của cô gái nhỏ đỏ lên, mấy giây sau, trong nháy mắt ánh mắt dời đi. Cô nhìn trái nhìn phải, không biết nhìn chỗ nào mới tốt.

Một lát sau, hăn làm như không thấy, hôn lên môi của cô, hăn dùng ngọn lửa nóng rực cạy ra hàm răng của cô, ngang ngược thâm nhập vào bên trong, chẳng mấy chốc liền dễ dàng công thành đoạt đất.

Cô khước từ hăn. Hăn mở mắt ra, dùng một chút hàm răng ma sát đầu lưỡi non mềm của cô.

"Ngoan, anh cũng chỉ là khó chịu muốn giày vò một chút thôi, em đừng chọc ghẹo anh..."

Không lạnh lùng giống ngày xưa, ánh mắt của hăn nồng nhiệt, giọng nói cũng trầm thấp khàn khàn.

Nói xong, hăn lại ngậm đầu lưỡi của cô, dùng sức mút vào, khiến cho huyết dịch của cả người cô đều trào lên.

Tại Tư mặt đỏ tới mang tai, có thể hiểu rõ hăn có ý gì. Cô gật gật đầu, ngăm nhìn hăn, ở trong lòng không ngừng khuyên bản thân, tận lực không cần phản kháng...

Chu Giác Sơn liếc nhìn Tại Tư một cái, đôi mắt cô ướt át.

Hăn hơi dùng lực một chút, cả người cô sẽ chỉ biết không ngừng run rẩy.

Nửa đêm đi qua, túi ngủ cũng bị hai người chèn ép thành một tầng mỏng, tấm vải trải đệm dưới người cũng bị rối tung, Tại Tư mơ mơ màng màng, Chu Giác Sơn đột nhiên đứng dậy mặc quần áo đi giày.

"Đoàn trưởng?"

Có mấy binh lính tuần tra vừa vắn vô tình thấy hấn từ trong lều đi ra. Chu Giác Sơn lại hướng về phía lều vải ở sau lưng, xoa bóp mi tâm.

"Bảo vệ tốt cho cô ấy, đừng để cho những người không có phận sự đến gần cô ấy." Thật sự trong lòng hấn còn muốn nói "những người không có phận sự" cũng bao gồm cả hấn, hấn thật sự nên cách xa cô một chút, hấn sắp không chịu nổi rồi.

Các binh lính tuần tra đứng nghiêm chào.

Điện thoại trong túi quần của Chu Giác Sơn đột nhiên rung một hồi, hấn lấy ra, người gọi tới là Phùng Lực.

Đã trễ thế này...

"Chuyện của Lô Tuấn Tài có tiến triển?"

Đầu dây bên kia, Phùng Lực đang ngồi xồm ở trên một vách đá, hấn ta nhìn nhìn cây khô ở phía dưới, lại nhìn nhìn chiếc xe hỏng đang treo trên cây khô, "Đoàn trưởng, lại chết thêm một mạng người, Lô Tuấn Tài người này xem ra là muốn phát điên rồi."

Người chết trong xe kia, là một người hấn ta vừa mới điều tra ra có liên quan với một tài xế lái xe đường dài trong khu mỏ Pinpet. Theo lý thuyết, loại thân phận này nhiều lắm là giúp đám Lô Tuấn Tài lén vận chuyển ít hàng hóa, tiến hành buôn lậu, kiếm thêm một khoản thu nhập mà thôi, công việc quy mô nhỏ, có lẽ cũng sẽ không nắm giữ đầu mối nào quan trọng.

Nhưng người nào cướp đi tính mệnh của anh ta, một người không nhất định phải chết thì hết lần này đến lần khác lại chết trong lúc mấu chốt, thời điểm trùng hợp như vậy, hơn nữa lại chết quỷ dị như thế này...

"Đoàn trưởng, thi thể của người tài xế vừa mới chết này có chút kỳ quái."

"Là sao?"

"Người này không có nội tạng."

Theo pháp y nói, nội tạng của người này trước khi chết đã bị lấy ra, trừ cái đó ra, trên người không tìm được vết thương nào khác, nói cách khác, đây chính là nguyên nhân mấu chốt dẫn đến cái chết của anh ta.

Chu Giác Sơn cau mày, giống như nghĩ đến điều gì đó, hẩn mím môi, từ trong túi móc ra một hộp thuốc lá và bật lửa, ánh lửa hơi lạnh chiếu sáng sườn mặt góc cạnh của hẩn, "Có phải lúc trước anh đã thông báo tin tức điều tra đến chỗ này phải không?"

"Vâng, tôi đã phát một bản fax đến lều hội nghị thông thường kia." Ban đầu Phùng Lực nghĩ rằng, cũng đã mượn thể này rồi, liền không muốn quấy rầy Chu Giác Sơn nghỉ ngơi, cho nên hẩn ta cũng không gọi điện thoại, chỉ là phát một bản fax qua đây chờ sáng mai Chu Giác Sơn sẽ kiểm tra. Nhưng ai có thể nghĩ, từ lúc hẩn ta sơ bộ xác nhận thông tin về tên kia, đến khi nhận được thông báo của cảnh sát gửi đến nói anh ta đã chết rồi, trước sau cũng chưa tới một tiếng đồng hồ...

Một tiếng trước...

Có ai vào giờ này lại xuất hiện ở lều hội nghị...

Đồng tử của Chu Giác Sơn đột nhiên co lại, trong đầu hẩn có thứ gì đó lóe lên, hẩn thoáng chốc bỏ lại cái bật lửa, bỏ lại điều thuốc vào trong bao thuốc lá.

"Sáng nay khoảng mười giờ, thời điểm tôi và Du Tại Tư ở bên trong nói chuyện, có bất kỳ ai tới gần lều vải này không?" Hẩn túm cổ áo của một

binh lính tuần tra, cơ bắp trên tay căng cứng, một tay khác dùng sức siết chặt điện thoại di động còn chưa cúp máy.

Ba binh lính tuần tra nhìn nhau một chút...

"Có."

"Ai?"

... Ba người không hẹn mà cùng nói ra một cái tên.

Chu Giác Sơn hí mắt, gật đầu.

"Để ý người đó."

"Vâng!"

Chu Giác Sơn buông lỏng binh lính ra, tiếp tục nói gì đó với người ở đầu dây bên kia, hẩn hải bước rời khỏi khu lều vải, rất nhanh liền biến mất ở trong màn đêm.

Cách đó mười mấy mét, phía sau nửa bức tường gạch, có một thân ảnh màu đen chợt lóe lên.

Ngón tay đối phương vung về, vôi vàng bám một dãy số không lưu trong danh bạ, "Alo, là tôi. Đúng. Hình như anh ta phát hiện tôi rồi."

...

P/S: Chúc mừng năm mới ^^ Lì xì sớm cho mọi người <3. Love all

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Edit: Dương

Ngày thứ hai, Chu Giác Sơn đi xuống giám sát đường quốc lộ ở dưới chân núi, gặp phải một trận mưa lớn, đêm đó không thể quay về.

Ngày thứ ba, cảnh sát thị trấn Daren gửi bản báo cáo xét nghiệm tử thi chi tiết của tài xế xe tải cho quân đội bang Nam Shan, Chu Giác Sơn mặc dù có chạy về, nhưng lại vội vàng rời đi, sau đó lại vội vàng đi thăm thôn dân và thợ mỏ dưỡng thương ở trong thị trấn, đêm hôm đó vẫn như cũ không về.

Mấy ngày trôi qua, Tại Tư cũng không biết Chu Giác Sơn là cố ý hay là vô tình... Nói chung mỗi ngày cô đều ngoan ngoãn ở trong khu mỏ, nhưng hết lần này đến lần khác cũng chưa từng thấy qua bóng dáng của hắn.

Cô không yên tâm...

Không phải là hắn đang cố ý tránh né cô chứ?

Nhưng gần đây hắn và cô rõ ràng vẫn yên ổn không có chuyện gì, rốt cuộc là hắn tránh né cô cái gì, lại vì sao muốn tránh né cô?

Cách một ngày, lại là một buổi chiều âm trầm, chân trời mây đen giăng đầy, ánh sáng bị tầng mây sẫm màu chôn giấu đi, không lâu lắm,

trong khu mô nổi lên gió lớn lạnh thấu xương, gió như lưỡi dao sắc bén, lại càng giống như một con sư tử đang rống lên, gầm thét, nổi điên, cắn xé từng lều vải quân dụng màu xanh biếc.

Trong chớp mắt, trời đất tối tăm, không khí như nuốt chửng cả sông núi...

Tất cả đều là điềm báo cơn mưa muốn tới.

Tại Tư ngòi ở cửa lều, nhanh chóng giúp Khang tẩu thu dọn quần áo mà bà mới phơi khô được một nửa. Bên ngoài lều, có hai thân ảnh một cao một thấp quen thuộc từ đỉnh núi phía xa ngược chiều gió lớn rảo bước đi tới.

Không lâu lắm, hai người kia đi tới gần đây, hai người họ khẩn trương bước tới, vội vã hấp tấp, trong tay còn ôm hai cái túi dật [1] màu đen.

[1] Túi dật: hình ảnh ở cuối chương.

"Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. Trời ơi, mà nhanh lên một chút..."

"Tới rồi tới rồi."

Người cao liên tục thúc giục người thấp, người thấp liên tục lên tiếng trả lời.

Dưới đáy túi dật bị thủng một lỗ nhỏ, hai người cũng không phát hiện, gió lớn thổi tới, người thấp vừa gầy lại vừa nhỏ, gần như sắp không ôm nổi cái túi, đành phải dùng đầu gối chống ở dưới đáy túi nâng lên. Một cuộn tiền Kyat bó thành hình trụ trùng hợp từ lỗ thủng của túi rơi ra, theo độ dốc của mặt đất, nhanh chóng lăn xuống, hai giây sau, lăn đến bên chân Tại Tư.

...

Hai người đồng thời nín thở, nuốt nước miếng, khẩn trương đứng tại chỗ.

Tại Tư đem quần áo trong tay đặt trên đầu gối, khom lưng, nhặt lên cuộn tiền Kyat ở dưới chân.

Một cuộn tiền toàn tờ 5000 Kyat được bó rất chắc chắn, cô vội vàng nhìn lướt qua, đơn giản liếc mắt một chút, ít nhất cũng phải 500.000 Kyat.

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía hai người trước mặt, trùng hợp hai người này cô đều biết. Hai chàng trai mười bảy mười tám tuổi, dáng dấp gọn gàng sạch sẽ, vừa là thôn dân thôn Naung Kyo, vừa là thợ mỏ trong mỏ Pinpet.

Cô khẽ cười một tiếng, giơ tay đưa tiền cho họ, "Phát tiền lương?"

...

Hai chàng trai nhìn nhau, sau đó gật đầu.

Người cao bước lên một bước, lòng bàn tay đầy mồ hôi xoa xoa vào ống quần, mím môi, định đưa tay nhận lấy cuộn tiền trong tay Tại Tư.

Tại Tư lẳng lặng nhìn cậu ta, tay vẫn không nhúc nhích.

Cậu ta cẩn thận từng li từng tí, chậm rãi nắm được một chút bên rìa cuộn tiền...

"Phát tiền lương mà cần dùng đến túi dật to vậy sao?" Tại Tư đột nhiên đổi ý, cầm tiền thu về. Cô bình tĩnh nhìn cậu ta, ngón tay trắng nõn tùy ý gảy gảy sợi dây thun buộc cuộn tiền.

Phương pháp in ấn và chống tiền giả của đồng Kyat và nhân dân tệ vô cùng giống nhau, nếu là tiền thật thì bên rìa mỗi một tờ tiền đều sẽ in số seri. Thật trùng hợp, những tờ tiền này đều không quá mới, nhưng số seri

đều là những con số liên tiếp nhau. Ở trong nước, thông thường, chỉ có lấy số lượng tiền mặt lớn ở trong ngân hàng mới xuất hiện tình huống như vậy.

Hơn nữa vẻ mặt của hai người kia, bồn chồn lo sợ, cẩn thận dè dặt, rõ ràng đã rất mệt mỏi đầu đầy mồ hôi cần rặng chịu đựng, nhưng lại không nỡ bỏ hai cái túi trong ngực mình xuống.

Là tiền sao?

Trực giác nói cho cô biết, trong hai cái túi dật kia đều là tiền mặt.

Người thấp kinh sợ, đụng đụng vào người cao.

Người cao lưỡng lự, không biết nên trả lời thế nào.

Hơn nữa, bọn họ cũng không quen người phụ nữ Trung Quốc trước mắt này, chỉ là mấy người phụ nữ trong nhà rất quen thuộc với cô ấy mà thôi, ở miền núi Myanmar, đàn ông tuyệt đại đa số đều tham gia quân ngũ, còn lại một phần nhỏ đi ra ngoài làm việc, còn phụ nữ thì chủ yếu ở lại vùng núi xa xôi chăm sóc lớn nhỏ trong gia đình, có một ít phụ nữ lớn tuổi, cả đời cũng chưa từng thấy qua thế giới bên ngoài, cũng không biết cái gì là xe thể thao, không biết cái gì là thang máy, thậm chí bọn họ nhận thức tiền không phải bằng các con số, mà là dựa vào màu sắc, hoa văn và kích cỡ của các tờ tiền.

Bọn họ nhận biết Du Tại Tư, là bởi vì chị em gái trong nhà, trưởng bối, trẻ con thường xuyên nhắc đến cô ấy.

"Anh ơi, hôm nay Du tiểu thư dạy cho em một cách bện tóc mới, chia tóc làm bốn phần rồi bện lại. Anh nhìn đi, có đẹp không?"

...

"Tiểu tử thôi, đừng có lộn xộn, mẹ mày vừa mới phơi xong vô quýt đây! Vô quýt kia có thể tránh say xe, trị ho khan, giải rượu, trị nghiện răng khi ngủ, lợi hại nhất là nó còn có thể trị chứng táo bón... Mẹ mày đã khó chịu cả nửa đời người rồi, thật vất vả mới có thể chữa được... Đây đều là tiểu mỹ nữ bên cạnh Chu trưởng quan nói cho mẹ mày biết đấy."

...

"Em trai em trai, chú mày mau tới đây, cái đồng hồ đeo tay chạy sai giờ mà lúc trước chú mày mua ở chợ đồ cũ đấy, Du tiểu thư sửa được rồi! Cô ấy nói cho anh... Nói cái gì mà từ trường ảnh hưởng, ảnh hưởng đến cái gì mà chuyển động cơ học... Dù sao thì loại bỏ một chút nam châm là tốt rồi, chú mày nhìn xem, bây giờ đồng hồ không chạy chậm nữa rồi!"

...

"Chú nhỏ, chú nhìn xem, đây là thuyền lớn mà chị gái người Trung Quốc kia dạy cháu gấp, chị ấy nói ở vùng ven biển Trung Quốc có rất nhiều rất nhiều bến cảng rộng lớn và tàu thuyền, còn có rất nhiều tòa nhà cao chọc trời, có thể đứng ở trên lầu cao chót vót chạm đến đám mây nữa đấy."

...

Đây chỉ là một số ít, còn vô số lời kể khác nữa. Hai chàng trai dần dần hồi tưởng lại, trong giây lát, càng là không nhận được cảm khái.

Bọn họ không sợ vất vả, không sợ mệt mỏi, mặc dù bọn họ tuổi không lớn lắm, nhưng bọn họ vẫn là trụ cột của những người phụ nữ trong gia đình, bọn họ sẵn sàng dùng thời gian một năm đi kiếm tiền bằng tiền lương nửa tháng của người khác, chỉ là vì có thể cải thiện một chút hoàn cảnh trong nhà. Nhưng mà có ít thứ có thể dùng tiền mua được, có ít thứ có dùng tiền cũng không mua được, Du Tại Tư dạy cho người nhà bọn họ dùng những đồ vật, chính là những thứ bọn họ dễ dàng bỏ qua, quên lãng, thậm chí cả đời này cũng chưa từng nghĩ tới...

"Du tiểu thư, tôi biết rõ cô là người tốt. Cô cũng quan tâm đến người nhà chúng tôi, chúng tôi từng chút đều nhớ rõ." Nếu như hôm nay đổi lại là người khác, hai người bọn họ có thể tình nguyện bỏ qua 500.000 Kyat trong tay cô ấy và cũng sẽ không nói gì. Chỉ có điều... "Nếu như cô hỏi, chúng tôi sẽ nói thật với cô."

Hai người một cao một thấp ngồi xõm xuống, nâng túi dệt lên, băng qua gió lớn đi vào trong lều vải của Tại Tư.

Bọn họ kéo rèm cửa xuống, sau đó mở khóa kéo túi dệt, quả nhiên là hai túi đầy tiền mặt.

Khang tẩu đứng ở một bên, che miệng, quả thật lấy làm kinh hãi.

Hai người đứng ở trước mặt Tại Tư, một chữ cũng không bỏ sót, đem nguồn gốc của số tiền này từ đầu đến cuối thuật lại một lần cho Tại Tư.

"... Chính là như vậy, chúng tôi là nhặt được tiền."

Tại Tư gật đầu, như có điều suy nghĩ.

Thật ra cô vốn cho là hai người này làm cái gì đó thương thiên hại lý [2], giết người cướp của, định đem hai người này và hai túi tiền giao cho quân đội xử lý. Nhưng ai có thể nghĩ đến... "Hai người vậy mà nhặt được nhiều tiền mặt như vậy ở chân núi phía sau núi mỏ?"

[2] Thương thiên hại lý: làm việc nhẫn tâm, không có tính người.

"Đúng, ngay bên trong đường hầm không xa phía sau núi mỏ."

Đường hầm đó vốn là một điểm tham quan du lịch khá nổi danh ở quốc nội thuộc thị trấn Daren, là một tuyến đường sắt trong đường hầm, được xây dựng từ thời thuộc địa Anh [3], đã có gần trăm năm lịch sử. Thế kỷ trước sau khi quân đội Anh rời khỏi, quân đội chính phủ đã vài lần tính

toán từ đường hầm này sử dụng đường sắt để xâm chiếm Nam Shan, sau đó lãnh đạo quân đội Nam Shan ra lệnh một tiếng, phá bỏ đường sắt, đường hầm trái lại vẫn còn lưu giữ.

[3] Thời thuộc địa Anh: từ năm 1824 đến năm 1885, Anh quốc đã 3 lần phát động chiến tranh xâm chiếm Myanmar, năm 1886 Anh quốc xếp Myanmar như một tỉnh của Ấn Độ lệ thuộc Anh. Ngày 4 tháng 1 năm 1948, Myanmar tách khỏi liên bang Anh và tuyên bố độc lập, thành lập liên bang Myanmar. (Theo chú thích của tác giả)

"Một đoạn thời gian trước người Nam Ngõa quấy nhiễu khiến cho toàn bộ mọi người trong thị trấn đều bất an, trước kia thường có người đi dạo hóng gió gần chỗ đường hầm đó, nhưng mà gần đây cũng không ai dám đi. Tôi cùng cậu ta gan lớn, hai chúng tôi cũng thấy trời sắp mưa, thời tiết nóng bức, muốn đi vào trong đường hầm hóng mát."

Dù sao cũng không nghĩ tới... Hai người bọn họ vừa mới đi tới gần cửa đường hầm liền nhìn thấy hai túi dẹt màu đen, hai người rất tò mò quấy phá nên chạy đến xem, kết quả... Phát hiện hơn mười tỷ Kyat.

"Du tiểu thư, số tiền này nhiều như vậy, chúng tôi cũng không dám muốn." Hai chàng trai này mặc dù không có văn hóa gì, nhưng cũng không ngốc, làm gì có chuyện tốt như thế từ trên trời rơi xuống, nhiều tiền như vậy, lại còn lộ liễu để ở chỗ đó, nhặt hay không nhặt, bọn họ đều đã do dự rất lâu...

Người thấp nói tiếp, "Du tiểu thư, cô xem, máu trên này cũng đã đông lại rồi, cũng không phải còn mới, cho nên tuyệt đối không phải là chúng tôi làm, chúng tôi xin thề, chúng tôi không có nửa điểm quan hệ."

Nếu như cậu ta không đề cập tới thì Tại Tư cũng không chú ý, cô khom lưng, đẩy đẩy cái túi, cẩn thận kiểm tra một lần.

Túi thì sạch sẽ, nhưng tiền ở bên trong có vết máu, hơn nữa tiền ở phía dưới rõ ràng dính nhiều máu hơn cũng bản hơn tiền ở phía trên...

Điều này nói rõ có người từng đổi qua hai cái túi này.

"Thời điểm hai người đi ra phía sau núi mỏ, trên đường đi có gặp ai mang theo trên người loại túi lớn tương tự như thế này không?"

Hai chàng trai một cao một thấp nhớ lại, nhú mày, lắc đầu, "Không có, chúng tôi cả đi cả về cũng chưa từng gặp qua người như vậy."

Tại Tư gật đầu, suy nghĩ trong chốc lát...

Khang tẩu đột nhiên nói, "Tiểu thư, cổng chính của khu mỏ không phải là có lắp đặt máy giám sát sao? Máy giám sát có thể quay được toàn bộ. Trừ phi đối phương có phòng bị trước, bằng không cầm hai cái túi lớn như vậy, nhất định là không giấu được."

Tại Tư được Khang tẩu đánh thức, ánh mắt sáng lên, "Không sai!"

Cô nghĩ tới, từ khi giếng mỏ xảy ra sự cố sụp xuống, Chu Giác Sơn liền cho người lắp đặt hai máy giám sát ở cổng chính của khu mỏ.

Bên ngoài mưa to gió lớn, Tại Tư không nghĩ nhiều như vậy, cầm lên một cái ô, nhanh chóng chạy đến phòng giám sát cách đó không xa.

Trong tay cô đang nắm con chuột, nhanh chóng di chuyển, đem video giám sát trong 24 giờ qua chuyển ra ngoài.

Màn hình lọc ra được một đoạn cắt, đoạn cuối video cho thấy... Vào lúc hai giờ sáng, có một người hành tung kỳ lạ, trước ngực căng phồng, giống như là trong ngực giấu hai cái túi vải bố.

Một người thấp, hơi béo, đội mũ, không thấy rõ biểu cảm trên khuôn mặt... Nhưng trên người vẫn mặc quân phục, Tại Tư đem hình ảnh phóng

to, lại phóng to hơn, nhìn thấy một đường gấp khúc đậm trên cầu vai của đối phương...

Vóc người này cô rất quen thuộc...

Cấp bậc này cô càng quen thuộc hơn!

Khang tẩu đúng lúc đi tới, Tại Tư lo lắng hỏi bà, "Miêu Luân ở chỗ nào?!"

"Miêu Luân? Hẳn ta phụ trách sửa đường, phỏng chừng bây giờ người ở dưới chân núi, ở cùng một chỗ với Chu trưởng quan."

...

[1] Túi dật

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Edit: Dương

Tại Tư mở ô lên, lao vào trong mưa, nhanh chóng chạy xuống dưới chân núi.

Thâm sơn cùng cốc, cỏ dại trên núi hoang mọc thành từng bụi, trên đỉnh đầu sấm chớp rền vang, xung quanh cô u ám tối đen giống như đêm khuya, chỉ khi có tia chớp mới vạch ra một tia sáng trên bầu trời, mưa lớn tầm tã làm xói mòn đất bazan dưới chân tạo thành những khe rãnh rất sâu, ruộng đất cũng nứt ra giống như vậy, đường xuống núi lầy lội không chịu nổi, khiến cho mỗi bước đi của cô càng thêm khó khăn.

Vóc người Miêu Luân hơi béo, thấp... Tại Tư gặp hẳn ta vài lần, cái này cô đều có ấn tượng.

Hơn nữa quan trọng nhất là, nếu như cô nhớ không nhầm, lần đầu tiên gặp Miêu Luân, và lại thời điểm bị Miêu Luân trói đến quân khu, quân hàm trên quân phục hẳn ta mặc trên người, chính là một đường gấp khúc đậm.

.... Cấp bậc quân đội không thể lừa được người.

Trong mấy trăm chiến sĩ đến khu mỏ Pinpet lần này, chỉ có một mình Miêu Luân có thể đồng thời phù hợp với hai điều kiện trên.

Tại Tư càng đi càng nhanh, không cần thận đạp phải một cục đá, lập tức té ngã, cái ô bị gió lớn thổi bật ngửa, cô dứt khoát ném đi, gắng sức đứng lên, đội mưa đi về phía trước. Mưa lớn tầm tã làm ướt khuôn mặt và mái tóc dài của cô, cái váy mỏng trên người cô cũng bị nước mưa lạnh như băng gội rửa thành dáng vẻ ướt đẫm, mưa quá lớn, cô lấy cánh tay che mưa, nước mưa chảy theo cánh tay của cô, đôi mắt cũng gần như không mở ra được.

Khang tẩu đuổi tới, bà cũng không có ô, dùng một cái áo chắn ở trên đầu Tại Tư. Tiếng mưa rơi âm ỉ, Khang tẩu chỉ có thể căng cổ họng hét lên, "Tiểu thư, đồi núi hoang dã, mưa còn lớn như vậy, cô là muốn đi đâu hả?"

Tại Tư cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi tới, "Tôi phải đi xuống đường quốc lộ dưới chân núi."

"Cô đi xuống đường quốc lộ làm cái gì?! Không được, mặc kệ muốn làm gì thì cũng phải đợi mưa tạnh rồi hãy nói, mưa này rất lạnh, tiểu thư, vết thương của cô vừa mới khỏi phục được vài ngày, cô không thể hành hạ chính mình như thế!"

Khang tẩu kéo Tại Tư lại, Tại Tư đẩy bà ra. Cô nhanh chóng vén tóc ướt che ở trước mắt, lắc đầu, "Khang tẩu, dì không cần phải đi theo tôi, bây giờ dì lập tức đi về lều lấy điện thoại, thông báo cho Chu Giác Sơn, nói cho anh ấy biết tôi hoài nghi Miêu Luân và Lô Tuấn Tài có chút quan hệ!"

Khang tẩu khó hiểu, "Gì? Lô Tuấn Tài là ai?"

"Dì không cần phải để ý, dì cứ như vậy trực tiếp truyền lời cho Chu Giác Sơn, anh ấy sẽ rõ!"

Trong đường hầm kia ẩn giấu nhiều tiền như vậy, trên tiền còn dính máu... Nếu như hỏi ai ở thị trấn Daren có thể rút ra được nhiều tiền mặt như vậy, ngoại trừ Lô Tuấn Tài, sợ rằng cũng không có người thứ hai.

Tại Tư biết rõ, từ lần trước Chu Giác Sơn hỏi cô làm sao để điều tra chuyện quan viên tham ô hủ bại, sau đó hẳn vẫn đang theo dõi và truy tìm chứng cứ, thế nhưng tình hình kéo dài, tiến triển điều tra chậm chạp, mặc dù Chu Giác Sơn không đề cập với cô, nhưng Tại Tư đại khái có thể đoán được, chắc là trong quá trình điều tra hẳn gặp phải trở ngại gì đó...

Người như Lô Tuấn Tài, gian trá xảo quyệt, tham tiền quên nghĩa, nếu ông ta đã có thể coi thường tính mạng của hơn trăm thợ mỏ trong khu mỏ Pinpet, vậy tương tự chuyện thuê người khác giết người, tám mươi phần trăm ông ta cũng làm ra được!

Miêu Luân là sĩ quan của bang Nam Shan, mặc dù cấp bậc của hẳn ta không cao, thế nhưng cũng vẫn có thể tiếp xúc được không ít các tin tức điều tra nội bộ trong quân đội. Miêu Luân rất cuộc là một người lính, Lô Tuấn Tài chỉ sợ sẽ không thuê Miêu Luân đi giết người... Nhưng Lô Tuấn Tài có thể bỏ tiền thuê Miêu Luân để Miêu Luân tiết lộ tiến triển điều tra của quân đội cho ông ta.

Một khi Lô Tuấn Tài có Miêu Luân cung cấp tin tức chính xác tiến triển điều tra của quân đội, ông ta liền có thể tiên hạ thủ vi cường [1], có thể sẽ diệt trừ sớm những người có thể đe dọa địa vị của ông ta... Sau đó, sẽ trả cho Miêu Luân một khoản thù lao.

[1] Tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước thì có thể chiếm được lợi thế.

Vậy thì hai túi dật lớn chứa tiền nhuộm máu kia, tám phần là tiền Lô Tuấn Tài trả cho Miêu Luân.

Thế nhưng tại sao trên tiền lại có máu...

Tại sao Miêu Luân chỉ đổi tiền sang túi khác, nhưng lại không lấy tiền đi...

Trong lúc nhất thời Tại Tư không nghĩ ra, có thể cô cũng không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, thời gian cấp bách, Chu Giác Sơn vẫn còn ở dưới chân núi... Vạn nhất Lô Tuấn Tài thay đổi ý nghĩ, lại dự định trực tiếp ra tay với Chu Giác Sơn, vậy thì Miêu Luân kia chính là một quả bom hẹn giờ bên người Chu Giác Sơn...

"Khang tẩu, đi mau trở về, đi mau về gọi điện thoại cho Chu Giác Sơn!"

Tại Tư liên tục khuyên Khang tẩu nhưng bà cũng không nghe theo, "Không được, tôi phải đi theo cô, Chu trưởng quan đem cô giao cho tôi, tôi trước hết nhất định phải bảo đảm sự an toàn của cô!"

Hai người giằng co không xong, Tại Tư cũng không có biện pháp. Cô chỉ có thể gia tăng tốc độ dưới chân mình, nhanh chóng đi xuống chân núi, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện, hy vọng Chu Giác Sơn trong mười phút này sẽ không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Sắc trời càng lúc càng tối, mưa rơi càng lúc càng nặng hạt, mặt đường phía trước mở rộng thêm một chút, chỗ này cách đường lớn còn một đoạn, Tại Tư đứng ở vị trí cao, nhìn thấy có hai tên lính đang ngồi nhóm lửa trong một cái lán che mưa, ven đường đậu hai chiếc xe, một chiếc là xe gắn máy, một chiếc là xe jeep.

Tại Tư mừng rỡ, nhanh chóng bước tới, cô lau qua khuôn mặt một chút, vắt nước trên cái váy ướt đẫm của mình, "Xin chào, làm phiền một chút, có thể cho tôi mượn điện thoại di động và xe..."

Lời còn chưa dứt, một binh lính trong đó nghiêng đầu nhìn sang.

Miêu Luân lấy tay lau tro bếp trên mặt mình, nở nụ cười xán lạn.

"Du tiêu thư à, đã lâu không gặp, trời mưa to như vậy, đồi núi hoang dã, làm sao cô lại chạy tới đây?" Áo khoác quân phục mà Miêu Luân

thường mặc được buộc ở thắt lưng, một đường gấp khúc đậm trên quần
hàm, sáng loáng.

"..."

Tại Tư kinh sợ, há miệng.

Cô lùi về phía sau nửa bước, nhú mày, siết chặt nắm tay, ánh mắt dời
đi, trên mặt đồng thời thay đổi đan xen mấy loại biểu cảm khác nhau.

Khang tẩu tới chậm một bước, đụng vào cánh tay của cô. Nhỏ giọng
hỏi, "Tiểu thư? Không phải vừa rồi cô còn..."

"Không có chuyện gì..." Tại Tư quay đầu lại, trong nháy mắt ngăn cản
lời nói của Khang tẩu, cô âm thầm cấp cho Khang tẩu một cái ánh mắt.

Khang tẩu hậu tri hậu giác, sóng mắt Tại Tư khẽ động, nhanh chóng
suy nghĩ trong hai giây, lại xoay người nói chuyện với Miêu Luân.

Cô cười nói, "Miêu trưởng quan, tôi vừa vận nhân rồi không có
chuyện gì, liền kéo Khang tẩu đi cùng tôi đến chỗ núi này ngắm cảnh, gặp
phải mưa lớn, lạc đường, anh bây giờ có rảnh không, có thể đưa tôi và
Khang tẩu về khu mỏ không?"

Miêu Luân và binh lính bên cạnh ngằm nhìn vào mắt nhau.

Nhượng mày, cùng cười.

Người nào không biết, gần đây Chu Giác Sơn đối xử với người phụ nữ
Trung Quốc trước mắt này không tệ...

Chu Giác Sơn là một đoàn trưởng khí phách, bọn họ ước gì lấy lòng
được hồng nhân [2] bên người Chu Giác Sơn, ngày sau có cơ hội thăng
chức tăng lương, đây chính là cơ hội tốt...

[2] Hồng nhân: người gần gũi, thân cận.

"Được! Du tiểu thư, không thành vấn đề! Trước tiên cô ngồi đây hơ lửa, sưởi ấm cơ thể, tôi qua bên kia thu thập chỗ ngồi phía sau xe jeep một chút!" Miêu Luân lập tức đứng lên, phúi bụi trên mũ, hất ta cởi áo khoác ở thắt lưng xuống, khoác lên người, đội mưa chạy về phía xe jeep trên đường đối diện.

Gần đây sửa đường, bọn họ xếp vài thanh gỗ phương [3] bị hỏng còn dư lại khi sửa đường vào chỗ ngồi phía sau của chiếc xe jeep này, tro bụi đất cát và vụn gỗ còn rơi khắp mọi nơi.

[3] Gỗ phương: là một trong những vật liệu chủ yếu dùng trong công trình kiến trúc, thường được sử dụng đồng thời với gỗ cấp pha, chủ yếu dùng làm keel gỗ. Chất liệu của gỗ phương chủ yếu là gỗ sam và gỗ tùng.

Cách đó ba bốn mét, ba người trong lán che mưa đều nhìn thấy hấn ta khiêng mấy thanh gỗ phương bị hỏng chạy đến cấp sau, người lính còn lại kia nhìn tình hình hiện tại một chút, cũng không ngồi ở đây nữa, vỗ vỗ tay đứng lên.

"Du tiểu thư, con đường phía trước vẫn còn ít việc chưa làm xong, tôi đi trước đây, hai người đợi ở đây nhé."

"Ừ." Tại Tư mím môi, gật đầu.

Người binh lính kia đội lên đầu một cái túi nylon trong suốt, không nói gì nữa, lái xe gần máy rời đi.

Mưa to như trút nước, trong màn mưa trống rỗng, những hạt mưa dày đặc nối liền nhau thành một đường, phóng tầm nhìn ra phía xa, phạm vi một trăm mét xung quanh đây chỉ còn lại ba người Tại Tư, Miêu Luân và Khang tấu.

Nước bùn thấm vào quần áo, quả thật vừa ẩm ướt lại vừa lạnh, Khang tẩu cởi áo khoác ẩm ướt trên người mình xuống, hơ trên bếp lò, bà cúi đầu xuống nhìn một chút đôi giày trên chân Tại Tư, khom lưng muốn giúp cô cởi ra, Tại Tư xua tay, dùng khốe mắt khê lướt qua, nhìn thấy Miêu Luân vẫn đang ở chỗ xe jeep vôi vàng khiêng mấy thanh gỗ phương.

"Khang tẩu, dì giả vờ như không thấy tôi, cứ tiếp tục làm chuyện của dì đi."

Khang tẩu sờ sờ cổ, gật đầu, giả vờ tiếp tục hơ quần áo.

Tại Tư đưa lưng về phía Miêu Luân, ngồi ở trên ghế dài. Cô quay mặt nhìn về phía bếp lò dựng tạm, bên tay trái chắt một đồng gỗ phương bị hỏng giống như gỗ ở trên xe jeep, những thanh gỗ phương này đều là làm từ gỗ tùng, có thể sửa đường, có thể nhóm lửa, trời mưa xuống thời tiết lạnh, làm củi dùng để nhóm lửa ngược lại rất thích hợp.

Miêu Luân nhanh chóng thu thập xong, không lâu lắm, sau lưng truyền đến tiếng đóng cửa xe.

Tại Tư duỗi chân, dùng giày vải nhanh chóng đẩy một thanh gỗ phương qua đây, giấu ở dưới làn váy.

Miêu Luân chạy vào dưới lán, "Được rồi! Đi thôi! Chúng ta nhanh chóng đi thôi, cũng không chú ý nhiều như vậy, chủ yếu là vết thương của Du tiểu thư vừa mới tốt lên, dù sao cũng không nên để Du tiểu thư bị cảm lạnh, có phải hay không!"

Khang tẩu gật đầu.

Miêu Luân cười hắc hắc, Tại Tư để cho hấn ta đi trước, hấn ta ở phía trước mở đường. Trời mưa rất lớn, nhưng hấn ta không sợ mưa, chút mưa này tính là cái gì, quan vận [4] trọng yếu hơn, người mà hấn ta ưu tiên cân nhắc hàng đầu lúc này khẳng định vẫn là Tại Tư.

[4] Quan vận: con đường làm quan.

"Ai, Du tiểu thư, ở trên ghế lái tôi có để một cái đệm mềm, sạch sẽ, tôi lấy cho cô ngồi."

"Ở chỗ nào?"

"Ở..."

Một tiếng "Bịch".

Miêu Luân còn chưa dứt lời, hăn ta vừa muốn quay đầu lại, sau ót đột nhiên đau nhói, lập tức ngã xuống vũng bùn ven đường.

Tại Tư mím môi, cắn chặt hàm răng, nước mưa theo bả vai của cô chảy xuống, nhỏ xuống đầu ngón tay đã lạnh cóng đến ửng đỏ của cô, lại theo đầu ngón tay cô chảy xuống thanh gỗ phương cô đang nắm chặt trong tay.

Trong nháy mắt cô vứt bỏ thanh gỗ trong tay.

"Khang tẩu, mau, đưa Miêu Luân lên trên xe!"

Người phía sau không có động tĩnh.

Tại Tư lo lắng quay đầu lại, "Khang..."

Một lực đạo giống như vậy nện xuống, trước mắt Tại Tư tối sầm.

Trong màn mưa, thân ảnh mảnh khảnh lắc lư hai cái, Khang tẩu đỡ lấy Tại Tư, động tác nhanh chóng, đưa Tại Tư lên ghế sau ở trên xe.

Một cô gái quen thuộc bây giờ đang nằm ở ghế sau, Khang tẩu không đành lòng, thở dài, "Thật xin lỗi, Du tiểu thư."

Thời gian không còn sớm, Khang tâu nhìn Miêu Luân nằm trên mặt đất, ngồi xổm xuống, nhanh chóng cởi áo khoác quân phục trên người hắn ta.

Cùng là một cái áo khoác quân phục, bà mặc lên người cũng rất vừa vặn.

Bà tiện tay lấy điện thoại của Miêu Luân, dựa vào trí nhớ bấm một dãy số điện thoại không có quy luật. Sau đó, lên xe ngồi vào ghế lái, khởi động, chạy tới phương hướng người trong điện thoại chỉ thị cho bà.

Lời tác giả: Surprise~~~

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Edit: Dương

Mưa to gió dữ, những giọt mưa giống như loạn tiễn vọt vàng lao vào cửa kính trong suốt, cần gạt nhanh chóng làm việc, nhưng cũng không chống đỡ được nước mưa mạnh mẽ rơi xuống liên tục. Không lâu lắm, ô tô băng qua rừng cây, từng tầng cây lá rậm rạp che đỡ phần lớn nước mưa, chỉ còn lại cành cây xào xạc run rẩy giữa cơn gió lạnh.

Ngay sau đó, có thể nghe thấy tiếng người, tiếng xe, tiếng súng...

Ba giờ mười lăm phút sáng.

Là thời điểm Tại Tư tỉnh lại.

Đêm dài đằng đẵng, ngọn đèn trong phòng mờ mịt, cô nằm trên một cái giường lớn, mí mắt giật giật, mười mấy giây sau, rốt cuộc chậm rãi mở mắt ra...

Khang tâu đang đứng ở trước máy lọc nước để lấy nước uống, xoay người lại, nhìn thấy Tại Tư thức dậy, vọt vàng cầm hai viên thuốc con nhộng màu sắc khác nhau qua đây.

"Tiểu thư, uống thuốc đi."

Trước đó Tại Tư bị dính nhiều nước mưa như vậy, phải phòng ngừa cảm mạo và vết thương bị nhiễm trùng mới được.

Tại Tư đỡ trán, vô lực chống đỡ ngời dậy, cô sờ lên cổ một chút, chỉ cảm thấy sau ót đau âm ỷ.

"Đây là đâu?"

"Đây là một chỗ ở trên danh nghĩa của Lô Tuấn Tài."

Khang tẩu ngồi ở mép giường, đem thuốc và nước đưa tới.

Hai tay Tại Tư nắm mép giường, không hề tiếp nhận, một lát sau, chậm rãi ngẩng đầu. Đợi một chút... "Tôi nhớ kỹ, tôi bảo dì và tôi cùng nhau đỡ Miêu Luân lên xe, sau đó vừa muốn quay đầu lại thì tôi liền mất đi tri giác."

Khang tẩu rũ mí mắt xuống, giống như không nghe thấy cô nói gì, "Tiểu thư, cô nhanh uống thuốc đi, cốc nước này vẫn còn ấm, nước ấm ấm dạ dày."

Khang tẩu giống như thường ngày đưa cốc nước về phía trước, chỉ nghe thấy một tiếng "ba", tay Tại Tư dễ dàng đẩy cốc thủy tinh rơi xuống đất.

Cốc thủy tinh vỡ nát đầy đất, nước ấm cũng chảy ra ngoài...

Khang tẩu trong nháy mắt ngẩng đầu nhìn cô, rất nhanh lại cúi mắt xuống.

Tại Tư lẳng lẳng nhìn Khang tẩu, vẻ mặt dần dần lạnh lùng, "Tôi đã sai khi tin bà, là lỗi của tôi, nhưng tốt xấu gì tôi cũng đã quen biết bà một thời gian, bây giờ tôi ở trong tay bà, chỗ nào cũng không đi được, bà có thể nhìn vào phần giao tình của chúng ta, có thể kể lại đầu đuôi chân tướng của câu chuyện cho tôi biết được không?" (Chỗ này Tại Tư đang tức giận nên t thay đổi cách xưng hô của Tại Tư với Khang tẩu)

Nếu như Tại Tư nhớ không nhầm, thời điểm trước khi Khang tẩu đuổi theo cô xuống dưới chân núi, bà ấy vẫn còn giả bộ vẻ mặt không biết gì hỏi cô "Lô Tuấn Tài là ai", đến ban đêm, trái lại đảo khách thành chủ, trực tiếp đem cô vào "làm khách" trong nhà Lô Tuấn Tài.

Vở kịch hay này, Khang tẩu diễn thật tuyệt vời...

Tại Tư đã đánh giá thấp người phụ nữ này... Thậm chí chưa bao giờ hoài nghi tới bà ấy.

"Tiểu thư cho rằng tôi là ai." Khang tẩu lấy ra một cái khăn tay, nhặt những mảnh thủy tinh trên mặt đất.

"Trước đó tôi nghĩ lầm Miêu Luân là người đó, trên thực tế bà chính là người đó."

Người đánh cắp tin tức tình báo nội bộ quân đội bang Nam Shan là Khang tẩu; người đem tình báo bán cho Lô Tuấn Tài là bà ấy; người giấu trong đường hầm hai túi tiền mặt ketch xù có dính máu mà Lô Tuấn Tài trả cho bà ấy là bà ấy; thậm chí hai giờ sáng đêm hôm qua, người mặc quân phục mà máy giám sát ở cổng chính quay lại được, binh lính có dáng người vừa thấp lại hơi béo thật ra thì vẫn là bà ấy.

- -- Đó là bà ấy mặc quân phục của Miêu Luân ngụy trang mà thành!

Tại Tư bây giờ đã biết rõ...

Miêu Luân là vô tội, Khang tẩu mới thật sự là nội gián bên trong...

Đều do lúc đó cô lo lắng quá mức đến sự an nguy của Chu Giác Sơn, cho nên có rất nhiều chi tiết nhỏ cô cũng chưa kịp suy nghĩ cận kề, thật ra chuyện này từ lâu đã có trăm ngàn chỗ hở. Vấn đề lớn nhất... Cũng tỷ như giả thuyết thật sự là Miêu Luân đem giấu hai túi tiền kia ở trong đường hầm, hẳn ta hà cố gì phải làm điều thừa là đổi lại hai cái túi dẹt khác, hơn

nữa tại sao không đem cái túi dột cũ ném ở núi hoang, mà lại lựa chọn cho vào trong ngực mang về khu mỏ, càng buồn cười là lúc đó đã là hai giờ sáng, hẳn ta lại vẫn dám mặc quân phục đi qua cổng chính...

Tất cả những "chứng cứ" này, tựa hồ cũng nói cho cô biết Miêu Luân là nội gián bên trong, nhưng mà thậm chí cô cũng không hề nghĩ tới, có người nội gián nào lại ngu đến trình độ này...

"Bà biết tôi có lòng nghi ngờ nặng, lòng hiếu kỳ nặng, sức quan sát mạnh, cho nên liền cố ý đổi túi dột ban đầu, để cho tôi cảm thấy tiền trong túi thật ra đã sớm bị người thay đổi."

"Bà là người giúp việc bên cạnh Chu Giác Sơn, sẽ không có ai hoài nghi bà, lúc riêng tư bà lại giả vờ nhiệt tình giúp mọi người giặt quần áo, khâu vá quần áo, quân phục của Miêu Luân tám phần cũng là bà mượn cơ như vậy để lấy tới."

"Lúc tất cả mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, đến khi tôi cảm thấy thực sự nghi ngờ, bà lại bắt đầu diễn trò, cố ý nhắc nhở tôi cổng chính mới lắp đặt máy giám sát, bà bảo tôi đi xem video giám sát bà tỉ mỉ cải trang, sau cùng còn không quên nói một câu "Miêu Luân đang ở cùng một chỗ với Chu Giác Sơn"."

"Bà biết tôi có thể không quan tâm đến bất cứ ai bất cứ chuyện gì, thế nhưng không có khả năng không quan tâm Chu Giác Sơn, tôi tình nguyện để bản thân mình gặp chuyện không may cũng không muốn anh ấy gặp chuyện không may, cho nên thời điểm bà nói ra câu nói kia, bà liền có thể chắc chắn lúc đó tôi đã bị mắc lừa..."

Một lúc lâu, trong phòng rơi vào một mảnh yên tĩnh dài.

Tại Tư quay đầu lại, buồn bã nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, thời gian trôi qua rất chậm, từng giây từng phút, cô cảm giác trái tim trống rỗng.

Cô cúi đầu nhìn một chút, trong lòng đang rỉ máu, giống như có người đâm một dao vào trong lòng cô, người kia đã từng là người cô rất tin tưởng, niềm tin bị phá vỡ triệt để! Lần đầu tiên trong đời cô cảm nhận được tư vị bị phản bội, loại tàn nhẫn này, khắc sâu vào trong tâm khảm mà không có bất cứ lối thoát nào... quyết tuyệt như vậy!

"Tôi đợi mưa chạy xuống núi, tôi giống như kẻ điên, còn bà? Có phải bà đang núp ở trong màn mưa cười trộm không? Suy tính xem lúc nào nên đánh ngất tôi hoặc là trực tiếp giết chết?"

Mắt Khang tẩu đồ lên, lắc đầu, khóe mắt hơi ướm, "Tôi không có, Tại Tư. Tôi thừa nhận, đúng là tôi lừa cô, nhưng tôi chưa từng nghĩ tới muốn hại cô... Tôi đưa cô về đây cũng là không có cách nào, nhưng tôi sẽ không để cho người khác thương tổn tới cô, tôi vẫn luôn đối đãi với cô như người trong nhà."

Tại Tư rơi lệ, "Bà đừng có giả bộ nữa!"

"Tôi nói là sự thật! Tại Tư! Kể từ ngày Chu Giác Sơn đưa cô về quân khu, tôi vẫn đối đãi với cô như là con gái!" Tất cả mọi thứ, rõ ràng ở trước mắt... Khang tẩu nhớ rất rõ ràng, đáng vẻ cô gái mà một câu tiếng Myanmar cũng không biết nói, bà vẫn luôn xem cô ấy là con gái đặt ở trong tim, "Thế nhưng Tại Tư, tôi chỉ có thể "xem cô" như là con gái, thế nhưng cô dù sao cũng không phải..."

Nói xong câu đó, người phụ nữ trung niên ngồi xổm dưới đất bỗng nhiên bụm miệng, dần dần, hai hàng nước mắt chảy qua mu bàn tay, bả vai cũng bắt đầu run lên.

Có chuyện, ai cũng không biết...

Trước khi vào quân khu làm người giúp việc, Khang tẩu còn có một người con gái đang học cấp ba. Khang tẩu tiêu tốn tinh lực và tiền tích góp cả đời để nuôi dưỡng con gái, chỉ hy vọng con gái có thể thi đậu một

trường đại học, tương lai sẽ có một công việc nghiêm túc. Thế nhưng ai có thể nghĩ đến, con bé lại giống như bị ma quỷ mê hoặc, coi trọng gia nghiệp của Lô Tuấn Tài, hai người tuổi tác chênh lệch xấp xỉ ba mươi tuổi, con bé lại đi theo Lô Tuấn Tài lê lố, chưa cưới mà đã có thai, trở thành vợ thứ năm của Lô Tuấn Tài...

Từ đó về sau, Khang tẩu trong cơn tức giận liền đoạn tuyệt quan hệ với đứa con gái duy nhất này. Bà cùng chồng tiến vào quân khu, chồng bà làm lính đánh trận, bà cũng không có bản lĩnh gì khác, liền phụ trách nấu cơm giặt quần áo cho mấy vị trưởng quan.

Mãi đến khi chồng bà chết ở trên chiến trường, Khang tẩu cùng con gái của bà cũng không hề liên hệ...

"Tôi thường xuyên có thể nghe được nó sống rất khá, thế cũng là đủ rồi, cơn giận của tôi vẫn kéo dài, tôi đã xem như tôi chưa từng sinh ra đứa con gái này." Thế nhưng một tuần trước, vào cái đêm Tại Tư mang theo Khang tẩu và Thang Văn lái xe chạy đến khu mỏ Pinpet, Khang tẩu cùng Thang Văn chia nhau ra làm việc, ở bên ngoài khu mỏ... "Bỗng nhiên có một người quen ở quê cũ bất thành tình đến tìm tôi. Ông ta nói cho tôi biết, con gái của tôi bị suy tim, đã đến giữa giai đoạn cuối rồi, nó sắp chết rồi, không sống lâu được... Nếu muốn cứu con gái, chỉ có một cách, đó là phẫu thuật thay tim, thay một trái tim mạnh khỏe cho nó!"

Cho nên...

Đồng tử trong mắt Tại Tư đột nhiên co lại.

Cô giống như nghĩ tới gì đó, lại có chút không dám khẳng định. Dù sao phẫu thuật thay tim cũng không phải là chuyện nhỏ... "Vì thế, bà đã làm gì giúp con gái bà?"

Khang tẩu xịt xịt mũi, lau nước mắt, "Ngày đó, những lời cô nói với Chu Giác Sơn ở trong lều, tôi đều nghe được. Hai người thương lượng

muốn bắt đầu điều tra từ người bên cạnh Lô Tuấn Tài, tôi liền đem tin tức này nói cho Lô Tuấn Tài. Trong điện thoại... ông ta nói ông ta muốn giết hết những người có thể liên lụy đến người của ông ta, sau đó còn hứa hẹn với tôi, ông ta sẽ đem trái tim của những người đó thay cho Tiểu Tinh nhà chúng tôi."

...

Tiểu Tinh chính là tên của con gái bà.

...

Tại Tư trợn mắt, miệng há to, cô như nghẹn ở cổ họng, thật lâu cũng không nói nên lời.

Không có tri thức, là đáng sợ đến nhường nào.

Hiện nay trên thế giới, xác suất thành công của phẫu thuật thay tim là rất thấp, nguyên nhân chủ yếu là rất khó tìm được người hiến tim có điều kiện phù hợp, nguyên nhân chủ yếu là các tiêu chuẩn thể chất của người hiến tim và người nhận tim đều phải tương xứng thì mới được. Khang tấu nói thật dễ dàng... sau khi giết người thì thay một trái tim...

Bà ấy cho rằng phẫu thuật tim là đang mua thức ăn ở chợ sao? Tùy tiện cầm lấy một trái tim là được? Huống chi đây là ở vùng núi của Myanmar, điều kiện ở nơi này, trang thiết bị y học, kỹ thuật cũng đều lạc hậu...

"Bà có biết như vậy là đang giết người không? Bà có biết cho dù có làm như vậy thì cũng không cứu được con gái của bà không?!"

"Sẽ không đâu, Lô Tuấn Tài cũng phái bác sĩ đến kiểm tra rồi, người tài xế chết tối hôm qua có cùng nhóm máu với Tiểu Tinh nhà chúng tôi, phẫu thuật rất thành công, Tiểu Tinh nhà chúng tôi bây giờ đang nằm ở

phòng ngủ bên cạnh." Giống như ông chủ nhà máy nhỏ kia, không có cùng nhóm máu với Tiểu Tinh, bà liền không đáp ứng làm phẫu thuật, liền ném bộ xác hoàn chỉnh của ông ta vào trong núi.

"Hơn nữa Tại Tư, hai người kia đều là người xấu, bọn họ cùng với Lô Tuấn Tài là một nhóm, bọn họ hại chết bao nhiêu người ở thị trấn Daren cũng không phải là cô không biết, mặc dù Lô Tuấn Tài không giết bọn họ, vậy thì quân đội bang Nam Shan cũng sớm muộn sẽ ra tay xử lý bọn họ. Tôi cảm thấy bọn họ chết cũng không hết tội, tôi chỉ là muốn tim của bọn họ mà thôi, tôi cũng không có làm chuyện gì thương thiên hại lý!"

Lô Tuấn Tài vì cảm ơn bà đã đánh cắp tin tình báo, cho bà nhiều tiền như vậy, máu dính ở trên tiền chính là máu của người tài xế xe tải kia. Nhưng Khang tẩu cũng chẳng quan tâm đến vinh hoa phú quý, cho nên bà không hề động tới số tiền đó, liền ném toàn bộ số tiền đó vào bên trong đường hầm có người đi lại.

... Tại Tư liều mạng lắc đầu, cô thật sự không có cách nào đồng ý với lời nói của Khang tẩu.

Viện cố, tất cả đều là viện cố...

Bà ấy dựa vào cái gì mà có thể giết người? Trên đời này không có bất cứ ai có tư cách đứng trên lập trường chủ quan của bản thân đi phán xét người khác có tội hay không...

"Bà tiết lộ tin tức nội bộ cơ mật của bang Nam Shan, bà giúp Lô Tuấn Tài, bà cũng đang hại hàng nghìn người [1] ở thị trấn Daren. Bây giờ bà là một người mang tội giết người, bà nhất định sẽ bị pháp luật trừng phạt..."

[1] C27 tác giả viết là "hàng nghìn người ở tt Daren", sang chương này tác giả viết là "vài trăm nghìn người ở tt Daren" nên t tự ý sửa lại để nó giống với C27.

Khang tẩu nhún nhún vai, không cho là đúng, thực ra mà nói, ở Myanmar này, từ trước đến nay tiền và quyền mới là vương đạo, cho tới bây giờ bà cũng không tin cái gì mà pháp luật. Thế nhưng nếu Tại Tư khuyên bà đi tự thú, bà cũng sẽ suy tính một chút.

"Không sao đâu, Tại Tư, tôi lớn tuổi rồi, cũng sống đủ rồi, sau chuyện này tôi có thể đi tự thú, tôi chết cũng không sao. Nhưng con đường phía trước của con gái tôi còn rất dài. Lô Tuấn Tài nói muốn mang nó xuất ngoại, tôi thấy xuất ngoại cũng rất tốt, cho nên tôi đưa cô đến chỗ này, chỉ là muốn bắt cô làm con tin uy hiếp Chu Giác Sơn một chút, thả cho bọn họ một con đường sống."

Không sai, Lô Tuấn Tài là người xấu, nhưng trên đời này người xấu nhiều như vậy, vẫn là buông tha cho ông ta đi, hơn nữa người xấu trên đời này cũng vĩnh viễn bắt không hết, dù sao cũng không thiếu một người Lô Tuấn Tài này.

Tại Tư dừng lại, rốt cuộc hiểu rõ mục đích Khang tẩu mang mình đến nơi này, con người nhanh chóng xoay chuyển, cô vội vã làm rõ mối quan hệ của mình với Chu Giác Sơn, "Không, tính toán của bà đã sai rồi, Chu Giác Sơn sẽ không tới cứu tôi."

"Cậu ấy sẽ."

"Hắn sẽ không, từ trước đến nay tôi chưa từng quan trọng với hắn."

Khang tẩu nở nụ cười, "Nha đầu Tại Tư, đừng quá coi thường bản thân mình." Bà thuận tay mở một ngăn tủ, lấy ra một cái ống nhòm rồi đưa cho Tại Tư.

Tại Tư cầm môi, cầm vào trong tay.

Mặt trời đang dần dần mọc lên, tia nắng ban mai bắt đầu ló rạng, cô chậm rãi đi tới bên cửa sổ, giơ ống nhòm lên, nhìn sang đỉnh núi đối diện.

Hơn trăm xe jeep quân dụng đã tập hợp ở lưng chừng núi, máy bay trực thăng, xe tăng, đại bác... Còn có một số vũ khí hạng nặng mà cô căn bản không gọi nổi tên.

Trong căn lều trung tâm nhất, Lô Tuấn Tài đang vắt chéo chân ngồi trên một cái ghế, Chu Giác Sơn đứng ở đối diện ông ta, Lô Tuấn Tài vẻ mặt đắc ý, cổ tình rung chân tựa như khiêu khích.

"Chu đoàn trưởng, cậu đừng nghĩ nữa, tôi thực sự đặt bom ở trong căn nhà đó."

Nếu ông ta chết, những người phụ nữ ở trong căn nhà kia sẽ đồng thời chôn cùng ông ta.

Chu Giác Sơn từ trên cao nhìn xuống, đi tới gần chỗ ông ta, bất chợt một cước đạp đổ cái ghế, kéo Lô Tuấn Tài đứng lên.

Hắn hít vào một hơi, cắn chặt hàm răng, trừng mắt nhìn Lô Tuấn Tài, nắm ngón tay siết chặt cổ áo của ông ta, khớp xương tay dần dần nổi lên trắng bệch dữ tợn.

Lô Tuấn Tài bị Chu Giác Sơn siết cổ đến mức không thở nổi, sắc mặt giống như người chết, điện thoại trong túi ông ta rung hai cái, ông ta gắng sức vỗ mu bàn tay của Chu Giác Sơn, giục hắn nhanh đi nhìn xem.

-- Là ảnh chụp Du Tại Tư.

Hai tấm.

Khang tẩu vừa mới động tay động chân, bà dùng thuốc mê của Myanmar, làm cho Tại Tư hôn mê bất tỉnh.

Thấy thế, Chu Giác Sơn khẽ cười gật gật đầu, bỗng nhiên cánh tay dùng sức, đem Lô Tuấn Tài đè xuống tảng đá trên mặt đất.

Lô Tuấn Tài đau đến nhe răng trợn mắt, trực tiếp hét lên.

Chu Giác Sơn bỗng nhiên rút ra một con dao găm sắc bén, đâm vào bên tai Lô Tuấn Tài. Trong mắt hắn có phần nỡ, tàn nhẫn, đau lòng khiến người khác cũng nhìn thấy rõ.

"Nghe đây, ông thả người của tôi, máy bay trực thăng ở phía ngoài thuộc về ông."

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Edit: Dương

Nửa tiếng sau.

Tia sáng đầu tiên xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây đen, vượt qua sương mù trên dãy núi, chiếu sáng một mảnh đất hoang vắng phía bắc của Myanmar. Mưa đã tạnh, trời trong xanh, máy bay trực thăng quân dụng đã đến đúng hẹn, phi công thuần thục điều khiển máy bay trực thăng lượn vòng quanh chỗ thấp ở khe núi, cố gắng tìm kiếm địa điểm hạ cánh an toàn.

Khang tẩu khởi động xe jeep, đi vào rừng cây rậm rạp trước biệt thự, Tại Tư dựa đầu vào cửa sổ xe, bị xóc nảy trên đường làm bưng tỉnh.

Mí mắt cô khẽ động, ở giữa sương mù mở mắt ra, ngoài cửa sổ xe, một thân ảnh cao lớn quen thuộc dần dần đập vào mi mắt...

Chu Giác Sơn đang dựa vào một chiếc xe quân dụng, hai tay khoanh trước ngực, đứng ở ven đường đợi Tại Tư. Bên cạnh hẳn không có bất cứ ai đi theo, toàn bộ binh lính đều ở lại trên sườn núi.

- -- Đây là yêu cầu Lô Tuấn Tài nói ra, ông ta muốn một mình Chu Giác Sơn tới đón người, hơn nữa còn yêu cầu hẳn cho toàn bộ vũ khí hạng nặng rút lui về phía sau vài kilomet. Nếu như Chu Giác Sơn muốn cứu Tại Tư, còn nhất định phải theo nguyên tắc một tay giao người một tay giao hàng, ông ta đã sớm thông báo cho Khang tẩu, phải chờ đến sau khi ông ta

lấy được máy bay trực thăng, mới có thể trao trả người phụ nữ kia đến tay Chu Giác Sơn.

Cách đó vài trăm mét, dưới khe núi, người phi công vốn là đang đi ra khỏi cửa khoang.

Lô Tuấn Tài cầm một khẩu súng, nhắm vào sau lưng người phi công, trừng mắt theo dõi cậu ta, lớn tiếng quát tháo, thúc giục cậu ta nhanh chóng rời đi.

Khang tẩu dùng ống nhòm nhìn một chút, yên tâm, đạp phanh xe, dừng xe jeep đối diện Chu Giác Sơn.

Hai chiếc xe chỉ cách nhau một khoảng, trước mắt là gương mặt đã lâu không gặp. Suốt một tuần không gặp, hăn gầy đi, hình như cũng tiều tụy rất nhiều, Tại Tư mở cửa xe, chậm rãi đi xuống xe...

Chu Giác Sơn nhìn thấy Tại Tư, thở phào, đứng thẳng, mở rộng vòng tay.

Tác dụng của thuốc mê vẫn còn, Tại Tư đi rất chậm, cô gằn như đi một bước nghỉ một bước, trong lòng hăn khẽ nói lên, mắt thấy cô chậm rãi từng bước từng bước đi tới...

Một mét cuối cùng, chân cô mềm nhũn, hăn tiến lên từng bước, ôm cô vào trong ngực.

Tại Tư rơi lệ.

Một tảng đá lớn trong ngực rơi xuống.

Chu Giác Sơn nhắm mắt, môi mỏng gắt gao hôn lên trán cô, hai cánh tay ôm chặt bả vai và vòng eo của cô, "Không sao, không sao, đừng sợ, anh ở đây, bây giờ an toàn rồi..."

Hai giọt lệ rơi xuống.

Tại Tư thút thít hai tiếng, ngửa đầu nhìn Chu Giác Sơn, ngón tay nắm lấy áo của hắn, "Đồ ngốc, tại sao muốn cứu em?"

Lô Tuấn Tài hại chết nhiều người như vậy...

Hắn không thể bỏ qua ông ta.

Hắn gánh vác trách nhiệm trọng yếu như vậy, hắn không thể vì cứu cô mà thả một kẻ giết người như thế ra nước ngoài...

Chu Giác Sơn bỗng nhiên thở dài, ánh mắt liếc nhìn Khang tâu cách đó không xa, cúi người, lòng bàn tay vỗ nhẹ lên sau ót của Tại Tư, nhẹ giọng nói, "Ngoan, em không cần lo lắng, nhiên liệu trên chiếc trực thăng kia rất ít, không đủ cho ông ta chạy đến nước ngoài. Có liên quan đến chuyện án tử tham ô hủ bại của ông ta, anh cũng đã điều tra xong, biên phòng toàn bộ đã chuẩn bị ổn thỏa, bên ngoài lưới trời lồng lộng, ông ta không thể nào chạy thoát."

Muốn bắt người sống, chỉ có một khả năng nếu không sẽ bỏ lỡ cơ hội, đó chính là Lô Tuấn Tài cho trực thăng đáp xuống khu vực quản lý của quân đội chính phủ hoặc khu vực quản lý của quân đội vũ trang độc lập dân tộc thiểu số khác.

Tuy nhiên chiếc trực thăng mà Chu Giác Sơn mang tới lại là trực thăng quân dụng nghiêm chỉnh, trực thăng quân dụng của bang Nam Shan một khi đi vào địa khu kiểm soát của quân đội khác, căn bản không cần chờ trực thăng hạ cánh, lập tức sẽ bị đối phương coi là xâm phạm quân sự, đến lúc đó, trực thăng rơi người chết, vậy cũng coi như là kết quả tốt nhất...

Nếu như ông ta có thể thức thời một chút, cuối cùng vẫn là nên đi đầu hàng tự thú.

Tại Tư mím môi, lấy tay lau nước mắt, "Thật chứ?"

"Thật."

Chu Giác Sơn giơ ngón trỏ, thay Tại Tư lau nước mắt ở khóe mắt. Phụ cận đây còn không an toàn, việc cấp bách của bọn họ bây giờ là rời khỏi nơi này, tụ họp với binh lính ở trên sườn núi.

"Lên xe."

"Vâng."

Chu Giác Sơn đỡ Tại Tư, chậm rãi đi đến vị trí bên cạnh tài xế.

Khang tẩu nhìn bóng lưng của hai người họ, cúi đầu, không còn lưu luyến, vặn chìa khóa xe, đạp chân ga, trở về đường cũ, lái xe về phía biệt thự vừa mới đi ra.

Bà mắc nợ hai người họ, đời này không trả được, đợi đến sau khi bà xuất ngoại, hoặc là đợi đến sau khi cơ thể con gái bà bình phục một chút, bà sẽ bảo con gái và cháu trai đến thay bà trả phần ân tình này.

Bây giờ bà bề bộn nhiều việc, bà muốn nắm chặt thời gian đi đón con gái của bà, bà đã giao hẹn xong với Lô Tuấn Tài, chỉ cần sau khi bà đưa Tại Tư đi, sẽ lập tức trở về biệt thự kia đón Tiểu Tinh.

Tiểu Tinh còn chưa tỉnh lại. Khang tẩu nghĩ thầm, cách thời gian phẫu thuật cũng đã hơn ba mươi tiếng rồi, vậy mà nha đầu lười biếng kia vẫn luôn nằm im ở trên giường, cũng không biết nó muốn ngủ tới khi nào...

Tại Tư vừa mới vòng đến trước xe, nhìn thấy xe của Khang tẩu chạy như bay, Lô Tuấn Tài cũng đã lên chiếc trực thăng kia... Cô cúi đầu suy nghĩ một phen, không nhịn được cau mày.

"Một khi Lô Tuấn Tài bị bắt thì Khang tẩu làm sao bây giờ?"

Chu Giác Sơn nhẹ nhàng đỡ bả vai của cô, cúi đầu nhìn đường, "Bà ấy là đồng lõa, chắc chắn sẽ phải ngồi tù, nhưng nếu như có người cầu tình thay bà ấy vậy thì tội cũng không đáng chết." Chủ yếu nhất là trước khi Chu Giác Sơn tới bang Nam Shan, Khang tẩu còn là người giúp việc trong nhà Ngô Tứ Dân, bộ trưởng bang Nam Shan là một người ngu xuẩn rất nặng tình xưa nghĩa cũ, không ngoài dự liệu, ông ta sẽ ra mặt cho Khang tẩu, giảm đi tội danh của bà ấy.

"Nhiều lắm là xử mười hai mươi năm."

Tại Tư giật mình, hơi gật đầu. Cô đi rất chậm, lông mi khẽ động.

"Có thể còn sống là tốt rồi..."

Thanh âm của cô rất nhẹ, nhưng vẫn bị người đàn ông ở bên cạnh nghe được.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cô một cái. Cảm thấy hơi kinh ngạc, "Em không hận bà ấy?"

Tại Tư mỉm cười, lắc đầu.

Trước đây Tại Tư luôn nói Khang tẩu ngốc, nhưng thực ra cô cũng rất ngốc.

Con người cũng có lúc hồ đồ. Giống như hiện tại vậy, cô rõ ràng biết Khang tẩu làm chuyện sai lầm, còn biết rõ bà ấy đã lừa gạt cô, đưa cô vào hiểm cảnh dọc đường trói cô đến nơi này... Thế nhưng Tại Tư vừa nghĩ tới Khang tẩu đã từng thật lòng đối xử tốt với cô, cô liền không hận nổi.

Cảnh tượng lúc trước vẫn còn rõ ràng ở trước mắt... Cô còn nhớ rõ, thời điểm cô mới bị Chu Giác Sơn ném vào quân khu, ngay cả một câu tiếng Myanmar mà cô cũng không biết nói. Nhóm binh lính thì tránh cô còn

không kịp, chỉ có Khang tẩu mỗi ngày vui vẻ lôi kéo cô nói chuyện phiếm, giặt quần áo cho cô, nấu cơm, dỗ cô vui vẻ...

Mới quen chưa được vài ngày, bà ấy đã tặng cho cô một khối socola Domori, bà ấy nói đó là vật tiếp tế chuẩn bị cho chiến tranh của Chu Giác Sơn cứng rắn kín đáo đưa bà ấy, Tại Tư phỏng đoán, có lẽ một người phụ nữ trung niên sống ở nông thôn chưa từng vào thành phố như Khang tẩu chắc chắn sẽ không biết, thật ra thì một khối socola kia có thể bán được hơn một trăm nhân dân tệ, còn nhiều hơn tiền lương một tuần của bà ấy.

Cô còn nhớ rõ ngày đó cô buộc Chu Giác Sơn ngựa bài với cô, cô dùng một con dao rọc giấy đâm mình bị thương, làm phẫu thuật... Chu Giác Sơn có công việc trên người, Khang tẩu liền mở to mắt, lo lắng thấp thỏm trông nom cô cả đêm.

Cô còn nhớ rõ bà ấy làm cho cô một cái đặc mẫn màu trắng tinh khiết, rất là đẹp, sau lần bỏ trốn đó bị bắt trở về thì cô cũng không có mặc qua... Khang tẩu giặt sạch sẽ rồi cất đi cho cô.

Cô còn nhớ rõ bà ấy đã làm bánh cuốn và sữa đậu nành cho cô.

Cô còn nhớ bà ấy dạy cô thêu con thỏ nhưng cô lại thêu giống như ống khói ô tô.

...

Cảm tình của Tại Tư với Khang tẩu rất sâu.

Thật ra cô cũng không phải là một người sống vô cùng lý trí. Có vài người, có những điểm tốt, in dấu ở trong lòng, làm sao có thể nói quên là quên được.

Chu Giác Sơn mím cười một chút, vỗ vỗ bả vai của cô, đỡ cô lên xe.

Tại Tư vừa mới nhấc chân lên, sau đó lại hạ chân xuống. Cô kéo làn váy xuống, quay đầu lại hỏi Chu Giác Sơn, "Vậy những người còn lại làm sao bây giờ?"

"Người còn lại nào?"

"Là những người ở trong biệt thự ấy." Tại Tư dùng cảm chỉ chỉ, cách đó không đến một kilomet, trong biệt thự ẩn núp trong rừng còn giấu sáu bà vợ của Lô Tuấn Tài, có mấy người nhỏ tuổi còn mang theo con nhỏ, lúc trước Lô Tuấn Tài chỉ hứa hẹn dẫn Khang Tẩu và Tiểu Tinh rời đi, vậy những người còn lại phải xử trí như thế nào.

Đồng tử Chu Giác Sơn chột co lại, bắt lấy bả vai của Tại Tư.

"Trong biệt thự kia còn có người khác?!"

Tại Tư mở màng chớp mắt, "Có..."

Chu Giác Sơn chột bế Tại Tư lên, đi đến phía xa rồi đặt cô xuống, chính bản thân mình ngay cả cửa xe cũng không mở, trực tiếp nhảy qua cửa sổ xe vào trong xe, một tay điều khiển vô lăng, đạp chân ga.

Tại Tư bỗng nhiên nhào tới.

Chu Giác Sơn đạp phanh xe, cách cửa sổ xe trợn mắt nhìn, "Em tm điên rồi?"

"Anh muốn đi đâu?!"

"Lúc trước Lô Tuấn Tài vì bắt em uy hiếp anh, cho nên ông ta đặt một quả bom hẹn giờ ở trong căn biệt thự đó, anh tưởng ở chỗ đó ngoại trừ em thì không có người khác, cho nên căn bản không có phái người đi gỡ quả bom đó!"

Gần tám cân thuốc nổ, có thể san bằng một tòa cao ốc trong nháy mắt, cách thời gian bom nổ còn có hai phút. Cho dù thế nào đi chăng nữa, hẳn cũng phải đi thử một chút, kia tmd chính là mười mấy mạng người.

...

Tại Tư cứng đờ, sau đó mới phản ứng kịp, "Bây giờ đi chỗ đó hủy còn kịp!" Dọc đường đi tốn hơn một phút.

Trong lúc nguy cấp cô đột nhiên nghĩ ra, vỗ lên cửa sổ xe, "Mau gọi điện thoại cho Khang tẩu!"

Trong tình huống hiện tại, phương pháp này là nhanh nhất cũng là an toàn nhất.

Chu Giác Sơn gật đầu, lấy điện thoại di động ra, hẳn dứt khoát bấm số điện thoại của Khang tẩu, hai mươi mấy giây trôi qua, không có ai nghe máy.

Hắn xoa bóp mi tâm, nhét điện thoại di động vào trong tay Tại Tư, "Em chờ ở chỗ này gọi điện thoại, anh lái xe đi vào trong đó."

Trong nháy mắt Tại Tư níu lấy tay hắn, lắc đầu.

"Buông tay."

"Anh không thể đi."

"Tại Tư..."

Tại Tư cắn răng kiên trì, cho dù cô vì tư lợi, "Anh không thể đi!!" Vạn nhất anh gặp phải vụ nổ thì làm sao bây giờ!

Chu Giác Sơn không còn cách nào khác, cau mày, bàn tay hung hăng đập mạnh vào vô lăng.

Điện thoại đúng lúc có người bắt máy.

Cô và hẳn đều thở phào nhẹ nhõm.

Khang tấu vừa mới cởi giày vào trong nhà, lên tầng, điện thoại di động kẹp trên bả vai, nói một tiếng alo.

"Khang tấu, trong biệt thự có bom, dì mau..."

Tại Tư còn chưa có nói xong, trong ống nghe chợt truyền đến một tiếng nổ đinh tai nhức óc. Cô và Chu Giác Sơn cùng quay đầu nhìn lại, dưới mặt đất đều đang run rẩy.

Ánh lửa cao ngất, khói bốc lên mù mịt, một bức tường bụi cao ba mét nhanh chóng kéo tới...

Chu Giác Sơn nhanh chóng nhảy ra ngoài xe, đem Tại Tư áp xuống mặt đất. Hai người ôm chặt nhau, tránh thoát chấn động của thuốc nổ.

Mặt đất vẫn đang rung chuyển, giống như đã trải qua một trận động đất cấp độ thấp.

Những người kia còn chưa kịp rời đi...

Cuối cùng vĩnh viễn bị chôn vùi ở chỗ đó...

Lời tác giả: Nhân vật Khang tấu này, từ vừa mới bắt đầu đã định trước sẽ có một kết cục bi thảm. Nhưng bà ấy cũng không phải là kiểu người bi thảm.

Bà ấy thật ra là một người khá ngốc, là một người ngốc thích cười. Mỗi ngày không buồn không lo, ăn uống no đủ, cuộc sống thanh thoi vui vẻ, thích may vá quần áo. Bà ấy là một người vô cùng lạc quan và tích cực.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Edit: Dương

Sau đó, bom nổ gây ra một trận hỏa hoạn điên cuồng tàn nhẫn. Biệt thự bị nổ thành một hố sâu lớn, cây cối xung quanh đều trong nháy mắt bị xung lực chấn động làm cho bật gốc, những đốm lửa bắn ra đốt cháy cỏ khô trong đồng hoang, thế lửa lại rất nhanh lan đến rừng cây, lửa cháy ngùn ngụt, cháy suốt ba ngày ba đêm.

Đây là một thực tế không thể trốn thoát.

Ngọn lửa tùy ý căn nuốt tất cả, đốt cháy hầu như không còn thứ gì...

Ba ngày sau, thời tiết lạnh, trên bầu trời tập trung một đám mây đen nặng nề, nước mưa từ trong tầng mây nhỏ giọt rơi xuống, thế lửa mới từ từ có thể kiểm soát...

Sau khi mưa tạnh, quân đội có phái người đi lục soát biệt thự, trải qua quá trình lục soát, cuối cùng hậm hực đi về, cho ra kết luận là: chỗ đó không có gì cả, chỉ còn lại một mảnh tro tàn.

Đồng thời, trực thăng của Lô Tuấn Tài đang bay thì nhiên liệu cạn kiệt, ông ta bắt buộc phải hạ cánh xuống một bãi bùn ven sông, người vừa mới đi ra cửa khoang, liền bị dân binh tuần tra ở phụ cận bắt được.

Ngô Tứ Dân đích thân hạ lệnh áp giải Lô Tuấn Tài về quân khu, chờ đợi xử lý. Trên người ông ta dính lú đến tính mạng của hơn trăm người và án kiện hàng chục nghìn tỷ. Lần này, chờ đợi Lô Tuấn Tài sẽ là tuyên án tàn khốc nhất. Ông ta sẽ không có bất cứ cơ hội nào để vùng vẫy và trở mình, quân đội sẽ phán quyết cho ông ta hình phạt treo cổ, ông ta sẽ bị viết vào lịch sử bang Nam Shan, trở thành đối tượng bị hàng triệu người thóa mạ và oán hận.

Nhiệm vụ hoàn thành, sự tình cũng đều sắp kết thúc.

Sửa xong đường quốc lộ, Chu Giác Sơn ra lệnh cho toàn bộ binh sĩ lên đường trở về quân khu.

Trên đường trở về, trời cao trong xanh, trên trời không một gợn mây, hai bên đường quốc lộ đều là cây gừa rừng [1] tự nhiên tươi tốt, có mấy con khỉ ô diệp [2] đứng ở trên nhánh cây lú rú, nhảy lên nhảy xuống, tìm kiếm quả và côn trùng.

[1] Cây gừa: hay còn gọi là Si quả nhỏ, là một loại thực vật có hoa trong họ Dâu tằm (Moraceae). Đây là loài cây thân gỗ, cao từ 15 - 20m, có rễ phụ mọc ra từ thân và các cành trên cao. Cây gừa rừng là cây mọc tự nhiên ở trong rừng. Hình ảnh ở cuối chương.

[2] Khỉ ô diệp (tên khoa học là Trachypithecus): là một chi của động vật có vú trong họ Cercopithecida, bộ Linh trưởng. Chúng sinh sống theo bầy đàn, có một con khỉ dẫn đầu, buổi sáng và buổi chiều kiếm ăn, buổi trưa nghỉ ngơi. Buổi tối ngủ ở trên cây hoặc trong hang động.

Trong xe jeep yên lặng không một tiếng động, trong giây lát, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào trong mắt Chu Giác Sơn, hấn quay đầu lại, nhìn về phía cô gái nhỏ bên cạnh, Tại Tư đang nhìn về phía xa ngoài cửa sổ.

Đầu cô dựa vào cửa sổ xe, ngơ ngác không nhúc nhích, ánh mắt giống như đang nghỉ ngơi.

Hắn lập tức thu hồi chiếc bút và văn kiện trong tay.

"Thích khi?"

Tại Tư khó khăn lắm mới hoàn hồn, Chu Giác Sơn đã sát lại gần.

Hắn vén vải bố xanh biếc trên cửa sổ xe, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu Tại Tư, "Chờ trở lại quân khu, anh sẽ xin Ngô Tứ Dân cho nghỉ, dẫn em đi dạo ở xung quanh, thuận tiện cảm thụ một chút phong tục tập quán ở Myanmar."

Đang nói chuyện, ngón tay hắn ôn nhu vuốt ve gò má của cô.

Tại Tư có phần cảm khái, nắm được ngón tay của hắn, cô biết là hắn muốn đưa cô đi giải khuây.

"Vâng."

Cô mỉm cười, nhẹ giọng trả lời.

Trong quân khu tràn đầy hồi ức liên quan đến Khang tẩu, đều nói thấy vật nhớ người, nếu như có thể để cho cô đi ra ngoài đi dạo xung quanh, vậy cũng có thể giúp cô giảm bớt áp lực tích tụ trong lòng.

Hơn nữa cô còn chưa từng nhận thức qua cảnh vật tại địa phương này của Myanmar. Trước kia luôn nghĩ đến chạy trốn, không có tâm tư nào khác, hiện tại nếu đã tạm thời không muốn chạy trốn, vậy không bằng nhân cơ hội này, ký lai chi tắc an chi, thăm thú xung quanh, ăn đồ ăn ngon.

"Cảnh nội bang Shan có cảnh điểm cảnh khu [3] nào có thể đi dạo một vòng không?"

[3] Cảnh điểm và cảnh khu: chỉ khác trên mặt chữ (景点: cảnh điểm; 景区: cảnh khu), còn nội dung đề cập đến là giống nhau. Cảnh điểm du lịch chủ yếu là núi, sông, hồ, biển, chùa, miếu, viện bảo tàng, công viên...

Chu Giác Sơn nhượng mày, vỗ lên vai người ngồi kế bên tài xế, "Thang Văn."

Thang Văn xoay đầu lại, đưa tới một cuốn sách nhỏ, "Du tiểu thư, bang Shan chúng ta, cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu các loại cảnh điểm và cảnh khu."

Chân của Thang Văn cơ bản đã khỏi, đoạn thời gian trước bị Chu Giác Sơn phái đi vào trong thị trấn giải quyết vấn đề bồi thường cho các thợ mỏ bị thương trong khu mỏ Pinpet. Muốn nói đến cảnh quan du lịch ở Nam Shan, địa phương nổi tiếng nhất, đương nhiên là hồ Inle [4] ở gần thành phố Taunggyi - thủ phủ bang Shan, nơi đó có những hòn đảo nổi, những căn nhà nổi trên hồ, là hồ nước ngọt lớn thứ hai tại Myanmar, hơn nữa những ngư dân ở đây có kỹ thuật cao siêu chèo thuyền bằng một chân nổi tiếng trên thế giới.

[4] Hồ Inle (hay Inlay): nằm ở vị trí trung tâm bang Shan, cách thành phố Taunggyi - thủ phủ bang Shan khoảng 40 km về phía Nam. Hồ nằm ở độ cao khoảng 889m so với mực nước biển và có diện tích khoảng 220 km². (Notes: phần này trong bản raw tác giả viết là 海芽湖 dịch ra là hồ Hải Nha, mà t tìm hồ này thì không có, t search lại GG thì có hồ Inle nổi tiếng nằm ở gần thành phố Taunggyi và phù hợp với mấy câu tác giả viết phía sau nên t tự ý sửa lại). T sẽ để vài hình ảnh ở cuối chương về hồ Inle.

Mắt thấy Thang Văn nói rõ ràng mạch lạc, miệng lưỡi lưu loát. Tại Tư tiện tay mở cuốn sách nhỏ Thang Văn đưa tới, nhìn hai giây.

"Thành phố Taunggyi thế nào?"

Thành phố Taunggyi là thủ phủ bang Shan, cũng là thành phố phát triển nhất cảnh nội bang Shan. Khoảng cách từ đây đến hồ Inle cũng không xa, cô phỏng đoán, mặc dù Chu Giác Sơn có thể xin nghỉ phép, vậy thì kỳ nghỉ của hắn cũng không quá dài, lần này, nếu như bọn họ đi dạo hết bên

trong thành phố mà còn thừa thời gian, cũng có thể đi dạo quanh hồ Inle. Đương nhiên thành phố Taunggyi vẫn là lựa chọn đầu tiên của Tại Tư.

Thang Văn sừng sốt, sờ sờ cổ, không phải vừa rồi cô ta nói muốn đi cảnh điếm cảnh khu sao? Taunggyi...

"Cũng không tệ. Thủ phủ bang Shan chúng ta, có rất nhiều đồ ăn ngon, còn có các loại chùa miếu, nếu như Du tiểu thư cảm thấy hứng thú, vậy tôi liền nhanh chóng sắp xếp tuyến đường..."

Thang Văn ngoài miệng là đang hỏi Tại Tư, nhưng ánh mắt lại nhìn sang Chu Giác Sơn. Tại Tư cũng ngoảnh đầu sang, đôi mắt đen sáng ngời, tràn đầy khát vọng nhìn Chu Giác Sơn ngồi ở bên cạnh mình.

Chu Giác Sơn cười một tiếng, ngồi lại vị trí, khoe miệng hăn cong lên, tựa đầu trên gối dựa của ghế ngồi. Thực ra mà nói, quen biết Tại Tư lâu như vậy, hăn cảm giác mình rất nhanh có thể hiểu rõ tâm tư của cô.

Hăn liếc nhìn cô một cái, "Em xác định là em đi tham quan? Không làm gì khác?"

Nếu như hăn nhớ không nhầm, hăn có nói với cô hăn từng vô tình gặp được ba cô - Triệu Tuấn ở thành phố Taunggyi. Thế nào mà lần này lại trùng hợp như vậy, hăn vừa mới hỏi cô đi chỗ nào? Cô lại hết lần này đến lần khác chọn trúng thành phố Taunggyi?

Tại Tư then thùng, hơi rũ mí mắt. Đầu ngón tay cô khẽ động, nhẹ nhàng kéo ống tay áo của Chu Giác Sơn.

"Em sẽ không chạy loạn."

Xưa đâu giống nay, cô đã thay đổi rồi, anh cùng đừng bám mãi chuyện quá khứ mà không thả.

Chu Giác Sơn cười cười, nhượng mào, nửa tin nửa ngờ, hấn phất tay một cái, "Sắp xếp đi, Thang Văn."

Sau khi về đến quân khu, Chu Giác Sơn đứng hẹn xin nghỉ phép. Ngô Tứ Dân gật đầu đồng ý. Lúc gần đi còn nói, "À, nhớ mang theo vài binh lính đi cùng!"

Tháng trước ở bên bờ sông Nam Độ, Hồ Nhất Đức từng động thủ với Chu Giác Sơn, mặc dù sự việc cuối cùng chưa thể cái quan luận định [5], nhưng Ngô Tứ Dân ít nhiều trong lòng đều hiểu rõ. Tranh đấu giữa các phe phái, Ngô Tứ Dân cũng đã thấy hơn nửa đời người, thật ra ông ta rất thích nhìn cấp dưới đánh nhau, đấu võ đọ sức, như vậy mới có ý nghĩa.

[5] Cái quan luận định: chỉ ưu khuyết điểm của một người đến sau khi chết mới có thể đưa ra kết luận hoặc đừng đưa ra kết luận cho đến khi bạn nhìn thấy kết thúc.

Năng lực của Chu Giác Sơn, ông ta đã biết, quân đội dân tộc thiểu số Nam Shan vốn là địa phương cá lớn nuốt cá bé, ưu thắng liệt thái [6], thích giả sinh tồn [7]. Nhưng bổ nhiệm Chu Giác Sơn không phải là từ chỗ ông ta, trong lòng ông ta vẫn còn ít nhiều kiêng kỵ hấn ta, người này... ông ta còn phải theo dõi quan sát thêm.

[6] Ưu thắng liệt thái: mạnh mẽ thì tồn tại, yếu kém thì bị đào thải.

[7] Thích giả sinh tồn: yếu làm mồi ăn cho kẻ mạnh, kẻ muốn sinh tồn phải trải qua sự chiến thắng kẻ thù địch.

Mang binh lính đi theo, dùng để phòng thân.

Ý tứ của ông ta cũng không đơn giản như vậy.

Chu Giác Sơn gật đầu, đáp ứng.

Trước khi đi, hấn còn dẫn theo vài binh lính đáng tin cậy, mà mấy người này cũng coi như số ít thân tín mà hấn giao thiệp trong quân khu bang Nam Shan.

Ô tô thành hàng rời khỏi quân khu, bánh xe xoay vòng, sấm lốp in dấu trên đường núi, bờ sông... Vài tiếng đồng hồ sau, rớt cuộc lái vào thành phố.

Không phụ sự kỳ vọng, trên đường các loại ô tô đi lại không ngớt, đường nhựa bằng phẳng sạch sẽ, các tòa nhà mặc dù không cao nhưng rất mới, đèn tín hiệu giao thông loại đồ vật này tượng trưng cho văn minh và thể chế cũng là đã lâu không nhìn thấy rồi, đủ loại đồ vật, dường như đã qua mấy đời.

Vài chiếc xe dừng tại trước cửa một khách sạn.

Sắc trời hơi tối, bởi vì lần này đi ra ngoài không có nhiệm vụ quân sự, cho nên tất cả mọi thứ đều giản lược, xe dùng đều là xe riêng, ô tô tiến vào bãi đỗ xe, chỉ có thể dựa trên màu sắc của biển số xe mới tìm được nhận dạng là đến từ quân khu.

Nam quản lý khách sạn ở trong đại sảnh tiếp đãi, cười vui vẻ, giống như là đã lâu không gặp hành khách, hấn ta mang một cặp mắt kính nhỏ, đi một đôi bao tay màu trắng, vô cùng khách khí giải quyết thủ tục cho đoàn người vào ở.

"Tiên sinh, tổng cộng mười một gian phòng đơn, một gian phòng đôi."

Chu Giác Sơn đang ngồi trên ghế sofa uống trà, ừ một tiếng. Quản lý lại mang đến một sấp thẻ phòng, hấn ta giương cằm, tỏ ý để Thang Văn phân phát cho mọi người.

Thang Văn dứt khoát nhận lấy, trước tiên lấy một tấm thẻ cho mình rồi đút vào trong túi quần, sau đó xòe những tấm thẻ còn lại như hình cánh

quạt, lộ ra số phòng ở góc tấm thẻ, để cho những binh lính còn lại tự lựa chọn. Khoảng một phút sau, tấm thẻ phòng cuối cùng mới bày ở trước mặt Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn không có phản ứng gì, mặc cho cậu ta để đó.

Tại Tư lại để ý đến, số thẻ phòng biểu thị đó là phòng đôi duy nhất.

Gò má cô đột nhiên ửng đỏ, ngượng ngùng không nói ra được, cô đưa mắt nhìn xung quanh một chút, cũng không biết có phải trong lòng cô có quỷ hay không, mà cô luôn cảm thấy ánh mắt của những binh lính kia nhìn về phía cô và Chu Giác Sơn có chút ý xấu... Giống như là nhận định cô và anh sẽ làm chút chuyện xấu hổ không nói ra miệng.

Trước đây, là không có điều kiện kia...

Trong vùng núi hoang vu hẻo lánh, vật tư thiếu thốn, gia đình mười mấy người chen chúc nhau trong một cái lều, cô cũng rất xấu hổ khi muốn mở miệng nói mình muốn ở một mình một phòng đơn.

Bây giờ, hình như đã không cần thiết phải ở cùng một chỗ với Chu Giác Sơn... Dù sao trước đó, anh còn giống như tận lực trốn tránh cô.

Tại Tư nghĩ một chút, lấy hết dũng khí, mới đỏ mặt, tiến tới bên cạnh Chu Giác Sơn.

Cái đó...

"Em cũng muốn ở phòng đơn..."

Cô nháy mắt mấy cái, cố ý bày ra bộ dáng cả người vô hại.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cô một cái, trong mắt hàm chứa vô cùng kinh ngạc, nhưng mà hình như cũng không có tức giận hay nổi nóng, chỉ dùng giọng điệu thăm dò hỏi, "Xác định?"

"Ừm."

Chu Giác Sơn gật đầu, gọi Thang Văn qua đây.

Thang Văn đang kiểm tra hành lý, lau mồ hôi trên trán, bước nhanh qua đây.

Chu Giác Sơn đặt chén trà xuống, "Đem thẻ phòng của cậu cho tôi."

Thang Văn lập tức đưa ra, hai ngón tay của Chu Giác Sơn kẹp lấy thẻ phòng, cho Tại Tư nhìn một chút, "Cái này được không?"

Là một phòng đơn không sai.

Tại Tư hưng phấn, ánh mắt sáng ngời, "Ừm."

Chu Giác Sơn đưa cả hai tấm thẻ phòng cho Thang Văn, một tấm là phòng đôi, một tấm khác là phòng đơn của Thang Văn, "Tối nay cậu ở phòng đôi, tôi và Tại Tư ở phòng đơn."

Thang Văn, "À, vâng!"

Tại Tư nháy mắt mấy cái.

...???!!!

Chu Giác Sơn cười nhìn cô, "Còn vấn đề gì không?"

Tại Tư bĩu môi, úy khuất cúi đầu, "Không có."

[1] Cây gừa: dưới hình là cây gừa rừng nhé.

[4] Hồ Inle

Chèo thuyền bằng một chân

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Edit: Dương

Ban đêm, những ngôi sao rạng rỡ lấp lánh, tiếng gió thổi như si như túy [1]. Ánh trăng tròn leo lên từ chân trời phía đông, trong giây lát, bóng đêm thong thả giống như một màn mực dày, vàng sáng nhuộm phía chân trời, pha tản hương thơm.

[1] Như si như túy: miêu tả trạng thái thất thường, mất đi kiểm chế. Cũng có thể giải thích là rất say mê, rất hưởng thụ.

Thang Văn thật sự đổi một phòng đơn cho Chu Giác Sơn. Chỉ có điều hẳn ta không dám đổi sang phòng hẳn ta, mà lặng lẽ đổi sang một gian phòng có phong cảnh đẹp nhất và điều kiện tốt nhất của khách sạn này.

Tầng trên cùng của khách sạn. Gió đêm nhẹ nhàng dễ chịu khẽ phẩy qua rèm cửa màu xanh nhạt, rèm sa mỏng nửa trong suốt bị người hơi vén lên một góc.

Tại Tư đi qua cửa sổ sát đất, đi vào vườn hoa lộ thiên rộng rãi, lại hướng về phía trước, tầm nhìn mở rộng, cảnh đêm thành phố thu hết vào trong tầm mắt.

Vạn gia đăng hỏa [2], ngựa xe như nước...

[2] Vạn gia đăng hỏa: miêu tả cảnh tượng ban đêm ở thành phố.

Phần lớn các thành phố ở Đông Nam Á phân bố ở khu vực ven biển và khu vực ven sông, không thể thiếu được diện tích rừng rộng lớn cùng nguồn nước dồi dào, thành phố Taunggyi cũng vậy, một nhánh của hồ Inle uốn lượn chảy qua phía dưới cây cầu cách đó không xa, nước chảy róc rách, mặt nước ba quang lân lân...

Đẹp quá, là hòa bình đã lâu không thấy.

Tại Tư chậm rãi nhắm mắt, nhón chân lên, hai tay vịn vào lan can, hưởng thụ sự yên lặng và thoải mái mà làn gió đêm này đem tới.

Hai cánh tay rần chắc vòng quanh cô từ phía sau, Tại Tư mở mắt, hơi nghiêng đầu nhìn, người đàn ông phía sau đặt cằm lên đỉnh đầu cô.

Chu Giác Sơn mới từ phòng tắm đi ra, không mặc áo, tóc ngắn vẫn còn ướt nhẹ, quanh năm sinh hoạt ở trong quân đội khiến cho hẳn mất đi thói quen mặc quần đùi, Tại Tư hơi rũ mí mắt, chú ý tới quần dài trên chân hẳn, gấu quần quy củ, ngay cả dây thắt lưng cũng thắt chặt.

Sóng mắt cô khẽ động, ngửa đầu nhìn hẳn.

"Có chuyện gì sao?"

Chu Giác Sơn khẽ cười lắc đầu. Hẳn ôm cô chặt hơn một chút, cánh tay lớn dùng sức co lại về phía trong, cúi đầu, đem cả khuôn mặt vùi vào cổ Tại Tư.

Mùi hương trên người cô rất dễ chịu, khiến cho người ta cảm thấy rất quen thuộc, Tại Tư bị cánh tay hẳn siết đau, nhịn không được liền vỗ cánh tay của hẳn, hẳn lại hít sâu một hơi, mới buông cô ra.

"Không có gì. Chỉ là lâu rồi chưa được trải qua loại cuộc sống này."

Hắn đứng ở bên cạnh cô, hai tay nắm lan can bằng sắt, ngắm nhìn núi sông biển hồ trước mắt. Với hắn mà nói, mỗi một tránh [3] mỗi một giây đều quá mức di túc trân quý [4]. Hòa bình, vĩnh viễn đều là một sự tồn tại tương đối.

[3] Tránh: 1 hình ảnh gọi là "1 tránh", mỗi giây mấy tránh là chỉ số hình ảnh truyền phát ra trong một giây. Ở trong câu này có thể hiểu tránh là đơn vị đo thời gian, và 1 tránh = 1/số hình truyền phát ra trong một giây.

[4] Di túc trân quý: vô cùng quý báu, vô cùng có giá trị, mang hàm nghĩa tốt.

Thành phố Taunggyi là thủ phủ bang Shan, dù cho người dân khu vực biên giới đã oán thán khắp nơi, kêu khổ không ngừng, toàn bộ tài nguyên của bang vẫn như cũ sẽ càng không ngừng hướng tới nơi đây, thành phố Taunggyi vẫn như trước sẽ là một mảnh ca vũ thăng bình [5].

[5] Ca vũ thăng bình: có nghĩa là vừa ca hát vừa nhảy múa, chúc mừng thái bình, nhiều khi dùng để chỉ thái bình thịnh thế. Vừa có nghĩa tốt vừa có nghĩa xấu, tùy vào ngữ cảnh tương quan.

Mỗi một con phố nơi này, mỗi một gốc cây, thậm chí là một cây đình ốc tầm thường trong cống thoát nước, đều là dùng lòng trung thành cùng an nguy sống chết và máu tươi của hàng trăm ngàn cán bộ chiến sĩ ở biên giới đổi trở về.

Có người nói, quân nhân sinh ra chính là để bảo gia vệ quốc [6]. Chỉ tiếc thời gian hắn ra đời kỳ thực vẫn chưa phải là một quân nhân.

[6] Bảo gia vệ quốc: là nhiệm vụ của mỗi người, là một trách nhiệm thiêng liêng. Phòng ngự và bảo vệ an ninh quốc gia là sứ mệnh của mỗi một công dân.

Chu Giác Sơn tự nhận mình không phải là một thánh nhân, ở trong mắt hăn, trong nội tâm hăn tục bất khả nại [7], cầu thả, cách làm lỗ mãng, có thể động não tuyệt đối không miễn cưỡng, người có tâm kế có thể tạo nên tiếng vang lâu dài [8]. Hồi còn nhỏ, đến tuổi chọn đồ vật đoán tương lai, ba hăn để cho hăn chọn quân nhân hay là thổ phi, hăn dứt khoát chọn thổ phi hơn nữa còn gắt gao cầm chặt không thả, theo lời những người thế hệ trước nói, ba hăn tức giận đến mức muốn cầm roi da đánh hăn, nhưng hăn lại chết cũng không chịu buông tay, vẫn luôn mở to hai mắt cùng phân cao thấp với tất cả mọi người trong phòng.

[7] Tục bất khả nại: có nghĩa là dung tục/tâm thường không thể chịu nổi.

[8] Raw 花花肠子能绕梁三圈: câu này t edit không chắc nghĩa lắm, ai biết tiếng Trung dịch hộ t nhé.

Sau này, sở dĩ đi lên con đường quân nhân này, đúng là tạo hóa trêu người, đa phần chịu ảnh hưởng của Triệu Tuấn, cũng lần lượt ngẫu nhiên và không thể tránh được kết quả đưa đến.

Hàng năm bang Nam Shan đều có hơn một nghìn binh lính vì chiến tranh đổ máu, tử trận...

Hăn thường thấy sống chết, cực khổ, trong lòng lại không có nhiều sợ hãi như vậy.

"Nhân cố hữu nhất tử, hoặc trọng vu thái sơn, hoặc khinh vu hồng mao, dụng chi sở xu dị dã. Thái thượng bất nhục tiên, kỳ thứ bất nhục thân, kỳ thứ bất nhục lí sắc, kỳ thứ bất nhục từ lệnh, kỳ thứ truất thể thụ nhục; kỳ thứ dịch phục thụ nhục, kỳ thứ quan mộc tác, bị chủ sở thụ nhục, kỳ thứ dịch mao phát, anh kim thiết thụ nhục, kỳ thứ hủy cơ phu, đoạn chi thể thụ nhục, tối hạ hủ hình cực hĩ!" [9] Hăn đứng lên thêm đá chỗ lan can, lớn tiếng rõ ràng, hùng hồn phân trần, ngược nhìn bầu trời đêm trên đỉnh đầu.

(Dịch nghĩa: "Người vốn có một mạng, hoặc nặng hơn núi Thái Sơn, hoặc nhẹ tựa lông hồng, hoặc dùng cho cái khác. Đầu tiên không nhục ở tiền, tiếp theo không nhục bản thân, tiếp theo không nhục lý sắc (lý sắc: chỉ đạo đức và thể diện), tiếp theo không nhục ứng đối, tiếp theo không thể cúi lưng chịu nhục, tiếp theo không thể dễ dàng chịu nhục, tiếp theo khép miệng (mặc tác: một loại dụng cụ tra tấn, hình như là loại kẹp tay hay có trong phim cổ trang thì phải), bị quát roi đau đớn chịu nhục, tiếp theo cạo lông tóc, quần kim thiết chịu nhục (kim thiết: là một loại dụng cụ tra tấn, t ko tìm được hình nên ko biết mô tả thế nào), tiếp theo phá hủy da thịt, gãy các chi chịu nhục (chi: chân tay), hủ hình khắc nghiệt đến vậy!") (Đoạn này t edit không chắc nghĩa lắm)

[9] Mấy câu CGS nói ở bên trên là nằm trong một phong thư hồi âm của nhà sử học, nhà văn học Tư Mã Thiên gửi cho người bạn Nhậm An. Trong thư tác giả bày tỏ phần nộ, trần thuật mình gặp chuyện không may, bày tỏ vì làm mà không thể không đau khổ ngậm đắng nuốt cay sống tạm bợ.

Tại Tư xúc động, trong lòng cũng nóng lên.

<Thư gửi Nhậm An> (报任安书, Hán Việt là Báo Nhậm An thư) của Tư Mã Thiên... phần nộ quan niệm sống chết quyết tuyệt, khí thế hào hùng. Cái này giống như hồi còn bé, ba cô dạy cho hẳn.

"Nhắc tới, hình như em vẫn chưa hỏi anh, cuộc sống trong quá khứ anh đã trải qua như thế nào."

"Em đã hỏi rồi."

Chu Giác Sơn quay đầu nhìn cô. Nhớ không lầm, trước đó không phải cô vẫn luôn cảm thấy hẳn vẫn còn giấu diếm về thân phận của mình, muốn đào ra vấn đề, còn hỏi ra vấn đề kia.

Tại Tư nở nụ cười, "Em không phải nói cái đó." Vấn đề cô muốn hỏi chỉ là cuộc sống của anh, quá khứ, một ít củi gạo dầu muối [10], "Ví dụ như ba mẹ anh đâu, người nhà đâu, mỗi ngày em đều ở bên cạnh anh, cũng chưa từng thấy anh liên lạc với người nhà."

[10] Củi gạo dầu muối: chỉ sinh hoạt trong cuộc sống hàng ngày.

"Đã qua đời?"

"Tất cả?"

"Ừ. Năm đầu tiên anh tham gia quân ngũ, Myanmar xảy ra động đất, anh cứu được mười người dân bị nạn, nhưng lại không cứu được ba mẹ mình."

Năm đó động đất xảy ra lúc ba giờ sáng, rất kinh khủng, nhà hấn đang ở tâm địa chấn. Điều kiện gia đình Chu Giác Sơn không tệ, nhà có năm tầng, căn nhà độc lập, gia thế mẹ hấn hiển hách, cho nên ba hấn chỉ cưới một người vợ là bà ấy, kết quả có thể nghĩ tới, một trận động đất, người đi nhà trống.

Tại Tư mím môi, nhìn hấn có phần xin lỗi, "VẬY em bây giờ nhắc tới có phải anh vẫn còn cảm thấy rất đau lòng không..."

Chu Giác Sơn cười cười, ôn nhu xoa đầu của cô, "Không sao, đều đã qua rồi. Thời gian trôi qua lâu, anh cũng không còn nhớ rõ nữa rồi."

Con người luôn luôn phải hướng về phía trước, có lẽ có vài chuyện đặt ở thời điểm lúc đó sẽ khó khăn, nhưng qua một thời gian sẽ có thể suy nghĩ rõ ràng.

Tại Tư cúi đầu, như có điều suy nghĩ.

Hắn bỗng nhiên tiến tới bên tai cô, âm lượng rất nhẹ, "Nói cho em biết một bí mật."

"Ừ?"

Ngay lập tức ánh mắt cô sáng lên.

Chu Giác Sơn cố làm ra vẻ huyền bí, chắp tay sau lưng đi ra xa một chút, Tại Tư vui vẻ theo sát qua đây, đuôi lông mày hắn khẽ động, lại cố ý để cho cô đợi hắn trong chốc lát.

"Nói đi, nói nhanh một chút a..."

Lòng hiếu kỳ của Tại Tư cũng nhanh chóng dâng cao.

Hắn quay đầu lại, quan sát xung quanh một chút, xác nhận không có ai nghe lén, "Anh từng xuất gia làm hòa thượng."

Hả? Tại Tư nháy nháy mắt.

Dưới màn đêm, gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, thổi bay những sợi tóc đen nhánh mềm mại ở bên tai của người phụ nữ. Tại Tư quan sát Chu Giác Sơn hồi lâu, cảm thấy hắn quả thật không giống nói đùa... "Thật?"

"Ừ."

Trong cuộc đời đàn ông Myanmar nhất định phải xuất gia một lần, chỉ là thời gian đi của hắn có phần đặc biệt, khoảng tầm mười bốn mười lăm tuổi.

"Khi đó đúng lúc anh học trung học, tuổi trẻ khí thịnh, có một năm nghỉ hè, bởi vì chuyện chiếm sân bãi chơi bóng rổ, nên đánh nhau với vài tên côn đồ trong trường học." Một chọi bốn, ngược lại hắn cũng không có chuyện gì, khoe miệng chảy chút máu, mà mấy tên kia coi như thảm, người bó thạch cao, người chống gậy, mỗi một người đều có thương thế nghiêm

trọng hơn hẳn. Sau chuyện đó, phụ huynh đối phương tìm tới cửa, ba hẳn không nhịn nổi, trong cơn tức giận liền ném hẳn tới ngôi chùa ở xa nhất, ý muốn để cho hẳn ăn chay niệm phật, thành tâm hối cải.

Đương nhiên, rõ ràng nhận thấy hiệu quả của xuất gia cuối cùng cũng không phải hết sức đặc biệt như ý người.

Tại Tư quay mặt đi, không nhịn được vui vẻ.

"Thật tò mò xuất gia cạo trọc đầu là một loại thể nghiệm như thế nào."

Chu Giác Sơn nghiêm túc nhớ lại, "Cũng không có gì đặc biệt. Không phải chỉ là trên đầu ít đi vài sợi tóc, gió thổi qua thì mát hơn thôi sao."

Thật ra đồ ăn chay ở ngôi chùa đó còn ăn rất ngon, bên ngoài không làm được mùi vị đó, thỉnh thoảng còn rất hoài niệm.

Tại Tư ồ một tiếng, con người xoay chuyển, bỗng nhiên nắm chặt tay thành quả đấm nhỏ xem như là micro đưa tới bên miệng Chu Giác Sơn, lại trịnh trọng chào hẳn một lần, "Xin chào, Chu đoàn trưởng, nơi này là tổ chuyên mục của đài truyền hình trung ương, tôi là phóng viên tiền tuyến Du Tại Tư, xin hỏi Chu đoàn trưởng, đang thời kỳ trưởng thành trong lúc xuất gia tu hành, ngài làm như thế nào để không phá sắc giới, không chế được dục vọng?"

Chu Giác Sơn cười một tiếng, vuốt nhẹ mi cốt, hẳn biết rõ loại tính cách của cô là ba ngày không đánh thì có thể lật tung nóc nhà [11].

[11] Ba ngày không đánh thì có thể lật tung nóc nhà: hàm ý chỉ trẻ con nghịch ngợm, bây giờ nghĩa bóng là chỉ thái độ làm người người xảo trá.

Bướng bình, tiếp tục bướng bình... Hẳn đột nhiên ngồi xổm xuống vác cô lên vai.

"Anh tm chưa từng kiềm chế!"

Tại Tư vừa bực mình vừa buồn cười, "Thả em xuống, thả em xuống..."
Cô nằm trên bả vai của hắn, hai chân không ngừng đá loạn.

Chu Giác Sơn nghe lời cô, "Thả, anh thả." Hắn đi vào phòng ngủ, thuận tay đóng cửa, "Giường, hay là ghế sofa?"

Tại Tư nhìn xung quanh một vòng, cũng không suy nghĩ nhiều, "Giường..."

Thời gian không còn sớm, nên đi ngủ.

Hắn gật đầu, đi tới giường rồi thả cô xuống.

Tại Tư vịn vào đệm, vừa mới ngồi dậy, hắn đột nhiên dang rộng chân, lấn người đè lên.

Tại Tư vội vàng kéo chăn, trừng mắt nhìn hắn, hai người nhìn nhau một hồi, cô lại không nhịn được cười, "Anh muốn làm gì..."

"Ngủ."

"Ngủ... Vậy đi chỗ của anh mà ngủ..."

Tại Tư giương cằm lên, chỉ chỉ vị trí trống bên cạnh nói. Chu Giác Sơn không phải là gần đây đều ngủ ở bên cạnh sao, hơn nữa, đoạn thời gian trước hắn còn cố ý lẩn tránh cô, không phải hắn còn có thể giả bộ bận việc đi tu sửa đường quốc lộ sao, có lẽ là dứt khoát chạy đến phòng của binh lính để ngủ.

"Phòng của Thang Văn vừa vặn là phòng đôi, có hai giường, cậu ta vừa vặn có thừa giường có thể cho anh mượn để ngủ đấy."

Anh em tốt, đừng khách khí, dù sao mọi người đều là thẳng nam, ngủ chung còn có thể như thế nào đây.

Chu Giác Sơn nhượng mào, như có điều suy nghĩ. Ai ôi, thế nào mà hẳn lại nghe được mùi vị châm chọc nhỉ. Hẳn chống đỡ cơ thể mình, mắt nhìn xuống Tại Tư, "Tiểu nha đầu, anh nói cho em biết, trước kia là anh lo lắng cho em, nên anh mới nhẫn nhịn."

"À."

Tại Tư lơ đãng thổi móng tay.

Chu Giác Sơn giận không kiềm chế được, dùng chân gắt gao đè chặt đầu gối của cô, một tay hẳn chống ở đầu giường, dùng hai ngón tay tháo dây thắt lưng, "Tới đây, em hôm nay xong đời rồi!"

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Edit: Dương

Người phụ nữ nằm ở trên giường vẫn luôn cười khanh khách không ngừng, một lát sau, cũng không ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình.

Chu Giác Sơn không nói gì, cởi dây thắt lưng, hấn dùng một cánh tay khác làm khung đỡ, cúi đầu hôn lên môi cô.

Hàm răng hấn cắn cánh môi dưới non mềm của cô, hô hấp phun ở trên mặt cô, Tại Tư mơ màng nhìn về phía hấn, trong lúc vô tình phát hiện, hóa ra là hấn cũng đang nhìn cô.

Gió đêm từ khe cửa sổ thổi đến, thổi bay mái tóc của hấn, bên trong phòng không mở đèn, ánh trăng chiếu sáng nửa bên trái khuôn mặt của hấn, hấn không hề chớp mắt, ánh mắt sâu thẳm nóng bỏng đối diện với ánh mắt của cô.

Lông mi cô khẽ động.

Đột nhiên ý thức được.

- - Cái này không giống như là dáng vẻ đùa giỡn.

Tại Tư then thùng, hoảng sợ dời đi ánh mắt, cả người Chu Giác Sơn đề lên.

"Cho em thêm một cơ hội cuối cùng. Suy nghĩ cho rõ ràng."

Tâm ý của hắn đối với cô ra sao, tất cả rất rõ ràng. Hắn năm lần bảy lượt cứu cô, hắn có thể đem cái mạng này cho cô, hắn có thể làm hết tất cả vì cô, nhưng những gì hắn có lại chưa chắc là cuộc sống mà cô mong muốn. Hắn là một quân nhân, chuyện này là không cách nào thay đổi, Myanmar nội chiến vài thập niên, trăm họ lầm than, tình hình hết sức bấp bênh.

Cô có thể không hiểu chuyện, nhưng hắn thì không thể.

"Tại Tư, anh cho em một đường lui. Nếu như bây giờ em lựa chọn buông tha anh, có thể một ngày nào đó, chờ anh nghĩ thông suốt, có lẽ anh sẽ đem em hoàn hảo không tổn hao gì quay về Trung Quốc."

Cô rũ mắt, nhìn về cảnh đêm ngoài cửa sổ, "Đây là nguyên nhân lúc trước anh trốn tránh em?"

Khí thế của Chu Giác Sơn hơi yếu, "Anh không trốn tránh..."

"Anh có trốn tránh!"

Cô gấp đến độ muốn khóc, Chu Giác Sơn vội vàng ôm lấy cô.

"Em không sợ chết, nếu như em sợ chết thì đã không làm phóng viên chiến trường. Thời điểm em bị thương, em không muốn người khác thức trắng đêm tới chăm sóc em dưỡng thương, thời điểm em học tiếng Myanmar, em cũng không muốn ai đó là cấp dưới hoặc thân tín của anh tới dạy em! Em vừa nghe thấy anh gặp nguy hiểm, em có thể mạo hiểm mưa bom bão đạn tới cứu anh, em có vị trí như thế nào trong lòng anh, em chưa bao giờ hoài nghi hay do dự... Rốt cuộc anh có hiểu hay không... hả? Chu Giác Sơn, không phải anh khoe khoang mình rất thông minh sao!"

Chu Giác Sơn nhanh chóng gạt đầu, kéo chân của cô lên, ngón tay dứt khoát cởi áo của Tại Tư.

"Được, em là của anh. Em tm đời này đều là của anh!"

...

Tối muộn, hai người dây dưa cùng một chỗ, lưu luyến đau đớn. Tới gần nửa đêm, Tại Tư vô lực nằm xuống, trước mắt dần dần mất tiêu điếm...

Cảm giác đau đớn lần lượt kéo tới, cô từ từ đánh mất ý thức, sau cùng, chỉ có vô lực mềm nhũn nằm trên giường màu trắng, cảm nhận sự hiện hữu của hân...

Hôm sau, mặt trời lên cao.

Ngoài cửa, có người phục vụ của khách sạn nhấn chuông cửa, Tại Tư mơ màng mở mắt. Cô nhìn thấy có người đi về phía cửa, chỉ cần nhìn thấy bóng lưng, là có thể dễ dàng phân biệt ra được là ai, cô đỏ mặt, trở mình.

Hai người ở ngoài cửa nói chuyện với nhau đôi câu.

Chu Giác Sơn bảo người phục vụ đặt đồ ở cửa, đóng cửa, đi vào toilet.

Tiếng nước chảy truyền đến, Tại Tư thò đầu nhìn một chút. Hai cái mâm nhỏ mà người phục vụ mang vào đều phải dùng nắp inox hình mái vòm đậy lên, che đậy nghiêm ngặt.

Cô suy nghĩ hai giây, không biết bên trong đựng cái gì, "Bữa sáng?"

"Áo mưa."

...

Tại Tư trong nháy mắt ảo não, ôm lấy bản thân, ngượng ngùng, mặc cỡ ngay cả khuôn mặt cũng không ngẩng lên được.

Tiếng nước chảy dừng lại, Chu Giác Sơn tắm xong đi ra, không ngoài dự đoán, Tại Tư đang nằm đưa lưng về phía hắn, trên đỉnh đầu cô đang đắp cái mền [1], trên người còn quấn chăn bông, hai tay ôm đầu gối, cuộn mình thành một quả cầu trắng nhỏ.

[1] Cái mền: nguyên văn là 毛毯, là một đồ vật trên giường thường dùng, có tác dụng giữ ấm, mỏng hơn so với chăn bình thường. Ngoài nguyên liệu dùng sợi động vật (như lông cừu, lông thỏ, lông dê...) còn có dùng sợi hóa học chế tạo thành.

Hắn cười cười, ngồi xuống bên người cô, một tay kéo cô, vén cái mền đang đắp trên đỉnh đầu cô, "Cũng có bữa sáng."

"Có cái gì?"

"Em."

Tại Tư không nhìn được cười. Chu Giác Sơn lấn người, ngậm cánh môi của Tại Tư, hắn hôn cô, càng không ngừng thâm nhập vào trong tìm kiếm, đầu lưỡi dùng sức quấn lấy, cọ xát một lúc lâu mới chịu buông ra.

Tại Tư cười đẩy hắn ra, lộ ra hai bắp chân, tìm dép lê, nhanh chóng chạy xa một chút.

Chu Giác Sơn nhướng mày, ngồi ở trên giường, không hề nhúc nhích.

Người phụ nữ vừa rời khỏi cái ôm của hắn cái gì cũng không mặc, khóa thân, bọc một cái chăn bông, vui vẻ chạy về phía bàn ăn ở cửa. Tóc của hắn vẫn còn ướt, hắn nhặt lên cái mền vừa mới ném ở một bên, xem như là khăn lau tóc, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm bóng lưng Tại Tư, khóe môi hơi cong lên.

Có lẽ chính cô cũng không biết, cô để lộ cánh tay, sau lưng, bắp chân, mắt cá chân, v.v... trong không khí. Hẳn nhìn thấy, chỗ hồng chỗ đỏ, khắp nơi đều là kiệt tác tối qua hẳn tô vẽ.

"Rõ ràng là sandwich và borscht [2]."

[2] Borscht: là một món súp bắt nguồn từ Ukraine. Borscht đa phần lấy củ cải đường làm nguyên liệu chính, thường thêm vào khoai tây, củ cải đỏ, rau chân vịt và thịt bò viên. Hình ảnh ở cuối chương.

Tại Tư quay đầu liếc nhìn Chu Giác Sơn, muốn lừa gạt cô, đừng có mơ, mũi cô rất thính, nằm ở trên giường cũng ngửi thấy được mùi vị.

Chu Giác Sơn cười khẽ, hơi gật đầu.

"VẬY em lấy tới ăn đi."

Tại Tư nghe lời cầm lên, đột nhiên để một phần trong đó xuống, "Tự mình lấy ăn."

Tục ngữ có câu, đàn ông không thể nuông chiều, một khi nuông chiều đến hư hỏng, vậy thì sau này khó có thể chinh đốn.

Chu Giác Sơn cười một tiếng, phui ống quần đứng lên. Tại Tư làm như không thấy, chỉ lấy khay cơm của mình, tối hôm qua hẳn giày vò cô lăn đi lăn lại quá sức, khiến cô cho tới bây giờ vẫn còn mỗi eo đau lưng.

Người phụ nữ đi tới gần bàn ăn, vịn cái ghế ngồi xuống.

Chu Giác Sơn lắc đầu, bỗng nhiên bước nhanh đi qua, hai tay nắm lấy bả vai của cô, khom lưng, hướng về phía gò má non mềm của cô, hung hăng cắn một cái.

"Ai..."

Tại Tư cả kính, bị dọa sợ đến mức ngay cả sandwich trong tay cũng suýt nữa rơi xuống.

Chu Giác Sơn lơ đễnh, kéo cái ghế bên cạnh ngồi xuống, "Nói, sandwich quan trọng hay là anh quan trọng?"

Tại Tư bĩu môi, không nhịn được cười, nhướn nhướn mày, không nghĩ tới đường đường là Chu đoàn trưởng lại hỏi vấn đề này, "Đương nhiên là sandwich quan trọng."

Cô cố ý khiêu khích, há miệng cắn một cái. Chu Giác Sơn đột nhiên đoạt lấy sandwich trong tay cô, ôm ngang cô lên, lay động hai cái, làm ra vẻ muốn đi vào phòng ngủ.

Trong lòng Tại Tư không yên, vội vàng nhận lỗi, hai cánh tay ôm chặt cổ của Chu Giác Sơn, "Đừng, anh [3], anh quan trọng! Anh, anh, đương nhiên là anh..."

[3] Anh ở đây là 哥 (anh trai). (Chiêu bài làm nũng:v)

- - Sai xong rồi thay đổi, thay đổi rồi lại tái phạm.

Gần đây Chu Giác Sơn luôn cảm thấy nha đầu này thật ra mỗi ngày đều là như thế này, cả ngày đi dạo quanh chỗ chết cùng đi tìm đường chết, tuần hoàn qua lại, hơn nữa còn làm không biết mệt.

Hắn vắn lông mày, nở nụ cười, thả cô ngồi trên bàn ăn. Hắn nghiêng người qua, hai tay đặt trên chân cô, lẳng lặng chăm chú nhìn cô.

Hai người gần trong gang tấc, sống mũi đối diện nhau, mí mắt hẳn hơi rũ xuống, ánh mắt chăm chú nhìn cánh môi hồng nhuận của cô. Có chút lửa dục vọng, chính là càng đốt càng cháy mạnh...

Sandwich trong miệng Tại Tư còn chưa ăn xong, cô nhanh chóng nhai kỹ, gò mà gồ lên, bộ dạng khả ái giống như một con sóc chuột nhỏ.

Chu Giác Sơn mỉm cười một chút, giơ tay lên, nâng cằm của cô, Tại Tư đúng lúc ăn xong, lấy mu bàn tay lau khóe môi một chút.

Lau một cái liền có gì đó trơn trượt đọng trên mu bàn tay, hai người cùng lúc nhìn lại, một chút sốt màu trắng sữa, là sốt salad (kiểu như sốt mayonnaise).

Tại Tư quẩn bách nhìn hần, ôn nhu hỏi.

"Còn bản sao?"

Chu Giác Sơn lắc đầu, nghiêng người, liếm sốt salad còn sót lại trên khóe miệng cô.

Cô có chút xấu hổ, ôm lấy cổ của hần, tựa đầu vào trong ngực hần.

Yết hầu hần khẽ động, nhắm mắt, khắc chế biến hóa của cơ thể mình. Ngẫu nhiên, hần cũng sẽ tưởng tượng, nếu như thời gian có thể dừng lại thì tốt biết bao, nếu như bang Nam Shan không có chiến tranh, hần cũng chỉ là một người bình thường, vậy thì hần và cô hần là có thể trải qua cuộc sống yên bình thoải mái như thế này, hai người vô cùng đơn giản, sinh sống ở Myanmar hoặc ở Trung Quốc đều được.

Tại Tư ngoan được hai giây, lại bắt đầu không an phận. Cô dùng đầu ngón tay gãi gãi sau lưng Chu Giác Sơn, vô cùng nghiêm túc, bắt đầu vẽ theo những đường nét cơ bắp của hần.

Chu Giác Sơn bắt được cánh tay của cô, dẫn tới trước ngực. Cười cười, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Thành phố Taunggyi đang tổ chức lễ hội múa rối, bên ngoài rất náo nhiệt, em có muốn đi xem không?"

Hí kịch Myanmar chia làm ba loại là A nghênh [4], múa rối [5] và kịch Myanmar [6]. Múa rối truyền thống vô cùng nổi danh, những năm gần đây, vì thu hút khách du lịch, thành phố Taunggyi đã tìm mọi cách mở rộng văn hóa múa rối, lễ hội múa rối chính là đại biểu trong đó, đến lúc đó, không chỉ có biểu diễn múa rối, còn có voi đến từ Thái Lan trình diễn và biểu diễn ảo thuật, một ít sản phẩm thủ công mỹ nghệ của địa phương và các món ăn vật truyền thống cũng sẽ được mở cửa miễn phí.

[4] A nghênh: ban đầu có một nữ chính và một anh hề. Nữ chính vừa hát vừa múa. Vaianh hề làm động tác chọc cười, đọc thơ, nói vần, ngẫu hứng giúp vui, sau đó tăng lên hai nữ chính và hai anh hề, diễn xuất một ít chuyện xưa đơn giản.

[5] Múa rối: bởi vì Myanmar thời xưa chỉ múa rối trên đài cao, nên còn có tên là "Cao hí", xuất hiện từ thế kỷ 15, con rối Myanmar là loại hình giạt dây.

[6] Kịch Myanmar: có hai nguồn, một là bình địa hí, một là cung đình hí.

(P/S: mấy loại kịch này chú thích khá dài, t chỉ lấy vài ý thôi, ai muốn tìm hiểu thêm có thể tham khảo tại đây <https://baike.baidu.com/item/缅甸戏剧>)

Những tin tức này đều là lúc sáng sớm cô còn chưa ngủ dậy, nhóm Thang Văn bọn họ báo cáo với hãn. Hãn nghĩ, hiếm khi ra ngoài một chuyến, cũng không nên rảnh rỗi ở trong khách sạn, đi dạo một vòng giải sầu mới là chủ yếu, đây cũng là kỳ nghỉ lâu lắm mới có của hãn, lần kế tiếp cũng không biết là bao giờ, muốn cả ngày lẫn đêm bồi cô, lại không biết phải đợi đến khi nào.

Tại Tư mím môi suy nghĩ, nghe còn rất mê người...

"Có."

Thật ra thì cô đi chỗ nào cũng được, đương nhiên có thể đi địa phương thú vị thì tốt hơn, có Chu Giác Sơn theo cô thì tốt nhất.

"Được, để anh cho người đi sắp xếp."

Hắn không nói hai lời, xoay người tìm điện thoại di động. Chỉ là Tại Tư không cần thận suy nghĩ, hắn gọi điện sắp xếp đi chơi mà thôi, vì sao còn phải chạy đến vườn hoa lộ thiên, hơn nữa còn đóng cửa.

Tại Tư nghĩ một chút, thực sự hiếu kỳ.

Cô kéo rèm cửa che chắn, ghé vào sau cửa kính, vênh tai nghe lén một chút.

"... Ừ, tìm cho cô ấy một vị trí hàng đầu."

"Không được, ngồi xồm không được."

"Không được, cách sân khấu chính quá gần, vạn nhất biểu diễn ảo thuật, có thể sẽ bị ảo thuật nam tạp thất tạp bát [7] kéo lên đài trợ diễn."

[7] Tạp thất tạp bát: mô tả những thứ rất hỗn tạp hoặc rất lộn xộn.

...

"Kháo [8], cậu không thể tìm một vị trí vừa ở trung tâm vừa hợp lý à, hàng thứ nhất vẫn cách xa sân khấu sao?! Hỏi một chuyện cũng không xong được? Cậu sắp xếp hay tôi sắp xếp hả?"

[8] Kháo: có nhiều nghĩa, nhưng trong câu này biểu hiện sự bất mãn.

... Thang Văn bị Chu Giác Sơn mắng cầu huyết lâm đầu [9], hơn nửa ngày không có phản ứng kịp.

[9] Cầu huyết lâm đầu: theo mê tín trước đây, nói máu chó đổ trên đầu yêu quái, có thể khiến yêu pháp mất linh. Sau này dùng để miêu tả mắng rất hung ác, khiến cho người bị mắng giống như yêu quái bị máu chó dội lên đầu, không nói lên lời, không làm gì được.

Một hồi lâu trôi qua. Không đúng...

"Đoàn trưởng!"

Yêu cầu này của anh có phải có chút mâu thuẫn hay không...?

[2] Borscht

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Edit: Dương

Thang Văn kêu oan, Chu Giác Sơn bàng quan với chuyện này. Cho dù như thế nào, lộ trình lễ hội múa rối sớm định ra từ trước vẫn đúng hẹn tiến hành.

Khoảng hai ba giờ chiều, đoàn người tính toán tốt thời gian, xuất phát sớm hơn. Vài chiếc xe hơi đi qua đường chính bên trong thành phố Taunggyi tiến vào một cái hẻm nhỏ ở đầu phố nhất định phải đi qua, đường nhựa cũ nát gập ghềnh xóc nảy, cả con đường bị ngăn chặn kịch liệt, tả hữu giáp kích [1], nửa bước khó đi.

[1] Tả hữu giáp kích: tấn công vào từ cả hai bên trái phải.

Thang Văn ấn xuống bộ đàm trên cánh tay, hỏi thăm tình huống con đường phía trước.

Cảnh vệ viên A Đức báo cáo tin tức, "Anh Thang Văn, giao lộ có năm xe Nhật Bản đâm vào nhau, mấy chiếc xe kia đều là xe tải trái cây vận chuyển quá tải, trên xe có đu đủ, dưa hấu và bưởi, v.v, còn có mấy loại hoa quả rơi vãi trên cả con đường."

Xe cứu thương và đội phòng cháy chữa cháy đã đến, từ dấu vết hiện trường mà nói, tình hình không nghiêm trọng lắm, không có ai tử vong, những người lái xe của năm xe tải cũng chỉ là bị vết thương nhẹ ở các mức

độ khác nhau, nhân viên phòng cháy chữa cháy phụ trách tìm cách cứu viện, dập tắt lửa, bác sĩ và y tá tiến hành kiểm tra bước đầu với các lái xe, sau đó lại đưa đi bệnh viện.

Tai nạn phát sinh vào khoảng hai mươi phút trước, nhưng bởi vì cảnh sát giao thông ở địa phương nhân lực có hạn, phạm vi cách đó hai kilomet còn xảy ra đồng thời một vụ tai nạn giao thông nghiêm trọng hơn, sáu người chết ngay tại chỗ, cho nên cho tới bây giờ mới đến, còn không có cảnh sát đến hiện trường ra mặt giải quyết sự cố này và mấy chiếc xe tải đâm vào nhau đến mức không đi được.

Hoa quả tươi ở Myanmar cũng không đáng bao nhiêu tiền, sơ sơ khoảng mười mấy tấn hoa quả cứ như vậy chất đống ở giao lộ, gây trở ngại giao thông, không người hỏi han.

Âm lượng bộ đàm rất lớn, Tại Tư ngồi ở ghế phía sau cũng nghe thấy rõ ràng. Ùn tắc giao thông à, rất bình thường, trải qua giao thông ở các thành phố của Trung Quốc, cô đã sớm kiến quái bất quái [2] rồi.

[2] Kiến quái bất quái: ý chỉ gặp qua những hiện tượng quái dị nhưng không hề ngạc nhiên.

Lại nói tiếp, cô thật ra có chút tò mò...

"Anh [3], anh nói xem, tại sao ở thành phố Taunggyi lại có nhiều xe tải của Nhật Bản như vậy?"

[3] Anh: ở đây là 哥 (anh trai). (Anh chị ngủ với nhau rồi mà sao chị lại xưng hô như này:v)

Tại Tư ngửa đầu, nhìn sang Chu Giác Sơn.

Cô đang tựa vào trong ngực hắn, ánh mắt sáng lấp lánh.

Thật ra không phải chỉ là Taunggyi, cô ở Yangon và Mandalay cũng đã gặp rất nhiều xe tải của Nhật Bản. Những xe này phần lớn là màu trắng, thân xe in chữ Nhật Bản bằng Hán tự. Hơn nữa kỳ quái chính là, ở trên đường phố Myanmar chẳng những xe Nhật Bản có ghế lái ở bên phải, còn có rất nhiều xe có ghế lái bên phải của quốc gia khác sản xuất và đều đi ở bên phải.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cô một cái, cúi đầu, nhẹ nhàng nhéo gò má của Tại Tư, "Bởi vì Myanmar trước đây tuân theo "Hữu giá hữu hành [4]", như xe của Trung Quốc cùng Hàn Quốc đều là ghế lái ở bên tay trái, ở chỗ này liền không thể nào thích ứng được. Hơn nữa em thấy xe tải của Nhật Bản, đều là xe đã qua sử dụng. Là xe bị bên trong Nhật Bản đào thải loại ra, bán giá rất thấp."

[4] Hữu giá hữu hành: hữu giá là ghế lái bên tay phải, hữu hành là đi bên phải. Còn có "Tả giá hữu hành" là ghế lái bên tay trái và đi bên phải (VD: Việt Nam, Trung Quốc...).

Người nghèo có cách của người nghèo, mua xe đã qua sử dụng của Nhật Bản thải ra, cũng là hành động bất đắc dĩ, "Hữu giá hữu hành" mặc dù vô cùng không hợp lý, nhưng cũng đã sử dụng hơn sáu mươi năm, gần đây mới sửa lại luật pháp, mới lại đưa ra "Tả giá hữu hành". Nhưng mà do ô tô đổi mới cũng cần thời gian nhất định, cho nên hai năm gần đây, giao thông vô cùng rối loạn, cũng luôn có thể nhìn thấy cảnh tượng lái xe bên trái và lái xe bên phải đồng thời xuất hiện.

Tại Tư sáng tỏ.

Tặng thêm kiến thức...

Cô suy nghĩ một chút, bỗng nhiên xoay người, nắm úp sấp trên bả vai của Chu Giác Sơn, "VẬY... Anh đối với văn hóa lịch sử còn hiểu rất rõ, trước kia là chuyên ngành học qua những thứ này?"

Cô cười híp mắt, vẻ mặt không có ý tốt, hình như muốn hỏi thăm chút gì đó.

Chu Giác Sơn cười nhạt, khẽ bóp miệng Tại Tư, "Đây là kiến thức thông thường."

Thích. (Đã giải thích ở C25, giống tiếng thì thầm)

Tại Tư làm sao mà tin được, "Người Myanmar đều biết?"

"Trên cơ bản đều biết."

Lần này hẳn theo cô đi ra ngoài, là thật sự đi theo cô chơi đùa, hẳn từ chối thảo luận công việc, cô cũng đừng suy nghĩ tìm kẽ hở trong lời nói của hẳn.

Tại Tư nản lòng, giải vờ tức giận rồi cách xa hẳn một chút.

Cô cúi người, cầm đèn lên cửa sổ xe, mặt ngó ra ngoài cửa sổ, Chu Giác Sơn lại gần, không lên tiếng, cánh tay hẳn vòng qua thắt lưng của cô, nhẹ nhàng viết chữ ở trên đùi cô.

"Ngoan, thời điểm nên biết thì sẽ nói cho em biết."

Tại Tư mím môi, quay đầu lại nhìn hẳn một cái, hẳn nhắm mắt, nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, tiếng hít thở của người đàn ông phun lên vị trí vô cùng nhạy cảm, cảm giác hơi ngứa khiến cho cô không nhớ nổi những thứ khác, dọc đường đi, hai người cứ người đuổi ta trốn, chơi đùa, vui cười.

...

Rất nhanh đến thời điểm tới chỗ muốn tới, lối kiểm tra an ninh, hai người cũng không biết thu liễm, nị oai [5] cùng một chỗ, hai người như một.

[5] Nị oai: là một từ có nhiều nghĩa, trong trường hợp này là những chuyện tương đối thân mật của những cặp đôi đang yêu nhau.

Bên ngoài xe, khắp nơi đều là biểu ngữ cùng áp phích có liên quan đến tuyên truyền lễ hội múa rối, bắt tri bắt giác [6], nhân sơn nhân hải [7], bởi vì toàn bộ hoạt động của lễ hội múa rối hoàn toàn miễn phí, ngày hôm nay lại bắt kịp nghi thức khai mạc, bắt tri bắt giác, hiện trường đã tụ tập mấy vạn người.

[6] Bắt tri bắt giác: không có ý thức, không cảm nhận được.

[7] Nhân sơn nhân hải: chỉ đám đông như núi như biển, miêu tả con người tụ tập rất rất nhiều.

Xe dừng lại, đoàn người lần lượt xuống xe.

Dù cho hăm sâu trong biển người mênh mông, hai người này như cũ vẫn không coi người bên cạnh ra gì, anh nhìn em, em nhìn anh.

"Em thấy, hôm nay tới xem biểu diễn, hình như đa phần đều là phụ nữ."

"Ừ, cơ hội nghề nghiệp của nam nữ ở các thành phố của Myanmar không đồng đều, buổi chiều vào khoảng thời gian này, đàn ông cũng đều đang đi làm." Cho nên vào khoảng ba giờ chiều, phụ nữ sẽ nhiều hơn đàn ông, "Nhưng chờ đến tối liền không khác biệt lắm, múa rối đẹp mắt vẫn là rất hấp dẫn người xem, không phân biệt nam nữ, đều thích xem."

Hắn ngăm nhìn bốn phía, muốn tìm cho cô một chỗ ngồi.

Tại Tư nắm tay của Chu Giác Sơn, ngược nhìn hắn, đi tới gần trước mặt hắn.

"Buổi tối đàn ông nhiều hơn phụ nữ sao?"

"Ừ."

"Tại sao vậy? Thật chỉ là vì đến xem múa rối sao, múa rối có dễ nhìn như vậy sao, sao em lại nhìn thấy được, bên kia giống như còn treo một ít thứ khác nha..."

Chu Giác Sơn khẽ nhíu mày, cúi đầu nhìn cô, buồn bực không hiểu cô có ý gì.

Tại Tư giơ một ngón tay, ngưng ngưng, chỉ rõ phương hướng cho hắn.

Tây Bắc, hướng mười một giờ.

Hé ra áp phích màu hồng tươi đang dán ở cửa sau của một gian hàng, áp phích kích thích vừa phải, nhưng nội dung rất hấp dẫn người nhìn, một người phụ nữ yêu diễm [8] chân dài eo thon trên lưng đeo một đôi cánh lớn màu đen đang đứng ở chính giữa vũ đài, đi sâu vào vũ đài là khán phòng.

[8] Yêu diễm: rất diễm lệ nhưng không đoan chính.

Dòng chữ ghi chú:

-- Đoàn nghệ thuật biểu diễn đến từ Thái Lan.

Nội dung nghệ thuật:

-- Biểu diễn thoát y.

... Chu Giác Sơn ôm Tại Tư vào trong ngực, bả vai run rẩy, không nhìn được cười.

Tại Tư không nhìn được cười, giữa đầu nhìn hắn, dùng ngón tay đâm đâm vào eo của hắn.

"Cười cái gì, có người biểu diễn thì nhất định sẽ có người xem."

Không nói hơn mười nghìn, cũng có vài nghìn người, dù sao chính sách của Myanmar đối với đàn ông cởi mở như vậy, cô cũng không tin không ai là hâm mộ tiếng tăm mà đến... xem loại biểu diễn đó.

Hai người cười không thể dừng lại, nhóm binh lính cùng đi không hiểu lý do tại sao, có mấy người trong lòng cất giấu tò mò, về sau nhìn lại. Hơi chậm một bước phát hiện thiết kế áp phích màu hồng tươi, hai hàng chữ to lớn đập vào mắt, trong nháy mắt xấu hổ, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Phùng Lực ở trong đoàn người này vẫn là lớn tuổi. Hắn ta vỗ vỗ cảnh vệ viên A Đức, lại bắt chuyện với lái xe A Chính, "Cái kia, chúng ta nghiên cứu một chút xem buổi tối nên ăn cái gì."

Dù sao xếp hàng nhận vé còn phải chờ một lát. Nhất là nhận vé vào cửa miễn phí, đội ngũ này cũng đã kéo dài mấy con phố rồi.

Thang Văn cũng có chút ngượng ngùng gãi gãi cổ, "Cái đó, đoàn trưởng, ở chỗ này có nhiều người chen chúc, nếu không thì ngài trước tiên dẫn Du tiểu thư quay trở về trong xe ngồi đi." Việc xếp hàng liền giao cho bọn họ, chờ đến lúc bọn họ nhận được vé vào cửa thì sẽ gọi điện liên lạc.

Chu Giác Sơn gật đầu, "Tuân thủ quy định, đừng lạm dụng chức quyền."

"Vâng."

... Chu Giác Sơn nâng yêu tinh gây sự trong lòng mình lên cao, sải bước, đi tới trong xe.

Đọc đường đi dẫn tới vô số ánh nhìn.

Tại Tư ghé mặt vào bả vai của Chu Giác Sơn, đỏ mặt ngượng ngùng, cô lại không muốn trở về, cô vẫn tâm tâm niệm niệm màn biểu diễn thoát y kia, "Buổi biểu diễn kia bảy giờ tối bắt đầu. Nếu như bọn họ muốn đi xem, vậy thì để cho bọn họ xem." Mọi người đều là người trưởng thành, cô hiểu, trong quân đội suốt ngày chính là đánh trận giao chiến, ngay cả phụ nữ cũng không nhìn thấy, xem một ít biểu diễn khêu gợi... chỉ là chuyện thường tình mà thôi.

"Không được, lính của anh không được xem."

Tại Tư lầm bầm, "Làm lính của anh thật mệt mỏi."

Chu Giác Sơn mở cửa xe, đem Tại Tư nhét vào trong, hẩn nghiêng người đi vào trong, dùng ngón tay trở đẩy nhẹ cằm của Tại Tư, khẽ cười nhìn cô, "Đúng, làm người phụ nữ của anh cũng không nhẹ nhàng."

Tại Tư bĩu môi, vừa bực mình vừa buồn cười. Cô càng đỏ mặt hơn, dịch chuyển vào trong xe.

"Hai câu liền không đứng đắn..."

"Ai không đứng đắn?" Chu Giác Sơn ngồi xong, thuận tiện đóng cửa xe vào. Sóng mắt hẩn bình tĩnh, đột nhiên kéo Tại Tư lên trên hẩn, ánh mắt nghiêm túc, "Em cái này là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

Lược [9] ~~

[9] Lược (略 [lüè]): từ này có rất nhiều nghĩa, đoạn này t nghĩ là "qua loa, sơ lược".

Tại Tư nằm ở trên đùi hẩn, trở mình, trong lúc im lặng, dùng khóe mắt nhìn trộm hẩn, cô chỉ có thể nhìn thấy vị trí từ dưới góc cằm đi xuống.

Thật ra, từ lần đầu tiên gặp mặt, cô cũng cảm giác được, cổ của hắn rất dễ nhìn, nước da màu lúa mạch, hầu kết nhô ra, vị trí gần cằm mơ hồ hiện ra một chút râu ngắn màu xanh, một tầng rất mỏng, rất gợi cảm.

Dần dần, cô rục rịch.

Ngồi dậy, cẩn nhẹ một ngụm trên cổ hắn.

Chu Giác Sơn dễ dàng chế trụ cổ tay của cô, đem người đẩy lên chỗ ngồi trong xe, "Câu dẫn anh?"

"Không có..."

Tại Tư ôn nhu cười cười. Cô không suy nghĩ nhiều như vậy, cô chính là muốn hôn thì hôn thôi...

Ánh sáng hơi say từ ngoài cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu vào, chiếu vào trong con người trong suốt của cô, cửa sổ xe quân dụng màu tối còn giữ lại một chút khe hở không đáng để mắt tới, trong giây lát, một chút gió thu hơi lạnh nhẹ nhàng tiến vào tới, thổi lên làn tóc mềm mại của người phụ nữ, cô lẳng lặng nhìn hắn, khí chất điềm tĩnh, nhã nhặn.

Cổ họng Chu Giác Sơn căng lên, không thể không thừa nhận, cô rất đẹp, đẹp đến rất thuần khiết sạch sẽ.

Một lúc lâu, hai ánh mắt triền miên đan vào nhau, hắn nhìn cô, chậm rãi cúi đầu. Hai người nồng nhiệt hôn cùng nhau, khó bỏ khó phân, vì để tránh người nhìn lén, hắn cởi áo khoác xuống, khoác lên đỉnh đầu của hai người.

Một không gian nho nhỏ, đen như mực, hắn hôn cô càng ngày càng cuồng nhiệt, Tại Tư có chút khó chịu.

Điện thoại trong ngực rung động, Chu Giác Sơn rời ra tắt máy.

Hắn lại lần nữa nghiêng người qua, đôi môi vừa mới chạm tới cô, rung động lại đột nhiên vang lên.

...

Tại Tư ngạc nhiên, nháy mắt một cái.

Hai người đồng thời cúi đầu, tay tìm đến một cái điện thoại di động khác.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Edit: Dương

...

Ngược trái áo quân phục, bên trong túi ám cách [1].

[1] Túi ám cách: giống với "túi kếp" (đã giải thích ở chương 18).

Một cái điện thoại di động khác của hắn, rung động kéo dài năm giây.

Chu Giác Sơn và Tại Tư liếc nhìn nhau, hắn kéo tay cô đang đặt trên mu bàn tay mình, dứt khoát cởi túi ám cách, tìm trong túi, móc ra điện thoại di động.

Điện thoại hiển thị:

"08710511."

Một nhóm số này là mã vùng của tỉnh Vân Nam hơn nữa còn có sinh nhật của Triệu Tuấn. Tại Tư dùng khước mắt nhìn lướt qua, mím môi, khom lưng bò lên vị trí ghế trước, ngón tay sờ sờ xung quanh, kiểm tra xem có máy nghe trộm hay không.

Chu Giác Sơn siết chặt điện thoại di động, có phần áy náy, nhưng đây là một bộ phận trong công việc của hắn, thậm chí, từ trước khi Du Tại Tư

xuất hiện, những thứ không thể lộ ra ánh sáng này đại biểu cho toàn bộ cuộc sống của hắn.

Hắn nhận điện thoại, không nói gì, người ở đầu dây bên kia cũng không vội vã lên tiếng, người đàn ông dùng ngón tay gõ gõ vào micro, truyền lại một tổ hợp mật mã Morse [2] chỉ có bọn họ mới có thể nghe hiểu.

[2] Mật mã Morse: là một loại mã hóa ký tự dùng để truyền các thông tin điện báo trong những năm 1870 - 1967. Mã Morse dùng một chuỗi đã được chuẩn hóa gồm các phần tử dài và ngắn để biểu diễn các chữ cái, chữ số, dấu chấm, và các ký tự đặc biệt của một thông điệp.

Chu Giác Sơn cầm điện thoại di động, một bên chăm chú nghe, một bên dùng một cánh tay khác nhanh chóng kiểm tra tình hình ở ghế sau.

Nửa phút sau, có thể xác nhận trong xe không có máy nghe trộm, tất cả an toàn. Hắn nghiêng người, kéo cổ tay Tại Tư, Tại Tư quay đầu lại, gật đầu khẳng định.

Hắn ngồi lại chỗ, đổi tay, ánh mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, "Vâng, chú Triệu, hiện tại cháu đang ở Taunggyi."

...

Hắn dõi tầm mắt nhìn về phía xa, tư thế ngồi đoan chính, đa phần thời gian đều là nghe, nói rất ít, chỉ thỉnh thoảng trả lời đôi câu, nhìn dáng vẻ, chắc là đối phương đang phụ trách truyền lại thông tin.

Tại Tư yên lặng nhìn một hồi, nhìn Chu Giác Sơn gọi điện thoại, trong giây lát, lông mi dài của cô khẽ động, trong tâm trí có phần hoảng hốt.

Tay cô vịn vào ghế ngồi, chậm rãi sát lại chỗ ngồi ở gần cửa sổ xe.

"... Được, bên này muộn nhất là mười một giờ kết thúc, bây giờ mới có bảy giờ, cháu lập tức đi tụ họp với chú."

Nói xong, Chu Giác Sơn đưa điện thoại ra xa một chút, mắt thấy hẳn nói điện thoại xong, Tại Tư nín lặng, lùi hai bước về ngồi ở ghế sau.

Cô ngẩng nhìn hẳn không hề chớp mắt, có chút khẩn trương, ngón tay gắt gao siết chặt ống tay áo của hẳn không thả.

Cô khẽ cau mày, cánh môi đóng mở, đôi môi hơi mấp máy.

Chu Giác Sơn cúi mắt, đưa điện thoại di động đến trước mặt cô, "Đã cúp rồi. Ông ấy biết em đến rồi."

Vừa nãy hẳn không hề cúp máy, thế nhưng điện thoại di động đã tối lại, điện thoại là Triệu Tuấn cúp máy.

Tại Tư buồn bã, vẻ mặt khó nén thất vọng cùng chán nản, cô đợi nhiều năm như vậy, "Ông ấy cũng không muốn nói với em câu gì hay sao..."

Chu Giác Sơn lắc đầu, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, "Ông ấy không có mặt mũi gặp em. Bây giờ cũng càng không phải là thời điểm nhận nhau."

Hẳn cúi đầu nhìn một chút vẻ mặt của Tại Tư, lại ôn nhu xoa xoa tóc của cô, cố gắng an ủi cô.

Triệu Tuấn năm đó là thực sự hại chết đồng nghiệp, ông ấy hổ thẹn, không có mặt mũi về nước, Chu Giác Sơn cũng có hiểu biết về gia đình ông ấy, hẳn biết rõ, cho tới nay, trong nội tâm của Tại Tư và mẹ cô ấy đều sùng bái Triệu Tuấn coi ông ấy là anh hùng. Có câu nói kỳ vọng càng cao thất vọng càng lớn, có lẽ Triệu Tuấn cũng là không chịu nổi khi để hai người họ đi tiếp nhận một mức chênh lệch như vậy, ông ấy không có cách nào đi đối mặt với người thân đồng nghiệp đã tử trận và hai mẹ con Tại Tư, sau đó,

dưới tình huống bị đả kích, chỉ có yên lặng chuyển nghề làm năm vùng, ở Myanmar ngây ngô cũng hơn mười năm, không có tin tức, không xuất đầu lộ diện...

"Cho ông ấy chút thời gian, để cho ông ấy từ từ thích ứng."

"Em có thể chờ, nhưng em không biết em còn có thể chờ thêm bao lâu."

Tại Tư dựa vào bả vai của Chu Giác Sơn, nhắm mắt, không nhìn được thờ dài một tiếng.

Mặc dù Chu Giác Sơn vẫn không nói về chuyện của ba cô, thế nhưng trực giác lại mách bảo cô, hẳn càng là cái gì cũng không nói, cô lại càng sợ hãi. Một cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy sau khi chuyển nghề có thể làm gì? Với tính cách của ba cô, cô mới không tin hơn mười năm qua ông ấy cũng chỉ là lục lục vô vi [3], bình thản sống qua ngày.

[3] Lục lục vô vi: tầm thường, không có chí tiến thủ.

Ở Myanmar cái gì nhiều nhất?

Buôn lậu, ma túy, mại dâm, bài bạc...

Nơi này cũng không phải là một quốc gia an toàn, ngay cả những người ở trong một khu vực tương đối hòa bình và không có chiến tranh, cũng tuyệt đối không thể buông lỏng cảnh giác, bởi vì nơi này vật nguy hiểm có thể gây chết người căn bản tuyệt đối không ít hơn so với hỏa lực. Tại Tư rất sợ, cô rất sợ cô còn chưa kịp nhận lại ba cô, ông ấy lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có thể sẽ khiến cô ân hận cả đời...

Không phải là không có khả năng như vậy, bất cứ lúc nào cô cũng phải làm xong dự tính xấu nhất.

Chu Giác Sơn đột nhiên kéo Tại Tư ra, cúi đầu, dùng đôi tay mạnh mẽ nắm chặt bả vai gầy yếu của cô, "Thư giãn tâm tình, anh sẽ giúp em."

Tại Tư suy nghĩ một chút, ôm chặt hẳn, dùng sức gật đầu.

Hai người yên lặng bên nhau, trong xe lâm vào một mảnh yên tĩnh dài, lối đi bộ người đến người đi, xe cộ chạy không ngừng... Chỉ có cái ôm là ấm áp, trái tim nóng lên.

...

Một lát sau, Chu Giác Sơn cúi đầu nhìn đồng hồ, bốn giờ năm phút, hẳn hẹn với Triệu Tuấn bốn rưỡi gặp mặt ở bến tàu.

"Anh phải đi rồi."

Hắn đẩy cô ra, rút ra một cái hộp giấu ở dưới ghế ngồi, mặt mã của cái hộp có sáu chữ số cộng thêm dấu vân tay, sau khi mở ra là một cái túi có mặt mã, lại tiếp tục mở, bên trong có một bộ quần áo bình thường, khẩu trang, mũ lưỡi trai, kính râm, trong lớp bí ẩn nhất còn cất giấu một khẩu súng loại khác.

Tại Tư ngạc nhiên, ngó nhìn hộp đồ vật này.

Chu Giác Sơn nhanh chóng cởi dây thắt lưng, mặc áo, giày quần tất, mặc một cái cởi một cái, vừa mặc vừa cởi cũng không dùng quá ba mươi giây. Hắn đeo dây thắt lưng, nạp đạn cho khẩu súng mới, động tác lắp súng nhanh nhẹn dứt khoát, nước chảy mây trôi.

Cô buồn bực, không thể không nói, nhìn thân thủ của hắn như vậy, hơn nữa quan hệ của hắn và ba cô lại dây dưa quá mức thân thiết, Tại Tư hoài nghi, cũng không nhịn được muốn suy đoán, liệu có phải hắn cũng là nằm vùng được trong nước phái đi hay không...

Nhưng dù cho lãnh đạo của quân đội bang Nam Shan bị ngu đi chẳng nữa, thì cũng không có khả năng bổ nhiệm một người Trung Quốc làm đoàn trưởng cho bọn họ.

Hơn nữa những lần tiếp xúc của cô và hãn khi còn bé, cô cũng có thể xác định Chu Giác Sơn đúng là không biết nói tiếng Trung Quốc...

Trải qua mấy lần muốn nói lại thôi, Tại Tư thay đổi đề tài.

"Lát nữa Thang Văn bọn họ hỏi tới thì nên làm gì bây giờ?"

Đối với cô mà nói, việc cấp bách bây giờ, là làm thế nào để giải quyết mấy binh lính quân đội bang Nam Shan đi cùng Chu Giác Sơn.

Hãn cùng cô đã sớm định ra là đi xem múa rối, biểu diễn lập tức liền bắt đầu, hãn người không ở đây, đến khi Phùng Lực và Thang Văn lĩnh đủ vé quay lại, vấn đề trong nháy mắt liền sẽ lộ ra.

Chu Giác Sơn mỉm cười, quay đầu, néo néo gò má của cô, "Em thông minh như vậy, tùy tiện giúp anh bịa một cái cơ."

"Vậy anh đem cái này theo."

Cô lục lọi trong ba lô của mình. Móc ra con dao quân sự lúc trước hãn đưa cho cô phòng thân.

Thật ra lần này đi ra ngoài, cô cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị.

Lần đó thời điểm cô lấy dao uy hiếp hãn, Chu Giác Sơn mặc dù đoạt lấy con dao quân sự, nhưng sau lần cô bị Khang tẩu trốn lại - bắt đi, hãn lại lấy dao đưa cho cô. Hãn đưa dao cho cô giữ lại để phòng thân, nhưng thật ra thì địa phương hãn đi so với cô càng hung hiểm muôn phần.

"Em biết anh có súng, nhưng mang nhiều thêm một món đồ phòng thân dù sao cũng tốt hơn."

Cô đưa đồ vật đến trước mặt hắn.

Chu Giác Sơn nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, bỗng nhiên đè lại cổ tay của cô, đem dao bỏ lại vào trong ba lô, "Giữ lấy. Anh là hành động cùng ba em, mang theo nó đối với anh không có chỗ tốt."

Tại Tư căn môi, híp mắt.

Thầm nghĩ hắn thế này đồng nghĩa là đã thừa nhận nhiều thân phận của mình...

Cô ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên đưa tay giơ lên trên đầu, khuỷu tay cong lại, lòng bàn tay che trên đỉnh đầu.

Đợi hai giây, lại làm một động tác mới, cô dùng ngón tay trở từ dưới hướng lên trên, hướng về phía bên phải, hướng xuống dưới rồi lại hướng về phía bên trái, tất cả cử chỉ tạo thành một hình chữ nhật khép kín.

Chân mày Chu Giác Sơn khẽ động, đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang. Cửa xe đã mở, hắn đứng ở bên lề đường, nhìn thấy rất rõ ràng động tác của cô, "Không nghĩ tới phóng viên chiến trường cũng hiểu ám ngữ [4] của binh đặc chủng [5] Trung Quốc."

[4] Ám ngữ: chỉ lời nói bí mật mà hai bên đã ước định trước.

[5] Binh đặc chủng: là đơn vị quân sự chiến thuật tinh nhuệ được huấn luyện đặc biệt để thực hiện nhiệm vụ có độ nguy hiểm mà những đơn vị thông thường không thực hiện được.

"Anh nhìn hiểu?"

Tại Tư trước mắt sáng ngời.

Chu Giác Sơn cười cười, dùng tiếng Trung nói, "Ba em đã dạy anh, nhưng em đừng suy nghĩ nhiều, anh và binh đặc chủng Trung Quốc của bọn em không có quan hệ gì, thủ thế [6] cũng không nhớ rõ lắm, có thời gian thì dạy anh."

[6] Thủ thế: dùng tay ra hiệu.

Nói xong, hấn khom lưng tiến vào hôn Tại Tư một ngụm.

Thuận tay đóng cửa xe lại, sải bước, ẩn vào trong đám người.

...

Tại Tư cau mày ngồi ở trong xe, mắt nhìn theo bóng lưng của hấn, ngón tay siết chặt gối dựa, không thể không nói, thân phận của Chu Giác Sơn trong suy nghĩ của cô, quả thực giống như một điều bí ẩn...

Dùng mọi cách suy nghĩ cũng không thể hiểu được.

Một đầu khác, Phùng Lực và A Chính vừa mới lĩnh được vé vào cửa, Thang Văn và A Đức còn mua bánh ngọt mới ở tiệm trà, đoàn người suy nghĩ một chút, cảm thấy thời gian còn kịp, không bằng về trước ngồi trong xe ăn bánh uống trà chiều, sau đó sẽ đi vào trong sân vận động xem biểu diễn múa rối.

Mười mấy người đàn ông trẻ tuổi dễ dàng lưu loát đi đến chỗ đỗ xe, Phùng Lực nhìn nhìn xung quanh, đẩy đẩy cánh tay của Thang Văn, lén lén lút lút nói ra "Haizzz, vừa nãy cái buổi biểu diễn thoát y đó, mọi người thật sự không có hứng thú?"

Thang Văn đang đếm số tiền lẻ vừa được trả lại lúc nãy, liếm ngón tay một chút, nhanh chóng đếm đếm số tiền, "Gì? Đoàn trưởng ở phía trước, tôi không dám nhìn tới."

A Đức lại gần, nhỏ giọng nói, "Dáng dấp của cô ta rất xinh đẹp."

Phùng Lực nhướn mày, "Đúng không đúng không."

Không có phụ nữ, không có lãnh đạo, mấy người cùng tuổi đương nhiên cũng nhanh chóng trò chuyện, từng người tốt xấu gì cũng đã trải qua vô số chuyện, thân kinh bách chiến [7], nên chẳng có cái gì gọi là ngượng ngùng.

[7] Thân kinh bách chiến: đề cập đến bản thân đã trải qua hàng trăm trận chiến, ẩn dụ là có kinh nghiệm sống phong phú.

Muốn xem thì tất cả cũng đều muốn xem, chỉ tiếc Chu Giác Sơn đã ra mệnh lệnh nghiêm cấm. Đã từng, bao nhiêu lần đêm khuya vắng người, ngọn lửa kia bốc cháy và đục vọng dâng lên đều bị một ánh mắt của Chu Giác Sơn hù dọa khiến cho dập tắt.

Phải, bọn họ cũng không trông chờ cái này.

Nhẫn nại một lúc thì gió yên biển lặng, lui một bước sắc đẹp là hư không.

... Đoàn người đi tới trước xe, mở cửa xe. Phùng Lực và Thang Văn đều là sừng sốt.

Giọng cao hơn một quãng tám, "Đoàn trưởng đâu?!"

Sóng mắt Tại Tư khẽ động, khẽ vén tóc ở bên tai, ôn nhu cười một tiếng, "Anh ấy, anh ấy đi mua vé vào cửa xem biểu diễn thoát y rồi."

"Hắt xì."

Chu Giác Sơn đang đi trên đường, sau lưng chột lạnh, không khỏi hắt hơi một cái.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Edit: Dương

...

Chu Giác Sơn sẽ đi mua vé vào cửa xem thoát y cho cấp dưới? Thang Văn vẻ mặt hoài nghi, khóe mắt dò xét Tại Tư, lời này nghe liền thấy không đáng tin cậy.

Nhưng còn dư lại mười người ít khi tiếp xúc với Tại Tư, dù sao bây giờ Chu Giác Sơn không có ở đây, mọi chuyện đều là lời nói của một mình Tại Tư, lấy Phùng Lực dẫn đầu, tất cả đều ngốc nghếch, hai mắt sáng lên, thật đúng là tin tưởng.

Nhưng mà dù cho là sự thật, ở đây ai là cấp trên ai là cấp dưới? Bọn họ dù sao cũng không có khả năng thực sự để Chu Giác Sơn làm chân chạy giúp bọn họ.

Phùng Lực vội vội vàng vàng, đem vé vào cửa xem múa rối đưa cho Tại Tư, "Du tiểu thư, đoàn trưởng ở nơi nào? Tôi đi tìm ngài ấy!"

Tại Tư tùy ý chỉ tay theo một hướng.

Phùng Lực tin tưởng không hề nghi ngờ, gật đầu, ba chân bốn cẳng chạy đi.

Sau đó, chưa tới mười lăm phút, Tại Tư rất nhanh lại lấy lý do khát nước, buồn chán, khó chịu, Chu Giác Sơn hôm nay đi ra ngoài có lẽ không đem theo tiền cùng đủ loại lý do vô cùng kỳ quái, vài người còn dư lại cũng chia nhóm lần lượt chạy ra ngoài. Mắt thấy tình hình tốt đẹp, bên người chỉ còn dư lại một mình Thang Văn, cô nhún nhún vai, vỗ vỗ tay đi ra khỏi cửa xe.

Hơn bốn giờ chiều, chính là thời điểm nóng nhất. Không có gió không có mưa, ánh mặt trời nóng bỏng, trong không khí tràn ngập oi bức và khô nóng.

Thang Văn rất có nhãn lực, cầm cái ô, theo kịp, che trên đỉnh đầu Tại Tư, tâm tư hẳn ta khê động, "Du tiêu thư đây là tính toán đi đâu đây?"

Tại Tư đeo một cái ba lô nhỏ, không nhanh không chậm, cô đi qua mấy gian hàng bán vật phẩm thủ công mỹ nghệ truyền thống, đi một chút dừng một chút, nhìn trúng một chú ngựa nhỏ làm bằng gỗ kê sí [1].

[1] Gỗ kê sí: trên mặt cắt của gỗ có hình dạng hoa văn giống như cánh gà (kê sí) (hình chữ "V") nên được đặt tên là gỗ kê sí, là loại gỗ quý chế tác ra đồ trang trí, đồ nội thất cao cấp.

Cô thuận tay cầm lên, quan sát một lần từ trên xuống dưới, "Thời gian không còn sớm, nên đi xem múa rối rồi."

Lập tức liền bốn rưỡi rồi, vé bọn họ đã nhận, theo Tại Tư thấy, Thang Văn không phải không biết thời gian đã tới.

"Vậy đoàn trưởng thì sao? Không đợi?"

Tại Tư bỏ tượng gỗ xuống, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Thang Văn.

Thang Văn bật cười, "Cô không cần phải bịa lý do với tôi, trong lòng cô hiểu rõ, có thể đối phó với Phùng Lực và mấy tên kia là được."

Tại Tư nghe được cậu ta nói bóng gió, cô đoạt lấy cái ô trong tay cậu ta, đi về phía trước.

"Nghe không hiểu cậu có ý gì."

"Du tiểu thư nếu quả thật nghe không hiểu vậy cũng là chuyện tốt."

"Không bằng cậu có lời gì cứ nói thẳng."

"Không được, tôi một chữ cũng sẽ không nói nhiều."

Thang Văn mặc dù cũng là không rõ lắm Chu Giác Sơn đang âm thầm làm những gì, nhưng mà từ sau khi Chu Giác Sơn đến quân khu bang Nam Shan, Thang Văn bí mật phát hiện, hầu như mỗi tháng thì anh ta đều sẽ mất tích vài tiếng như vậy, Thang Văn là văn thư của Chu Giác Sơn, yêu cầu đúng giờ báo cáo lộ trình của anh ta với quân khu, mỗi khi đến lúc này, nếu như không báo cáo không được, thì hẳn ta đều lặng lẽ giúp Chu Giác Sơn bịa ra vài cái lộ trình.

Hắn ta không muốn Chu Giác Sơn bị lộ, hẳn ta cũng không có dụng ý xấu, hẳn ta sẵn lòng toàn tâm toàn ý tin tưởng Chu Giác Sơn, chỉ là bởi vì ở trong lòng hẳn ta, anh ta vẫn luôn là một người cấp trên cương trực không xu nịnh, một người tốt quả thực đang ngồi đúng hàng lối.

Nhưng nếu như Chu Giác Sơn thật sự đang làm cái gì vi pháp loạn kỷ [2], hoặc là làm chuyện gì đó gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến vài triệu quân dân trong bang Nam Shan, Thang Văn cũng tuyệt đối sẽ không nhẹ nhàng tha thứ cho anh ta. Dù sao đại nghĩa dân tộc trước mắt, hẳn ta vẫn là phải phân rõ chủ yếu và thứ yếu.

[2] Vi pháp loạn kỷ: vi phạm pháp luật, rối loạn kỷ cương.

Tại Tư trầm mặc, không muốn đáp lời của cậu ta, cô che ô, bước chân nhanh hơn, trực tiếp đi tới sân vận động biểu diễn múa rối.

Thang Văn cách Tại Tư một khoảng cách an toàn ước chừng khoảng hai mét, hẳn ta nhìn xung quanh, giữ vững cảnh giác bất cứ lúc nào.

...

Cách đó không đến mười mét, bên kia đường, trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc màu trắng, có hai người đàn ông một già một trẻ mặc lung cơ truyền thống đang ngồi trong phòng riêng ở chỗ hẻo lánh nhất hút thuốc.

Một điếu thuốc hút được hơn nửa, người trẻ tuổi muốn đổi khẩu vị, thời điểm tìm bao thuốc lá, trong lúc vô tình chú ý tới thân ảnh ở bên kia đường.

Hắn ta bật máy lửa, đùng đùng lão nhân ở bên cạnh, giương giương cằm lên, "Nhìn xem, hướng chính bắc, đó có phải là văn thư của trung đoàn 3 không?"

Người đàn ông này mặc dù trẻ tuổi hơn so với lão nhân kia, nhưng trên khuôn mặt lại để hàm râu quai nón, có lẽ trời sinh lông trên cơ thể dày dặn, hai hàng lông mày của hắn ta suýt nữa dính liền ở một chỗ, hàm râu cùng tóc mai càng là sinh trưởng ở cùng một chỗ, rậm rạp dày đặc, hàm râu màu nâu mềm mại, rất giống đại thúc đồn củi đến từ châu Âu.

Một đôi mắt hơi lộ rõ lão hóa chậm rãi nhìn sang, hai giây sau, híp mắt, hít sâu một hơi điếu thuốc lá ở trong tay.

"Ừ... Dáng dấp trắng trẻo sạch sẽ, nhìn nhìn hình như là đúng rồi."

Quân phục của trung đoàn 3 vẫn dễ dàng nhận thức. Quân phục thống nhất trong quân đội bang Nam Shan, sườn bên khuỷu tay của cánh tay trái có thêm một đường gạch màu đen.

Trên đường phố coi như an tĩnh, hôm nay trong sân vận động có vài màn múa rối, biểu diễn lập tức bắt đầu, người ở cổng nhận vé còn dư lại

không nhiều, lãnh lãnh thanh thanh [3], trước cửa vô cùng vắng vẻ, hai người nhìn Thang Văn một hồi, chậm rãi chú ý tới Tại Tư ở trước mặt Thang Văn.

[3] Lãnh lãnh thanh thanh: lạnh lẽo, hoang vắng.

Ở trong địa bàn quản lý của quân đội bang Nam Shan, chỉ cần bên trong tin tức linh hoạt, người nào còn có thể không biết lúc trước Chu Giác Sơn ở thị trấn Loilem thu vào một người phụ nữ Trung Quốc.

Người phụ nữ đang đi ở trên đường da dê trắng nõn, bất luận là dáng vẻ thân hình, cử chỉ khí chất, một cái cau mày hay một tiếng cười... cũng không lớn như là người địa phương Myanmar.

"Đó chính là người phụ nữ của Chu Giác Sơn?"

"Ừ."

Trừ anh ta ra còn có thể là ai.

Tiếng nói chuyện của hai người rất nhỏ, nhưng mà toàn bộ tầng cao nhất đều vô cùng trống trải, xung quanh không có vài bức tường vững chắc, giữa các bao sương [4] đều là dùng mảnh trúc ngăn lại, không cách âm, cây kim rơi cũng có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

[4] Bao sương: có vài địa điểm như rạp hát, KTV... bố trí một gian đặc biệt, mỗi gian có nhiều hơn một chỗ ngồi. Thông thường không gian khép kín bên trong lắp đặt thiết bị vô cùng xa hoa đều gọi là bao sương.

Vị tuổi tác đã cao kia đem điều thuốc lá trong tay ấn vào trong cái gạt tàn thuốc, nghiền mài một chút.

Không bao lâu, mấy cái bao sương sát vách liền từ từ nổi lên tiếng động, tiếng động tiếng ma sát rất nhỏ, cẩn thận nghe ngóng, tất cả đều là có

liên quan đến đề tài Chu Giác Sơn hiện nay đang ở Taunggyi.

...

"Chu Giác Sơn đến Taunggyi để làm gì?"

"Thảo, mệnh cứng ghê, Hồ tướng quân thế nào vẫn chưa nổ chết hăn ta?"

"Tao có một thân thích làm việc trong cục cảnh sát ở thị trấn Daren, nghe nói hăn ta vừa mới bắt được thị trưởng chỗ đó, phải xử lý theo hình phạt treo cổ."

"Ngô Tứ Dân cho hăn ta quyền lợi lớn như vậy để cho hăn ta làm mưa làm gió ở bang Nam Shan, lần này tới Taunggyi... tám phần cũng là tới tìm phiền toái cho chúng ta!"

"Hăn ta dám đến thì tao cũng dám giết chết hăn ta!"

...

Vài bao sương sát vách, một ít A Miêu A Cầu [5] ồn ào sôi sục, phát ngôn bừa bãi.

[5] A Miêu A Cầu: ý chỉ nhũ danh lúc trước mọi người hay dùng. Nghĩa bóng là người hay công việc không đáng coi trọng.

Đại hồ tử [6] liền vội vàng đứng lên vén màn trúc lên, kéo cao giọng nói, "Yên tĩnh! Đều tm yên tĩnh cho tao! Chúng ta cùng quân đội bang Nam Shan luôn luôn là quan hệ hợp tác hữu nghị, cùng Chu Giác Sơn cùng là nước sông không phạm nước giếng, xáo trộn không đến cùng một chỗ!"

[6] Đại hồ tử: người đàn ông có chòm râu lớn.

Một phòng người nhìn nhìn Thiếu đương gia này, đàng hoàng, không nói.

Đại hồ tử trở lại bao sương, rót một chén trà cho ba mình ngồi trước mắt.

Hơi nước nóng bóng màu trắng bốc lên, dày đặc mờ mịt... Lúc châm trà, khối cẩm thạch nạm vàng lớn bằng quả trứng gà đeo trên cổ lão nhân kia nóng lên.

Đại hồ tử này tên là Đan Thác, ba hãn ta tên là Sài Khôn. Một cặp cha con này vốn không phải là người địa phương bang Nam Shan, đi tới nơi này, không có gì ngoài việc muốn kiếm chút công việc, kiếm tiền mưu lợi, không muốn gây chuyện sinh sự.

Muốn nói bọn họ cụ thể làm cái gì, nói lớn ra thì bọn họ là tội phạm buôn lậu gỗ và ngọc thạch đang bị quân đội chính phủ phát lệnh truy nã, nói nhỏ lại thì bọn họ chỉ là ở trên địa bàn của quân đội chính phủ đầu cơ trục lợi một ít gỗ và đá sống tạm qua ngày mà thôi.

Địa phương Myanmar có nhiều núi rừng, tài nguyên phong phú, gỗ teak [7], gỗ tử đàn, v.v... là các loại gỗ quý, kéo ra ngoài một xe kiếm được một số tiền khổng lồ, càng miễn bàn tới Myanmar còn là khu vực duy nhất trên thế giới có điều kiện sản xuất đá quý cấp bậc cẩm thạch [8], thực chất toàn tỉnh có rất nhiều mỏ ngọc thạch vô cùng quý hiếm, hàng năm hàng ngàn hàng vạn ngọc thô được đào lên.

[7] Teak (Tếch): là một loài cây gỗ lớn trong chi Tectona, cao tới 30 - 40m và rụng lá vào mùa khô, phân bố ở Ấn Độ và khu vực Đông Dương.

[8] Cẩm thạch: gồm 2 loại đá Jadeite và Nephrite, trong truyện đề cập đến đá Jadeite. Jadeite bao gồm màu xanh lục, trắng, hồng, đỏ, đen, nâu và tím. Jadeite hiếm và quý hơn Nephrite. Jadeite rực rỡ, bóng láng, trong vắt, tỏa sáng gần như gương. Mỏ Jadeite tốt nhất là ở Myanmar.

Đan Thác bọn họ đã hợp tác với quân đội chính phủ trong những năm đầu, khai thác tài nguyên, tìm kiếm khách hàng, đi ra nước ngoài tiêu thụ, đây chuyên phục vụ, đều là bọn họ can thiệp. Sau đó định kỳ sẽ nộp cho quân đội chính phủ một khoản lợi ích lớn, mọi người có tiền cùng nhau kiếm. Thế nhưng mấy năm gần đây, chính phủ Myanmar thay đổi người, từ sau khi chính phủ mới lên đài, một mực hạn chế xuất khẩu gỗ và ngọc thô, chỉ cho phép xuất khẩu thành phẩm, hy vọng để món lợi nhuận lớn nhất ở lại Myanmar.

Càng tm đáng giận là giữa năm nay, quân đội chính phủ kia còn tmd cản ngược lại bọn họ, hợp tác cùng Interpol [9], đem bọn họ và những người làm việc cho bọn họ trở thành tội phạm bị truy nã. Không còn cách nào khác, bọn họ đành phải tìm chỗ để lánh nạn, tìm tới tìm lui, vẫn là bang Nam Shan cho điều kiện đáng tin cậy nhất...

[9] Interpol (International Criminal Police Organization): là tên gọi thường dùng của Tổ chức Cảnh sát Hình sự Quốc tế, một tổ chức liên chính phủ được thành lập 7/9/1923 tại Viên, Áo với mục đích củng cố hoạt động chung của các cơ quan cảnh sát quốc gia.

Ngô Tứ Dân hứa hẹn, cho bọn họ mở khoáng sản mới, bãi gỗ mới, để cho bọn họ ban đầu cấp cho quân đội chính phủ bao nhiêu lợi ích thì bây giờ sẽ cấp cho quân đội bang Nam Shan bấy nhiêu lợi ích, duy nhất có thêm một điều kiện, chính là thời điểm bọn họ ra ngoài sẽ âm thầm giúp ông ta vận chuyển thêm một chút bột mì và thuốc lá, đây cũng không tính là chuyện lớn.

Đan Thác và Sài Khôn chính là người làm ăn đơn giản, cha ông là xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Tất cả đều lấy tiền làm chuẩn.

Những thứ khác toàn bộ đều không quan tâm.

Sài Khôn tháo sợi dây chuyền cầm thạch nạm vàng trên cổ xuống, cầm khăn lông trắng xoa xoa, "Nhóm hàng kia vận chuyển đến bến tàu chưa?"

Đan Thác cũng rót cho mình một chén trà, "Để chú Triệu đi làm rồi."

"Cũng đừng gây ra rắc rối gì, chúng ta mới tới bang Nam Shan chưa lâu, nhất định phải để cho Ngô bộ trưởng lưu lại cái ấn tượng tốt mới được."

Đan Thác cười, "Được rồi, ba à, chú Triệu làm việc, ba còn không yên tâm sao?"

Đan Thác này từ nhỏ đến lớn, người hăn ta coi trọng nhất chính là chú Triệu, hơn mười năm, không quan tâm chuyện lớn chuyện nhỏ, chỉ cần đem chuyện đó giao cho chú Triệu, vậy thì một chút sai lầm cũng không hề xuất hiện.

Hai cha con nhìn nhau, cười cười.

... Chạng vạng, bến tàu Westport.

Ngoài khơi yên bình, phần lớn thuyền chài đều cập bến ở đây, bến tàu bận rộn, chất đầy hàng hóa các loại, cò trắng thành đoàn xẹt qua một góc bến tàu.

Ánh nắng chiều tà, chiếu vào hai thân ảnh cao lớn, kéo ra hai cái bóng màu đen thật dài.

Một người trong đó đang nghe điện thoại, "Alo, Thiếu đương gia hả, ai, tốt tốt tốt, cậu yên tâm, tôi làm thì cậu cứ yên tâm!"

Giọng điệu tăng lên, mười phần nhiệt tình. Nội dung trong điện thoại, cũng không có gì khác hơn là dặn dò ông ta kiểm tra lại hàng hóa nhiều

hơn hai lần, đừng phạm sai lầm là được.

Điện thoại cắt đứt, xung quanh lúng túng yên lặng hai giây.

Chu Giác Sơn từ dưới đất cầm lên một chai nước khoáng, ném vào trong ngực Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn nghe một cuộc điện thoại này nói khô cả họng, ngửa đầu, uống nước ừng ực ừng ực.

Chu Giác Sơn xoay người, vịn tay lên lan can ở bến tàu, nhìn trước mắt sóng nước ba quang lân lân, mặt sông rộng lớn hiện lên màu vàng kim. Khẽ cười một tiếng, "Chúc mừng nha Triệu lão đầu, chú làm Nhị đương gia buôn lậu này coi như không tệ."

"Cút!"

Triệu Tuấn một cước đạp tới.

Chu Giác Sơn căn bản không muốn tránh. Hăn nhướng mày, bình thản nhìn lại ông ấy, "Hay là lúc nào đấy chú cũng giới thiệu cho cháu một cuộc làm ăn đi?"

"Cậu dám chạm vào! Xem tôi có cắt đứt chân của cậu không!"

"Chú dám đánh, vậy thì nửa đời sau của con gái chú làm sao hạnh phúc?"

...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Edit: Dương

Triệu Tuấn thở hỗn hển, trừng mắt nhìn Chu Giác Sơn, lại uống ừng ực mấy ngụm nước.

Vừa nhắc tới chuyện này, ông liền hận đến ngứa răng.

Nhận thức tiểu tử Chu Giác Sơn này hơn mười năm, kể từ năm đó ở Vân Nam cứu cậu ta mãi cho đến sau này ông chạy đến Myanmar cùng Chu Giác Sơn chiếu ứng lẫn nhau, Triệu Tuấn thế nhưng trơ mắt nhìn Chu Giác Sơn lớn lên. Nhớ năm đó mao đầu tiểu tử [1] này mới mười hai tuổi, rất bướng bỉnh, Triệu Tuấn này tm thế nào cũng không nghĩ tới chính mình lại dẫn sói về nhà, giao tế với Chu Giác Sơn mười mấy năm, cuối cùng còn đem cả con gái ruột của mình đưa vào tay cậu ta.

[1] Mao đầu tiểu tử: chỉ người trẻ tuổi, có ý coi thường.

"Nhắc nhở cậu, nên làm cái gì, không nên làm cái gì, trong lòng cậu phải rõ ràng."

Triệu Tuấn liếc mắt nhìn cậu ta, nhanh chóng vặn nắp trên chai nước khoáng, lực đạo vừa thô bạo vừa ngang ngược.

Chu Giác Sơn tháo kính râm và khẩu trang, nhét vào trong túi, sờ sờ sống mũi, bật cười, "Vâng."

Cái gì gọi là nên làm và không nên làm, dù sao tất cả hẳn đều làm rồi.

Hơn nữa, hôm qua cùng Tại Tư nhất thời ý loạn tình mê, hình như cũng không dùng biện pháp tránh thai gì đó. Ba mẹ Chu Giác Sơn đều đã qua đời, trong nhà hẳn là con trai độc nhất, một người ăn no cả nhà không đói [2], hưởng chi theo như cái tuổi này của hẳn, thật ra cũng sớm nên cưới vợ sinh con rồi.

[2] Một người ăn no cả nhà không đói: chỉ người độc thân hoặc sống một mình, như vậy trong nhà chỉ có một người, cho nên một người ăn no thì cả nhà không đói.

"Chú muốn cháu ngoại là cháu trai hay cháu gái?" Chu Giác Sơn cười khiêu khích.

... Triệu Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi, trong đôi mắt từ từ bốc hỏa ra bên ngoài, năm ngón tay nắm chặt chai nước khoáng, quai hàm không ngừng run rẩy.

Chu Giác Sơn cười tươi, thoải mái vỗ vỗ bả vai Triệu Tuấn, không đùa ông ấy nữa.

"Nghĩ thoáng ra một chút." Mang thai sinh con cũng không phải là chuyện nhỏ, còn chưa nói đến vấn đề mang thai hay không mang thai, vậy mà đã nói đến chuyện sinh hay không sinh rồi, dù sao hẳn cũng luôn nghe theo ý kiến của Tại Tư.

Triệu Tuấn lại đập hẳn một cước, Chu Giác Sơn chấp nhận tất cả, hẳn biết rõ, dù sao chuyện này vốn cũng là do hẳn làm không đủ tốt, hai năm qua bởi vì công việc, hẳn cùng Triệu Tuấn đều xưng anh gọi em, đột nhiên hẳn lại ngủ với Tại Tư...

"Cho chú đập thoải mái để trút giận."

Triệu Tuấn ngoài miệng đồng ý, nhưng trong lòng cũng sợ đập cậu ta bị thương.

"Cút cút cút, thấy cậu liền phiền não."

Triệu Tuấn phất tay một cái, đi ra chỗ xa một chút, trên bến tàu gió mát chầm chậm thổi qua, địa phương dọc con phố còn xếp lên vài chõng thùng gỗ cao cỡ một người, Triệu Tuấn mặc dù tuổi gần năm mươi, nhưng cơ thể tráng kiện, tay ông quấn hai sợi dây thừng, chân đạp lên thùng gỗ, không đến ba giây liền dễ dàng dùng hai chiêu leo lên.

Lúc tiểu tử này tới, đúng lúc đám lâu la dưới tay ông cũng vừa đến bờ bên kia đi đón hàng, một thời gian ngắn cũng chưa về được, Triệu Tuấn cũng vui vẻ nhàn nhã.

Ông phơ nểng, gối đầu lên một cánh tay, vén áo ba lỗ trên người làm quạt gió.

Chu Giác Sơn đứng ở phía xa, hẩn híp mắt, bỗng nhiên gia tăng tốc độ, giơ cao cánh tay, tung người nhảy lên, "Hút thuốc không?"

Triệu Tuấn lắc đầu, "Muốn cai thuốc."

Chu Giác Sơn dọc theo bên rìa thùng gỗ ngồi xuống, một chân hẩn duỗi thẳng, một chân cong lại, đem cánh tay khoát lên đầu gối, từ trong túi móc ra một bao thuốc lá và một cái bật lửa.

Hẩn dùng ngón tay thô ráp đánh bật lửa, tay kia chụm lại thành nửa đường cong, ngăn chặn gió mát từ mặt sông thổi đến, điều thuốc lá trong miệng chậm rãi bị đốt lên, ánh lửa thấp thoáng, hẩn dập tắt bật lửa, đem bao thuốc lá ném vào trên người Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn liếc nhìn hẩn một cái, nhướn mày, "Ý gì?"

"Cháu cũng cai." Trước đây hắn hút thuốc bởi vì phiền não, buồn chán, một mình giải trí tiêu khiển, nhưng sau này có Tại Tư bồi hắn, trong lòng hắn kiên định, tự nhiên cũng sẽ không có điếm mấu chốt nào là không vượt qua được, "Hôm nay là điếu cuối cùng, sau này cũng làm người tốt."

Đang lúc nói chuyện, Chu Giác Sơn ngậm điếu thuốc, hai tay chống ở trên thùng gỗ, mắt nhìn mặt trời chậm rãi chìm về phía tây.

Triệu Tuấn không tin, "Vậy còn giữ bật lửa làm cái gì?"

Chu Giác Sơn cười khẽ, móc cái bật lửa cũ ra, cầm trên ngón tay lắc lắc, "Đừng có đòi, chú đưa cho cháu cũng đã bao nhiêu năm rồi. Cháu giữ lại làm kỷ niệm."

Triệu Tuấn híp mắt nhìn một cái, cái này thật đúng là ông đã đưa cho cậu ta.

Hút thuốc, uống rượu, đùa giỡn lưu manh...

Bộ dáng không đứng đắn này của Chu Giác Sơn đều là học cùng Triệu Tuấn.

Từ lúc Chu Giác Sơn hắn mười bảy tuổi, năm ấy ở cửa sau của một khách sạn thuộc thành phố Taunggyi gặp lại được Triệu Tuấn, cuộc đời hắn liền bắt đầu chệch khỏi phương hướng ban đầu, cũng không biết đây nên coi là chuyện tốt hay chuyện xấu, có lẽ là cuộc đời đã định sẵn, ban đầu hắn muốn làm một thổ phi, nhưng lại đột ngột bị Triệu Tuấn khuyên bảo trở thành quân nhân. Hắn vốn không hút thuốc lá không uống rượu không làm một lâu la [3] trong xã hội, nhưng Triệu Tuấn lại dạy cho hắn ra ngoài xã hội không đủ mạnh mẽ sẽ không có kết cục tốt.

[3] Lâu la: là một từ có nhiều nghĩa, ở chương này "lâu la" là chỉ người đi theo kẻ ác. Ngoài ra "lâu la" còn có nghĩa là thông minh tài giỏi.

Nói chung, bên trong thâm tâm hẳn hơi lộ ra mâu thuẫn giữa oai phong lẫm liệt và phong cách lưu manh, đại khái đều là công trạng của một mình Triệu Tuấn, ngậy ngô trong đám lưu manh lâu dài, có thể động tay tuyệt đối sẽ không động miệng, há miệng ngậm miệng đều là lời lẽ thô tục, ai còn tin ông ấy là cảnh sát?

Gió lạnh thổi qua, lay động một góc lung cơ, Triệu Tuấn ngồi xuống, sửa sang lại lung cơ, nhiều năm như vậy trôi qua, chuyện cũ một màn lại một màn, có một số việc không tránh khỏi khiến người ta cảm khái thổn thức.

Ông rõ ràng là cảnh sát, nhưng lại suốt ngày sinh hoạt ở nơi tối tăm không nhìn thấy ánh mặt trời.

"Cậu còn nhớ rõ tôi năm ấy là miêu tả thế nào với cậu về chuyến đi này không?"

Chu Giác Sơn gật đầu, mỉm cười, "Chú nói đây là ba hăn ở trước mặt con trai ra vẻ đáng thương [4]."

[4] Ra vẻ đáng thương (装孙子 - Hán Việt: trang tôn tử), là một câu nói dân gian, dùng để chỉ sắc mặt lúc nịnh nọt người khác, đa phần đều là chỉ khi có chuyện đi cầu xin người khác giúp đỡ hoặc là biểu cảm và lời nói lúc cấp dưới nịnh nọt cấp trên khiến người ta chán ghét. Chỉ giả bộ vẻ mặt đáng thương.

Triệu Tuấn ngửa đầu nhìn trời, rút ra một điếu thuốc từ trong bao thuốc lá, nặng nề ném vào trong nước, "Người phía trước một kiếu sau lưng một kiếu, cuộc sống suốt ngày mang mặt nạ. Tôi không thích cái mặt nạ này, thế nhưng cái mặt nạ này đã đeo hơn mười năm rồi!"

Công việc năm vùng của Triệu Tuấn rất cuộc là đã làm những gì, lại thế nào mà có liên hệ với Chu Giác Sơn, chuyện này nói ra rất dài dòng.

Ước chừng mười hai năm trước ở thành phố Taunggyi, Triệu Tuấn vừa mới từ cảnh sát truy bắt tội phạm ma túy chuyển hình thành năm vùng trong bóng tối, lãnh đạo cấp trên của ông nói cho ông biết, ở Myanmar có một nhóm thương nhân buôn lậu ngọc thạch và gỗ bị nghi ngờ có liên quan đến buôn bán vũ khí và đầu cơ trục lợi qua biên giới.

Nhiệm vụ mà Triệu Tuấn nhận được chính là tìm cách ản núp vào trong đoàn buôn lậu này, điều tra bối cảnh chân thực cùng người ở phía sau hậu đài điều khiển.

Triệu Tuấn nghĩ hết đủ loại biện pháp, hay lui tới địa phương mà nhóm người kia thường xuất hiện, khi đó Đan Thác còn nhỏ, Sài Khôn rất coi trọng ông, bởi vì ông biết nói tiếng Trung có lợi cho việc đàm phán ở biên giới, thế nhưng Sài Khôn có lòng nghi ngờ nặng, cũng không cho ông bất kỳ đãi ngộ đặc biệt nào, cho nên hai năm trước thành công ản núp, ông cũng vẫn chỉ là đang làm công việc cấp thấp hết sức bình thường.

Bước ngoặt, thời điểm Sài Khôn và Đan Thác vẫn đang hợp tác với quân đội chính phủ, không có cách nào tiến vào cảnh nội Nam Shan, ông còn nhớ rõ khi đó thành phố Taunggyi có một ngân hàng tư nhân ngầm rất nổi danh tạo điều kiện cho người dân nhập cư rửa tiền, Triệu Tuấn liền thường xuyên cùng mấy mã tử [5] cấp cao cùng nhau trà trộn vào địa khu Nam Shan, lén lút tới ngân hàng tư nhân ngầm tìm mọi cách rút tiền mặt, đầu tư.

[5] Mã tử: thủ hạ của những người tai to mặt lớn trong các thế lực đen tối và thường tiếp tay làm bậy.

Ngân hàng tư nhân ngầm kia, thật ra chính là khách sạn trong miệng Chu Giác Sơn trước đó, người trong nghề đều biết là một ngân hàng tư nhân, chỉ là người ngoài nghề không nhìn ra, mới có thể bị hình dáng bên ngoài của khách sạn lừa gạt.

Lần gặp lại của Triệu Tuấn và Chu Giác Sơn, cũng chính là đang trong một lần hành động rửa tiền, ông buồn chán nên ra cửa sau hút thuốc, hai người nhìn thấy nhau ở cửa sau.

Ban đầu, Triệu Tuấn vì che giấu thân phận thật của mình nên thà chết cũng không thừa nhận, một mực chắc chắn Chu Giác Sơn nhận làm người. Thế nhưng bất đắc dĩ là quyết tâm và nghị lực của Chu Giác Sơn quá mạnh mẽ, thậm chí cậu ta nói ra muốn đi đồn cảnh sát địa phương báo án, Triệu Tuấn đến bước đường cùng, lại sợ mã tử trong ngân hàng tư nhân gặp được, cuối cùng chỉ có thể thừa nhận.

Sau khi quen biết, ông cũng không nói rõ thân phận của mình với Chu Giác Sơn, chỉ nói với cậu ta là ông bởi vì không có mặt mũi quay về Trung Quốc cho nên mới ở lại chỗ này, ông bảo Chu Giác Sơn đừng để lộ bí mật, không cần nói cho bất kỳ ai là ông vẫn còn sống, Chu Giác Sơn đồng ý, lại cho ông một số tiền lớn, bảo ông giữ liên lạc với cậu ta bất cứ lúc nào.

Myanmar chỗ này nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, gia tộc của Chu Giác Sơn có tiền, thế lực to lớn, Triệu Tuấn dù cho có lòng muốn trốn tránh, nhưng ông là một mã tử cả ngày phải làm chân chạy thay lão đại, hàng ngày xuất đầu lộ diện, có thể chạy đến chỗ nào.

Rất nhanh, trong một lần chỉ huy hành động cấp một, cậu ta dễ dàng lên vào trong đó, thời gian chưa đến hai ngày Triệu Tuấn liền bị một tiểu tử Myanmar nhìn thấu được thân phận.

Trước mặt ông bày ra hai con đường có thể đi. Một, nhanh chóng rời khỏi tập đoàn buôn lậu đó, rời khỏi Myanmar, nhiệm vụ tuyên bố thất bại, đồng thời, tất cả công tác chi viện cùng hỗ trợ của tổ chức trước đó đều đổ sông đổ biển. Hai, đồng hóa Chu Giác Sơn, để cho Chu Giác Sơn tiến vào trong tổ chức.

Đương nhiên, Triệu Tuấn lựa chọn phương án hai.

Vì thế, ông bắt đầu chủ động giữ liên lạc với Chu Giác Sơn, bắt đầu dùng giáo dục văn minh hiện đại, truyền lại cho Chu Giác Sơn một ít tư tưởng kiểu mới, ông dạy cho cậu ta nhân sinh quan [6], giá trị quan [7], thế giới quan [8] đều lấy tư tưởng của quân đội làm hình thức tiêu chuẩn, một năm sau đó, Chu Giác Sơn học trường quân đội Myanmar, tiếp sau đó, Triệu Tuấn lại không nhận được bất kỳ chỉ thị nào của cấp trên đề cập đến Chu Giác Sơn.

[6] Nhân sinh quan: là quan điểm về sự sống của con người.

[7] Giá trị quan: là căn cứ về phương diện cảm quan và tư duy nhất định của người mà nhận thức, lý giải, phán đoán hoặc tuyển chọn được sinh ra, cũng chính là một chủng loại tư duy hoặc định hướng mà người nhận định sự vật hoặc phân biệt xác định phải trái, từ đó bản chất được biểu hiện ra bên ngoài giá trị hoặc tác dụng nhất định của người, sự việc hoặc sự vật.

[8] Thế giới quan: là định hướng nhận thức cơ bản của một cá nhân hay xã hội bao gồm toàn bộ kiến thức và quan điểm của các cá nhân hay xã hội.

Những năm gần đây, mặc dù hai người ít khi gặp mặt, nhưng có liên quan đến chuyện lớn chuyện nhỏ của Chu Giác Sơn thì Triệu Tuấn trên cơ bản cũng đều biết, kể từ sau khi Chu Giác Sơn tốt nghiệp trường quân đội, cậu ta vẫn ở lại trường làm giảng viên cao cấp, nếu như ông nhớ không nhầm, Chu Giác Sơn còn từng từ chức một thời gian, ngay sau đó đi Thái Lan một chuyến, sau khi trở về liền nhảy dù đến trung đoàn 3 quân đội bang Nam Shan được chính Ngô Tứ Dân bổ nhiệm chức vụ đoàn trưởng quân hàm Thượng tá...

Mệnh lệnh cấp trên truyền xuống cho Triệu Tuấn có liên quan đến nhiệm vụ chỉ thị mới của Chu Giác Sơn cũng là từ khi đó mới lại nối tiếp.

Bọn họ để cho Triệu Tuấn liên lạc với Chu Giác Sơn, cùng hợp tác, cùng nhau điều tra rõ chuyện tập đoàn Sài Khôn Đan Thác buôn lậu qua biên giới.

Mà vừa vặn, lúc này tập đoàn Sài Khôn Đan Thác đã bỏ qua hợp tác vốn có với quân đội chính phủ, thay vào đó bắt đầu tiến hành gặp gỡ mật thiết với quân đội bang Nam Shan.

Triệu Tuấn không biết chuyện đột nhiên Chu Giác Sơn nhảy dù đến có liên quan gì đến chuyện thay đổi hợp tác trong nội bộ tập đoàn hay không, ông nghi ngờ chuyện này rất lâu, nhưng người chỉ huy hành động vẫn giữ kín bí mật này, chỉ đơn phương thông báo cho Triệu Tuấn --- Chu Giác Sơn đã đồng ý hợp tác với cảnh sát.

Nói chung, chuyện buôn lậu qua biên giới, cho dù với bất cứ quốc gia hay địa khu nào, cũng đều là thương tổn đến lợi ích của dân chúng bình thường, cũng chỉ là lợi ích cho vài người đứng đầu tập đoàn và lãnh đạo doanh nghiệp. Chu Giác Sơn bằng lòng phối hợp với bọn họ diệt trừ tận gốc những phần tử ngoài vòng pháp luật này, Triệu Tuấn đương nhiên vui vẻ cùng cao hứng.

Chỉ có điều ông cũng biết lo lắng, Sài Khôn và Đan Thác hai người này không thể khinh thường, dù sao Triệu Tuấn bí mật ẩn núp nhiều năm như vậy, dù là ông đã bò đến địa vị Nhị đương gia, nhưng ông cũng vẫn không tìm ra được chứng cứ có thể chứng minh cuối cùng ai là người khởi xướng vụ án buôn lậu vũ khí này. Sài Khôn là một người có lòng nghi ngờ rất nặng, Chu Giác Sơn lại đội lên thân phận một đoàn trưởng của quân đội bang Nam Shan, một khi sự tình bại lộ, điều đó sẽ dẫn tới Sài Khôn Đan Thác cùng toàn bộ quân đội bang Nam Shan bất hòa, đến lúc đó, ảnh hưởng đến quyền lợi của Nam Shan, với tính tình của Ngô Tứ Dân, ông ta chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng tha cho Sài Khôn Đan Thác...

Người ta nói gần vua như gần cọp...

Triệu Tuấn ngẫm lại một chút, nhìn về phía Chu Giác Sơn, thấp giọng nói ra, "Chờ vụ án Sài Khôn Đan Thác này xử lý xong, cậu nghĩ một cái lý do, gỡ xuống chức vụ đoàn trưởng kia của cậu, mang theo Tại Tư, chúng ta cùng nhau đến Trung Quốc sinh sống."

Myanmar cũng không phải là một quốc gia thích hợp để an cư, ở nơi này quá nguy hiểm, buôn bán ma túy, buôn lậu, nguy cơ tứ phía. Triệu Tuấn sẽ nắm chặt thời gian điều tra, Chu Giác Sơn liền không cần vội vã lộ ra, ông sẽ tận lực thông qua bảo toàn cậu ta kế tiếp đi bảo toàn Tại Tư.

Chu Giác Sơn hiểu rõ ý tứ của Triệu Tuấn, hai ngón tay hẩn kẹp điều thuốc, dùng ngón tay trở gậy nhẹ tàn thuốc dư thừa, nhúu mày, như có điều suy nghĩ, cúi đầu "ừ" một tiếng.

Dù sao đi chăng nữa, trước tiên đáp ứng rồi tính sau.

Nếu không thì Triệu lão đầu cũng sẽ không yên tâm.

Triệu Tuấn theo sợi dây thừng dưới đất trèo xuống, "Thuyền sắp đến rồi, cậu làm sao bây giờ, ở lại nghiệm hàng hay là quay lại tìm Tại Tư?"

Hẩn ngậm điều thuốc, nhảy xuống khỏi thùng gỗ.

"Phải đi."

"Đi đi, Sài Khôn và Đan Thác cũng qua đây nên cũng sẽ đi quân khu quân đội bang Nam Shan."

"Vậy còn chú?"

"Tám phần cũng sẽ đi."

"Tại Tư muốn gặp chú."

"Tôi biết." Triệu Tuấn là không vượt qua được đau khổ trong lòng, ông còn vội vã muốn đem chuyện trong tay này xử lý sạch sẽ. Lại nói... "Có được gặp Tại Tư hay không, tôi còn phải hỏi ý kiến của cấp trên một chút."

Mặc dù theo nguyên tắc mà nói, Tại Tư là con gái ruột của Triệu Tuấn cũng sẽ không để lộ bí mật, thế nhưng trên luật pháp không bỏ qua điều này, bên trong thể chế cũng không bỏ qua điều này.

Một người đã chết lại còn sống... chuyện này không phải chuyện đùa.

"Chú gọi điện thoại cho cấp trên?"

"Ừ."

"Cháu đi trước, chú chú ý xung quanh một chút."

Nói xong, Chu Giác Sơn giương giương cằm, mặt sông cực nam lộ ra một góc lá cờ trên thuyền. Trong tay áo phía bên trái của hắn, vẫn âm thầm cầm một cái điện thoại di động.

Triệu Tuấn quay đầu nhìn một chút, mỉm cười, "Không có chuyện gì, không cần gấp."

Cái bí mật lộn xộn này ông cũng không có cách nào mà gọi điện cho cấp trên, hơn nữa chuyện của Tại Tư, một hai câu cũng không nói rõ được, vẫn là chờ đến thời gian báo cáo công tác đồng thời nói đi.

"Cậu về đi."

"Cháu đi đây."

Chu Giác Sơn đeo kính và khẩu trang, ẩn nấp vào trong ánh chiều tà nhá nhem tối.

Bên kia, múa rối đã biểu diễn xong, Tại Tư đi theo đoàn người tan cuộc chậm rãi đi ra khỏi sảnh biểu diễn, cách thức múa rối truyền thống, vẫn là rất đẹp mắt, nhưng một người xem vừa buồn chán lại nhạt nhẽo, cô giữa chừng mất tập trung vài lần, lại muốn xem tiếp thì cũng đã không theo kịp tình tiết vở kịch nữa rồi.

Phùng Lực và A Đức bị cô lừa gạt đến khổ sở, còn lại mấy người lính cũng giống như vậy bị cô lừa gạt xoay vòng vòng, mắt thấy đoàn trưởng không ở bên người, bọn họ đều nín nhịn hơn một tiếng đồng hồ rồi, chờ tan cuộc rồi sẽ hỏi Tại Tư một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên, trong đám người trước mặt truyền đến một trận rối loạn.

Đoàn người ngẩng đầu nhìn lại, một thân ảnh cao lớn quen thuộc đưa lưng về phía ánh sáng, đi ngược chiều với đám người, vội vã đi tới.

"Đoàn trưởng, ngài đi..."

Phùng Lực còn chưa nói hết, bị một xấp giấy màu dày đập trúng miệng.

Phùng Lực chăm chú nhìn lại, "Vé vào cửa?!"

Hắn ta chỉ nhặt được một tấm vé, còn có mười mấy tấm vé VIP vào cửa xem thoát y của Thái Lan bị rơi xuống đất. Một đám đàn ông ngạc nhiên, vội vã cúi xuống nhặt.

Chu Giác Sơn cười mỉa một tiếng.

Trước khi đi, hắn để lại cho Tại Tư một dãy số có thể liên lạc, mãi cho đến khi trên đường trở về mới nhìn thấy cô gửi cho hắn một tin nhắn, hắn kinh hãi tròn mắt thiếu chút nữa rơi xuống đất.

Tại Tư chột dạ, nhìn xung quanh, chỗ nào cũng nhìn, nhưng là không nhìn hẳn.

Đúng nha, cô chính là cố tình chinh hấn, ai bảo hấn cất giấu nhiều bí mật như vậy, cái gì cũng không nói...

Chu Giác Sơn một tay đem cô ôm vào trong ngực, hấn ôm lấy vòng eo của cô, nâng gò má của cô, há miệng, hung hăng cắn một ngụm.

May mà ánh sáng trong sảnh biểu diễn mờ tối, người tan cuộc cũng đều đi gần hết, Phùng Lực và A Đức bọn họ đều đang hết sức phấn khởi đi nhặt vé vào cửa biểu diễn thoát y, Tại Tư đi ở cuối cùng của hàng ngũ nên cũng không có nhiều người chú ý.

Cô nhịn không được khê kêu một tiếng, đánh hấn một cái, "A, anh làm gì thế..."

"Em biết rõ còn hỏi."

Hấn buông cô ra, đôi mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chăm, đem cô chen vào trong góc của sảnh biểu diễn, hai tay giữ ở hai bên thắt lưng của cô, xung quanh tối đen như mực không có ánh sáng.

Tại Tư mím môi, con người xoay chuyển một vòng, nhớ tới hứa hẹn lúc trước của bản thân, có phần không nhịn được cười. Chuyện này làm sao có thể nhờ cậy cô chứ, rõ ràng là chính hấn chủ trương để cho cô mượn cơ giúp hấn, "Thế nào, nam tử hán đại trượng phu, không phải nói một không phải là hai sao?"

Chu Giác Sơn cười khê, gật đầu, "Ừ, tốt."

Hấn đột nhiên cúi đầu, hôn cô gât gao.

Một bàn tay ấm áp khẽ luồn vào sau mái tóc dài mềm mại của cô, giữ chặt cái ót của cô, hấn dụng sức cắn nuốt, hút vào, kỹ thuật hôn như cuồng dã, không lưu lại bất cứ lối thoát nào, cũng không cho cô không gian để thở dốc.

Ngọn lửa nóng rực tràn vào, hàm răng cũng bị đụng đau, Tại Tư hơi nhú mày, dùng sức đẩy hấn, nhưng tất cả đều tốn công vô ích, càng về sau liền hoàn toàn biến thành đại não thiếu dưỡng khí.

Cô thật sự không chịu nổi, dùng sức giằng co, qua nửa ngày, hấn mới thả người, người phụ nữ nhỏ nhắn nhắm mắt lại, hữu khí vô lực ghé vào trong ngực hấn, chân cô mềm nhũn, cả người đều mềm nhũn.

Chu Giác Sơn cúi mắt nhìn xuống cô, một cánh tay nâng bả vai của cô, tiểu nha đầu phiến tử [9], có gan bướng bỉnh, mà không có gan chịu trách nhiệm.

[9] Tiểu nha đầu phiến tử: có hàm ý trách móc. Thỉnh thoảng cũng bày tỏ cô gái nhỏ dễ thương, giống như xưng hô yêu đương thân mật.

"Nếu như em thật sự có hứng thú với múa thoát y như vậy, không bằng cùng đi xem đi?"

Chu Giác Sơn từ trong túi quần móc ra hai tấm vé vào cửa còn dư lại, hấn mua thừa ra, cố ý, hấn liền xem nha đầu này có phải là điển hình có tà tâm mà không chịu trách nhiệm hay không.

Tại Tư thẹn thùng, khuôn mặt hồng hồng, tựa ở trên bả vai của hấn, lắc lắc đầu.

"Không phải, em, em chỉ là đùa giỡn..."

"Em không muốn xem?"

Tại Tư liền vội vàng lắc đầu, trong lòng cảm thấy buồn cười, "Để cho bọn họ đi đi."

Cô bảo hẳn mua tới chính là làm phúc lợi cho Phùng Lực bọn họ, đừng nói là cô, ngay cả Chu Giác Sơn cô cũng căn bản không có ý định cho hẳn đi xem.

Cô ôm cổ của hẳn, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ xát, hiếm khi cô cũng biết làm nũng, Chu Giác Sơn buồn cười, nói thật ra, hẳn ngược lại cũng rất hưởng thụ bộ dáng này của cô.

"Ăn cơm tối chưa?"

"Chưa..."

Thang Văn bọn họ vốn là mua chút trà chiều, nhưng trà chiều hương vị Myanmar, Tại Tư cũng ăn không quen lắm...

Chu Giác Sơn không nói hai lời, khiêng cô lên vai đi ra cửa sau, đi qua cửa sau, địa phương sát đó chính là hậu trường múa thoát y, có mấy kathoey [10] đang thay đổi trang phục của nữ giới, Tại Tư bị dọa sợ a một tiếng, Chu Giác Sơn vội vàng lại khiêng cô đi ra ngoài.

[10] Kathoey hay katoey (tiếng Anh: ladyboy): thường được dùng để chỉ người chuyển giới nam thành nữ hoặc một gay nữ tính ở Thái Lan. (ở raw thì nó dùng 人妖 [nhân yêu])

Cửa chính của sảnh biểu diễn, đám người Phùng Lực lên tiếng chào Chu Giác Sơn, "Đoàn trưởng, bây giờ chúng ta đi về khách sạn sao?"

"Mọi người đi xem đi, không cần để ý đến tôi."

Thang Văn đuổi theo tới, "Đoàn trưởng, thật sự xem hả?" Nói thật, Thang Văn không có hứng thú, hẳn ta có thể trong sạch gần nửa đời rồi.

Cái "phúc lợi" này đột nhiên tới, khiến hắn có phần trở tay không kịp...

Chu Giác Sơn nổi cáu, "Tùy các người, tối nay không ai quản các người." Hắn chỉ phụ trách mua vé, cái này đã đủ lắm rồi.

Bả vai rộng một đường khiêng Tại Tư, sải bước đi tới chỗ đỗ xe.

Hắn mở cửa xe, đem Tại Tư thả vào trong, A Chính đã ngồi ở trong xe, hắn ta cài dây an toàn của lái xe, mở điều hòa, nhiệt độ vẫn thật thoải mái.

"Đoàn trưởng, đi chỗ nào ạ?"

"Tùy tiện tìm một chỗ có thể ăn cơm."

A Chính gạt đầu, một cước đạp mạnh chân ga, nháy mắt đem ô tô đăng ký biển hiệu quân đội dễ dàng rời khỏi địa điểm tổ chức lễ hội mùa rỗi.

Độc đường là đường chính của thành phố Taunggyi, xung quanh phong cảnh không tẻ, mặt tiền cửa hàng cũng đều xây dựng rộng rãi sáng sủa, chỉ có điều Tại Tư còn chưa nhận được nhiều mặt chữ, buổi tối ánh sáng lại không tốt, thường xuyên không thấy rõ tên ở phía trước cửa hàng.

"Cửa tiệm này là bán cái gì?"

"Mì." Chu Giác Sơn nghiêng đầu nhìn cô, "Muốn ăn không?"

Tại Tư lắc đầu.

Đi qua một cửa tiệm khác, "Thế cửa tiệm này là bán cái gì?"

"Thịt gà." Chu Giác Sơn nghiêng đầu nhìn cô, "Muốn ăn không?"

Tại Tư lại lắc đầu.

Thật ra cô cũng không phải không ăn hai món này, chỉ là không biết có phải thời gian quá muộn hay không, thoát nhìn trong cửa tiệm đều không có người rất giống dáng vẻ buôn bán không tốt. Đi ăn gì đó, vẫn là muốn cảnh tượng náo nhiệt, hơn nữa cô vẫn luôn tin tưởng một đạo lý, chính là tiệm ăn có nhiều người chắc chắn là ăn ngon.

Cách đó không xa, bỗng nhiên đi ngang qua một cửa tiệm nhỏ, diện tích không lớn, nhưng ở cửa xếp thành một hàng dài. Tại Tư xoa xoa mắt, "A, cửa tiệm này nhìn cũng không tệ."

"Đây là nhà vệ sinh công cộng."

...

"Muốn ăn không?"

...

"Ngày nóng như vậy, chúng ta vẫn là nên ăn gì đó thanh đạm một chút."

...

"Em không muốn ăn lắm."

...

P/S: Mỗi khi tác giả nổi hứng thì lại ra một chương dài -__-

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Edit: Dương

Trời tối rồi, thành phố Taunggyi cũng không lớn như trong tưởng tượng, mặt tiền cửa hàng ở Myanmar đa phần đóng cửa cũng sớm, dưới tình huống bình thường, chừng bảy giờ tối là đóng cửa rồi, ô tô vòng vòng hơn hai mươi phút, cuối cùng, lại quay lại tiệm mì ban đầu kia.

Tiệm mì nho nhỏ mộc mạc đơn giản, một tấm biển hiệu màu trắng ngay cả đèn cũng không có ẩn giấu ở trong góc, rèm ở cửa cũng hồng hai chuôi, thêm đá có chút cũ kỹ, hiện lên rêu màu xanh biếc, dù thế nào cũng thấy là không quá thu hút.

Chu Giác Sơn sai bước, vén rèm cửa, một tay để trong túi quần.

"Tiền thuê cửa hàng ở thành phố Taunggyi rất đắt, thông thường dân chúng đều không chịu nổi, tiền điện tiền nước trong buôn bán cũng là một khoản chi tiêu không nhỏ, cho nên, có thể sau khi trời tối vẫn còn kinh doanh, cũng đủ chứng minh buôn bán của tiệm này thật ra vẫn là rất không tệ."

Phần lớn người Myanmar có tôn giáo tín ngưỡng, an ninh trật tự trong thành phố trái lại thật sự không tốt bằng nông thôn địa khu, hơn nữa địa khu kinh tế lạc hậu, cho nên ở nơi này căn bản là không có cái gì là sinh hoạt về đêm, trời tối, các thị dân [1] đều đóng cửa sớm về nhà nghỉ ngơi, cho nên thời gian đóng cửa tiệm đều rất sớm.

[1] Thị dân hay còn gọi là cư dân thành thị, bình thường dùng để chỉ công dân có hộ tịch và thường trú hợp pháp ở thành phố.

Cửa tiệm này còn chưa đóng cửa, có lẽ là bởi vì bên ngoài buôn bán làm ăn cũng khá, có mấy chiếc xe gắn máy đỗ ở ngoài cửa, xem ra chính là chuyên dùng để giao hàng, đương nhiên ở đây không có nền tảng mua hàng trên internet như ở Trung Quốc, muốn đặt hàng thì phải gọi điện thoại liên lạc.

Tại Tư ngựa đầu nhìn Chu Giác Sơn, nghe sơ qua, hiểu được một chút.

Trong tiệm cũng không có người phục vụ, trước quầy chính là ông chủ, ông chủ tuổi không nhỏ, thoạt nhìn đáng vẻ khoảng hơn năm mươi tuổi.

Ông ta từ dưới quầy chui ra ngoài, ông ta nói quạet điện trong cửa tiệm bị hỏng, ở trong phòng ăn sẽ nóng, hỏi hai người có ngại khi ăn ở bên ngoài không.

"Bày biện bàn ghế, đang mát mẻ."

Chu Giác Sơn nhún vai, hăn luôn luôn cái gì cũng không xoi mói. Mang binh đi huấn luyện, thời gian đánh nhau, ngay cả hạt cát hăn cũng ăn rồi.

Tại Tư cũng không ngại, cô mỉm cười gật đầu.

Ông chủ cửa tiệm vội vàng bày một bộ bàn ghế ở sân sau cho bọn họ, sau khi lau khô sạch sẽ, lại vội vàng đi phòng bếp nấu mì.

Ở đây nói là sân sau, thật ra vốn là một mảnh đất trống lớn thuộc một khu dân cư tồi tàn [2], nhưng bởi vì trước đó sau khi phụ cận nơi này phá bỏ cũng chưa kịp quy hoạch lại, chính quyền địa phương lại vẫn luôn khất

nợ chi phí di dời, sau cùng dứt khoát liền bị thương hộ ở đường phố gần đó phân chia ra, tự mình thêm cục gạch xây tường, vòng thành một cái sân sau.

[2] Khu dân cư tồi tàn: là một khu vực đông dân cư với nhiều dãy nhà sát nhau, được xây dựng bằng các vật liệu tạm bợ, được bố trí theo kiểu xếp củi và nằm trong tình trạng xuống cấp hoặc tồi tàn, lụp xụp, và không được đầu tư nâng cấp.

Mùi thơm từ trong phòng bếp chậm rãi bay tới...

Chu Giác Sơn ngăm nhìn bốn phía, sân sau nho nhỏ sạch sẽ giản dị, "Sẽ ăn ngon hơn nhà vệ sinh mà em lựa chọn."

Tại Tư vừa giận vừa buồn cười, cầm chiếc đũa lên, muốn đánh hấn.

"Em vừa mới đó là..."

"Không có kiến thức."

Tại Tư cắn môi, uốn nắn, "Là hiểu lầm."

Chu Giác Sơn cười, từ chối cho ý kiến, hấn cầm siêu nước ở trên bàn lên. Lắc lắc, là trống không.

Hấn không nghĩ nhiều, cầm siêu nước đi tới bên cạnh vòi nước máy ở sân sau, hứng một siêu nước lã, lại đi tới bên cạnh bếp lò ở trong sân, ngồi xồm xuống, nhìn một chút liền thấy tro bếp đã lạnh rồi.

Quả nhiên, "Địa phương nhỏ chính là muốn tự cấp tự túc [3]."

[3] Tự cấp tự túc: tự làm ra để thỏa mãn yêu cầu tiêu dùng của mình.

Tại Tư một mình ngồi ở trước bàn cũng rất nhàm chán, cô đánh giá xung quanh, đi qua chỗ Chu Giác Sơn, khom lưng nhìn một chút, "Đem

siêu nước qua chỗ ông chủ để ông ấy đun cho."

Phòng bếp nơi đó nhất định có gas hoặc khí thiên nhiên [4], ba năm phút đồng hồ là xong rồi, rất tiện lợi.

[4] Khí thiên nhiên: là hỗn hợp khí cháy được, bao gồm phần lớn là các hydrocacbon, chủ yếu là CH₄ (metan) (chiếm khoảng 85%).

"Không cần."

Chu Giác Sơn cầm siêu nước đặt xuống bên cạnh, vén tay áo lên. Chi phí gas ở Myanmar đắt hơn nhiều so với dùng củi đốt. Nếu như bếp lò đặt ở chỗ này, đã nói lên tiệm này bình thường là nhất định không nỡ dùng gas đun nước.

Bên cạnh bếp lò còn bày một đồng củi chưa bổ ra, hắn cởi áo khoác ra, lót ở phía trên.

"Em ngồi đi."

Tại Tư mím môi mỉm cười, ngoan ngoãn ngồi ở mặt trên, cô tò mò Chu Giác Sơn muốn làm cái gì, liền ôm đầu gối, ngồi ở một bên và sát lại gần hắn.

Chu Giác Sơn đi tới chân tường xa xa, vơ một đồng lá cây lại, hắn móc ra cái bật lửa bật nhẹ hai cái, butan thể lỏng vừa vụn cháy hết, hắn cười một tiếng, lại từ trong đồng lá cây lấy ra một cành cây nhãn bóng.

Bên cạnh bếp lò có đặt một con dao nhỏ, hắn dùng dao đơn giản cắt đôi cành cây, lại dùng sống dao [5] đập đập nhánh cây. Bên cạnh bếp lò có sẵn một cái thớt gỗ, hắn dùng mũi dao khoét một lỗ, đem vụn lá cây nhét vào trong lỗ đó, lại cầm một ít đất cát rải vào trong để gia tăng ma sát.

[5] Sống dao: phần dày nhất của lưỡi dao, trên một con dao một lưỡi, sống dao ở phía đối diện với lưỡi cắt.

Cành cây bị khoét một lỗ, nhanh chóng mài lửa, dùng tốc độ không dùng sức lực.

Vài giây sau, lá cây bắt đầu bốc khói, chỉ chốc lát sau, lá cây khô ráo bị đốt lửa nhỏ đốt cháy lên, Chu Giác Sơn đem lá cây ném vào trong bếp lò, đứng dậy, nhặt cây rìu ở phía xa lên, lại bổ thêm vài khúc củi ném vào trong bếp lò.

Củi đốt cháy rất mạnh, ngọn lửa đỏ thắm lúc lên lúc xuống, cương quyết, phun thẳng lên trên.

Chu Giác Sơn đem siêu nước đặt ở mặt trên bếp lò, hẩn ngồi xồm xuống, quay đầu nhìn thoáng qua Tại Tư ở bên người.

Người phụ nữ này trước sau vẫn luôn an tĩnh nhìn hẩn, nâng má, mắt sáng ngời, nhìn không hề chớp mắt.

Hẩn cười một tiếng, chân mày khẽ động, vỗ vỗ tro bụi trên tay.

"Nhìn cái gì?"

"Thật là lợi hại!"

Tại Tư vẫn luôn giống như một tiêu hoa si nhìn chăm chăm hẩn, cô dùng sức gật đầu, còn dịch một chút đến bên cạnh Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn không khỏi đắc ý, vuốt vuốt mái tóc ngắn màu đen của mình, "Cứ như vậy? Em không có cách bày tỏ nào khác sao?"

Hẩn ho khan một tiếng, cơ thể thẳng tắp, đã chuẩn bị kỹ càng rồi, sẽ đợi người nào đó đến chủ động hôn hẩn một cái.

Tại Tư mím môi, do dự một lát, cười hì hì nói, "Ừ... Thật ra em đây còn có một hộp diêm..."

Thời điểm cô vừa mới ngồi vào trên đồng gỗ, phát hiện trên nắp lò ở bên chân. Hẳn có cần thiết phải bỏ qua công cụ lấy lửa hiện đại mà nhân loại mới phát minh được hơn một trăm sáu mươi năm không, trái lại lựa chọn dùng phương pháp đánh lửa thời kỳ viễn cổ sao?

Chu Giác Sơn tức giận đến bật cười, "Em đưa cho anh!"

"Em không muốn."

Tại Tư cười đùa, ba chân bốn cẳng bỏ chạy, cô nhắc váy lên chạy nhanh, đột nhiên bị Chu Giác Sơn hai bước liền bắt kịp.

Hắn ôm eo của cô, dùng bụng ngón tay [6] xoa xoa eo của cô, "Không đưa cho anh? Hừm?"

[6] Bụng ngón tay: chỗ này t cũng không biết giải thích như thế nào, mọi người xem hình ảnh ở cuối chương để rõ hơn.

Tại Tư bị nhột quá, vội vàng xin tha, "Cho, em đưa cho anh, không phải, que diêm là dùng hết rồi, là dùng hết sạch rồi! Anh không sai, anh lựa chọn quyết định đánh lửa là chính xác!"

Hắn hình như biết rõ huyết cười của cô ở chỗ nào, càng không ngừng ấn xuống, đến khi nhìn thấy Tại Tư vừa chảy nước mắt vừa cười thì hắn mới chịu buông tay.

Lắc lắc hộp diêm, quả thật là trống không.

"Bướng bỉnh, em đúng bướng bỉnh đến chết không chừa."

Tại Tư nhịn rơi nước mắt, dựa sát vào trong ngực Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn ôm lấy cô, đi tới gần đóng gỗ, nhặt lên áo khoác quân phục của mình.

Cô núp ở trong ngực hắn, cũng không dám lộn xộn, Chu Giác Sơn một đường ôm cô trở lại bên cạnh bàn ghế, hắn rải rộng chân, để cho Tại Tư ngồi ở trên một chân của hắn.

Mì vừa khéo làm xong, ông chủ cửa tiệm từ phòng bếp bưng tới. Ông ta nhìn một chút bếp lò đã được đốt cháy, có phần kinh ngạc, vội vàng cảm ơn cùng xin lỗi Chu Giác Sơn, Chu Giác Sơn khoát tay, không nói nhiều lời.

Mùi thơm của sợi mì đập vào mặt, là một bát mì gà nấu nước cốt dừa [7] và bún cá [8]. Thịt gà nấu nước dừa vừa trơn vừa mềm, nồng đậm mùi trứng, bún cá kết hợp với ngô chiên giòn, hương vị đậm đà.

[7] Mì gà nấu nước cốt dừa: hình ảnh ở cuối chương.

[8] Bún cá (鱼汤粉): tạm gọi là bún cá, chứ cũng có chỗ nó để sợi mì to nấu với canh cá. Hình ảnh ở cuối chương.

Chu Giác Sơn lấy ra một đôi đũa, để vào trong tay Tại Tư, "Ăn đi."

Tại Tư chớp mắt, mắt thấy hắn cũng không có ý định thả cô xuống, suy nghĩ một chút, ngược lại cũng không khách khí nữa, cúi đầu, ngoan ngoãn cầm đũa ăn mì.

Ông chủ cửa tiệm trở lại trước quầy, sân sau cũng chỉ có hai người bọn họ. Buổi tối còn rất an tĩnh, giữa các gian nhà cũng không ồn ào.

Lại nói tiếp...

Tại Tư nuốt vào một ngụm mì, nhìn về phía người đàn ông bên người, "Phương pháp đánh lửa của anh, là học từ chỗ nào thế?"

Thuần thực như vậy, cảm giác cũng không giống đáng vẻ làm lần đầu tiên.

Cô nhớ kỹ, cô trước đây ở trong nước lúc đi học cũng từng xem qua một vài chương trình giống như sinh tồn dã ngoại, trong TV cũng dạy đánh lửa, chỉ có điều nhóm lửa như vậy, nhìn như đơn giản, nhưng thực chất rất khảo nghiệm kỹ xảo và thao tác.

"Cuộc sống quân đội Myanmar nghiêm khắc như vậy sao?" Dù thế nào, những thứ tương tự như đá đánh lửa vẫn nên có chứ.

Chu Giác Sơn lơ đãng, cầm đầu ăn mì, "Thì có người dạy chứ sao."

Tại Tư bữu môi, câu nói này đúng là chẳng khác gì không nói, cô còn không biết là có người dạy sao? Cô dùng chiếc đũa đâm đâm sợi mì, có phần nản lòng thoái chí, "Hừ, em không có ý gì khác, em cũng chỉ là hỏi một chút chuyện phiếm mà thôi."

Hỏi một chút mà thôi, hẳn có cần phải đề phòng cô như vậy không.

"Anh không phải đề phòng."

"Anh đang đề phòng."

"Anh..."

Hai người còn chưa nói xong, bỗng nhiên, bên ngoài tường rào bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Nơi phát ra âm thanh, hình như là sân nhỏ sát vách, Chu Giác Sơn và Tại Tư nhìn vào mắt nhau, ăn ý mười phần, ngậm miệng, tay chân nhẹ nhàng, bước nhanh đi tới.

Hai người dán sát vào tường, mượn một chút khe hở trên mặt tường nhìn về phía sân nhỏ sát vách. Chu Giác Sơn hơi nhíu mày, hạ thấp giọng

nói.

"Chắc là thanh âm của thuốc nổ đen [9]."

[9] Thuốc nổ đen: là một trong bốn phát minh lớn của Trung Quốc thời cổ đại, đã có hơn 1000 năm lịch sử. Trong quân sự chủ yếu dùng làm thuốc nổ, thuốc súng, nhiên liệu cho tên lửa (rocket).

Tại Tư gật đầu, "Em nghe cũng thấy giống thuốc nổ."

Có người đến, Chu Giác Sơn vội vàng ra hiệu dừng lên tiếng.

Giữa sân sát vách, có một bếp lò rất lớn, thế lực hùng hực, thiêu cháy ra một luồng khói đen, người nọ đi qua bếp lò tiện tay thêm chút gì đó, màu sắc ngọn lửa đột nhiên trở nên càng thêm tươi sáng.

Trong sân nhỏ, đều cài đặt máy giám sát, ở cửa còn tăng cường canh gác, có hai người thay phiên canh gác. Người canh gác đưa lưng về phía bọn họ, trên thắt lưng căng phồng, nếu không có gì bất ngờ, vậy hẳn là súng mang theo bên người.

Chân mày Tại Tư khẽ nhíu lại.

"Bọn họ đang làm gì?"

Chu Giác Sơn bụm miệng cô lại, "Xuyt." Trước tiên quan sát rõ ràng rồi tính tiếp.

Tại Tư sửng sốt, nháy nháy mắt --- vừa rồi cô không có lên tiếng mà, hơn nữa thanh âm vừa rồi rõ ràng là của đàn ông.

Vừa quay đầu lại, ông chủ cửa tiệm đang ngồi xổm ở bên chân hai người họ. Cười hì hì, "Bọn họ đang làm gì?"

Đồng tử của hai người chột co lại, che kín miệng của ông ta, "Xuyt!"

"A... A a... A a a..."

Ước chừng nửa phút sau, mắt thấy người đàn ông ở giữa sân kia rời đi, Chu Giác Sơn và Tại Tư mới hơi buông lỏng cảnh giác, liếc nhìn nhau, cùng nhau đem ông chủ cửa tiệm kéo đến chỗ xa, lúc này mới buông lỏng ông ta.

Ông chủ cửa tiệm vỗ ngực một cái, thở hỗn hển, "Ngạt chết tôi rồi..."

"Ông nói ít một hai câu đi!"

Ông chủ cửa tiệm có phần buồn bực, "Vì sao? Đây là nhà của tôi..."
Lẽ nào cho ông ta mở cửa buôn bán còn không cho ông ta nói chuyện sao?

Chu Giác Sơn cùng Tại Tư liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ, lắc đầu.

Dù sao vẫn cảm thấy nhóm người sát vách kia có phần kỳ lạ...

"Ai, ông chủ, hai chén mì tổng cộng bao nhiêu tiền?"

"4000 Kyat."

Chu Giác Sơn cố ý đưa cho ông ta một tờ 10.000 Kyat, "Không cần trả lại."

Ông chủ vui vẻ nhận lấy, định cúi người nói cảm ơn.

Chu Giác Sơn đột nhiên rút ra khẩu súng ở bên hông, đập trúng sau gáy của đối phương, khiến đối phương bất tỉnh nhân sự.

Hắn không hề có ý định rời đi, những tên ở sát vách kia khiến hắn cảm thấy không đúng lắm...

Bang Nam Shan rối loạn, thế nhưng bên trong thành phố Taunggyi cũng không cho phép tư nhân cất giấu hỏa dược, nếu sự việc đã bị hắn gặp

phải, vậy hẳn nhất định phải tìm hiểu một chút.

Tại Tư vẫn còn lơ ngơ nhìn ông chủ tiệm mì ngã ở dưới đất, há hốc miệng, hơn nửa ngày không phản ứng kịp...

Chu Giác Sơn từ trong đồng cành cây ở chân tường tìm ra một sợi dây thừng, ném cho Tại Tư một nửa, "Đừng ngốc nữa, qua đây, trói ông ta lại."

[6] Bụng ngón tay

[7] Mỳ gà nấu nước cốt dừa

[8] Bún cá

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Edit: Dương

Đêm càng khuya, đèn neon mới lên, người đi đường càng ít, đầu đường cuối ngõ thành phố Taunggyi cũng càng thêm vắng vẻ.

Sân sau của tiệm mì nhỏ ngược lại rất náo nhiệt, bảy tám tên lính đang chuẩn bị thiết bị nghe lén và thiết bị giám sát, trừ cái đó ra, còn có thể thấy có người đang nằm ở dưới gốc cây lớn không ngừng mài dây thừng, miệng bị dán băng dính, rậm rì, nói không ra lời.

Phùng Lực và Thang Văn đã mang binh lính chạy đến đây, Chu Giác Sơn cố ý dặn dò bọn họ từ cửa sau lách vào đây, thay quần áo bình thường, không làm kinh động đến nhóm người ở sát vách kia.

"Đoàn trưởng, tổng cộng có mười tám người."

Sát vách là một căn nhà hai tầng, cả hai tầng đều có người, nhưng chỉ có tầng một bật đèn, tầng hai lại tối đen. Cảnh vệ viên A Đức lợi dụng góc chết của máy giám sát ở nhà sát vách, dùng máy giám sát quân dụng có tia hồng ngoại để quan sát trong ban đêm, xác nhận không có sai lầm, quay đầu, báo cáo với Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn ngồi ở trước bàn ăn, ừ một tiếng, hẩn suy nghĩ một chút, mười ngón tay đan chéo nhau chống ở trên bàn, nói nhỏ, "Cậu đi đem lão gia hỏa [1] trong sân kia đến đây."

[1] Gia hỏa (家伙): có nhiều nghĩa, ở trong trường hợp này dùng để chỉ cách xưng hô miệt thị coi thường.

A Đức lên tiếng trả lời, gọi A Chính cùng đến sân sau mang người đến, ông chủ tiệm mì cả đời làm mì bán mì, trước kia lại chưa từng gặp qua loại chiến trận này. Ông ta bị dọa đến mức run cầm cập, nghĩ rằng bản thân đây là trên quầy hàng có trang bị quân sự phản động gì đó, còn nghĩ mình có phải là bị xem như chuột bạch giống ở trong phim phải đi làm thí nghiệm cơ thể người gì đó hay không.

A Đức và A Chính đem ông chủ tới đến trên ghế, ông ta vội vàng mang theo cái ghế dựa muốn nhảy ra ngoài cửa.

Chu Giác Sơn tiến lên, một cước đạp lên thanh ngang của ghế dựa, nghiêng người, cánh tay chống lên bắp đùi, đem mũi giày da đặt ở sát rìa mặt ghế.

"Bây giờ tôi hỏi cái gì, ông trả lời cái đó. Nếu như ông dám nói láo..."

Chu Giác Sơn từ chỗ binh lính lấy ra một khẩu súng ngắn ổ xoay [2], nhanh chóng mở khe đạn, chỉ bỏ vào một viên đạn, lại tùy ý xoay tròn một vòng, dứt khoát đóng lại bàn xoay.

[2] Súng ngắn ổ xoay: là loại súng ngắn có hộp đạn kiểu ổ xoay, thông thường chứa 6 viên vì thế thường được gọi là súng lục hay súng sáu, nhưng cũng có thiết kế sử dụng nhiều đạn hơn. Hình ảnh ở cuối chương.

Trò chơi Russian roulette [3].

[3] Russian roulette: là một trò chơi sử dụng khẩu súng ngắn ổ xoay có 6 viên đạn và tiền cược là tính mạng của người chơi. Luật chơi: trong các rãnh đạn sẽ bỏ 1 hoặc vài viên (sẽ không bỏ cả 6 viên), người chơi xoay ổ đạn theo ý mình sau đó đóng bàn xoay. Những người mạo hiểm tham gia sẽ

lần lượt cầm súng chĩa vào đầu mình và bắn, ai đen đui dính phải lượt có đạn thì sẽ chết. Trò chơi kết thúc khi chỉ còn 1 người sống sót cuối cùng.

"Nói sai một câu thì bắn một phát súng."

Ông chủ tiệm mì trợn to hai mắt, khăn trương đến mức đầu đầy mồ hôi, ông ta ê a hai tiếng, vội vàng gật đầu không ngừng.

Tại Tư đứng ở một bên, không hiểu sao có chút buồn cười.

Trong lòng cô nghĩ ông chủ tiệm này thực sự là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, thời điểm bọn họ vừa mới đồng ý thương lượng cùng ông ta, ông ta sống chết không nghe, muốn tranh luận lý sự với bọn họ, muốn nói đạo lý với bọn họ. Bây giờ thì tốt rồi, quân đội đã đến, trong tay Chu Giác Sơn còn có súng, ông ta còn có thể làm gì khác?

"Em có thể nghe không?"

Cô dùng tiếng Trung hỏi Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cô, lắc đầu. Dù sao ở đây còn có những binh lính khác, "Em đi lên lầu ngồi một chút đi."

Nếu như thời gian cho phép, lát nữa hẳn sẽ nói cho cô nghe.

Tại Tư gật đầu, cũng không miễn cưỡng, nhắc làn váy lên, đi lên cầu thang.

Chu Giác Sơn đưa mắt nhìn cô rời đi, bỗng nhiên xe miếng băng dính ở trên miệng ông chủ tiệm kia, nhìn thấy họ tên cách xưng hô của ông chủ tiệm kia ở trên tấm biển quảng cáo nhỏ ngoài cửa tiệm.

"Mã Lạp Niên tiên sinh, tôi hỏi ông, những người ở sát vách dọn đến đây từ bao giờ?"

Mã Lạp Niên sợ sệt liếc nhìn Chu Giác Sơn một cái, nhanh chóng nhớ lại, "Khoảng... nửa tháng trước?" Hàng xóm ông ta vừa mới dọn đi không lâu, hàng xóm cũ vừa mới đi, hàng xóm mới liền dọn đến, ngắt đầu bỏ đuôi tính một lần, có lẽ là khoảng nửa tháng.

Chu Giác Sơn cau mày, "Trước đây bình thường ông có thể nghe được những âm thanh tương tự như thuốc nổ không?"

"Thuốc nổ? Chưa từng nghe qua... Tôi bình thường làm việc bận rộn, trong phòng bếp cũng ầm ĩ, vừa này tôi còn tưởng là phòng bếp của nhà sát vách bị cháy, hoặc là lò vi sóng bị hỏng, phòng bếp gì đó thật ra cũng rất nguy hiểm, một khi bắt lửa, mấy thứ đồ kia động tĩnh cũng rất lớn."

Sóng mắt Chu Giác Sơn khẽ động, khóe miệng khẽ cong lên.

"Ông nói láo."

Lập tức ra tay chạm vào cò súng.

"Tôi không có nói láo! Tôi xin thề! Thật sự! Tôi nói đều là thật! Tôi lấy danh nghĩa Thích Ca Mâu Ni xin thề! Tôi thực sự chưa từng nghe qua, từ trước đó cho đến bây giờ đều chưa từng nghe qua!"

Mã Lạp Niên hoảng hốt lo sợ, mắt nhìn chăm chăm họng súng ở giữa chân, ông ta đột nhiên cao giọng hô to, sợ đến mức nước mắt cũng chảy xuống.

Chu Giác Sơn híp mắt, dùng băng dính dính miệng ông ta lại. Lại đạp một cước lên cái ghế dựa của Mã Lạp Niên, để cho lưng ghế vừa vắn ngả vào tường một góc 45 độ.

Ngồi trên ghế nghiêng vừa mới eo lại đau lưng, Mã Lạp Niên rầm rì gọi hẩn, Chu Giác Sơn ngoảnh mặt làm ngơ, xoay người rời đi.

Nhóm binh lính đều tụ họp ở trong sân bậu rộng, không có thời gian phân tâm, Tại Tư ẩn mình ở cửa cầu thang tầng hai, lén lút ló đầu ra.

"Có thu hoạch?"

"Không có."

Lão gia hỏa kia thậm chí cả tiếng thuốc nổ cũng không phân biệt ra được, đơn thuần là người ngu ngốc, trong lòng Chu Giác Sơn sáng như gương, cho dù hắn có hỏi lại cái khác, vậy cũng sẽ không thu được đầu mối nào có ý nghĩa.

Chu Giác Sơn đi lên cầu thang, ngồi trên chiếu, ngồi xuống bên người Tại Tư, "Đánh bạc, buôn lậu vũ khí, buôn bán ma túy, mại dâm. Em nói xem những tên ở sát vách kia giống như là đang làm loại hình nào?"

Tại Tư hơi rũ mắt suy nghĩ, cũng ngồi xuống bên cạnh hắn. Giống cái gì...

"Đầu tiên sẽ không phải là sòng bạc. Nơi đó cả đêm không có khách đến, cho nên khả năng là sòng bạc tư nhân cực kỳ nhỏ bé."

Chu Giác Sơn gật đầu, nói tiếp, "Cũng sẽ không phải là buôn bán ma túy và buôn bán vũ khí. Buôn bán vũ khí cơ bản tập trung ở vùng biên giới, buôn bán ma túy sẽ càng bí mật hơn, mà không phải giống như bọn họ thế này, ở trong khu vực nội thành trắng trợn thuê một căn nhà, giống như là chỉ mong sao có ai đó phát hiện vậy."

Bỗng nhiên, trong đầu có thứ gì đó chợt lóe lên.

Hai người nhìn nhau.

Vậy cũng chỉ có một khả năng...

"Mại dâm?"

Chu Giác Sơn bưng bình nhớ lại, tầng một tòa nhà kia đèn đuốc sáng trưng, tầng hai lại là một mảnh tối đen như mực.

Tại Tư khiếp sợ che miệng lại, cô nói không ra lời, như nghẹn lại ở cổ họng.

"Cái này..."

"Cái này anh không quản được." Chu Giác Sơn đột nhiên đứng dậy, gọi Phùng Lực và Thang Văn ở dưới tầng.

Hai người nhanh chóng chạy lên, "Đoàn trưởng?"

"Thu đội!"

Hai người đứng nghiêm chào, lập tức thông tri xuống phía dưới. Vừa mới lắp đặt xong máy nghe trộm và máy giám sát, các binh lính nhận được chỉ thị lại vội vàng đi tới, thủ tiêu toàn bộ, lập tức rút lui.

Ông chủ tiệm mì Mã Lạp Niên còn đang bị trói ở trên ghế, A Đức có lòng tốt đi qua cởi trói cho ông ta, tất cả chính đồn hàng ngũ lên đường trở về, mấy phút sau, rời đi từ cửa sau.

Mắt thấy người càng đi càng nhiều, Tại Tư nhìn qua cửa sổ nhỏ, lại quay đầu nhìn căn nhà kia một chút, cô âm thầm xoắn xuýt một hồi, suy nghĩ một chút ở trong đó có thể sẽ xảy ra chuyện gì, lại không khỏi mềm lòng.

"Không muốn." Cô cắn môi, bắt được ống tay áo của Chu Giác Sơn.

Hắn vốn là cũng đã định nhúng tay vào, hắn rõ ràng đã nhận ra được nhóm người ở sát vách kia không đúng lắm, vậy vì sao dưới tình huống người cũng đến rồi, nhưng ở thời khắc quan trọng nhất lại lựa chọn rời đi?

Chu Giác Sơn khẽ run, quay đầu lại. Hắn biết rõ cái này rất tàn nhẫn, nhưng đây là hiện thực ở Myanmar, hắn đề lên bả vai của Tại Tư, trầm giọng nói, "Tại Tư, anh biết rõ Trung Quốc là không cho phép mại dâm, nhưng ở Myanmar là hoàn toàn hợp pháp."

Sự việc hợp pháp, hắn không quản được, hắn cũng không có quyền lợi đi quản, giống như phần lớn đàn ông ở Myanmar đều có vợ lớn vợ bé, cho dù hắn có thể biết được đây là sai, thế nhưng hắn cũng bất lực.

Nếu như là tự nguyện mại dâm, cô sẽ không có lời nào để nói. Tại Tư kiên trì, "Thế nhưng, em nghe nói, Myanmar có rất nhiều phụ nữ là bị ép buộc."

Vậy có gì khác biệt với cưỡng hiếp đâu?

"Vậy em muốn anh làm thế nào để tra rõ rốt cuộc những người phụ nữ kia trên thực tế là tự nguyện hay là cưỡng bức? Xông vào, từng bước từng bước tra hỏi sao?"

Hắn có thể không muốn sống, thế nhưng Phùng Lực và Thang Văn bọn họ thì sao? Nhóm người kia trên tay cũng có vũ khí, nhân số còn nhiều hơn số người hắn mang tới, một khi đôi bên giằng co, sự kiện đổ máu là không thể tránh khỏi.

Lui vịn bước mà nói, nếu như hắn cứu được mấy cô gái trẻ bị dụ dỗ bắt tới, sau đó chính hắn bị thương bị đánh đến tàn phế, tốt, hắn cảm thấy đáng giá, hắn có thể đảm đương nguy hiểm và hậu quả này. Thế nhưng nếu như sau khi xông vào, kết quả đối mặt là hai bên tự nguyện giao dịch thì sao? Vậy hắn chính là mang binh lính xông vào nhà dân, vi phạm pháp luật, hoặc có thể càng bị kích hơn là trong quá trình này còn đã thương đánh tàn phế hoặc đánh chết hai binh lính dưới tay hắn thì sao?

Bây giờ là thời gian nghỉ phép, lần hành động này hoàn toàn là hắn tự mình tổ chức không có nửa điểm quan hệ với quân đội, theo nguyên tắc mà

nói, mười mấy binh lính này không cần thiết nhất định phải nghe theo sự chỉ huy của hắn.

Huống chi, căn nhà đối diện có thể là đang tiến hành một ít hoạt động mại dâm, nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ của bọn họ mà thôi, hắn không thể đem tính mạng của mười mấy người ra làm trò đùa, mạng của quân nhân cũng là mạng, cũng không có mạng của ai rẻ hơn hay không đáng giá bằng mạng của người khác.

Tại Tư cau mày, không thèm nể mặt, nhìn về mấy cánh cửa sổ màu đen ở phía xa, "Em chưa nói là anh nhất định phải mang người xông vào, em cảm thấy, chúng ta hắn là còn có thể có phương pháp khác..."

Bọn họ có thể giả vờ làm khách hàng, giống như cảnh sát và phóng viên ở Trung Quốc để xâm nhập vào ổ mại dâm luôn làm như thế. Đối một phương pháp khác là tốt rồi, theo ý kiến này của cô, cũng không nhất định là sẽ phải xung đột đổ máu...

Chu Giác Sơn thở ra một hơi, ngửa đầu nhìn trần nhà, "Tại Tư, Myanmar bây giờ đối với quan hệ nam nữ, giống như Trung Quốc thời kì phong kiến. Thời xưa, đàn ông Trung Quốc cũng có thể tam thê tứ thiếp, cũng sẽ có thanh lâu kỹ viện, hơn nữa những thứ này toàn bộ đều hợp pháp, em thử nghĩ một chút, thời điểm đó binh lính quân đội của bọn em, chạy đến bên trong thanh lâu, hỏi các kỹ nữ rốt cuộc là tự nguyện hay không tự nguyện sao?"

Hắn và cô nói đều không sai, chỉ có điều lập trường khác biệt.

Tại Tư buồn bã, lắc đầu, cô không muốn tiếp tục cái đề tài này. Còn thảo luận tiếp như vậy thì cũng không có chút ý nghĩa nào, căn bản không có chính xác là ai đúng ai sai, tranh luận đến cuối cùng, cũng chỉ là xem ai thỏa hiệp trước mà thôi.

Đêm khuya sâu hơn, ô tô một đường đi về hướng bắc, đèn đường dọc đường yếu ớt mờ nhạt, chiếu vào trên mặt của hai người.

Ánh đèn nhiều màu, làm xáo động tâm sự trong lòng.

Xe dừng ở cửa khách sạn, cô xuống xe trước, bước nhanh tiến vào phòng, Chu Giác Sơn theo ở phía sau, sờ sờ cổ, có chút hối hận khi nói quá thực tế với cô.

"Tại Tư..."

"Em muốn yên lặng một mình."

Cô dọn dẹp một cái gối và một cái chăn ở trên giường, xoay người đi về phía ghế sofa, Chu Giác Sơn vội vàng đoạt lấy, "Em ngủ ở giường, anh ngủ ở ghế sofa."

Tại Tư gật đầu, không nói gì thêm, tiến lên, đem cái chăn và cái gối trong tay hẳn thu hồi về trong ngực.

Tức giận sao, cũng không nói rõ được.

Chỉ là đột nhiên cảm thấy lý tưởng cùng thực tế quá mức chênh lệch, cô nhất thời còn chưa chấp nhận được, trong lòng phiền muộn nặng nề.

...

Chu Giác Sơn cởi áo ra, nằm ở trên ghế sofa, hẳn gối đầu lên một cánh tay, quay qua quay lại, trong phòng khách trống rỗng.

Hắn chống một chân lên, ló đầu, "Em có thể cho anh một tấm thảm không?" (Tấm thảm: giống với cái mền đã giải thích ở C35)

...

Tại Tư đang ngân người, không thể nghe vào.

Một hồi lâu đi qua, trả lời hẳn chính là một bầu không khí vô tận.

Chu Giác Sơn nhú mày, trong lòng trầm xuống.

P/S: mọi người thấy truyện hay hay không hay? Đạo này t thấy lượt
đọc cứ lẹt đẹt, không có mấy cmt, buồn ghê ><

[2] Súng ngắn ổ xoay

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Edit: Dương

Hôm sau, hai người đơn giản đối mặt. Trong quân khu vừa gọi điện thoại qua đây.

Trong điện thoại, đại khái đối phương ý là nói, thông báo kế hoạch định trước của Chu Giác Sơn có thay đổi, cấp trên phải bố trí nhiệm vụ, kỳ nghỉ sẽ rút lại còn một nửa.

... Tại Tư đang ăn cháo.

Khẽ run, tay cầm cái thìa hơi dừng một chút.

Chu Giác Sơn liền vội vàng che ống nghe, bước nhanh đi xa, đẩy cửa đi vào vườn hoa lộ thiên, "Cái này tm ai thông báo? Tôi biết, cậu câm miệng, bây giờ là tôi đang hỏi cậu..."

Ngoài cửa sổ, thanh âm của người đàn ông dứt quãng...

Tại Tư cúi đầu không nói, tiếp tục ăn cháo.

Cô rũ mắt, múc liên tục mấy muỗng cháo ngọt trong bát... Là cháo bát bảo [1] không thêm đường sao? Tại sao cô lại nếm không ra vị ngọt, chỉ cảm thấy vừa chát vừa chua xót.

[1] Cháo bát bảo: còn có tên là cháo mừng 8 tháng chạp hay cháo phật, là món ăn ngày lễ truyền thống của Trung Quốc. Cháo bát bảo có tác dụng kiện tỳ, dưỡng dạ dày, tiêu tan mỡ ứ đọng, ích khí an thần, v.v...

Phùng Lực vừa vặn gõ cửa tiến vào, "Du tiểu thư, phía trên có gọi điện thông báo, ngày kia chúng ta phải trở về quân khu, cô biết chuyện này chưa?"

Dựa theo quy củ, mỗi lần có mệnh lệnh xác định truyền xuống cho cấp dưới, quân khu bang Nam Shan luôn là thống nhất phát điện báo trước, sau đó gọi điện thoại thông báo. Phùng Lực và Thang Văn ở cùng một phòng, Thang Văn lại là văn thư trong trung đoàn, điện báo lớn nhỏ đều qua một tay cậu ta phụ trách, lấy được tin tức, tự nhiên cũng sẽ linh hoạt hơn người khác.

Tại Tư cắn môi.

Lắc đầu lại gật đầu.

"Cô rốt cuộc là biết hay chưa biết?" Phùng Lực cười ha hả đi qua ngời xuống đối diện Tại Tư, vị trí kia vốn là của Chu Giác Sơn, Chu Giác Sơn ở ngoài vườn hoa gọi điện thoại, cháo vừa mới nấu xong vẫn còn nguyên.

Tại Tư không để ý đến hần ta, Phùng Lực thoải mái, cũng không để ý. Hần ta nhìn xung quanh một vòng, tưởng rằng Chu Giác Sơn không có ở đây, liền tùy ý nâng một chân đạp lên mặt ghế, vừa định hỏi "Đoàn trưởng đi đâu rồi", ngẩng đầu một cái, một bàn tay đè xuống bả vai của hần ta.

Trong lòng Phùng Lực lộp bộp một tiếng.

Chậm rãi quay đầu lại, "Đoàn, đoàn, đoàn trưởng... Cháo cho ngài, tôi không hề uống trộm."

Hắn ta đẩy đẩy bát cháo ở trên bàn, Chu Giác Sơn im lặng không nói gì, cười cười, vỗ vỗ bả vai của Phùng Lực, nhưng sắc mặt cũng không tính là tốt lắm.

Phùng Lực khẩn trương nuốt một ngụm nước miếng, kiểm cái cốc, ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Trong giây lát, trong căn phòng chỉ còn lại Chu Giác Sơn và Tại Tư. Năng ẩm chiếu sáng bị tầng tầng lớp lớp lá cây chắn lại, tia sáng nghiêng xuống tiến vào, bỏ sót dung mạo của hai người, tạo thành một vầng sáng nhàn nhạt đong đưa nhẹ nhàng.

Hắn nhìn cô, chỉ chốc lát, lại dời đi ánh mắt.

Tối qua trong giấc ngủ, hắn biết rõ trong lòng cô cất giấu tâm sự, hôm nay lại vừa mới biết thời gian mình đi cùng cô còn không tới hai ngày, họa vô đơn chí, tâm tình của hắn tự nhiên cũng không tốt nổi.

Tại Tư không lên tiếng, lẳng lặng múc cháo trong bát.

Chu Giác Sơn nghiêng người, "Đi hồ Inle xem một chút đi."

Hai ngày nữa phải đi, khó có thời gian tới thành phố Taunggyi một chuyến. Hồ Inle là một địa phương mà mọi người trong bang Nam Shan đều tâm niệm hướng đến, chỗ kia phong cảnh rất tốt, xem như là một địa phương hiếm có nên đến thăm quan.

Tại Tư ngẩng đầu, trong mắt bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, rất nhanh lại lụi tắt, "Cũng tốt."

"Vậy em thu thập một chút, buổi chiều chúng ta đi qua."

Địa phương bên hồ, mỗi ngày đều có nắng, ánh nắng mạnh, sẽ rất nóng. Thông thường, thời gian ngắm cảnh tốt nhất là sau năm giờ chiều đến

lúc mặt trời lặn trước khi trời tối, nhiệt độ vừa phải, độ ẩm dễ chịu, thiên nhiên hài hòa, mới có thể cảm nhận được một loại ý vị ninh tĩnh trí viên [2].

[2] Ninh tĩnh trí viên: ý là chỉ có tâm tình bình ổn thì mới có thể làm tốt mọi việc.

Vì thế, đoàn người đợi từ sáng đến chiều, đến ba bốn giờ chiều, mới từ khách sạn lên đường. Dọc đường, đường đất bazan mọc mọc rộng rãi bằng phẳng, đi ngang qua một làng chài, trường tiểu học phụ cận đúng lúc tan học.

Mười mấy đứa trẻ, nam có nữ có, bọn chúng đeo cặp sách, dọc lề đường vừa đánh vừa nháo, nụ cười xán lạn, nước da hơi đen, trên mặt thoa Thanakha [3] chuyên dùng để chống nắng, hàm răng trắng tinh, dọc đường liên tục cười khanh khách.

[3] Thanakha (hay Thanaka): là một loại sản phẩm chăm sóc da của phụ nữ Myanmar, được mài từ vỏ cây Thanakha. (Đã từng nhắc tới ở C23)

Tâm tuổi này vô tư, sinh hoạt không buồn không lo. Không biết cái gì là giàu sang nghèo khó, chỉ biết chuyên tâm hưởng thụ từng chút từng chút trong cuộc sống.

Đáy lòng Tại Tư hâm mộ.

Chu Giác Sơn nhìn cô một cái, "Đóng cửa sổ lại đi, đi ngang qua làng chài, mùi tanh rất nồng."

Tại Tư nằm trên cửa sổ xe, tầm mắt nhìn về phía sau một chút, "Không sao."

Mấy tháng này sinh sống ở Myanmar, ngay cả mùi máu tươi của người mà cô khiếp sợ nhất cũng có thể thích ứng, nếu không có điều kiện

sống tinh tế như thế, lại sợ gì mùi cá cơ chứ.

Chu Giác Sơn cau mày, không lên tiếng, ấn nút của cửa sổ xe, vẫn là giúp cô nâng cửa sổ xe lên một chút.

Ô tô đi qua làng chài, cũng đã cách rất gần hồ Inle, thời gian gần tối, đang đuối kịp nước sông hạ xuống, bãi bùn rộng rãi mênh mông bát ngát, hai bên bờ sông cây cối rậm rạp tươi tốt, nước sông ba quang lân lân, dõi tầm mắt nhìn về phía xa, thật ra ba mặt núi vây quanh, cực kỳ giống dáng vẻ trong tranh phong cảnh.

Xe dừng lại, Chu Giác Sơn xuống trước tiên, hồ Inle mặc dù rất đẹp, nhưng bởi vì cách khu vực nội thành không gần, ngoại trừ ngày lễ ngày tết, du khách bản địa cũng không tính là nhiều.

Trên mặt hồ, thuyền chài lui tới, nghe nói, ngư dân nơi này đều có kỹ thuật một chân chèo thuyền nổi tiếng trên thế giới. Ngư dân một chân quấn trên mái chèo, một chân đứng ở trên thuyền, tức là dùng một chân chèo thuyền.

Chu Giác Sơn cầm ống nhòm nhìn một chút, thật đúng là phát hiện ngư dân dùng một chân chèo thuyền. Tại Tư hơi kinh ngạc, lại chú ý tới hai cảnh tượng mới.

- -- Hòn đảo di động, nhà nổi trên mặt nước. (Một số hình ảnh về hồ Inle t có đăng ở C33)

Cô hình như từng nhìn thấy qua hình ảnh, nhưng hình ảnh lại chụp không được đẹp như bên ngoài. Gió mát lướt qua mặt, phảng phất mùi thơm của cây cối, lấp đầy toàn bộ sự trống rỗng trong trời đất, trong hồ, một hòn đảo nho nhỏ dần dần nổi lên khỏi mặt nước, chỉ chốc lát sau, một lão nhân tóc bạc trắng giống như là đang chèo thuyền, hai tay cầm mái chèo, chèo hòn đảo di động đi về phía xa hơn.

Các ngư dân tự cấp tự túc, sinh hoạt ở chỗ này giống như thế ngoại đảo nguyên vậy.

Cách xa huyên náo và chiến loạn, phong cảnh tươi đẹp không giống trần gian.

Chu Giác Sơn quay đầu lại, đưa một tay về phía cô, Tại Tư nghĩ một chút, mím môi, đưa tay đến trong lòng bàn tay dày rộng của người đàn ông.

"Không giống cảm giác đi dạo ở sông Namtu trước đây."

"Ừ."

Tại Tư ngược mắt nhìn hẳn. Chỉ có điều phong cảnh hồ Inle nơi này càng thêm bình lặng yên ả, sức hấp dẫn đối với cô lớn hơn, phóng tầm mắt nhìn lại, mỗi một hình ảnh, đều giống như đang kêu gọi cô dừng bước nhìn một chút.

"Như thế này có phải càng giống hơn không."

Chu Giác Sơn lấy ra một sợi dây thừng. Các binh lính đi cùng đều rất có ánh mắt, không tiến lên đi cùng bọn họ, gần đây cũng chỉ có hai người bọn họ, hẳn dồn cô đến dưới một cây đại thụ, nắm cổ tay của cô, nhanh chóng quẩn quanh hai vòng.

Tại Tư bật cười, cúi đầu, dựa sát vào trong ngực hẳn. Bất tri bất giác, đã đem chuyện không vui của ngày hôm qua bỏ ra sau đầu.

"Khi đó có phải anh cố ý thả em đi không?"

"Anh sợ em thật sự rong huyết ở trước mặt anh."

Tại Tư giả vờ tức giận, giơ cổ tay lên, theo bản năng muốn đánh hẳn. Chu Giác Sơn một tay kìm chặt, kéo đến bên miệng mình.

Hắn cúi đầu, nhắm mắt, dùng đôi môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên bàn tay nhỏ bé của cô, từ đầu ngón tay trắng nõn, cho đến lòng bàn tay mềm mại.

... Cảm giác hơi ngứa truyền đến, cảm giác tê dại không ngừng, Tại Tư co người lại. Hai người nhìn vào mắt nhau, chậm rãi, khoảng cách giữa hai sống mũi càng lúc càng gần.

Hắn hôn cô, hai người từ từ trượt xuống, ngã xuống trong bụi lau sậy ở ven sông.

Một buổi chiều dài thả thoải mái, ngọn núi bên kia, mặt trời càng thấp hơn, màu đỏ như máu, phản chiếu một làn ánh sáng trắng lệt đến chói mắt, từ cửa sông thẳng đến bên cạnh bụi lau sậy ở phụ cận.

Một lúc lâu, Chu Giác Sơn chống người lên, dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má của Tại Tư, "Em từng đi qua Mandalay sao?"

"Ừm."

"Vậy em từng nhìn thấy cầu U Bein [4] chưa?"

[4] Cầu U Bein: là một cây cầu gỗ nối liền hai bờ của sông Taungthamna, nằm tại ngoại ô cố đô Mandalay, Myanmar. Cho đến nay, cầu U Bein là cây cầu gỗ dài nhất và lâu đời nhất thế giới. Cầu U Bein là một trong những nơi ngắm hoàng hôn đẹp nhất thế giới.

"Chưa."

Tại Tư đi qua gần đó, cũng từng có dự định đi, thế nhưng nghe nói nơi đó là địa điểm mà các cặp đôi yêu nhau thường hay đi, lúc đó cô còn độc thân, cảm thấy phong cảnh không hợp, nên cũng không đi.

Hơn nữa, ở cảnh nội Mandalay, ngoại trừ cầu U Bein, còn nhất định phải nhắc tới một cảnh điểm khác - cây Thái Dương [5]. Cây Thái Dương cùng cầu U Bein cũng xem như là tồn tại một thể, cầu U Bein đẹp nhất chính là thời điểm mặt trời lặn, mà thời điểm mỗi ngày mặt chời chiếu xuống, ánh chiều tà đều treo trên ngọn cây, cho nên cây đó liền được đặt tên là cây Thái Dương. Gốc cây Thái Dương đó đã từng vô số lần xuất hiện bên trong những hình ảnh phong cảnh đẹp ở nước ngoài, nhưng thật ra là một gốc cây teak đã chết gần một trăm năm, nhưng vẫn luôn sừng sững ở bên bờ sông không đổ không thối rữa, đến bây giờ liền trở thành quang cảnh nổi danh nhất ở địa phương.

[5] Cây Thái Dương: hình ảnh ở cuối chương.

"Em vẫn cảm thấy cây Thái Dương rất đẹp, sinh thời, muốn đi nhìn một chút."

Chu Giác Sơn nhẹ nhàng gật đầu, đi chụp một tấm ảnh cùng cây Thái Dương, đó là ý tưởng mà rất nhiều người dân dân tộc thiểu số ở Myanmar tha thiết ao ước. Nhưng là bởi vì nội chiến nhiều năm cùng quân đội chính phủ, bọn họ đều không thể vào Mandalay, muốn đi Mandalay ngắm cảnh, ngược lại người ngoại quốc như Tại Tư thì dễ dàng hơn so với hẳn.

Hắn thất vọng, nhìn chăm chú vào người phụ nữ trước mắt, "Tại Tư."

"Ừ?"

"Anh rất muốn để bang Shan và quân đội chính phủ ký kết hiệp nghị ngừng bắn."

Hắn muốn hòa bình, nếu như địa vị chính trị của hắn ở bang Nam Shan cao hơn một chút, lực lượng vũ trang lại mạnh hơn một chút, có lẽ hắn còn có thể nói ra đề nghị này với Ngô Tứ Dân.

Tại Tư hơi ngạc nhiên, ngừng bắn...

"Có thể sao?"

Nội chiến ở Myanmar đã vài thập niên.

Chu Giác Sơn néo néo mi tâm, "Có."

Myanmar tổng cộng có bảy tỉnh thành và bảy bang. Cư dân của bảy tỉnh thành chủ yếu là người Miến [6] ở Myanmar, bảy bang là chỉ bang Kachin, bang Shan, bang Chin, bang Kayah, bang Kayin, bang Mon và bang Rakhine.

[6] Người Miến hay người Barma: là sắc tộc đông dân nhất ở Myanmar, với tổng số khoảng 30 triệu người, chiếm 68% dân số cả nước.

Liên quân bắc Myanmar, cũng chính là sáu lực lượng vũ trang lớn ở phía bắc Myanmar, chia ra là: lực lượng vũ trang bang Shan, lực lượng vũ trang dân tộc Ngõa, lực lượng vũ trang quả cảm, lực lượng vũ trang Kachin, lực lượng vũ trang tộc Kayin, giải phóng quân Kayah.

Bang Shan là bang lớn nhất ở Myanmar.

Mà quân đội bang Nam Shan chỉ là một chi nhánh cụ thể trong lực lượng vũ trang bang Shan.

Nội bộ bang Shan một mực đối chọi với quân đội chính phủ, trong bộ máy chính trị của bang Shan ngoại trừ quân đội bang Nam Shan, còn bao gồm hai lực lượng khác --- quân đội bang Bắc Shan và quân đội bang Đông Shan, cũng phải xem xét lựa chọn chính trị của hai chi quân đội này.

Hai chi quân đội kia cũng đều là người dân tộc Shan hợp thành, nhưng bởi vì người thống trị khác nhau, sau lưng ủng hộ thế lực khác nhau, cho nên vài thập niên qua, ba chi nhánh của quân đội dân tộc Shan ngược lại càng đi càng xa. Muốn ký kết hiệp nghị ngừng bắn với quân đội chính phủ,

vậy trước tiên phải tích hợp toàn bộ lực lượng trong nội bộ bang Shan, mới có khả năng đi nói điều kiện với quân đội chính phủ.

Tại Tư cau mà, "Cho nên, ý của anh là nói..."

"Nhiệm vụ quân khu mới truyền xuống hôm nay, chính là để anh đi địa khu quản lý của quân đội bang Bắc Shan, nói về vấn đề hợp tác trong phát triển kinh tế khu vực."

[5] Cây Thái Dương: muốn tìm hình ảnh mặt trời treo đỉnh ngọn cây mà không tìm được.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Edit: Dương

Cùng quân đội chính phủ kí hiệp nghị ngừng bắn, cũng không giống như là buông tha chính quyền độc lập của lực lượng vũ trang bang Shan.

Đây chỉ là một loại thỏa hiệp mang tính chiến lược, lấy thời gian đổi với không gian, giúp đỡ dân chúng bang Shan đã hăm sâu vào chiến tranh vài thập niên tranh thủ một chút thời gian nghỉ ngơi và khôi phục.

"Bang Shan đã chiến tranh quá nhiều năm rồi, bách phế đãi hưng [1], ở nơi này cần phải phát triển kinh tế, nơi này lạc hậu, nghèo khó, em cũng đều thấy rồi."

[1] Bách phế đãi hưng: ý là rất nhiều chuyện bị gác lại đang chờ thiết lập.

Myanmar vốn cũng không phải là một quốc gia thiếu thốn tài nguyên, tài nguyên rừng, tài nguyên khoáng sản, tài nguyên ngọc thạch, tài nguyên nước, tài nguyên đất, tài nguyên cây trồng, sản lượng binh quân đầu người ở nơi này có thể gấp nhiều lần so với Trung Quốc, tài nguyên du lịch ở khắp nơi càng là gấp gáp đợi khai phá, thế nhưng ở nơi này thiếu hụt nhất chính là vốn đầu tư và các chính sách tương ứng có thể phối hợp với nhau. Nội chiến hàng năm, đã khiến Myanmar trở thành quốc gia nghèo nhất ở khu vực Châu Á.

"... Trước tiên hợp tác kinh tế, sau đó tiếp tục tăng cường khai thông khu vực, một khi quân đội bang Nam Shan và quân đội bang Bắc Shan cùng nhau hợp tác, như thế thì quân đội bang Đông Shan gia nhập liên minh lại dễ như trở bàn tay. Đành chiến năm năm, mười năm hoặc hai mươi năm... Cho dù như thế nào, chỉ cần có thể gặp gỡ người quyết định tương đối sáng suốt, vậy thì tiền đồ của bang Shan cũng tuyệt đối không phải là như bây giờ."

Chu Giác Sơn nói đều có lý, nhưng Tại Tư nghe xong một hồi lại không khỏi ngẫm nghĩ...

Động cơ của những lãnh đạo quân khu bang Nam Shan, liệu có giống với suy nghĩ của Chu Giác Sơn không?

Nếu như cô là Ngô Tứ Dân, ngồi trên thiên quân vạn mã, tài nguyên của cảnh nội hết thảy đều để cô khai phá, cuộc sống ngăn ngui, lại đảm đương chức vụ thủ tịch bộ trưởng, cuộc sống này không khác gì làm vua của một cõi, cô cần gì phải lo lắng cho tiếng lòng của những quần chúng nghèo khổ hay nhân tầng lớp thấp nhất kia, càng không cần phải đàm phán hòa bình với quân đội chính phủ, khiến cho bản thân mình giống như kém đi một bậc.

Liên lạc với quân đội bang Bắc Shan, kết hợp lại càng nhiều thế lực trong bang Shan, tạo thành mặt trận thống nhất, cùng nhau chống chọi Myanmar, chống lại quân đội chính phủ nhập cảnh. Có lẽ, đây mới là tiếng lòng của Ngô Tứ Dân và các sĩ quan cao cấp trong quân đội Nam Shan.

Về phần toàn bộ kế hoạch của Chu Giác Sơn...

"Em lo lắng, đa số mọi người sẽ không đồng ý..." Tại Tư ngẩng đầu, cẩn thận nhìn trộm hăn một cái. Trong lòng cô buồn bã, giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má của hăn.

Hắn dám làm ra lựa chọn như vậy, cô lý giải được, cô có thể hiểu, dù sao cô là một người Trung Quốc, tiếp nhận qua tư tưởng "Lạc hậu sẽ bị ăn đòn", chiến tranh kháng Nhật thế kỷ trước, đủ loại phần uất vẫn đang chảy bên trong máu của nhân dân, cô biết rõ hòa bình, kinh tế đối với một địa khu hoặc một quốc gia có ý nghĩa như thế nào, thế nhưng những cán bộ và chiến sĩ khác của Nam Shan có thể hiểu rõ không? Ký kết hiệp nghị đình chiến, cần phải cắt bỏ một phần lợi ích của người thống trị.

Trên đời này, có mấy người đang nắm quyền sẽ chịu làm như vậy chứ?

Một khi Ngô Tứ Dân không đồng ý, mà Chu Giác Sơn lại kiên trì, như vậy kết quả tệ nhất chính là Chu Giác Sơn sẽ bị quân đội bang Nam Shan phán định là nội gián...

Đến lúc đó, hẳn chỉ có một người, làm sao có thể đi chống lại toàn bộ quân đội bang Nam Shan?

"Ý nghĩ này của anh có phải quá nguy hiểm không?" Tại Tư đột nhiên ôm lấy cổ của Chu Giác Sơn, cô ôm chặt hẳn, giống như là rất sợ một ngày nào đó hẳn lại đột nhiên biến mất.

Chu Giác Sơn nằm ở trên mặt đất, gối đầu lên một cánh tay, hẳn mắt nhìn bầu trời, lại nhìn một chút Tại Tư đang ở trong ngực, "Em không làm, anh không làm, vậy sẽ không có ai làm."

Hắn tự đánh giá mình không phải là một anh hùng, nhưng hẳn cũng không phải là một người hèn nhát, nếu hẳn biết rõ cái gì là đúng, vậy hẳn sẽ không có lý do nào để không đi tranh luận lý lẽ.

Đương nhiên, nếu như trong đàm phán đình chiến xuất hiện tình huống quân đội chính phủ ra công phu sử tử ngoại [2], vậy hẳn tự nhiên cũng biết xem thời thế, cân nhắc lợi hại, cùng lắm thì sau đó tiếp tục đánh là được rồi.

[2] Công phu sư tử ngoạm: chào giá hoặc đưa ra điều kiện rất cao, hoặc dùng để miêu tả con người lòng tham không đáy.

Tại Tư lo lắng, sợ hãi.

Chu Giác Sơn nhìn ra, vội vàng vỗ nhẹ lưng của Tại Tư, dùng giọng điệu ôn nhu nhất, "Em yên tâm, bây giờ anh chỉ là có ý tưởng ban đầu thôi, em không cần lo lắng cho anh, anh tuyệt đối sẽ không tùy tiện tham gia chiến dịch mà hoàn toàn không có sự chuẩn bị."

Hắn mỉm cười, đem môi mỏng tiến tới bên tai cô, nhẹ nhàng thổi khí, trêu chọc cho cô vui vẻ. Tại Tư ngửa đầu, buồn bã thở dài một hơi, cô lắc đầu, theo bản năng càng ôm hắn chặt hơn.

"Em thật sự hy vọng anh chỉ là một người bình thường mà thôi."

"Anh biết rõ, cho nên mỗi một ngày anh đều đang gia tăng nỗ lực gấp bội vì một ngày đó."

Hắn nhìn cô, nở nụ cười xán lạn. Người sống còn không giống như vậy, tám chín phần mười, nào có nhiều chuyện vừa lòng như vậy. Trên đời này căn bản không tồn tại cái gì là không làm mà hưởng, mỗi một loại kết quả, đều là sản phẩm mọi người dùng máu và mồ hôi đấu tranh mà thôi.

Tại Tư nằm ở trong ngực hắn, cau mày, cô thật ra rất muốn hỏi hắn, hắn bạo dạn có ý nghĩ như vậy liệu có liên quan gì với ba cô không.

Thế nhưng... "Interpol... có lẽ còn chưa đến mức có năng lực có thể liên quan đến chính quyền và nghị quyết của quốc gia khác chứ."

Đôi mắt Chu Giác Sơn sáng lên, chống đỡ ngời dậy, hắn vuốt nhẹ mi cốt hai cái, cuối cùng, quay đầu lại, khẽ cười một tiếng.

Hắn cũng biết nha đầu này trong lòng như gương sáng, cho dù hắn cũng chưa từng tiết lộ với cô về công việc thực tế của Triệu Tuấn, nhưng cô không ngốc, thông qua manh mối từ đầu đến cuối, đại khái cũng đoán được.

Có một số việc giấu diếm cô quá lâu, cũng sẽ không muốn lừa gạt nữa... Huống chi Triệu Tuấn gần đây cũng đang cân nhắc muốn gặp cô, những năm này Triệu Tuấn ở Myanmar rất cuộc là đang làm những gì, trước sau gì, Tại Tư sớm muộn cũng đều sẽ biết.

Hắn gật đầu, thừa nhận, "Ừ. Chuyện này không liên quan gì đến ba em, tất cả đều là chủ ý của bản thân anh."

Hắn nói như vậy, cũng coi như là đang nói cho Tại Tư biết, Triệu Tuấn hiện nay đúng là đang làm công tác nội ứng cho Interpol.

Tại Tư gật đầu, theo hắn ngồi dậy. Hai người dắt tay nhau đi đến chỗ đỗ xe, mặt trời phản chiếu ở trên mặt sông, màu đỏ tươi chiếu sáng, gió đêm lướt qua mặt, cỏ lau bên bờ sông bị từng cơn gió mát thổi vang xào xạc.

Trước đó, cô vẫn cho rằng hắn là một cấp dưới của ba cô, nhưng hiện tại xem ra, hình như cũng không hẳn là như vậy.

Cô còn nhớ rõ con dao quân sự mà lúc trước Chu Giác Sơn đưa cho cô, hôm qua ở trong xe cô lên lút dùng điện thoại của hắn điều tra --- đó là D80 răng hổ, Trung Quốc chế tạo ra, là sản phẩm ngoại thương chuyên dụng xuất khẩu để kiếm thu nhập ngoại hối, ở Mỹ, Thái Lan, Malaysia, Singapore và rất nhiều quốc gia khác đều có thể nhìn thấy thân ảnh của con dao quân sự này.

Mặc dù trước đó cô đã từng thăm dò qua Chu Giác Sơn, hắn cũng rõ ràng nói với cô hắn không có quan hệ gì với binh đặc chủng Trung Quốc.

Nhưng bây giờ, Tại Tư nghĩ thông suốt rồi, có lẽ là ngay từ đầu cô đã nghĩ sai phương hướng rồi...

Hắn có lẽ thật sự không phải là bộ đội đặc chủng Trung Quốc.

Nhưng hắn chắc chắn đã tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng ở quốc gia khác.

Mỹ, Thái Lan, Malaysia và Singapore... chỉ trong vài quốc gia này, có con dao quân sự kia làm chứng cứ, nên sẽ không có sai lầm.

Hôm sau, một ngày nhàn nhã thành thơi.

Lại một ngày, đoàn người liền lên đường trở về quân khu.

Tất cả như cũ, Chu Giác Sơn theo thông lệ tham gia cuộc họp, trong cuộc họp, Ngô Tứ Dân cho hắn nửa tháng, để hắn đi xử lý một loạt công việc liên quan đến việc thúc đẩy hợp tác phát triển kinh tế nông lâm nghiệp của dân tộc Shan ở phía Bắc và phía Nam.

Họp trong đúng hai tiếng đồng hồ, tan họp.

Chu Giác Sơn ném văn kiện xuống, đứng dậy đi ra ngoài, Lý Bân và Khâu Nghị lại đi theo sau.

Một tay hắn để trong túi quần, tốc độ bước chân chỉ tăng không giảm.

"Nói."

Lý Bân: "Buổi tối muốn mời ngài uống rượu."

Khâu Nghị: "Coi như là đến thực hành với ngài."

Triển khai kinh tế nông lâm nghiệp, nghe tầm thường, nhưng trong phương diện này béo bở rất nhiều. Làm sĩ quan ở Myanmar, kiếm không ít,

nhưng rốt cuộc vẫn là tiền chết. Nhất là Kyat vô cùng khó giữ được giá trị, tỷ giá hối đoái biến động rất lớn. Mắt thấy chuyện tốt như vậy có thể làm giàu phát tài, làm gì có ai không muốn được chia nhiều thêm một chén canh.

Bộ trưởng Ngô Tứ Dân đã nói trong cuộc họp rồi, lần này đi Bắc Shan, công việc do Chu Giác Sơn toàn quyền phụ trách. Ý tứ là nói, anh ta muốn mang ai đi, vậy đơn giản chỉ là một câu nói mà thôi.

Lý Bân cười cười, từ trong túi móc ra một bao thuốc lá. Ánh sáng của bật lửa giơ lên giơ xuống.

"Không cần." Cai rồi.

Chu Giác Sơn lạnh mặt, vòng qua hăn ta, hăn ngăm nhìn bốn phía, Thang Văn và Phùng Lực đang ở dưới tầng chờ hăn. Hăn sai bước, bỏ rơi Lý Bân và Khâu Nghị, đi tới cầu thang ngoài trời, chân vừa mới đứng vững, đột nhiên, một chiếc xe jeep màu đen chọt từ trong góc lao ra.

Lốp xe rần chắc cố ý áp sát vũng nước đọng ven đường, nhanh chóng đi tới, bắn tung tóe lên quần áo của hăn.

"Thảo!"

Phùng Lực kích động, mắt đỏ bừng móc súng ra, Chu Giác Sơn bước nhanh về phía trước, đè xuống họng súng của hăn ta.

"Bỏ xuống!"

Thang Văn nhanh chóng lại gần, thấp giọng nói, "Anh nhìn biển số xe kia đi."

Là một biển số xe mạ vàng, rất quen thuộc.

Phùng Lực cắn răng, tức giận nhưng vẫn là bỏ súng xuống.

Không lâu lắm, một người mập mạp bụng phệ từ trong xe jeep đi ra, chính là thân ảnh đã lâu ngày không gặp.

Chu Giác Sơn đứng tại chỗ, đứng sừng sững giống như một gốc cây thanh tùng. Hắn thờ ơ, nghiêng mặt sang một bên, dùng bụng ngón tay nhẹ nhàng lau nước bùn trên mặt, cười nhạt một tiếng.

"Hồ tướng quân."

Hồ Nhất Đức khập khiễng đi từng bước tới chỗ hắn, "Hừ, tiểu nhân đắc chí [3]."

[3] Tiểu nhân đắc chí: trước đây là chỉ người có đạo đức thấp kém hoặc làm hành động bất chính. Giờ dùng để chỉ người có nhân cách hèn hạ giành được quyền thế.

Hồ Nhất Đức lớn tuổi rồi, người mắc bệnh gút [4], đêm khuya ngày hôm trước bệnh gút tái phát, nằm liệt ở trên giường, cử động một chút cũng không được.

[4] Bệnh gút: còn gọi là thống phong (痛风), đây là một loại dạng viêm khớp, bệnh thường gặp ở nam giới nhiều hơn so với nữ giới. Phần lớn các bệnh nhân mắc bệnh gút là những người đàn ông trung niên, thường có biểu hiện qua những cơn đau, sưng khớp.

Nhiệm vụ mới mà Chu Giác Sơn tạm thời tiếp nhận, vốn chính là của ông ta, nhưng bởi vì sau khi ông ta bệnh cũ tái phát hành động bất tiện, không có cách nào ra ngoài, sau khi thông báo cho Ngô Tứ Dân, ông ta mới biết nhiệm vụ của mình cũng đã đánh mất rồi.

Vài tý Kyat cứ như vậy trôi mất, Hồ Nhất Đức tức giận chân của mình không ra gì, cũng càng ghê tởm Chu Giác Sơn cái loại tiểu nhân gian trá.

"Trước mặt là người, sau lưng là quỷ."

"Ừ." Chu Giác Sơn đáp lời, "Ở điểm này tôi chắc chắn không sánh bằng tướng quân, ở trước mặt và sau lưng đều không phải là người."

Hồ Nhất Đức đột nhiên, nhanh chóng rút súng, Chu Giác Sơn động tác nhanh hơn ông ta, ngón tay nhanh nhẹn quay một vòng, thời gian như nhau, súng đã lên đạn.

Mắt thấy hai người giương cung bạt kiếm, sĩ quan phụ cận đều sợ ngây người, ngoại trừ Thang Văn và Phùng Lực, người ở chỗ này ai cũng không dám làm bậy, chỉ sợ đứng sai đầu tường.

Hai tên gia hỏa đứng ở phía sau Chu Giác Sơn, Chu Giác Sơn tiến lên một bước.

"Hồ tướng quân thế nào gần đây lại không giết tôi?"

...

"Không giết chết, không bằng đến nương nhờ tôi này."

...

Hồ Nhất Đức thu hồi súng, hung tợn trừng mắt nhìn Chu Giác Sơn, "Mày đừng có đắc ý quá, Chu Giác Sơn, mày bây giờ thế nhưng không phải chỉ có một mình."

Bên cạnh Chu Giác Sơn còn có một người phụ nữ Trung Quốc, Hồ Nhất Đức nhớ thương rất lâu rồi. Ông ta lớn tuổi rồi, đánh không lại Chu Giác Sơn, thế nhưng chẳng lẽ không thể chế ngự được một người phụ nữ tay trái gà không chặt sao.

Chu Giác Sơn nhượng mày, đưa súng cho Thang Văn, hần bất động thanh sắc, đi tới, bỗng nhiên một quyền đánh cho Hồ Nhất Đức ngã xuống đất, năm ngón tay gặt gao nắm chặt cổ áo của ông ta.

"Người nhà ông có nhiều hơn tôi, đừng ép tôi, giết cả nhà ông chôn cùng."

"Mày dám!"

Hồ Nhất Đức đã được binh lính cấp dưới mang đi. Ông ta còn không chịu thua, còn gọi với lại, "Mày dám!"

Chu Giác Sơn làm như không nghe thấy, xoay người rời đi.

Xe jeep đều lái đi rồi, nhưng hình như vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét của Hồ Nhất Đức --- "Mày dám, Chu Giác Sơn, tiểu tử mày tmd thử nhìn một chút..."

...

Tại Tư đang ở nhà thu dọn quần áo, trong lúc đó, cũng nghe được tiếng huyên náo như vậy.

Cô hoài nghi, không biết là chó husky nhà ai đang sủa loạn căn loạn?

Nghĩ một chút, lại lắc đầu, con chó husky này cũng quá hung dữ rồi.

Lời editor: thân phận của nam chính dần dần hé lộ rồi:)

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Edit: Dương

"Địa khu bang Bắc Shan có rất nhiều người dân tộc Hoa, là khu vực sinh sống chủ yếu của người Trung Quốc ở phía Bắc Myanmar, cây teak và bạc, chì, kẽm, mỏ đồng và các loại tài nguyên khác ở nơi đó đều rất phong phú, thời cổ đại còn từng nằm trong sự khống chế của triều đình Trung Quốc."

Trên một chiếc máy bay tư nhân quân dụng loại nhỏ, Chu Giác Sơn cầm một cuốn sổ tay nhỏ về văn hóa du lịch của bang Shan, tay mở trang bìa, đọc chậm rãi một ít tiêu đề và chữ to trên cuốn sổ tay cho Tại Tư nghe.

Tại Tư cười cười, đưa tay lấy cuốn sổ tới, "Tự em cũng biết xem."

... Nháy nháy mắt, mới phát hiện là chữ Shan.

Đủ loại ký hiệu và cách viết không giống với chữ Myanmar. Cô sờ mũi một cái, che giấu lúng túng, cầm sách đưa trả lại cho Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn nghiêng người nhìn cô, dùng hai ngón tay kẹp cuốn sổ mỏng, "Không phải là tự mình cũng biết xem sao?"

"Em... nhìn lầm mà thôi." Tại Tư then thùng, dựa vào bả vai dày rộng của hắn, nhắm mắt, cọ xát cổ của hắn giống như làm nũng.

"Chữ lớn như vậy cũng có thể nhìn lầm." Chu Giác Sơn cười to, lại lần nữa mở cuốn sổ tay ra, Tại Tư ngẩng đầu hừ hẩn một tiếng, sau đó lại xấu hổ cúi đầu.

Hắn chỉ đọc hai hàng chữ, ánh mắt liền dừng lại ở một tấm hình hơi cổ xưa.

Nói là cổ xưa, nhưng thực chất tối đa cũng sẽ không quá năm sáu mươi năm, một tấm ảnh đen trắng mơ hồ, trên bả vai của mười mấy người nông dân gầy gơ xương đều buộc dây thừng, cả người nổi gân xanh, hai chân kê sát bên rìa vách núi, đang cố gắng kéo một tảng đá rất lớn có hoa văn đi xuống dưới chân núi.

Tại Tư động động mí mắt, chỉ chốc lát sau, lặng lẽ mở mắt.

Chu Giác Sơn vẫn ngăm nhìn tấm hình kia, cô nghiêng người qua nhìn một chút, "Cái này là đá cẩm thạch sao?"

"Ừ."

Đá cẩm thạch trong hình tinh khiết tự nhiên, là một loại đá vô màu trắng có hoa văn màu đen, mặt cắt có thể hình thành một bức tranh thủy mặc [1] phong cảnh thiên nhiên. Đây là điểm đặc trưng của địa khu bang Bắc Shan, bởi vì hoa văn đặc thù rất mới lạ, cho nên nó được ưa chuộng rộng rãi tại thị trường trong và ngoài nước.

[1] Tranh thủy mặc: thủy (水) là nước, mặc (墨) là mực nên tranh thủy mặc chủ yếu là mực mài ra, pha với nước, rồi dùng bút lông vẽ trên giấy hoặc lụa nên về sắc thái chỉ có hai màu đen trắng.

Những năm đó, không có xe, trâu ngựa lại vô cùng thiếu thốn, có bao nhiêu người Bắc Shan vì vận chuyển một tảng đá này mà bất ngờ mất mạng ở trong vách núi.

Tại Tư khê cau mày, lại ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Chu Giác Sơn, cô giơ tay, ôn nhu sờ sờ gò má của hắn, "Đang suy nghĩ gì vậy?"

"Cuộc sống không dễ dàng."

Nếu như nói Nam Shan là nghèo, vậy Bắc Shan kia càng nghèo hơn, hàng nghìn năm qua, ở nơi này từ trước đến nay chưa từng có được cơ hội an tâm phát triển kinh tế, địa hình địa mạo nơi này cũng phức tạp hơn Nam Shan, vùng núi nhiều đá vôi, các hang động bao phủ khắp nơi, bên trong hang động cực kỳ sâu, phần lớn địa khu bị cao nguyên Vân Quý [2] vây quanh, không có sườn núi hoàn chỉnh, cũng có rất ít khu đất bằng phẳng rộng lớn. Sông Salween [3] từ cao nguyên Tây Tạng Trung Quốc chảy dọc từ nam đến bắc vắt ngang qua cao nguyên này, quanh năm suốt tháng, dòng suối nhỏ cùng nhánh sông càng chia cắt dãy núi Salween (*1) thành nhiều đồi núi lớn nhỏ. Vùng núi dù sao cũng không giàu có như đồng bằng, đây là một đạo lý không đổi từ xưa đến nay.

[2] Cao nguyên Vân Quý: nằm ở phía đông Ai Lao Sơn thuộc tỉnh Vân Nam và vùng đồi phía tây của vùng đông nam Trung Quốc, và tùy theo quan điểm, có thể trải rộng ra phía bắc của Lào, vùng cao nguyên ở bang Shan thuộc đông bắc Myanmar và phía bắc Thái Lan.

[3] Sông Salween (hay sông Thanlwin): là một dòng sông lớn của châu Á, có chiều dài 2815 km, bắt nguồn từ Tây Tạng và chảy qua Trung Quốc, Myanmar, Thái Lan.

Nếu như bàn về tình hình xã hội, ở nơi này lại càng không có điểm gì có thể so sánh với Nam Shan, trong bóng tối, mấy năm nay Nam Shan thực ra vẫn luôn hợp tác cùng Thái Lan, nơi đó có thị trường, cũng có hỗ trợ kỹ thuật, mà Bắc Shan ngoại trừ vài sông bạc nhỏ cùng vài thị trấn buôn bán ma túy bị đầu sỏ ở địa phương lũng đoạn phát triển coi như không tệ, thì vài thập niên qua, sinh hoạt của dân chúng bình thường đều trên cơ bản

không được cải thiện bất cứ thứ gì, không có đồ gia dụng, không mua nổi quần áo mới.

Có lẽ dùng cụm từ nhà có bốn bức tường để hình dung cuộc sống của người dân quê cũng không thỏa đáng. Dù sao nơi này nhà cửa đều là làm từ trúc, căn bản ngay cả một bức tường cũng không có.

"Sẽ tốt thôi, chúng ta tới đây chính là nói chuyện hợp tác."

"Ừ, hy vọng người Bắc Shan cũng có thể ý thức được điều này."

Hai mươi phút sau, máy bay dừng ở Lashio, nơi này là thành trấn chủ yếu của địa khu bang Bắc Shan, thành phố du lịch, chùa miếu nhiều vô số, đồi mắt lên trời cao, giống như không phải trần gian, từng tòa điện các [4] đồ sộ và bảo tháp cao chót vót nguy nga tráng lệ, hấp dẫn dân bản xứ đến dâng hương cung phật.

[4] Điện các: cung điện lâu các.

Myanmar chính là một quốc gia vô cùng thành kính tín ngưỡng, mọi người cho dù nghèo đói không có gì ăn, nhưng hàng năm cũng sẽ cung phụng một chút tiền dầu mè để chùa miếu sửa chữa, cho nên ở nơi này gần như đi vài bước lại có một ngôi chùa, có thể nói đây là quốc gia có nhiều phật tháp nhất trên thế giới.

Phụ trách nhận điện thoại chính là một doanh trưởng [5] địa phương Bắc Shan, tên là Chu Đa Trợ. Hắn ta an bài vài chiếc xe dân dụng, mời Chu Giác Sơn ngồi trong chiếc xe ở chính giữa.

[5] Doanh trưởng: sĩ quan chỉ huy đơn vị cấp tiểu đoàn, mỗi tiểu đoàn có khoảng 500 người.

Bắc Shan mặc dù nghèo hơn nhiều, nhưng những thành phố trọng yếu như Lashio vẫn có thể miễn cưỡng nhìn được, "Bang Mạt tư lệnh [6] để

cho tôi trước tiên đưa ngài đi nhìn xung quanh một chút, một là sắp xếp nghỉ ngơi, và để cho ngài tìm hiểu một chút về tình hình thực tế ở Bắc Shan, sau đó sẽ nói những chuyện khác."

[6] Tư lệnh: là một loại xưng hô đặc biệt, chỉ quan chỉ huy quân sự cao nhất của một đơn vị nào đó.

Chu Giác Sơn cùng Tại Tư nhìn nhau một cái.

Ra oai phủ đầu?

Vậy cũng không đến nỗi.

"Ngô bộ trưởng phê chuẩn cho tôi thời gian đàm phán hòa bình cũng không lâu lắm, chuyện ngắm cảnh tôi không gấp, trước mắt, tôi hy vọng Bang Mạt tư lệnh có thể mau chóng an bài gặp mặt cùng tôi."

"Tốt, ngài yên tâm, mỗi một câu ngài nói tôi đều sẽ truyền đạt đúng sự thật cho Bang Mạt tư lệnh." Chu Đa Trợ ngoài miệng đáp ứng, nhưng trong bụng vẫn là lén lút chỉ thị chiếc xe trước mặt đi ngắm cảnh.

Cả thành phố Lashio nói lớn không lớn, từ bên ngoài đến chi tiết, mặt đường gồ ghề, các tòa nhà ở trong thành phố cũng thấp, đưa mắt nhìn xung quanh, việc kiến thiết của thành phố này khẳng định kém xa tình hình phát triển của thành phố Taunggyi. Nhưng Lashio tốt xấu gì cũng là thành phố du lịch, tương tự như địa phương khu nghỉ dưỡng spa [7] tự nhiên không thể nào ít, đầu đường cuối ngõ, ô tô đang nhanh chóng qua lại như tên bắn, không lâu lắm, dừng ở trước một cửa tiệm cực lớn có biển hiệu màu hồng.

[7] Spa: là nơi có nước suối giàu muối khoáng (và đôi khi là nước biển) được sử dụng để tắm cho người. Các thị trấn spa hoặc khu nghỉ dưỡng spa (bao gồm các khu nghỉ mát suối nước nóng) thường cung cấp các liệu pháp chăm sóc sức khỏe khác nhau.

"Chu đoàn trưởng thích đồ mã [8] không?"

[8] Đồ mã: là vào trường đua xem đua ngựa và cược tiền xem con ngựa nào thắng, cũng là một hình thức bài bạc. (T chưa tìm được từ Tiếng Việt nào phù hợp nên giữ nguyên Hán Việt)

"Tôi không hiểu lắm."

"Tùy tiện chơi đùa một chút, cảm thấy con ngựa nào chạy nhanh thì đặt cược vào con ngựa đó." Chu Đa Trợ quay đầu, lại nhìn Tại Tư ngồi bên cạnh Chu Giác Sơn một chút, "Chu thái thái cũng đi xem một chút đi, đua ngựa chuyên nghiệp tính tình ôn hòa, chuồng ngựa và trường đua ngựa cũng rất sạch sẽ, chơi đùa cái này đều là những người có tiền, mọi người bài bạc vui vẻ, là tham gia náo nhiệt thôi." (Thái thái: đã giải thích ở C14)

Sóng mắt Tại Tư khẽ động, dùng khóe mắt liếc nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh cô, Chu Giác Sơn gãi đầu, có phần không nhận được míp chặt môi lại thành một đường.

Hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài miệng chưa nói, nhưng biểu tình đã bán đứng hắn.

-- Chơi tm đồ mã cái gì.

Chu Giác Sơn phiền muộn, theo bản năng muốn tìm thuốc lá, một giây kế tiếp mới phản ứng kịp là bản thân mình mới cai thuốc rồi, họa vô đơn chí, một cước đạp vào cửa xe, ở trong lòng thầm mắng vô số tiếng thảo nê mã [9].

[9] Thảo nê mã: nguyên bản Thảo nê mã là một loại ngựa có tên là ngựa cỏ bùn, nhưng thảo nê mã ở đây là tiếng lóng của một câu chửi bậy, Thảo nê mã [Cǎonímǎ] gần giống với Tháo nễ ma [Càonǐmā] (禽你妈) (đmm).

Tại Tư không nhìn được muốn cười, biết rõ hẳn là người nóng vội, không thích trộn lẫn những thứ này. Ngược lại, lại sợ hẳn thật sự không nhìn được phát tác, vội vàng đáp lời với Chu doanh trưởng.

"Được, đi xem một chút đi."

Người của bang Bắc Shan hình như đang cố tình trì hoãn, không sao cả, đàm phán hòa bình vốn cũng không phải là chuyện một sớm một chiều, càng như vậy bọn họ càng không thể nôn nóng, giữ chắc lấy, bọn họ dù sao cũng là đại diện Nam Shan tới đây, cô cũng không tin người của Bắc Shan thật sự có dũng khí cứ như vậy làm chậm trễ nửa tháng của bọn họ.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cô một cái, Tại Tư vỗ vỗ mu bàn tay của hẳn.

Giao thiệp mà thôi, hẳn không hiểu, vậy thì cứ giao cho cô là được rồi.

"Chu doanh trưởng, tiền vốn đó mà là ai lấy ra đây?"

Chu Đa Trợ mỉm cười, "Đương nhiên là chúng tôi."

Nhìn một chút, buôn bán không mất tiền vốn, "Ngài dạy tôi một chút, chọn ngựa có những điểm gì cần phải chú ý không?"

"Ôi, tôi đây cả ngày bận rộn đánh nhau, vả lại làm gì có tiền để chơi trò này."

... Chu Đa Trợ ngoài miệng nói không hiểu không hiểu, nhưng vẫn là nhìn không được Tại Tư nói chuyện mềm mỏng, không lâu lắm liền đem toàn bộ nội tình mà hẳn ta biết nói hết ra ngoài.

Chu Giác Sơn nhướng mày, cười nhạt một tiếng. Quả nhiên, đã từng làm phóng viên chính là không giống nhau.

"Em thật sự định mua hả?"

"Mua chứ."

Trong mắt cô hiện lên một tia giảo hoạt, nhạy bén lại lạnh lợi, kéo Chu Giác Sơn xuống xe.

Đại sảnh Pink Spa Resort (*2) cực kỳ rộng lớn sáng sủa, nguy nga tráng lệ, kiến trúc màu trắng thuần sát rìa mạ một tầng vàng kim, đi qua đại sảnh, lại vòng qua vài hành lang, rất nhanh, liền thấy một bãi cỏ mênh mông.

Ở Myanmar người có thể chơi đồ mã, không phú thì quý. Đoàn người đứng ở cửa, khu vực giáp ranh bãi cỏ đang chống mấy cái ô màu nhạt che nắng ngoài trời.

Người dưới ô che nắng nhìn thấy bọn họ, chụm đầu ghé tai, tiếng nói chuyện xì xào.

"Là Chu Giác Sơn."

"Là một thế lực mới ở Nam Shan."

Rất nhanh, đã có mấy người nghe được danh tiếng của hắn, đứng dậy, sải bước đi tới chỗ bọn họ.

"Ngưỡng mộ đã lâu, Chu đoàn trưởng."

"Chu đoàn trưởng thực sự là tuổi trẻ tài cao."

Một nhóm thương nhân kia, Chu Giác Sơn cũng không có gì ngạc nhiên, người ta cùng hắn bắt tay, hắn liền đáp lại một cách tượng trưng, thế nhưng là nói cũng không nhiều, tùy ý đi qua chỗ đó đứng ngăn người, giữa đầu nhìn trời, nhìn mây, nhìn chim, toàn bộ quá trình đều không thể nào can thiệp.

Trái lại, Tại Tư cô hoàn toàn bất đồng, thích nói chuyện là thiên tính của phụ nữ, huống chi cô còn là một phóng viên.

Tại Tư đứng ở bên người Chu Giác Sơn, như cá gặp nước, hai người vai kề vai, từ trên người cô phát ra một loại ánh sáng chói mắt thậm chí không hề kém so với Chu Giác Sơn.

Mọi người rất nhanh lại không tự chủ tiến tới bên cạnh cô, vây quanh cô.

Chỗ xa hơn, dưới một lều vải rộng rãi nhất, hai cha con ngồi ở đó, im lặng, nhàn nhã uống trà.

Đan Thác khẽ uống một ngụm trà, lắng nghe đối thoại ở xa xa, hẳn ta xoa xoa chòm râu. Không hổ là người phụ nữ mà Chu Giác Sơn coi trọng, "Người phụ nữ này thật sự có bản lĩnh đấy."

Sài Khôn vẫn đeo sợi dây chuyền cẩm thạch nạm vàng kia, ông ta cúi đầu, dùng nắp chén trà nhẹ nhàng cạo cạo mặt nước, "Nếu như mày có bản lĩnh đối phó với Chu Giác Sơn, đợi đến khi chúng ta đứng vững gót chân ở bang Shan, tao sẽ giúp mày giành được người phụ nữ của hẳn ta."

"Thôi bỏ đi."

Đan Thác xua tay. Hẳn ta chính là thích người tài, về phần phụ nữ, bình thường là được, hẳn ta thấy không đáng khi chỉ vì một người phụ nữ xa lạ mà ra tay với Chu Giác Sơn.

Trong tay Chu Giác Sơn thế nhưng nắm quyền lực to lớn về chính trị và quân sự của Nam Shan, tương lai Nam Shan sẽ như thế nào, ai cũng không nói rõ được, theo thực lực của Chu Giác Sơn, không chừng một ngày nào đó liền giang sơn đổi chủ thì sao? Đan Thác mặc dù không hề thích nịnh bợ như những thương nhân kia, nhưng chuyện hồi lộ tuyệt đối sẽ không kém.

Phía cuối bãi cỏ, Triệu Tuấn vừa vặn dắt một con ngựa tốt màu đen đi tới.

Đan Thác gọi ông qua đây.

Triệu Tuấn buộc con ngựa kia ở trong chuồng ngựa, bước nhanh đi tới.

Đan Thác hai chân vắt chéo, tay chỉ Chu Giác Sơn và Tại Tư, "Chú Triệu, hai người kia chú có biết không?"

Triệu Tuấn quay đầu lại, thấy được Chu Giác Sơn và Tại Tư.

Trong con người ông đột nhiên chấn động, bàn tay nắm chặt, cố gắng duy trì trấn tĩnh, "Tôi, không nhận ra."

Đan Thác nhướn mày, thấp giọng giải thích, "Đó là Chu Giác Sơn đoàn trưởng của Nam Shan cùng với thái thái của anh ta. Lần đầu gặp mặt, chú đi thay tôi đến trong chuồng ngựa chọn lấy hai con ngựa tốt, coi như là lễ gặp mặt đưa cho bọn họ. Chú ý cẩn thận lựa chọn, dù sao cũng đừng chậm trễ."

...

Lời editor:

(*1) Núi Salween: nguyên văn là 萨尔温山, t có tìm thông tin về núi này thì không có.

(*2) Pink Spa Resort: t muốn để thuần việt hơn, nhưng nó đều không ổn. VD như khu nghỉ dưỡng spa Pink hay khu nghỉ dưỡng spa màu hồng:v. Nên chỗ này t quyết định để nguyên tiếng anh cho nó hay hơn.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Edit: Dương

...

Gió thổi làm rối loạn cảnh tượng trước mắt, tầm nhìn mơ hồ.

Chuyện cũ năm xưa không nhin được nổi lên, gió nổi mây vần, sóng nổi cuồn cuộn...

Triệu Tuấn đứng ngăn người ở tại chỗ, sững sốt vài giây, Đan Thác lại thúc giục ông đôi câu, lúc này ông mới chậm rãi gật đầu, xoa xoa mồ hôi, đi tới chuồng ngựa.

Nơi này là sào huyệt của Sài Khôn và Đan Thác.

Mặc dù những năm trước đây hai cha con này liên tục hợp tác cùng quân đội chính phủ, thế nhưng thô khôn còn có ba hang, huống chi Sài Khôn và Đan Thác đều là những tên thương nhân buôn lậu nổi danh, tự nhiên cũng sẽ cẩn thận nhiều hơn, giữ lại cho mình đường lui ở khắp nơi.

Đi được nửa đường, chuồng ngựa của khu nghỉ dưỡng có rất nhiều nhân viên chuyên môn xử lý, chất lượng vệ sinh rất cao, xung quanh còn có đội ngũ bảo an trông chừng, chỉ tiêu một ngày cho một con ngựa cũng đủ cho dân chúng địa phương ăn trong một tháng.

Trong lúc Triệu Tuấn đi qua từng đám người, một đám tiểu lâu la đang xem ngựa phát hiện là ông, tất cả đều mặt mũi nhiệt tình chào hỏi ông.

"Chú Triệu, buổi tối chưa đi ăn bữa khuya sao?"

"Bữa khuya" trong miệng những người này cũng không phải là chỉ bữa ăn sau bữa tối, mà là đi một con phố cũ ở trung tâm thành phố Lashio. Nhà khách khách sạn ở nơi đó, tiệm làm tóc hay thậm chí là tiệm cơm, phần lớn đều là nhà chứa [1] treo đầu dê bán thịt chó. Nhà chứa thông thường sau bảy giờ tối mới mở cửa, ban ngày không có "ăn", cho nên mỗi lần đi chơi chỗ kia, đàn ông ở địa phương đều gọi là ăn "bữa khuya".

[1] Nhà chứa (hay nhà thổ): là những địa điểm kinh doanh nơi diễn ra các hoạt động tình dục giữa khách làng chơi và gái mại dâm. Ở những nơi mà hoạt động mại dâm là bất hợp pháp, nhà chứa thường núp dưới vỏ bọc là các hiệu tắm quất, quán bar...

Sắc mặt Triệu Tuấn trầm xuống.

"Không đi."

Mấy tiểu lâu la nhìn nhau, cười cười, xì xào bàn tán.

Đang lúc Triệu Tuấn đi xuyên qua đám người, trên ngoài tường có một bảng hiệu bằng đồng thau rất to. Chữ trên bảng hiệu là "Tạp Mại".

Đó là con ngựa dáng vóc tốt nhất trong cả khu nghỉ dưỡng này, lông màu đen như mực, mắt to màu nâu, bốn chân vừa dài vừa có lực, bắp thịt chặt chẽ phối hợp cân đối, trước đây nó từng là ngựa hoang, từ lúc bị phát hiện đến thuần hóa, tốn ròng rã nửa năm mới có thể thuần hóa được nó.

Hình dáng Tạp Mại cao lớn, nhất là lông bờm dài đen nhánh rối tung rũ xuống đất, hiện ra có lực và oai phong.

Triệu Tuấn dắt Tạt Mạ đi ra, lại tìm được một con ngựa nhỏ tính tình ôn hòa, con ngựa nhỏ da dẻ thuần trắng, trên bốn chân và cái đuôi đều có những đốm màu hạt dẻ, đi theo bên cạnh Tạt Mạ, lúc bước đi dõng dạc sức sống, giống như một con bò sữa nhỏ hoạt bát.

... Cửa vào bãi cỏ, lần lượt từng người ân cần hỏi thăm, Chu Giác Sơn chờ lâu có phần không nhịn được, hẩn nể bàn tay nhỏ bé của Tạt Tư, lại đụng một cái vào bên eo của cô.

Tạt Tư mỉm cười quay đầu nhìn hẩn, khước mắt nhìn thoáng qua, giống như là nhìn thấy gì đó.

Đồng tử của cô chột co lại, chột quay người lại.

...

Một thân ảnh vừa cao vừa lớn, ở đối diện đang bước tới.

Đi theo sau ông ấy có một nam một nữ, phân biệt dắt hai con ngựa tốt. Bóng dáng lâu ngày không gặp, loáng thoáng nhìn thấy nét anh tuấn năm đó. Nhưng mười mấy năm trôi qua, đã sớm cảnh còn người mất...

Hiện tại, ông ấy để đầu trọc, da ngăm đen, má trái có một vết sẹo dài dữ tợn, màu sắc đỏ thẫm, dài khoảng 10 cm, vết sẹo từ cạnh ngoài góc con mắt trái một đường nghiêng xuống phía dưới, vết thương quá sâu, ngay cả xương gò má cũng bị lộ ở bên ngoài.

Trên cổ ông ấy vẫn còn hình xăm, giống như là một loại chế thức đồ đằng [2] cổ xưa, gió thổi dưới trời nắng, bên rìa hình xăm màu đen có chút thổi rữa, nổi lên, hiện lên màu đỏ tím, nhìn thấy mà giật mình.

[2] Đồ đằng (hay totem): là động vật, cây, vật hoặc hiện tượng tự nhiên mà tộc người nguyên thủy tin là có mối liên hệ siêu tự nhiên, có sự gần gũi máu mủ với mình và coi là biểu tượng thiêng liêng của mình.

Tại Tư trăm ngâm, ánh mắt dán chặt vào Triệu Tuấn trước mắt.

Ngón tay cô gắt gao nắm chặt không thả ống tay áo của Chu Giác Sơn, khoe mắt hơi ướm, cánh môi vô thức run rẩy, giọng nói nghẹn trong cổ họng, tâm tình kích động, trái tim sắp nhảy ra ngoài.

"Đó là..."

Chu Giác Sơn quay đầu, cũng chậm hơn một chút mới phát hiện, hăn cau mày, ảo não nhớ tới, đám tội phạm buôn lậu kia đúng là có một ít công việc và sản nghiệp ở địa khu Bắc Shan.

Nhưng tại sao lúc này Triệu Tuấn lại ở đây, mấy hôm trước ông ấy còn ở Taunggyi, không phải còn nói muốn đi Nam Shan nói chuyện làm ăn sao?

Triệu Tuấn đưa tay qua, "Chào ngài, Chu đoàn trưởng, Chu thái thái, tôi là nhị bả thủ [3] tập đoàn Sài Khôn, tôi tên là Triệu Tuấn."

[3] Nhị bả thủ: là cách xưng hô của một người cấp phó ngay dưới người đứng đầu trong đơn vị hoặc trong một địa khu.

"Chu Giác Sơn."

Hai người bắt tay giả vờ không quen, giới thiệu lẫn nhau.

Tại Tư mím môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt, cô cố nén tâm tình của mình, gạt đầu với Triệu Tuấn, "Du Tại Tư."

Giọng nói của cô hơi khàn, ngữ âm ngữ điệu lúc nói chuyện, cực kỳ giống mẹ của cô lúc còn trẻ.

...

" "chiết quế lệnh · xuân tình" của Từ Tái Tư [4], câu tiểu lệnh [5] này như thế nào?"

(Nghĩa của câu tiểu lệnh: Xưa nay không biết tương tư, mới biết tương tư, lại làm hại tương tư)

[4] Từ Tái Tư (khoảng 1280 - 1330): quê ở Gia Hưng Chiết Giang, là một tác giả tản khúc nổi tiếng thời nhà Nguyên của Trung Quốc.

[5] Tiểu lệnh (小令): là một trong thể thức từ điệu, chỉ những từ có độ dài ngắn. Tiểu lệnh thường lấy từ ngắn trong năm mươi tám chữ làm thành tiểu lệnh.

Hơn hai mươi năm trước, một người phụ nữ tuổi còn trẻ dung mạo xinh đẹp nằm ở trên giường bệnh trong bệnh viện, mái tóc dài đen nhánh của cô ấy buông xuống ở trên vai, trong tay đang cầm một cuốn sách thi từ cổ đại nhỏ, lật tới lật lui, lần lượt vừa đọc vừa nghiên cứu từng chữ.

Trong phòng bệnh không có người khác.

Triệu Tuấn ngồi xuống, nhăn mũi, "Cái gì thế nào?"

Người phụ nữ mỉm cười, "Có dễ nghe không? Em thấy cảm thấy câu tiểu lệnh này viết rất khá, đẹp mà không tục, em muốn dùng câu tiểu lệnh này lấy một cái tên cho con gái của chúng ta."

Triệu Tuấn nghiêng đầu, "Không được, không tốt, quá kiểu cách rồi. Con gái của anh, sau này phải tham gia quân đội hoặc làm cảnh sát, không thể chọn mấy cái tên Tiểu Tình Tiểu Ái gì đó, phải chọn mấy cái tên thật vang dội."

Người phụ nữ chớp mắt, khép lại cuốn sách, nhìn Triệu Tuấn, "Vậy lấy tên là gì?"

"Gọi Đại Hồng thế nào?" (Đại Hồng [大红]: nghĩa là đỏ thắm hoặc đỏ chót)

"Anh dám!"

Người phụ nữ bực mình, lấy cuốn sách đập vào đầu Triệu Tuấn, Triệu Tuấn nhếch miệng cười cười, nhưng vẫn la hét ầm ỹ, chạy tới chạy lui, dù thế nào cũng muốn gọi là "Đại Hồng".

Triệu Tuấn là cảnh sát, đều rất quen thuộc với đồng nghiệp cấp dưới ở đồn công an, nếu như hẳn thật sự muốn quản chuyện đặt tên con gái là Đại Hồng, vậy cũng chỉ là một câu nói mà thôi.

Thế nhưng đến thời điểm điền vào hộ khẩu, đồng nghiệp quen đều hỏi hẳn, sau này Đại Hồng nhà hẳn trách hẳn thì sao, hẳn tức giận liền đập tới một cước, vẫn là vui vẻ chạy đến chỗ đồng chí phụ trách đăng ký nói, "Hắc hắc, con gái nhà chúng tôi tên là Tại Tư."

"Không đúng, không phải họ Triệu. Mẹ con bé nói họ Du dễ nghe, theo họ mẹ con bé."

"Sai rồi, không phải là "Tái" trong tái kiến, mẹ con bé nói là... "Tại" trong "Quan quan sư cưu, tại hà chi châu"."

(Tại trong Tại Tư là 在 /zài/, Tái trong tái kiến (tạm biệt) là 再 /zài/, phát âm giống y hệt nhau nên dễ nhầm lẫn)

"Đùa cái gì vậy? "Tại hà chi châu" mà cậu cũng chưa nghe nói qua hả, cậu cái đồ mù chữ! Cậu chưa từng đọc sách hả? Cậu đi ra, để tôi tự viết!"

Những năm ấy, máy vi tính còn chưa phổ biến. Tương tự như những địa phương ở xa xôi, hộ khẩu vẫn đều phải dùng bút máy viết tay. Tên Du Tại Tư, chính là Triệu Tuấn từng đường từng nét viết xuống như thế, chữ viết của hẳn khó coi, về đến nhà, còn bị vợ mình chê bai.

Cánh tay trắng nõn xinh đẹp khoát lên hai bả vai của hẳn, dùng sức lắc lắc, "Hộ khẩu kia là phải đi theo cả đời..."

"Ai nha, trình độ ngữ văn của anh, không viết sai là tốt lắm rồi... Em ngẫm hiểu, ngẫm hiểu một chút có được hay không?"

"Không muốn, từ hôm nay trở đi anh phải chăm chỉ luyện chữ cho em!"

"Được được được." Triệu Tuấn lập tức chấn chỉnh thái độ, nhắm mắt, giơ lên ba ngón tay hướng về phía ngọn đèn xin thề. Chỉ chốc lát sau, lại khẽ mở mắt ra, ôm lấy người phụ nữ trước mặt, đi về phòng ngủ, "Anh luyện, anh nhất định sẽ luyện."

Nhưng mà, thế sự khó lường, từ đó về sau không lâu, Triệu Tuấn cũng bởi vì trong công việc có biểu hiện xuất sắc, được lãnh đạo nhìn trúng, từ cương vị cơ sở điều đến ngành truy bắt tội phạm ma túy.

Không đến mấy năm, hẳn lại được đề bạt làm đội trưởng, lại không có thời gian luyện chữ, cũng không có thời gian chăm sóc vợ và con gái.

Thời gian vội vã, mãi cho tới vài năm sau đó hẳn đem Chu Giác Sơn cứu về nhà, không đến vài tháng, chữ Hán của Chu Giác Sơn viết còn tốt hơn hẳn. Ba người trong nhà đều cười hẳn, hẳn cũng không để tâm.

Chữ xấu một chút, không sao.

Tâm tính thiện lương, là được rồi.

Con ngựa tốt sau lưng đột nhiên giơ chân trước lên, kêu một tiếng.

Triệu Tuấn hơi dừng lại, phục hồi tinh thần, lại vội vàng cười tươi, "Ai ôi, Du tiểu thư dáng dấp thật xinh đẹp, tôi nhìn vào, cũng đều là nhìn đến sừng sốt. Là người tốt, Chu đoàn trưởng diễm phúc không cạn."

Ông giống như người không có chuyện gì, quay đầu, lại chào hỏi với Chu Đa Trợ doanh trưởng của bang Bắc Shan.

Chu Đa Trợ cùng ông thế nhưng lại là người quen cũ, những năm gần đây, từ lúc Sài Khôn bọn họ xây dựng lên khu nghỉ dưỡng spa ở Bắc Shan này, Triệu Tuấn ông ở chỗ này đứt lốt không ít, sĩ quan cao cấp trên dưới của bang Bắc Shan, ông trên cơ bản đều có thể nhận ra đến tám mươi phần trăm, Chu Đa Trợ càng là khách quen, chỉ cần không đánh trận, luôn luôn chạy tới chỗ này. Nếu không hôm nay đây làm sao sẽ trùng hợp như vậy, cố ý gặp được nhóm người này chứ.

Tại Tư nhìn Triệu Tuấn, có phần không nhận được cảm xúc, cô không thèm nể mặt, cúi đầu.

Chu Giác Sơn ôm cô vào trong ngực, lông mày hơi nhíu lại, thở dài một tiếng.

Triệu Tuấn ôm bả vai của Chu Đa Trợ, mặt mày hớn hở, "Chu doanh trưởng, cậu xem một chút, cậu chủ Đan Thác nhà chúng tôi đưa hai con ngựa này cho Chu đoàn trưởng, không biết mang ra đây có thể khiến Chu đoàn trưởng coi trọng hay không?"

Thủ hạ sau lưng dắt Tạp Mại và con ngựa nhỏ qua đây, Chu Đa Trợ cười lớn, dùng sức vỗ vỗ lưng của Tạp Mại, "Đùa sao, nhìn con ngựa này bắp thịt rắn chắc, có thể, khẳng định là rất tuyệt!"

Chu Đa Trợ đưa một ánh mắt cho Chu Giác Sơn, ý tứ là con ngựa này rất tốt. Chu Giác Sơn hơi gật đầu, hẳn cũng không thích cái này lắm.

"Thay tôi cảm ơn ông chủ của ông."

"Ngài yên tâm."

Triệu Tuấn quay đầu dùng tay ra hiệu với Đan Thác, Đan Thác đáp lại, tay phải nâng lên, sau đó lại từ từ hướng xuống phía dưới đề một cái.

Triệu Tuấn hiểu rõ, "Lão Chu, hôm nay đừng đi! Ở lại chỗ này, buổi tối ngâm suối nước nóng!"

Chu Đa Trợ không hề vội vã đáp ứng, chuyện này trước đó hẳn ta chưa thông báo cho Triệu Tuấn bọn họ, hôm nay hẳn ta thật ra là mang theo nhiệm vụ tới, ý tứ của Tư lệnh, là muốn hẳn ta trước tiên mang Chu Giác Sơn đi dạo ở Lashio, vài ngày sau, chờ tinh lực của Chu Giác Sơn bị mài mòn, sau đó sẽ dẫn anh ta đến địa phương đàm phán.

Đi dạo xung quanh, ngược lại cũng không bằng ở lại khu nghỉ dưỡng spa.

"Được, vậy cũng chuẩn bị gian phòng cho nhóm người Chu đoàn trưởng nữa." Hẳn ta quay đầu, đều đã tự ý quyết định xong rồi mới hỏi Chu Giác Sơn, "Chu đoàn trưởng, ngài nói xem?"

Chu Giác Sơn khẽ nhếch miệng.

"Có thể."

Ở lại trong khu nghỉ dưỡng này, khắp nơi đều là thương nhân, hẳn càng có thể hiểu biết rõ ràng hơn về tình hình kinh tế ở địa khu bang Bắc Shan.

Vài người trong lòng đều mang ý xấu, ai cũng không dám thủng.

Chỉ có Tại Tư, từ trong ngực Chu Giác Sơn lặng lẽ ló ra gạt đầu, cô liếc trộm Triệu Tuấn, vui mừng, trong lòng giống như tảng đá lớn vừa rơi xuống vậy.

...

Lời editor: ở C18 có nhắc đến họ Du của Tại Tư là họ của ba nuôi, chương này lại nói là họ của mẹ Tại Tư. Lãng nhăng ghê ><

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Edit: Dương

Khu nghỉ dưỡng của tập đoàn Sài Khôn chiếm diện tích rất lớn. Ngoại trừ bãi cỏ, khu đua ngựa, còn có vài ao suối nước nóng thiên nhiên cùng đài câu cá, cung cấp cho du khách nghỉ ngơi.

Triệu Tuấn dẫn đoàn người Chu Giác Sơn một đường đi lên tầng ba, ông chọn cho Chu Giác Sơn một gian phòng ngủ rộng rãi sáng sủa, gian phòng quay lưng về phía Bắc hướng về phía Nam, tầm nhìn vô cùng tốt, đứng ở ban công phòng khách đôi mắt nhìn về phía xa, còn có thể nhìn thấy quang cảnh tuyệt vời của bãi cỏ ở phía xa.

Đám người Chu Đa Trợ đều theo sau lưng, Triệu Tuấn cũng không làm gì nhiều, thời điểm ông đi tới cửa, dường như vô ý đi qua thùng rác rồi ném một mảnh giấy vào đó.

Tại Tư nhìn thấy, Chu Giác Sơn cũng nhìn thấy.

Đợi đến khi vài người dời đi, cô và hân đột nhiên đóng cửa lại, hai người tranh nhau chạy lên kiểm tra thùng rác.

"Buông tay!"

"Anh đưa cho em..."

Tại Tư đưa tay, ngửa đầu, nhảy lên nhảy xuống, chính là vẫn không với tới mảnh giấy kia.

Chu Giác Sơn đẩy cô ra, đứng thẳng, duỗi dài cánh tay. Hắn dùng ngón tay mở mảnh giấy ra, híp mắt, nhìn một chút hàng chữ nhỏ trên mảnh giấy.

"Ba em hẹn anh tối nay gặp mặt."

Xác nhận không có nội dung gì cần tránh né, hắn mới đưa mảnh giấy đã vo tròn, thuận tay ném vào trong giá cắm nến dùng để trang trí.

Tại Tư cau mày, nhanh chóng chạy đi kiểm tra, bất đắc dĩ, ngọn nến bốc cháy mạnh mẽ, ngọn lửa màu đỏ bùng lên, cô không chút nghĩ ngợi liền lấy mảnh giấy mỏng màu trắng nho nhỏ từ trong ngọn lửa ra, nhưng mảnh giấy đã cháy hơn nửa, chữ cũng đã cháy hết rồi.

Chết không đối chứng.

Cô phòng miệng, quay đầu nhìn hắn, "Vậy hai người muốn gặp ở đâu?"

"Ông ấy chưa nói. Nhưng bên ngoài nhiều người lẫn lộn, anh đoán ông ấy có thể sẽ qua đây."

Tại Tư nháy mắt mấy cái, có phần khó có thể tin, "Thật sự?" Triệu Tuấn ông ý thật sự muốn qua đây? Vậy nếu như ông ấy thật sự muốn qua đây gặp Chu Giác Sơn, vậy cũng là nói rằng cô nhất định còn có cơ hội gặp lại ông ấy.

"Có lẽ thế, đến lúc đó rồi lại nói."

Cái này cũng không vội.

Chu Giác Sơn đuổi người, cởi áo khoác ra, hắt cởi khuy áo ở cổ áo sơ mi, thả lỏng đuổi người ở trên ghế sofa phía sau.

Tại Tư hưng phấn không thôi, cô căn bản rảnh rồi không được, mở va ly của mình ra, vội vàng chọn quần áo để buổi tối mặc.

Quần áo của cô, thật ra đều rất bình thường.

Người Myanmar tương đối bảo thủ, liên quan đến quần áo phụ nữ nói chung, cũng có mục quy định bất thành văn --- phụ nữ không thể lộ chân, váy không thể dùng loại vải mỏng xuyên thấu, độ dài của váy phải đến mu bàn chân. Trong thời gian cô sinh hoạt ở Nam Shan, quần áo cũng đều là như vậy. Miễn cưỡng có vài bộ quần áo đẹp, vẫn đều là Khang tẩu làm cho cô...

Vừa nghĩ tới Khang tẩu, tâm tình không khỏi sa sút...

Ban đầu ở thị trấn Daren, không lâu sau khi làm nổ nơi đó, quân đội Nam Shan liền tuân lệnh lục soát từng căn nhà trong thị trấn, không bao lâu, liền tìm được bác sĩ khoa tim mạch phụ trách phẫu thuật cho Tiểu Tinh.

Bác sĩ kia tự mình nhận đơn đặt hàng tại chợ đen, hại chết một mạng người, vi phạm pháp luật, hình như phải phạt tiền ngồi tù.

Lúc đó Tại Tư đã ở trên đường đi Taunggyi, cô suy nghĩ rất lâu, sau cùng vẫn nhịn không được liền hỏi, "Cuộc phẫu thuật kia... cuối cùng có thành công không?"

Điện thoại là cảnh sát địa phương nghe máy, đã trải qua một phen nghiêm hình bức cung, cảnh sát từ phòng thẩm vấn đi ra, "Không có. Hẳn ta nói trước đó hẳn ta căn bản chưa từng làm qua phẫu thuật ghép tim tương tự. Hẳn ta nói mình là vô tội, thời điểm hẳn ta làm cuộc phẫu thuật này cũng không phải là tự nguyện, nhưng Lô Tuấn Tài phái người liên tục dùng súng dí ở sau gáy hẳn ta, buộc hẳn ta làm..."

Trong điện thoại, cảnh sát còn nói, bác sĩ kia có thể trả lời cô rất chắc chắn.

- -- thật ra Tiểu Tinh, từ đêm phẫu thuật kia, bởi vì trái tim đột nhiên ngừng đập, đã chết ở trên bàn mổ.

Tại Tư cúp điện thoại, một mình suy tư rất lâu rất lâu. Khang tẩu cái gì cũng không biết... thật ra tất cả mọi thứ về sau... căn bản đều là Lô Tuấn Tài trù tính kế hoạch.

Ông ta sợ lộ cái chết của Tiểu Tinh, sợ Khang tẩu vì vậy mà không chịu hợp tác với ông ta, lập tức để bác sĩ tiến hành khâu lại, sau đó lại lặng lẽ tìm thợ trang điểm tới, trang điểm cho Tiểu Tinh sắc mặt hồng hào giống dáng vẻ như vẫn còn sống.

Tại Tư còn nhớ rõ, buổi sáng hôm đó cô bị Khang tẩu trói đi, Khang tẩu vẫn không ngừng lăm bằm nói Tiểu Tinh nhà bà ấy vẫn chưa tỉnh lại. Bà ấy nói con gái ngủ quá lâu rồi, chắc là dùng hơi nhiều thuốc mê.

Vì cuộc phẫu thuật này, vì một trái tim, trước sau hại chết bao nhiêu mạng người? Khang tẩu đã chết, đó là bà ấy gieo gió gặt bão, Tại Tư chỉ biết lặng lẽ một bên gạt lệ một bên mắng bà ấy không có tri thức. Thế nhưng ông chủ nhà máy và người tài xế lái xe đường dài [1] kia? Tiểu Tinh nữa? Có lẽ Khang tẩu mãi đến trước khi chết cũng không biết, con gái của bà ấy, bị chính tay bà ấy hại chết...

[1] Ở bản raw chương này là "火车司机" (tài xế xe lửa), nhưng ở C28 và một số chương sau đó viết là tài xế lái xe đường dài nên t tự ý sửa lại ở chương này.

...

Chân trời phía Nam, mây đen nhanh chóng kéo đến, ánh sáng mờ nhạt xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh, phân chia mặt đất thành nhiều mảnh, kích

cỡ không đều. Ngoài cửa sổ, rất nhanh đã truyền đến thanh âm của mưa gió, hạt mưa không nhỏ, rơi xuống trong ban công lộ thiên, lộp bộp lộp bộp.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cô một cái, phát hiện Tại Tư đang ngồi xõm ở trước va ly, trong tay nắm chặt một cái đặc mẫn màu trắng thuần.

Hắn ngồi dậy, biết rõ là cô nhớ đến chuyện trước kia.

" Tại Tư."

"Em không sao."

Cô chỉ là rất hận, rất hận nơi này không có tri thức và ngu đại.

Vừa nãy, vết sẹo kia trên mặt Triệu Tuấn, cũng khiến cho cô kinh hồn bạt vía, đó là một vết thương tàn bạo đến mức nào, có thể tưởng tượng ra được, rốt cuộc là lúc đó ông ấy trải qua tình cảnh nguy hiểm cỡ nào, cuối cùng mới thoát thân được?

"Thật ra, có lúc em sẽ hỏi về nhiệm vụ của anh, không chỉ là tò mò, cũng là bởi vì em thật sự muốn giúp anh. Myanmar quá lạc hậu, em cũng muốn thay đổi mọi thứ ở nơi này, mặc dù ở đây không phải là tổ quốc của em, nhưng em cũng không có biện pháp bành quan sự tàn nhẫn và đen tối của nơi này."

Biên giới cũng không quan trọng, dân tộc cũng không quan trọng. Ở trong đáy lòng của Tại Tư, thế giới này vốn không nên phân chia cái gì là địa vị cao thấp, nam nữ già trẻ...

Thế nhưng bây giờ, tất cả tệ nạn đều tồn đọng ở chỗ này. Tất cả mọi chuyện xảy ra ở bên người cô, cô có thể nhìn thấy đổ máu, nhìn thấy tử vong, ai cũng nói không chính xác được một giây kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì...

Cô rất hận, rất hận...

Chu Giác Sơn đau lòng, kéo Tại Tư lên.

Hắn ôm cô vào trong ngực, hít sâu một hơi, đôi môi áp vào trán cô.

"Thiện ác thị phi, tất cả mọi thứ, cuối cùng sẽ có kết quả mà nó nên có." Phần lớn người Myanmar đều tin nhân quả, đều tin Phật, cái lần hãn xuất gia, trụ trì từng nói với hãn --- tín ngưỡng, là một cái phao cứu mạng cuối cùng mà những người hãm sâu trong đau khổ có thể bắt được.

Hãn sở dĩ mang cô đến bang Bắc Shan, cũng là muốn cô giúp hãn, hãn không phải là thần, một mình hãn không gánh vác được nhiều như vậy, hãn biết mang binh đánh giặc, nhưng hãn không am hiểu chào hỏi giao thiệp với mọi người.

"Hôm nay thời điểm ở bãi cỏ, Triệu Tuấn có nói ông chủ tặng ngựa là ai, em còn nhớ rõ không?"

Tại Tư gật đầu.

"Sài Khôn và Đan Thác."

"Hai người bọn họ, là tội phạm buôn lậu khét tiếng ở Myanmar. Mấy chục năm qua, vẫn liên tục trộm cắp cẩm thạch và gỗ teak ở cảnh nội rồi vận chuyển sang nước ngoài, đối với người dân bình thường ở Myanmar mà nói, cẩm thạch và gỗ teak chính là vật đáng tiền duy nhất trong cuộc sống khốn khổ của bọn họ, những năm gần đây quân đội chính phủ mở một con mắt nhắm một con mắt, vẫn luôn dung túng buôn lậu, nhưng mấy năm gần đây, bên trong quân đội chính phủ cũng đã trải qua thanh tiểu [2] và chống tham nhũng, hiện tại đã ra lệnh cấm khai thác và buôn bán cẩm thạch và gỗ teak ra nước ngoài."

[2] Thanh tiểu: tiêu diệt toàn bộ, quét sạch thổ phi.

Hiện tại Sài Khôn và Đan Thác đang bị phát lệnh truy nã toàn diện, bọn họ không thể lẫn lộn được ở bên trong khu vực quản lý của quân đội chính phủ nữa, cho nên lúc này mới chạy tới ranh giới bang Shan.

Chu Giác Sơn đem ngọn nguồn sự tình, thế nào ra sao, tất cả đều nói rõ ràng với Tại Tư... Hắn nói cho cô biết thân phận thật của Triệu Tuấn, có mấy lời, hắn biết rõ cho dù mình không nói, Triệu Tuấn đến thì cũng sẽ nói ra.

Ban đêm, sau chín giờ.

Tại Tư ngồi ở trên ghế sofa, chậm rãi gỡ rối từng suy nghĩ...

"Cho nên, hai người kia thật ra là nhân tố quan trọng trong nhiệm vụ của hai người."

Bọn họ cần phải tìm được chứng cứ có thể chứng minh Sài Khôn và Đan Thác thực sự buôn lậu, còn cần phải tìm được một thế lực khác đang lén lút thông đồng mua bán - buôn lậu vũ khí với hai người kia...

Chu Giác Sơn sửa lại, "Chủ yếu là nhiệm vụ của ba em."

"Vậy anh thì sao?"

Hắn còn có nhiệm vụ khác?

Chu Giác Sơn trầm mặc trong phút chốc. Hắn ngồi vào bên cạnh cô, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Có chút không giống nhau. Nhưng còn chưa tới lúc nói ra. Ba em chỉ là một trong số rất nhiều người liên lạc của anh, còn có một ít chuyện, ngay cả ông ấy cũng không rõ lắm."

Tại Tư rũ mắt, nhìn viên gạch bóng loáng, dưới ánh đèn, viên gạch sứ màu trắng phản chiếu hình dáng của hai người, cô mím môi, nhẹ nhàng nắm bàn tay của Chu Giác Sơn.

Trải qua tò mò, cũng trải qua lý giải, bây giờ cô thấy đau lòng đối với những việc mà hãn đang làm...

Hãn đảm đương quá nhiều, trên vai cũng gánh vác quá nhiều.

"Em không ép anh, trước tiên chúng ta giải quyết chuyện trước mắt rồi hãy nói."

Thứ nhất, nhiệm vụ trên bề ngoài, là phải giải quyết hợp tác kinh tế của Nam Shan và Bắc Shan.

Thứ hai, nhiệm vụ của Triệu Tuấn, là phải biết rõ là ai thông đồng buôn lậu vũ khí với tập đoàn Sài Khôn.

Thứ ba, liên một người Chu Giác Sơn mà nói, hãn muốn lợi dụng cơ hội đàm phán lần này, giao hảo với Bắc Shan, tạo một nền tảng tốt cho việc ký kết hiệp nghị đình chiến sau này.

"Chờ ba em qua đây, trước tiên chúng ta hỏi ông ấy có liên quan gì đến chuyện ở Bắc Shan, ông ấy rất quen thuộc với Chu Đa Trợ bọn họ, em nghĩ ông ấy hẳn là biết nhiều hơn chúng ta."

Chu Giác Sơn gật đầu, cầm tay Tại Tư, "Triệu Tuấn nói đêm nay muốn tới, phỏng chừng cũng chính là vì chuyện này."

Trừ thứ đó, hãn còn phải hỏi rõ chuyện làm sao ông ấy lại chạy từ thành phố Taunggyi đến Lashio. Ban ngày khu nghỉ dưỡng có nhiều người lẫn lộn, ban đêm có đủ loại địa phương tiêu khiển, đoàn người phân tán, cho nên ban đêm có thể dễ dàng hành động hơn một chút so với ban ngày.

Vừa dứt lời, ngoài cửa, một tiếng gõ cửa vang lên.

"Chào ngài, dịch vụ phục vụ phòng."

Chu Giác Sơn một tay để ở trong túi, đứng dậy, mở cửa.

Ngoài cửa, một người đàn ông đang đứng ở đối diện. Không phải Triệu Tuấn, ngược lại là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ.

P/S: mọi người cho t ý kiến, khi Triệu Tuấn và Chu Giác Sơn gặp riêng thì nên để cách xưng hô nào, CGS xưng với TT là cháu - chú hay là tôi - chú?

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Edit: Dương

Hành lang của khách sạn, ánh đèn mờ mờ.

Đối phương tuổi không lớn lắm, vóc dáng cũng không cao, nhìn dáng dấp khoảng hai mươi tuổi. Tóc khá dài, xương gò má nhô ra, một thân trang phục của nhân viên phục vụ khách sạn, phần tóc mái nghiêng có thể che kín một con mắt và hơn nửa khuôn mặt.

Hai tay cậu ta đẩy một cái xe đẩy màu trắng bạc, mang một đôi găng tay màu trắng thuần. Trình độ học vấn bình quân của người Myanmar không cao, không có độ tuổi lao động hợp pháp, người trẻ tuổi ra ngoài làm việc rất nhiều, giống như độ tuổi này của đối phương, cũng có khá nhiều người có thể làm đến cấp bậc quản đốc hoặc quản lý.

Chu Giác Sơn cúi đầu, giống như vô tình nhìn lướt qua tấm thẻ nhân viên ở trên ngực của đối phương, giữ vững cảnh giác, ngăn đối phương ở trước cửa.

"Hình như tôi không gọi phục vụ phòng."

Hắn quay đầu, cũng xác nhận lại với Tại Tư.

Tại Tư nghi hoặc, xua tay, cô cũng không gọi.

Đối phương mở nắp inox trên xe đẩy ra, lộ ra một một đĩa thịt bò bít tết, "Chu đoàn trưởng, tôi là nhân viên giao thức ăn, đây là bữa tối tiêu chuẩn của khách sạn."

Bên cạnh đĩa thịt bò bít tết còn bày hai bộ dao nĩa mới tinh, ánh sáng của con dao lạnh lẽo, sáng bóng.

Chu Giác Sơn nhướng mày, cười nhạt một tiếng, hai tay hẩn để trong túi, tùy ý đá văng cửa ra.

"Vào."

Nhân viên giao thức ăn gật đầu, đi ngang qua Tại Tư, lặng lẽ đẩy xe thức ăn đến phòng ăn. Trong phòng ăn không bật đèn, cậu ta luôn đưa lưng về phía Chu Giác Sơn, trước tiên đốt nến, sau đó bắt đầu bày đồ ăn. Thời điểm cầm bộ dao nĩa lên, động tác hơi chậm lại.

Chu Giác Sơn đứng ở phía sau cậu ta, dựa lưng vào vách ngăn bằng gỗ thực [1], vô cùng buồn chán thối thối lên móng tay của mình, "Trái nĩa phải dao. Cậu để vị trí dao nĩa ngược rồi."

[1] Gỗ thực: đại khái là gỗ nguyên chất, khác với gỗ ép.

Đối phương phát hiện chậm hơn một bước, ảo não muôn phần, ngược lại giống như là nhớ ra cái gì đó, cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt cán dao, đột nhiên nhảy lên, tay ở sau lưng hướng đến cổ của người ở sau lưng cậu ta.

Mũi dao lướt qua cổ họng của Chu Giác Sơn.

"Ba" một tiếng, con dao rơi xuống.

"Cầm cái đồ chơi nhỏ này mà cũng muốn giết tôi?" Chu Giác Sơn đá bay con dao, cơ thể nhanh chóng tránh sang bên trái, bàn tay phải hướng ra

phía ngoài gỡ cổ tay phải của nhân viên giao thức ăn, tránh thoát nắm đấm của đối phương, đồng thời, chân trái bước lên phía trái một bước chen vào giữa hai chân của đối phương, khuỷu tay trái, hướng về phía sau ghì chặt cổ họng của đối phương, trong giây lát, tên gia hỏa kia liền không thể cử động.

Tại Tư ở phía xa nhìn thấy toàn bộ quá trình, che miệng, thở phào nhẹ nhõm.

Cô biết rõ nhân viên giao thức ăn này lai giả bất thiện [2], chủ yếu là bởi vì ngay trước khi gia hỏa này vào cửa, Chu Giác Sơn đã phát tín hiệu cho cô, hai người đều có phòng bị.

[2] Lai giả bất thiện: người đến nhưng không có ý tốt.

"Cậu là ai? Tại sao lại muốn động thủ với chúng tôi?"

Cô đóng cửa lại, bước nhanh đi tới bên người Chu Giác Sơn.

"Anh không cần biết tôi là ai! Muốn chém muốn giết tùy các người!" Nhân viên giao thức ăn lớn tiếng hô lên, đôi mắt to trừng lên, tâm tình kích động, trên cổ nổi gân xanh.

Tại Tư mím môi, trực giác nói cho cô biết, chàng trai trẻ này hẳn không phải là một sát thủ chuyên nghiệp. Dù sao đối phương tuổi không lớn lắm, từ lúc bắt đầu vào cửa liền cả người khẩn trương, hơn nữa hung khí cậu ta tính toán sử dụng còn là một con dao nhỏ nhỏ dùng trong bữa cơm Tây, không hề có rãnh máu, đồ chơi nhỏ này giết Tại Tư cũng quá sức, chớ nói chi là Chu Giác Sơn có thân thủ nhanh nhẹn mạnh mẽ như vậy. (rãnh máu: có hình ảnh ở C16)

Cô nhìn nhìn Chu Giác Sơn, "Làm sao bây giờ?"

"Cầm sợi dây thừng, trước tiến trói lại rồi tính sau." Chu Giác Sơn nhìn nhìn nhân viên giao thức ăn kia, giương cằm lên, chỉ sợi dây thừng dùng để trang trí bên cạnh chậu hoa.

Gia hỏa này cỡ hòng quá lớn, trước hết hẳn phải khiến cho cậu ta cảm miệng, nếu không thì tai vách mạch rừng, khó tránh khỏi gây thêm phiền toái.

Tại Tư gật đầu, rút ra sợi dây thừng, cô vốn là còn chút khấn trương, nhưng nhìn dáng vẻ của Chu Giác Sơn, động tác dứt khoát, không có nửa điểm dây dưa kéo dài, cô vẫn luôn nhìn ở trong mắt, rất nhanh liền an tâm lại.

Chu Giác Sơn trói người vào phía trước cột trụ ở ngay chính giữa phòng khách, lấy miếng vải trắng chặn lại miệng của cậu ta.

Hắn ngồi xổm bên chân của gia hỏa kia, cánh tay khoát lên trên đùi, ngoắc tay với Tại Tư, "Đến, nhân cơ hội này, đúng lúc có thể dạy em vài phương thức trói người thực dụng."

Mặt phải, mặt trái... hẳn lấy nhân viên giao thức ăn này làm ví dụ, bày ra đủ loại cách thức trói người cho cô xem.

Tại Tư cười cười, mặc dù cô cảm giác mình không cần thiết phải dùng đến, nhưng nhiều thêm một kỹ năng phòng thân tự nhiên cũng tốt hơn. Cô học được một lát, lại nhin không được bật cười, "Em thế nào lại cảm thấy hình như chúng ta đang cùng nhau bắt nạt chàng trai trẻ này nhỉ."

Gia hỏa này cũng rất thảm, trên người tất cả đều là dây thừng, đã bị trói thành cái bánh chưng rồi.

"Hỗn tiểu tử này đáng đời."

Chu Giác Sơn vừa dứt lời, gia hỏa kia nhấc chân đá tới.

Chu Giác Sơn nhanh chóng tránh né.

Nhân viên giao thức ăn kia không đụng được tới Chu Giác Sơn, liền đem mục tiêu chuyển sang Tại Tư, Tại Tư đang ngồi xõm ở tại chỗ, cô còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu một cái, một bàn chân liền in dấu ở chính giữa bả vai của cô.

Tại Tư ngồi trên mặt đất.

Chu Giác Sơn giận không kiềm chế được, một tay hắt túm lấy cổ áo của đối phương, cắn chặt hàm răng, "Mày tm chán sống phải không?"

Miệng của nhân viên giao thức ăn kia bị miếng vải trắng chặn lại, nói không ra tiếng, nhưng cậu ta trừng hai mắt, hung hăng ngang ngược, dáng vẻ rất kiêu căng, cố tình kích động Chu Giác Sơn ra tay.

Chu Giác Sơn cười cười gạt đầu. Dễ dàng móc súng ra, lên đạn, ngay tức khắc để ở thái dương của gia hỏa kia.

"Đợi một chút!"

Một tiếng gõ cửa lớn vang lên, Triệu Tuấn vừa vịn từ ngoài cửa tiến vào.

Chu Giác Sơn không quay đầu lại. Triệu Tuấn bước đi như bay, đè xuống cánh tay Chu Giác Sơn đang muốn bóp cò, "Người này tôi biết."

"Vậy thì thế nào?"

"Không thể giết, giữ lại có ích."

Hai người trao đổi đều là dùng tiếng Trung. Có thể đảm bảo người trẻ tuổi bị trói kia căn bản hoàn toàn nghe không hiểu.

Mấy giây sau, Chu Giác Sơn liếc nhìn cậu ta một cái, Triệu Tuấn dùng sức gật đầu.

Hắn để súng xuống, Triệu Tuấn mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, ông cúi người xuống, đưa tay đỡ Tại Tư đứng lên, "Không có chuyện gì chứ?"

Giọng điệu của ông rất dịu dàng, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Trong lòng Tại Tư run lên, tay chống trên mặt đất, đôi mắt cô ngược nhìn Triệu Tuấn không hề chớp mắt, chớp mũi đau xót, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc đan xen.

Hình như, bao nhiêu năm rồi chưa từng trải qua cảm giác như vậy, cảm khái, chua xót, ủy khuất... Đã từng, cây đại thụ kiên cố nhất trong sinh mệnh của cô bị người nhổ tận gốc mang theo cả đất và bùn, khắp cánh đồng hoang không có một ngọn cỏ. Bây giờ, bỗng nhiên lại có người trồng trở lại, vẫn là cây đại thụ kia, mang đến ánh sáng và ấm áp, có thể vì cô che gió che mưa.

Trong trí nhớ, tay của ba cô có vết chai, cô theo bản năng rũ mắt xuống nhìn bàn tay ở trước mắt cô, những đường chỉ tay và vết chai kia, giống như là dao nhỏ khắc lên, rõ ràng sâu hơn rất nhiều.

Chu Giác Sơn hậu tri hậu giác, thu hồi súng, đẩy tay của Triệu Tuấn ra.

"Đừng chạm vào vợ của cháu."

Hắn đẩy Triệu Tuấn ra, Tại Tư trong nháy mắt nín khóc rồi mỉm cười, cô xoa xoa khóe mắt, dùng sức đẩy ngực của Chu Giác Sơn, "Anh cũng thật sự không biết xấu hổ."

"Vậy thì thế nào. Không phải chỉ là chưa lĩnh chứng sao?"

Một tờ giấy rách mà thôi, Chu Giác Sơn hẳn cũng không hiểm lạ.

Dứt lời, hẳn không hề có chút xấu hổ nào, khom người xuống, ngay trước mặt Triệu Tuấn, ôm ngang Tại Tư.

Hắn không để ý tới Triệu Tuấn, ôm Tại Tư đến phòng ngủ, vừa mới đặt cô xuống giường, liền đưa tay cởi nút áo của cô.

"Anh làm gì thế?"

"Nhìn một chút xem bả vai có bị thương không."

Tại Tư luống cuống, "Không được, ba còn ở bên ngoài đấy."

"Để lão đầu tử kia đợi lát nữa."

Hai người dây dưa, Chu Giác Sơn vừa dứt lời, Triệu Tuấn đã vào phòng ngủ rồi.

Tại Tư vừa then vừa giận, vội vàng chui vào trong chăn, Chu Giác Sơn sờ sờ đầu, quay đầu liếc nhìn Triệu Tuấn một cái.

Tại Tư chón ở trong chăn, vênh tai nghe hai người họ nói chuyện.

"Vậy nói từ đầu đi, lúc trước không phải chú nói muốn đi theo Sài Khôn và Đan Thác đến quân khu bang Nam Shan gặp Ngô Tứ Dân sao, thế nào mới ba ngày không gặp mà đã chạy đến Lashio ở Bắc Shan rồi."

"Ngô Tứ Dân tạm thời có việc, đàm phán lần này phải trì hoãn vài ngày, Sài Khôn là một kẻ mê tiền, hầu như tranh thủ từng giây từng phút để kiếm tiền, hơn nữa khu nghỉ dưỡng ở Lashio vốn chính là sào huyệt của Sài Khôn, ở chỗ này bọn họ có rất nhiều quan hệ, có thể kiếm tiền, dĩ nhiên là có động lực để cho ông ta đến đây đàm phán."

Nói trắng ra, người làm ăn mà, chắc chắn sẽ không đặt tất cả trứng gà vào trong cùng một giỏ.

"Vậy cậu đến Lashio là bởi vì chuyện gì?"

"Ngô Tứ Dân muốn hợp tác cùng Bắc Shan, cùng nhau triển khai kinh tế, bàn bạc một chút về phát triển nông lâm nghiệp địa phương, bao gồm khai khẩn đất đai, để trồng trọt, mở rộng diện tích trồng cây công nghiệp và bồi dưỡng chăn nuôi, v.v... Nam Shan có thể cung cấp miễn phí kỹ thuật chuyên nghiệp và nhân viên chuyên nghiệp cho Bắc Shan, để báo đáp lại, Bắc Shan chỉ cần ký hiệp nghị với Nam Shan, kết thành một mặt trận quân sự thống nhất là được."

Loại địa phương giống như Bắc Shan, cơ sở kinh tế cơ bản là một mớ hỗn độn, 60% người dân ở trong tình trạng cực kỳ nghèo đói. Muốn kiếm lời từ ngành internet công nghệ cao, công nghiệp nhẹ, công nghiệp nặng và các ngành công nghiệp hao tổn tiền hao tổn lực hao tổn thời gian thì căn bản là người si nói mộng [3], tiền phải kiếm từng bước một, cho nên nhất định phải bắt đầu từ nông nghiệp, trước tiên giải quyết vấn đề ấm no của người dân địa phương, sau đó sẽ bàn đến những ngành nghề kiếm sống khác.

[3] Người si nói mộng: miêu tả những người thiếu hiểu biết nói những lời vô lý.

Triệu Tuấn suy nghĩ một chút, trước mắt sáng lên, theo ông thấy, điều kiện mở rộng Nam Shan lúc này là không tồi, "Vậy sao cậu không đi tìm Bang Mạt tư lệnh để bàn bạc? Chuyện này đối với Bắc Shan là trăm lợi mà không một hại, tôi cảm thấy đáng tin cậy, quân đội bang Bắc Shan không có lý do gì để chặn cậu ngoài cửa cả."

Chu Giác Sơn nằm xuống, xoa bóp mi tâm, "Không biết, hôm nay cháu vừa mới tới, Bang Mạt phái Chu Đa Trợ doanh trưởng gì đó tới đón,

gia hỏa kia dắt cháu đi loanh quanh khắp Lashio, rõ ràng là đang cố ý kéo dài thời gian."

Tại Tư từ trong chần chui ra.

"Kia... không biết có phải cảm giác của em sai lầm hay không, hôm nay đến nơi này, chung quy em cảm thấy quân đội bang Bắc Shan nơi này rất có địch ý với quân đội Nam Shan."

Cô thấy rất kỳ quái, thái độ của Chu Đa Trợ kia đối với Chu Giác Sơn còn không nhiệt tình như đối với Triệu Tuấn, hơn nữa thông thường mà nói, giao thiệp quân sự, cấp bậc đại biểu ngoại giao đều nên là ngang hàng mới đúng, nhưng mà Chu Đa Trợ kia chỉ là một doanh trưởng, thấp hơn Chu Giác Sơn hai cấp, hẳn ta căn bản không có tư cách để đối xử với bọn họ như vậy mới đúng...

Chu Giác Sơn gật đầu, hẳn cũng cảm thấy vậy.

Triệu Tuấn nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ, "Có phải trước khi tới, Ngô Tứ Dân có gì đó đã quên dặn dò với cậu không?"

Chu Giác Sơn hí mắt nhìn Triệu Tuấn, "Lời này có ý gì?"

"Một câu hai câu không nói rõ được."

Triệu Tuấn giương giương cằm lên, chỉ vào nhân viên giao thức ăn nhỏ nhỏ gầy gò ở trong phòng khách, nói.

"Ân oán của Bắc Shan và Nam Shan, cậu phải hỏi Cao Hán một chút. Ba cậu ta là sĩ quan chức vụ phó lý trưởng tiền nhiệm của Bắc Shan. Hơn nữa theo tôi được biết, vào hai năm trước trên đường đi về phía Nam Shan đàm phán hòa bình, ba cậu ta bị quân đội địa phương hại chết."

...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Edit: Dương

Vừa mới dứt lời, ngoại trừ Triệu Tuấn, hai người còn lại trong phòng ngủ, không hẹn mà nhìn về phía chàng trai trẻ tuổi bị trói ở chỗ cây cột trong phòng khách.

Dưới ánh đèn, cậu ta trừng mắt, cánh tay ở sau lưng đang dùng sức giãy giụa ra bên ngoài.

Nút mà Chu Giác Sơn thắt chính là nút chết, hơn nữa càng gắc sức thì nút thắt của dây chùng càng chặt hơn.

Bị quân đội bang Nam Shan hại chết...

Loại chuyện như này, Chu Giác Sơn giống như đã từng nghe qua, không phải không thừa nhận, phản ứng đầu tiên trong đầu hẳn, cũng cảm giác giống như lão gia hỏa Hồ Nhất Đức kia có thể làm ra chuyện này.

Hắn cười một tiếng, nheo mắt lại, cuộn đầu lưỡi lên, dùng đầu lưỡi để ở hàm trên, chốc lát, đánh một tiếng vang thanh thúy.

"Cậu ta sẽ giúp cháu? Tiểu tử kia vừa rồi còn muốn giết cháu." Chu Giác Sơn quay đầu nhìn Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn thở dài, giải thích cho chàng trai trẻ kia đôi câu, "Cao Hán đưa nhỏ này phẩm tính không xấu, chỉ là tuổi còn nhỏ, tính cách kích động.

Trước khi ba cậu ta không xảy ra việc gì, cậu ta vẫn an tâm học hành, hàng năm nghỉ đông và nghỉ hè đều sẽ vui vẻ tham gia hoạt động tình nguyện ở các nơi trong Bắc Shan. Chỉ là sau này, ba cậu ta đột nhiên chết ở Nam Shan, nguyên nhân không rõ, chuyện này là đả kích quá lớn với cậu ta. Mẹ cậu ta không chấp nhận nổi kết quả này, vài lần định tự sát, mặc dù mỗi một lần đều bị Cao Hán thành công ngăn lại, nhưng bà ấy cũng bởi vậy rồi trở nên điên điên khùng khùng."

Triệu Tuấn cùng Cao Hán chính là quen biết trong một lần hoạt động tình nguyện. Cao Hán khi đó, tràn đầy năng lượng, vui vẻ, sau một thời gian, cậu ta quen thuộc với Triệu Tuấn, cậu ta tâm sự với ông về lý tưởng, cậu ta nói sau này nghề nghiệp của cậu ta là quy hoạch hay chính là học xây dựng dân dụng, làm một kiến trúc sư, xây cầu sửa đường xây nhà cao tầng cho Bắc Shan.

Nhưng mà việc đời khó liệu, ba cậu ta đã chết, cậu ta liền lựa chọn thôi học.

"Nợ máu trả bằng máu. Chuyện này đổi lại là người khác, thì người đó đều không thể cứ như vậy bỏ qua chuyện này." Triệu Tuấn đi tới, cảm khái vỗ vỗ bả vai của Chu Giác Sơn, "Nhưng cậu là vô tội, tôi phải đi nói rõ ràng với cậu ta, người cậu ta muốn giết không phải là cậu, khi đó cậu còn chưa làm đoàn trưởng ở Nam Shan, cái chết của ba cậu ta không có nửa điểm quan hệ với cậu."

... Chu Giác Sơn và Tại Tư nhìn nhau, hơi gật đầu. Triệu Tuấn bước nhanh tới phòng khách, tiến tên bên tai Cao Hán, thấp giọng nói gì đó với cậu ta.

Tại Tư mím môi, chậm ra di chuyển đến mép giường, khoác lên cánh tay của Chu Giác Sơn.

Cô nhìn thấy Cao Hán kia dần dần không giãy giụa nữa, ánh mắt cũng càng lúc càng hòa nhã...

"Trước tiên anh rút miếng vải trong miệng cậu ta ra đi."

Có ba cô ở đây, Cao Hán hẳn là sẽ không la hét nữa.

Chu Giác Sơn đồng ý, xuống giường xắn ống tay áo lên, Tại Tư đi theo hẳn cùng nhau đi giày, hẳn nghiêng đầu liếc nhìn cô, "Em cũng muốn qua đó sao?"

Hắn lo lắng, gia hỏa kia vừa rồi còn thương tổn đến cô.

"Hai người đều ở đây, em không sợ."

Tại Tư mỉm cười, vén mái tóc dài sang một bên, cô kéo cánh tay của Chu Giác Sơn, cùng đi ra khỏi phòng ngủ.

Để phòng ngừa vạn nhất, Chu Giác Sơn đem cô che ở phía sau lưng, hẳn ra hiệu cho Triệu Tuấn, thuận tay rút ra vải trắng trong miệng Cao Hán.

Cao Hán thở hồng hộc, lập tức mở miệng hỏi hẳn, "Anh là Chu Giác Sơn?"

Chu Giác Sơn cười cười, gương mặt khó có thể tin được, hẳn hầu như có gần nửa đời chưa trả lời qua vấn đề ngu xuẩn như vậy, "Chờ một chút, tiểu tử cậu ngay cả tôi là ai cũng không biết, vậy mà cậu muốn giết tôi?"

"Anh trước trả lời tôi có phải không?"

"Phải."

Gương mặt Cao Hán ảo não, "Xin lỗi, tôi xin lỗi, tôi chỉ biết có một nhóm quân đội bang Nam Shan đi tới Lashio, là tôi quá kích động, không có hỏi rõ, tôi cũng không biết người dẫn đầu là anh! Còn có vị tiểu thư vừa

nãy tôi đá một cước trên bả vai, xin lỗi, tôi hỗn đản vương bát đản [1], tôi không phải là người, nếu như tiểu thư cô còn giận, vậy cô cứ đá tôi một cước, à không đúng, đá hai ba cước, muốn đá chỗ nào cũng được! Ngoại trừ chỗ đũng - quần..."

[1] Vương bát đản (王八蛋): là một cụm từ mắng chửi người rất hung hăng và phổ biến ở Trung Quốc.

Cao Hán xin lỗi chân thành, liên tục nỉ non, mãi không ngừng lại.

Chu Giác Sơn nhíu mày, lười không muốn nghe, một tay ôm cổ của Triệu Tuấn, thấp giọng nói, "Chú nói đi, cái này là xảy ra chuyện gì hả?"

Trở mặt còn nhanh hơn lật sách, gia hỏa này thế nào lại đột nhiên thay đổi triệt để như vậy?

Tại Tư cũng tiến sát lại qua đây, "Ba, có phải cậu ta bị tâm thần phân liệt không..."

Vừa rồi rõ ràng lớn lối ương ngạnh, trừng hai mắt, giống như hận không thể ăn hai người bọn họ.

"Không phải, hai đứa còn nhớ lần đàm phán cứu viện của bang Shan cùng bang Kachin hai tháng trước không?" Trong lần đàm phán đó, Chu Giác Sơn mang về hai binh lính của Nam Shan, còn thuận tay cứu hai người dân Bắc Shan... "Một người trong đó, chính là người nhà của Cao Hán. Cho nên cậu ta rất ghét quân đội bang Nam Shan, nhưng trái lại vô cùng biết ơn Chu Giác Sơn."

Sóng mắt Tại Tư khẽ động, đã hiểu.

Cô tiến lên một bước, nhìn Cao Hán nói, "Chuyện cậu đá tôi một cước, tôi sẽ bỏ qua. Nhưng vừa rồi cậu có ý đồ mưu sát sĩ quan Thượng tá bang Nam Shan, cái này là tội chết, chúng tôi thân ở khu vực Bắc Shan,

hành động của cậu đủ để bị tố cáo lên tòa án quân sự, xử lý bằng hình phạt treo cổ. Mà nếu như hôm nay tôi tha cho cậu một mạng, thì tương đương với cậu thiếu chúng tôi một mạng, kế tiếp tôi có thể phải hỏi cậu vài vấn đề vô cùng nghiêm túc, cậu có thể không giữ lại chút nào, trả lời thành thật sao?"

"Tôi có thể."

Thù lớn của Cao Hán còn chưa báo, cậu ta không thể chết như vậy được, cậu ta tin tưởng Triệu Tuấn là người tốt, cậu ta cũng biết Chu Giác Sơn là một sĩ quan tốt, "Nếu như mọi người gặp phải phiền toái gì, hoặc muốn biết cái gì đó, đều có thể hỏi tôi."

Thời điểm trước đó cậu làm tình nguyện, Triệu Tuấn rất chiều cố cậu ta, mặc dù cậu ta không thông minh, nhưng cậu ta biết có ơn báo đáp.

Chu Giác Sơn và Triệu Tuấn cùng nhau tiến lên, cời trói cho cậu ta.

Thời gian cấp bách, Tại Tư cũng sẽ không vòng vo nữa, "Nếu như cậu chú ý một chút đến tin tức quân sự thì sẽ biết, lần này chúng tôi là đại biểu của quân đội bang Nam Shan đến mưu cầu hợp tác kinh tế với vũ trang bang Bắc Shan, khách quan mà nói, điều kiện mà Nam Shan đưa ra đã đầy đủ thành ý, thế nhưng Bắc Shan hình như vẫn giữ một chút thái độ với chúng tôi. Thông qua một ngày quan sát, chúng tôi hoài nghi cái này không biết có liên quan gì đến chuyện của ba cậu năm đó trải qua ở Nam Shan không, cho nên bây giờ cậu cần phải trả lời tôi, cậu có biết, năm đó ba cậu ở Nam Shan trải qua những gì không?"

Cao Hán rũ mắt, cậu ta xoa xoa vết trói ở cổ tay, trong lúc suy tư, ngồi bệt xuống trên bậc thang.

Chuyện tình của hai năm trước, lúc đó cậu ta cũng không có ở hiện trường, "Tôi chỉ biết, ba tôi lúc đó là bị Bắc Shan phái đi bàn bạc kiến thiết đường sắt từ nam đến bắc với quân đội bang Nam Shan, ban đầu hạng mục

đều đã bàn bạc được không sai biệt lắm, chỉ là ở trong kế hoạch đường sắt tính sót một trại tử [2], nếu như hai bên muốn tiến hành kiến thiết đường sắt thì cần phải lập tức tiến tới đàm phán và hiệp thương [3] với dân chúng nơi đó, để cho bọn họ mau chóng di chuyển đến chỗ khác..."

[2] Trại tử (寨子): ngôi làng có hàng rào bao bọc bên ngoài.

[3] Hiệp thương: là họp nhau để bàn bạc, thương lượng, dàn xếp công việc.

Một năm kia, Myanmar hiếm thấy có một trận mưa đá, mây đen cuộn cuộn, một mảnh đen kịt, khối băng lớn như quả tennis từ trên trời rơi xuống, ba cậu ta cầm ô, một mặt mang theo một chi nhánh quân đội nhỏ tiến vào trại tử.

... Kết quả, đó chính là một cuộc điện thoại cuối cùng.

Theo như lời nói của quân đội Bắc Shan, trong trại tử kia xảy ra sự kiện bắn nhau, ba cậu ta mất tích, suốt một tuần sau, mới tìm được thi thể của ba cậu ta ở bên trong khe núi phụ cận trại tử.

"Lúc đó, thi thể đều đã thối rữa rồi, khuôn mặt bị đánh nát, chúng tôi là thông qua bộ quân phục và chiếc nhẫn để nhận định, chắc là ba của tôi không sai."

Tại Tư đi tới bên cạnh cậu ta, "Vậy làm sao cậu lại nhận định là quân đội bang Nam Shan làm? Myanmar loạn như vậy, có khả năng lén đến cảnh nội Nam Shan, hoặc là nhóm người hoặc tổ chức có cất giấu súng ống."

Cao Hán sờ túi, "Bởi vì viên đạn."

Sau khi ba cậu ta chết, cậu ta vẫn luôn mang theo viên đạn khiến ba cậu ta bỏ mạng kia, "Loại viên đạn bắn trúng tim ba của tôi là mô phỏng

trang bị của quân Mỹ. Mà loại trang bị này, toàn bộ bang Shan, chỉ có quân đội bang Nam Shan mới được trang bị."

Tâm chì vỏ thép, trước nhọn sau tròn, Tại Tư không hiểu cái này lắm, Chu Giác Sơn nhận lấy rồi nhìn một chút.

"Đạn của súng ngắn [4], quy cách 9MM bình thường, chiều dài viên đạn kiểu Mỹ có thể dài hơn một chút so với viên đạn của Đông Nam Á, giống như là Nam Shan gì đó, chỉ có điều hoa văn của viên đạn này còn rất đặc biệt."

[4] Súng ngắn: là một loại súng cầm tay. Nó bao gồm nhiều dòng súng khác nhau, với nhiều chủng loại. Song về cơ bản, có thể chia thành hai loại dựa theo cấu tạo và nguyên lý hoạt động là: súng ngắn ổ xoay và súng ngắn phản lực.

Vị trí trung tâm nhất của vỏ đạn có khắc một hình thánh giá nhàn nhạt, đây có lẽ là tự chế hoặc là đặt hàng chế tác, viên đạn của súng ngắn được sản xuất rất nhiều trên thị trường nhưng tuyệt đối không có kiểu dáng này.

Cao Hán gật đầu, "Dù sao cũng là Nam Shan gì đó."

Ba cậu ta là một phó lý trưởng, cấp bậc cũng cao hơn Chu Giác Sơn, chuyện giống như vậy, nếu như đặt ở một địa phương khác, tướng lĩnh cao cấp bị giết hại ở đất khách, quân đội bang Bắc Shan khẳng định sẽ ngang nhiên khai chiến.

Nhưng mà, cố ý đối phương là Nam Shan, đôi bên đều là người dân tộc Shan, trên người chảy dòng máu giống nhau...

Hơn nữa, vốn là ba cậu ta làm việc sơ suất, bỏ sót thôn trại tầm thường kia, với lại lúc ba cậu ta tiến vào thôn trại kia, cũng không liên lạc trước với thủ trưởng [5] quân đội bang Nam Shan ở nơi đó, ba cậu ta lại sốt ruột, liền tính toán tương đối, chỉ gọi điện thông báo cho cấp dưới của thủ trưởng.

[5] Thủ trưởng: cán bộ có trách nhiệm cao nhất tại một cơ quan, đơn vị.

Quy chế trong quân đội nghiêm ngặt, quan lớn hơn một cấp có thể đè chết người. Lúc đó quân đội bang Nam Shan vì giấu diếm chuyện này, không để sự tình lên men, liền trực tiếp đem chiến sĩ liên lạc với ba cậu ta đi ra ngoài, một phát súng vỡ đầu, một mạng bồi thường một mạng.

Tuyên bố được đưa ra bởi Nam Shan là, đây là một trận ngộ thương, bên trong trại tử có quân đội thường trú, mà quân đội thường trú không nhận được mệnh lệnh của cấp trên nói là phó lý trưởng Cao muốn dẫn binh tiến vào trại tử, cho nên mới xung đột vũ trang, sinh ra một lần giao hỏa ngoài ý muốn kia.

Nhưng Cao Hán mới không tin lời nói kia, cậu ta cảm thấy trong chuyện này có gì đó kỳ lạ, hơn nữa thôn trại kia cực kỳ bí mật, nếu không có sự chấp thuận thì người ngoài như bọn họ không thể tiến vào, theo cậu ta suy đoán, ba cậu ta chết thảm như vậy, đoán chừng là trong lúc vô tình phá vỡ bí mật gì đó của quân đội bang Nam Shan.

"Quân đội Bắc Shan là ngu, hơn nữa xác thực là bên mình có lỗi trước, cho nên bọn họ nhận lỗi, sau đó cũng không huyên náo bẽ tắc với Nam Shan. Nhưng phó lý trưởng đều chết rồi, thi cốt chưa lạnh, lần này các người qua đây, làm sao bọn họ có thể cho các người sắc mặt tốt chứ."

Trong đầu Cao Hán sáng như gương, giơ tay lên, vuốt vuốt tóc mái bị mồ hôi dính vào mi cốt.

Tại Tư gập đầu, thì ra là thế... "Cảm ơn, lúc này tôi hiểu rõ rồi."

Đêm đã khuya, Triệu Tuấn và Cao Hán không thể đợi ở đây quá lâu, hai người chân trước chân sau, chạy ra khỏi gian phòng.

Chu Giác Sơn đóng cửa lại, lấy một cái ghế dựa bằng gỗ thực, hần mở rộng chân ngồi xuống, kéo Tại Tư qua đây.

"Có chủ ý gì không?"

"Không có chủ ý nào cả. Lúc đó Nam Shan đã cho ra phương án giải quyết rồi, mặc kệ hợp lý hay không hợp lý, Bắc Shan cũng đã ngầm thừa nhận."

Sau hai năm, thấy bọn cô mới đến nên muốn lật lại nợ cũ một chút, bọn họ cho là bọn cô là quả hồng mềm dễ bóp dễ bắt nạt sao?

Chu Giác Sơn chà xát ngón tay, "Tiền gửi ngân hàng của cá nhân anh có không ít, anh dự định cho bọn họ thêm ít tiền."

Tại Tư lắc đầu, "Chi tiêu của quân đội so với tài sản của bất cứ người nào đều là hạt cát trong sa mạc."

"Vậy em nói làm sao bây giờ?"

Ánh mắt Tại Tư xoay chuyển, linh cơ khê động [6]. Cô nằm úp sấp đến bên tai Chu Giác Sơn, tất tất tốt tốt, thì thà thì thàm...

[6] Linh cơ khê động: miêu tả nhạy bén lanh trí, trong lúc vội vàng thoáng cái nghĩ ra được biện pháp.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Edit: Dương

Buổi tối, tầng hầm của khu nghỉ dưỡng spa vô cùng đông người, người người chen chúc. Mùi thuốc lá, mùi nước hoa gay mũi được ngăn cách giữa khu sòng bạc cấp thấp. Trung tâm nhất của sòng bạc, đôi mắt dưới ánh đèn pha lê rực rỡ, một bàn đánh bạc cực lớn màu xanh lá cây hình bầu dục đang đặt ở trên nền gạch cẩm thạch màu vàng kim.

Đây là bàn đắt nhất ở sòng bạc, không có nhân viên nhà cái, người chơi tự đặt cược, mỗi một ván cần đến 200 triệu Kyat làm tiền vốn mới có thể tham gia đặt tiền cược, 20 triệu Kyat chỉ có thể đổi lấy một casino chips [1] màu vàng, sau khi bắt đầu, mỗi một ván đặt cược thì không thể ít hơn một casino chip màu vàng.

[1] Casino chips: là một dụng cụ đánh bạc sử dụng trong các sòng bài, thường được sử dụng trong các sòng bạc để chơi trò chơi may rủi như poker, blackjack, roulette... Nó có hình dáng tương tự như đồng tiền nhưng dày hơn dùng để đặt cược thay cho việc đặt cược trực tiếp bằng tiền hoặc đá quý vì các lý do an ninh.

Ở Bắc Shan, người có khả năng đến khu nghỉ dưỡng ăn chơi hưởng lạc, trên cơ bản đều là không phú thì quý. Những người này thích chơi, cũng không tiếc tiền, nhưng cho dù đặt ở trong nhóm những kẻ có tiền, cũng rất ít người có thể chiếu cố cái bàn này.

— Hôm nay, trái lại là một ngày hiếm lạ. Ánh đèn pha lê lấp lánh vô cùng rực rỡ, hai bên bàn đánh bạc đều ngồi một nam một nữ.

Người chia bài mặc một thân đồng phục tây trang tiêu chuẩn, mang một đôi găng tay màu trắng, chia bài cho hai bên. Chỉ chốc lát sau, có người nhiều chuyện liền tiếp cận tới xem một chút, duỗi dài cổ, rất nhanh, xung quanh bàn đánh bạc này tụ tập mấy chục khán giả, mọi người ba lớp trong ba lớp ngoài, vây quanh bàn đánh bạc khiến nước chảy không lọt.

Quy tắc của trò chơi vô cùng đơn giản, 21 điểm — người tham gia cố gắng khiến cho tổng số điểm của các con bài trong tay đạt tới 21 điểm, hoặc đến gần 21 điểm, nhưng không thể vượt quá, sẽ so sánh tổng số điểm của hai bên để phân định thắng thua.

Ván bài thứ chín.

Chu Giác Sơn trước tiên nhận được hai lá bài, một lá 10, một lá 8, tổng cộng là 18 điểm.

Phía đối diện, là doanh trưởng Chu Đa Trợ đã dẫn anh đi dạo ở Lashio suốt cả ngày hôm nay. Gia hỏa kia là một tay cờ bạc, không có chuyện gì liền yêu thích giết thời gian ở trong khu nghỉ dưỡng. Chu Đa Trợ tự nhận kỹ thuật đánh bài không tệ, mấy năm nay cũng kiếm lời không ít. Đã muộn như thế này, hẳn ta vốn tưởng rằng Chu Giác Sơn đã nghỉ ngơi rồi, nên bản thân mình lén lút chuồn xuống sòng bạc dưới này...

Không nghĩ tới, Chu Giác Sơn cũng đến đây rồi. Anh ta dẫn theo Du Tại Tư, tìm được Chu Đa Trợ, bày tỏ mình chưa bao giờ chơi đánh bạc, một chữ cũng không biết, hỏi Chu Đa Trợ có hứng thú không, xem anh ta là đối thủ, đối luyện vài ván.

Chu Đa Trợ lộ vẻ mặt khó xử, do do dự dự, giả vờ khó xử đáp ứng.

Trong lòng cũng không nhịn được vui vẻ, Chu Giác Sơn thế nhưng là đoàn trưởng của Nam Shan, không cần nhiều lời, đó chính là khối thịt mỡ lớn, hẳn ta lại không ngốc, loại chuyện tốt đẹp rơi xuống trên người hẳn ta, hẳn ta làm sao có thể từ chối?!

Chu Đa Trợ mở một góc lá bài của mình, lặng lẽ nhìn một chút. Một lá 5, một lá 6, tổng cộng mới 11 điểm.

Người chia bài thăm dò hai bên, "Còn thêm sao?"

Chu Đa Trợ ôm người phụ nữ trang điểm đậm ở bên cạnh, "Thêm."

Chu Giác Sơn nghiêng đầu trưng cầu ý kiến của Tại Tư, Tại Tư gật đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, "Thêm."

Người chia bài gạt đầu, phát ra cho mỗi bên một lá bài, lá bài của Chu Giác Sơn là 5, của Chu Đa Trợ là 6.

Người chia bài đưa tay ra hiệu cho Chu Giác Sơn, "Tiên sinh, bạo rồi." (Bạo ở đây là số điểm lớn hơn 21, tương đương với bị thua)

Chu Giác Sơn cười khẽ, đưa tay ném tới năm casio chips còn sót lại.

Khán giả phía sau thì thầm với nhau, một mảnh thở dài...

"Đều 18 điểm rồi sao còn muốn thêm vậy?"

"Chỉ thêm hay không thêm liền thẳng."

"Rốt cuộc hai người này có thể chơi bài không đây, hơn mười phút, thua liên tục chín ván rồi."

... Chu Giác Sơn và Tại Tư hoàn toàn nghe thấy rõ ràng, anh và cô nhìn nhau, khóe môi khẽ giương lên, không nói gì.

Chu Đa Trợ đứng lên, vẻ mặt xuân phong đặc ý [2], hắn ta lấy ra một túi tiền, thu thập toàn bộ casino chips thắng được từ chỗ Chu Giác Sơn.

[2] Xuân phong đặc ý: chỉ làn gió mùa xuân ấp áp, sau này dùng để miêu tả tình hình thuận lợi, công việc như ý, sự nghiệp thành công.

"Xem ra hôm nay Chu đoàn trưởng vận khí không tốt rồi."

"Đúng vậy, tôi cũng không hiểu rõ lắm."

"Nhắc tới loại chuyện đánh bài này, thắng thua đều là chuyện thường, không ai liên tục thắng cũng không ai liên tục thua, tôi cũng nhìn thấy nhiều rồi, anh cũng đừng quá để bụng."

Thu thập được một túi casino chips, ít cũng có ba bốn mươi chips, Chu Đa Trợ ngằm xoa xoa tay rồi đếm, trong lòng kích động không thôi.

Chu Giác Sơn liếc nhìn hắn ta một cái, "Anh còn chơi nữa không?"

"Không, thời gian không còn sớm, tôi đi nghỉ ngơi trước." Chu Đa Trợ mới vừa ở trong sòng bạc tìm được một người phụ nữ, mắt thấy đêm đã khuya, hắn ta còn chưa được nếm mùi vị đâu.

Hắn ta dắt người phụ nữ, ôm túi tiền chen qua đám người để đi ra bên ngoài.

Chu Giác Sơn híp mắt, như có điều suy nghĩ, "Vậy thì phải đổi một người khác chơi với tôi rồi."

Nói xong, Tại Tư đưa cho anh một cái túi tiền lớn hơn, miệng túi không đóng chặt, cái túi bị Chu Giác Sơn thuận tay kéo ra, casino chips vàng óng ánh trút xuống, bày ra hơn nửa mặt bàn hình bầu dục.

Chỗ casino chips này ít nhất cũng phải trên một trăm chips, trị giá 2 tỷ Kyat.

Mọi người xung quanh tiến lên, phía sau tiến lên phía trước.

"Tiên sinh, tôi chơi với anh!"

"Đừng đừng đừng, chọn tôi chọn tôi!"

...

Chu Đa Trợ bình tĩnh đứng tại chỗ, kinh sợ đến mức chết lặng.

Chu Giác Sơn cũng không nóng vội, anh mạn bất kinh tâm vẫy tay, ý bảo nhân viên an ninh duy trì trật tự. (Mạn bất kinh tâm: đã giải thích ở C20)

Đám người dần dần bị tách ra, Tại Tư thở dài nhẹ nhõm, cô quay đầu nói chuyện với Chu Giác Sơn, vô tình hay cố ý, đề cao âm lượng một chút, "Thời gian không còn sớm, em cũng mệt rồi, casino chips của anh nhiều như vậy, anh muốn chơi đến khi nào?"

"Vậy thì một ván phân định thắng thua đi."

Chu Đa Trợ nghe được mờ ám, vội vã ôm túi tiền quay lại, "Anh muốn chơi? Tôi chơi với anh."

"Ấy, không phải Chu doanh trưởng đang vội về nghỉ ngơi sao."

Đầu ngón tay Chu Giác Sơn nắm một casino chips, lật qua lật lại.

Chu Đa Trợ đẩy người phụ nữ bên người ra, ngồi về vị trí ban đầu, "Chu đoàn trưởng là khách, tôi phải tận tình chăm sóc, khách còn chưa nghỉ ngơi, làm sao tôi có thể nghỉ ngơi trước được."

Nói xong, hắn ta mở túi tiền ra, để người chia bài đếm số tiền.

Chu Giác Sơn giữ lại casino chips, nghiêng người nhìn Chu Đa Trợ, "Tôi một ván show hand [3], anh có đủ tiền chứ?"

[3] Show hand: người chơi đặt toàn bộ casino chips hiện có ở trên bàn.

"Nơi này không đủ, nhưng tôi còn có nhà ở, tiền tiết kiệm và xe, nếu như không đủ, tôi có thể mượn sau đó lấy tiền lương trong vài chục năm để trả." Chu Đa Trợ là đoán chắc Chu Giác Sơn không biết chơi bài, vậy Du Tại Tư kia càng không cần nói nhiều, mỗi lần Chu Giác Sơn đều hỏi cô ta, cô ta đều nói thêm.

Chu Đa Trợ lăn lộn trong sòng bạc mười mấy năm, còn có thể sợ mấy tuyến thủ mới này hay sao.

Chu Giác Sơn mỉm cười, hơi gật đầu, "Nói mà không có bằng chứng, trước tiên lập một chứng từ đi."

Chu Đa Trợ đáp ứng, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, hẳn ta muốn một phần giấy bút, vội vã đặt bút, viết xong, đưa cho Chu Giác Sơn bọn họ.

Hai bên đối chiếu kiểm tra, xác nhận không có sai lầm.

Chu Đa Trợ vội vàng quay đầu nhìn người chia bài, "Nhanh, bây giờ tôi có thể đặt tiền cược rồi sao?"

Người chia bài nhìn Chu Giác Sơn, Chu Giác Sơn gật đầu. Sau đó trò chơi lập tức bắt đầu.

Tương tự là người chia bài xào bài rồi chia bài, cậu ta đem một chồng quân bài đẩy thành hình vòng cung bằng phẳng, từ phía bên phải cắt vào, chia đều cho mỗi bên hai lá bài.

Chu Đa Trợ trước tiên nhìn thoáng qua ở bên góc, một lá 8, một lá 6, tổng cộng 14 điểm, quá nhỏ.

Chu Giác Sơn cầm lá bài đưa tới trước mặt Tại Tư, Tại Tư trực tiếp đem lá bài để vào trong tay, một lá 9, một lá A, A là 11 điểm, tổng cộng là 20 điểm, không nhỏ.

Người chia bài hỏi ý kiến, "Hai bên còn thêm bài nữa không?"

Tại Tư không chút do dự, "Thêm."

Nhóm người sau lưng cô đột nhiên nghị luận âm ỉ, than thở không ngừng.

"Đã 20 điểm rồi còn thêm?"

"Diên rồi sao?"

Chu Đa Trợ vênh tai, thấp thoáng nghe được lời nói của một vài người, mặc dù hẳn ta không nghe quá rõ, nhưng chỉ nhìn biểu cảm của mọi người, hẳn ta cũng có thể đoán được Du Tại Tư này nhất định lại phạm phải sai lầm lớn rồi. Ván này hẳn ta tràn đầy tự tin, nhưng vì lý do an toàn, hẳn ta vẫn không thể cầm hai lá bài 14 điểm này đi độ sức được.

Chu Đa Trợ để lá bài xuống, một tay đặt lên cạnh bàn, "Tôi cũng thêm."

Người chia bài gạt đầu, chia cho mỗi bên thêm một lá bài.

Chu Đa Trợ đặt bài ở dưới tay, hẳn ta nín thở một hơi, tròng mắt, chậm rãi vén lên một góc của lá bài...

Không lâu lắm, ở góc lá bài một hình vòng cung màu đỏ dần dần lộ ra.

Động tác của hãn ta cực kỳ thận trọng, bỗng nhiên, dùng sức thổi ra một hơi, mở ra, là 6, ba lá bài tổng cộng là 20 điểm.

Tròng mắt Chu Đa Trợ lóe sáng.

"Tôi không thêm, đã đủ rồi!"

Chu Giác Sơn híp mắt nhìn Tại Tư, Tại Tư mím môi, tâm tình không cao, lắc đầu, cầm ba lá bài ghép lại cùng một chỗ.

Hai bên đồng thời mở bài.

Người chia bài đưa cánh tay mở bài của Chu Đa Trợ, nhất thời khen tốt.

Ngược lại, người chia bài lật bài của Chu Giác Sơn. Một lá 9, một lá A, cuối cùng vẫn là một lá A.

Chu Đa Trợ cười lớn, "Đã 20 điểm mà anh vẫn có dũng khí thêm, anh cái này hai lá A..."

Hãn ta nói nói, sắc mặt chợt biến.

Chu Đa Trợ ngã ngồi về trên ghế, ánh mắt đại ra, sắc mặt trắng bệch giống như tờ giấy.

Chu Giác Sơn cười nhạt một tiếng, dùng hai ngón tay thon dài cầm lá bài A trong ba lá bài cuối cùng, "Chu doanh trưởng, theo tôi được biết, trong trò chơi là 21 điểm, A vừa rồi có thể là 11 điểm, cũng có thể là 1 điểm đúng không?"

Anh đoạt được cũng không phải là 31 điểm, cũng không phải là 11 điểm, mà là vừa vặn 21 điểm.

"VẬY 2 tỷ Kyat làm phiền anh trong vòng ba ngày gửi tới tài khoản của tôi, nếu không thì anh đưa cho tôi nhà ở, xe và tiền tiết kiệm của anh, còn có toàn bộ tiền lương nửa đời sau của anh đều thuộc về tôi."

Tình cảnh đảo ngược, quần chúng vây xem nhất thời luôn miệng khen hay, tiếng vỗ tay không ngừng.

Chu Giác Sơn và Tại Tư nắm tay nhau rời đi, Chu Đa Trợ sững sốt một hồi, con mắt sáng lên, chột lao ra khỏi đám người đuổi theo.

Thang máy vừa đến, hai người chân trước vừa bước vào trong, Chu Đa Trợ theo sau chạy tới, lấy cánh tay chặn cửa thang máy, "Chu đoàn trưởng, Chu đoàn trưởng... Là tôi sai rồi! Tôi sai rồi! Tôi van cầu anh, anh đại nhân đại lượng! Anh tha cho tôi một con đường sống! Mọi người tốt xấu gì cũng quen biết nhau!"

Hai tỷ, hẳn ta chỉ là một doanh trường nhỏ nhỏ, tiền lương ở Bắc Shan lại ít, hẳn ta lại thích đánh bạc...

Nhiều tiền như vậy, cả đời này hẳn ta cũng không trả nổi...

Chu Giác Sơn không thềm nể mặt, hai tay để trong túi quần, vẻ mặt không chút thay đổi, làm như không nghe thấy.

Chu Đa Trợ nhìn nhìn Tại Tư, "phịch" một tiếng quỳ trên mặt đất.

"Du tiểu thư, cô giúp tôi một chút? Tôi van cầu cô giúp tôi một chút... Tôi biết cô có tấm lòng bồ tát!"

Tại Tư đi xa một chút, nhìn không chớp mắt, "Muốn để tôi giúp anh, vậy anh cũng cần phải có chút lòng thành..."

"Vâng! Cô nói đi, điều kiện tùy cô, cô nói cho tôi biết rốt cuộc là nên làm gì bây giờ!"

Không đợi Tại Tư mở miệng, Chu Đa Trợ đã bắt đầu dập đầu, dập đầu khiến sàn thang máy kêu bang bang.

Tại Tư liếc nhìn hăn ta một cái, "Chúng tôi không cần cái này."

"Vậy cô muốn cái gì..." Lúc này Chu Đa Trợ thua hết sạch, hăn ta cũng không dám nói gì.

Ánh mắt Tại Tư sáng lên, ngẩng đầu, nhìn sang Chu Giác Sơn.

Cô rũ mí mắt, bật cười, "Người quang minh chính đại không nói tiếng lóng. Chu doanh trưởng, rốt cuộc anh để chúng tôi đợi đến khi nào mới có thể chân chính nhìn thấy Bang Mạt tư lệnh của Bắc Shan đây?"

...

Lời tác giả: Nga ~~~ đánh bạc có hại cho sức khỏe.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Edit: Dương

Cửa thang máy chật hẹp đúng lúc đóng lại. Bốn phía ánh đèn sáng tỏ, tia sáng ngăn nắp phản xạ trên mặt kính trên cùng của sàn thang máy.

Tại Tư vừa dứt lời, Chu Đa Trợ kinh ngạc trong phút chốc, hẳn ta đỡ đầu gối đứng lên, "Cô... Hai người..."

"Chúng tôi làm sao?"

Ván bài hôm nay, vốn chính là cô và anh cố ý thiết kế Chu Đa Trợ. Bọn họ liên lạc với Triệu Tuấn, thông qua ông ấy đặc biệt mua chuộc người chia bài, Tại Tư đoán, có lẽ Chu Đa Trợ nằm mơ cũng không dự đoán được, Triệu nhị đương gia mà hẳn ta tin tưởng nhất, thật ra lại là người sau lưng ngấm ngầm với Chu Giác Sơn.

"Nếu như anh không chấp nhận được, vậy thì ba ngày sau phải trả khoản nợ."

Một điều kiện, sơ sơ giá trị hai tỷ Kyat, đáng giá hay không đáng giá, phải xem bản thân Chu Đa Trợ suy tính như thế nào.

Chu Đa Trợ rơi vào trầm tư, một lúc lâu, khôn ngoan cảm khái nói ra.

"Chu đoàn trưởng chơi bài thật cao tay. Bang Mạt tư lệnh bên kia, sáng mai tôi sẽ liên lạc."

Tại Tư mím cười, không nên xem thường Chu Đa Trợ chỉ là một doanh trường nho nhỏ, ba cô trước đó có tiết lộ một ít thông tin với bọn họ, Chu Đa Trợ có quan hệ cá nhân rất gần gũi với Bang Mạt tư lệnh, xuất thân từ cùng một thôn, xem như anh em tốt từ nhỏ lớn lên cùng nhau.

Cửa thang máy mở ra, Chu Giác Sơn dặt tay Tại Tư đi ra ngoài, nhịp bước của anh hơi chậm, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Chu Đa Trợ vẻ mặt lo lắng đang đứng ở bên trong thang máy.

"Anh chỉ có ba ngày."

"Vâng, ngài yên tâm đi..."

Chu Đa Trợ nghĩ thầm, đừng nói là ba ngày... Hẳn ta thiếu khoản nợ cờ bạc ketch xù đó chính là lãi kép [1] chi phí tính theo từng giờ đồng hồ, nếu như có thể, hẳn ta hận không thể chỉ dùng ba tiếng đồng hồ để giải quyết chuyện này.

[1] Lãi kép: phát sinh khi lãi vay được thêm vào vốn ban đầu, do đó, từ thời điểm đó trở đi, lãi phát sinh được tính dựa trên tổng của vốn ban đầu và số tiền lãi vừa kiếm được. Sự bổ sung tiền lãi vào vốn ban đầu được gọi là tính lãi kép hay nhập vốn.

Hôm sau, sáng sớm, Bắc Shan phái một chuyến xe riêng tới đón, cung cung kính kính, mời đoàn người Chu Giác Sơn đến Bộ tư lệnh [2] bên ngoài thành phố Lashio.

[2] Bộ tư lệnh: là bộ phận chỉ huy quân đội tác chiến cũng là bộ phận chủ yếu phụ trách huấn luyện, giáo dục cùng hoạt động hàng ngày. Bộ tư lệnh chia ra là bộ tư lệnh quân đội, bộ tư lệnh quân chủng, bộ tư lệnh binh chủng và bộ tư lệnh cần vụ chuyên nghiệp.

Bang Mạt tư lệnh vắng mặt, người tiếp đãi anh chính là lữ trưởng đương nhiệm Phàn Đạt, Chu Giác Sơn lấy ra hai phần hiệp nghị hợp tác,

Phàn Đạt trước tiên tùy ý lật hai trang, lấy bút ra, liền định ký tên vào trong hợp đồng.

Chu Giác Sơn chợt đề cổ tay của hắn ta lại, "Anh không cần xem một chút sao?"

"Tôi vốn là tướng sĩ của tộc Kachin [3], thua trận bị bắt làm tù binh, lúc này mới được quân đội bang Bắc Shan bắt tới đây làm lữ trưởng." Nhìn xem có lợi ích gì, Phàn Đạt hắn ta căn bản cũng không biết chữ Shan.

[3] Tộc Kachin hay Người Jinghpaw hay người Cảnh Pha: là một nhóm sắc tộc chủ yếu sinh sống tại miền bắc Myanmar (bang Kachin). Họ cũng tạo thành một trong 56 dân tộc được CHND Trung Hoa chính thức công nhận.

Hắn ta rút tay ra, tiếp tục ký tên, "Tạm ổn là được, Bang Mạt tư lệnh cũng thông báo, nếu như một đoàn trưởng họ Chu dẫn người qua đây, vậy hợp đồng đó có thể ký."

Chu Giác Sơn cau mày, anh nhìn chăm chú vào cái tên Phàn Đạt kia, đang lúc suy nghĩ, bụng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve bụng ngón áp út, "Phàn Đạt lữ trưởng, tôi muốn hỏi anh, vậy công tác chuyển giao công nghệ kế tiếp thì mọi người tính toán muốn làm thế nào để chứng thực?"

"Chứng thực? Không biết. Bắc Shan nơi này trước sau chưa từng phát triển kinh tế, cho nên cũng không có ai quản lý kinh tế, các anh nơi đó có nhiều nhân lực không? Có thể tạm thời cho chúng tôi mượn một hai người được không?"

"Khả năng không lớn, tôi còn cần phải trưng cầu ý kiến của bộ trưởng."

"Không có chuyện gì, vậy cứ như thế đi, tôi sẽ bảo tư lệnh lưu tâm một chút, chờ trận đánh kế tiếp, lại bắt thêm hai tù binh có thể đọc được

chữ Shan về đây, sau đó để bọn họ chuyên môn quản lý kinh tế." Phàn Đạt đưa hợp đồng qua, xoay người, đi ra gian ngoài lấy nước.

Trên bàn lớn trong phòng này, bày một chồng giấy màu, Chu Giác Sơn tùy ý nhìn thoáng qua, đủ loại sắc tình, đánh bạc, tiêu khiển mát xa... Trong đó lại càng không thiếu đường dây mua bán ma túy.

Tay anh siết lại thành nắm đấm, chân mày càng nhíu chặt.

"Chu đoàn trưởng cũng cảm thấy hứng thú?"

Phàn Đạt bưng hai cốc thủy tinh trong suốt, lắc lư đi vào, Chu Giác Sơn liếc mắt một cái, phía dưới cốc nước Phàn Đạt vừa mới uống qua còn trộn lẫn một loại bột phấn màu sắc, lúc bước đi hẳn ta còn hơi lắc lư, bột phấn liền bốc lên một lớp khói đầy màu sắc.

Anh sai bước đi ra ngoài, Phàn Đạt gọi anh một tiếng, "Anh có muốn chờ một chút không? Bang Mạt tư lệnh đi đến trại tử phụ cận quan sát dân tình, nói không chừng sẽ lập tức trở về."

Chu Giác Sơn làm như không nghe thấy. Quan sát dân tình? À, cũng không biết là quan sát lẫn lộn ở trong đồng ruộng, hay là quan sát ma sát ở trên giường...

Tại Tư đang an tĩnh ngồi ở trong xe chờ anh, cô bắt đầu từ chỗ rất xa đã nhìn thấy Chu Giác Sơn giống như cả người bốc hỏa đi qua đây.

"Làm sao vậy?"

"Quay về khu nghỉ dưỡng."

Nếu Ngô Tứ Dân đã phê chuẩn cho anh làm nhiệm vụ trong hai tuần, vậy anh sẽ nán lại ở nơi này đủ hai tuần. Bao giờ đến thời hạn, anh liền lập tức rời đi.

Chu Giác Sơn đóng cửa, dựa lưng vào ghế ngồi ở phía sau xe.

Tại Tư có chút lo lắng, vì lý do an toàn, cô trước tiên dò xét lái xe A Cương, nghĩ rồi lại nghĩ, không nói gì. Chỉ chốc lát sau, cô mím chặt môi, hai tay lặng lẽ mở bàn tay của anh, dùng đầu ngón tay trở, viết chữ ở trong lòng bàn tay của anh.

"Việc ký kết hiệp nghị ngừng bắn không thảo luận xong?"

"Không thảo luận."

Chu Giác Sơn cũng viết cho cô xem.

Đã từng, anh thấy qua sự hỗn loạn của quân đội bang Nam Shan, liền khờ dại cho là mình đã biết sóng to gió lớn. Cho đến hôm nay, chế độ quản lý cán bộ chiến sĩ của quân đội bang Bắc Shan mới thực sự khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Là anh nghĩ sự việc quá đơn giản, anh vốn là còn muốn thừa dịp cơ hội đàm phán hòa bình lần này, vì tương lai liên hợp ký kết hiệp nghị ngừng bắn mà tạo mối quan hệ tốt. Hiện tại anh thấy quân đội Bắc Shan này căn bản không thể tồn tại khả năng ngừng bắn với quân đội chính phủ, hai bên một khi ký kết hiệp nghị ngừng bắn, nhất định phải bằng lòng thanh trừ triệt để toàn bộ ma túy ở cảnh nội Bắc Shan, thanh trừ cả loại thực vật và hoạt động sản xuất. Nhưng bây giờ trong quân đội bang Bắc Shan ngay cả cấp bậc như lữ trưởng đều có người hút ma túy, vậy chỉ quân đội này còn có thể đồng ý thanh trừ ma túy sao?

Chu Giác Sơn theo bản năng muốn cười.

Người si nói mộng.

Tại Tư dựa vào vai của anh, dựa trán vào cổ của Chu Giác Sơn. Cô thật ra rất muốn ai ủi anh chút gì đó, nhưng trong lúc nhất thời lại

không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

"Em nghe người ta nói, bên trong thành phố Lashio có một công viên giải trí cỡ nhỏ, bên trong có vòng quay ngựa gỗ và xe đung, anh có muốn đi vào đó thả lỏng một chút không?"

"VẬY CŨNG KHÔNG THÍCH HỢP VỚI ANH, KHÔNG BIẾT CÓ LOẠI TRÒ CHƠI BẮN SÚNG NHẬN THƯỞNG KHÔNG?"

"CÓ, CÒN CÓ THỂ NHẬN ĐƯỢC VOUCHER ĂN UỐNG."

Vì vậy, một ngày đó, Chu Giác Sơn ở cùng một gian hàng trong công viên giải trí trước sau lấy được hơn 60 voucher ăn uống giống nhau.

Ông chủ cửa tiệm bị dọa sợ đổ mồ hôi, mồ hôi chảy ròng ròng, ông ta âm thầm sử dụng đủ loại ý đồ xấu, nhưng trước sau đều không hề ảnh hưởng đến phát huy bình thường của Chu Giác Sơn.

Mắt thấy từng súng từng súng bắn ra ngoài, trong lòng ông ta rỉ máu, tất cả đều là tiền đấy. Trong ngực ông chủ cửa tiệm rõ ràng, cửa tiệm bắn súng này của ông ta bắn 10 phát súng mới cần trả cho ông ta 1000 Kyat, nhưng Chu Giác Sơn thắng một tấm voucher ăn uống, nói ít cũng đáng 5000 Kyat rồi, chưa kể mỗi lần bắn thì bóng bay sẽ tiêu hao, mỗi một quả bóng bay này cũng hơn 600 Kyat, như vậy là bao nhiêu tiền hả.

Lần thứ 63, 10 phát lại lần nữa toàn bộ bắn trúng.

Tại Tư một đường vui vẻ chạy chậm theo, mở bàn tay nhỏ bé ra, quen tay đi nhận voucher ăn uống.

Ông chủ cửa tiệm đau lòng, ngón tay dùng sức, gắt gao túm chặt không thả.

"Tiểu thư, xin cô thương xót."

Tại Tư cười cười, "Sẵn sàng đánh cuộc thì phải chấp nhận hậu quả của thua cuộc, ông trước tiên cứ đưa cho tôi, chờ anh ấy chơi xong rồi tôi sẽ trả lại cho ông."

Chu Giác Sơn nhìn qua đây, "Lấy bóng bay."

Ông chủ linh cơ khẽ động, "Trưởng quan, hết bóng bay rồi!"

Chu Giác Sơn nhướng mày, cười nhạt một tiếng, anh để súng lên vai, quay đầu, dùng tay ra hiệu cho Phùng Lực và Thang Văn.

Phùng Lực và Thang Văn nhanh chóng tiến lên, hai người cầm một sợi dây thừng dài mảnh trói hai tay của ông chủ cửa tiệm, hai người dùng sức kéo một cái, kéo ông chủ cửa tiệm đến chính giữa khu bắn súng.

Ông chủ cửa tiệm vẻ mặt mòng bức, "Đây là làm gì hả..."

"Ông nói không có bóng bay, vậy tôi liền mượn người sống làm bia ngắm."

Ông chủ cửa tiệm nháy nháy mắt, bỗng nhiên nhảy lên nhảy xuống, sợ đến mức trực tiếp gào khóc, lông tơ toàn thân cũng dựng đứng, "Có!!! Trưởng quan! Chờ một chút, tôi đột nhiên nhớ ra! Có bóng bay!"

"Có sao?"

"Có có có!"

"Ông xác định?"

"Thật sự có!!!"

Chu Giác Sơn cầm súng hơi [4] chuyên dụng của cửa tiệm bắn súng lên, "Có cần tôi giúp ông xác nhận một chút không?"

[4] Súng hơi: là loại súng bắn đạn dùng không khí hoặc khí nén. VD: như súng dùng để đi săn, hoặc súng dùng trong một số môn thể thao ở Olympic.

"Không cần!! Không cần phiền toái! Không cần không cần..."

Tại Tư cười đến rơi nước mắt, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người.

Chợt lóe lên, không nhìn thấy quá rõ, nhưng bóng lưng kia... Thế nào cô lại cảm thấy hơi giống nữ bác sĩ đang học lên tiến sĩ ban đầu đã cứu cô ở thị trấn Kalaw...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Edit: Dương

Trong công viên giải trí cỡ nhỏ người đến người đi, qua lại nườm nượp. Hôm nay là cuối tuần, lúc xế trưa, biển người tấp nập. Giá vé vào cửa của công viên giải trí ở Myanmar cực thấp, giá vé đổi sang nhân dân tệ không đến 1 NDT (~ 3500VND), cho nên mỗi khi đến kỳ nghỉ hay ngày lễ, trong công viên giải trí lại xuất hiện cảnh tượng đồ sộ khắp nơi đều là người.

Tại Tư trước sau vẫn đứng ở vị trí cửa tiệm bán súng, chân mày cau lại, hơi nhón mũi chân, một đôi mắt trong suốt vẫn nhìn chăm chăm bất động về phương hướng vừa nãy.

Ông chủ cửa tiệm kia nộ vũ khí đầu hàng, hứa hẹn sẽ tìm thêm bóng bay cho Chu Giác Sơn. Chu Giác Sơn bỏ qua cho ông ta, ngồi vào trên bàn, tháo rời súng hơi hai lần. Phùng Lực lại đi theo ông chủ cửa tiệm lấy bóng bay, Thang Văn không có chuyện gì làm, cậu ta nhặt sợi dây thừng trên mặt đất lên, lại một mình phụ trách thu gọn lại.

"Du tiểu thư, cô nhìn cái gì đấy?"

Tại Tư hoảng hốt quay đầu lại, "Không có gì."

Cô xoay người, vòng qua Thang Văn, đi vào trong cửa tiệm sắp xếp lại số voucher ăn uống mà Chu Giác Sơn kiếm được.

Không thể nào, nhất định là cô nhìn nhầm rồi.

Thị trấn Kalaw thuộc khu vực tiếp giáp với quân đội Nam Shan và quân đội chính phủ, trại tử phụ cận kia đã sớm bị Hồ Nhất Đức cưỡng chế cho nổ, mặc dù Tại Tư không thể tận mắt xác nhận sống chết thương vong ở trong trại tử, thế nhưng lúc đó nhà kho bột mì nổ tung, thương vong nặng nề, sau đó trong trại tử kia lại dấy lên đám cháy hùng hực...

Mặc dù bác sĩ Bạch Tĩnh thật sự có thể từ trong đám hỏa hoạn kia tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng cô ấy có thể chạy đến chỗ nào chứ... Cô ấy còn có thể tránh được xe jeep, súng trường [1] và súng tiểu liên [2] của binh lính Nam Shan sao?

[1] Súng trường: là loại súng cá nhân gọn nhẹ với nòng súng được chuốt rãnh xoắn, có báng súng và ốp lót tay hoàn chỉnh để phục vụ mục đích bắn điểm xạ.

[2] Súng tiểu liên: là loại vũ khí cá nhân tầm gần, thuộc họ súng máy, cũng thuộc họ súng tự động tùy theo phân loại của các quốc gia. Tiểu liên có thể có tầm bắn lý thuyết lên đến 1.000 m nhưng cự li sát thương có hiệu quả thường không quá 400 m.

Lại càng không nói đến, địa khu chiến tranh, chưa bao giờ coi phụ nữ là người, một khi bị binh lính địa phương phát hiện...

Cưỡng gian? Mê gian [3]? Luân gian [4]?

[3] Mê gian: chuốc thuốc mê rồi cưỡng gian.

[4] Luân gian: nhiều người luân phiên cưỡng gian.

Tại Tư trong phút chốc nhắm mắt lại, cô quả thực không dám tưởng tượng, nếu như người phụ nữ kia thật sự là Bạch Tĩnh có ân với cô, vậy

mấy tháng vừa qua, cô ấy đã trải qua những gì, cô ấy làm sao mà sống được...

Chu Giác Sơn đang kiểm tra súng hơi của tiệm bắn súng, lò xo của súng này bị phá hỏng, anh nhanh chóng tháo rời rồi sửa lại, sau đó lại thử một chút. Độ chính xác có thể, nhưng lực đạo hơi yếu, không còn mạnh mẽ, anh bỗng nhiên cũng không muốn chơi nữa.

"Đói bụng không, đi ăn cơm trưa."

Tại Tư chậm rãi gật đầu.

Anh nắm tay của cô, vượt qua đoàn người, bước nhanh đi tới bên ngoài công viên giải trí.

Nhóm người sau đó cũng bắt kịp, ông chủ cửa tiệm thở phào nhẹ nhõm. Trong giây lát, cả gian phòng chỉ còn lại một mình ông ta, một đồng bóng bay và một xấp voucher ăn uống. Bóng bay là ông ta vừa mới thổi lúc này, voucher ăn uống là Chu Giác Sơn bắn súng thắng được, nhưng những voucher ăn uống này đúng như lời của Tại Tư, anh ta không hề lấy đi, mà là để lại trong tiệm cho ông ta.

Ông chủ cửa tiệm suy tư hai giây. Nhặt phần viết lên, lập tức dựng trước cửa một tấm bảng hiệu bình thường.

- - Chu Giác Sơn không cần mua vé.

Suy nghĩ một chút, lại xóa đi.

- - Chúc mừng Chu đoàn trưởng vinh quang lấy được voucher ăn uống hạng nhất có giá trị trọn đời, sân bãi miễn phí, bóng bay bảo đảm đầy đủ. Từ hôm nay trở đi, quân nhân vào cửa tiệm sẽ được giảm giá 10%.

... Ông chủ cửa tiệm sẽ không nghĩ tới, ông ta khuyến mãi như thế, trái lại buôn bán đắt khách, về sau, còn giúp ông ta mở rộng mặt tiền cửa hàng.

Mấy ngày kế tiếp, Chu Giác Sơn và Tại Tư vẫn luôn ở bên trong khu nghỉ dưỡng.

Hợp tác kinh tế của Bắc Shan và Nam Shan đã chính thức ký kết, cũng từ ngày đó bắt đầu tiến hành, toàn bộ các khía cạnh của hiệp ước có hiệu lực. Ngô Tứ Dân cũng chưa phái cán bộ và chiến sĩ mới qua đây, cũng không phân cho Chu Giác Sơn nhiệm vụ mới, vậy Chu Giác Sơn có thể vui vẻ nhàn hạ.

Tương đối trái ngược, Tại Tư trái lại có chút bận bịu.

Có một lần xuống dưới tầng, trong lúc vô tình cô nhìn thấy Triệu Tuấn mặc một cái áo ba lỗ đã bị thủng.

Triệu Tuấn nói cái gì cũng không chịu để cho cô khâu lại, "Đây là áo cotton. Quần áo cũ đều sẽ như thế này, không có gì đáng ngại."

Đang lúc nói chuyện, trong lòng lại là một hồi áy náy, ông nghĩ thầm chính mình nửa đời người đều chưa từng chăm sóc con gái, đột nhiên nhận lại nhau, ông làm sao có thể không biết xấu hổ lại để con gái chăm sóc cho mình chứ?

Mặc dù Tại Tư sức lực nhỏ, không tranh lại được với ông, nhưng may mà cô cũng không phải là một người cố chấp.

Ngày hôm sau, cô liền tìm đến nhân viên phục vụ của khu nghỉ dưỡng, để cho bọn họ bố trí một cái máy may chạy bằng điện ở trong phòng của cô. Cô còn mua vài cuộn vải bông thực dụng và kim chỉ, đọc hiểu sách hướng dẫn, tất cả mọi thứ cần chuẩn bị đã sắp xếp xong, liền vén tay áo lên, vô cùng nghiêm túc may vá.

Chu Giác Sơn xa xa nằm ở trên giường trong phòng ngủ, đều có thể nghe thấy tiếng máy may từ phòng khách truyền đến. Anh xoa bóp mi tâm, xoay người ngồi dậy, cầm áo ở trên ghế lên, vừa mặc vừa đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài mặt trời chiếu sáng thời tiết tươi đẹp, hôm nay ánh sáng trong phòng khách cũng vô cùng rực rỡ, chỉ có ở vị trí chân tường mới có một cái bóng, ánh sáng và bóng râm xen kẽ, phân chia ra khu vực nóng lạnh rõ ràng.

Tiếng ồn của máy may không nhỏ, Tại Tư lại hết sức chuyên chú, tay cô đè xuống bên mép cái áo, từng chút từng chút trượt về phía trước.

"Chơi vui sao?"

Chu Giác Sơn từ phía sau vòng ở bả vai của cô, khom lưng, nghiêng mặt hôn một cái trên cái trán nhăn bóng của cô.

Tại Tư hơi ngạc nhiên, tay run rẩy.

Cô đã quên buông nút nguồn ra, hơi thất thần, chỗ ống tay áo liền xuất hiện một loạt đường may.

Chỉ trắng ở trên cái áo màu xám tro vô cùng nổi bật. Cô liền vội vàng cầm tay áo lên, quay về phía ánh sáng mặt trời nhìn một chút, "Đều tại anh..."

Cô ngồi ở trên một băng ghế dài, vị trí bên cạnh trống không. Chu Giác Sơn không để ý, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn theo ánh mắt của cô.

"Tháo ra may lại là được rồi."

Hừ.

"Anh nói thì dễ."

Trên mặt bàn bày bừa một đồng vải vóc và công cụ, Tại Tư lật tới lật lui, định tìm cây kéo nhỏ để cắt chỉ, Chu Giác Sơn nhìn cô, khẽ cười một tiếng, lắc đầu, khom lưng, tiện tay nhặt lên cây kéo nhỏ bị cô làm rơi xuống đất.

Tại Tư thẹn thùng, sờ sờ cổ.

Chu Giác Sơn chủ động tình nguyện, dùng cây kéo nhỏ cắt ra đường chỉ trắng ở bên rìa, làm phẳng bên mép sợi bông, cố gắng không phá hỏng vải vóc của cái áo.

Tay của đàn ông rất lớn, đường vân tay rõ nét, khớp xương rõ ràng hữu lực, tay anh cầm quai hình vòng cung của cây kéo, chỉ có thể miễn cưỡng nhét vào hai ngón tay.

Anh gỡ xong sợi chỉ, lại dựa theo trí nhớ, cầm cái áo nhét vào phía dưới cây kim của máy may.

Tại Tư bất động thanh sắc, tận lực không nhắc nhở Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn cau mày suy tư trong chốc lát, dùng tay phải ấn xuống nút nguồn bên cạnh, tay trái đẩy cái áo, đường may chỉnh tề gọn gàng rơi xuống.

"Nhìn này, quá đơn giản."

Việc làm ngu ngốc này, anh vừa học liền biết.

Tại Tư bĩu môi, nhướng mày, "Nhưng mà anh may kín tất cả ống tay áo rồi."

Cô đưa tay, giữ phẳng cái áo ra. Mọi người mặc áo, đều là nhất định phải lưu lại một khe hở ở phần ống tay áo thì mới có thể thò tay ra, nhưng

anh may kín ống tay áo rồi, kia không phải là thành đại hiệp cụt một tay rồi sao?

Cô linh cơ khế động, cười hì hì nói, "Đúng rồi, anh biết Dương Quá là ai không?"

Chu Giác Sơn cau mày, nhanh chóng đoạt lại cái áo, lại cầm cây kéo nhỏ lên, lại bắt đầu cắt chỉ, "Không biết."

Dù sao nhìn biểu tình kia của cô, cảm giác liền không giống là muốn khen đáng vẻ của anh.

Tại Tư cười cười, mắt nhìn cái áo trong tay Chu Giác Sơn, cái áo này vốn cũng chỉ là vật thí nghiệm mà thôi, vật liệu giá rẻ, làm hỏng cô cũng không đau lòng.

Bất chợt, cô dùng hai tay vịn lên bờ vai của anh, lại chống cằm trên mu bàn tay của mình.

Chu Giác Sơn hơi nhíu mày, chỉ chốc lát sau, khóe mắt liếc nhìn Tại Tư một cái, tiểu nha đầu này cười cười nịnh nọt, dù sao cảm giác giống như không yên lòng, anh cắt hết toàn bộ chỉ, để cây kéo nhỏ qua một bên, "Có chuyện gì?"

"Không có gì."

"Trên mặt anh có cái gì sao?"

"Không có." Cô chính là muốn nhìn anh mà thôi.

Ánh mắt Tại Tư trong veo, đôi mắt sáng lấp lánh. Cô chỉ là không nghĩ tới... Người đàn ông trước mắt này, không chỉ biết cầm súng, hóa ra còn có thể cầm kim. Mặc dù anh làm không được tốt, nhưng phần tâm tư

này liền khó có được, hơn nữa Tại Tư cũng là gần đây mới học, đồ mà cô làm, nói thật ra, kỳ thực cũng không tốt hơn Chu Giác Sơn là bao.

"Cái áo này cũng hỏng thành như vậy rồi, đừng đưa cho ba em nữa."

Thanh âm của máy may rất ồn ào, Chu Giác Sơn buông nút nguồn ra, đem vải vóc bị lỗi trong tay ướm lên người mình một cái, độ rộng tạm ổn, nhưng độ dài chưa được, anh mặc không vừa, Triệu Tuấn cũng chưa chắc đã mặc vừa.

Tại Tư chớp mắt, "Vậy giữ lại để làm gì?"

"Chờ sau này cho con chúng ta mặc."

Tại Tư cười xán lạn, nhẹ nhàng đánh bả vai của Chu Giác Sơn một cái, "Anh lại ba hoa."

"Anh ba hoa chỗ nào?"

"Vậy con từ đâu tới?"

"Dù sao cũng sẽ có."

Chu Giác Sơn làm bộ vô ý, nắm cổ tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, liền kéo cô ôm vào trong ngực.

Không bao lâu, ánh sáng ảm áp chiếu xuống sàn nhà màu nâu đậm bên chân, hai người ngồi chung ở trên một băng ghế dài, mắt nhìn mắt, đầu chống đầu, ngực đối diện với ngực.

Buổi chiều yên tĩnh, thời gian giống như trôi qua rất chậm, anh cúi đầu, chậm rãi hôn lên môi cô, từng chút từng chút, tinh tế cọ sát lẫn nhau.

Anh hôn vô cùng nhẹ vô cùng nồng, giống như hoa bồ công anh giữa ngày mùa thu, từng bụi theo gió bay đến ruộng dâu tây chưa chín.

Tại Tư then thùng, hai tay nắm lấy mép áo của anh, theo bản năng muốn lui về phía sau. Chu Giác Sơn vội vàng giữ lại cái ót của cô, ngón tay luồn vào mái tóc của cô, vẫn duy trì dáng vẻ hôn mê thân mật.

Cổ họng anh khẽ động, hút lấy nước bọt trong miệng của cô.

Rõ ràng cũng không phải lần đầu tiên, nhưng Tại Tư vẫn rất khẩn trương, chính cô cũng không nói được nguyên nhân, hình như anh càng dụ dằng với cô, cô trái lại càng ngượng ngùng.

Chu Giác Sơn chăm chú nhìn cô, "Có muốn gả cho anh không? Có muốn sinh con cho anh không?"

Tại Tư đỏ mặt, hai cánh tay ôm cổ của anh, lông mi khẽ động.

"Hoàn cảnh công việc hiện tại của anh, có phải quá nguy hiểm không..."

"Vậy chờ anh ổn định lại thì sao?" Mặc dù thương lượng hiệp nghị ngừng bắn với Bắc Shan bị anh tạm thời gác lại, nhưng trên chiến trường thay đổi trong nháy mắt, muốn ngừng bắn dù sao còn có nhiều phương thức khác.

Nếu như cô không muốn sinh sống ở Myanmar, anh cũng có thể theo cô trở lại Trung Quốc, dù sao ở bên này anh cũng không còn thân thích trực hệ [5] nào cả, anh đến chỗ nào cũng giống nhau, chỉ cần có cô ở bên cạnh là đủ rồi.

[5] Thân thích trực hệ: chỉ người có liên hệ máu mủ trực tiếp hoặc quan hệ hôn nhân với mình. VD: ông bà, con, cháu...

Tại Tư mỉm cười, mắc cỡ đỏ mặt gật đầu.

Chu Giác Sơn đột nhiên ôm ngang cô lên, sai bước, đi đến suối nước nóng lộ thiên ngoài ban công.

Tại Tư lo lắng, "Chỗ này có thể có người nhìn thấy không?"

"Không thấy được đâu, suối nước nóng này có lợp mái một nửa, chúng ta không đi ra, không ai có thể thấy chúng ta."

Nói xong, Chu Giác Sơn cởi áo ra.

Tại Tư vẫn mặc một cái váy ngủ mỏng nhẹ, anh căn bản không quan tâm, ôm cô đi vào trong suối nước nóng.

Nhiệt độ của nước trong suối nước nóng vừa phải, tính chất ôn hòa, làn nước sạch sẽ trong veo, chảy xuôi giữa cơ thể của hai người, triền miên quyến luyến, dần dần, từ mắt cá chân rồi tới eo.

Cô nhìn anh, vẻ mặt ngượng ngùng.

Gió thổi qua, váy ngủ trên người cô đều sắp xuyên thấu rồi.

Chu Giác Sơn lấn người qua, hôn cô, dòng nước chạm đến eo của cô, cô bỗng nhiên cảm thấy buồn nôn.

Kiên trì một lúc, cô thực sự không nhịn được liền đẩy anh ra.

Chu Giác Sơn sững sờ, "Tại Tư?"

"Anh chờ một chút."

Cô một mạch chạy đi, chạy tới toilet. Thế nhưng vừa làm xong chuẩn bị muốn nôn, cô lại không cảm thấy buồn nôn nữa.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Edit: Dương

Mắt thấy gương mặt cô khó chịu, Chu Giác Sơn lo lắng đuổi theo qua đây, Tại Tư lau miệng, lắc lắc đầu.

"Làm sao vậy?"

"Có thể ăn phải đồ ăn hỏng rồi."

Anh nhú mày, ôm lấy cô sờ sờ đầu.

Chạng vạng, Chu Giác Sơn đi sang phòng sát vách mở một cuộc hội nghị trực tuyến, Tại Tư một mình nằm ở trên giường lớn, trần trọc trở mình, có phần lo lắng.

Cô thở dài một hơi, mắt nhìn trần nhà, đếm trên đầu ngón tay tính toán, "Ngày đó ở Taunggyi, là ngày 4 tháng 12, hôm nay là 14 tháng 12..."

Mặc dù cô nói với Chu Giác Sơn là cô ăn phải đồ ăn hỏng, thế nhưng sau đó ngẫm lại, lúc đó cảm thấy, thực ra cũng không giống dáng vẻ ăn phải đồ ăn hỏng.

Cô và anh ban đầu ở chung với nhau một đêm kia, chính là ngày vừa mới đến Taunggyi, giăng co mấy lần, cũng không dùng biện pháp tránh thai. Kỳ kinh nguyệt tháng trước của cô là ngày 26 tháng 11, mỗi kỳ kinh nguyệt có chu kỳ là ba đến bốn ngày, kỳ an toàn là 5 ngày trước và 4 ngày

sau kỳ kinh nguyệt. 10 ngày trước và sau rụng trứng chính xác là thời kỳ rụng trứng. Trong thời kỳ rụng trứng có thể dễ dàng thụ thai...

"Thời gian này, rất mơ hồ..."

Thế nhưng mới 10 ngày mà thôi, cho dù cô thật sự mang thai, hẳn là cũng sẽ chưa có nôn nghén.

Trước mắt Tại Tư sáng ngời, hăng hái bưng bưng ngồi dậy. Cô nhớ kỹ Chu Giác Sơn vừa nãy không mang điện thoại di động ra ngoài, cô đi vòng quanh căn phòng, bồng chốc, cô xoay người, mở internet và trình duyệt.

Nhập vào thanh tìm kiếm: 「Biểu hiện của thời kỳ đầu mang thai. 」

- -- 「Mang thai ngoài ý muốn, đừng lo lắng, bệnh viện Bác Ái giúp đỡ bạn! 」

- -- 「Ba phút, không hề đau đớn, giúp bạn giải quyết phiền não mang thai! 」

- -- 「Không cần thận có, dễ dàng làm biến mất? 」

- -- 「Nhẹ nhàng năm phút, để "yêu" không lo, giải trừ mang thai sớm rất đơn giản! 」

Tại Tư:...

Cô ghen họng, khóe miệng co giật, liên tục lướt qua những thứ kia, đột nhiên một quảng cáo tự động nhảy ra.

Suy nghĩ một chút, thiết lập chặn quảng cáo, lại lần nữa nhập vào thanh tìm kiếm: 「Mang thai mười ngày có thể nôn nghén không? 」

Lần này nội dung trái lại bình thường hơn rất nhiều.

Cô cẩn thận lướt qua, thoạt nhìn, tuyệt đại đa số câu trả lời của các bác sĩ chuyên môn vẫn là giống nhau --- sẽ không nôn nghén. Thế nhưng cũng không thiếu một vài trường hợp ngoại lệ ở trong đó, có rất nhiều phụ nữ mang thai chân thực phản ánh, các cô ấy thật sự liên tục nôn nghén từ lúc bắt đầu mang thai đến tận lúc sinh con.

Có nôn nghén hay không, thật ra thì có quan hệ trực tiếp với estrogen [1]. Nếu như mức độ estrogen tăng tương đối cao, kích thích đến niêm mạc dạ dày, sẽ dẫn tới nôn nghén...

[1] Estrogen: là một nhóm gồm các hợp chất steroid đóng vai trò là hormon sinh dục nữ. Chúng chịu trách nhiệm phát triển và quy định hệ thống sinh sản nữ và các đặc điểm giới tính nữ thứ cấp.

Tại Tư nằm trên giường hết sức chăm chú.

Trên hành lang, Chu Giác Sơn đang từ trong gian phòng sát vách đẩy cửa đi ra.

"Đoàn trưởng, chúng ta đến khi nào mới rút về quân khu?" Phùng Lực đi theo phía sau anh, lo lắng không yên, vốn là, bọn họ đã bàn bạc xong xuôi hợp tác với Bắc Shan, ở Lashio chơi vài ngày, cũng nên trở về rồi. Nhưng hội nghị trực tuyến lúc này, bộ trưởng Ngô Tứ Dân đột nhiên lại nói muốn đưa một nhóm chuyên gia kỹ thuật trồng trọt lúa nước và cây chè qua đây, để bọn họ phụ trách tiếp đón, đợi đến khi nhiệm vụ dạy học của những người đó kết thúc, sẽ cùng nhau trở về quân khu.

Trồng trọt lúa nước và cây chè, nào có phải chuyện ngày một ngày hai, hai ngày trước bọn họ từng đi qua khu vực ngoại thành, nông thôn của Bắc Shan, lúa nước ở trong đồng ruộng kia, trùng trùng điệp điệp, rất nổi bật, một quý trước khi trồng trọt vẫn còn chưa thu hoạch...

Bây giờ lại muốn thu hoạch, lại phải trồng trọt, cũng coi như một năm ba quý, vậy cũng không nhanh như vậy. Bắc Shan cũng không có máy móc

nông nghiệp cỡ lớn, cày bừa, toàn bộ đều dựa vào trâu bò...

Chu Giác Sơn liếc nhìn Phùng Lực, "Anh muốn nhanh chóng về quân khu?"

"Cũng không phải, thế nhưng dù sao chúng ta nán lại ở bên ngoài, dễ dàng bị gạt bỏ."

Phùng Lực nghĩ thầm, đầu năm nay làm chuyện gì mà không phải dựa vào quan hệ? Cắm đầu làm việc, đến sau cùng vẫn không có kết quả tốt. Tham gia quân ngũ, thật ra cũng giống công việc bình thường, muốn thăng chức tăng lương, nhất định phải học được nịnh nọt a dua. Bạn muốn làm một người chuyên cần chăm chỉ? Căn bản không có cơ hội.

Chu Giác Sơn nướng mày nở nụ cười, anh biết rõ Phùng Lực đang nghĩ gì, tới gần cuối năm, trong quân khu sẽ chia lợi nhuận, theo tính cách của Phùng Lực, nhất định là muốn về quân khu lấy lòng bên tài chính, để bọn họ cho hắn ta lấy được nhiều thêm chút dầu mỡ.

Thế nhưng tỉ mỉ suy nghĩ một chút, hắn ta ngược lại cũng nhắc nhở anh.

Từ khi Tại Tư xuất hiện, hơn hai tháng nay, anh hồi hả ngược xuôi, đi qua thị trấn Kalaw, thị trấn Daren, thành phố Taunggyi... Bây giờ dừng chân ở Lashio của Bắc Shan lâu như vậy rồi...

Ngô Tứ Dân ngoài mặt là đang trọng dụng anh, nhưng thực chất, vẫn là đẩy anh đi ra ngoài, cách xa quyền lợi nòng cốt của Nam Shan.

"Được, chờ nhóm chuyên gia kia đến, tôi sẽ cho anh mang theo vài người trở về quân khu trước."

Chu Giác Sơn không quan tâm cái gọi là thăng chức tăng lương, anh chỉ sợ Ngô Tứ Dân phát hiện ra gì đó, một khi ông ta phát hiện quan hệ của

anh với Triệu Tuấn, kết quả kia sẽ trở nên không thể tưởng tượng.

Anh cần phải có người giúp anh thám thính động tĩnh của Nam Shan, mà Phùng Lực lại vừa vặn thích thăm dò thông tin, tính cách như vậy của hắn ta, thúc đẩy hắn ta trở thành ứng cử viên tốt nhất.

Phùng Lực sáng khoái đáp anh, Chu Giác Sơn đẩy cửa đi vào phòng.

Người phụ nữ đang ôm điện thoại di động của anh, nằm ở trên giường lẩm bẩm gì đó.

Trong điện thoại của Chu Giác Sơn không hề có mạng xã hội và ứng dụng trò chơi, trình duyệt google hắn là có thể xem như mục duy nhất có thể miễn cưỡng gọi là công cụ ứng dụng giải trí.

Anh cởi áo khoác xuống, treo lên móc áo, đi tới, "Đang xem cái gì?"

Tại Tư hơi ngạc nhiên, trong nháy mắt rời khỏi trình duyệt.

"Điện thoại di động."

Anh đứng bên mép giường, giơ tay về phía cô.

Tại Tư vừa nhấn xuống xóa lịch sử của trình duyệt, vừa đưa điện thoại tới.

Không có gì cả...

Chu Giác Sơn cũng không tin.

"Dạ dày dễ chịu hơn chưa? Không buồn nôn nữa chứ?"

Tại Tư vội vàng gật đầu không ngừng.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, một chân cong ở bên mép giường, "Một thời gian ngắn tới chúng ta sẽ không rời khỏi Bắc Shan, em có muốn tìm

chút chuyện để làm không?" Ngoại trừ chuyện may quần áo, làm chút chuyện có ý nghĩa, dù sao làm loại công việc tinh tế như thế này qua ngày, vừa mệt vừa tốn thời gian, anh nhìn cô hình như cũng rất nhàm chán.

Tại Tư mím môi, ánh mắt khẽ động, nghĩ tới hai con ngựa lúc trước nhìn thấy ở bãi cỏ.

Con ngựa nhỏ màu trắng có vài đốm màu hạt dẻ rất hoạt bát, rất đáng yêu, cô ấn tượng rất sâu, mà còn chưa thể thân cận với nó một chút. Về phần con ngựa Tạp Mạ màu đen kia, soái, soái đến mức không thể cưỡng lại được, bốn chân thon dài có lực, bắp thịt toàn thân rất chặt, nhất là bộ lông bờm dài màu đen rủ xuống, mang theo dã tính nguyên thủy nhất của thảo nguyên.

"Em nghe ba nói, ngày mai bãi cỏ chắc là không có trận đấu, anh có muốn cùng em đi cưỡi ngựa không?"

Một mình cô, sẽ không hứng thú.

Chu Giác Sơn suy tư, hơi dừng một chút. Vốn là bãi cỏ bên kia có rất nhiều thương nhân, những người đó thích nịnh bợ, gian trá xảo quyệt, trò chuyện đôi ba câu, liền thỉnh thoảng muốn anh bán một ít quan hệ. Anh không muốn đi, cũng không tiện đi. Thế nhưng nghĩ kỹ một chút, còn phải cân nhắc đến chuyện có thể gặp Sài Khôn và Đan Thác ở bãi cỏ, sự kiện buôn lậu quân hỏa dính líu đến hai cha con nhà kia còn chưa điều tra rõ.

Anh có thể nhân cơ hội này tiếp cận một chút.

Bằng không chỉ dựa vào một người Triệu Tuấn, sự tình rất khó có tiến triển.

"Được."

Anh vừa dứt lời, đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng hơn, "Em có thể cười ngửa không? Biết cười ngửa không?"

Đang lúc nói chuyện, ánh mắt của anh nhìn xuống, theo bản năng nhìn về phía bụng của Tại Tư.

Tại Tư xấu hổ, thẹn thùng, cô cũng biết Chu Giác Sơn không dễ đối phó như vậy. Mặc dù cô không nói với anh, nhưng anh cũng nổi lên lòng nghi ngờ.

Cô nghiêng người, ôm lấy cổ của anh, làm nũng hai cái, "Em không biết, thế nhưng em có thể học. Về phần... Em điều tra rồi, hẳn là sẽ không đúng lúc như vậy."

Mang thai mười ngày liền nôn nghén. Vậy thì xác suất vô cùng nhỏ mới có thể bị cô đụng vào.

Chu Giác Sơn cười nhẹ, nhéo nhéo mũi của cô, "Vậy vẫn phải cẩn thận một chút. Đừng cười ngửa, đi chỗ đó dặt ngửa là được."

Tại Tư đồng ý, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Trong phòng ngủ rơi vào một mảnh an tĩnh dài dòng, không khí ấm áp, không cần lời nói dư thừa và động tác để chứng minh, hai người dựa sát vào nhau, liền có thể cảm nhận được hòa hợp và ngọt ngào trong tình cảm.

Cô giống như buồn ngủ, ôm anh nhắm hai mắt lại.

Sắc trời có chút tối, sương chiều thâm trầm, cửa sổ lộ một khe hở, gió đêm theo khe hở len vào, từ từ lay động rèm cửa mềm mại mỏng manh, lại dùng thêm chút lực, tùy ý lay động làn váy của Tại Tư.

Cô mặc một cái quần lụa mỏng nửa trong suốt, váy rất ngắn, cái quần này cũng là hai ngày nay cô dùng máy may tự làm.

Cô nói ban ngày quá nóng, liền tận lực làm ngán một chút, vải mỏng mềm mại màu lam nhạt mây mù [2] phác thảo vòng eo duyên dáng, có chút cảm giác thiếu nữ, lại rất mê hoặc hấp dẫn...

[2] Màu lam nhạt mây mù (迷雾感的浅蓝色): hình ảnh ở cuối chương.

Phụ nữ Myanmar đều ăn mặc rất bảo thủ, váy phải dài tới mắt cá chân, chứ đừng nói gì đến mặc quần lụa mỏng.

Anh nhìn cô một cái, phía dưới làn váy là một đôi chân thon dài trắng nõn, cổ họng khẽ động.

Suy nghĩ một chút, khàn giọng gọi Tại Tư.

"Tại Tư."

"Ừ?"

"Em, em có thể xác định bản thân không mang thai sao?"

Tại Tư nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn anh, đang lúc suy nghĩ, hình như cảm giác được cái gì đó, cô cúi đầu, cũng nhìn một chút giữa hai chân của Chu Giác Sơn, đột nhiên đỏ mặt, giống như bị đốt cháy, cô vội vàng dịch chuyển, ngồi xa một chút, lấy chăn che kín bản thân mình.

Hai người vai kề vai ngồi ở đầu giường. Qua nửa ngày, ai cũng không lên tiếng.

Chu Giác Sơn chạm nhẹ vào cánh tay của cô, ý bảo cô vẫn chưa trả lời anh.

Giọng nói của Tại Tư nhẹ nhàng, vẻ mặt ngượng ngùng trả lời, "Kia, em cũng không chắc, nếu như anh sốt ruột muốn biết, vậy lúc anh rảnh rỗi, giúp em mua que thử thai để thử một chút..."

"Chỗ nào có bán?"

"Tiệm thuốc? Siêu thị?"

Tại Tư nói xong cũng hối hận, cô không nên nói, vừa nói như vậy, giống như cô rất quen thuộc với cái đó, "Cái kia, em..." Cô rất muốn nói với anh là cô cũng xem trên TV mới biết.

Nhưng lời còn chưa nói hết, Chu Giác Sơn liền chạy ra ngoài.

Nửa tiếng sau, Chu Giác Sơn mồ hôi đầm đìa chạy về.

Tại Tư tò mò, "Mua được rồi?"

"Không có, hôm nay giới nghiêm, đều tm đóng cửa rồi."

[2] Màu lam nhạt mây mù: giống với màu đôi giày dưới này

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Edit: Dương

Giới nghiêm, là chỉ đang thời gian chiến tranh hoặc những trường hợp khác vô cùng đặc biệt, phương pháp phòng ngừa nghiêm mật được áp dụng. Biểu hiện cụ thể có rất nhiều, ví dụ như tăng thêm cảnh vệ, tăng cường tuần tra, tổ chức lục soát, hạn chế giao thông, v.v...

Thành phố Lashio này không có khu mua sắm và văn phòng làm việc, giống như tiệm thuốc và siêu thị ban đầu cũng đóng cửa sớm, hơn nữa lại thêm chuyện giới nghiêm, ồn ào khiến lòng người hoang mang, Chu Giác Sơn vừa mới lái xe ra ngoài, ở trên đường vòng một vòng, ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

"Người Bắc Shan không sợ chiến tranh, gần đây cũng không có thiên tai gì, đột nhiên giới nghiêm, có thể là nội bộ quân đội xuất hiện phiến loạn [1], hai ngày tới em đừng đi đâu cả, ở trong khu nghỉ dưỡng an phận vài ngày."

[1] Phiến loạn: nổi dậy, tiến hành bạo động vũ trang làm rối loạn trật tự xã hội.

Tại Tư vốn còn bởi vì chuyện Chu Giác Sơn không mua được que thử thai mà cười ngặt nghẽo. Nhưng bây giờ nghe anh nói vậy, chuyện giới nghiêm này, tính chất còn rất nghiêm trọng.

Cô vừa cười vừa xoa xoa miệng, để cho mình cố gắng nghiêm túc một chút, "Nội bộ xuất hiện phiến loạn, có thể thay đổi triều đại, thúc đẩy sinh ra thủ lĩnh mới không?"

"Có thể, Bang Mạt lãnh đạo chi quân đội bang Bắc Shan này ngoài mạnh trong yếu, không chịu nổi một kích, một khi gặp phải cách mạng có tổ chức hoặc khởi nghĩa, rất dễ dàng có thể lật đổ thế lực của Bang Mạt."

Quân đội dân tộc thiểu số ở phía bắc Myanmar, đa phần thời gian đánh một súng liền đổi một chỗ khác, căn cơ bất ổn, đổi một thủ lĩnh khác ngược lại cũng không tính là chuyện khiến người ta ngạc nhiên.

Chỉ là hiệp nghị hợp tác của Bắc Shan và Nam Shan vừa mới ký kết, tất cả còn chưa thực hiện, Chu Giác Sơn không khỏi lo nghĩ, lần này, cũng không biết có xảy ra sự cố gì mới không.

Hôm sau, trời xanh mây trắng, bãi cỏ mênh mông bát ngát.

Triệu Tuấn hai tay dắt Tạt Mại và con ngựa nhỏ màu trắng kia, đi tới dưới tán ô che nắng, ông dùng khước mắt nhìn lướt qua phía sau, cúi đầu đúng tiêu chuẩn.

"Cậu có biết chuyện Lashio giới nghiêm không?"

Chu Giác Sơn trấn định như thường giả vờ uống trà, anh thối thối lá trà, khẽ uống một ngụm, "Biết."

"Dân chúng toàn thành phố đều đang phí hết tâm tư rút lui ra bên ngoài thành phố, có tiền rời đi, có quyền cũng rời đi, thương nhân gần như đều đi gần hết, chỉ có Sài Khôn và Đan Thác vẫn không có động tĩnh."

Triệu Tuấn dắt hai con ngựa lại gần một chút, để Tạt Tư sờ một cái. Chỗ ngồi này của bọn họ trong khu nghỉ dưỡng rất thần bí, gần như ngăn

cách với bên ngoài, không hề để tâm đến hỗn loạn và gian nan ở bên ngoài, cho dù vật đổi sao dời, vẫn ca vũ thẳng bình như cũ.

Lần này Lashio giới nghiêm, đúng như Chu Giác Sơn dự đoán, đúng là một chi quân đoàn trong nội bộ quân đội bang Bắc Shan đột nhiên âm ỉ - cách mạng - khởi nghĩa. Người dẫn đầu là cháu trai bà con xa của Bang Mạt tư lệnh, cựu phó lý trưởng Lữ đoàn [2] 2 của quân đội bang Bắc Shan - Kim Đăng.

[2] Lữ đoàn: là một đơn vị biên chế của quân đội, thấp hơn cấp sư đoàn, cao hơn cấp tiểu đoàn, ngang cấp trung đoàn nhưng thường đông hơn với quân số từ 3500 đến 9000 tùy theo quân đội từng nước.

"Kim Đăng và Đan Thác bằng tuổi, lại đồng thời theo học ở địa khu Yangon, gần đây hẳn ta tới khá nhiều lần, tôi hoài nghi khởi nghĩa lần này có quan hệ với Sài Khôn và Đan Thác."

"Có quan hệ hay không, lát nữa dò xét tìm tòi sẽ biết."

Chu Giác Sơn như có điều suy nghĩ, để chén trà xuống, đứng dậy, cách đó mười mấy mét, Đan Thác đang đi tới chỗ của anh.

Tại Tư cũng đi theo. Chỉ không nhìn thấy bóng dáng của Sài Khôn.

Đan Thác vươn tay ra trước, "Chu đoàn trưởng, ngưỡng mộ đã lâu. Anh tới đây một đoạn thời gian rồi? Anh xem tôi đây bận bịu, vẫn không có chút thời gian nghỉ ngơi nào, bận tối tăm mặt mũi, không có cả thời gian tiếp đón khách quý, thật sự là vô cùng xin lỗi."

Chu Giác Sơn tới đây đã mười ngày, nhưng hôm nay hẳn ta mới chính thức ra mặt. Đan Thác vừa nói, vừa dùng khước mắt liếc trộm Tại Tư.

Người phụ nữ này, hẳn ta vẫn thích.

Mặc dù biết rõ cô ta là người phụ nữ của Chu Giác Sơn, nhưng chỉ muốn nhìn một chút, trong lòng hẳn ta lại ngứa ngáy.

"Thế nào không thấy Sài Khôn tiên sinh?"

Lực tay của anh rất mạnh, chột dùng sức.

Đan Thác vội vàng thu hồi tầm mắt, nhin đau trả lời, "À, ba tôi lớn tuổi rồi, cơ thể không được khỏe mạnh, mấy ngày gần đây nóng bức, dễ dàng bị cảm nắng, không tiện ra ngoài đi lại."

Chu Giác Sơn cười khẽ, buông lỏng hẳn ta.

Đan Thác hít sâu một hơi, cúi đầu, nghiêng răng chịu đựng mà lắc lắc tay.

Hai người giằng co một hồi, ai cũng không lên tiếng, trong im lặng, Tại Tư lôi kéo ống tay áo của Chu Giác Sơn, nhón chân lên, lặng lẽ thông báo gì đó với anh.

Một lát sau, Chu Giác Sơn mở miệng trước, anh ôm Tại Tư ngồi về ghế dựa, "Tôi nghe nói quân đội của Kim Đăng lập tức dẫn người công kích vào Lashio, hôm nay không thấy Sài Khôn tiên sinh, còn tưởng rằng tiên sinh tạm thời rời khỏi nơi này tìm chỗ tránh đầu sóng ngọn gió rồi chứ."

Ánh mắt Đan Thác khẽ động, cười khà khà đi tới đây, "Bên ngoài cũng chưa chắc an toàn bằng Lashio."

"Nói thế nào?"

"Chu đoàn trưởng đừng giả bộ hồ đồ. Anh cũng ngây người ở Nam Shan gần nửa năm, nên biết thói quen chiến tranh của quân đội vũ trang dân tộc thiểu số." Thường thường là địa phương càng nguy hiểm mới càng

an toàn, "Đồ vật anh thả bên ngoài, sẽ không ai động đến, một khi chạy đến thâm sơn cùng cốc, đây mới là nguy hiểm thực sự."

Bang Shan, bang Kachin, bang Wa... Những thế lực vũ trang nổi tiếng ở địa khu phía bắc Myanmar, chủng loại nghiên cứu thích nhất chính là chiến tranh du kích [3]. Tại sao lại như vậy, bởi vì nghèo đói, không có nhiều vũ khí sát thương lớn, không có gan chính diện giao chiến.

[3] Chiến tranh du kích: là một loại hình chiến tranh bất thường được phe, nhóm quân sự nhỏ và yếu hơn, cơ động hơn áp dụng đối với kẻ thù lớn mạnh hơn và kém cơ động hơn. Lối đánh du kích bao gồm các cuộc phục kích, phá hoại, đánh bất ngờ, chớp nhoáng và rút lui nhanh. Mục tiêu của các cuộc tấn công du kích là những yếu điểm của kẻ thù.

Dưới ô che nắng có vài cái ghế, Đan Thác nhìn nhìn Triệu Tuấn, kêu ông ấy cùng nhau ngồi xuống.

Một chân hấn ta co lại, một chân duỗi dài, cầm lấy một khối bánh bích quy socola, vừa nhai vừa nói, "Khu nghỉ dưỡng này tôi mở ở đây, tôi cũng không thể dọn đi, nếu như có người cứng rắn muốn xông tới, cùng lắm tôi liền cho hấn ta ít tiền. Chúng tôi buôn bán mà thôi, chủ yếu phải duy trì hòa khí, đương nhiên, cũng là thương nhân chúng tôi mềm yếu, không so được với quân đội các anh."

Quân đội dù nghèo cũng có thể đem hàng ngàn AKM [4] đi ngang qua thành phố đi ngang qua núi rừng, Đan Thác cái gì cũng không sợ, chỉ là sợ chết, "Chu đoàn trưởng, anh đừng thấy tôi gia nghiệp to lớn, nhưng tôi sợ nhất là đặc tội quân đội các anh."

[4] AKM: là súng trường tấn công được cải tiến từ phiên bản cũ là AK-47 vào thập niên 1950. AKM được sử dụng rộng rãi trên thế giới bởi độ chính xác, hỏa lực mạnh, độ tin cậy cao, độ bền và thiết kế đơn giản của nó.

Bắc Shan có mâu thuẫn của Bắc Shan, hẳn ta không quản được.

Nam Shan có mâu thuẫn của Nam Shan, hẳn ta cũng không thể trêu vào.

Chu Giác Sơn cười nhẹ một tiếng, người quang minh chính đại không nói tiếng lóng, "Nghe ý tứ này của anh, lần này Kim Đãng khởi nghĩa, hoàn toàn không có quan hệ với tập đoàn Sài Khôn?"

Ánh mắt của Đan Thác sáng lên, "Tôi cùng hẳn ta? Làm sao có thể có quan hệ được. Đúng, trước đó hẳn ta có vài lần đến đây, thế nhưng đều là bạn học cũ, ôn lại kỷ niệm xưa, uống rượu nói chuyện phiếm, không hề có chuyện khác."

Đan Thác cũng coi như là một lão du điều [5], mặc dù không khôn khéo như Sài Khôn ba hẳn ta, nhưng khi nói chuyện làm ăn, nói chuyện làm việc cũng trên cơ bản có thể xem như là vô xuất kỳ hữu [6].

[5] Lão du điều: hình dung một người khéo léo đưa đẩy.

[6] Vô xuất kỳ hữu: biểu thị không ai có thể vượt qua anh ta, gần giống với đệ nhất thiên hạ.

Chu Giác Sơn hơi nhíu mày, cảm giác mình hình như phải thay đổi mạch suy nghĩ, "À? Vậy các anh định bao giờ mới đi Nam Shan nói chuyện làm ăn?"

Lashio giới nghiêm, phong tỏa toàn thành phố, thời gian nội chiến, ngay cả lỗ chó, e rằng cũng phải bị kiểm tra ít nhất là hai lần. Đợi đến khi hai bên thực sự đánh nhau, kiểm soát trong thành phố sẽ chỉ càng ngày càng chặt chẽ, Chu Giác Sơn không lo lắng, anh có thân phận của quân đội bang Nam Shan, Bắc Shan và Nam Shan vừa mới ký kết hiệp nghị hợp tác, quân đội địa phương chỉ cần hiểu chuyện, thì không nên gây khó khăn cho anh. Thế nhưng Đan Thác bọn họ không giống, nếu như bọn họ muốn ra

khỏi thành phố nói chuyện làm ăn, đến lúc đó, nhất định phải trải qua tầng tầng lớp lớp quân đội xét duyệt...

"Dựa theo cách nói của anh, anh không có bất kỳ quan hệ gì với quân đội bang Bắc Shan. Vậy làm sao quân đội bang Bắc Shan có thể dễ dàng tha cho các anh ra khỏi thành phố? Các anh có thể dùng tiền bảo đảm bình an, nhưng rất khó dùng tiền để mua tự do..."

Chu Giác Sơn hảo tâm nhắc nhở hãn ta.

Hiện tại hãn ta không đi, sau này liền không đi được.

Dĩ nhiên, trừ phi ban này Đan Thác đều là nói láo --- thực ra Đan Thác cùng Kim Đăng căn bản là một phe. Nếu không làm sao hãn ta có thể tự tin như vậy, một lòng một dạ ở lại Lashio.

Đan Thác sửng sốt.

Chu Giác Sơn chẳng hề để ý, anh bưng chén trà lên, giọng điệu thản nhiên, từng bước ép sát, "Nếu như tôi nhớ không nhầm, ngày 24 tháng này, cũng chính là mười ngày sau, bộ trưởng Ngô Tứ Dân triệu tập năm sáu nhóm người buôn lậu đến chỗ ông ấy tập trung nói chuyện làm ăn."

Trong đó, có hai người cũng là đầu cơ trục lợi gỗ teak và ngọc thạch, loại hình kinh doanh cơ bản giống Đan Thác, nếu như Đan Thác không đi được, như vậy việc làm ăn cực kỳ béo bở này tương đương với chấp tay nhường cho người khác rồi, "Đan Thác tiên sinh, nếu như anh thật sự không định dời đi, liền nói sớm, Ngô bộ trưởng cũng không thích người không giữ chữ tín nói một đằng làm một nẻo, sau này đối với anh cũng không có chỗ tốt."

Nói xong, anh bình tĩnh nhấp một ngụm trà.

Đan Thác kinh hãi, đáy mắt một hồi chấn động.

Hắn ta ngẫm lại, thoáng chốc gương mặt thay đổi, đặt chân xuống, xoa xoa miệng, khăn trương bắt lấy ống tay áo của Chu Giác Sơn, "Chu đoàn trưởng! Chu lão đệ! Nam Shan bên kia... Tôi phải đi, tôi phải đi!"

"Vậy anh có quan hệ gì với Kim Đăng?"

Đan Thác hung hăng căn rắng một cái, "Được, đại ca cũng nói thật với chú, là tôi tài trợ cho bọn họ. Tôi cho bọn họ một khoản tiền. Cũng không tính là nhiều, nhưng dù sao cũng đủ mua thêm một ít trang bị quân sự tiếp viện."

"Còn gì nữa không."

"Không có."

Đan Thác giả ngu, Chu Giác Sơn hí mắt, thoáng chốc đứng dậy, móc súng ngắn ra, để ở thái dương của Đan Thác.

Triệu Tuấn linh cơ khê động, làm bộ làm tịch, dễ dàng móc súng ra nhắm ngay Tại Tư.

"Chu Giác Sơn, cậu mau bỏ súng xuống! Bằng không tôi giết chết người phụ nữ của cậu!"

Chu Giác Sơn liếc nhìn Triệu Tuấn một cái, dùng ngón tay xoa xoa sống mũi, cố gắng nhin cười.

Trong im lặng, anh lại liếc nhìn Đan Thác một cái, Đan Thác đang cau mày, phất phất tay với Triệu Tuấn.

"Chú Triệu, chú Triệu! Chú đừng làm bừa!" Hắn ta lại quay đầu, cười khà khà, nịnh nọt Chu Giác Sơn, "Chu đoàn trưởng, chúng ta có gì thì thương lượng cho tốt, cũng... không đến mức động dao động súng..."

Đang lúc nói chuyện, Đan Thác đẩy họng súng của Chu Giác Sơn ra xa một chút, ánh mắt khẽ động, cân nhắc lợi hại, "Được, không nói gạt chú, tôi còn bán cho Kim Đăng bọn họ một ít M16A4 [7]."

[7] M16A4: là phiên bản cuối cùng của dòng súng trường M16, được chia thành hai loại chính (R0901/NSN và R0905) với các chế độ bắn khác nhau.

"Anh từ đâu mà lấy được M16 [8]?"

[8] M16: là tên của một loạt súng trường do hãng Colt cải tiến từ súng ArmaLite AR-15. M16 khá nhẹ (3-4 kg) do có các phần làm bằng thép, hợp kim, nhôm và nhựa cứng (sợi thủy tinh hoặc polymer), sử dụng kỹ thuật giảm nhiệt bằng hơi, tác động lên cò bằng khí ép, đạn nạp từ băng tiếp đạn với cơ cấu khóa nòng xoay.

Đan Thác không nóng không lạnh trả lời, "Việc buôn bán... lấy được từ chỗ người trung gian."

"À?"

Chu Giác Sơn thu hồi súng, ngồi về trên ghế, anh nhìn trời xanh mây trắng xa xa, trầm giọng nói, "Muốn hợp tác, tốt nhất là nói đầu đuôi ngọn ngành với tôi."

Nếu không, anh lập tức có thể gọi điện thông báo cho quân khu bang Nam Shan, nói cho bọn họ biết, Đan Thác đã cấu kết với thế lực của Kim Đăng.

Trong lòng anh cũng rõ ràng, Nam Shan Bắc Shan mặc dù không phải là quan hệ đối địch, nhưng thủ lĩnh của hai bên dù sao vẫn khác nhau, một khi Nam Shan biết được Đan Thác ở phía sau tài trợ cho chính quyền mới của Bắc Shan, vậy thì giao dịch đi lại của Nam Shan và Đan Thác, cũng có thể cùng lúc tuyên bố kết thúc toàn bộ rồi.

Đan Thác là thật sự sợ hãi, hẳn ta không hề muốn chặt đứt đường tiền tài của mình, hơn nữa, nghe ý tứ trong lời nói của Chu Giác Sơn... Chu Giác Sơn đây là đang chỉ điểm có thể tiến thêm một bước hợp tác.

Hẳn ta vui vẻ, vốn là lần hợp tác này với Nam Shan, trong lòng hẳn ta cũng không để ý, "Nếu như theo lời chú nói, vậy thì sau này chúng ta chính là người một phe rồi. Sau này có tiền mọi người cùng nhau kiếm, Ngô bộ trưởng bên kia... chú phải gạt giúp tôi, với lại còn cần phải giúp tôi đoạt lấy mới được!"

Chu Giác Sơn cau mày, trầm mặc không nói.

Anh cố ý giả vờ phiền não một hồi, một lúc lâu, mới gật đầu đáp ứng.

Ánh mắt Đan Thác sáng lên, bỗng nhiên hẳn ta nhiệt tình vỗ vỗ bả vai của Chu Giác Sơn, "Anh em tốt!"

Chu Giác Sơn nhanh chóng ho khụ một tiếng, thừa dịp Đan Thác không chú ý, anh lại nhướn mày nhìn nhìn Tại Tư và Triệu Tuấn.

Ba người cùng một cảm nhận.

-- Nghẹn cười, sắp không thở được nữa rồi.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Edit: Dương

Chạng vạng.

Triệu Tuấn đã đi theo Đan Thác bên ba khắp nơi, giăng co cả một buổi chiều. Tới gần giờ cơm tối, ông giả vờ Đan Thác là mình mệt mỏi không thể chịu nổi nữa rồi, lúc này mới rút ra được một chút thời gian rảnh, lòng bàn chân như bội dầu, lén lút chạy vào gian phòng ở tạm của Chu Giác Sơn và Tại Tư.

Ông cùng Chu Giác Sơn tụ họp ở cùng một chỗ, dự định thông báo cho cấp trên những tin tức trọng yếu mà ban ngày Đan Thác đã nói lúc ở bãi cỏ, điều chỉnh sửa sang lại một lần nữa, lại cắt bớt một chút.

Tại Tư mang lên một băng ghế nhỏ, vui vẻ chạy tới.

Triệu Tuấn do dự, cúi đầu nhìn con gái của mình một chút, "Con..."

"Mặc kệ cô ấy, chú muốn gạt cô ấy cũng vô dụng, cô ấy lúc nào cũng có đủ loại biện pháp để moi thông tin từ chỗ cháu." Chu Giác Sơn sải bước đi tới, vừa bắt kịp thời gian ăn tối, anh còn bưng cả một phần cơm cà ri cho Triệu Tuấn.

Những chuyện trước kia Tại Tư đã phải trải qua, Chu Giác Sơn không muốn để Triệu Tuấn đau lòng hoặc lo lắng cho cô ấy, cho nên vẫn luôn

chưa từng nói cụ thể cho Triệu Tuấn.

Tại Tư mỉm cười, lấy ra một phần ghi chép, "Hừ, con không phải ăn không ngồi rồi, mọi người cho con tham gia, tự nhiên cũng có thể có được chỗ tốt tương xứng."

Buổi sáng ở bãi cỏ, cô gạt hai người họ, lén lút mang theo bút ghi âm của Chu Giác Sơn, đối thoại của Chu Giác Sơn và Đan Thác, đã bị cô ghi âm toàn bộ.

Buổi chiều rảnh rỗi, cô chỉnh sửa ghi âm lại một chút, viết xuống những trọng điểm, cho nên phần ghi chép đặt ở trước mặt bọn họ bây giờ, tuyệt đối là phần đầy đủ nhất ngắn gọn nhất và chuẩn xác nhất.

Ánh mắt Triệu Tuấn sáng lên, "Được, nha đầu à, con làm phóng viên quả thật không sai!"

Tại Tư nở nụ cười.

Chu Giác Sơn cũng tự hào từ trong thâm tâm. Không thể không thừa nhận, Tại Tư suy nghĩ linh hoạt, rất khôn khéo, vô sự tự thông [1], hơn nữa trong những chuyện quan trọng lúc nào cũng có thể mang đến cho anh bất ngờ.

[1] Vô sự tự thông: hiểu biết gì đó mà không cần người khác dạy dỗ.

... Thời gian cơm tối, ba người vừa ăn vừa nói chuyện. Độ cao của bàn ăn trong phòng khách dùng không thoải mái lắm, trong phòng cũng không có người ngoài, Chu Giác Sơn và Triệu Tuấn bưng hai cái khay nhỏ, ngồi xuống đất vây quanh phụ cận bàn trà trong phòng khách.

Tại Tư ngồi trên băng ghế nhỏ mà cô vừa mới dời qua, tinh tế nhai một miếng cơm.

Triệu Tuấn lang thôn hổ yết, mắt thấy nét chữ của Tại Tư, "Cho nên, M16 kia của Đan Thác, đều là triển khai từ chỗ quân đội chính phủ lúc trước?"

Chu Giác Sơn cầm một đôi đũa, gắp lên một miếng thịt cá, "Không, cháu tạm thời vẫn không thể tin tưởng hoàn toàn vào lời nói của hẳn ta."

Tầm hình nhóm M16 lúc sáng Đan Thác cho Chu Giác Sơn xem, nhóm súng đó được bảo vệ hoàn hảo, số lượng ít, đóng gói nguyên vẹn, hơn nữa điểm quan trọng nhất là — số hiệu của nhóm súng kia giống nhau, là cùng một nhóm súng, vả lại nhìn vào năm sản xuất (*), lại là nhóm vũ khí tinh nhuệ mới nhất của năm nay.

"Chú có nhớ không, mấy năm gần đây, chính phủ mới lên đài của Myanmar, một mực hạn chế xuất khẩu nguyên liệu ngọc thô và gỗ của tập đoàn Sài Khôn. Giữa năm nay, còn tiến hành phong sát mọi mặt và phát lệnh truy nã với tập đoàn Sài Khôn."

Quân đội chính phủ Myanmar đã tỏ rõ thái độ với tập đoàn Sài Khôn, làm sao có thể giao mẫu súng mới của năm nay cho bọn họ?

Hướng chi cho tới nay, Interpol thực ra cũng đang hoài nghi tập đoàn Sài Khôn có dính líu đến trợ giúp lợi ích của bên thứ ba, mượn danh nghĩa cơ hội vận chuyển gỗ teak và ngọc thạch, trợ giúp một tổ chức nào đó buôn lậu quân hỏa ra bên ngoài.

Nếu như nói thật sự mọi chuyện có liên quan đến quân đội chính phủ, bọn họ làm sao có thể đoạn tuyệt đường tiền tài, trước khi tập đoàn Sài Khôn còn chưa bị Interpol niêm phong liền sớm cắt đứt liên lạc với bọn họ?

"Có liên quan đến khai thác vật liệu gỗ teak và ngọc thạch, cũng từ đó rút ra lợi ích, loại lợi ích đó rất nhỏ, đối với quân đội mà nói quả thực không có cũng được. Nhưng chú cũng biết rõ buôn lậu quân hỏa, chỉ cần hẳn ta bán đi một nhóm thì đó chính là một con số thiên văn."

Loại súng M16 này, từng được gần 100 quốc gia sử dụng, được khen là một trong sáu khẩu súng nổi tiếng trên thế giới hiện nay. Dòng M16A4 càng là trang bị tiêu chuẩn của thủy quân lục chiến Mỹ trong chiến tranh Mỹ Iraq, chỉ cần có thể tìm được tài nguyên đồng thời tiến hành buôn bán hợp lý, hầu như không có địa khu và quốc gia nào từ chối.

Cho nên, ở góc độ của Chu Giác Sơn nhìn ra, "Các tổ chức dân tộc độc lập và quân đội vũ trang ở cảnh nội Myanmar, chỉ có duy nhất quân đội chính phủ, là không thể nào có khả năng từng hợp tác buôn bán quân hỏa với Đan Thác!"

Triệu Tuấn bưng tình, "A" một tiếng, ông nhú mày, nhanh chóng xới một miếng cơm, "Vậy Đan Thác là đang nói láo, cho nên nói, lần này chúng ta lại không tra ra được gì?"

Chu Giác Sơn cũng nuốt một miếng cơm, "Không, Đan Thác có lẽ chính hẳn ta cũng không phát hiện, thật ra hẳn ta vẫn cung cấp cho chúng ta một cái tin tức rất quan trọng."

"Cái gì?"

"Năm sản xuất."

— Tại Tư và Chu Giác Sơn đồng thanh trả lời.

Nói xong, trong mắt lại đồng thời toát ra kinh ngạc, mừng rỡ nhìn nhau.

Chu Giác Sơn cười khẽ một tiếng, cầm đầu ăn cơm, kế tiếp giao cho Tại Tư giải thích.

Triệu Tuấn được hai người họ nhắc nhở, thật ra cũng hiểu được đại khái, nhưng hiếm khi nói chuyện với con gái, vậy nên ông nhất định phải cố vũ con gái.

"Nha đầu, con nói đi."

Tại Tư nhà tôm khô trong cơm cà ri ra, dùng khăn giấy gói kỹ, "Nếu chúng ta đã biết nhóm M16 kia là súng mới của năm nay, vậy đã nói rõ, tổ chức hoặc chi quân đội hợp tác với Đan Thác bọn họ, cho đến năm nay, vẫn luôn bảo trì liên lạc với Đan Thác bọn họ."

"Mà đúng lúc, năm nay, Đan Thác và Sài Khôn bị ép phải rời khỏi khu vực quản hạt của quân đội chính phủ Myanmar, chạy đông chạy tây. Thử hỏi, nếu như một người mất đi chỗ dựa vững chắc vốn có, nay đây mai đó, hẳn ta sẽ đi tìm ai? Hẳn ta nhất định sẽ đi tìm người từng có qua lại kinh tế hoặc là người bí mật ẩn núp còn giúp hẳn ta xóa bỏ khốn cảnh."

"Mà lúc này, bảy tỉnh bảy bang của Myanmar, là bang nào tiếp nhận bọn họ, là bang Shan. Nói thêm một chút, cảnh nội bang Shan, chủ yếu có ba chi quân đội vũ trang là Bắc Shan, Nam Shan và Đông Shan, cùng với khu tự trị bang Wa luôn hướng về thế lực quân đội chính phủ."

Khu tự trị bang Wa khác biệt với ba thế lực vũ trang còn lại ở bang Shan, khác nhau về bản chất: Bọn họ thỉnh cầu với quân đội chính phủ, là chỉ hy vọng đôi bên độc lập, thiết lập khu tự trị phát triển độc lập, nhưng không cần xây dựng một quốc gia mới.

Căn cứ vào điểm ấy, mấy năm nay, bang Wa vẫn luôn cố gắng xoa dịu quan hệ với quân đội chính phủ. Nguyên do, bang Wa bọn họ biết rõ nhiều năm trước quân đội chính phủ đã hướng mũi nhọn về tập đoàn Sài Khôn, cho nên tổ chức hoặc quân đội vẫn còn liên tục hợp tác với tập đoàn Sài Khôn, hơn phân nửa không phải là bọn họ.

Kế tiếp, Đông Shan, không chỉ nhân khẩu ít nhất trong số các chi quân đội vũ trang dân tộc ở Myanmar, còn là một chi bộ đội vũ trang có diện tích địa lý nhỏ nhất. Tại Tư đã từng đi qua đó, phong cảnh nơi đó rất tốt, người dân rất thân thiện, thế nhưng nếu nói đến trang bị quân đội, cô nhất định

phải nói thật, cô cho rằng quân đội nơi đó không xứng với nhiều M16 như vậy, chứ chưa nói đến chuyện đi buôn bán.

Hai cái còn lại sau cùng, có khả năng nhất, cũng chính là Bắc Shan và Nam Shan.

"Sự kiện chính tới rồi, đừng quên, Đan Thác bây giờ là xử lý tập trung nhóm M16 này rồi nuốt riêng, tất cả đều bán vào trong tay Kim Đăng rồi. Kim Đăng là cháu của Bang Mạt, cựu phó lý trưởng Lữ đoàn 2 của Bắc Shan, nếu như nhóm M16 này nguyên bản chính là đồ của quân đội Bắc Shan, Kim Đăng sẽ ngu đến mức lấy tiền của mình mua lại sao? Nếu như bây giờ con là hãn ta, không bằng trực tiếp bắt giam Đan Thác, xử Đan Thác tội nuốt riêng quân hỏa, như vậy chẳng phải là vừa tiết kiệm tiền vừa tiết kiệm sức lực sao?"

Dứt lời, trong lòng ba người đã có đáp án.

Nhóm M16 này, chỉ có thể là từ bên trong quân đội bang Nam Shan tuồn ra ngoài...

Quân đội bang Nam Shan, sau lưng vẫn luôn được Mỹ và Thái Lan chống đỡ, trang bị quân hỏa mà bọn họ có, bất kể là số lượng hay chất lượng, ở trong các thế lực vũ trang dân tộc thiểu số của Myanmar hoàn toàn có thể xem là số một.

Tóm lại...

Chỉ có quân đội bang Nam Shan có địa vị, có tài lực, làm ra được chuyện cấu kết với thương nhân buôn lậu khét tiếng nhất, buôn lậu quân hỏa ra ngoại cảnh [2].

[2] Ngoại cảnh: ngoài biên giới hoặc ngoài khu vực.

Đang lúc suy nghĩ, tâm tình Tại Tư chìm xuống một chút, cô quay đầu nhìn về phía Chu Giác Sơn, có chút lo lắng về tình cảnh của anh.

Triệu Tuấn cơm nước xong, để đĩa xuống, nguy hiểm đối với bọn họ mà nói chính là chuyện thường như cơm bữa, cho nên ông không lo lắng cho Chu Giác Sơn, nhưng thật ra lại xuất hiện một vấn đề mới.

"Đợi một chút, hai đứa suy nghĩ một chút, nếu như thật sự là quân đội bang Nam Shan âm thầm cấu kết với Đan Thác bọn họ, buôn lậu quân hỏa... Vậy tại sao, lần này Đan Thác bọn họ đến Nam Shan bàn bạc chuyện gỗ teak và ngọc thạch lại gian nan như vậy?"

Triệu Tuấn ngày đêm nằm vùng ở bên cạnh Sài Khôn và Đan Thác, ông quá hiểu rõ tình huống hiện tại của hai cha con này.

Thế nhưng nếu dựa theo suy nghĩ vừa rồi của Tại Tư, theo lý thuyết, Nam Shan không phải là nên hoan nghênh bọn họ sao...

Sắc mặt của Chu Giác Sơn hơi trầm xuống, đôi đũa giơ ở giữa không trung, "Dính đến quyền quyết định phát triển kinh tế đều nằm trong tay Ngô Tứ Dân, cuộc trao đổi này của Sài Khôn và Đan Thác nói cũng không trót lọt, tám phần là mắc kẹt ở chỗ của Ngô Tứ Dân."

Anh tin tưởng, suy nghĩ của Tại Tư cũng không sai, chỉ có điều có một điểm cô nói cũng không chính xác — kẻ chủ mưu dính líu đến đầu tư trực lợi quân hỏa kia, khả năng cũng không phải là một chi quân đội hoặc một tổ chức, mà chỉ là một người, một người tương tự như Chu Giác Sơn, một người có thể điều động quân đội, có thể ra vào kho quân hỏa.

Anh suy nghĩ một chút, trước tiên loại bỏ Ngô Tứ Dân, bởi vì lão gia hỏa này rất rõ ràng cho thấy cũng không biết lợi hại trong này, không biết có chuyện buôn lậu quân hỏa, cho nên vẫn luôn kèm chặt Sài Khôn và Đan Thác không thả.

Triệu Tuấn nghiêm túc nhìn Chu Giác Sơn, "Còn có thể loại bỏ ai nữa không?"

"Khó mà nói."

Có thể ngang hàng hoặc cấp cao hơn anh, còn có đoàn trưởng, lữ trưởng, quân trưởng... của các đại đoàn khác. Nhiều người như vậy, không có khả năng mỗi người đều có quan hệ với chuyện này.

Tại Tư nhắc nhở Chu Giác Sơn, "Thời gian cấp bách, một khi chuyện làm ăn của Sài Khôn và Đan Thác gộp lại, chuyện này lại càng không dễ tra xét."

Chu Giác Sơn gật đầu, "Ừ, chúng ta có thể nhanh hơn Sài Khôn và Đan Than một bước trở lại Nam Shan. Nói chung, người nào một mực dốc sức ủng hộ Sài Khôn và Đan Thác tiến vào chiếm giữ Nam Shan, thì người đó không thoát khỏi liên quan đến chuyện này."

Triệu Tuấn gật đầu, "Vậy hai đứa định thế nào? Có cần phải thêm người trợ giúp cho hai đứa không?"

Chu Giác Sơn hơi ngạc nhiên, "Người trợ giúp? Chú còn có người?"

Tại Tư linh cơ khẽ động, nghĩ tới một người, "Không phải là Cao Hán lần trước muốn giết người đó chứ?"

"Không phải cậu ta."

Triệu Tuấn mím chặt môi, do dự nửa ngày, "Là hơn hai tháng trước, ở gần thị trấn Kalaw ba có tình cờ cứu được một người."

...

Lời tác giả:

(*) Làm thế nào để dựa vào số hiệu trên súng tính ra năm sản xuất?

Đầu tiên, nhìn số hiệu trên súng gồm mấy chữ số, nếu số chữ số là số lẻ thì thêm một số 0 vào trước số hiệu, số chẵn thì không thêm.

Công thức: Năm sản xuất = năm định hình thiết kế + mã năm sản xuất – 1

Ví dụ: như loại 95 tự động — số hiệu 0902xxxx; năm định hình thiết kế là 95; số hiệu gồm 8 chữ số, là số chẵn nên không cần thêm; hai số đầu trong số hiệu (09) là mã năm sản xuất.

ADCT: $95 + 09 - 1$, cho ra kết quả sản xuất vào năm 03.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Edit: Dương

...

Nửa giờ sau, một bóng dáng gầy yếu xuất hiện ở cuối hành lang, người phụ nữ mặc quần dài áo dài mộc mạc, bước đi rất chậm. Chân mày của cô ấy nhàn nhạt, trên tai đeo khẩu trang dùng một lần màu xanh nhạt, mái tóc ngắn thẳng ngang vai, che đi hơn nửa khuôn mặt.

Tại Tư ngậy người.

Cô kích động, ngạc nhiên, nhất thời nghẹn lời, nhìn cô ấy, hơn nửa ngày không nói nên lời.

Bạch Tĩnh đi không nhanh không chậm, cô ấy nhìn ba người trong phòng, lông mi khẽ động, sau đó, rất tự nhiên đi tới bên người Triệu Tuấn.

"Bạn của anh?"

Cô ấy nín lấy ống tay áo của Triệu Tuấn, nhẹ nhàng lắc lắc, lúc đang nói chuyện, dùng ánh mắt lặng lẽ đánh giá Tại Tư và Chu Giác Sơn.

Tại Tư mím môi, vội vàng chỉnh sửa lại mái tóc hơi rối, tiến lên một bước, "Bác sĩ Bạch..."

"A, làm sao cô biết tôi họ Bạch? Nhưng tôi không phải là bác sĩ, tôi chỉ là một nhân viên giặt là, mỗi ngày làm việc ở phòng giặt quần áo, đúng không?" Bạch Tĩnh nói một chút liền quay đầu nhìn về phía Triệu Tuấn. Giọng nói của cô ấy rất dịu dàng, trong mắt sáng lấp lánh.

Tại Tư sợ run vài giây.

Tâm tư trong đầu cô đang rất loạn, trong lúc nhất thời, thật sự không hiểu rõ đây hết thảy là chuyện gì xảy ra.

Triệu Tuấn vội vàng đẩy tay của Bạch Tĩnh ra, bước nhanh đi qua, kéo cổ tay của Tại Tư. Ông kéo cô ra ngoài ban công, "Não bộ của Bạch Tĩnh bị kích thích, rất nhiều chuyện đều không nhớ gì cả, hiện tại cô ấy hoàn toàn không biết mình trước kia là bác sĩ, ba nói phải cô ấy đến giúp con, con cứ xem cô ấy như một người lạ mà dùng, nghìn vạn lần đừng nói với cô ấy chuyện của hai đứa con."

Tại Tư cau mày, "Vậy ba nói cho con biết trước, rốt cuộc cô ấy là thế nào?"

"Chuyện này nói rất dài dòng."

... Hai tháng trước, ở thị trấn Kalaw, Triệu Tuấn tình cờ đi giao hàng giúp Sài Khôn, trên đường trở về, đi ngang qua bụi cỏ hoang hẻo lánh.

"Lúc đó ba thềm thuốc lá liền chuẩn bị xuống xe hút thuốc, không nghĩ tới động cơ ô tô vừa mới tắt, chợt nghe thấy bên ngoài cách đó vài chục mét, đại khái là phía sau một đồng cỏ khô, truyền đến tiếng hét chói tai tê tâm phế liệt của phụ nữ..."

Loại địa phương đó ở Myanmar, nhất là khu giao chiến, không ai coi phụ nữ là người, những chuyện như thế đều không lấy làm lạ.

Triệu Tuấn ăn núp ở Myanmar nhiều năm như vậy, trên người ông gánh vác quá nhiều, ông không thể ra mặt cứu người, nếu không sẽ đối nghịch với quân đội.

Ông lại khởi động xe, lái đi, vốn định xem như không có chuyện gì, cũng chưa từng xảy ra chuyện gì. Thế nhưng chưa đến hai phút, ông cuối cùng vẫn không thể nhịn được, cắn răng một cái, từ dưới ghế ngồi lấy ra một khẩu súng, lái xe quay lại, đánh chết năm tên lính ở hiện trường.

"Có một tên lính chưa chết, vết sẹo này trên mặt ba, chính là tên gia hỏa kia trước khi chết dùng dao quân dụng vạch lên."

Những xác chết kia Triệu Tuấn đều chôn ở trên núi bên đó, vì lý do an toàn, không thể dùng xe chở, hơn nữa còn đeo một đôi găng tay, thay một đôi ủng không vừa chân, chạy lên chạy xuống ở trên ngọn núi đó, giằng co suốt một buổi chiều.

"Đợi đến khi ba thu thập xong thi thể cuối cùng, trở lại đồng cỏ khô kia, cô ấy người đã không thấy. Ba cho rằng cô ấy tự chạy đi rồi, trở về mở cửa xe, không nghĩ tới cô ấy lại nằm ở chỗ ngồi phía sau xe, đã sớm ngủ thiếp đi."

Có liên quan đến buổi chiều ngày đó, Bạch Tĩnh ở sau đồng cỏ khô nơi đó cụ thể xảy ra những gì, Triệu Tuấn không hỏi qua. Ông chỉ biết là, lúc cô ấy nằm ngủ ở trên xe, trên người ngay cả áo lót cũng không có, trên ngực tràn đầy vết hôn và dấu răng, trên đùi đầy vết xanh tím.

Triệu Tuấn không có cách nào khác, liền cởi áo trên người mình cho cô ấy, lại khởi động xe, trước tiên đưa người về chỗ mình thường ở.

Trên người Bạch Tĩnh có hộ chiếu Trung Quốc, Triệu Tuấn cũng có thể từ chỗ cảnh sát tra được thân phận ban đầu của cô ấy là bác sĩ, "Ban đầu ba nghĩ, đợi đến khi cô ấy tỉnh dậy, ba sẽ phái người đưa cô ấy đến đại sứ quán, đưa cô ấy an toàn về nước."

Nhưng ai có thể nghĩ đến, Bạch Tĩnh hôn mê suốt hai ngày, sau khi tỉnh lại, tinh thần vẫn luôn hoảng hốt.

Triệu Tuấn không biết cô ấy là bị những binh lính kia dọa sợ, hay là bị ông nổ súng giết người dọa sợ, tóm lại, cô ấy hoàn toàn không nhớ rõ mình là ai. Cô ấy không biết mình là một người Trung Quốc, cũng không biết mình là bác sĩ, cô ấy còn rất buồn bực vì sao bản thân ở Myanmar lại không biết nói tiếng Myanmar, bởi vì cô ấy ở cùng một chỗ với ông, Triệu Tuấn hàng ngày đều chăm sóc cô ấy, cô ấy còn rất đương nhiên xem Triệu Tuấn là chồng của mình.

Tại Tư căn môi, cô có chút xoắn xuýt nhìn Triệu Tuấn, "VẬY... ba cùng cô ấy..."

Triệu Tuấn thở dài một hơi, ông nhắm mắt, lắc đầu, "Không có. Nha đầu, con đừng nghĩ nhiều, ba và cô ấy không có gì cả."

Hàng năm có rất nhiều người được Triệu Tuấn cứu giúp. Nếu như ông thật sự ôm tư tâm, hoặc là có ý định tái giá, ông đã sớm kết hôn sinh con ở Myanmar rồi. Bạch Tĩnh mới bao lớn? Cô ấy bằng tuổi Chu Giác Sơn. Triệu Tuấn cũng ngoài bốn mươi rồi, dù thế nào cũng không tới phiên Bạch Tĩnh nơi này.

Tại Tư gật đầu, cơ bản hiểu được đầu đuôi câu chuyện.

Thật ra cô không có ý kiến gì với chuyện tình cảm riêng tư của Triệu Tuấn, cô có thể hiểu được, dù sao ba cô ẩn núp ở Myanmar nhiều năm như vậy, hơn nữa mẹ cô cũng tái giá, bây giờ người đã mất từ lâu, đoạn hôn nhân trước kia xem như là trọn vẹn kết thúc rồi.

Quan hệ của Bạch Tĩnh và Triệu Tuấn, cô kinh ngạc nhiều hơn mâu thuẫn, có lẽ đợi đến khi cô hiểu rõ và tiêu hóa toàn bộ sự kiện này thì tâm tư của cô đối với chuyện này cũng có thể trở nên ôn hòa hơn bình thản hơn.

Trong giây lát, màn đêm dần dần hạ xuống, sắc trời tối sâu hơn. Ánh sao rực rỡ điểm xuyết trên bầu trời màu xanh đậm, trăng non treo ở chân trời. Ngoài ban công lộ thiên có hai cái ghế, Tại Tư đi tới, lấy một cái ghế cho Triệu Tuấn, chính mình cũng ngồi xuống theo.

Cô cúi mặt xuống, mặc cho gió mát chạng vạng thổi lất phất sợi tóc mềm mại, "Ba, con không có ý tứ gì khác. Chỉ là ba vừa rồi nói với con không có cảm giác với cô ấy, vậy con liền nhắc nhở ba một chút. Con thấy ánh mắt của Bạch Tĩnh ban nãy nhìn ba không đúng lắm, giống như là không quá thích hợp."

Thái độ của một người phụ nữ đối xử với một người đàn ông thế nào...

Có yêu thích hay không, có chán ghét hay không. Từ trong ánh mắt, có thể vừa nhìn đã nhận ra.

Triệu Tuấn gật đầu, "Ba biết."

"Ba có từng giải thích với cô ấy chưa? Chuyện thật ra ba không phải là chồng của cô ấy."

Triệu Tuấn buồn bã thở dài, không có, "Ba không thể nói."

Tại Tư ngạc nhiên.

Triệu Tuấn nói tiếp, "Cô ấy mang thai. Chắc là của đám binh lính kia."

Bạch Tĩnh thật vất vả mới mất đi đoạn ký ức kia, Triệu Tuấn không đành lòng nói chân tướng mọi chuyện cho cô ấy. Nếu như ông không thừa nhận chuyện mình là chồng của cô ấy, vậy thì không có cách nào giải thích chuyện làm sao cô ấy lại mang thai.

Tại Tư hiểu rõ rồi, "Cho nên, ba ở trước mặt Bạch Tĩnh, cũng chỉ có thể tạm thời đóng giả chồng của cô ấy."

"Ừ."

"Đứa bé thì sao?"

"Bỏ rồi."

Triệu Tuấn rất may mắn, may mắn vì phản ứng có thai của Bạch Tĩnh tương đối rõ ràng, thời gian chưa tới một tháng còn nôn nghén không ngừng, Triệu Tuấn mang cô ấy đến bệnh viện kiểm tra, dùng đủ loại viện cớ, mới khuyên được cô ấy bỏ đi đứa bé còn chưa thành hình ấy.

Tại Tư nhìn bóng đêm, trong lòng vô cùng cảm khái, cô nghĩ tới Khang tẩu, nghĩ tới Tiểu Tinh, đương nhiên, "Như thế cũng tốt..."

Cũng không thể thật sự để cô ấy sinh ra được, một khi cô ấy khôi phục lại ký ức, vậy đứa bé kia sẽ khiến cô ấy thống khổ đến nhường nào.

Hai người trầm mặc một hồi, ngoài ban công lâm vào một mảnh an tĩnh dài dòng. Từ góc độ này, còn có thể nhìn thấy bãi cỏ mênh mông bát ngát, đèn đường liên tiếp uốn khúc, nhân viên quản lý chuồng ngựa đang dắt Tạt Mạ và con ngựa nhỏ màu trắng đi tản bộ.

Tạt Mạ đúng là ngựa hoang, thiên tính bướng bỉnh, nhưng cũng không biết là bởi vì cái gì, một ngày đụng phải con ngựa trắng nhỏ có lốm đốm màu hạt dẻ kia, nó giống như thay đổi linh hồn, trở nên an tĩnh, chín chắn, giống như là cảm giác lệ thuộc.

Cho nên nói, chuyện tình cảm mà, ai cũng không nói chính xác được.

Tại Tư cau mày, bỗng nhiên giống như nhớ tới gì đó, cô quay đầu nhìn Triệu Tuấn, dịu dàng nở nụ cười, "Vậy Bạch Tĩnh mới phá thai hơn một tháng? Đi cùng bọn con, có thể quá nguy hiểm không..." Cô suy nghĩ một chút, lại cố ý nói ra, "Hay là ở lại bên cạnh ba, ba sẽ chăm sóc thêm một thời gian nữa?"

Triệu Tuấn liên tục xoa tay, "Không được không được!"

"Vậy làm thế nào..."

"Dù sao vẫn không được."

Ngay trước mặt con gái của mình, ông cũng nghiêm chỉnh nói rõ, thật ra Triệu Tuấn để Bạch Tĩnh rời đi, cũng là ông có tư tâm. Mặt khác... mấy ngày gần đây người phụ nữ kia, lúc nào cũng vô tình hay cố ý ra ám hiệu với Triệu Tuấn, để Triệu Tuấn và cô ấy ngủ chung.

Triệu Tuấn tự nhận là một chính nhân quân tử, nhưng cũng vẫn không dám xưng là định hải thần châm [1].

[1] Định hải thần châm: là gậy như ý của Tôn Ngộ Không. Ý nói là không thể đứng yên mãi như gậy như ý =)))

Ông thật sự sợ có ngày nào đó mình đang ngủ say, Bạch Tĩnh liền lén lén lút lút trèo lên giường của mình... Ông cũng vài năm chưa "khai trai" rồi, loại giày vò này, ông không chịu nổi nữa.

Tại Tư cười trộm, cũng không nói thêm gì cả.

Trong phòng khách, từ khi hai người tách ra, cũng chỉ còn lại Chu Giác Sơn và Bạch Tĩnh hai người nhìn nhau, mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Không lâu lắm, ánh sáng trong phòng dần dần tối đi, chân mày Chu Giác Sơn khẽ động, đứng dậy đi tới cửa bật đèn.

Bạch Tĩnh nhìn trộm bóng lưng của anh ta, ánh mắt khẽ động. Mặc dù cô mất đi ký ức, nhưng cô cũng không ngốc, nhìn dáng dấp, tiêu tử này xấp xỉ tuổi cô, không đến ba mươi tuổi, hoặc khoảng ba mươi tuổi.

Cô cất giọng, gọi anh ta, "Này, cậu là bạn của Triệu Tuấn à?"

"Không phải."

"Cậu là đồng nghiệp của Triệu Tuấn à?"

"Không phải."

"Vậy cậu là thân thích của Triệu Tuấn à?"

"Không phải."

"Vậy cậu là con rể của Triệu Tuấn à?"

... Chu Giác Sơn còn tính nói tiếp "Không phải". Nhưng mí mắt anh vừa nhấc lên, trong lúc vô tình nhìn thấy Tại Tư ngoài cửa sổ.

Bạch Tĩnh cười hì hì, "Ồ, hóa ra cậu là con rể của Triệu Tuấn hả."

Chu Giác Sơn mặc kệ cô ta, phất tay một cái, cất bước đi về phòng ngủ.

Sau lưng, bỗng nhiên truyền tới thanh âm vang dội, "A, con trai, vậy con phải gọi mẹ là mẹ đấy!"

Chu Giác Sơn trợn mắt, rầm một tiếng đóng sầm cửa lại.

Khóe miệng một hồi co giật.

"Ngốc x [2]."

[2] Ngốc x (傻x): dùng để chỉ kẻ ngốc và suy nghĩ ngốc nghếch không giống người bình thường.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Edit: Dương

Tối hôm đó, Triệu Tuấn và Tại Tư hàn huyên cho tới rất khuya, thời gian không còn sớm, Bạch Tĩnh ngủ trước rồi. Lúc đêm khuya vắng người, hai người phụ nữ đã bàn bạc ổn thỏa, phái Bạch Tĩnh cùng đi Nam Shan một chuyến, chỉ là còn chưa hỏi ý kiến của Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn vốn là cũng không phản đối, nhưng mà sau khi gặp qua Bạch Tĩnh, anh đột nhiên thay đổi lập trường.

"Cháu không đồng ý."

Triệu Tuấn kinh ngạc, "Cậu không đồng ý? Tại sao?"

"Cô ta là một người Trung Quốc, ngay cả một câu tiếng Myanmar cũng không biết, chẳng có chút quen thuộc nào với quân khu bang Nam Shan, cháu mang cô ta đi cùng, cô ta có thể giúp cháu được gì?"

Quan trọng nhất, cô ta còn là một người phụ nữ.

Lúc trước Triệu Tuấn ông ấy cũng không nói muốn phái một người phụ nữ đến giúp anh. Ở loại địa phương như quân khu bang Nam Shan, ngư long hỗn tạp, mặc dù trên danh nghĩa Triệu Tuấn nói là phái Bạch Tĩnh đến giúp anh, thế nhưng một khi thật sự đến chỗ đó, viên đạn không có mắt, cô

ta lại chỉ là một người phụ nữ tay trái gà không chặt, vậy rốt cuộc là cô ta chiếu cố anh hay vẫn là anh chiếu cố mình đây?

Triệu Tuấn ngẫm lại, sờ sờ cổ, "Vậy, vậy cậu cứ xem cô ấy là một người giúp việc là được."

Chu Giác Sơn giữ vững lập trường, "Không được, cháu biết rõ chú đã cứu cô ta, thế nhưng chuyện gì ra chuyện đấy, nếu như cháu muốn, cháu có thể hô tới quát lui với cô ta, nhưng còn Tại Tư thì sao, Bạch Tĩnh tốt xấu gì cũng có ân với Tại Tư, Tại Tư có thể sai bảo cô ta giống như một người giúp việc sao?"

Đối với một mình Chu Giác Sơn mà nói, mang thêm phụ nữ về quân khu, ngoại trừ thêm chút phiền phức, đương nhiên là không sao cả. Hơn nữa đừng nhìn vừa rồi Bạch Tĩnh phô trương miệng lưỡi chiếm được chút tiện nghi ngoài miệng của anh, đó là bởi vì tính cách của Chu Giác Sơn luôn là có thể động tay thì tuyệt đối không nói nhảm, đợi đến khi bọn họ trở lại quân khu, nếu như Bạch Tĩnh còn dám múa mép khua môi trước mặt anh, Chu Giác Sơn chỉ cần móc súng ra hù dọa cô ta vài câu, chỉ cần ba năm phút đồng hồ, phụ nữ gan lớn cũng có thể dọa sợ.

Chỉ là anh muốn cân nhắc thay Tại Tư, Triệu Tuấn phái Bạch Tĩnh qua bên đây, khó xử sẽ chỉ là Tại Tư.

Dù sao, đến lúc đó, Tại Tư đối mặt với vợ giả trên danh nghĩa của ba mình, hơn nữa người phụ nữ này còn có ân với cô. Theo tính cách của Tại Tư, cô có thể không biết xấu hổ hô tới quát lui với Bạch Tĩnh sao? Coi như xong, cô sẽ chỉ biết tạo điều kiện ăn ngon mặc đẹp cho Bạch Tĩnh mà thôi.

Tại Tư nhìn Chu Giác Sơn, trong lòng ấm áp, khuôn mặt lộ ra tia cảm động, cô không nghĩ tới bình thường nhìn Chu Giác Sơn cầu thả tùy tiện, gặp phải loại chuyện này lại có thể suy nghĩ cẩn thận cho cô.

Nói thật, trong lòng cô quả thực có hổ thẹn với Bạch Tĩnh, nhưng mà dù vậy, cô cũng chưa từng nghĩ tới muốn trốn tránh, cô tin tưởng, chỉ cần người vẫn còn sống, tất cả đều còn kịp, cô sẽ không vì như thế mà thấp hèn, cô sẽ thẳng thắn báo đáp hết ân tình này.

Hai người vai kề vai ngồi trên ghế sofa ở phòng ngủ, Tại Tư đung một cái vào ống quần của Chu Giác Sơn, cô tiến tới bên tai anh, nhẹ giọng nói, "Anh (哥), mang cô ấy đi đi, anh nói như vậy, ba cũng rất khó xử."

Triệu Tuấn thính tai, cản lại câu chuyện, "Không, Tại Tư, tiểu tử này nói rất có đạo lý. Ba suy nghĩ cẩn thận rồi, đợi đến khi ba rời khỏi Lashio, Bạch Tĩnh ở bên này, ba sẽ để Cao Hán chú ý, hai đứa không cần hao tâm tổn trí, sau khi trở lại quân khu, tập trung điều tra ngọn nguồn của nhóm M16A4 kia là được."

...

Sự tình, cứ như vậy định xuống.

Tại Tư ngẫu nhiên suy nghĩ lại một chút, vẫn cảm thấy có chút áy náy.

Vài ngày sau, bởi vì Lashio giới nghiêm, hợp tác kinh tế Nam Shan Bắc Shan định ra trước đó cũng bị bức bách bỏ dở giữa chừng, chuyên gia kỹ thuật nông nghiệp của Nam Shan không cần qua đây, Phùng Lực cũng không cần phải trở lại quân khu trước thời hạn.

Không quá hai ngày, Chu Giác Sơn liền xin chỉ thị của Ngô Tứ Dân về chặng đường về, tất cả chuẩn bị sắp xếp đâu vào đó, chỉ chờ chọn ngày xuất phát.

Đêm hôm đó, Đan Thác cố ý bố trí một bàn tiệc rượu, để tiễn đoàn người Chu Giác Sơn.

Mưu tính của Đan Thác, tự nhiên là muốn để Chu Giác Sơn tận lực thay hẳn ta nói tốt vài câu trước mặt Ngô Tứ Dân. Đang trong bữa tiệc, đám lính uống rượu ca hát, thưởng thức đồ ăn ngon, Đan Thác ngắm đúng thời cơ, ngồi qua đây, lén lút tặng một hộp quà hai tầng xinh xắn tinh tế.

Mở hộp quà ra, tầng thứ nhất, là một sợi dây chuyền cẩm thạch đầy đặn lộng lẫy, phẩm chất tinh tế tỉ mỉ, màu sắc nhẹ nhàng, vân thạch nổi bật.

Tầng thứ hai, là một cặp vòng tay và khuyên tai cẩm thạch tinh xảo, phẩm chất trong suốt như thủy tinh, hoàn toàn không có tạp chất, trong hộp còn để một tờ giấy chứng nhận giám định, nơi xuất xứ là "Vùng ngọc" [1] — vùng đất tốt nhất ở Myanmar.

[1] Vùng ngọc (Jade Track): nằm ở thị trấn Lonkin thuộc bang Kachin, phía bắc Myanmar. Ngày nay khai thác ngọc chủ yếu ở các mỏ Phakant-gyi, Maw Se Za, Tin Tin và Khansee.

Phẩm cấp của cẩm thạch ra sao, dùng kính lúp chiếu một cái liền biết, ví dụ phẩm chất như thế này, đã có thể đạt tới cấp bậc bảo thạch [2]. Vô cùng hiếm thấy, càng là châu báu khó có được.

[2] Bảo thạch (Jewel): là một loại đá quý xinh đẹp nhất trong các loại nham thạch. Màu sắc tươi sáng, phẩm chất trong suốt, sáng bóng rực rỡ, cứng rắn bền chắc, đồng thời tồn tại rất ít ỏi.

Tại Tư hơi ngạc nhiên.

Cô nhìn Chu Giác Sơn ngồi ở một bên, lại lần nữa nhìn Đan Thác, "Cho tôi?"

"Đưa cho phu nhân và đoàn trưởng. Tập đoàn chúng tôi chuyên buôn bán những thứ này, còn cần hai vị phí tâm nhiều hơn." Vài lần gặp mặt, Chu Giác Sơn đều trước sau đưa Tại Tư đi theo, hai người như hình với

bóng, Đan Thác cũng nhìn ra được, Chu Giác Sơn rất coi trọng người phụ nữ này.

Đan Thác là buôn lậu cẩm thạch, một hộp đồ nữ trang này, cho dù là dùng nguyên liệu trân quý nhất thượng thừa nhất, khi hắn ta ở nơi này gia công một chút, đắt nhất cũng không quá mười triệu Kyat.

Tâm ý nhỏ nhỏ, có lẽ Chu Giác Sơn không nhìn thuận mắt, thế nhưng tặng phụ nữ liền không giống nhau. Phụ nữ đều yêu thích những thứ này, thậm chí còn mê luyến, Đan Thác dùng chiêu này, lần nào cũng trúng, chỉ cần hôm nay cô ta đồng ý nhận lấy, ngày sau sẽ thường thay hắn ta nói vài câu hữu ích với Chu Giác Sơn, dù sao vẫn là có thể.

Sóng mắt Tại Tư khẽ động, liếc mắt nhìn Chu Giác Sơn.

Có lẽ cô chưa bao giờ đề cập qua, sau khi mẹ cô tái giá, ba dượng chính là mở cửa hàng trang sức.

Vàng bạc ngọc thạch, những loại đồ vật này, cô nhìn thấy nhiều rồi, lẽ vậy giống như của Đan Thác, đúng là vẫn rất khó mua chuộc được cô.

"Đan Thác tiên sinh, chuyện trong quân khu, từ trước tới nay tôi đều không hỏi tới. Giao dịch của anh và Chu đoàn trưởng, tôi cũng không hiểu. Nếu như có chỗ nào cần phối hợp hiệp thương, trực tiếp thương lượng với Chu đoàn trưởng là được."

Đang lúc nói chuyện, Tại Tư dậy nắp hộp quà lại, đẩy trở về.

Cô và Chu Giác Sơn trước đó đã từng lén lút nói qua chuyện này, hai người bọn họ nhất trí cho rằng, cách tốt nhất để che giấu thân phận phóng viên chiến trường của Tại Tư, đối với việc quân sự, chính sự, cô cần phải giả vờ ngây ngốc, thậm chí trước mặt người ngoài, biểu hiện càng dốt nát càng tốt.

Đan Thác nhìn nhìn Tại Tư, cười khan hai tiếng, đây là nghi ngờ đồ vật giá rẻ? Không nhìn vào trong mắt? Hắn ta sờ sờ mũi, xoa dịu lúng túng, ngược lại hỏi Chu Giác Sơn, "Vậy Chu đoàn trưởng định khi nào trở lại quân khu?"

"Ngày mai."

"Ngày mai đi hả? Vậy anh cùng chú Triệu ngày kia sẽ đi qua."

Chu Giác Sơn đang gấp thức ăn, đôi đũa dừng lại, liếc mắt nhìn hắn ta một cái, "Không vội, anh còn có thể chậm một chút nữa cũng được."

Cách thời gian đàm phán đấu thầu [3] còn có bốn ngày. Sắp xếp thời gian, tránh cho xuất hiện cùng lúc, mới có thể tận lực giấu giếm quan hệ hợp tác bí mật này của anh với Đan Thác.

[3] Đấu thầu (invitation to tender): là chỉ người đấu thầu trước đó phát ra thông cáo đấu thầu hoặc đấu thầu đơn, chủng loại, số lượng và đưa ra các điều kiện giao dịch có liên quan trong quy định như thời gian, địa điểm, tên hàng hóa chuẩn bị mua vào, văn kiện, mời người dự thầu tham gia đấu thầu.

Đan Thác ngẫm lại, "Không có chuyện gì, chú ngồi máy bay, anh đi ô tô, chúng ta mỗi người một đường."

Hắn ta không thể chậm hơn nữa, trước khi chuẩn bị đấu thầu, hắn ta thế nào cũng phải qua đó trước thời hạn để dứt lốt một phen. Việc buôn bán lại không thể so với cái khác, muốn kiếm tiền, mạng giao thiệp và quan hệ là trọng yếu nhất.

Ánh mắt Chu Giác Sơn có tia sáng lóe lên, giống như là nghĩ đến điều gì đó, anh duy trì bình tĩnh, ăn một miếng thức ăn, "Anh đi ô tô, là tính toán trực tiếp mang số lượng hàng lớn qua đó?"

"Không, hàng đã sớm tới rồi, lần này là anh mang theo vài xe không đi qua, nếu như Ngô bộ trưởng không hài lòng, anh sẽ kéo hàng về, chuyển đến trong tay Kim Đăng, lại chuyển đến thị trấn Muse."

Muse là một thành phố phía bắc, nằm ở biên giới tây bắc của bang Bắc Shan, thuộc về bến cảng cấp quốc gia, lân cận với thị xã Thụy Lệ [4] tỉnh Vân Nam Trung Quốc.

[4] Thị xã Thụy Lệ (Ruili City): là một thị xã thuộc châu tự trị dân tộc Thái, Cảnh Pha Đức Hoàn, tỉnh Vân Nam, CHND Trung Hoa. Thị xã này giáp với Myanmar, 60% dân số là các dân tộc thiểu số miền núi.

Thành phố kia, diện tích không lớn, nhưng bên trong thành phố kiến thiết hết sức phồn hoa, cả thành phố xa hoa trụy lạc, sòng bạc, nhà chứa khắp nơi, nơi đó rất nhiều người Trung Quốc, người Kokang (*) cũng rất nhiều, là lối ra thuận lợi nhất của các nguyên vật liệu như cao su, gỗ, ngọc thạch, khí thiên nhiên từ Myanmar sang Trung Quốc, cũng là một trạm trung chuyển cấp một của hàng tiêu dùng và xe gắn máy Trung Quốc tràn vào Myanmar.

Nếu như muốn buôn lậu ngọc thạch, gỗ đến Trung Quốc, nơi đó, là một chỗ nhất định phải đi qua.

Chu Giác Sơn hơi gật đầu, đang lúc suy nghĩ, gắp lên một ngụm mì, nhanh chóng nhai kỹ.

Đương nhiên, anh đã sớm biết Đan Thác chắc chắn sẽ không treo cổ trên gốc cây Nam Shan này. Chỉ có điều hợp tác với Nam Shan, nhất định là lựa chọn tối ưu, một là công xưởng ngọc thạch ở bang Nam Shan nhiều, nguyên liệu tốt, hai là dựa theo suy luận của Tại Tư và Chu Giác Sơn, nhóm thương nhân buôn lậu quân hỏa hẳn là đang ở Nam Shan, một khi lần hợp tác lâu dài này bàn bạc thành công, cũng thuận tiện cho Đan Thác bọn

họ âm thầm bí mật buôn lậu quân hỏa, ít nguy hiểm hơn một phần, ít đi một phần phí vận chuyển.

Cùng Bắc Shan hợp tác, tuy nói là lựa chọn tốt thứ hai, nhưng dù thế nào Đan Thác cũng đều không để mất, thương nhân đều rất tinh ranh, chỉ là vấn đề kiếm nhiều kiếm ít.

"Ngô Tứ Dân bên kia, tôi có thể tận lực nói giúp anh."

"Được, Chu đoàn trưởng cũng yên tâm, chẳng qua chú cần nắm chắc, anh một phen tiền cũng không đưa thiếu cho chú."

"Lợi nhuận tính thế nào?"

"10%."

"Lãi suất hàng năm?"

"Không, chia theo mỗi chuyến hàng."

"Khoảng bao nhiêu?"

"Khoảng 50.00 đô la Mỹ."

"Đưa đô la Mỹ cho tôi?"

"Đúng, đô la Mỹ." Tỷ giá hối đoái của đồng Kyat dao động rất lớn, tiền bạc giao dịch bên ngoài cảnh nội, trên cơ bản đều dùng đô la Mỹ thanh toán.

Chu Giác Sơn gật đầu, tạm thời không có vấn đề khác. Đêm khuya, anh và Tại Tư cùng nhau trở lại căn phòng.

Đêm cuối cùng ở nơi này, Tại Tư vội vàng tắm rửa, lại vội vàng thu thập hành lý, cô muốn mang theo máy may xách tay kia, thế nhưng giằng

co nửa ngày, va ly đã chật cứng rồi.

"Anh (哥), anh giúp em một chút đi."

"Chờ một chút, anh đang tính cái này."

Tại Tư kinh ngạc, vui vẻ chạy tới, "Đang làm gì thế?"

Chu Giác Sơn cau mày, trên bàn đặt một cái máy tính, anh ngồi ở trên ghế sofa, nghiêng thắt lưng, ngón tay bấm bấm các con số trên máy tính, lại nhìn chỗ khác một lát rồi nhấn số 5, một lát lại nhấn với 60, một lát lại trừ 50, hình như là đang tính cái gì đó rất quan trọng.

Ánh mắt Tại Tư khẽ động, mỉm cười, tiến lên ôm eo của anh, "Thế nào, anh ở đây tính xem có thể kiếm được bao nhiêu tiền à?"

"Không, anh tính xem hãn ta có thể bị xử bao nhiêu năm tù."

...

Tại Tư bật cười, "Vậy anh cũng nhận tiền, có phải anh cũng bị xử không?"

"Anh có thể giao hãn ta cho Trung Quốc trước, sau đó lại giao cho quân đội chính phủ Myanmar, tiền đều là hãn ta kiếm, đâu có liên quan gì đến anh."

Tại Tư:...

Đủ nham hiểm.

Lời tác giả

(*) Người Kokang: là một chi dân tộc Hán ở Myanmar. Sinh sống ở địa khu Kokang phía bắc bang Shan Myanmar, tiếp giáp với Vân Nam

Trung Quốc. Địa khu Kokang thời Đường thuộc lãnh thổ nước Nam Chiếu, thời Tống thuộc lãnh thổ nước Đại Lý. Tổng nhân số chỉ có khoảng hơn 200.000 "người Kokang", 95% huyết thống trên người là dân tộc Hán. Tổ tiên bọn họ đến nơi này sớm nhất, là một nhóm người dân thường bị chính phủ Mãn Thanh bức hại và quan binh còn sót lại bám gót Minh Vĩnh Lịch để Chu Do Lang, hơn 300 năm trước di chuyển đến đây, mấy đời cư trú ở địa khu Kokang. Thế kỷ 18, một chi hậu duệ di trú Trung Quốc trở thành thế lực địa phương núi Khoa Kiền, sau này thụ phong làm thổ ti Kokang (thổ ti là một chức quan biên cương Trung Quốc thời cổ đại; thổ ti Kokang: là một chức quan thổ ti cha truyền con nối của người Kokang dưới triều nhà Thanh, ngày nay thuộc khu tự trị Kokang Myanmar). Ngày 4 tháng 2 năm 1897, 《Trung – Anh tiếp tục thương nghị hiệp ước Myanmar》, chính quyền Mãn Thanh cắt Kokang cho Myanmar – thuộc địa của Anh, vì thế người Kokang từ một bộ phận của dân tộc Hán trở thành một dân tộc thiểu số của Myanmar, cũng bắt đầu lịch sử trồng cây anh túc trăm năm.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Edit: Dương

Ban đêm, hai người đang trò chuyện vui vẻ, ngoài cửa, truyền đến tiếng gõ cửa có tiết tấu.

Thời gian không còn sớm, Chu Giác Sơn nhìn Tại Tư, ý bảo cô ở yên tại chỗ, chính mình mặc một cái áo khoác, đi ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa, là một bóng dáng gầy yếu cũng không hề xa lạ.

"Dịch vụ phục vụ phòng."

Nam sinh nhỏ tuổi vóc dáng không cao, tóc dài, xương gò má nhô lên, một thân trang phục nhân viên phục vụ khách sạn, tóc mái lệch có thể che khuất một bên mắt và hơn nửa khuôn mặt. Trong tay cậu ta đẩy một cái xe đẩy màu trắng bạc, còn mang một đôi găng tay màu trắng thuần.

Chu Giác Sơn nhướng mày, ló đầu nhìn ngoài hành lang một chút, xác nhận không ai bám theo sau, anh vất ngang một cánh tay, chặn Cao Hán ở ngoài cửa.

Cao Hán hơi ngạc nhiên.

Chu Giác Sơn giọng điệu thản nhiên, "Thế nào, lại tới giết người?"

Cao Hán kinh hoàng xua tay, "Không không không, Chu đoàn trưởng, lúc này là thật sự phục vụ, ăn khuya, tôi mời khách."

Cậu ta mở nắp inox lên, là món nướng đường phố rất đặc sắc của Trung Quốc. Cậu ta nghe Triệu Tuấn nói, Tại Tư là người Trung Quốc, gần đây trong thành phố giới nghiêm, món nướng ở bên đường cũng không mua được. Đây là cậu ta tốn ròng rã sáu tiếng đồng hồ, ở phía sau nhà bếp dựng một cái bếp lò bằng đất, lại cố ý xin đầu bếp Trung Quốc trong khu nghỉ dưỡng dạy cậu ta nướng. Hiểu lầm lẫn trước, Cao Hán rất xin lỗi. Cậu ta còn nghe Triệu Tuấn nói, Chu Giác Sơn và Tại Tư ngày mai sẽ đi, cậu ta suy nghĩ một chút, lễ nhẹ tình nặng, cậu ta cảm giác mình thế nào cũng nên tự mình qua đây một chuyến, bày tỏ một chút.

"Món nướng, nguội liền ăn không ngon..."

Chu Giác Sơn bất động thanh sắc, thả cánh tay chặn ngang cánh cửa xuống. Cao Hán cẩn thận dò xét sắc mặt của Chu Giác Sơn, rón ra rón rén, đẩy món nướng qua cánh cửa.

Tại Tư men theo mùi thơm đi ra, nhìn thấy món nướng trước mặt, hai mắt lập tức vừa tròn vừa sáng, nuốt nước bọt, "A, hải tràng [1] và hào nha, cậu làm à?"

[1] Hải tràng: tên khoa học là *Urechis unicinctus*, là một loài giun thìa biển, xuất hiện nhiều ở vùng biển phía Bắc Trung Quốc, Nhật Bản và Hàn Quốc. Ở Hàn thường ăn sống với muối và dầu mè. Ở Trung Quốc thường được xào với rau, hoặc dạng sấy khô và bột được sử dụng như một vị umami.

"Vâng, còn có đậu phụ, rau họ, khoai tây chiên, cà tím, ống tim [2], nấm kim châm, tôm, cá trích..."

[2] Ống tim (心管): hình ảnh ở cuối chương.

Cao Hán mở từng khay lên, giống như nhân viên phục vụ, bữa ăn khuya thịnh soạn giống như đem toàn bộ món nướng tới đây, "Tự tôi nướng, ăn không ngon cũng đừng thấy kỳ quái, mấy món ăn này hơi nguội, chỉ đợi một chút, để tôi dùng chảo đảo lại."

Trong mỗi một phòng của khu nghỉ dưỡng đều có phòng bếp kiểu mở rộng bán tiêu chuẩn, Cao Hán đem mấy món đồ ăn hơi nguội đi vào phòng bếp, mở máy hút khói, vén ống tay áo lên.

Tại Tư liếc nhìn cậu ta, xác nhận cậu ta không quay đầu lại, kéo một cái ghế, gắp một miếng đậu phụ.

Đậu phụ là mới nướng xong, vẫn còn rất nóng. Cái miệng nhỏ của Tại Tư cắn được phân nửa, bị nóng liền kêu lên một tiếng, đầu lưỡi qua lại lên xuống, vội vàng nhai nhai.

Chu Giác Sơn ngồi xuống theo cô, thuận tay gắp lên miếng mà cô ăn thừa, đưa vào trong miệng.

"Cũng không tệ lắm."

Mùi vị tạm được, độ lửa tạm chấp nhận.

Tại Tư trừng mắt, kinh ngạc vậy mà anh không cảm thấy nóng, cô đưa đầu lưỡi ra một chút, cảm thấy phiên phiến, hơi nguội một chút, lại vội vàng quay xung quanh tìm nước, "Hơi cay một chút hơi mặn một chút, thế nhưng mùi vị quả thật vẫn là ăn rất ngon."

"Em đúng là dễ mua chuộc."

"Có ăn là được rồi."

Trước đây Tại Tư quanh năm phiêu bạt ở tiền tuyến chiến trường, ăn gió nằm sương, không có chỗ nào tốt hơn Chu Giác Sơn, mỗi ngày trôi qua

có thể cũng đều là sinh hoạt nguy hiểm có hôm nay chưa chắc có ngày mai.

Đối với món nướng, loại mỹ vị này tràn đầy mùi thơm của thức ăn, ai đến cũng không thể chối từ.

Chu Giác Sơn nhìn cô, không hề chớp mắt, trong lòng không khỏi cảm khái, từ khi Khang tẩu qua đời, hình như rất lâu rồi anh chưa thấy Tại Tư vui vẻ như vậy.

Cô ngậm chiếc đũa, nhìn một chút các đĩa thức ăn trước mắt, linh cơ khẽ động, toàn bộ xiên tre và xiên sắt bị tuốt ra, món nướng đầy một bàn, bị cô chõng lên thành một ngọn núi nhỏ.

Chu Giác Sơn lại lần nữa cầm đũa lên, giơ lên ở giữa không trung, "Có ăn kiêng không?"

"Không có."

"Không kén ăn, dễ nuôi đấy."

"Đúng vậy, siêu cấp dễ nuôi, chỉ cần tâm tình tốt cái gì cũng đều ăn, chua cay đắng cay, chấp nhận tất cả."

Còn nhớ kỹ, thời điểm lúc đầu mới đến quân khu, Tại Tư là tâm tình không tốt, buồn bực không vui, cho nên mới liên tục ăn không trôi. Nhưng mà càng về sau, thời gian cô phẫu thuật ở thôn bên bờ sông Namtu, canh cá đơn giản như vậy, cô uống rỗng rã mười ngày, cô còn không hề nôn ra, vẫn liên tục kiên trì uống, hẳn là cũng đã có thể nói rõ vấn đề rồi.

Bữa tiệc lớn món ăn nhỏ đều sẽ ăn, mặc dù gặp phải món ăn thật sự vô cùng không muốn ăn, Tại Tư cũng sẽ nhiều ít ăn một chút, không có kỹ năng gì đặc biệt, đây chính là quy tắc sinh tồn của Tại Tư.

Chu Giác Sơn cảm thấy buồn cười, duỗi dài cánh tay, lấy tới hai con hào nướng tỏi ớt [3].

[3] Hào nướng tỏi ớt: hình ảnh ở cuối chương.

Tại Tư liếc nhìn đĩa trống không trước mặt Chu Giác Sơn, "Anh không ăn sao?"

"Anh không đói bụng."

Lúc trước Đan Thác đãi tiệc, cơm tối cũng vừa mới qua chưa tới hai tiếng đồng hồ, hai người bọn họ lúc đó vẫn liên tục ngồi ở một chỗ, Chu Giác Sơn nhớ rất rõ ràng, anh cùng với Tại Tư lúc đó đều ăn rất no.

Tại Tư ngạc nhiên, uống một ngụm nước canh, chân mày hơi rũ xuống, "Vậy sao em lại thấy đói bụng?"

"Gần đây khẩu vị của em rất tốt."

Sau ba bữa chính, lại thường xuyên ăn thêm một bữa khuya và hoa quả.

Myanmar có nhiều loại hoa quả nhiệt đới, Tại Tư lại thích ăn đu đủ, phụ nữ đều nói ăn đu đủ có thể khiến ngực lớn, Chu Giác Sơn không hiểu, nói chung tối hôm qua trong lúc vô tình anh nhìn thấy Tại Tư tắm rửa, cái kia kích cỡ tròn trịa mềm mại...

Ừ...

Hình như đúng là lớn hơn không ít.

Cao Hán còn chưa đi, Chu Giác Sơn cũng không tiện làm nhiều hành động, anh tiện tay xoay xoay chiếc đĩa, khóe mắt nhìn thoáng qua, trùng hợp thấy được ngực của Tại Tư.

Tại Tư không phát hiện, tiếp tục cúi đầu ăn hào, điểm chú ý của phụ nữ và đàn ông chung quy không quá giống nhau, thật ra cô lo lắng, là bản thân mình gần đây đột nhiên thèm ăn hơn nhiều, trạng thái khác thường.

Cô sờ sờ cằm, không béo, sờ sờ eo, không béo. Thế nhưng đồ ăn ăn vào lại tiêu hóa ở chỗ nào rồi, cô sao lại đột nhiên ăn nhiều như vậy, cái này, sẽ không phải là dấu hiệu của mang thai...

"Anh (哥), em..."

Cô ngẩng đầu lên, đúng lúc đụng vào tầm nhìn của Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn giả vờ không cẩn thận làm rơi đĩa, anh xoay người nhặt, Tại Tư lập tức bắt được cổ tay của anh.

Cô vừa bực mình vừa buồn cười, nhỏ giọng hỏi, "Anh vừa nãy đang nhìn cái gì?"

Chu Giác Sơn trấn định như thường, cũng lười giả bộ, "Không có gì, anh nhìn chỗ anh cần tối hôm qua."

Cơ thể của cô, anh đã sớm hiểu rõ rồi. Tại Tư xấu hổ, cắn môi, dịch chuyển cái ghế ra xa một chút.

Chu Giác Sơn bình chân như vại, nhặt chiếc đĩa trên mặt đất, đồng thời dùng sức kéo một chân của cái ghế, kéo Tại Tư trở lại.

"Đi chỗ nào?"

Anh đặc ý, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Tại Tư không khỏi buồn cười, cô bĩu môi, nhẹ nhàng hừ một tiếng, "Anh quản em, em muốn đi chỗ nào liền đi chỗ đó."

"À, vậy bớt chút thời gian cùng anh đến trên giường ngồi một chút?"

Đang nói chuyện, Chu Giác Sơn bỗng nhiên đứng dậy, anh khom lưng, một tay nhắc lưng ghế, một tay nâng đáy ghế, tùy ý nghiêng về một góc, không hề tốn sức liền nhắc lên đồng thời cả cái ghế và Tại Tư.

Cao Hán vẫn đang ở phòng bếp, Tại Tư bị dọa sợ vội vàng vỗ bả vai của Chu Giác Sơn.

Cô thấp giọng nói, "Mau buông tay, buông tay!"

Chu Giác Sơn cũng có chừng mực, thật ra thì ánh mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào Cao Hán, chắc chắn sẽ không bị người phát hiện. Cúi đầu, lại nhìn người phụ nữ ở trong ngực, anh cố tình trêu chọc cô, cố ý thổi khí vào cổ cô, "Em xác định không muốn?"

Tại Tư xấu hổ không chịu nổi, Chu Giác Sơn khẽ nhếch môi, đưa gò má sát lại.

— Hôn một cái, coi như toàn bộ không hề phát sinh.

Đây là một trò chơi nhỏ anh và cô thường xuyên chơi lúc còn bé.

Tại Tư khi đó tuổi còn nhỏ, không cảm thấy hôn môi có gì lạ, bây giờ hoảng hốt nhớ tới, trò chơi này ban đầu hình như còn là cô đề nghị.

Thế nhưng khi đó Chu Giác Sơn cũng mười hai tuổi rồi, nam sinh ở phương diện kia tương đối trưởng thành sớm, anh chắc chắn đã sớm biết rõ những gì nên biết rồi.

Chỉ là anh không nhắc nhở cô, cô cũng liền chưa từng nghĩ đến phương diện kia, Tại Tư khi còn bé lại thích nghịch ngợm gây sự, thường xuyên trêu chọc Chu Giác Sơn, bây giờ nhớ lại, thật sự không biết bị anh gạt bao nhiêu cái hôn rồi.

Cô đỏ mặt, cố ý dời đi tầm mắt, "Không muốn."

Đúng lúc, Cao Hán tắt máy hút khói, đẩy vài món rau, xoay người đi tới.

Chu Giác Sơn nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng thả Tại Tư xuống, môi mỏng của anh che ở bên tai cô, thấp giọng nói, "Thức thời một chút, em nợ anh, trước khi ngủ đều phải bù lại cho anh."

Tại Tư giả vờ không nghe thấy, nhìn thấy Cao Hán đi tới, liền quay đầu nói chuyện phiếm với Cao Hán.

"Vất vả rồi, uống chén nước đi."

"Không có chuyện gì, nên như vậy. Chị mau nếm thử nắm kim châm này đi, nước sốt là đầu bếp khu nghỉ dưỡng điều chế, mùi vị có thể chính tông rồi."

Nắm kim châm trên giấy bạc màu trắng, mặt trên rắc một lớp ớt đỏ và rau mùi xanh biếc, cách xa một chút, mùi vị cay nồng vẫn như cũ đập vào mặt, điển hình đầy đủ màu sắc hương vị, tuyệt đối là hàng tốt có độ của đêm khuya.

Tại Tư mỉm cười, phối hợp gắp lên, "Cậu cũng ăn đi."

"Chị ăn đi, trước khi tới tôi đã ăn rồi."

Cao Hán xoa tay, ngay ngắn ngồi ở đối diện. Hôm nay cậu ta cũng là lần đầu tiên thử nghiệm, có người thích, cậu ta cũng rất thỏa mãn rồi.

Hai người anh một câu tôi một câu, bầu không khí hài hòa, giống như là người quen cũ.

Trái lại Chu Giác Sơn vẫn luôn bị bỏ rơi ở một bên, giống như không khí, không hề có cảm giác tồn tại.

Anh lạnh mặt, cầm một cái cốc thủy tinh, ừng ực ừng ực uống nước lạnh, đợi đến khi Cao Hán nhớ tới muốn bắt chuyện với Chu Giác Sơn, ngẩng đầu một cái, mới phát hiện sắc mặt của Chu Giác Sơn đã tái mét rồi.

"Chu, Chu, Chu đoàn trưởng, anh cũng ăn đi." Cao Hán căng thẳng, bất chấp khó khăn mở miệng.

Chu Giác Sơn cười một tiếng, cầm lấy đôi đũa bên cạnh.

Cao Hán liền vội vàng đứng lên, đưa cho anh vài xiên thịt nướng.

Chu Giác Sơn không nhận, "Không, tôi không ăn cái đó." Đang nói chuyện, anh gấp vài con hào nướng tỏi ớt và vài miếng hải tràng nhỏ dài.

Cao Hán có phần lo lắng, "Chu đoàn trưởng, hai cái kia, đều nguội rồi."

Chu Giác Sơn cũng không thèm để ý, dùng đôi mắt quét qua Tại Tư, "Không có chuyện gì, hai cái này tráng dương."

Cao Hán:...

Khóe miệng giật một cái, tay cầm xiên thịt hơi chìm xuống một chút.

Bên kia, Tại Tư đang cầm đầu ăn nấm kim châm, khuôn mặt ghen đỏ bừng, giả vờ cái gì cũng không nghe thấy.

[1] Hải tràng: còn có tên khác là "Cá dương v*t", hình ảnh em nó không đẹp lắm nên chỉ cho món ăn lên thôi =))

[2] Ống tim: t cũng không biết ở bên mình gọi là gì nữa, hình dưới là ống tim bò.

[3] Hàu nướng tỏi ớt

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Edit: Dương

Đêm hôm đó, Cao Hán ở lại một lúc, khuya lắm rồi, cũng không tiện làm phiền.

Chu Giác Sơn nhìn chăm chú vào Tại Tư, khom lưng, trực tiếp khiêng cô vào phòng ngủ.

Tại Tư then thùng, "Anh đừng làm loạn!"

Chu Giác Sơn khẽ cười một tiếng, thả cô xuống, cởi quần áo, tùy ý đá cửa phòng.

Loại chuyện mang thai này, anh có thể chuẩn như vậy sao? Ánh mắt của anh sáng rực, đê Tại Tư đến trên giường, thấp giọng nói, "Anh cảm thấy, có lẽ không phải thật sự mang thai."

Hôm sau, trời tờ mờ sáng.

Máy bay chuyên dụng của quân đội đúng hẹn tới. Các binh lính dựa theo cấp bậc quân hàm từng người lên máy bay, Tại Tư giữ chặt làn váy, đi theo phía sau Chu Giác Sơn. Động cơ của máy bay trực thăng cũng không tắt, cánh quạt quay vòng đang thổi lên từng cơn gió mát.

Máy bay trực thăng vận tải chuyên dụng của Nam Shan là do Mỹ cung cấp, không gian rất lớn, một cái máy bay, có thể chứa khoảng 30 người.

Hai người một trước một sau đi lên, bên trong khoảng cách rộng rãi, Chu Giác Sơn đi tới ghế đầu tiên ngồi xuống, Phùng Lực rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Chu Giác Sơn.

"Khụ."

Thang Văn nhìn ở trong mắt, ngồi xuống đối diện, cố ý ra một ám hiệu.

Phùng Lực phản ứng chậm, ngay cả dây an toàn cũng đã thắt chặt rồi, chột ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện Tại Tư còn đứng ở giữa lối đi nhỏ. Hắn ta quay đầu nhìn nhìn Chu Giác Sơn, lại nhìn nhìn Tại Tư.

"Ai ui, tôi ngồi nhầm chỗ đúng không?"

"Không có chuyện gì không có chuyện gì, anh ngồi đó đi."

Tại Tư nhìn trái nhìn phải, mím môi, ngồi xuống bên cạnh Thang Văn.

Người cũng sắp ngồi kín chỗ rồi. Chu Giác Sơn ngồi ở dãy đầu tiên bên trái, Tại Tư ngồi ở dãy thứ hai bên phải, hai người ngồi chéo nhau, ở giữa cách một lối đi rộng rãi.

Các binh lính đang kiểm tra linh kiện của máy bay. Tại Tư đem toàn bộ đồ vật phía sau mình giao đến trên tay Thang Văn, cô chỉ là một địa chủ vung tay bỏ mặc mọi chuyện, hết sức tập trung nhìn chăm chăm vào Chu Giác Sơn.

Tối hôm qua, xảy ra một chuyện khiến người ta rất bất lực, dẫn đến tâm tình của anh không tốt.

— Anh vừa đặt cô ở dưới thân, vừa mới cởi quần lót của cô, liền phát hiện kinh nguyệt của cô đến trước thời hạn.

Tin tốt là cô không mang thai, anh không cần phải nhẫn nhịn mười tháng, hai người cũng tạm thời không cần cuống cuồng vì Tại Tư tạo điều kiện sinh hoạt thích hợp để dưỡng thai.

Nhưng tương đối mà nói, tin xấu là mấy ngày gần đây anh vẫn phải tiếp tục nhịn, không thể thân mật với cô.

Máy bay trực thăng đã kiểm tra xong, cửa khoang đã hạ xuống, sương mù sáng sớm từ từ tản ra, đoàn người chuẩn bị xuất phát. Chu Giác Sơn cúi đầu cử động, ngón tay cử động lên xuống, rất nhanh đã thắt chặt dây an toàn.

Anh ngẩng đầu, khoe mắt liếc nhìn eo của Tại Tư, dây an toàn của cô còn chưa thắt, ngang eo cũng trống không.

"Khụ."

Chu Giác Sơn dùng bàn tay che miệng, ho khụ một tiếng. Đồng thời, ánh mắt quét qua dây an toàn sau lưng cô, ý bảo cô nhanh chóng thắt dây an toàn.

Trong máy bay trực thăng ồn ào, Tại Tư ngơ ngác nhìn anh, không phản ứng kịp.

Trái lại Thang Văn ngồi bên cạnh nhanh trí, hẳn ta suy nghĩ một chút, đoán được — Chu đoàn trưởng đây nhất định là đang lo lắng cho sự an nguy của Du tiểu thư.

"Du tiểu thư, cô biết thắt dây an toàn của máy bay trực thăng không?"

Tại Tư lấy lại tinh thần, cúi đầu tìm một chút.

Thang Văn đợi cô một hồi, cẩn thận nhìn trộm Chu Giác Sơn, thăm dò đưa tay, giúp Tại Tư kéo dây an toàn ở sau lưng cô.

Khóa dây an toàn của máy bay trực thăng này, đều lắp đặt ở giữa hai chân, hẳn ta tăng thêm can đảm, dùng ngón tay trở đụng một cái vào đầu gối của Tại Tư...

Phía đối diện bỗng nhiên truyền đến tiếng kim loại vang thanh thúy, Thang Văn lập tức thu tay lại, hẳn ta ngồi thẳng, khẩn trương nín thở.

Gương mặt Chu Giác Sơn bình tĩnh, cởi dây an toàn của mình ra, sải bước đi tới, đẩy Thang Văn qua bên Phùng Lực.

Anh đẩy Tại Tư ngồi xuống, đưa tay kéo dây an toàn, "Em bao lớn rồi? Chính em không thể chăm sóc bản thân mình?"

Theo anh thấy, mỗi ngày trong đầu cô hình như là nửa điểm cũng không ghi nhớ, cái khác còn chưa tính, thậm chí ngay cả chuyện nhỏ như hạt đậu hạt vừng là cài dây an toàn đều phải để anh thay cô bận tâm.

Tại Tư nhún vai, mỉm cười, mới không để ý anh nói lời khó nghe.

Có vài người, chính là điển hình nói năng chua ngoa nhưng tim mềm như đậu phụ.

Ngoài miệng giống như là đang mắng cô, nhưng hành động đang làm lại là cẩn thận chăm sóc cô.

Cô vui vẻ, tựa đầu vào vai của Chu Giác Sơn. Kéo cánh tay của anh, lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

Máy bay trực thăng chậm rãi từ mặt đất bay lên, mọi thứ xung quanh đang che giấu âm thanh nổ vang, từ cửa sổ cabin nhìn ra ngoài, còn có thể nhìn thấy thành phố Lashio và khu nghỉ dưỡng càng ngày càng nhỏ.

Toàn bộ hành trình giới nghiêm, chiến sự hết sức căng thẳng, thế nhưng trong lòng Tại Tư, lại dần dần trào ra một loại tự tin vô hình. Chẳng

biết bắt đầu từ lúc nào, hình như chỉ cần Chu Giác Sơn ở bên cạnh cô, cô cũng sẽ không sợ khói thuốc súng cùng hỏa lực, cũng có dũng khí đối mặt với tất cả khốn cảnh và tình thế nguy hiểm.

Sự mềm yếu, vô năng của mọi người, vốn chính là tương đối, khi trong thế giới tinh thần của một người có gửi gắm và chỗ dựa, như thế cho dù là cô biến động ngăn ngui trong nhịp thở, đều sẽ mang theo tính ngoan cường, âm vang mạnh mẽ.

Chu Giác Sơn mắt nhìn phía trước, dịu dàng mở miệng nói, "Bụng còn đau không?"

Từng có kinh nghiệm của mấy lần trước, anh nhớ kỹ, Tại Tư đến kỳ kinh nguyệt, hình như mỗi lần đều là ngày đầu tiên khó chịu nhất.

"Có chút..."

"Chờ đến quân khu, để A Trân nấu nước đường đỏ cho em."

A Trân là vợ bé của A Chính – lái xe của Chu Giác Sơn, đến từ thị trấn Daren, Tại Tư còn nhớ, lần trước nhìn thấy A Trân, cô ấy còn là một phụ nữ mang thai, hai tháng gần đây, bọn họ liên tục ở bên ngoài, A Trân hình như ngay cả em bé cũng sinh ra rồi.

Trên đời này có một loại thuốc thần kỳ, gọi là nước nóng. Còn có một loại thuốc dành cho phụ nữ còn thần kỳ hơn, gọi là nước đường đỏ.

Tại Tư không nhịn được cười, gật đầu.

Chu Giác Sơn đưa mắt nhìn cửa sổ, vừa khéo, từ cửa sổ của cabin đối diện nhìn thấy được vẻ mặt của Tại Tư. Lông mày của cô cong cong, đôi mắt sáng lên giống như ngôi sao nhỏ, khóe môi cong lên, gò má trái còn có lúm đồng tiền nhàn nhạt.

"Cười ngọt ngào nhì."

"Phải không?"

"Ừ, cười khiến tâm can đều tan ra rồi."

Tốc độ nói của Chu Giác Sơn chậm lại, anh nghiêng đầu, nhìn đắm đuối về phía Tại Tư.

Nếu như có thể, Chu Giác Sơn thật sự hy vọng người phụ nữ bên cạnh anh này có thể mãi mãi vô ưu vô lo như vậy, trước sau tươi cười vui vẻ, cuộc sống hạnh phúc... Nhưng cố ý cô lại lựa chọn muốn cùng anh đồng thời đối mặt với tất cả phiền phức, trở ngại của anh, liên tục cùng anh đi sâu vào hiểm cảnh, hơn nữa trợ giúp anh mà không màng đến hậu quả.

Anh nhìn cô như có điều suy nghĩ, dùng tiếng Trung nói ra, "Chờ đến quân khu bang Nam Shan, tìm được người buôn lậu quân hỏa cấu kết bí mật với tập đoàn Sài Khôn, em hãy cùng Triệu lão đầu trở lại Trung Quốc đi."

"Vậy còn anh?"

"Anh ở lại bên này còn cần phải hoàn thành một nhiệm vụ, chờ nhiệm vụ hoàn thành, anh sẽ đến Trung Quốc tìm em."

Tại Tư cau mày, chậm rãi ngồi dậy.

Chu Giác Sơn nói chuyện, cô vẫn luôn không thể tin tưởng hoàn toàn, ba phần thật, bảy phần giả, "Vậy công việc của anh ở bang Nam Shan thì sao?"

Tài sản, quân hàm, địa vị... của anh.

"Có thể lấy đi thì lấy đi, nếu không lấy đi được liền không cần nữa."

Mọi thứ của quân đội bang Nam Shan cũng không phải là toàn bộ của Chu Giác Sơn, trước khi gia nhập quân đội, phương diện này là không phức tạp cũng vốn là không có quan hệ với Chu Giác Sơn. Hơn nữa bất kể là anh của trước kia, hay là anh của hiện tại, anh chưa từng có phút giây nào quyến luyến cái gọi là danh vọng tài phú, anh cũng không để ý cái gì mà quyền lợi công việc chính thức, có mạng sống, đối với anh mà nói chính là khen thưởng xa hoa nhất.

Anh thậm chí tình cờ sẽ suy nghĩ, nếu như có thể dùng mọi thứ thuộc sở hữu hiện tại của anh, đi đổi lấy một cuộc sống suôn sẻ bình an, vậy anh cũng cảm thấy rất đáng giá.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là anh có thể hoàn thành nhiệm vụ này. Bằng không, anh sẽ hổ thẹn với nỗ lực trong mấy năm này của mình, hổ thẹn với thời gian gần nửa đời người ở Myanmar của Triệu Tuấn, hổ thẹn với thời thơ ấu và thanh xuân khi mất đi ba của Tại Tư, càng hổ thẹn với những cảnh sát quân nhân và người nhà của họ ở nơi tha hương dị quốc.

Tại Tư nhìn về phía Chu Giác Sơn, cô biết rõ anh đang suy nghĩ tâm sự. Cô bỗng nhiên nhớ tới, mở lòng bàn tay của Chu Giác Sơn, "Anh từng làm bộ đội đặc chủng ở Thái Lan phải không?"

Cô cẩn thận viết xuống từng chữ.

Trong một lần nói chuyện phiếm trước đó, cô nghe ba cô vô tình nói Chu Giác Sơn từng đi qua Thái Lan. Còn nhớ con dao D80 – răng hổ là sản phẩm ngoại thương chuyên dụng của Trung Quốc sản xuất để xuất khẩu kiểm thu nhập ngoại hối, cũng là vũ khí chế thức mà Thái Lan, Malaysia, Singapore và các quốc gia Đông Nam Á đều đang sử dụng.

Lông mi dài của Chu Giác Sơn hơi rũ xuống, giả vờ thoải mái tươi cười.

"Đoán bừa."

"Không phải đoán bừa, em có chứng cứ. Nếu như em dám nói, đã nói rõ trong lòng em đã nắm chắc rồi."

Quân đội bang Nam Shan là đơn vị cũ của Khun Sa [1], vẫn luôn nhận sự giúp đỡ của Thái Lan và Mỹ, nói trắng ra là, bang Nam Shan vẫn luôn phụ thuộc vào Thái Lan và Mỹ. Tại Tư có thể đoán được, sở dĩ Chu Giác Sơn có thể chỉ dùng vài tháng ở địa khu Nam Shan thăng lên vài cấp, tám phần là có liên quan đến binh đặc chủng Thái Lan mà anh đã từng tham gia.

[1] Khun Sa (1933 – 2007): biệt danh "Hoàng tử Chết", "Hoàng đế không ngai", là trùm ma túy, là vua buôn thuốc phiện trên một địa bàn rộng lớn ở vùng Tam Giác Vàng. Ông cũng là người đấu tranh đòi quyền tự quyết, lập khu tự trị cho dân tộc Shan thông qua việc thành lập nước Cộng hòa bang Shan.

Cô còn nhớ ba cô đề cập qua, Chu Giác Sơn chỉ đi Thái Lan một năm, sau khi trở về, liền gia nhập quân đội bang Nam Shan.

Trong khoảng thời gian này, chỉ là có một chút Tại Tư còn chưa nghĩ ra — mấy tháng trước, Myanmar có nhiều chi thể lực vũ trang dân tộc thiểu số như vậy, vì sao Chu Giác Sơn lại vừa vặn chọn trúng quân đội bang Nam Shan — lẽ nào anh có thể biết trước tương lai? Đã sớm biết quân đội bang Nam Shan cùng tập đoàn Sài Khôn có quan hệ tới vụ án buôn lậu quân hỏa?

Hoặc là nói, anh lựa chọn quân đội bang Nam Shan chỉ là vì trở ngại người dân tộc Shan của anh...

Thế nhưng địa khu bang Shan cũng còn có quân đội Bắc Shan, quân đội Đông Shan và quân đội bang Wa...

"Người Nam Shan có thể gia nhập quân đội Bắc Shan không?"

Chu Giác Sơn nghiêng đầu, không trả lời cô.

Tại Tư mím môi, dùng tiếng Myanmar đi hỏi Phùng Lực và Thang Văn ở đối diện, hai người trả lời giống nhau, đều trả lời là "Có thể".

...

Đã như vậy, Chu Giác Sơn lại còn có thể chọn trúng quân đội bang Nam Shan — đây rốt cuộc là một loại ngẫu nhiên... hay là tất nhiên?

Giữa chuyến bay gặp phải khí lưu [2], máy bay trực thăng có phần lắc lư.

[2] Khí lưu: là sự chuyển động của không khí từ vùng này sang vùng khác, nguyên nhân chính của khí lưu là sự tồn tại của gradient áp suất.

Tại Tư nắm tay vịn, Chu Giác Sơn vội vàng ôm eo của cô, gắng sức giúp cô duy trì cân bằng.

Trong lúc vô tình, cô đụng phải 92G ở bên hông của anh.

Đột nhiên, trước mắt cô sáng lên, nhớ lại trên người ba của Cao Hán, phát hiện viên đạn dài 9mm của súng ngắn có khắc hình thánh giá.

"Em biết rồi."

"Cái gì?"

"Em biết rõ anh nóng vội quan tâm đến điểm mấu chốt của chuyện này là ở chỗ nào. Đồng thời, em cũng lập tức có thể biết rõ người cầm đầu vụ án buôn lậu quân hỏa này là ai."

Chu Giác Sơn vẽ mặt khấn trương, đồng thời, lại nhìn binh lính xung quanh một lần.

"Xuống máy bay rồi hãy nói."

"Được, nhưng em còn có một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Anh đáp ứng với em trước đã."

"Đáp ứng cái gì?"

"Anh phải cùng em trở về Trung Quốc."

Chu Giác Sơn hí hóp mắt, nghiêm nghị trong chốc lát, "Tại Tư..."

"Thế nào? Em cảm thấy điều kiện của em rất công bằng."

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Edit: Dương

Hai người giằng co lẫn nhau, giằng co không xong. Nửa ngày đi qua, Chu Giác Sơn cảm khái thở dài một tiếng.

"Cái này không công bằng."

"Không công bằng chỗ nào."

Chu Giác Sơn ngăm nhìn bốn phía, kéo lòng bàn tay của Tại Tư qua. Anh suy nghĩ một chút, nhanh chóng lưu lại bút tích, "Đừng ngốc nữa, cái gọi là chân tướng em có thể đoán được, anh nghĩ, anh cũng đã sớm biết rồi."

Cái gọi là bí mật, vĩnh viễn là xây dựng trên một phạm vi thông tin tương đối mở rộng hoặc khép kín.

Chu Giác Sơn từ nhỏ đã lớn lên ở Nam Shan, anh từng là sĩ quan, từng là bộ đội đặc chủng, còn liên tục bí mật tiếp nhận nhiệm vụ cùng mệnh lệnh mà Interpol giao cho, tài nguyên và lượng tin tức anh nắm trong tay, không chỉ gấp mười lần so với Tại Tư, cho nên nếu như anh muốn phá giải một bí mật, quá trình trong này hiển nhiên cũng sẽ càng đơn giản, càng nhanh chóng hơn Tại Tư.

Tại Tư chợt tỉnh ngộ, "Ý của anh là nói..."

"Anh biết rõ em đang suy nghĩ gì. Em cho rằng, anh biết trước quân đội bang Nam Shan có buôn lậu quân hỏa, sau đó mới quyết định gia nhập quân đội bang Nam Shan. Hiện tại anh có thể trả lời em, em nghĩ đúng rồi."

Máy bay trực thăng lượn vòng trên bầu trời của bang Shan.

Bầu trời không có mây, đồi núi liên miên trập trùng, trên sườn núi còn trồng hoa sơn trà đặc biệt của bản xứ, tới gần phụ cận đường quốc lộ, phong cảnh đẹp hơn, màu xanh lá mênh mông vô bờ, đột nhiên bị một đường ray trong đó tách ra.

Đường ray tàu hỏa đen nhánh giống như một cây kim trĩ mụn [1] dài mảnh mai nhọn, lựa chọn thời gian phá vỡ mụn lệ ở mí mắt.

[1] Kim trĩ mụn: hình ảnh ở cuối chương.

Còn nhớ rõ nguyên nhân cái chết và trạng thái khi chết của ba Cao Hán không?

Người nọ là phó lý trưởng của Bắc Shan, khi đó là bởi vì chuyện sửa chữa đường ray, chưa được phê chuẩn, lại liều lĩnh xông vào một tòa thôn trại ở nơi đó của Nam Shan, sau đó bị quân đội và người dân nơi đó xem như là người xâm lấn rồi bắn chết, vết thương trí mạng là một viên đạn của súng ngắn dài 9mm ở chính giữa có khắc một hình thánh giá nhàn nhạt.

Chuyện của hai năm trước, đặt vào hiện tại, vẫn là có nhiều điểm đáng ngờ.

Một thân phận phó lý trưởng, vậy mà cũng có thể bị bắn chết ngay tại chỗ, cái này nói thẳng ra, cấp bậc sĩ quan phụ trách thôn trại khi đó, nhất định cao hơn ba của Cao Hán.

Dựa theo khẩu cung của hai bên, ba của Cao Hán lúc đó cũng không đem vũ khí, mà hai bên bất ngờ chạm mặt, đối phương thậm chí ngay cả

một câu cũng không nói liền bắt chết tại chỗ sĩ quan tay không tắc sắt, chuyện này chỉ có thể nói rõ một điểm, nhất định là ông ấy nhìn thấy hoặc nghe thấy những thứ ông ấy không nên biết...

Bên trong thôn trại có thể giấu cái gì?

Càng hưởng chi, hai bên giao chiến nhưng không được làm hại người truyền đạt thông tin, vả lại thời khắc trọng yếu của đàm phán hòa bình, quân đội Nam Shan vậy mà trực tiếp bắn chết phó lý trưởng của Bắc Shan, lúc đó Chu Giác Sơn đang giúp Triệu Tuấn thu thập một ít manh mối buôn lậu quân hỏa có liên quan đến tập đoàn Sài Khôn, sau khi nghe được tin tức, phản ứng đầu tiên của anh, chính là thôn trại nơi đó nhất định giấu giếm huyền cơ.

Đối với chuyện này, người Bắc Shan chỉ lấy một khoản tiền, sau đó không giải quyết được gì.

Chu Giác Sơn lúc đó báo cáo lại cho cấp trên, bố trí cơ sở ngầm đến bên trong thôn tại, cho ra kết luận cuối cùng là — anh đoán không sai, thôn trại kia đúng là một trạm trung chuyển quân hỏa, ngày 15 hàng tháng, tập đoàn Sài Khôn đều đúng giờ phái người đến đây lấy đi một nhóm quân hỏa, sau đó trộn lẫn quân hỏa bên trong ngọc thạch và gỗ, thống nhất vận chuyển bán ra nước ngoài.

Đồng thời, anh còn phát hiện một sự thật kinh người.

— Trong toà thôn trại kia không chỉ cất giấu quân hỏa, người trong thôn còn đang luyện chế ma túy.

Làm việc theo dây chuyền sản xuất, nhân công sức lao động giá rẻ, từ trồng trọt, sản xuất, vận chuyển, buôn bán, toàn bộ hành trình không có kẽ hở.

Không phân biệt nam nữ già trẻ, 24 tiếng đồng hồ luân phiên canh gác tuần tra, tất cả mọi người đều dùng tên giả đi chạy hàng, một khi có người bị cảnh sát khống chế, hai bên nói chuyện qua điện thoại, nói ra tên thật, mọi người tuyền dưới lập tức quăng hàng lên lút chạy đi, công tác bảo mật làm đến mức nước chảy không lọt.

Hơn nữa quy củ của người đứng đầu định ra trong thôn trại có điểm rất đặc biệt, ông ta cho phép những người này chế tạo ma túy, buôn bán ma túy, nhưng không thể hút ma túy, đây cũng là thiết luật đầu đề của băng đảng này, theo người của băng đảng này nói, đây là bởi vì người hít ma túy ốm yếu, miệng không kín, không hít thở mạnh được, cũng không làm được việc lớn.

Ba của Cao Hán, có lẽ cũng bởi vì vậy mà chết. Dù sao, ông ấy đi một địa phương không thể quay đầu như vậy. Muốn đi? Bất cứ ai đều không thể bỏ qua cho ông ấy.

Máy bay trực thăng càng bay càng xa, tiếng nổ không ngừng, dần dần, đã tiến vào khu vực quản hạt của quân đội bang Nam Shan. Khu vực tiếp giáp của hai quân đội, rất nhiều ngọn núi đều trơ trụi rồi, đất cũng bỏ hoang rồi, khu mỏ gián đoạn, thậm chí tỷ lệ che phủ rừng còn thấp hơn cả vùng ngoại ô của thành phố.

Cách quân khu bang Nam Shan càng lúc càng gần, mặc dù bầu không khí hiện tại âm ỉ, nhưng một khi máy bay hạ xuống, tiến vào phạm vi kiểm soát của quân đội bang Nam Shan, như vậy một đoạn thời gian rất dài sau này hai người càng không thể thảo luận loại đề tài cơ mật này.

Tại Tư mím môi, năm ngón tay nắm chặt ở một chỗ, nhìn chăm chăm Chu Giác Sơn không hề chớp mắt.

Chu Giác Sơn buồn bã ngửa đầu thở dài, anh suy nghĩ một chút, "Nói xem, em còn có cái gì muốn hỏi?"

Anh không có biện pháp tiếp tục lừa gạt nữa. Tại Tư đã phát hiện anh đầu quân tới quân khu bang Nam Shan là cất giấu mục đích khác, trong khoảng thời gian này, Ngô Tứ Dân lại vẫn luôn nghĩ đủ loại lý do sai sử Chu Giác Sơn chạy ra bên ngoài quân khu, anh không khỏi lo lắng, vạn nhất Ngô Tứ Dân phát hiện thân phận ẩn giấu của anh, như vậy một khi đến thời cơ xấu nhất, sự việc đã bại lộ, vậy tốt xấu gì cô còn có sự chuẩn bị.

Tại Tư khẽ run, không nghĩ tới có một ngày anh lại nhả ra nhẹ nhàng như vậy, cô suy tư một lát, nắm tay của Chu Giác Sơn, hàm răng khẽ cắn môi dưới, cô dùng đầu ngón tay trở tinh tế viết xuống lòng bàn tay anh, "Anh có thể nói cho em biết, nhiệm vụ của anh và ba em khác nhau ở chỗ nào không?"

Viết xong, cô nắm chặt bàn tay của anh thêm một chút, hai người, bốn bàn tay, đan xen cùng một chỗ, đặt ở trên đầu gối của Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn cười nhẹ một tiếng, rốt cuộc nói ra chi tiết, "Triệu Tuấn chỉ phụ trách tìm chứng cứ buôn lậu của mấy tên buôn lậu quân hỏa trong quân đội bang Nam Shan, mà công việc của anh có hệ số nguy hiểm cao hơn một chút. Anh phải tìm trùm buôn ma túy. Nơi này có một tuyến đường buôn bán ma túy từ bang Nam Shan đi thông đến Quảng Đông Trung Quốc, mỗi năm hàng ngàn hàng vạn gia đình sẽ bị hại. Cảnh sát Trung Quốc vẫn luôn phát lệnh truy nã bọn họ, Interpol đã sớm nhúng tay vào trong đó, nhiệm vụ của anh là trợ giúp cảnh sát phá án, cung cấp cho bọn họ nhiều căn cứ xác thực, bắt giữ "ông trùm" của nhóm người này về quy án."

Đương nhiên, buôn bán ma túy và buôn lậu quân hỏa, rất có thể cũng chính là một nhóm người.

Nhưng ở dưới tình huống của hai năm trước, một mình Triệu Tuấn căn bản không có cách nào hoàn thành nhiệm vụ, cho nên nhất định phải có một người thâm nhập vào bên trong quân đội bang Nam Shan. Cho nên, để

từng bước đi sâu điều tra, Chu Giác Sơn liền là điều kiện tiên quyết của tình huống kể trên, lên trang web chiêu mộ binh đặc chủng nước ngoài của Thái Lan, dựa theo quy trình ứng tuyển thông thường, tiến vào tập huấn binh đặc chủng Thái Lan.

Sở dĩ không trực tiếp ứng tuyển vào quân đội bang Nam Shan nơi đó, là bởi vì bầu không khí của Nam Shan không tốt, mười năm như một ngày, thăng cấp, tăng lương tất cả đều dựa vào tặng lễ lãnh đạo, nhờ quan hệ. Mà trái lại ứng tuyển vào binh đặc chủng Thái Lan, ngược lại không gặp phải vấn đề gì quá lớn trong thủ tục, nhiệm vụ quan trọng, chỉ cần người có thể chịu đựng trong binh đặc chủng Thái Lan nửa năm, sau khi kết thúc, đều có thể đi thẳng đến thành phố địa phương của Thái Lan ứng tuyển một chức vị sĩ quan.

Về phần nếu như anh muốn trở lại bang Nam Shan nhậm chức, liền càng không cần phải nói, chỉ cần người đã từng là bộ đội đặc chủng Thái Lan và thành công xuất ngũ, trở lại địa khu Nam Shan, cũng có thể trực tiếp hưởng thụ đãi ngộ Trung tá trở lên, làm ít công to.

Ở trên, Tại Tư cũng đã nói qua điểm này. Đây chính là nguyên nhân mà trong vòng vài tháng Chu Giác Sơn có thể thăng lên mấy cấp.

Tại Tư hơi gật đầu, "Vậy bước kế tiếp thì sao? Nhiệm vụ của anh tiến hành đến đâu rồi?"

Bắt giữ trùm buôn ma túy không phải là một chuyện nhỏ, nhân vật và quan hệ có thể dính dáng đến chuyện này, tuyệt đối còn nguy hiểm và phức tạp hơn nhiều so với buôn lậu quân hỏa.

"Mới định ra phạm vi, còn không biết cụ thể là tên gia hỏa nào."

Tại Tư hiểu rõ, "Em cảm thấy, súng ngắn dùng viên đạn 9 mm có hoa văn thánh giá giết chết ba của Cao Hán rất quan trọng."

"Ừ." Cả người đồng ý.

Có những chuyện phức tạp, trái lại có thể dùng ý tưởng đơn giản nhất để xem xét.

Ví dụ, giả thuyết bọn họ đã nhận định là người sử dụng viên đạn 9 mm có hoa văn thánh giá chính là trùm buôn ma túy của vụ án này.

Vậy thì kế tiếp, bọn họ nên coi trọng kiểm tra súng ống. Vậy mấy người lý trưởng, sư trưởng, quân trưởng...

Khẩu súng tùy thân, một cái cũng không thể bỏ qua.

[1] Kim trị mụn

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Edit: Dương

Hoàn cảnh địa lý của quân khu bang Nam Shan, đại khái có thể dùng bốn mặt toàn núi, khắp nơi đồi núi hoang dã để hình dung, một dòng sông dài trong veo từ trên núi chảy xuống, tạo thành thác nước, lại phân quân khu ra làm hai phần.

Quân khu bên phải, tập hợp toà nhà văn phòng và khu vực nhà ở của các cán bộ chiến sĩ, quân khu bên trái, là sân huấn luyện và kho vũ khí. Toàn bộ vũ khí ở đây, bao gồm súng ống, đạn, mìn, các loại đạn pháo, tất cả đều cất giữ trong kho vũ khí dưới lòng đất.

Kho vũ khí xây gần núi, xây dựng cực kỳ bí mật, cửa vào duy nhất, là có thể từ một cửa động trong núi sâu tiến vào. Nơi này là địa phương cơ mật nhất, cốt lõi nhất của quân đội bang Nam Shan, bởi vì ngoài tính chất đặc thù, khác xa kho hàng bình thường, cảnh giới nghiêm ngặt, xung quanh có quân đội hùng hậu canh gác. Ra vào đều cần đăng ký cùng người phụ trách phê duyệt nghiêm ngặt, ra vào phải lục soát người, trên nguyên tắc mà nói, ngay cả một vỏ đạn cũng không thể tùy tiện mang ra ngoài.

Đương nhiên...

— Nguyên tắc loại chuyện này, đều là nói cho người có nguyên tắc tới nghe.

— Về phần những người không có nguyên tắc, cái gì gọi là nguyên tắc? Không khác gì nói dóc.

"Chu đoàn trưởng, thiếu trang bị nào? Đạn hả... Để văn thư Thang Văn thông báo với tôi một tiếng là được rồi, chút chuyện nhỏ này, đâu cần phải làm phiền ngài tự mình đi qua đây một chuyến."

Lão Đàm giữ cửa để điện thoại xuống, cầm lấy một chuỗi chìa khóa đứng lên.

Hôm nay là cuối tuần, ca trực ít người, nếu như gặp phải tình huống đặc biệt, các binh lính đang làm nhiệm vụ theo lệ cũ còn có thể xin nghỉ phép hai tiếng. Mấy tuần gần đây, đài truyền hình Myanmar địa phương đang phát một chương trình tổng nghệ rất nổi tiếng, công việc kho quân hỏa lại nhàn hạ, người trẻ tuổi đều xin nghỉ về nhà xem ti vi rồi.

Ca trực cuối tuần, tiền lương gấp đôi, trong nhà lão Đàm trên có già dưới có trẻ, ông ta không nỡ xin nghỉ phép vào ngày này. Cho nên, bên trong cánh cửa màu đen to lớn, liền còn dư lại một mình ông ta ngồi trong kho quân hỏa trông coi.

Ông ta nhìn thấy Chu Giác Sơn, vội vàng cất chìa khóa, bước nhanh đi tới cửa.

Chu Giác Sơn và Tại Tư buổi sáng mới trở lại quân khu bang Nam Shan, buổi chiều lại cùng nhau bí mật thương lượng đối sách, đến trước lúc trời tối, thời gian này ca trực ít người nhất, đi tới kho vũ khí quân hỏa.

Thời gian Ngô Tứ Dân gặp mặt đàm phán cùng hai người Sài Khôn, Đan Thác, là tiến hành vào ba ngày sau, nếu như một khi bàn bạc ổn thỏa, vậy thì lại có một nhóm vũ khí mới và ma túy bị âm thầm vận chuyển đến các quốc gia bên ngoài Trung Quốc.

Để ngăn cản hữu hiệu chuyện mở rộng buôn lậu vũ khí buôn bán ma túy và ngăn ngừa được nhiều nạn nhân khỏi dính dáng đến trong đó, Chu Giác Sơn nhất định phải mau chóng bắt được kẻ cầm đầu phát động chuyện này, kết quả tốt nhất, chính là trước khi phát sinh lần buôn lậu tiếp theo, liền xác nhận được mục tiêu và đối tượng cần bắt giữ, liên hệ với Interpol, bắt giữ kẻ đứng sau màn ẩn núp bên trong bang Nam Shan về quy án.

"Thang Văn bị tôi sắp xếp làm chút chuyện khác. Ông nói đúng, là bởi vì chút chuyện nhỏ như vậy, tôi tự làm cũng không tốn sức, cần gì phải lăn qua lăn lại Thang Văn bọn họ làm gì."

Cửa mở ra, Chu Giác Sơn sải bước tiến vào.

Tại Tư đi theo phía sau anh, lão Đàm nhìn cô, ánh mắt hơi dừng lại.

"Người phụ nữ của tôi, không thể vào?" Chu Giác Sơn một tay để trong túi, quay đầu liếc ông ta một cái.

Lão Đàm hậu tri hậu giác, vội vàng thay đổi nét mặt, "Có thể có thể, đương nhiên không thành vấn đề. Chu đoàn trưởng, tôi vừa rồi... đây chỉ là lo lắng, phụ nữ cũng không hiểu mấy loại vũ khí này, sợ tiểu thư sẽ không cẩn thận đụng trúng đầu đó, bị thương sẽ không tốt."

Nói xong, lão Đàm nịnh hót tươi cười.

Ông ta nhiệt tình mời Tại Tư đi vào, lại sờ sờ chìa khóa và ổ khóa, lại lần nữa khóa cánh cửa sắt màu đen lại.

Tầng một kho quân hỏa xây dựng dưới lòng đất năm mét, không có thang máy, chỉ có một đường hầm nghiêng rất dài, trong đường hầm tối đen, hai bên vách tường cứ ba mét lại để hai bóng đèn, có lẽ là lâu năm không tu sửa, rất nhiều dây vonfram của bóng đèn đều cháy hỏng rồi, cho dù là bóng đèn dư lại không bị hỏng, trên chao đèn mờ nhạt cũng dính đủ loại đồ vật bẩn thỉu màu xanh, màu đen.

Kho quân hỏa dưới lòng đất này, số tuổi không ngắn, tính kỹ một chút, nguyên mẫu sớm nhất là vào thế kỷ trước Anh chiếm giữ Myanmar rồi xây dựng ra, ban đầu, nơi này là toàn bộ kho vũ khí quan trọng nhất của Myanmar, khu vực cất giữ súng cối [1] hạng nặng.

[1] Súng cối: hay pháo cối, là một loại trong bốn loại hoả pháo cơ bản của pháo binh. Súng cối khác với các loại súng pháo khác là thường nạp đạn từ phía trước nòng điều này cho phép thao tác bắn rất đơn giản, bắn rất nhanh.

Sau khi quân đội bang Nam Shan thành lập, chiếm giữ đỉnh núi này, phát hiện nơi này, sau đó mới tiếp tục thi công công trình của người Anh. Nhưng công nhân xây dựng ở địa phương Nam Shan luôn luôn hết ăn lại nằm, có thể giảm bớt liên giảm bớt, cho dù làm việc cho quân đội, vẫn như cũ không thể tránh khỏi ít nhiều bị bớt xén nguyên liệu.

Cho nên, dù cho nền móng ban đầu người Anh thi công tốt đến đâu, trải qua một tay của người bang Nam Shan, mạch điện, vách tường, nền nhà, thoát nước ở bên trong kho vũ khí quân hỏa này, không có mấy chỗ dùng tốt.

Lão Đàm một bên cầm đèn pin chiếu sáng, một bên nhắc nhở Tại Tư và Chu Giác Sơn tránh khỏi vũng nước dưới chân, "Chu đoàn trưởng, chúng ta vẫn lấy loại đạn súng [2] đầu nhọn 9×19mm phải không?"

[2] Đạn súng: là một loại đạn cỡ nhỏ bắn từ súng, thông thường được làm từ kim loại. Nó khác với đạn pháo ở chỗ, đạn súng không có thuốc nổ ở bên trong và gây thiệt hại với mục tiêu của nó bởi động năng của nó tại mục tiêu.

Khẩu súng ngắn QSZ92G phiên bản 9 mm Chu Giác Sơn mang theo bên người, viết tắt là 92G, cách thức của viên đạn chính là đạn súng đầu nhọn 9×19mm. Cấu tạo trang bị quân sự của Myanmar rất phức tạp, dựa

theo nơi sản xuất súng ngắn mà nói, nguồn gốc từ Trung Quốc, Mỹ, Nga, Đức, v.v... nhiều đếm không xuể. Mà kích thước, cách thức, tính năng vũ khí của mỗi quốc gia sản xuất ra cũng không hoàn toàn giống nhau, điều này cũng dẫn đến nhu cầu trang bị của mỗi người cũng không hoàn toàn giống nhau.

Cho tới bây giờ, mặc dù thời gian Chu Giác Sơn đến quân khu này còn chưa đầy nửa năm, nhưng lượng công việc của anh lớn, nhiệm vụ nhiều, cho nên kho quân hỏa là địa phương anh thường đến chiếu cố, lão Đàm bọn họ cũng nhớ kỹ, loại đạn súng ngắn anh thường dùng là loại đạn súng đầu nhọn 9×19 mm.

"Ừ, nhưng mà lần này tôi còn muốn tìm ít hàng mới."

"Hàng mới?"

"Đúng, hàng mẫu dự trữ của viên đạn 9 mm có trong kho, ông lấy cho tôi mỗi loại một viên để tôi nhìn một chút."

Cách kho đạn còn khoảng 1.5 mét, Chu Giác Sơn đưa tay nhét vào trong túi quần, mắt nhìn phía trước, dẫn đầu đứng vững.

Tại Tư đi theo phía sau anh, giương mắt, lén lút nhìn lão Đàm phía trước một cái.

Quả nhiên, chân mày đối phương hơi nhăn lại, hai tay nắm chặt móc khóa, trên mặt tràn ngập hoang mang.

Chu Giác Sơn không muốn nói nhảm, càng không có hứng thú giải thích nhiều, Tại Tư nhìn tình huống một chút. mỉm cười tiến lên một bước.

"Anh xem lại mình đi, thế nào lại không nói rõ ràng chân tướng sự việc cho chú Đàm biết." Cô quay đầu, thản nhiên cười một tiếng, "Chú Đàm, 92G kia của anh ấy vốn là đã dùng rất lâu rồi, đạn đạo [3] xảy ra vấn

đề, lúc nổ súng bị kẹt đạn. Vật phẩm trong kho vũ khí đều là chú quản lý, làm phiền chú xem có súng mới nào dùng tốt không, lại hợp với đạn mới nữa."

[3] Đạn đạo: là chỉ quỹ tích vận chuyển trọng tâm sau khi phóng ra của đầu đạn hoặc vật khác.

Lão Đàm cau mày, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Chu Giác Sơn và Tại Tư, gật đầu, mở cửa, chậm rãi đi vào phòng đạn được phía sau.

Cách lớp thủy tinh trong suốt, Chu Giác Sơn và Tại Tư cũng có thể nhìn thấy rõ tình cảnh bên trong. Trên trăm loại đạn đang sắp xếp ngăn nắp ở từng tầng, một lát lại một lát, ngẫu nhiên mở ra một cái hộp, cũng sẽ nhanh chóng khép lại.

Chu Giác Sơn híp mắt, chân mày hơi nhíu lại, giảm thấp giọng nói, "Em cảm thấy ông ta đang làm gì."

"Em không biết."

"Ông ta tmd đang trì hoãn thời gian."

Mỗi ngày kho vũ khí đúng bảy giờ tối đóng cửa, sau bảy giờ tuy rằng vẫn có người chịu trách nhiệm quản lý kho giữ cửa, nhưng những người khác thì không thể tiếp tục ở lại chỗ này lấy đồ hoặc đổi trang bị. Bây giờ là 6h40 tối, còn có hai mươi phút, nếu như lão Đàm vẫn không đi ra, Chu Giác Sơn và Tại Tư cũng chỉ có thể đi về tay không.

Kéo dài thời gian...

Nhưng tại sao lão Đàm lại làm như vậy, "Chẳng lẽ nói... Ông ta đã biết chuyện chúng ta đến tìm viên đạn có hoa văn thánh giá?" Có người cho lão Đàm chỗ tốt?

"Sẽ không. Chuyện viên đạn có hoa văn thánh giá chỉ có anh, em, Cao Hán và Triệu Tuấn biết rõ."

Bí mật này chỉ có bốn người biết, chuyện này không hề lộ ra ngoài.

Đang lúc nói chuyện, lão Đàm đột nhiên tăng nhanh động tác, ông ta vẫn luôn đưa lưng về phía bọn họ, giả vờ giống như bận rộn leo lên leo xuống, qua lại liên tục giữa hộp an toàn [4] cùng ngăn kéo chứa các loại đạn, giống như gặp đến độ đầu đầy mồ hôi, nhưng lại vẫn luôn không lấy ra được vật gì.

[4] Hộp an toàn: là loại hộp hay dùng trong ngân hàng, bưu điện... Hộp an toàn thường sử dụng để đựng vàng bạc đá quý, tiền tệ, di chúc...

Ánh mắt Chu Giác Sơn hơi trầm xuống, khom lưng, hai cánh tay rắn chắc chống ở trên bàn nhỏ bên ngoài phòng đạn dược, nhấn xuống cái loa nhỏ ở góc bàn.

"Nếu như đạn đều bị bán hết rồi không tìm được nữa, vậy thì lấy súng trước cho tôi cũng được."

Cột sống lão Đàm cứng đờ, chậm rãi quay đầu.

Khóe môi Chu Giác Sơn khẽ nhếch, đã trên cơ bản nhìn thấu ông ta, "Thế nào? Bây giờ ngay cả một khẩu súng ông cũng không tìm được sao."

Trong lòng Chu Giác Sơn biết rõ, thật ra, ngay từ thời điểm lão Đàm mở hộp an toàn đựng đạn đầu tiên, trọng lượng cùng gia tốc [5] của cái hộp kia, cũng đã bán đứng lão Đàm. Hộp an toàn đầy đạn, tốc độ chốt mở rất chậm, hơn nữa cái hộp sẽ hơi trùng xuống, nhưng những cái hộp kia ông ta mở rất nhẹ nhàng, cái này đã đủ giải thích, ông ta chỉ là đang giả bộ chọn đạn mà thôi, trên thực tế trong những cái hộp kia căn bản không có gì cả, tất cả đều trống không.

[5] Gia tốc: là đại lượng vật lý đặc trưng cho sự thay đổi của vận tốc theo thời gian. Nó là một trong những đại lượng cơ bản dùng để mô tả chuyển động.

"Chu... Chu đoàn trưởng..."

Lão Đàm trố mắt đứng nhìn, khăn trương nuốt một ngụm nước bọt. Ông ta bước nhanh tới cửa.

Chu Giác Sơn không để ý, "Thế nào? Ông là không nghĩ tới sẽ bị tôi phát hiện? Hay là không nghĩ tới tôi lại vội vã đến đây như vậy?"

Dựa theo cấp bậc của lão Đàm, ông ta chắc chắn không phải là ông trùm phía sau của nhóm buôn bán ma túy và buôn lậu quân hỏa kia, nhưng nhìn phản ứng vừa rồi của ông ta, lại nhìn vẻ mặt chột dạ của ông ta, Chu Giác Sơn có thể khẳng định, ông ta chắc chắn có liên quan đến chuyện này.

Lão Đàm hoảng hốt mở cửa, Chu Giác Sơn nhanh tay nhanh mắt, đẩy được chìa khóa của ông ta, sau đó dễ dàng đẩy một cái, đẩy lão Đàm quay lại phòng đạn dược. Cánh cửa thuận thế cũng đóng lại, lão Đàm bị khóa ở bên trong.

Tại Tư cười trộm, không nhin được cười.

Chu Giác Sơn dặt tay Tại Tư, không chút nghĩ ngợi, lại dọc theo đường hầm, chậm rãi theo đường cũ trở về.

Xung quanh một mảnh tối đen, lão Đàm sợ hãi, "Chu đoàn trưởng! Tôi khai! Ngài đừng đi!! Đừng nói cho Ngô bộ trưởng! Chuyện gì tôi cũng khai hết với ngài!!"

Lão Đàm mắt thấy thánng sau sẽ về hưu, hiện tại ông ta không thể chịu được bất kỳ sơ xuất nào.

Bước chân của Chu Giác Sơn không dừng lại, cũng không quay đầu lại, "Tôi không hiểu ông đang nói cái gì."

"Những viên đạn kia, không phải là tôi trộm! Là lãnh đạo cấp trên bảo tôi định kỳ chữa lại để cho ông ấy dùng!"

"Lãnh đạo nào?"

Lão Đàm suy nghĩ một chút, yếu ớt trả lời, "Tôi không thể nói..."

Đôi mắt Chu Giác Sơn nghiêm nghị, bỗng nhiên quay lại, móc ra 92G, nhét vào trong miệng lão Đàm.

Lão Đàm ô ô hai tiếng, trợn tròn cặp mắt, bị dọa đến tim cũng sắp ngừng đập rồi.

Tại Tư lặng lẽ kéo ống tay áo của Chu Giác Sơn, ý bảo anh đừng hù dọa ông ta như vậy, dù sao đối phương lớn tuổi rồi, vạn nhất trái tim không tốt, thật sự hù chết ông ta thì phải làm sao.

Chu Giác Sơn mím môi, thu hồi súng, xoay người kéo cổ áo của lão Đàm, giọng điệu như cũ không chút lưu tình, "Không nói?"

Anh không cần dùng súng, anh có phương pháp bức cung, sự kiên nhẫn của anh đến đây chấm dứt.

Lão Đàm bị dọa sợ cả người đầy mồ hôi, ông ta chống trên tay vịn của cửa sắt, hoảng sợ thở hổn hển, "Tôi nói tôi nói!" Ông ta không có khả năng tiếp tục đấu với Chu Giác Sơn.

"Trang đầu tiên dòng thứ ba trên bản đăng ký tháng này, cái tên đó màu xanh đậm, chính là người lãnh đạo kia, là người liên tục nuốt riêng quân hỏa."

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Edit: Dương

Chỉ cần tìm được người nuốt riêng quân hỏa, cũng tương đương với tìm được người buôn lậu ma túy.

Chu Giác Sơn và Tại Tư vội vàng chạy tới cánh cửa sắt của kho vũ khí quân hỏa.

— Danh sách đăng ký trang đầu tiên dòng thứ ba.

Trống không.

Không có gì cả.

Bên góc trang giấy có một chút dấu vết lờm chờm hình răng cửa lưu lại khi bị người khác vội vàng xé rách.

Rất rõ ràng, bọn họ vừa mới bị người khác nhanh chân đến trước, hủy diệt chứng cứ quan trọng.

Nếu như manh mối lão Đàm cung cấp cho bọn họ đều là thật... Đồng tử của Chu Giác Sơn đột nhiên co lại, nắm cổ tay của Tại Tư, "Nhanh, quay về phòng đạn dược."

Hai người một mạch chạy như điên, đạp lên vũng nước và đá vụn, cuối đường tối đen như mực, ngọn đèn yếu ớt, cửa của phòng đạn dược nửa

mở, dây xích màu đồng nặng nề dài khoảng một mét kêu leng keng ở trên tay vịn cánh cửa.

... Trong phòng đạn dược không có ai, là trống không, máu ở cả dưới đất và trên cánh cửa, lão Đàm vốn bị khóa bên trong phòng đạn dược đã sớm chẳng biết đi đâu.

Vết máu còn mới, vẫn chưa hoàn toàn đông lại.

Tại Tư và Chu Giác Sơn lập tức men theo vết máu xuyên qua hành lang của kho vũ khí, từng bước điều tra, cuối cùng, đi tới một ngõ cụt cao hai mét.

Tối hôm đó, trên trăm binh lính cầm đèn pin, cả đêm không nghỉ, vòng quanh núi sâu tìm người. Cuối cùng, người không tìm được, trái lại ở phía sau một cây đại thụ cách cửa chính kho vũ khí quân hỏa không xa, phát hiện một đường hầm có đường kính khoảng nửa mét.

Đất ở lối vào đường hầm rất mới, gần đây địa khu bang Nam Shan cũng không mưa, mặt đất hơi ẩm ướt, do đó có thể suy đoán, đất này có lẽ là mới đào cách đây không lâu.

Nhưng trừ cái đó ra, lại không phát hiện được tin tức nào khác có giá trị. Người ra vào đường hầm cũng rất thông minh, trước khi đi, còn ném một quả lựu đạn cầm tay hỏa lực nhỏ tới bên trong đường hầm, lựu đạn cầm tay nổ tung phá hủy đường hầm thành hố sâu, khiến cho người thăm dò phía sau căn bản không có cách nào ra vào đường cũ.

Trời cũng tối đen, lục soát đã không còn tiến triển.

Chu Giác Sơn quay lại phòng đạn dược, cầm dây xích màu đồng đã bị chặt đứt kia, lại lén lút thì thầm với Tại Tư, để cô đi đến cửa chính, thuận tiện lấy đi danh sách đăng ký ra vào của lão Đàm đã bị người khác xé qua.

Thang Văn và Phùng Lực lần lượt chạy đến, Chu Giác Sơn lo lắng đến tình hình khẩn cấp, bây giờ anh cũng quả thực cần người giúp đỡ, liền không từ chối bọn họ, dẫn bọn họ đồng thời tới chỗ ở trong quân khu. Anh tránh nặng tìm nhẹ, lướt qua tin tức có liên quan đến quân hỏa đạn dược, đơn giản thuật lại một lần chuyện đã xảy ra sau khi anh tiến vào kho vũ khí quân hỏa.

Phùng Lực chà xát cằm dưới, bỗng nhiên tỉnh ngộ, "a" một tiếng.

Thang Văn kinh ngạc liếc nhìn hắn ta, "Anh hiểu rồi?"

"Không có."

Phùng Lực cười cười, hắn ta cũng chỉ là tượng trưng phối hợp một chút mà thôi.

Chu Giác Sơn ngồi nghiêm chỉnh, nhíu mày, môi mỏng mím chặt, dùng nắm đấm đập mạnh xuống mặt bàn trước mặt, "Nói mau còn chỗ nào không hiểu!"

Ánh mắt Phùng Lực sáng lên, lập tức tiến lại gần, "Đoàn trưởng, nguyên do lão Đàm bị khóa vào kho đạn là thế nào?"

Kỳ quái, ông ta làm sao lại bị dây xích bền chắc như vậy khóa ở bên trong?

...

Chu Giác Sơn quay đầu, đôi mắt nghiêm túc nhìn hắn ta.

Tại Tư đoạt trước một bước, "Haizz, để tôi kể cho anh, là ổ khóa ở chỗ đó xảy ra vấn đề trước, lúc cánh cửa đóng lại, tự ông ta liền bị liên lụy."

"Vậy lão Đàm không có chìa khóa sao..."

"Chìa khóa ông ta đặt ở chỗ chúng tôi, nhưng mà trên một chùm chìa khóa nói ít cũng có ba bốn mươi cái, chúng tôi tìm nhưng không biết rốt cuộc cái nào mới là chìa khóa phòng đạn dược, vì vậy liền chạy tới cửa chính để đối chiếu, kết quả đang trên đường về, liền phát hiện cửa phòng đạn dược mở ra, dây xích bị chặt đứt, trên mặt đất còn lưu lại vết máu."

Trong kịch bản Chu Giác Sơn và Tại Tư cung cấp cho Thang Văn và Phùng Lực, sở dĩ hai người bọn họ đến kho vũ khí quân hỏa, chỉ là vì theo lệ cũ đi tìm loại đạn súng đầu nhọn 9×19mm của khẩu súng 92G mà Chu Giác Sơn thường dùng. Cho nên khóa cửa, chảy máu, còn có lão Đàm đột nhiên biến mất, cũng chỉ là bất ngờ gặp phải, lại vừa vặn đem mấy loại nhân tố này chồng lên cùng một chỗ mà thôi.

Phùng Lực và Thang Văn đối mặt nhìn nhau, không hỏi nhiều nữa, có lẽ là tin rồi.

Trọng tâm của câu chuyện bị chuyển hướng, sắc mặt của Chu Giác Sơn không được tốt lắm.

Thang Văn chớp mắt một cái, nhay bén, đem trọng tâm câu chuyện một lần nữa trở về quỹ đạo ban đầu.

"Đoàn trưởng, tôi vừa nãy có nhìn qua, dây xích màu đồng kia là chất liệu inox, dây xích bền chắc như vậy, dùng sức một lần liền cắt đứt, thanh âm nhỏ, mặt cắt còn tương đối bằng phẳng, phỏng chừng chỉ có kìm cắt thủy lực [1] hoặc kìm cắt cộng lực [2] mới có thể làm được."

[1] Kìm cắt thủy lực: là dụng cụ thủy lực chuyên nghiệp riêng biệt dùng để uốn cong hoặc cắt dây cáp và thiết bị đầu cuối trong các công trình điện lực. Hình ảnh ở cuối chương.

[2] Kìm cắt cộng lực: là một trong những vật dụng không thể thiếu khi thực hiện các công việc sửa chữa các thiết bị, vật dụng cơ khí, công nghiệp. Hình ảnh ở cuối chương.

Chu Giác Sơn gật đầu, dùng ngón tay cái gắng sức kìm nén những ngón tay khác của anh.

Anh tận mắt nhìn thấy hiện trường đầu tiên, dây xích kia anh cũng xem qua, cái này anh cũng có thể dự đoán được.

"Chỉ có điều dựa theo kết quả khảo sát, đối phương chắc là từ đường hầm ra vào cũng đưa lão Đàm rời khỏi kho vũ khí quân hỏa, lối vào của đường hầm kia ở phía sau một cây đại thụ, lại vừa vặn là một góc chết, không ở trong phạm vi kiểm soát của camera trong quân khu. Cho nên chúng ta không có cách nào thông qua nội dung hình ảnh video giám sát để phân biệt cụ thể là người nào mang kìm cắt thủy lực hoặc kìm cắt cộng lực đi tới phụ cận kho vũ khí quân hỏa."

Hơn nữa, bây giờ vấn đề càng nghiêm trọng phải đối mặt là, trong quá trình các binh lính lục soát trong núi, đã gần như phá hủy hết dấu chân của đối phương lưu lại ở khu vực phụ cận. Nếu như đối phương là một người có chút đầu óc, đều sẽ đi giày quân dụng mặc quần áo binh lính Nam Shan đi ra đi vào, mặc kệ đối phương trong thực tế rốt cuộc là thân phận như thế nào, ẩn núp ở trong các binh lính bình thường, thường thường là dễ dàng đánh lừa dư luận nhất.

"Vậy nếu không bây giờ tôi sẽ đi điều tra một chút, thời gian lão Đàm xảy ra chuyện, có binh lính nào vắng mặt tại cương vị công tác của mình không?" Thang Văn suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn về phía Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn lắc đầu, "Không, chuyện này không nhất định là người bên trong quân khu làm."

"Nhưng đối phương hiểu rõ kết cấu kho vũ khí quân hỏa của chúng ta như vậy, lại hiểu rõ phạm vi theo dõi của của chúng ta, động tác linh hoạt nhanh chóng, cũng không giống như trình độ của người ngoài."

Chu Giác Sơn trầm mặc trong phút chốc, như có điều suy nghĩ, lời nói của Thang Văn cũng có đạo lý, thế nhưng nếu như là hành động của người bên trong quân đội bang Nam Shan, tại sao đối phương muốn tốn công tốn sức như vậy chỉ để đào một cái đường hầm làm cửa ra vào?

Đào một đường hầm, nhanh nhất cũng phải ba bốn ngày...

Nếu như có thời gian ba bốn ngày này, hơn nữa người mang lão Đàm đi là binh lính bên trong quân đội bang Nam Shan, lại quen biết trước với lão Đàm, đồng thời có thể sớm biết trước hoạt động của Chu Giác Sơn, như vậy trong lúc này, vì sao hẳn ta không trực tiếp báo sớm cho lão Đàm, đi cửa chính, trực tiếp để lão Đàm rời khỏi quân khu bang Nam Shan. Mà lại muốn đi vòng một đường lớn như vậy, nghĩ một đằng làm một nẻo, lựa chọn dùng phương thức phức tạp nhất để mang lão Đàm rời đi?

Chỗ Chu Giác Sơn nghi ngờ nhất chính là chỗ đó, anh cảm thấy người này có vẻ cũng không phải là thành viên bên trong bang Nam Shan, lại cũng không quen biết lão Đàm, hoặc nói nghiêm khắc hơn một chút, là lão Đàm cũng không nhận ra hẳn ta, cho nên điều kiện tiên quyết là hẳn ta đã biết hướng đi của Chu Giác Sơn, nhưng không có cách nào trực tiếp thông báo cho lão Đàm, vì vậy, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn phương thức vu hồi như thế này, bí quá hóa liều, đưa người rời đi ở dưới mí mắt của Chu Giác Sơn.

Thế nhưng nói đi nói lại, nếu như người này thật sự là người ngoài, vậy tại sao hẳn ta có thể hiểu rõ ống kính máy giám sát cùng kho vũ khí quân hỏa của nội bộ bang Nam Shan như vậy?

Hai điều kiện này có vẻ mâu thuẫn lẫn nhau, nhưng sự thật lại xác thực xảy ra, những thứ này khiến anh trong lúc nhất thời có phần khó hiểu, không nghĩ ra được.

"Quên đi, chuyện này gác lại bàn sau, Thang Văn, cậu đi trước giúp tôi điều tra một chút về xe cộ qua lại trên đường quốc lộ phụ cận quân khu. Nhìn xem có chiếc xe nào trong vòng ba ngày gần đây thường xuyên đi qua đi lại giữa sườn núi phía bắc quân khu cùng trại Hurai không."

Sườn núi phía bắc quân khu, chính là đỉnh núi xây dựng kho vũ khí quân hỏa. Trại Hurai nằm ở dưới chân núi, là một thôn xóm cách đỉnh núi này gần nhất. Nếu như đối phương đúng là nhân sĩ bên ngoài, mỗi ngày phải lái xe đi qua đi lại giữa quân khu và dưới chân núi, như vậy thì trên đường quốc lộ này nhất định sẽ lưu lại một ít dấu vết.

Thang Văn đứng nghiêm chào, "Vâng!"

Bên kia, Phùng Lực cũng đứng lên, "Đoàn trưởng, tôi thì sao tôi thì sao?"

"Anh đi liên hệ một chút với những nhân viên quản lý khác của kho vũ khí quân hỏa, xem xem gần đây lão Đàm có thường xuyên qua lại với người nào không, bao gồm cả binh lính, bác sĩ, y tá trong quân khu, cả thân thích, bạn bè hoặc là đồng hương từ bên ngoài đến của ông ta."

Điều tra cũng phải chia ra hai phương diện, một chủ ngoại, một chủ nội. Thang Văn là người lý trí, suy nghĩ rõ ràng, cho nên trong công việc thường ngày, cậu ta càng thích hợp làm chỉnh lý tài liệu, công việc sưu tầm manh mối; còn Phùng Lực là một người thích xã giao, mặc dù IQ không cao nhưng EQ cao, tương tự như loại chuyện cần phải đút lót hối lộ người khác, giao cho hắn ta có thể nói là như cá gặp nước; tương đắc ích chương [3].

[3] Tương đắc ích chương: chỉ hai người hoặc hai sự vật phối hợp với nhau, năng lực và hiệu quả của hai bên lại càng có thể biểu hiện rõ. (Trong câu trên ý của tác giả là sự phối hợp năng lực của Thang Văn và Phùng Lực)

"Vâng, đoàn trưởng."

Phùng Lực cũng nhận mệnh lệnh, đi ra ngoài.

Phòng khách tầng một rộng lớn, trong giây lát, cũng chỉ còn lại hai người Tại Tư và Chu Giác Sơn. Bởi vì hôm nay kho vũ khí bên kia xảy ra tình trạng hỗn loạn như vậy, cho nên toàn quân giới nghiêm, phía bên ngoài sân còn có một lực lượng hùng hậu canh gác.

Ban đêm, ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu xuống như có như không, tối tăm quyến luyến, chỉ có tiếng ve kêu thỉnh thoảng quấy rối sự yên tĩnh tẻ nhạt, mang đến chút sức sống, tiếng gió thổi vi vu dễ chịu.

Tại Tư ló đầu ra, nhìn nhìn binh lính tuần tra ngoài cửa sổ, cô đứng dậy, đóng cửa sổ lại, kéo rèm cửa, bắt đầu cẩn thận kiểm tra xem trong phòng ngủ có máy nghe trộm hoặc máy theo dõi không.

Chu Giác Sơn bưng một chén trà lên, liếc nhìn cô một cái, "Làm sao vậy?"

"Em vừa mới có phát hiện."

Tại Tư đi trở lại, sửa sang mặt bàn lại một chút, sau đó đoạt lấy chén trà trong tay Chu Giác Sơn, đồng thời thu dọn qua một bên, thu xếp trên mặt bàn, chỉ để lại bản đăng ký ra vào kho vũ khí quân hỏa, cô mở cuốn sổ ra, lật tới trang bị "người nào đó" xé rách.

Cái tên gia hỏa kia có vẻ rất thông minh, đi trước bọn cô một bước, nhanh chân đến trước, cắt đứt tất cả nguồn thông tin.

Nhưng hẳn ta tính đi tính lại, lại không tính đến một vấn đề hết sức thông thường.

"Đây là cuốn sổ đăng ký năm năm mới đổi lại một lần. Bình thường lão Đàm viết tên người bình thường, đều là dùng bút bi mực đen, chỉ có cái tên gia hỏa cất giấu quân hỏa kia, mới dùng bút bi mực xanh."

Cho nên, ngoại trừ trang thứ nhất dòng thứ ba của tháng này mà lão Đàm đã đề cập qua, trên bản đăng ký này còn ghi chép rất nhiều thông tin ra vào của mấy tháng trước thậm chí mấy năm trước, tháng trước, tháng trước nữa còn có tháng trước trước nữa... Tên màu xanh đậm nhìn thấy rất nhiều lần.

Mà trong toàn bộ bản đăng ký này, cái tên màu xanh đậm, đều chỉ về cùng một người.

Tại Tư lớn tiếng, cố ý gằn từng chữ nói ra, "Trưởng quan cấp bậc Thiếu tướng của quân đội bang Nam Shan, Hồ Nhất Đức."

[1] Kìm cắt thủy lực

[2] Kìm cắt công lực

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Edit: Dương

Cô vừa dứt lời.

Sắc mặt của Chu Giác Sơn trầm xuống.

Anh đột nhiên để chén trà xuống, che miệng cô lại. Lo lắng nghiêng đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, quay đầu thấp giọng nói, "Em nói lớn tiếng như vậy để làm gì? Chỉ sợ người khác không nghe được à?"

Tại Tư nhướn mày, mỉm cười kéo bàn tay của Chu Giác Sơn xuống, lầm bầm hai câu, "Đúng rồi, em chính là sợ bọn họ không nghe được."

Chu Giác Sơn kêu một tiếng, hít thở không thông, giơ tay lên, dùng ngón cái chế trụ ngón giữa, búng một cái vào trán của Tại Tư.

Giữa mi tâm bị búng đỏ một mảng.

Tại Tư đau quá, cau mày, phồng miệng. Chu Giác Sơn cũng phát hiện lực đạo của mình hơi mạnh, vội vàng sám hối, ngồi xổm dưới đất, ăn nói khấp nép xin lỗi Tại Tư.

Tại Tư không chịu bỏ qua, cắn vào cổ anh, "Em còn chưa nói xong, anh gấp gáp đánh em như vậy để làm gì."

Chu Giác Sơn lúng túng cười cười, dịu dàng sờ sờ đầu cô, "VẬY em còn muốn nói gì nữa."

Tại Tư bĩu môi, đôi mắt khẽ động, ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo Chu Giác Sơn lại qua đây một lần nữa cẩn thận nhìn một chút.

Lật lại đến trang của tháng trước có bút tích của bút bi màu xanh đậm, cô cầm kính lúp, cẩn thận chiếu một cái, thật ra, ngoại trừ tên của Hồ Nhất Đức, phía sau còn có một chút vết tích của bút chì.

Tên viết bằng bút chì, đã sớm bị người khác dùng cục tẩy tẩy sạch, trình độ nhận biết chữ Myanmar của Tại Tư chỉ dừng lại ở giai đoạn sơ cấp, giống như kiểu chữ nhỏ như thế này, nét chữ viết lại không rõ ràng lắm, cô cũng không nhận ra được...

Nhưng để cô có thể hoàn toàn xác định, cái này trước kia nhất định là có viết một cái tên, hơn nữa mỗi tháng đều có, mỗi một lần còn đều theo sát phía sau tên của Hồ Nhất Đức.

Cô vừa nãy sờ dĩ lớn tiếng như vậy, đúng là cô cố ý, Tại Tư cho rằng, nếu như nói Hồ Nhất Đức thực sự là người khởi xướng chuyện này, vậy vì sao vừa rồi ông ta không sai người lấy cả bản đăng ký, mà còn để lại một phần, chẳng lẽ ông ta không nghĩ bản đăng ký này sẽ bại lộ hành tung trước đây của ông ta?

"Anh có cảm thấy, trong này có thể có bẫy không."

"Có ý gì?"

"Em cảm thấy, nói không chừng, Hồ Nhất Đức chỉ là một người chịu tội thay trong vụ án buôn lậu quân hỏa và ma túy xuyên quốc gia mà thôi."

Người vừa nãy cướp lão Đàm, cố ý xé bỏ một phần của bản đăng ký này, lại cố tình lưu lại một phần, xác suất lớn chính là cân nhắc đến Tại Tư

và Chu Giác Sơn tâm tư kín đáo, rất dễ dàng có thể phát hiện vấn đề bản đăng ký mỗi tháng đều xuất hiện bút tích màu xanh đậm.

Cô đoán, sở dĩ người kia muốn cho Chu Giác Sơn bọn họ phát hiện đến Hồ Nhất Đức, chính là muốn tận lực để bại lộ ông ta, để cho Chu Giác Sơn và Tại Tư trong lòng đều nhận định là Hồ Nhất Đức chính là người khởi xướng. Vậy một khi sau này vụ án ma túy được công khai cho tất cả mọi người, Interpol phát lệnh truy nã, ngoại trừ Hồ Nhất Đức, những người khác có thể dễ dàng ẩn nấp.

Chu Giác Sơn đỡ đầu gối, đứng lên.

Anh cau mày, ở trong phòng khách chậm rãi đi thông thả, "Ý của em là nói, Hồ Nhất Đức chỉ là một quân cờ mặc cho người khác định đoạt trong vụ án này?"

"Em không xác định, ông ta cũng có thể là người đứng đầu. Thật ra thì hai cái này cũng không xung đột với nhau. Cũng có thể là thủ hạ của ông ta bán đứng ông ta."

Buôn lậu quân hỏa cô không hiểu, nhưng những người tiến hành sản xuất ma túy đều mưu đồ một chữ lợi, nghĩa khí gì đó không có gì đáng nói. Ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây, hơn một trăm năm trở lại đây Myanmar trồng cây anh túc, cuộc sống của dân chúng trải qua quá nghèo khổ vất vả, nhưng cuộc sống của trùm buôn ma túy lại từng đám phú khả địch quốc [1].

[1] Phú khả địch quốc: sự giàu có của một cá nhân có thể so sánh với sự giàu có của cả một quốc gia.

Olive Yang, Khun Sa, Trần Ngọc Long, Lo Hsing Han, Wei Hsueh-kang [2]...

[2] Tất cả mấy cái tên trên đều là trùm buôn bán ma túy nổi danh ở Myanmar.

Mấy thập niên qua, chủ nhân của Tam Giác Vàng [3] thay đổi lên xuống, không có ai có thể một mực đứng vững trong vòng này mà không ngã xuống.

[3] Tam Giác Vàng: là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới, nhưng ngày nay không còn trồng thuốc phiện nữa mà trở thành khu du lịch sinh thái lý tưởng.

Bởi vì nguyên nhân của Triệu Tuấn, cho nên Tại Tư đối với những cái tên trùm buôn lậu ma túy này cũng vẫn luôn như sấm bên tai.

Hồ Nhất Đức bị bại lộ, thật ra rất dễ dàng có thể giải thích, ông ta hoặc là bị cấp trên vứt bỏ, hoặc là bị cấp dưới phản bội.

Chu Giác Sơn gật đầu, ngồi quay lại, "Chúng ta trước tiên sửa sang một chút, dựa theo suy đoán của em, bây giờ liên lụy đến nhân vật trọng yếu của vụ án buôn lậu ma túy xuyên quốc gia, ngoại trừ lão Đàm, hẳn là tổng cộng lộ ra ba người."

Người thứ nhất là Hồ Nhất Đức, người thứ hai là người cướp lão Đàm, người thứ ba là người bị lão Đàm dùng bút chì viết ở trên bản đăng ký sau đó lại bị người lấy cục tẩy tẩy đi.

Tại Tư tán thành, sau đó lại suy nghĩ một chút, "Thế nhưng anh nói, hai người không ra mặt này, có khả năng là cùng một người không?"

Chu Giác Sơn nhíu mày, lại nhìn vào bản đăng ký ra vào, "Có, hơn nữa có khả năng rất lớn."

Trong chuyện cướp lão Đàm này, người thứ ba hưởng lợi nhiều nhất, hơn nữa phân tích một chút là có thể phát hiện, thật ra toàn bộ hành động của người thứ hai cũng đều là phụng sự cho người thứ ba.

Đương nhiên, nếu là nói như vậy, lại thêm lúc trước khi Chu Giác Sơn và Thang Văn nói chuyện đã suy luận cụ thể thân phận của người thứ hai trong sự kiện này, anh vẫn tin tưởng nhiều hơn, người kia hẳn là một nhân sĩ bên ngoài, mà không phải sĩ quan hay binh lính bên trong quân khu bang Nam Shan, như vậy liên quan đến chuyện thân phận của Hồ Nhất Đức bị lộ bởi nét chữ màu xanh đậm trong bản đăng ký, hẳn là rất dễ xác định tính chất của vấn đề rồi.

Ắt hẳn là thủ hạ phản bội ông ta.

Không phải cấp trên vứt bỏ ông ta, cho nên Hồ Nhất Đức chính là ông trùm phía sau không sai.

Tại Tư phát hiện Chu Giác Sơn vẫn luôn nhìn chăm chăm vết tích của bút chì trên bản đăng ký kia, cũng không nhìn chỗ khác, cúi đầu tìm kiếm một chút, lấy kính lúp trong tay Chu Giác Sơn.

"Anh lại nhìn kỹ một chút, anh có thể nhìn ra chỗ này là viết chữ gì không."

Chu Giác Sơn lắc đầu, "Không phải chữ Myanmar, cũng không phải chữ Hán."

Trước kia vì công việc nằm vùng, anh đã học qua rất nhiều loại ngôn ngữ, tiếng Anh và tiếng Thái anh đều rất thông thạo, nhưng ở dưới kính lúp, anh có thể nói ra một cách chắc chắn, chữ viết bằng bút chì ở mặt sau này không phải mấy loại ngôn ngữ trên, chắc là một loại biệt hiệu.

Lão Đàm không đọc được vài quyển sách, nhưng lão Đàm cũng có thể nhớ kỹ biệt hiệu, vậy thì biệt hiệu này cũng không quá phức tạp. Nhưng mà

nếu như bọn họ không có đầu mối mà muốn suy nghĩ thì tám phần là không tìm được ra, trái lại còn lãng phí nhiều thời gian.

"Vậy chữ viết bằng bút chì này trước tiên bỏ qua đã. Nếu bây giờ chúng ta đã có thể khẳng định Hồ Nhất Đức chính là ông trùm phía sau buôn lậu ma túy và quân hoả xuyên quốc gia, vậy việc cấp bách hiện nay, là ngăn cản lô quân hỏa và ma túy này khuếch tán và tràn lan, liên hệ với Interpol, nhanh chóng bắt Hồ Nhất Đức về quy án."

"Ừ." Tại Tư cũng hiểu rõ ý tứ của Chu Giác Sơn. "Thế nhưng anh nghĩ được biện pháp nào chưa? Dù sao chuyện này nói thì dễ làm mới khó."

Dù sao đi nữa, Hồ Nhất Đức vẫn là quan chức quan trọng trong quân đội dân tộc địa phương, muốn động đến ông ta, điều kiện tiên quyết là bọn họ còn phải chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ với các trưởng quan cao cấp khác trong quân đội bang Nam Shan.

Hơn nữa Chu Giác Sơn hẳn là rõ ràng hơn Tại Tư, Hồ Nhất Đức buôn lậu nhưng chưa từng chủ động lộ diện, cũng chưa bao giờ xuất ngoại, chuyện buôn lậu này đều là do mã tử dưới tay ông ta phụ trách, vả lại mã tử dưới tay ông ta người nào cũng sử dụng tên giả, mỗi một cấp bậc lại có chế độ quản lý nghiêm ngặt, ví dụ như mã tử ở tầng thấp nhất, thậm chí rất có thể cũng không biết ông chủ của bọn hắn chính là Hồ Nhất Đức.

Muốn bắt Hồ Nhất Đức, nói thì dễ làm mới khó...

Đêm càng khuya, khắp nơi vắng vẻ, gió thổi qua, lá cây trong núi sâu vang xào xạc. Trăng sáng như gương, ban đêm như vỏ bọc, trong lúc vô tình, ngay cả nước trà trong ấm trà cũng đều nguội lạnh.

Chu Giác Sơn cầm ấm trà lên, đổ ra một chút cạn, đi tới bên cửa sổ đổ xuống, "Biện pháp cũng không phải là không có."

"Cái gì?"

"Là cái gì thì em cũng không cần hỏi tới, chuyện của sau này, em cũng đừng xen vào nữa."

Anh đặt chén trà xuống, hai tay chống ở bên rìa cửa sổ, bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt, là màn đêm tối đen, bầu trời đầy sao vô tận, mắt người mặc dù có thể nhìn thấy ngọn núi cùng điểm cuối của ngọn cây, nhưng tuyệt đối không nhìn thấy điểm cuối của ban đêm.

Bình minh, mặc dù ở gần ngay trước mắt.

Nhưng mà trước khi bình minh, lại là bóng đêm u ám.

Tại Tư khẽ run vài giây, giống như là không phản ứng kịp, cô một mình ngơ ngác ngồi trên ghế ở chính giữa phòng khách, lông mi dài khẽ động, ngón tay siết chặt làn váy.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cô một cái, xoay người, sai bước đi lên tầng hai.

"Ý anh là để em đừng để ý duy nhất sự kiện Hồ Nhất Đức này, hay là đối với toàn bộ những việc trải qua cùng quyết định sau này... đều đừng để ý nữa?"

Chu Giác Sơn bước chân chậm lại.

Tâm tư của anh chìm xuống trong nháy mắt, chậm rãi quay đầu, nhìn về phía sau lưng mình.

Tại Tư đang đứng ở dưới anh một bậc thang, gió nhẹ thổi lật phát tóc mai bên tai cô, cô ngược nhìn anh, vành mắt phấp hồng, nước mắt trong suốt đang đảo quanh trong hốc mắt.

"Mọi người đều là người thông minh, người quang minh chính đại không nói tiếng lóng." Cô nghe được thái độ và ngữ khí của anh, cô biết rõ,

có một số việc, cô không muốn xảy ra nhất, cuối cùng cũng sắp xảy ra rồi.

Chu Giác Sơn dờn tầm mắt, đầu lưỡi chạm lên hàm trên, đánh một tiếng vang, "Em đã giúp anh rất nhiều rồi."

"Cho nên?"

"Chuyện sau này em cũng không giúp được nữa, không bằng sớm suy tính một chút, có muốn bớt chút thời gian để làm chuyện khác không?"

Trầm mặc, hãm sâu vào một đoạn trầm mặc dài dòng.

Một hồi lâu qua đi, Tại Tư run rẩy siết chặt tay thành nắm đấm, cắn môi, cổ nén nước mắt, "Vậy không biết Chu đoàn trưởng có cao kiến gì?"

"Anh cảm thấy em vẫn thích hợp làm một phóng viên. Có nguyên tắc, có nhiệt tình, nhạy bén, logic rõ ràng, có thể chịu được cực khổ, tầm nhìn rộng lớn, thích giao tiếp với người xa lạ, em trời sinh chính là một nhân tài phóng viên." Chu Giác Sơn dờn này rất ít khâm phục người phụ nữ nào, Du Tại Tư là một người, có thể cũng chính là một người duy nhất.

Anh nhìn cô một cái, đi xuống dưới một bậc, cô gắng nhìn thẳng vào cô, "Thế nhưng đừng làm phóng viên chiến trường nữa, quá nguy hiểm, cũng đừng đi địa phương đang giao chiến, dù chỉ là bị thương, vấp ngã, anh đều sẽ đau lòng."

Tại Tư không nhịn được liền rơi nước mắt, giơ tay vung qua, bàn tay lại dừng cách mặt anh không tới một centimet, giơ lên bất động...

"Em đánh đi." Chu Giác Sơn đứng vững như cây tùng, giọng điệu nhàn nhạt, ngay cả tránh cũng không tránh.

"Em cũng muốn đánh. Thế nhưng, em không ra tay được..."

Giọng nói của cô ghen ngào, ngửa đầu nhìn anh.

Chu Giác Sơn chợt cúi đầu, kéo Tại Tư vào trong ngực, hôn lên môi cô. Răng môi cắn bó, đột nhiên điên cuồng tùy ý rơi xuống như bão táp mưa sa, anh giống như là hận không thể nuốt cô vào trong bụng, gặt gao ôm chặt cô không thả.

Anh cũng không nỡ, anh làm sao có thể bỏ được cô. Anh tm vô cùng yêu cô, anh còn chưa kết hôn sinh con với cô nữa.

"Không phải là vĩnh biệt, em nhớ cho kỹ."

Tại Tư nước mắt chảy không ngừng, khóc nức nở, "Em không muốn đi..."

Trong lòng Chu Giác Sơn cũng không nỡ, hít sâu một hơi, nhắm mắt, dụi dàng sờ sờ tóc của cô, "Ngoan, em không thể không đi."

"Bây giờ anh để em đi, Hồ Nhất Đức bọn họ nhất định sẽ sinh nghi!"

"Anh biết! Nhưng em cũng nhất định phải đi."

...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Edit: Dương

Cách thời gian Ngô Tứ Dân tổ chức quyền đấu thầu khai thác cùng xuất khẩu gỗ và ngọc thạch của bang Nam Shan còn lại ba ngày, tình trạng cơ thể Sài Khôn không tốt, lần này sẽ không đến bữa tiệc, ngày mai, Đan Thác và Triệu Tuấn sẽ cùng nhau đến Nam Shan.

Tối hôm đó, Triệu Tuấn lại từ Lashio cung cấp đầu mối mới nhất, ba ngày sau, là thời điểm tập đoàn Sài Khôn xuất hàng lần kế tiếp. Trước khi lão Đàm bị cướp đi, kho vũ khí quân hỏa của bang Nam Shan đã bị quét sạch không còn một chút gì, kho vũ khí quân hỏa của Nam Shan cố định vào ngày 23 mỗi tháng sẽ bổ sung tiếp viện, cái này cũng đã nói lên, Hồ Nhất Đức đã hành động trước một bước, đem toàn bộ quân hỏa có thể nuốt riêng vận chuyển đến trại tử sản xuất ma túy kia.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi chuyện, toàn bộ đều tập hợp lại ở ba ngày sau.

Chu Giác Sơn đã dự tính xong tình huống xấu nhất, lần này nguy hiểm vạn phần, anh tuyệt đối không thể để Tại Tư ở lại Nam Shan cùng anh.

Tại Tư ghé vào bả vai của anh, khóc không thành tiếng.

Chu Giác Sơn đau lòng, ôm chặt cô vào lòng, "Anh có một người bạn, người Trung Quốc, ngày mai cậu ta vừa vận muốn tới Nam Shan nói

chuyện làm ăn, em đi theo cậu ta, cậu ta có thể dẫn em trở lại Trung Quốc."

Hôm sau, trời tờ mờ sáng.

Mấy chiếc xe ô tô màu trắng thuần từ phương xa lái tới, băng qua làn khói sương mù lái vào cổng chính màu đen của quân khu bang Nam Shan.

Biển số xe bắt đầu bằng Vân A [云A] (Vân trong Vân Nam 云南), rất dễ nhận thấy, đây là xe xuất phát từ Côn Minh.

Chỗ ngồi phía sau của chiếc xe đi đầu tiên, một người phụ nữ trẻ tuổi đang gọi video với ba đứa bé.

"Mẹ, bữa sáng Tụng Tụng ăn một quả táo a~"

Tiểu gia hỏa [1] xưng là Tụng Tụng kia, đang vui vẻ chạy tới chạy lui trong phòng trẻ em, bàn tay của cậu bé bụ bẫm, một lát lật lật cặp sách, một lát lại nhìn hộp cơm một chút, chuẩn bị thu dọn đồ đạc, lập tức phải đi nhà trẻ rồi.

[1] Gia hỏa: ở đây là cách xưng hô hài hước, không phải cách xưng hô miệt thị.

Anh trai Tiểu Hạo đang đứng ở một bên cúi đầu đeo khăn quàng đỏ, nghe vậy, vẻ mặt khinh thường bĩu môi, "Tụng Tụng, làm người phải thành thật. Rõ ràng là em ăn quả hải đường [2]."

[2] Quả hải đường: hình ảnh ở cuối chương.

"Là quả táo ~"

"Là quả hải đường."

"Mẹ, Tụng Tụng không có nói dối. Quả, quả lớn như vậy, thật sự là quả táo lớn vừa đỏ vừa ngọt nha ~"

Tụng Tụng theo lý tranh luận, vừa nói vừa khoa tay múa chân, cậu bé uốn éo cái miệng tiến tới trước mặt của Y Đường, hận không thể đem cả khuôn mặt của mình đều dán lên màn hình điện thoại.

Em bé nhỏ tuổi nhất ngồi ở trong góc không làm gì cả, màn hình bị anh trai ngăn trở, không nhìn thấy mẹ liền bỏ bình sữa xuống, oa một tiếng rồi khóc lên.

Tụng Tụng vội vàng quay đầu, "Em trai ngoan không khóc..."

Tiểu Hạo cũng khẩn trương ngồi xổm xuống bên chân của em trai nhỏ, "Em trai, em đừng khóc, uống sữa, nhanh uống sữa đi. Ngoan, anh trai thương em nhất."

Ngoài cửa, bảo mẫu và dì giúp việc nghe được tiếng trẻ con khóc, vội vàng thả mọi thứ trong tay xuống, chạy vào trong phòng.

... Lại là một buổi sáng chân tay luống cuống.

Y Đường bất đắc dĩ lắc đầu, nói tạm biệt với từng đứa nhỏ, sau đó lại dặn dò vài câu với bảo mẫu và dì giúp việc, lúc này mới tắt điện thoại di động, quay đầu nhìn về phía người đàn ông ở bên cạnh.

Tống Diễm giống như thường ngày, mặc một bộ tây trang màu đen, đeo cà vạt màu đậm giống vậy, phối với áo sơ mi màu đen, giày da sáng loáng. Anh ta ngồi ngay ngắn ở trên ghế da, trong tay cầm một quyển 《Tuần san thương vụ》, dùng ngón tay trắng bóc nhẹ nhàng lật từng trang tạp chí.

"Thế nào, con lại ồm ồm em à?"

Y Đường nhắm mắt, lười biếng dựa vào bờ vai của anh ta.

"Mấy đứa nhỏ đều nhớ em rồi."

"Hai ngày nữa liền trở lại rồi."

Anh ta ôm bả vai của cô, dịu dàng an ủi mấy câu. Chu Giác Sơn có việc muốn nhờ anh ta. Lần này anh ta tới Myanmar, nhưng là mang nhiệm vụ mà tới.

Đan Thác và Triệu Tuấn cũng đã đến rồi.

Hai ngày nay, Đan Thác vẫn luôn bận bịu cũng không hề nhàn rỗi, kể từ sau khi Chu Giác Sơn rời khỏi Lashio, hẳn ta lén lút hối lộ rất nhiều người có liên quan.

Hôm nay lại cố ý sáng sớm đến nơi này, thật ra khi bọn họ ở nơi này, có một câu trong nghề rất phổ biến.

— "Sông Mekong, cảng Yangon."

Ý muốn nói là, người làm kinh doanh đến trước, giống như nước từ sông Mekong chảy vào cảnh nội Myanmar, khắp nơi mở rộng chi nhánh, tất cả đều là quan hệ đưa đến. Mà người làm kinh doanh đến sau, là giống như người ở cảng Yangon bên bờ trái sông Yangon, phải đợi tàu chở hàng đến rồi mới có thể làm việc, địa vị vô cùng thụ động, chỉ có thể mặc cho người khác tính toán.

Ai cũng không muốn làm "cảng Yangon" kia, cho nên quyền đấu thầu khai thác cùng xuất khẩu gỗ và ngọc thạch của Nam Shan lần này tuy nói là ba ngày sau tổ chức, nhưng sáng sớm hôm nay, quân khu vừa mới mở cửa cho bên ngoài, các lộ nhân mã [3] cũng đã lần lượt chạy tới rồi.

[3] Các lộ nhân mã (各路人马): là đại biểu cho thế lực bất đồng, lập trường bất đồng, bối cảnh bất đồng. (mọi người ở các lĩnh vực hoặc địa phương khác nhau tụ tập lại một chỗ).

Trong khoảng thời gian Tại Tư sinh hoạt ở Myanmar, ngược lại cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Mắt nhìn xung quanh, xe hơi sang trọng khắp nơi, phía sau mỗi một phú thương [4] đều có mười mấy vệ sĩ áo đen đi theo, bên người còn đều mang theo gia quyến, nữ nhiều nam ít, mỹ nhân vô số.

[4] Phú thương: thương nhân có rất nhiều tiền.

Náo nhiệt hiem thấy...

Đôi mắt cô sáng lấp lánh, đứng ở dưới cửa sổ phòng trúc, hai tay kéo màn cửa sổ, "Em rất muốn biết một chút về đấu thầu ở Myanmar là như thế nào."

Chu Giác Sơn vừa mới mặc xong quân phục, từ trong phòng ngủ đi ra. Nghe vậy, từ phía sau ôm lấy cô, cúi đầu nói, "Sau này có cơ hội, anh sẽ dẫn em đi xem một chút."

Tại Tư quay đầu, đôi mắt cúi xuống, nhìn trong ngực anh mà lòng nặng trĩu.

Chu Giác Sơn nhìn sang chỗ khác, cúi đầu, khẽ hôn ở vành tai của cô, "Được rồi, không có chuyện gì. Hôm nay em đi trước, ba ngày sau là anh có thể hoàn thành nhiệm vụ, chậm nhất là một tuần, thì có thể chạy đến Trung Quốc hội họp với em rồi."

"Anh không gạt em chứ?"

"Đương nhiên."

Lời hứa hẹn với cô anh sẽ không nuốt lời, "Đây không phải là sinh ly tử biệt, cho nên em vui lên một chút, đừng khó coi như vậy."

Trở lại Trung Quốc, rõ ràng là chuyện cô vẫn mong đợi, cô nên vì thế mà vui mừng mới đúng. Chu Giác Sơn rất rõ ràng, Myanmar là một quốc gia phong cảnh tươi đẹp nhưng tuyệt đối không phải là nơi thích hợp để ở lâu dài, kinh tế Trung Quốc phát triển, hòa bình yên ổn, nơi đó có pháp luật văn minh, có chính phủ vững chắc, tuy nói mỗi một quốc gia cũng đều không tránh khỏi tồn tại rất nhiều tệ nạn, Trung Quốc cũng không thể tránh được, thế nhưng toàn thế giới đều đang nhìn thấy Trung Quốc ngày càng hưng thịnh, anh tin rằng, về sau quốc gia này nhất định sẽ càng ngày càng tốt.

Tại Tư nhẹ nhàng gật đầu, buồn bã thở dài một hơi.

Cho đến hôm nay, cô quả thật không biết mình còn có thể giúp anh làm những gì.

Cô chỉ biết phân tích logic, đối với hành động bắt giữ quy án lại hoàn toàn không biết gì cả. Từ bé môn thể dục cô đã kém rồi, lúc còn đi học chạy 800m trên cơ bản cũng chỉ có thể đạt mức đủ tiêu chuẩn, nhảy cao, nhảy xa, thì không cần phải nói nữa... Cô ngay cả nhảy dây chun đơn giản nhất cũng nhảy không được.

Cô biết rõ, nếu như cô khăng khăng muốn lưu lại, cho dù là muốn giúp anh truy đuổi một đào phạm cũng rất khó khăn.

Hơn nữa nếu như cô khăng khăng không đi, có khả năng sẽ giống như thời gian lần trước ở thị trấn Daren, bị người lợi dụng, trở thành vũ khí uy hiếp Chu Giác Sơn.

Cho nên... cô sẽ chọn rời đi.

"Nhưng em muốn anh biết, em đi, là vì để anh có thể an toàn." Đáy mắt của Tại Tư lại ươn ướt rồi, nhiệm vụ lần này, anh nhất định phải vô cùng cẩn thận, phải sống sót, cô không xác định được trong nhiệm vụ lần này anh có thể gãy tay gãy chân hoặc mù điếc hay không, nhưng cô cái gì

cũng không sợ, "Chu Giác Sơn, em mặc kệ anh sẽ lấy diện mạo và phương thức gì để tới gặp em, em đều không để tâm, nhưng anh nhất định phải tới gặp em."

Ánh mắt Chu Giác Sơn dịu dàng, "Anh biết, dù cho anh thay đổi, hai chân cắt cụt, anh bò cũng phải bò qua."

"Ừm!"

Tại Tư ôm chặt Chu Giác Sơn, nhắm mắt lại, nước mắt trong suốt thấm ướt lông mi, tí tách rơi xuống bả vai anh và trên cổ áo.

Thời gian không còn sớm, binh lính dưới tầng đã thúc giục anh mấy lần, Chu Giác Sơn nhìn Tại Tư, thay cô lau nước mắt, cùng nhau đẩy cửa đi ra ngoài.

Hôm nay, Ngô bộ trưởng mở tiệc chiêu đãi các phú thương, tổ chức bữa trưa ở tòa nhà chính của quân khu, hình thức tiệc buffet [5], ngay cả toàn thể quân binh ngoài đại đội đều có mặt tại nơi này.

[5] Tiệc buffet (tiệc đứng): là hình thức tổ chức bữa tiệc ăn uống trong đó tất cả thức ăn được đặt trong một khu vực chung để mọi người tự phục vụ bằng cách lấy các món đã được soạn sẵn trên bàn tiệc.

Chu Giác Sơn dẫn Tại Tư đi tới tầng hai, dựa theo sắp xếp trước đó, gặp mặt Tống Diển và Y Đường trước một lần.

"Cậu ấy cùng Y Đường là một đôi vợ chồng, mấy năm trước anh đi Brazil xem đá bóng, quen biết cậu ta."

Tống Diển là làm buôn bán gỗ, cậu ta ở Trung Quốc có vài rừng gỗ rất thích hợp. Đầu năm nay, tài nguyên độc quyền chính là tài phú vững chắc nhất, quy mô công ty của cậu ta rất lớn, ở Myanmar cũng có công xưởng,

tài sản trên danh nghĩa nói ít thì cũng hơn trăm triệu NDT (~ 340 tỷ VND), nhiều hơn thì không thể lường được.

"Du tiểu thư, rất vui khi được gặp cô."

Tống Diễn nói giọng trầm thấp, đứng nghiêm, anh ta lễ độ đưa tay phải ra, Tại Tư cũng rất khách khí bắt tay một chút.

Ánh mắt của cô, trái lại không nhận được lưu luyến trên người Y Đường ở bên cạnh anh ta.

— Một người phụ nữ rất tao nhã dịu dàng.

Còn mang theo một loại cảm giác phụ nữ Giang Nam, mềm mà không yếu, kiêu mà không mị [6].

[6] Kiêu mà không mị: xinh đẹp nhưng không phải kiêu mê hoặc.

Y Đường mỉm cười, ánh mắt ấm áp, khẽ gật đầu với Tại Tư.

Không hiểu sao, Tại Tư theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn Chu Giác Sơn.

Đều loại thời điểm này rồi, Chu Giác Sơn làm gì còn có tâm tư nhìn người phụ nữ khác, anh nhìn không chớp mắt, nhìn chăm chăm vào Tại Tư.

"Chờ bữa trưa kết thúc, em cứ ngồi xe của Tống Diễn, theo bọn họ cùng nhau rời khỏi quân khu, trở lại Trung Quốc."

Toàn bộ việc làm ăn của Tống Diễn đều là đứng đắn hợp lý hợp pháp, anh ta không làm buôn lậu, hôm nay sẽ đến, chỉ là bởi vì công xưởng gỗ của anh ta ở Myanmar có liên quan một chút đến bang Nam Shan. Quân đội chính phủ cũng nâng đỡ anh ta, Ngô Tứ Dân càng đối xử với anh ta như khách quý, giống như loại trường hợp này, Tống Diễn chưa bao giờ tham dự. Nhưng chuyện lần này không giống bình thường, trước đây anh ta có

giao tình với Chu Giác Sơn, Chu Giác Sơn nhờ anh ta hỗ trợ, anh ta bỏ xuống công việc cũng phải đi qua.

Tại Tư gật đầu, lại nói tiếng cảm ơn với Tống Diễn và Y Đường.

Bữa trưa rất nhanh bắt đầu, đoàn người trong đại sảnh nhốn nháo, người đến người đi.

Mười hai giờ, chính là thời khắc trọng yếu Ngô Tứ Dân hẳn là phải có mặt để phát biểu, nhưng một đám người trái đợi phải đợi, lại cũng không đợi được chút bóng dáng của Ngô Tứ Dân.

Ngô bộ trưởng không đến, bữa trưa không thể giải tán.

Mọi người xì xào to nhỏ, thảo luận âm ỉ, rất nhanh, đủ loại tin đồn vô căn cứ liền truyền ra bên ngoài.

Bỗng nhiên, Thang Văn xuất hiện ở cửa toàn nhà chính. Hẳn ta đi khập khiễng ló đầu nhìn nhìn, vội vàng xuyên qua đám người, một mạch chạy đến bên người Chu Giác Sơn.

Chu Giác Sơn liếc nhìn cậu ta, "Làm sao?"

"Việc lớn!"

"Nói."

"Tả ngạn bị cháy, Ngô bộ trưởng mất tích rồi!"

...

Lời editor: Cặp Tống Diễn – Y Đường cũng có truyện riêng, tên là "Tân hôn đêm trước", nhưng t chưa thấy ai edit. Mọi người có thể đọc convert trên wikidich.

[2] Quả hải đường

Hình này nhìn giống táo hơn.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Edit: Dương

Quân đội bang Nam Shan bốn bề đều là núi, ở giữa là một con sông chia ra làm hai. Hữu ngạn bờ sông là tòa nhà văn phòng, khu cư trú, tả ngạn là sân huấn luyện, kho vũ khí quân hỏa.

Bởi vì chuyện tối hôm qua lão Đàm đột nhiên mất tích, kho vũ khí quân hỏa đã tạm thời giới nghiêm, ngoài cổng có lực lượng hùng hậu canh gác, không cho phép bất cứ kẻ nào ra vào.

Ngô Tứ Dân trái lại mỗi buổi sáng đều theo thường lệ đến sân huấn luyện giám sát binh lính huấn luyện, nhưng bên cạnh sân huấn luyện hoàn toàn trống rỗng, không có cây cối, hoàn toàn trơ trụi, ngay cả mặt đất đều cát bụi phủ kín, tương đương với một mảnh núi hoang.

Đồng tử Chu Giác Sơn đột nhiên co lại, "Chỗ đó làm sao có thể bốc cháy?"

"Chưa nắm được, thế lửa rất mạnh, nếu như không phải hai bên trái phải đều là nước sông, có lẽ đã cháy tới đây rồi!"

Thang Văn là người đầu tiên tiến vào thông báo tin tức, rất nhanh, các binh lính cấp dưới của các tướng lĩnh khác cũng đều liên tiếp chạy vào thông báo tình hình.

Bỗng nhiên, tòa nhà chính trong nháy mắt rơi vào hỗn loạn, thủ lĩnh mất tích, tả ngạn hỏa hoạn, điều này có nghĩa là gì? Điều này có nghĩa là quân đội bang Nam Shan rất có thể phải thay đổi triều đại từ đây.

Hiện trường đúng lúc tụ tập đủ các thế lực tập đoàn tài chính chủ yếu nhất bên trong bang Nam Shan, một đám người đưa mắt nhìn nhau, tâm tư gợn sóng, loạn thế sinh tài [1], rất nhanh lại phải tìm đúng lập trường.

[1] Loạn thế sinh tài: kiếm tiền trong thời buổi loạn lạc.

Vài vị quân trưởng và sứ trưởng bên trong quân đội cũng tạm thời án binh bất động [2], không làm ầm lên, để ly rượu xuống, dần dần đến gần chỗ đứng của các tập đoàn tài chính.

[2] Án binh bất động: tạm ngừng hoạt động quân sự để quan sát tình thế. Cũng có ý nói có nhiệm vụ nào đó nhưng không ra tay hành động.

...

Chu Giác Sơn từ trên cao nhìn xuống, tay nắm lan can cầu thang, cau mày, híp mắt, đã nhìn thấy rõ ràng diện mạo vốn có của những người này.

Anh gọi một tiếng Thang Văn, ghé vào tai cậu ta thì thầm vài câu.

Thang Văn lập tức chạy đến đài diễn thuyết trên tầng hai, cầm micro, cất giọng nói, "Tả ngạn bốc cháy, Ngô bộ trưởng sống chết chưa rõ, muốn đi cứu hỏa thì theo tôi!"

...

Bên trong tòa nhà chính hơn trăm người tụ tập, nhất thời lặng ngắt như tờ. Mấy giây sau, mọi người lại lần nữa vô cùng náo nhiệt, giống như sự kiện hỏa hoạn hoàn toàn không liên quan gì đến bọn họ.

Chu Giác Sơn cười một tiếng, nhặt áo khoác lên, nhanh chóng mặc lên người.

Thang Văn đứng tại chỗ.

"Đoàn trưởng..."

"Đi, kêu gọi toàn bộ cán bộ chiến sĩ thuộc Trung đoàn 3. Tình huống khẩn cấp, chúng ta đi cứu hỏa."

Thang Văn như có điều suy nghĩ, lại nhìn những người ở dưới tầng một chút, nhìn thấy người quen, hẳn ta khó tránh khỏi do dự, "Thế nhưng đoàn trưởng, ngay cả Lý phó đoàn, Khâu phó đoàn trưởng bọn họ cũng không có hành động."

Lý Bân, Khâu Nghị, đây đều là cơ sở ngầm ban đầu Ngô Tứ Dân cố ý sắp xếp bên người Chu Giác Sơn, hai người bọn họ đối với mệnh lệnh của Ngô Tứ Dân đều là bảo gì nghe đấy, không khác gì hai con chó vâng lời.

Bây giờ nghe nói Ngô Tứ Dân gặp chuyện không may, trái lại mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, im lặng ngồi ở khu tiếp khách dưới tầng, ăn bít tết uống rượu vang.

Chân mày của Chu Giác Sơn nhíu lại, lạnh lùng nói ra, "Hai con chó kia không xứng làm người trong Trung đoàn của tôi."

Dứt lời, anh móc ra 92G bên hông, nhắm ngay trần nhà nổ súng, "Trung đoàn 3 tập hợp!!"

Phùng Lực vội vã để ly rượu xuống, chạy chậm đuổi kịp Chu Giác Sơn.

Ngoài cửa, gạt ra một đám người đông nghìn nghịt, rất nhiều cán bộ chiến sĩ cấp thấp nhất và nhân viên y tế nghe nói Ngô bộ trưởng gặp

chuyện không may, sớm đã tuyệt vọng chạy tới. Chu Giác Sơn đứng ở trên bậc thang, phóng tầm mắt nhìn lại... Biển người tấp nập, lộn xộn nhốn nháo, rất nhiều gương mặt anh đều quen thuộc.

Các cán bộ chiến sĩ nhìn thấy Chu Giác Sơn, an lòng, theo bản năng liền tràn qua bên này.

Miêu Luân và A Đức, A Chính phụ trách duy trì trật tự, bác sĩ Trần đứng ở trước nhất, "Chu đoàn trưởng, xe cứu hỏa không vào được núi!"

"Tôi biết, trong gara của quân khu có năm xe bồn chở nước nông nghiệp dự phòng, tìm người lái ra, còn có súng nước và pháo nước [3], lại thêm một máy bơm nước, những thứ như vậy đều có thể sử dụng."

[3] Pháo nước: là một thiết bị bắn ra dòng nước tốc độ cao. Thông thường, một khẩu pháo nước có thể cung cấp một khối lượng nước lớn, thường là hàng chục mét. Chúng được sử dụng trong chữa cháy, rửa xe kích thước lớn, kiểm soát bạo loạn và khai thác mỏ.

Có binh sĩ còn đưa ra vấn đề, "Thế nhưng lửa quá lớn, sợ rằng sắp cháy tới rừng cây trên núi."

"Vậy thì tìm thêm năm trăm binh lính đào mương phòng hỏa, xây tường phòng hỏa!"

Sau khi trải qua sự kiện Khang tẩu lần trước ở thị trấn Daren, Chu Giác Sơn đã rất có kinh nghiệm ứng phó với hỏa hoạn cháy rừng.

Thế lửa càng lúc càng lớn, tìn huống vô cùng cấp bách, một giây cũng không thể trì hoãn, Thang Văn và Phùng Lực vội vàng tổ chức nhân lực, chia thành các tiểu đội, dựa theo chỉ thị của Chu Giác Sơn, nhanh chóng bắt đầu hành động.

Chu Giác Sơn vén tay áo lên, nhận lấy một cái xẻng, leo lên một chiếc xe jeep quân dụng, khoe mắt anh nhìn lướt qua gương chiếu hậu, đúng lúc nhìn thấy Tại Tư đang đứng ở phía sau xe của anh.

"Em đừng tới, lửa không có mắt."

Anh hạ cửa sổ xe xuống, hơi ló đầu ra ngoài.

Tại Tư vội vàng chạy tới, ôm thật chặt cổ của anh. Bờ sông đối diện, đám cháy đang hùng hực, khói đen cuồn cuộn, theo gió tán loạn khắp nơi, hơi đến gần một chút, sẽ khiến người ta sặc không thở nổi.

Cô hít hít mũi, trong đôi mắt ướt nhẹ, "Em lo lắng cho anh, em sợ anh sẽ xảy ra chuyện, em chỉ nhìn tình hình một chút thôi, em sẽ không đến gần hiện trường."

Chu Giác Sơn như nghẹn ở cổ họng, chôn sâu khuôn mặt vào trong tóc của cô, "Anh không sao đâu, em đi đi, nơi này quá nguy hiểm, để Tống Diển dẫn em trở lại Trung Quốc."

Tại Tư dùng sức lắc đầu, "Em không muốn."

"Em đã đáp ứng anh rồi."

"Bây giờ em đổi ý rồi."

Chu Giác Sơn kéo cô ra, Tại Tư trong nháy mắt lại ôm lại anh.

"Không được, Chu Giác Sơn, em thay đổi rồi không muốn rời đi nữa, em thực sự không chấp nhận được." Tại Tư khóc lóc thảm thiết không ngừng, cô vốn tưởng rằng cô rất kiên cường, cô vốn tưởng rằng cô có thể chịu được, nhưng mà chuyện thật sự xảy ra, cô mới phát hiện hóa ra kiên cường của bản thân mình cũng chỉ là một lớp vỏ giấy không tồn tại, thật ra cô rất yếu đuối, cô rất khó chịu, tim của cô rất đau rất đau.

Đã từng, cô vì buộc anh nói ra thân phận thực sự của Triệu Tuấn, đã đâm một dao trên người mình, thế nhưng lúc đó cô không cảm thấy đau, hơn nữa cô biết rõ chỉ cần có anh ở bên cạnh cô, cô tuyệt đối sẽ không chết.

Nhưng bây giờ, cô thật sự rất đau, đau đến mức không thể nào hít thở...

Cô cảm giác mình giống như một gốc cây đại thụ sống ở trong cánh đồng hoang, cùng cánh đồng hoang nương tựa lẫn nhau, anh để cho cô đi, tương đương với muốn đem cô nhổ tận gốc.

Gốc rễ, cành nhánh đều bị chặt đứt.

Không có ai có thể lại giúp cô, cũng không có ai sẽ nguyện ý giúp cô.

Cô đã từng cô đơn quá lâu rồi, mẹ cô đã qua đời từ ba năm trước, cô với Triệu Tuấn lại mới nhận lại nhau không lâu, thật ra, anh vẫn không biết cô ở Trung Quốc cũng không có gia đình, nơi đó đối với cô chỉ là một địa phương trống rỗng mà thôi, Chu Giác Sơn đối với cô mà nói, mới thực sự là chỗ dựa và gia đình.

Rời khỏi anh, cô sẽ sống không nổi, cô thật sự sẽ sống không nổi...

"Để em ở lại có được không, em cầu xin anh..."

Tống Diển vừa vặn đi ra, Chu Giác Sơn đẩy Tại Tư ra.

"Đưa cô ấy đi! Tôi giao cô ấy cho cậu!"

Chớp mắt, Chu Giác Sơn nhả tâm căn răng một cái, một cước đạp chân ga, ngay cả cơ hội cáo biệt cũng không cho cô, thay đổi ngược một vòng, chỉ còn dư lại một khu phố vắng vẻ.

...

Sau một buổi trưa kia, Tại Tư một mình ngồi xõm dưới đất, đau khổ tột cùng, khóc đã lâu lắm rồi.

Bờ sông đối diện, khói dày đặc che khuất bầu trời, hỏa hoạn cao vút tùy ý cắn nuốt mọi thứ xung quanh, ngọn lửa đỏ thẫm phác họa bóng dáng mảnh khảnh của cô, lộ ra cô vô lực, bất lực như vậy...

Tống Diển và Y Đường đều không phải là kiểu người rất cảm tính, nhưng thấy Tại Tư khóc, khóc thành như vậy, dù sao cũng vẫn có chút chua xót, khổ sở, không đành lòng.

Tối hôm đó, bọn họ vì cô điều chỉnh một chút lộ trình, không trực tiếp lái xe đến biên giới Myanmar – Trung Quốc, mà ở trên thị trấn cách quân khu bang Nam Shan gần nhất tìm một khách sạn, thuê vài gian phòng, ngăn ngủi dừng chân một đêm, sáng mai lại đi.

Thời gian cơm tối, khách sạn làm xong thức ăn, người phục vụ gõ cửa vài lần, Tại Tư đều không trả lời.

Y Đường nhìn tình huống một chút, quyết định tự mình đưa qua, cô ấy gõ cửa phòng khách sạn một cái, "Du tiểu thư, ăn một chút gì đi."

Một lát trôi qua, cửa mở ra.

Tại Tư xoa xoa nước mắt, "Cảm ơn cô, làm phiền cô rồi."

Y Đường nhìn Tại Tư một cái, dịu dàng an ủi cô vài câu, Tại Tư nhẹ nhàng lắc đầu, thật ra những lời đó cô cũng đều hiểu. Đã từng, cô cũng là dùng những lý luận không thực tế như vậy thuyết phục bản thân mình. Nhưng khi sự tình chân chính xảy ra, cô mới biết được lý luận và an ủi cũng không dùng được.

"Tôi không sao mà, Tống thái thái, cô không cần lo lắng, tôi khóc xong cũng đỡ nhiều rồi."

Chu Giác Sơn quyết định muốn cô rời đi, cô sẽ không trở lại nữa, sự tồn tại của cô cũng không phải muốn tạo thêm phiền toái cho Chu Giác Sơn, cô biết rõ, nếu như cô không giúp được anh, vậy còn không bằng cách xa anh một chút thì sẽ tốt hơn.

Y Đường rời đi.

Thời gian gần tối, bên ngoài khách sạn tĩnh mịch im ắng. Tại Tư ở trên tầng hai của khách sạn, cửa sổ của cô đối diện sân nhỏ [4] của khách sạn, bên ngoài cửa sổ thủy tinh trong suốt, nắng chiều ảm đạm mờ nhạt xuyên qua song cửa sổ, trong sân nhỏ cây liễu rủ xuống như che phủ, đong đưa theo gió, dáng vẻ yếu điệu.

[4] Sân nhỏ (天井): là khu đất trống chính giữa có bốn tòa nhà vây quanh, hoặc có ba tòa nhà và một bức tường vây lại, hoặc có hai căn nhà và hai bức tường vây lại. Hình ảnh ở cuối chương.

Bữa tối trên khay cơm rất giản dị, địa phương nhỏ như chỗ này, cũng không có món ăn gì quá tinh tế, Tại Tư tập mãi thành thói quen, cũng không xói mói quá nhiều.

Cô cảm thấy trong lòng khó chịu, bưng khay cơm đến trước cửa sổ, mở cửa sổ, định hóng mát một chút.

"Ai, chuyện của Ngô bộ trưởng đều làm xong rồi chứ."

"Làm xong rồi."

"Hồ tướng quân có dặn dò gì không."

"Cũng không dặn dò gì đặc biệt, chỉ nói là Ngô bộ trưởng cùng ông ấy tốt xấu gì cũng là giao tình cũ mấy chục năm rồi, đừng thấy máu, coi tạm ổn là được rồi."

Trong sân nhỏ, có hai binh lính mặc quân phục màu xanh biếc đang nói chuyện.

Bởi vì kết cấu của sân nhỏ sẽ dễ dàng tạo thành tiếng vọng, cho nên dù cho khoảng cách rất xa, như cũ vẫn có thể nghe được vô cùng rõ ràng.

Tại Tư ngòi ở trong phòng, không đặt ở trong lòng.

Hôm nay Hồ Nhất Đức vắng mặt, Ngô Tứ Dân lại xảy ra chuyện, cô cảm thấy, chỉ là người có chút đầu óc, chỉ sợ là nhắm mắt lại cũng có thể nghĩ ra được là Hồ Nhất Đức động tay chân.

Nếu cô có thể nghĩ đến, Chu Giác Sơn nhất định cũng có thể nghĩ đến, anh từ trước đến nay luôn hiểu những thế lực, quyền lực này hơn cô, cho nên Tại Tư cũng không lo lắng cho chuyện này nhiều lắm.

Binh lính trong sân nhỏ tiếp tục nói chuyện, "À, Chu Giác Sơn kia nói thế nào?"

"Hắn ta? Hắn ta để cho chúng ta tiếp tục phối diễn với hắn ta."

"Vẫn là hắn ta tiếp tục giả trang người tốt, Hồ tướng quân giả trang kẻ xấu."

"Đúng, chờ Hồ tướng quân lên làm bộ trưởng, hắn ta có thể làm tư lệnh tập đoàn quân [5] rồi."

[5] Tập đoàn quân: là một tổ chức cấp một trong quân đội bao gồm một số sư đoàn, lữ đoàn hợp lại; phụ thuộc chiến khu hoặc cánh quân. Tập đoàn quân là lực lượng chiến tranh tác chiến vận động thực thi dưới mệnh lệnh của tổng bộ.

...

[4] Sân nhỏ

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Edit: Dương

... Ngoài cửa sổ bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây, gió mát chậm chậm, thời gian trôi qua như cát trôi trên biển, tất cả bình lặng như mọi ngày, tiếng nói chuyện trong sân nhỏ cũng không hề gián đoạn.

Tại Tư bồng nhiên đứng dậy, mở rộng toàn bộ hai cánh cửa sổ.

"... Haizzz, mày khâm phục hay không khâm phục, Chu Giác Sơn người này đúng là giáo hoạt, hắn ta làm người tốt, nhận danh lợi cả hai bên, binh lính và dân chúng cấp thấp nhất vẫn còn sùng bái cung kính hắn ta như Bồ Tát sống, muốn tao nói, nước cờ của người này thật sự là rất cao."

"Đó là đương nhiên, những gì mày thấy vẫn chỉ là một góc của núi băng, nhưng mà nói lại trước đó, mày cho rằng làm sao hắn ta có ngày hôm nay? Lại còn làm sao từ quân đội Thái Lan nhảy dù xuống đoàn trưởng Trung đoàn 3? Hồ tướng quân ngoài mặt không đội trời chung với hắn ta, nhưng ở sau lưng lại xuất ra không ít sức lực. Mặt khác theo thực lực của Hồ tướng quân, ông ấy làm sao có thể đồng ý phân chia binh quyền trong tay mình cho người khác? Nói cho mày biết một chuyện, Ngô Tứ Dân nhìn như dễ lừa gạt, nhưng thật ra ông ta cũng có chút đầu óc, đoạn thời gian trước, thời gian Chu Giác Sơn ở Lashio, Hồ tướng quân không phải người đùa bỡn hắn ta, cũng đã bị Ngô Tứ Dân hoài nghi, Ngô Tứ Dân tìm người âm thầm điều tra, lại vẫn luôn nghĩ biện pháp cầm chân Chu Giác Sơn,

mượn cố triển khai kinh tế, chính là vì cố gắng ngăn chặn Chu Giác Sơn không để cho hắn ta và Hồ tướng quân gặp mặt."

Bề nổi của những việc đấu tranh quyền lợi kia, vốn là tình huống càng thêm phức tạp so với người bình thường có thể tưởng tượng ra.

Cuộc sống bọn họ trải qua trong quân đội là cái gì? Lưỡi dao liếm máu. Đầu năm nay, người có bản lĩnh đứng ở đỉnh của Kim tự tháp, không bàn đến bối cảnh xuất thân, người nào không phải là ăn bánh bao dính máu, đập lên thịt vụn và xương cốt bò lên từng tầng một?

Hai binh lính ngồi trên thạch đôn [1] ở góc sân nhỏ, ăn ăn uống uống, trong tay còn cầm hai lon bia và một đĩa lạc rang cay [2], không lâu lắm, hai người đồng thời mút tay rồi để tay xuống, cụng ly, uống một hơi cạn sạch.

[1] Thạch đôn (石墩) và [2] Lạc rang cay (油炸辣味的花生米): hình ảnh ở cuối chương.

Nghe tên xưng hô lúc bọn họ nói chuyện, chắc là thủ hạ của Hồ Nhất Đức.

... Tại Tư nín thở, chậm rãi ngồi về trên ghế bên cửa sổ.

Cô hiểu rõ, "Nếu như hai người kia nói đều là thật... Như vậy chuyện bất hòa của Chu Giác Sơn và Hồ Nhất Đức là giả..."

Cô suy nghĩ vài giây, chậm rãi rơi vào hồi tưởng. Từ lần giao thủ ban đầu cùng Hồ Nhất Đức ở bờ sông Namtu, đến sau này lại một loạt dây dưa và quan hệ ở trong quân khu... Không sai, nếu quả thật muốn phân tích tỉ mỉ, xác thực, Hồ Nhất Đức mặc dù ngoài miệng nói muốn không thể cùng tồn tại, nhưng trên thực tế lại chưa từng động đến anh một phần một chút nào.

Cũng giống vậy, Chu Giác Sơn cũng đã nói phải giải quyết Hồ Nhất Đức, nhưng từ sau khi lấy được chứng cứ xử phạt đối phương, sự tình rất nhanh cũng không giải quyết được gì.

Tại Tư rõ ràng đã biết, Hồ Nhất Đức chính là ông trùm sau màn khống chế buôn lậu ma túy và quân hỏa, dựa vào thực lực như vậy của ông ta, hơn nữa lại có thêm thân phận Thiếu tướng, muốn đối phó cấp dưới như Chu Giác Sơn dường như cũng không phải là việc khó.

Nhưng những thứ này đều không đủ để trở thành căn cứ xác thực khiến cô nghi ngờ Chu Giác Sơn, chân chính khiến cho cô cảm thấy hoài nghi Chu Giác Sơn, là thời điểm lúc trước ở trên máy bay trực thăng anh đã thẳng thắn nói với cô một lần — lúc đó, cô hỏi nhiệm vụ truy bắt trùm buôn ma túy tiến triển đến một bước kia chưa, anh nói, "Mới định ra phạm vi, còn không biết cụ thể là tên gia hỏa nào".

Cho tới bây giờ, Chu Giác Sơn đã ẩn núp bên trong quân đội bang Nam Shan nửa năm, anh nói anh tạm thời chưa tìm được thủ phạm, cô tin; thế nhưng anh vậy mà nói anh chỉ là định ra phạm vi, lại không tiến triển, một câu nói vừa đại khái vừa mơ hồ như vậy, Tại Tư sẽ không tin tưởng.

Đặc biệt là sau đó, khi cô thông qua bản đăng ký của lão Đàm trong kho vũ khí quân hỏa, thời điểm phát hiện Hồ Nhất Đức là thủ phạm chính, một đáp án đơn giản lại nổi bật như vậy, Chu Giác Sơn lại điều tra nửa năm cũng không hề trực tiếp hoài nghi đến trên đầu Hồ Nhất Đức, cái này tuyệt đối không giống mọi hành động của Chu Giác Sơn, đối với Tại Tư mà nói, cái này là thế nào cũng nói không thông...

Cô không biết có phải Chu Giác Sơn ngay từ đầu đã bày ra ván cờ này hay không.

Cô cũng không biết Chu Giác Sơn có phải là phản đồ hay không, vì tư lợi cá nhân, mà lựa chọn thông đồng làm bậy với Hồ Nhất Đức.

Tại Tư chỉ biết là, nếu như Chu Giác Sơn thật sự làm phản, vậy thì anh rất có thể sẽ bán đứng cảnh sát, tiếp theo đó Triệu Tuấn vẫn luôn ở lại Nam Shan sẽ đối mặt với nguy hiểm trực tiếp nhất.

Mà nếu như Chu Giác Sơn không làm phản, vậy thì có nghĩa là anh cố ý lèn vào phe cánh của Hồ Nhất Đức — anh tuyệt đối còn có nhiệm vụ khác chưa nói cho cô biết, anh không hề nói thật toàn bộ với cô. Cô không thể đi, khi chưa biết rõ mọi chuyện thì cô tuyệt đối sẽ không cứ như vậy mà rời đi!

Đang lúc suy nghĩ, Tại Tư đẩy khay cơm ra phía trước, khom lưng, từ trong hành lý thu dọn gọn gàng tìm được con dao quân sự Thái Lan mà trước đó Chu Giác Sơn đưa cho cô.

Cô dùng vải bông gói kỹ con dao, giấu vào trong quần áo, đồ hết thức ăn trong khay cơm, bưng khay cơm trống không, giả vờ thong dong, giống như không có chuyện gì xảy ra rồi đi ra khỏi căn phòng của khách sạn.

Vệ sĩ trông coi ở cửa nhìn cô một cái, lễ phép đưa một tay ra, "Du tiểu thư, khay cơm đưa cho tôi là được."

Tại Tư đưa khay cơm tới, "Tôi vừa mới thu dọn hành lý, đột nhiên phát hiện, hình như tôi không cẩn thận làm rơi ít đồ trong xe của ông chủ Tổng nhà các anh."

Vệ sĩ chớp mắt một cái, nhìn sâu vào cô, "Du tiểu thư làm rơi cái gì, tôi kêu người đi lấy giúp cô."

"Không cần, đồ vật phụ nữ hay dùng, để cho các anh đi lấy... Tôi trái lại sẽ có chút ngưng ngừng."

Tại Tư mỉm cười, cố gắng ngăn chặn tim đập thành thịch, trạng thái biểu hiện ra, rất giống lúc ban đầu lừa gạt Chu Giác Sơn ở bờ sông Namtu.

Vệ sĩ lúng túng gật đầu, đại khái hiểu ý tứ của Tại Tư. Hắn ta để khay cơm qua một bên, dẫn Tại Tư xuống dưới tầng, một mạch đi tới bãi đậu xe phía sau khách sạn. Nói là bãi đậu xe, thật ra cũng đơn giản chỉ là một bãi đất trống bên trong thị trấn, trong sân còn có hai người vệ sĩ, một người đang lau chùi xe, một người mới từ trong WC đi ra.

Vệ sĩ lúc trước, nhanh chóng đi tới bên cạnh ô tô, rỉ tai vài câu với người đang lau chùi xe, người đang lau chùi xe quay đầu, quan sát Tại Tư từ trên xuống dưới một chút, trong miệng nhỏ giọng lẩm bầm bầm, "Tao vừa mới thu dọn nửa ngày, hình như cũng không phát hiện bên trong xe có rơi cái gì."

Tuy là nói như vậy, nhưng hắn ta vẫn mở cửa xe cho Tại Tư nhìn một chút. Vệ sĩ cao to ném mảnh vải bố trên tay vào trong thùng nước, mở cửa xe, nói một chữ "Mời" với Tại Tư.

Tại Tư mím môi nói cảm ơn, lại thuận tiện ngồi xuống chỗ ghế phó lái mà hắn ta vừa mới mở cửa.

Cô đề cao cảnh giác, ánh mắt tùy ý quét một vòng, trong lúc vô tình, nhìn thấy bởi vì người này vẫn luôn lau chùi xe, thậm chí ngay cả chìa khóa xe và điện thoại di động cũng để ở trong xe. Có lẽ, cô có thể lái xe rời khỏi nơi này... Cơ hội đặt ở trước mắt, cô không thể bỏ lỡ nó, Tại Tư bất động thanh sắc, giả vờ không cần thận đóng cửa xe lại, bày ra vẻ mặt hoang mang nhanh chóng tìm kiếm ở trong xe.

Mấy giây sau, xe ở trạng thái không đương [3], ba vệ sĩ đều không hề nhìn cô, cô đột nhiên nhảy sang vị trí điều khiển, xoay chìa khóa, một cước đạp chân ga, xe liền lao ra ngoài.

[3] Không đương (空档): chỉ trạng thái cần số của xe cơ giới giữ nguyên vị trí, hộp số cùng dẫn động cầu trước hoàn toàn tách rời. (Cái này liên quan đến ô tô và t cũng không biết là edit chú thích đúng chưa nữa)

"Chuyện gì xảy ra?"

"Nhanh ngăn cô ấy lại!"

"Nhanh lên!"

Mấy người vệ sĩ tiến vào một cái xe khác, nhanh chóng lao ra ngoài, nhưng bởi vì mấy người đều chưa quen thuộc đường xá, sau khi rẽ ngoặt vài lần thì mất dấu Tại Tư.

Tại Tư thở hổn hển, quay đầu lại xác nhận.

Biết được mấy người vệ sĩ kia thật sự không thể đuổi theo, cô vội vàng đeo tai nghe bluetooth lên, ở trong xe bấm một dãy số, "Alo, ba, con là Tại Tư."

"... Đúng, con không đi, ba ở chỗ nào, Chu Giác Sơn hình như không đúng lắm, bây giờ con sẽ đi tìm ba."

Đầu dây bên kia, Triệu Tuấn vừa mới theo Đan Thác đi vào một khu đèn đỏ, khắp nơi oanh oanh yến yến, vừa âm ỉ vừa nhộn nháo. Góc sâu nhất của bao sương, Hồ Nhất Đức ở trần nửa người trên, lắc lắc cái mông, đang ôm vài người phụ nữ phóng đấng xinh đẹp trẻ tuổi.

Nhìn thấy mấy người tới cửa, Hồ Nhất Đức gào to một tiếng, "A! Đến rồi hả! Uống rượu!"

Triệu Tuấn vẻ mặt khó xử, nói một tiếng với Đan Thác, tìm một cái cơ tạm thời rời khỏi.

Ông dựa vào vách tường ngoài cửa, lại nhìn bartender ở gần đó, đoạt lấy một ly rượu brandy [4] cho mình. Tìm một chỗ tương đối yên tĩnh, thấp giọng nói, "Nha đầu, bây giờ ba cho con địa chỉ, con trước tiên liên lạc với Bạch Tĩnh nhé."

[4] Rượu brandy: là các loại rượu nồng độ cao được chế biến từ sự chưng cất của rượu vang hoặc từ trái cây nghiền nát rồi ủ lâu trong thùng gỗ một thời gian (ít nhất là hai năm). Sau đó được làm giảm nồng độ rượu bằng cách pha thêm nước cất.

Tại Tư nhẹ giọng đáp ứng, "Vâng, được ạ."

"Đừng tiết lộ chuyện con đã trở về với bất cứ kẻ nào."

Tại Tư gật đầu, "Con biết rồi". Ngược lại nghĩ tới, không đúng, "Hiện tại có lẽ Chu Giác Sơn cũng đã biết rồi."

Cô chưa nói, nhưng chắc chắn sẽ có người khác nói. Hơn nữa Tống Diển kia, thoạt nhìn là có quan hệ khá tốt với Chu Giác Sơn...

[1] Thạch đôn

[2] Lạc rang cay

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Edit: Dương

Một nơi khác, Tại Tư vừa mới rời khỏi khách sạn, vệ sĩ liền thông báo cho Tống Diển, Tống Diển không kịp suy nghĩ, lập tức gọi điện thoại cho Chu Giác Sơn.

"Người mất tích rồi."

"... Kháo [1]."

[1] Kháo (靠): có nhiều nghĩa, có thể dùng để biểu hiện sự bất mãn (như ở C35), hoặc dùng thay thế từ cho từ 肉 (Fuck).

Chu Giác Sơn mới từ trong hiện trường đám cháy đi ra, tóc rối mặt bẩn, anh dùng tay vỗ vỗ vụn gỗ và khói bụi phủ đầy trên tóc, cởi áo khoác, dùng tay áo trong lau một chút bụi màu đen ở gần hàm răng.

Tống Diển vỗ trán, "Xin lỗi."

"Bỏ đi."

Trong lòng Chu Giác Sơn cũng biết, Du Tại Tư nha đầu kia thông minh lanh lợi, vệ sĩ của Tống Diển không hề có lòng phòng bị, lại không quen đường xá ở nơi này, mất dấu cô ấy, ngược lại cũng là chuyện bình thường.

Trong lúc nói chuyện với người quen, lời khách khí có thể giảm bớt thì giảm bớt, cuộc điện thoại kết thúc, Chu Giác Sơn dựa vào một cây thô chắc, đập cái xẻng cũ rách trong tay cắm xuống đất, anh khom lưng ngồi trên tảng đá lớn trước cái cây, không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm đám cháy trước mắt còn chưa dập tắt.

Du Tại Tư mang theo một cái điện thoại di động rời đi, nhưng lại không liên lạc trước với anh.

Vì sao?

Là tạm thời có chuyện làm chậm trễ?

Hay là cô đã phát hiện ra một số chuyện vốn là cô không nên biết?

Chu Giác Sơn cau mày, suy tư trong giây lát, vừa mới có ý muốn gọi điện thoại thăm dò Triệu Tuấn, điện thoại di động trong túi đúng lúc rung lên vài cái.

Người gọi đến: Hồ Nhất Đức.

Chu Giác Sơn nhìn xung quanh, mím mím môi, đứng lên, đi ra phía sau gốc cây, ẩn núp một đám binh lính đang cứu hỏa, nhận điện thoại.

"Alo."

"Đến đây đi, các cô gái ở chỗ này vừa nhiều vừa đẹp."

Trong lúc nói chuyện, Hồ Nhất Đức cởi bỏ quần lót tứ giác, ông ta ôm chầm một cô gái còn chưa phá thân, dùng sức hôn một cái. Ông ta tuổi đã gần năm mươi, cả người đều là mỡ thừa, cho dù lớp mỡ hôi dầu thấm ướt ghế sofa ở phía sau ông ta, ông ta cũng hoàn toàn không quan tâm, tùy ý nằm ở quầy rượu bên trong bao sương, hành vi phóng túng.

Chu Giác Sơn cúi đầu, dùng mũi giày đá hòn đá trên mặt đất, không tiếp câu chuyện của ông ta.

"Ông xử lý Ngô Tứ Dân thế nào rồi?"

Hồ Nhất Đức uống một ngụm rượu, "Lão ta? Cậu không cần phải lo. Trước kia tôi với lão ta dù sao vẫn là anh em quá mệnh [2] đánh giặc cùng nhau, tình hữu nghị cách mạng, tình cảm mấy chục năm, không thể nào nói giết là giết được."

[2] Anh em quá mệnh (过命兄弟): anh em đã cùng trải qua khó khăn sống chết cùng nhau.

Chu Giác Sơn hơi thở phào nhẹ nhõm, như vậy là tốt nhất.

"Có phải gần đây ông có một nhóm hàng mới dự định vận chuyển sang Trung Quốc không?"

"Đúng vậy."

"Ngày nào đi? Có cần tôi đi hỗ trợ không?"

Hồ Nhất Đức vừa nghe lời này, kinh ngạc, "Ôi, thế nào? Thông suốt rồi?"

Hai người bọn họ nhận thức đã hơn nửa năm nay, Chu Giác Sơn vẫn luôn nhất gan sợ phiền phức, tình nguyện mang binh đánh giặc, cũng không chịu đựng đến ma túy và quân hỏa.

Nếu không phải tiểu tử này là người quân đội Thái Lan giới thiệu cho Hồ Nhất Đức, ông ta tm thật sự muốn hoài nghi có phải cậu ta là nằm vùng Interpol phái đến hay không, thế nhưng chỉ bằng bối cảnh quân đội Thái Lan của cậu ta, Hồ Nhất Đức cũng không dám trêu chọc. Hơn nữa lại nói, Chu Giác Sơn tiểu tử này quả thật có thể làm việc, chỉ bằng thực lực của

cậu ta, kẻ ngốc mới đi làm cảnh sát, quanh năm cũng không kiếm được chút béo bở, nguy hiểm lại cao, làm cảnh sát? Thiệt hay không thiệt đây.

Chu Giác Sơn nhìn phương xa, cười khẽ một tiếng, "Xem là vậy đi."

"Vậy ngày mai gặp ở chỗ cũ."

"Được."

Trò chuyện kết thúc, Chu Giác Sơn lập tức xóa nhật ký cuộc gọi, nâng xéng lên, giả vờ trấn định, sáp nhập vào đội ngũ cứu hỏa.

Trong khe núi, ánh lửa cao ngất, đám cháy hùng hực giống như muốn nuốt cả bầu trời, vũ khí và mạng lưới bảo vệ trong sân huấn luyện của quân khu bị đám cháy tàn phá thành tro bụi hư vô, khói đen dày đặc điên cuồng quấn quanh áng mây cuối trời, thuận theo chiều gió, phiêu tán đến trại Hurai mộc mạc đơn sơ dưới chân núi.

Tại Tư dựa theo địa chỉ Triệu Tuấn cung cấp, vừa mới tìm được Bạch Tĩnh.

Trước khi tới, cô còn đem chiếc xe của Tống Diển giấu ở trong một hầm trú ẩn bên cạnh trại tử, dùng rơm rạ che kín, đề phòng bất cứ tình huống nào.

Bạch Tĩnh nhìn thấy cô, rất cao hứng, "Ăn cơm tối chưa?"

"Còn chưa ăn."

Bạch Tĩnh vội vàng đi vào phòng bếp bưng bát mì sợi vừa mới làm xong ra ngoài, phía trên có thêm nước sốt mới làm, chỉ chốc lát sau, lại một khuôn mặt mừng rỡ chạy ra.

"Nếm thử đi, nếm thử đi." Bạch Tĩnh đưa bát mì sợi cho Tại Tư.

Buổi tối oi bức, hai người cũng không vào trong nhà, mỗi người ngồi trên một cái mã trát nhỏ, hai người ngồi đối mặt với nhau, ở giữa cách một cái bàn đá nguyên thủy có phong cách cổ xưa, ngồi dưới một tàng cây gừa ở trong sân. (Cây gừa: hình ảnh ở C33)

Tại Tư an ủi bản thân, không muốn đem tâm tình tiêu cực truyền sang cho Bạch Tĩnh. Cô vỗ vỗ khuôn mặt, mỉm cười gật đầu với Bạch Tĩnh, tách ra đôi đũa dùng một lần, "Làm sao chị lại qua Nam Shan? Ba tôi đưa chị qua đây à, không biết là rất nguy hiểm sao?"

"Haizz, Bắc Shan cũng đâu có an toàn, cả ngày đánh tới đánh lui, dù tôi chỉ muốn đi ra ngoài mua một mớ rau cải cũng rất phiền phức rất phiền phức."

Tại Tư nở nụ cười, "Nói cũng phải."

"Hơn nữa đi ra ngoài chơi, phong cảnh tạm tạm, dọc đường đi tôi còn có thể vẽ một chút." Bạch Tĩnh vừa nói, vừa chạy vào bên giường trong phòng, cô ấy mở to hai mắt, giống như là tìm thấy bảo bối, từ phía dưới cái gối lấy ra một quyển vở giấy điền tự cách [3].

[3] Giấy điền tự cách (紙田字格): nó cũng giống kiểu vở ô ly bên mình. Hình ảnh ở cuối chương.

Myanmar khắp nơi đều là gỗ, nhưng giấy lại hết sức đắt tiền, nếu như chỉ muốn vẽ vui đùa một chút, dùng loại giấy điền tự cách dành cho học sinh tiểu học là tiện nghi nhất.

Tại Tư mở xem các bức vẽ, phát hiện phía sau Bạch Tĩnh đều vẽ phong cảnh, con sông, khe núi, thác nước... Lần lượt, dồn dập đập vào mi mắt. Trong bức vẽ, thậm chí còn có ngẫu nhiên gặp được cầu vồng sau cơn mưa, Bạch Tĩnh chỉ dùng một cây bút chì, không có bút màu, chỉ dùng mức độ đậm nhạt của bút chì làm điểm phân biệt.

Tại Tư phát hiện, từ sau khi Bạch Tĩnh mất trí nhớ, cô ấy đã không còn phiền não, đã không còn lo lắng, cả người đều đắm chìm trong thế giới tinh thần vô cùng đơn giản. Bây giờ nghĩ lại, đây có lẽ là một loại bất hạnh, lại có lẽ là một loại may mắn trong bất hạnh, đơn đơn giản giản, ngược lại cũng không có gì không tốt, nếu như có thể, Tại Tư cũng rất hy vọng mình có thể sống thoải mái, tự tại một chút, mà không phải cả ngày bị rối loạn phiền nhiễu.

Cô khép bản vẽ lại, đem quyển vở nhỏ đưa trả lại trong tay Bạch Tĩnh.

"A, cái này cô còn chưa xem..." Bạch Tĩnh la hét, không nhận, lôi kéo quyển vở nhỏ, cô ấy lật lung tung, bỗng nhiên, dưới động tác hơi thô lỗ của cô ấy, có một tờ giấy khác biệt từ trong quyển vở rơi xuống.

Tại Tư nhặt lên, mở ra, nhìn nhìn, hơi nhíu mày.

Bạch Tĩnh ngốc nghếch, tùy ý đoạt lại tờ giấy đó, vo tròn lại, ném tới chân tường, "Cái này không quan trọng!"

"Đợi một chút!"

Tại Tư đứng lên, vội vàng chạy theo nhặt lại, cô mở tờ giấy đó ra, nhìn kỹ một chút, đây là một tờ giấy có người từng dùng bút chì viết lên. Dấu vết đầy cả tờ giấy, chữ nhiều chi chít, chỉ là không biết về sau người đó lo lắng đến cái gì, nét chữ bằng bút chì, đã bị người đó dùng tẩy tẩy sạch.

Cô vội vàng quay đầu nhìn thoáng qua Bạch Tĩnh ngồi xồm ở phía sau.

"Chị đưa bút chì cho tôi mượn dùng một chút."

Bạch Tĩnh đảo đảo con ngươi, nhìn nhìn Tại Tư, lại nhìn nhìn bút chì chỉ còn lại một nửa trong tay mình, lắc đầu, giấu bút chì vào trong lòng bàn tay.

Tại Tư mím môi, giống như dỗ trẻ con, kiên nhẫn khuyên nhủ cô ấy, "Chị cho tôi mượn dùng một chút, chút nữa tôi mua bút chì tặng chị."

Bạch Tĩnh bĩu môi, nhỏ giọng cầu nhàu, "Đây không phải là chuyện tiền, cây bút chì này là Triệu Tuấn đưa cho tôi..."

"Vậy lát nữa tôi sẽ bảo ba mua hai cây bút chì tặng cho chị."

Bạch Tĩnh lập tức cười tươi, "Thật chứ?"

"Ừ!"

Bạch Tĩnh cảm thấy hài lòng, lại cũng không xoắn xuýt nữa, cười hì hì, đưa bút chì cho Tại Tư.

Tại Tư đi trở lại trước bàn đá, dùng quyển vở điền tự cách lót dưới tờ giấy kia, lại dùng bụng ngón tay trở ép một đoạn ngòi bút chì, nhanh chóng ma sát, lộ ra dấu vết bút chì vốn có trên tờ giấy.

— ngày 15 tháng 12, Z và D ở Lashio liên minh. H ở Nam Shan.

— ngày 20 tháng 12, D mời khách đi ăn, Z không hăng hái lắm. Hoài nghi H âm thầm có chỉ đạo.

...

Trong tờ giấy, ghi chép sự kiện thời gian tương tự như vậy không phải số ít, hơn nữa người ghi chép lại trộn lẫn tiếng Myanmar, tiếng Anh và tiếng Trung, ví dụ viết tắt tiếng Anh như "Z" "D" "H", là sau khi cô đọc kỹ nhiều lần, mới phát hiện ra điểm khác biệt với nội dung chủ thể, cho rằng là danh từ riêng được phân biệt.

Bạch Tĩnh la hét cũng muốn xem.

Tại Tư liền vội vàng đứng lên, gấp tờ giấy rồi thu lại.

Bạch Tĩnh không chịu bỏ qua, Tại Tư đi vào trong nhà, cô cau mày, tỉ mỉ suy nghĩ một chút. "Z", "D", "H" ở nơi này...

Căn cứ theo tuyến thời gian và sự kiện ghi chép, không có gì bất ngờ, chắc là đại biểu cho ba người Chu Giác Sơn, Đan Thác và Hồ Nhất Đức [4]...

[4] Z, D, H ký hiệu theo chữ cái đầu trong cách phát âm. Z (周觉山) là [Zhōu jué shān], D (丹拓) là [Dān tà], H (胡一德) là [Hú yī dé].

Mà Bạch Tĩnh lại còn không hiểu tiếng Myanmar, ở trong nhà, có thể viết phức tạp như vậy, hẳn là chỉ còn duy nhất một người là ba cô.

Cho nên, chẳng lẽ nói ba cô đã sớm phát hiện mờ ám giữa Chu Giác Sơn và Hồ Nhất Đức, bởi vậy mới liên tục ghi chép qua lại của hai người bọn họ? Nhưng nếu như vậy, tại sao ông ấy lại vẫn luôn lừa gạt cô không chịu nói với cô?

Trong thời gian này, cô giống như một kẻ ngốc, uống phí tin tưởng Chu Giác Sơn thời gian lâu như vậy...

Lá cây gừa trong sân bị gió thổi vang xào xạc, Tại Tư chỉ cảm thấy đôi mắt vừa chua xót vừa khó chịu, trong lòng cô cũng không khỏi chua xót, đúng lúc, bên ngoài sân vang lên tiếng mở cổng, Triệu Tuấn mở cổng vào nhà.

Mặc dù trên người ông toàn mùi rượu, nhưng ông cũng không uống rượu, Bạch Tĩnh hết sức vui vẻ chào tới, Triệu Tuấn cứng đờ trong phút chốc, ngẩng đầu, nhìn thấy Tại Tư ở trong phòng.

Ông lộ vẻ mặt lúng túng, cười cười với Tại Tư, Tại Tư nhẹ nhàng lau khóe mắt, cũng dịu dàng cười với ông.

"Ba, con có chuyện muốn nói với ba."

"Được. Ba cũng có chuyện muốn nói với con."

Triệu Tuấn kéo Bạch Tĩnh qua một bên, đưa cho cô ấy một cây kẹo que, Bạch Tĩnh hoạt bát, vui vẻ giống như đứa trẻ.

Tại Tư đứng ở trong phòng, kiên nhẫn đợi ông một lát, một lát sau, Triệu Tuấn vào phòng, Tại Tư móc ra từ trong túi tờ giấy mà cô mới nhặt được lúc nãy.

Chuyện đã xảy ra, cô đại khái cũng đoán được rồi.

Tại Tư rũ mắt, cố nén nước mắt, có chút cảm khái thở dài một hơi, "Thật ra, ba đã sớm phát hiện Chu Giác Sơn là tên phản bội cảnh sát đúng không?"

Trong phòng yên lặng trong giây lát.

Ngẩng đầu lên, cô phát hiện Triệu Tuấn đang cầm một khẩu súng ngắn có khắc hoa văn thánh giá để ở giữa trán của cô.

"Sai. Không phải cậu ta, là ba."

...

Lời tác giả: Surprise~~~

[3] Giấy điện tự cách

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Edit: Dương

Trong chớp mắt, xung quanh lâm vào một mảnh yên tĩnh quý dị.

Họng súng trên trán lạnh ngắt.

Tại Tư chậm rãi ngược mắt nhìn, nhìn Triệu Tuấn, quá khứ ngày trước bay nhanh như gió giống như đèn kéo quân [1] xoay vòng quanh, một khắc cũng không ngừng, từ trong đầu cô và dần hiện ra trước mắt.

[1] Đèn kéo quân: là một loại đồ chơi bằng giấy có nguồn gốc từ Trung Quốc. Đèn có đặc điểm khi thả nến thì những hình ảnh được thiết kế bên trong sẽ hiện ra trên mặt đèn giống như rỗi bóng và xoay vòng theo cùng một chiều liên tục không dừng lại.

Mấy giây sau, cô rớt cuộc hoàn toàn xác định, một đường ánh sáng âm trầm đang khúc xạ ở trên súng ngắn hoa văn thánh giá mà Triệu Tuấn đang nắm chặt trong tay, khẩu súng ngắn mà ông ấy nắm trong tay, đúng là để ở trên đầu của mình.

Cô không thể tin được, người trước mắt này...

Là ba ruột của cô. Là người mà cả đời này cô chưa bao giờ hoài nghi tới.

Cô lùi về sau hai bước, không đau khổ, chỉ là không thể hiểu nổi. Cô không hề mở miệng, cũng không hề giãy giụa, hơi rũ mắt xuống, mắt nhìn chăm chăm tờ giấy có phần cũ nát ở trong tay mình.

Ánh mắt Triệu Tuấn thâm trầm, hạ thấp họng súng một chút, "Muốn nói cái gì thì nói đi."

"Nói cái gì?"

"Bây giờ là ba đang hỏi con." Sắc mặt Triệu Tuấn chợt biến, đôi mắt nghiêm túc, lên đạn cho súng ngắn hoa văn thánh giá trên tay.

Tại Tư mím môi, mạnh mẽ giả bộ bình tĩnh nhìn ông ấy, trong lòng ngũ vị tạp trần [2], "À, vậy con muốn hỏi một chút, ba chính là dùng khẩu súng này giết chết ba của Cao Hán sao?"

[2] Ngũ vị tạp trần (五味杂陈): miêu tả cảm xúc phức tạp không rõ ràng.

Cô giương mắt lên, cười khổ một tiếng, nhìn về phía khẩu súng ngắn hoa văn thánh giá trong tay Triệu Tuấn.

Tại Tư còn nhớ rõ, lúc trước Cao Hán có nói qua, lúc quân đội Bắc Shan phát hiện thi thể của ba cậu ở ấy ở vùng ngoại ô, trên người ba cậu ấy có nhiều vết thương, vết thương trí mạng nhất, chính là do một viên đạn hoa văn thánh giá của khẩu súng ngắn 9mm.

Cô tạm thời ngây thơ cho rằng, Triệu Tuấn hẳn là còn có chút nhân tính. Lẽ nào ông ấy thật sự một bên âm thầm giết ba của người ta, một bên khác lại ngoài mặt quan tâm chăm sóc người nhà người ta? Ông ấy thế nhưng là kẻ thù giết ba của Cao Hán, phá hủy gia đình của cậu ta, lại phá hủy nửa đời sau của cậu ta, giả bộ làm người tốt như vậy... Có phần hơi khiến người ta ghê tởm.

Triệu Tuấn cúi đầu, trầm thấp trả lời, "Không sai, là ba."

Tại Tư ngoài mặt bất động thanh sắc, bàn tay ở sau lưng âm thầm móc ra con dao quân sự Thái Lan giấu ở bên hông, Triệu Tuấn liếc mắt nhìn thấu, trong nháy mắt đá bay cả người và dao.

"Con đừng cho là ba không dám nổ súng."

Ông có thể còn chưa đến mức giết Tại Tư, thế nhưng nổ một phát súng hù dọa một chút, lúc cần thiết, ông cũng sẽ không mềm lòng nương tay.

Tại Tư bị đau, cố sức từ dưới đất bò dậy, cô nhìn thoáng qua con dao quân sự sớm đã bay xa, dùng mu bàn tay lau một chút máu từ khóe miệng chảy ra, cô sợ chết không? Có súng thì có là gì, nếu như cô tham sống sợ chết thì cô cũng sẽ không tới Myanmar này.

Ngoài cửa sổ, đứa bé nhà hàng xóm đúng lúc đi ngang qua, trong sân truyền đến tiếng nói chuyện, hình như Bạch Tĩnh đang làm bộ trêu chọc đứa bé, cô ấy còn dùng mấy từ Myanmar mới biết gần đây trao đổi với đối phương.

Triệu Tuấn lùi lại, quay hòng súng về phía Tại Tư, lại nhanh chóng đóng cửa sổ trúc lại.

Đôi mắt cô nhìn chăm chăm Triệu Tuấn, "Ông không phải là Triệu Tuấn..."

"Con đừng có nói hươu nói vượn."

"Tôi nói hươu nói vượn?"

"Đúng, con nha đầu này thậm chí ngay cả ba ruột đều không nhận ra, con bây giờ là đang nói hươu nói vượn!"

Tại Tư cười nhạo một tiếng, lệ nóng cũng trào ra, "Là tôi nói hươu nói vượn? Thế sao ông không nhìn xem bây giờ bản thân ông biến thành đức hạnh gì! Ngay cả ông cũng xứng kêu Triệu Tuấn sao, Triệu Tuấn ông ấy đối nhân xử thế ngay thẳng, ông ấy là cảnh sát! Lúc còn sống tuy rằng ông ấy cũng gặp qua tình cảnh hồi lộ, nhưng không lay chuyển được ông ấy! Thời điểm tôi bốn tuổi, ông ấy ở cảnh đội cũng đã nhận được huân chương hạng 2 dành cho cá nhân, ông ấy vì hoàn thành nhiệm vụ có thể nằm vùng ở biên giới Myanmar – Trung Quốc ba ngày ba đêm không ngủ, dịp lễ tết ông ấy còn dẫn theo người của cảnh đội đi thôn trại phụ cận giúp đỡ bà con lợp nhà sửa đường, kỳ nghỉ tết âm lịch hàng năm ông ấy đều ở trong đội chủ động nhận trách nhiệm trực ban, ở trong trí nhớ của tôi, ông ấy vẫn luôn đầu đội trời chân đạp đất [3], ông ấy chính là người anh hùng, nếu như ông ấy vẫn còn sống, ông ấy nhất định sẽ coi thường chuyện mà ông đang làm!!!"

[3] Đầu đội trời chân đạp đất: ý chỉ tinh thần bất khuất.

Tại Tư rống lên, nước mắt chảy như mưa.

Triệu Tuấn không thềm nể mặt, từ trên tường lấy ra một đoạn dây thừng trói Tại Tư lại, ông đã khóa cửa rồi, ông cũng không sợ Bạch Tĩnh cô ấy đột nhiên xông tới phát hiện, "Con muốn nói thế nào thì nói, con cho rằng ba đã chết cũng được, không nhận ba là ba con cũng có thể, nói tóm lại hai ngày nay con không được chạy loạn, chờ ba hoàn thành nhiệm vụ lần này, ba sẽ đưa con quay về Trung Quốc."

Tại Tư dùng sức giãy giụa, "Nhiệm vụ gì? Không phải ông đã phản bội rồi sao, mục đích của Đan Thác đến Nam Shan lần này chính là vì muốn đoạt được hợp tác lâu dài, Ngô Tứ Dân đã bị bắt rồi, Hồ Nhất Đức lập tức sẽ soán vị, dựa vào quan hệ bí mật của Hồ Nhất Đức và Đan Thác, hợp tác với Nam Shan lần này nắm chắc mười phần, nhiệm vụ của ông không phải đã hoàn thành rồi sao?"

Kế tiếp, Đan Thác bên này, bởi vì Sài Khôn quá đa nghi, một mực không chịu giao nhiệm vụ buôn lậu cho Triệu Tuấn, cho nên ông ấy tạm thời nhàn hạ. Nhưng mà sự tình gần đây ngay trước mắt, thật ra cũng chính là Triệu Tuấn muốn vận chuyển nhóm quân hỏa và ma túy kia qua Trung Quốc... Trừ phi...

"Thật ra đối tượng mà ông dựa vào không phải là Đan Thác? Mà là Hồ Nhất Đức? Hồ Nhất Đức muốn phái ông đi Trung Quốc buôn lậu quân hỏa và ma túy?"

Triệu Tuấn trầm mặc trong chớp mắt, nhìn sâu vào Tại Tư.

Tại Tư nhưng trong nháy mắt đã hiểu rõ...

Cô rốt cuộc đã hiểu toàn bộ rồi...

Hóa ra... Vì sao Triệu Tuấn ẩn núp ở Myanmar mười mấy năm cũng không tra được ông trùm phía sau buôn lậu ma túy và quân hỏa? Vì sao Interpol nhìn chăm chăm vào vụ án này nhiều năm như vậy mà vẫn không có nửa điểm tiến triển? Bởi vì Triệu Tuấn là nội gián, ông ấy đã sớm bị Hồ Nhất Đức mua chuộc, vụ án này từ đầu cũng đã hỏng rồi, một vụ án thối nát từ gốc rễ, ngay cả nền móng đều hỏng rồi, làm sao còn có thể tiếp tục ra hoa kết quả?

Có liên quan đến nhiệm vụ Chu Giác Sơn nằm vùng ở Nam Shan, cô đại khái đều đã hiểu rõ...

Vì sao Chu Giác Sơn rõ ràng có nhiệm vụ khác nhưng vẫn gạt cô không nói cho cô biết? Vì sao những binh lính ở khách sạn kia cho rằng Chu Giác Sơn và Hồ Nhất Đức là một phe? Bởi vì, kia có lẽ cũng là một trong những nhiệm vụ Interpol giao cho Chu Giác Sơn.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, vụ án này vẫn luôn không có đột phá, cho dù đổi lại là người khác, vậy cũng có thể phát hiện ra trong này đại

khái là xuất hiện nội gián. Cho nên, nhiệm vụ của Chu Giác Sơn nhảy dù đến Nam Shan, cũng không chỉ là muốn bắt Hồ Nhất Đức về tội buôn lậu quân hỏa và ma túy, trên người anh kỳ thực còn gánh vác trọng trách nặng nề — đó chính là phải tìm được nội gián ẩn sâu ở trong nội bộ cảnh sát.

Chu Giác Sơn và Hồ Nhất Đức hợp tác, căn bản là dưới sự an bài của Interpol giả vờ diễn trò... Anh là đang lợi dụng Hồ Nhất Đức, tìm hiểu nguồn gốc, tìm kiếm nhiều thông tin liên quan đến Triệu Tuấn phản bội.

Mà dựa vào thông tin mà anh đang nắm giữ, có lẽ anh cũng đã sớm khóa được thân phận của Triệu Tuấn, nhưng Triệu Tuấn dù sao vẫn là ba ruột của Tại Tư, huống chi Triệu Tuấn còn có ân cứu mạng với Chu Giác Sơn, chuyện này làm sao Chu Giác Sơn có thể mở miệng? Chuyện giống như vậy, nếu đổi lại là Tại Tư, cô cũng không biết nên xử lý như thế nào...

Tất cả mọi chuyện cuối cùng cũng đã rõ ràng. Chẳng trách, chẳng trách Chu Giác Sơn vẫn luôn có chỗ giấu diếm cả cô và Triệu Tuấn, thậm chí ngay cả Triệu Tuấn cũng không thể biết rõ toàn bộ nhiệm vụ của Chu Giác Sơn.

Đi theo Hồ Nhất Đức, manh mối này bị Tại Tư đoán được, anh đột nhiên không hề do dự muốn cô rời khỏi Myanmar, chắc hẳn cũng là bởi vì việc này...

Mà Tại Tư lại còn bởi vì chuyện này mà hoài nghi Chu Giác Sơn là kẻ phản bội cảnh sát, cô sai lầm rồi, cô không nghe lời anh rời khỏi Myanmar, cô cướp xe của Tống Diển, cô còn ngu ngốc gọi điện báo cho Triệu Tuấn.

Cô vừa nói như vậy, không khác gì đem Chu Giác Sơn bán đi...

"Ông, bây giờ ông hẳn là đã biết, cảnh sát đang định phái người bắt vụ án của ông có đúng không?"

Tay chân Tại Tư bị trói chặt, cô cố nén nước mắt, nghẹn ngào mở miệng.

Triệu Tuấn dừng một chút, mặt không đổi sắc, cắt đứt đoạn dây thừng dư thừa, "Đúng, nhưng chuyện này không liên quan gì đến con, tờ giấy mà con phát hiện kia, chính là ba dùng để điều tra ngược lại động tĩnh của Hồ Nhất Đức và Chu Giác Sơn."

Trước đó rất lâu rồi, Triệu Tuấn cũng đã bắt đầu hoài nghi động cơ Chu Giác Sơn đến Nam Shan.

Tại Tư cười khổ gật đầu, hóa ra đây là ghi chép Triệu Tuấn dùng để điều tra ngược lại Chu Giác Sơn.

Cô quá ngu ngốc...

Quá ngu ngốc...

Cô quả thực ngu ngốc thái quá. Cô vừa nãy lại vẫn tưởng rằng đó là chứng cứ xác thực mà Triệu Tuấn lưu lại được khi điều tra ra Chu Giác Sơn và Hồ Nhất Đức âm thầm cấu kết.

Hiện tại cô không lo lắng cho an nguy của mình, cô chỉ sợ Chu Giác Sơn gặp nguy hiểm. Bây giờ một mình anh đi sâu vào hang cộp, đi sai một bước, sẽ nguy hiểm đến tính mạng, "Triệu Tuấn, ông sẽ không giết Chu Giác Sơn đúng không? Ông nói cho tôi biết, ông cùng Hồ Nhất Đức giữa hai người rốt cuộc là tồn tại quan hệ lợi ích gì?"

Cô đã không thể chạy thoát nữa rồi, cô đối với anh cũng sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp gì. Cho dù là ai chết, cô cũng muốn chết một cách minh bạch.

Triệu Tuấn trả lời không đúng trọng tâm, "Lão Đàm mất tích, không phải hai đứa vẫn chưa tìm được sao?"

"Đúng."

Tại Tư chậm nửa nhịp mới phản ứng lại.

"Con có thời gian có thể đoán xem, là ai đào đường hầm ở quân khu Nam Shan, còn xé rách bản đăng ký trong kho vũ khí quân hỏa."

"Đều là ông?"

"Chu Giác Sơn nhất định đã đoán được rồi." Đường hầm kia, là Triệu Tuấn lừa gạt vài thế lực, đến Nam Shan trước Chu Giác Sơn một ngày, cũng chính là buổi tối Cao Hán mời Chu Giác Sơn ăn cơm thì đào xong đường hầm.

Nửa năm trước, ngay từ thời điểm Chu Giác Sơn vừa mới tới quân khu Nam Shan, cậu ta tin tưởng Triệu Tuấn có thừa, bản đồ toàn bộ quân khu bang Nam Shan, kết cấu bên trong, điểm mù của thiết bị theo dõi, vẫn đều là từ chỗ Chu Giác Sơn rơi vào tay của Triệu Tuấn.

Cho nên, đây cũng chính là vì sao, mặc dù Triệu Tuấn không phải binh lính bên trong quân khu, lại có thể tránh được chính xác toàn bộ thiết bị theo dõi và camera, trong lúc thần không biết quỷ không hay, đào được một đường hầm, cướp đi lão Đàm, đi lại như thường.

Trong im lặng, Triệu Tuấn vỗ vỗ tay đứng lên.

"Con biết đủ nhiều rồi."

Dứt lời, ông móc từ trong túi ra một cái khăn tay coi như sạch sẽ, ngồi xổm dưới đất, vo lại hai cái, nhét vào trong miệng Tại Tư.

Trên khăn tay kia hình như dính một chút thuốc mê đặc biệt của Myanmar, Tại Tư vừa mới hít vào, liền cảm thấy đầu nặng trĩu, mệt mỏi muốn ngủ.

Trước mắt cô là một màu trắng, sắc trời càng u ám, bên trong phòng, không bật đèn, một mảnh an tĩnh dài dòng qua đi, không gian bốn phía giống như là tan vỡ, giống như chân trời màu xanh xám bị núi cao cắt rời, giống như dòng sông chảy xiết bị mặt đất chắn ngang chặt đứt.

Trong lúc mơ màng, cô nằm trên mặt đất, Triệu Tuấn ôm cô, thả tới góc giường.

Cô giã giụa, dùng một chút ý thức cuối cùng của bản thân mình, nhìn Triệu Tuấn ở trước mắt.

Thật ra, cô còn có một vấn đề cuối cùng chưa có đáp án.

— Vì sao, vì sao Triệu Tuấn nếu đã biết rõ Chu Giác Sơn là nằm vùng cảnh sát phái tới bắt ông ấy, nhưng lại không liên hợp với Hồ Nhất Đức, trước tiên diệt trừ Chu Giác Sơn...

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Edit: Dương

Tối hôm đó, Chu Giác Sơn bận việc dẫn người đi cứu hỏa, không rảnh để đi ra ngoài.

Anh vẫn không liên lạc được với Tại Tư, cũng trước sau không nhìn thấy bóng dáng của Triệu Tuấn, trong lòng càng ngày càng gấp. Bất đắc dĩ, anh lén lút phái Thang Văn và Phùng Lực đi gần đây tìm Tại Tư cả một buổi tối, cuối cùng, mặc dù không thể tìm thấy Tại Tư, nhưng ở trong hầm trú dưới chân núi, tìm được chiếc xe cô trộm từ chỗ Tống Diển.

“Người hăn là sẽ ở gần đó, đi trại tử phụ cận tìm tiếp.”

“Vâng.”

Phùng Lực và Thang Văn dẫn đội ngũ phân công nhau hành động, tìm lại từng thôn trại dưới chân núi, thế nhưng rất kỳ quái, chính là không thể hỏi thăm được chút tin tức nào liên quan đến Tại Tư.

Đêm khuya, Chu Giác Sơn vội vàng hội họp cùng đoàn người.

Phùng Lực và Thang Văn nhìn sắc mặt của Chu Giác Sơn, “Đoàn trưởng, ngài đi về nghỉ ngơi đi.”

“Tôi không mệt.”

Anh vừa dứt lời, đúng lúc gặp phải bão rập mà thợ săn phụ cận đào ra, một chân suýt nữa đạp hụt.

Phùng Lực và Thang Văn không biết làm sao, cùng tiến lên khuyên nhủ, “Ngài mau trở về thôi.”

“Đều tm không được quản tôi!”

Chu Giác Sơn lạnh lùng quát lên, cả người kiệt sức, cả đêm không ngủ.

Mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, sau khi anh gõ cửa vô số ngôi nhà, có một đứa bé bốn năm tuổi ở trại Hurai vô tình nói lỡ miệng, “Không phải một chị gái, là hai chị gái.”

Cha mẹ của đứa bé liền vội vàng che miệng con mình lại.

Chu Giác Sơn kéo đứa bé qua, ngồi xồm xuống, “Hai chị gái đi đâu rồi?”

“Bị người lái xe mang đi rồi.”

“Xe như thế nào?”

“Có lều vải rất lớn màu xanh lá cây, rất cao, rất rộng.”

Chu Giác Sơn lập tức đứng thẳng lên, chỉ huy Phùng Lực và Thang Văn, “Hỏi xem trong quân khu có bị mất chiếc xe jeep nào không, dựa theo định vị theo dõi của GPS, nhanh!”

Mấy người trở lại quân khu, muốn loại bỏ từng chiếc xe không ở trong phạm vi, cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Sau hai tiếng đồng hồ, sáng sớm, dưới bầu trời Nam Shan nổi lên chút mưa nhỏ mịn mù, tháng 12 dương lịch, rõ ràng là một quý mát mẻ ở Myanmar, nhưng chẳng biết tại sao, mưa năm nay, lại rõ ràng nhiều hơn năm trước một chút.

Ngọn lửa ở đỉnh núi đã dần dần dập tắt. Trong màn mưa màu xanh, một nhóm người áo đen cầm cái ô màu đen, bước chân trầm ổn, từ trên xe jeep gầm xe cao chậm rãi đi xuống, không bao lâu, ống quần màu đen bị mưa phùn làm ướt, mưa càng ngày càng lớn, mấy đôi giày da lần lượt dẫm vào vũng nước ven đường, đoàn người như cũ không nhanh không chậm, đạp vào vũng nước, phát ra từng đợt thanh âm thủy quang [1] thanh thúy.

[1] Thủy quang (水光): t không tìm được nghĩa của cụm từ này.

“Hàng đều ở đây, tổng cộng 108 kg.”

Hồ Nhất Đức trước đi vào phòng, trời mưa xuống, giày ông ta dính bùn, ông ta giậm giậm chân, chỉ vào ba thùng giấy trong phòng nói. Người Myanmar và người Trung Quốc giống nhau, cho rằng số 8 rất may mắn, làm kinh doanh lại càng yêu thích có thêm điềm tốt, lấy một con số có lẻ 8, có thể bảo đảm tài vận và may mắn.

Triệu Tuấn thu hồi cái ô, rũ nước mưa trên cái ô, tới gần thùng giấy, khom lưng, lấy ra một bọc nhìn một chút.

— Ma túy đá [2].

[2] Ma túy đá: là tên gọi chỉ chung cho các loại ma túy tổng hợp, có chứa chất methamphetamine (meth) và amphetamine (amph) thậm chí là nikitamid được phối trộn phức tạp từ nguyên liệu tự nhiên và hóa chất khác nhau trong đó thành phần chính, phổ biến là methamphetamine.

Chi phí chế tác ở Myanmar rất thấp, một khi xuất ngoại, giá thị trường, mỗi một gam có thể bán được khoảng 500 NDT (~1.67 triệu VND). Ba thùng giấy này, bán ở Trung Quốc, thấp nhất cũng đáng giá 50 triệu NDT (~167 tỷ VND).

“Hôm nay đưa đi?”

“Đúng.”

Kế hoạch Hồ Nhất Đức đã sớm định ra, thực ra là muốn đợi đến tuần sau tiếp nhận chính quyền Nam Shan sau đó sẽ tổ chức vận chuyển hàng, thế nhưng mấy ngày nữa vừa vận bắt kịp lễ mừng năm mới của Trung Quốc, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, chính phủ Trung Quốc sắp xếp lực lượng ở biên giới đều sẽ tăng gấp mấy lần so với ngày thường, ông ta không thể mạo hiểm, lần này nhất định phải xuất hàng sớm.

“Nhóm M16A4 mới nhất cũng cùng đưa đi?”

“Đương nhiên.”

Hồ Nhất Đức khôn khéo tinh vi, làm việc hết sức cẩn thận, nếu như không tìm được thời điểm thích hợp, ông ta tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ, nhưng một khi dính đến chuyện xuất hàng, ông ta trên cơ bản là có thể làm được thì dọn sạch toàn bộ hàng tích trữ.

Triệu Tuấn âm thầm gật đầu. Trong lòng ông biết rõ, đợi đến khi Hồ Nhất Đức lên làm bộ trưởng quân đội bang Nam Shan, nắm được toàn quyền quản lý, đến lúc đó vận chuyển hàng và xuất hàng sẽ càng thêm trắng trợn.

Bên ngoài sân, có người dùng bộ đàm truyền đạt tin tức, Chu Giác Sơn tới rồi.

Triệu Tuấn tìm một cái cớ, kịp thời lảng tránh.

Chu Giác Sơn sai bước đi tới, anh cả đêm chưa ngủ. Anh vẫn chưa tìm được Tại Tư, anh còn đang phái người theo vào, Hồ Nhất Đức bên này, quân hỏa và ma túy, lần này, chỉ cần cảnh sát phối hợp thỏa đáng thì có thể đem Hồ Nhất Đức một mẻ tóm gọn.

Thời gian quý báu, anh cũng lười nói lời vô ích, “Thế nào, tuyến đường sắp xếp ổn thỏa chưa? Tuyến đường cũ? Đi Vân Nam, Quảng Tây, Quảng Đông?”

Thông thường, buôn bán ma túy ở Myanmar đều là đi về phía bắc Myanmar, Ruili(Thụy Lệ), Bảo Sơn, Đại Lý, Sở Hùng, Côn Minh, lại đi qua Khúc Tĩnh đến Quảng Tây, nửa đường nếu không gặp phải vấn đề, cuối cùng liền có thể đến Quảng Đông Quảng Châu(*).

Tối hôm qua Chu Giác Sơn đã liên lạc với cảnh sát, để bọn họ ở dọc đường tăng cường cảnh giới, một khi hàng hóa đến kho hàng ở Quảng Châu, lập tức phái người đi thăm dò, chỉ cần có thể tìm được sào huyệt của Hồ Nhất Đức, còn lại sẽ không thành vấn đề.

Hồ Nhất Đức cười nhạt, khoát tay một cái, “Không, lần này là tuyến đường mới.”

Sắc mặt Chu Giác Sơn hơi cứng lại.

Trong phòng vừa vặn có treo một tấm bản đồ Trung Quốc, Hồ Nhất Đức đi tới, móc từ trong túi ra một cái bút máy màu đen, ông ta dùng bụng ngón tay đẩy nắp bút ra, cánh tay cố ý vung lên, “Đi đường vòng xa, đi Vân Nam, tiến vào Tứ Xuyên, lại lấy Hồ Nam làm điểm đột phá, tránh né Quảng Tây, đi vào Quảng Đông Quảng Châu(*).”

Tuyến đường cũ trước kia, dùng đã quá lâu rồi, những năm gần đây Vân Nam ma túy tràn lan, hiện tượng buôn lậu càng nhiều, cảnh sát ở đoạn đường Quảng Tây nhìn thấy xe có biển số Vân Nam sẽ lập tức đi thăm dò. Ở khu vực Bạch Sắc(Quảng Tây), trùm buôn ma túy từng ngã ở chỗ đó không ít. Hồ Nhất Đức không ngốc, ông ta cho rằng, cũng là thời điểm mở ra một tuyến đường xuất hàng hoàn toàn mới rồi.

Chu Giác Sơn bất động thanh sắc, anh không nghĩ tới Hồ Nhất Đức vậy mà sẽ tạm thời thay đổi tuyến đường, anh cau mày, nhanh chóng dò xét

tuyến đường hoàn toàn mới mà Hồ Nhất Đức muốn dùng trong lần này, “Ông muốn từ Hồ Nam đến Quảng Đông? Ông không cảm thấy con đường này hơi xa à?”

Thông thường mà nói, ở trên đường đi nhiều hơn một giây, đều sẽ nhiều thêm một phần nguy hiểm.

Hồ Nhất Đức không cho là đúng, “Xa, thế nhưng rất ổn thỏa, có người còn cho tôi một chủ ý, đó là ở trên đường không ngừng đổi xe, tốt nhất là đổi xe sang biển số của các tỉnh khác của Trung Quốc, ví dụ như Hồ Nam hoặc là Hồ Bắc, sau đó sẽ từ bắc hướng nam tiến vào Quảng Đông, bởi vì cảnh sát dọc đường không miễn cảm với loại biển số xe này, trạm kiểm soát điều tra đặc biệt tự nhiên cũng sẽ giảm thiểu rất nhiều, không ai điều tra tôi, vậy nhóm hàng này của tôi chẳng phải sẽ an toàn hơn à?”

Nói xong, ông ta lại nhìn chăm chú vào Chu Giác Sơn, bỗng nhiên vỗ vỗ bả vai của Chu Giác Sơn, sửa lời nói, “À, không đúng, phải nói là nhóm hàng này của chúng ta.”

Chu Giác Sơn đã gia nhập vào nhóm, Hồ Nhất Đức cũng sẽ không bạc đãi cậu ta, tiểu tử này tiền đồ vô lượng, Hồ Nhất Đức cũng già rồi, lăn qua lăn lại cũng không được vài năm, sau này mọi người có tiền cùng nhau kiếm là được.

Chu Giác Sơn mím môi mím cười, thản nhiên phụ họa vài câu.

Nếu là có người đưa ra chủ ý cho Hồ Nhất Đức, người có thể nghĩ tới mức độ này, hẳn là Triệu Tuấn không thể sai được, “Vậy nhóm hàng này đi qua biên phòng Myanmar, dùng xe khách vận chuyển sao?”

Dựa theo đầu mối của cảnh sát cung cấp trước đây, những mảnh khóc quen thuộc của tội phạm buôn lậu ma túy và quân hỏa, là thường giấu hàng hóa ở các khe hở và góc khuất của xe khách, lẫn lộn ở trong hành lý của

hành khách, nhưng lần này, nếu có Triệu Tuấn nhúng tay vào, anh đoán phương thức vận chuyển hàng qua biên giới lần này cũng sẽ thay đổi.

“Không, không cần xe khách.”

Quả nhiên, câu trả lời của Hồ Nhất Đức không khác gì suy nghĩ của Chu Giác Sơn.

Ông ta nói tiếp, “Lần này tôi mượn được hai xe bồn lớn, đặt ma túy và súng ở gầm xe bồn, trạm biên phòng cũng không có thiết bị cỡ lớn có thể nâng được xe bồn, cho nên bọn họ thế nào cũng không tra được gầm xe. Hơn nữa mùi dầu của xe bồn rất nặng, có thể lấn át mùi của ma túy đá, cảnh khuyến [3] thông thường căn bản không thể ngửi thấy được.”

[3] Cảnh khuyến: là chó được huấn luyện đặc biệt để hỗ trợ trong công việc của cảnh sát, chẳng hạn như tìm kiếm ma túy và chất nổ, tìm kiếm những người bị mất tích, tìm kiếm bằng chứng hiện trường vụ án, và bảo vệ những người điều khiển chúng.

Chuẩn bị lần này của ông ta rất hoàn mỹ, đơn giản là không thể tìm được kẽ hở.

Hồ Nhất Đức rất có tự tin, một khi tuyến đường vận chuyển lần này thành công khai phá, vậy thì tương lai đang đợi ông ta chính là đế quốc ma túy đá. Toàn bộ thị trường Trung Quốc đều bị ông ta chiếm đoạt, đến lúc đó, số lượng nhân khẩu cần cung cầu rất lớn, thời kỳ ông ta trở thành trùm buôn ma túy số một Myanmar, càng ngày càng tới gần.

“Lợi hại, sắp xếp rất hoàn mỹ.”

“Đúng vậy, vấn đề có thể gặp phải giữa chừng tôi cũng đều chuẩn bị ổn thỏa rồi.”

Hồ Nhất Đức đã nghĩ tốt rồi, ví dụ như giữa đường đổi xe, liên lạc với taxi ở địa phương, ứng phó với cảnh sát hình sự và cảnh sát biên phòng bên Trung Quốc, những chuyện này đều không phải là chuyện nhỏ, ông ta cần phải có một người giỏi tiếng Trung, người có đầu óc ở trên đường giúp ông ta ứng phó, hồi lộ. Những người trước đây Hồ Nhất Đức thường dùng, nếu không phải bị cảnh sát bắt, thì chính là bị cảnh sát theo dõi, cho nên, lúc này ông ta nhất định phải tìm một trợ thủ mới.

Đang lúc suy nghĩ, ông ta ôm bả vai của Chu Giác Sơn, dẫn cậu ta qua một bên, thấp giọng nói, “Thế nào? Cậu có hứng thú không, thay tôi đến Trung Quốc một chuyến?”

“Tôi?”

“Đúng vậy.”

Chu Giác Sơn liếc nhìn ông ta một cái, bình tĩnh trả lời, “Ở phương diện này tôi không có kinh nghiệm.”

Anh không phải không thể làm, mà là tạm thời còn chưa rõ ràng lắm mục đích của Hồ Nhất Đức, anh vẫn chưa tìm được Tại Tư, nếu như quả thật thay Hồ Nhất Đức chạy xong chuyến hàng này, tiếp đó kho hàng ở Quảng Châu lại bị cảnh sát vây bắt, Hồ Nhất Đức rất nhanh sẽ phát hiện đến trên đầu Chu Giác Sơn, anh không biết mình có còn cơ hội quay về hay không, cho nên vì lý do an toàn, anh cần phải tìm được Tại Tư trước khi Hồ Nhất Đức bị bắt, đưa cô rời khỏi Myanmar.

Hồ Nhất Đức không tỏ rõ ý kiến, “Cậu giúp tôi, tôi cũng giúp cậu.”

Đang nói chuyện, ông ta lấy điện thoại di động ra, màn hình điện thoại vụt qua, Chu Giác Sơn thấy được một tấm hình.

Anh lập tức nghiêm mặt, vươn tay muốn đoạt lấy, bị Hồ Nhất Đức trong nháy mắt dùng cánh tay ngăn trở. Phía sau, mười mấy khẩu súng hỏa

lực mạnh cũng cùng lúc nhắm vào anh.

Hồ Nhất Đức nhướng mày, hỏi lại một lần, “Có giúp hay không?”

Chu Giác Sơn cười nhạt một tiếng, anh cũng không sợ vài cái họng súng tàn bạo kia, chỉ trách Hồ Nhất Đức quá ngu, ông ta đáng ra nên sớm nói cho anh biết Tại Tư thực ra ở trong tay ông ta.

... Điều kiện, anh còn có điều kiện gì.

Anh híp mắt, đột nhiên biến sắc, trầm giọng nói, “Giúp!”

“VẬY LÀ ĐÚNG RỒI.”

...

Lời editor:

(*)Đại khái tuyến đường như hình bên dưới, t chỉ nối sơ qua các điểm thôi chứ nó không chính xác hoàn toàn đâu. Màu đen là tuyến đường cũ, màu đỏ là tuyến đường mới.

QUÂN NHÂN TRONG KHÓI LỬA

Phi Sách

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Edit: Dương

Mưa rơi càng lúc càng lớn, sấm chớp âm âm, từng cơn gió đến nối tiếp, giữa màn trời mưa như trút nước đổ xuống.

Toàn bộ người của thôn trại đều đang gióng trống khua chiêng [1] bận rộn, xử lý bốn xe bồn cỡ lớn, Hồ Nhất Đức trước đó dặn dò bọn họ, súng ống phải tháo rời linh kiện giấu ở gầm xe và trong khe hở của bánh xe, ma túy đá nhất định phải chú ý chống ẩm, 100 kg ma túy đá chia ra làm một nghìn phần, mỗi một phần lại thêm một bước bỏ vào trong túi nylon nhỏ trong suốt rồi đóng gói vào thùng hàng độc lập.

[1] Gióng trống khua chiêng (紧锣密鼓): miêu tả công việc tiến hành gấp gáp.

Tiếng gió thổi, tiếng mưa rơi, một mảnh huyền ảo.

Tại Tư ở giữa một mảnh mơ hồ tĩnh lại, lúc cô mở mắt, đầu óc nặng nề, thần trí cũng chưa thanh tỉnh rõ ràng, trong lúc cô mơ hồ, hình như có thể nghe được tiếng Chu Giác Sơn nói chuyện.

Chu Giác Sơn đứng ở trong sân, đã nguy trang thành hình dáng tài xế xe tải. Anh mặc một bộ quần áo lao động cũ bản màu xanh da trời, trên tai có đeo khẩu trang, đang cúi đầu đi một đôi găng tay vải thô màu trắng, "Buổi chiều tôi sẽ đi, năm rưỡi qua biên giới, lúc nào thì ông thả người."

"Không vội, cậu yên tâm, chúng ta là đồng bạn hợp tác. Đợi đến khi hàng hóa an toàn đến được Quảng Châu, lại phân chia đến tay người buôn bán ma túy ở nơi đó, nhận được khoản thanh toán đầu tiên, tôi nhất định lập tức thả người."

Chu Giác Sơn không đồng ý, lạnh lùng nhìn lướt qua phía sau, "Là hàng của ông quan trọng hay là người của tôi quan trọng?"

"Đương nhiên là người của cậu quan trọng."

Hồ Nhất Đức nhướng mày mỉm cười, hàng mắt có thể làm tiếp, nhưng nếu như không có người, đó cũng là một mạng người.

Chu Giác Sơn cười nhạt một tiếng, kéo vành mũ lưỡi trai màu đen trên đầu xuống thật thấp, che khuất sống mũi anh tuấn và đôi mắt thâm sâu.

Anh biết rõ Hồ Nhất Đức đây là tự cho rằng tìm ra được điểm yếu của anh, không sao, dù cho nhóm hàng này bị mất đi cũng còn có nhóm hàng sau, điều kiện tiên quyết để cảnh sát phá án là phải bảo đảm an toàn cá nhân của con tin trong mọi hoàn cảnh, chỉ cần có thể bảo đảm Tại Tư an toàn, anh có thể chấp nhận ở Nam Shan tiếp tục ẩn náu thêm một đoạn thời gian.

Mọi người bên ngoài sân đều đang bận rộn chất hàng lên xe, Chu Giác Sơn đi xa, trèo lên chỗ ngồi của tài xế, thử khởi động động cơ, tiếp tục lặp lại ba lần, chia ra kiểm tra một chút động cơ của mấy chiếc xe bồn.

Trong sân yên tĩnh lại, một mã tử nhẹ nhàng tiến tới bên cạnh Hồ Nhất Đức, "Lão đại, chúng ta thật sự phải thả người phụ nữ của Chu Giác Sơn?"

Hồ Nhất Đức lờm hẩn ta một cái, "Mày cứ nói xem?"

Lời nói lừa gạt cảnh sát, thế mà thằng này cũng tin?

Trong khoảng thời gian này, Hồ Nhất Đức thế nhưng bị Chu Giác Sơn lừa gạt, mãi đến tối hôm qua ông ta đến nơi đóng quân thăm Ngô Tứ Dân, cả hai nói chuyện thẳng thắn, nói đến chuyện ông ta hợp tác với Chu Giác Sơn, Ngô Tứ Dân điên cuồng mắng ông ta ngu.

— "Tao đã sớm biết mày với Chu Giác Sơn hát đôi làm trò, nhưng mày có biết thân phận của Chu Giác Sơn không? Cậu ta tm là cớm!"

Ngô Tứ Dân vẫn luôn có chuẩn bị, lúc trước vẫn trước sau phái người âm thầm điều tra quan hệ của Chu Giác Sơn và Hồ Nhất Đức, chỉ là trong một lần điều tra, trong lúc vô tình, cũng để ông ta phát hiện thật ra Chu Giác Sơn vẫn luôn bí mật duy trì liên lạc với Nhị đương gia Triệu Tuấn – thủ hạ của Sài Khôn.

Triệu Tuấn này điều tra dễ hơn Chu Giác Sơn, Ngô Tứ Dân sử dụng mấy tên thủ hạ, rất nhanh rút ra được kết luận — hai người này đều là cảnh sát.

Hồ Nhất Đức hung hăng nhìn chăm chăm bóng lưng Chu Giác Sơn cách đó không xa, từ bên hông lấy ra một khẩu súng, đưa tới trong tay mã tử, "Lần này mày đi theo vận chuyển hàng, chờ Chu Giác Sơn đem hàng an toàn đến Trung Quốc, chúng ta lấy được tiền hàng lần này, trên đường trở về mày giải quyết nó đi."

"Vâng, lão đại yên tâm."

Mã tử kia cười tươi, nửa năm này, Chu Giác Sơn vẫn luôn ở Nam Shan điều võ dương oai [2] lôi kéo phân chia thế lực, hẳn ta đã sớm nhìn không thuận mắt rồi.

[2] Điều võ dương oai: phô trương uy thế và sức mạnh để khoe khoang hoặc đe dọa.

... Tại Tư vẫn luôn nằm trên giường trong phòng trúc, nghe được cuộc trò chuyện ở bên ngoài cửa sổ.

Cô hoảng sợ luống cuống, hai mắt mở lớn, vội vàng xốc lại 120% tinh thần, giãy giụa định chống đỡ ngời dậy.

Tay chân cô đều bị trói, trong miệng cũng bị nhét miếng vải trắng, bỗng nhiên, một mũi dao lạnh như băng đặt ở cổ họng của cô.

Cô cứng đờ, dùng khước mắt lén lút nhìn bên trái của mình.

Bạch Tĩnh nín thở, con dao quân sự Thái Lan cô đang nắm chặt, lại dùng sức nắm chặt hơn, cổ tay không ngừng run rẩy.

Tại Tư căng thẳng nuốt nước miếng, ngời xem cô ấy có ý đồ gì.

"Vừa nãy, vừa nãy có người qua đây, muốn đút cho cô thuốc ngủ, tôi thừa dịp hăn ta không chú ý, liền che miệng hăn ta, từ phía sau lưng đâm hăn ta một dao."

Giọng nói của Bạch Tĩnh run rẩy, đang nói chuyện, vội vàng bỏ con dao quân sự xuống, chỉ chỉ một bóng dáng ở trong góc phòng.

Tại Tư lui về phía sau nhìn qua, lúc này mới phát hiện, hóa ra trên lưỡi dao quân sự trong tay cô ấy dính đầy máu, trên mặt đất ở góc phòng cũng còn một người đàn ông đang nằm, nhưng đối phương ngã trên mặt đất, dưới thân hình thành một vũng máu đỏ tươi, vẫn không nhúc nhích, máu còn chưa đông lại, chắc là mới chết không lâu.

"Đừng... đừng..."

Tại Tư rụt cổ về phía sau một chút, cách xa mũi dao của Bạch Tĩnh, lại ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tĩnh.

Bạch Tĩnh do dự một chút, biết Tại Tư muốn nói chuyện, "Tôi có thể cho cô nói chuyện, nhưng cô không thể hô loạn."

Tại Tư dùng sức gạt đầu.

Bạch Tĩnh mím môi, cẩn thận dè dặt thay cô lấy miếng vải trắng trong miệng ra.

"Làm sao chị lại ở cùng một chỗ với tôi?" Tại Tư thở hổn hển, lại lắc lắc mái tóc dài bị mồ hôi thấm ướt.

Bạch Tĩnh đại khái nhớ lại một chút, "Tôi hôm qua sau khi Triệu Tuấn rời đi, trong nhà lại tới một nhóm người, thời điểm tôi vào trong nhà, phát hiện cô bị trói ở trên giường, những người đó hỏi tôi ai là Du Tại Tư, không đợi tôi trả lời, bọn họ liền không phân rõ trắng đen, bắt luôn cả tôi."

Cũng may Bạch Tĩnh không ngốc, trước đó đã nhặt con dao ở trên mặt đất, cô ấy vừa rời còn nhìn thấy Triệu Tuấn qua cửa sổ, "Cô yên tâm, lát nữa tôi sẽ đi tìm Triệu Tuấn, Triệu Tuấn nhất định sẽ cứu chúng ta."

Ánh mắt Tại Tư nhanh chóng chuyển động, muốn nói lại thôi, cô thầm nghĩ nói Triệu Tuấn đã phản bội rồi, lại thông đồng với nhóm người Hồ Nhất Đức, dù cho sau đó biết chuyện Bạch Tĩnh và cô đều bị bắt, có lẽ cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Nghĩ đến điều này, "Chị cầm dao, cắt dây thừng giúp tôi."

Bạch Tĩnh hỏi cô, "Cô muốn làm gì?"

"Chu Giác Sơn gặp nguy hiểm, bây giờ tôi không thể trốn thoát, chỉ có thể tìm một cái điện thoại, lập tức gọi điện báo cho anh ấy."

Thôn trại này tất cả đều là người, Hồ Nhất Đức đã biết được thân phận của anh, anh tuyệt đối không thể thay Hồ Nhất Đức chạy chuyển hàng lần

này, dù cho thật sự thân bất do kỷ, hoàn thành công việc buôn lậu quân hỏa và ma túy lần này, cô cũng tuyệt đối không thể lại để cho anh vì cô mà trở lại Myanmar.

Anh là cảnh sát, điều kiện tiên quyết để tiến hành công tác nằm vùng là không thể bại lộ thân phận, một khi thân phận bị nhìn thấu, đừng nói là Hồ Nhất Đức muốn giết người diệt khẩu, ngay cả Phùng Lực Thang Văn cùng chi thể lực quân đội dưới trướng của anh cũng sẽ không dễ dàng tha cho anh, hơn nữa còn có Sài Khôn và Đan Thác đã từng bị anh lợi dụng, anh ở Myanmar khắp nơi đều là kẻ địch, cho đến hôm nay, lựa chọn đúng đắn nhất là anh nên trực tiếp ở lại Trung Quốc, tìm cảnh sát Trung Quốc bảo vệ, càng xa càng tốt, không nên để ý tới những thứ thị phi này ở Myanmar.

Bạch Tĩnh sờ sờ đầu, cố gắng nhớ lại một chút xem ai là Chu Giác Sơn, cô ấy lại nhìn Tại Tư, lắc đầu, không dám giúp cô cắt dây thừng, ngược lại bỏ dao xuống, tự mình chạy đến bên thi thể nằm trên mặt đất kia, sờ trái sờ phải, lấy ra một cái điện thoại.

"Số điện thoại, tôi giúp cô gọi."

Tại Tư cau mày, duỗi dài hai chân, dùng mũi giày kẹp con dao quân sự, cô đặt con dao dựng đứng bên trong khe hở ở góc tường, tiến sát lại, xoay người, tự mình từng chút từng chút cắt đứt dây thừng.

"099..."

Bạch Tĩnh ấn xuống từng con số, ấn xong, cô lại xác nhận lại một lần, ấn xuống nút gọi, trong chớp mắt, điện thoại trong tay đột nhiên nổ tung.

— Chẳng ai nghĩ tới, điện thoại kia từng bị cài đặt lại, bên trong chứa chip nổ, tương đương với bom cỡ nhỏ.

Ánh lửa mãnh liệt đột nhiên kéo tới, Tại Tư chột tránh né, theo bản năng tựa đầu vào góc tường, cả căn phòng trúc đều bị lắc lư, lúc ngẩng đầu nhìn lại...

Bạch Tĩnh bị bom nổ cắt đứt một cánh tay, trên ngực cô ấy cũng bị nổ một lỗ máu đỏ thẫm, trên mặt tất cả đều là máu, ngũ quan [3] vụn vụn, ngũ quan nửa khuôn mặt đều dính dính vào một chỗ.

[3] Ngũ quan: mắt, lông mày, tai, mũi, miệng.

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi không ngừng, cùng lúc, một tiếng sấm vang lên, che đi tiếng nổ của bom và tiếng kêu tê tâm phế liệt của Bạch Tĩnh.

Tại Tư trợn mắt, mạnh mẽ cắt đứt đoạn dây thừng cuối cùng, dùng miếng vải trắng nhét kín miệng của Bạch Tĩnh.

"A... A..."

Tại Tư gắt gao chế trụ bả vai của cô ấy, "Không có chuyện gì, không có chuyện gì! Đừng sợ, không có chuyện gì..."

Bạch Tĩnh nằm ở trong ngực Tại Tư, điên cuồng giãy giụa, cô đau quá, máu trong ngực không ngừng chảy ra bên ngoài, "Tôi, khó chịu... đau quá..."

Tại Tư cắn răng, cố nén nước mắt, "Không đau, không có chuyện gì, chị chờ tôi, tôi lập tức đi tìm Triệu Tuấn, ông ấy nhất định sẽ cứu chị, ông ấy nhất định sẽ cứu chị!"

"Tôi muốn... về... Trung Quốc..."

"Chị nói cái gì?"

Thanh âm của cô ấy rất nhỏ.

Tại Tư dán sát lỗ tai vào bên miệng của cô ấy, Bạch Tĩnh ôm lấy cổ của cô, cô ấy nói ra từng chút từng chút, "Tôi muốn về Trung Quốc."

Nước mắt Tại Tư rơi xuống như mưa, liên tục gật đầu, "Được, tôi dẫn chị về, chị chờ tôi, tôi nhất định sẽ dẫn chị về!"

Cô vô dụng, cô không cứu được cô ấy, cô phải đi tìm Triệu Tuấn, cô phải đi tìm Chu Giác Sơn, một mình cô không biết ứng đối thế nào, cô không biết Bạch Tĩnh như vậy có còn cứu được không.

Bạch Tĩnh buông cô ra, mềm nhũn nằm trên mặt đất.

Tại Tư ngấm ngay cửa sau của phòng trúc, trong lúc nhất thời, cái gì cũng không muốn quan tâm nữa, cô cởi áo khoác trên người người đàn ông nằm dưới đất, bất chấp mưa to, chạy ra khỏi cửa phòng.

Cửa sau bên này, trái lại không có người nào, Tại Tư giống như bị điên liều mạng xông về phía trước, bỗng nhiên, đâm vào một lồng ngực rắn chắc.

Chu Giác Sơn nhìn thấy cô, ôm cô lại, anh không để ý quá nhiều, liền vội vàng đem cô vào trong phòng sát vách.

Phòng này là kho hàng bỏ không, có rất ít người ra vào.

"Tại Tư..."

"Anh (哥)..."

Tại Tư khó có thể tin, càng không ngừng rơi nước mắt, cô nằm mơ thật sự cũng không nghĩ tới, đời này cô lại vẫn có thể gặp lại anh.

Chu Giác Sơn như nhặt được vật quý, ôm cô thật chặt, gắt gao kéo cô vào trong ngực, "Em từ chỗ nào trốn ra được đây?"

"Em, anh, Bạch Tĩnh..." Tại Tư trong nháy mắt nhớ tới, "Cô ấy, anh mau cứu cô ấy, chúng ta mau đi cứu cô ấy, cô ấy sắp không được rồi, cô ấy vừa mới gặp phải bom nổ, cô ấy sắp không chống đỡ được nữa rồi..."

Tại Tư vừa dứt lời, có vài mã tử men theo tiếng hét, mang theo súng, xông vào phòng trúc mà cô vừa mới thoát ra.

Mấy giây sau, trong phòng trúc truyền ra hai tiếng súng "đoàng đoàng" vang dội.

... Thời gian giống như ngừng lại, Tại Tư cứng đờ tại chỗ.

Chu Giác Sơn cũng không khỏi cúi đầu, nhắm mắt lại.

Sau khi đám mã tử kia rời đi, tiếng quát tháo cũng không thấy nữa...

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Chương 64](#)

[Chương 65](#)

[Chương 66](#)

[Chương 67](#)

[Chương 68](#)

[Chương 69](#)